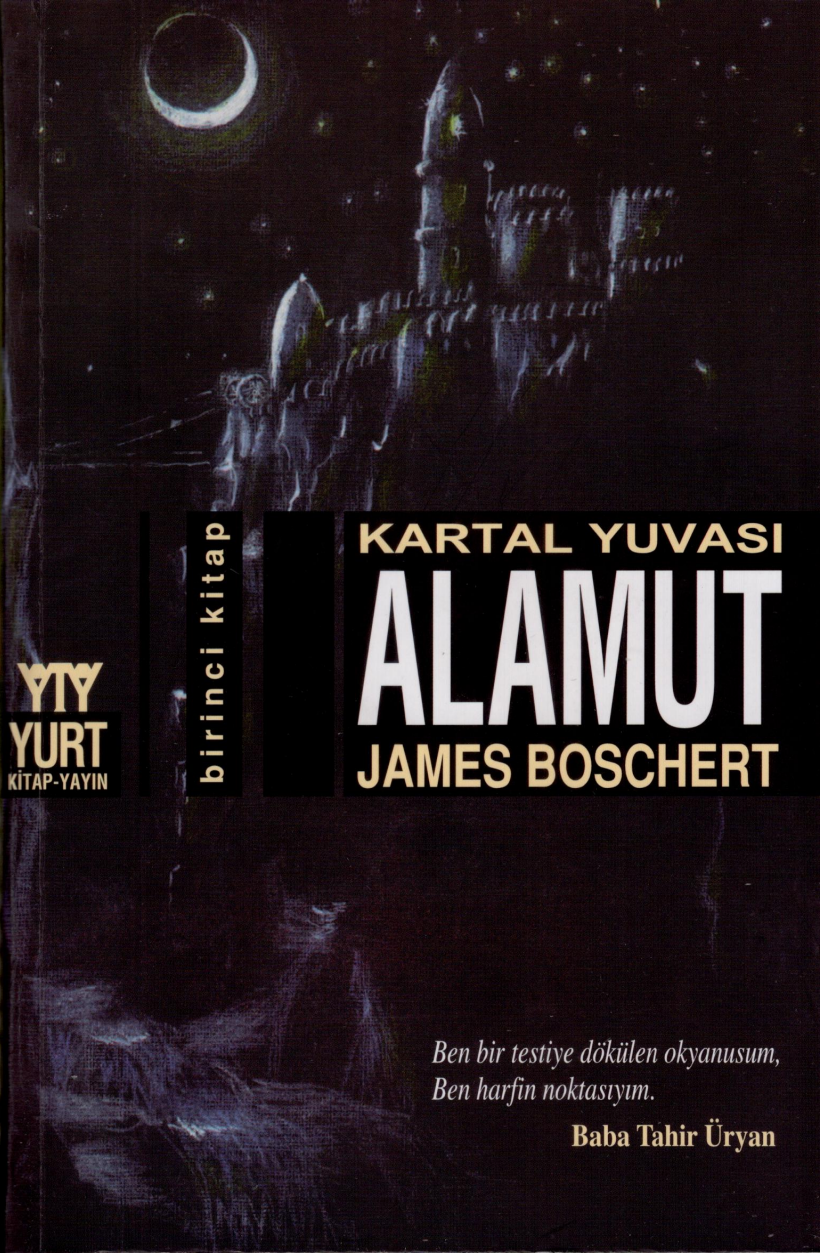

birinci kitap

KARTAL YUVASI

ALAMUT

JAMES BOSCHERT

YURT KİTAP-YAYIN

Ben bir testiye dökülen okyanusum,
Ben harfin noktasıyım.

Baba Tahir Üryan

James Boschert

James Boscher ellili yılların başlarında o zaman koloni olan Malaya'da büyüdü. Direnişin en yoğun olduğu o dönemde şiddetle ilk elden tanıştı.

Sonradan İngiliz ordusuna katılarak Borneo ve Umman gibi uzak yerlerde görev yaptı. Humeyni yönetiminden önce İran'da beş yıl kaldı; o dönemde İran Ordusu ile polo oynadı ve kuzeydeki yüksek dağlarda bulunan fedailerin ücra kalelerine merak sardı.

Devrim sırasında İran'dan kaçarak mühendis olarak çalışmaya başladı. Şimdi ailesi ile birlikte Arizona'da küçük bir çiftlikte yaşamaktadır.

Kartal Yuvası ALAMUT
© James Boschert, 2011

Orijinal Adı
Assassins of Alamut

© Yurt Kitap-Yayın, 2012

Bu kitabın Telif Hakları Anatolialit
Telif Ajansı Aracılığıyla Alınmıştır

Yurt Kitap-Yayın 258
ISBN 978-605-5290-04-7
Haziran 2012, Ankara

Çeviri
Nur Yener

Redaksiyon
Atilla Dirim

Kapak Tasarım
Ali İmren

(Kapak Genel Tasarım ve Kapak Resmi Serdar Toka)

Sözkesen Matbaacılık, Ankara
Sertifika No: 13268

Yurt Kitap-Yayın
Konur Sokak 26/3
Bakanlıklar/ANKARA
Tel: 0.312. 417 35 49
Fax: 0.312. 425 36 40
Sertifika No: 16451
e-mail: yurtkitap@yurtkitap.com
www.yurtkitap.com

KARTAL YUVASI

ALAMUT

JAMES BOSCHERT

Haçlı Seferleri Döneminde
İran ve Filistin Hakkında bir Roman

BİRİNCİ KİTAP

Çeviri: *Nur Yener*

YURT
KİTAP YAYIN

Uzak yerlere olan aşkımı paylaşan
Ruh eşim Danielle'ye

Teşekkür

Bu kitap, heyecanla ve kendini vererek çalışmaya katılan eşim Danielle'in yardımı olmadan yazılamazdı. Beni şevkle cesaretlendiren arkadaşlarıma yürekten teşekkürlerimi sunuyorum: JC ve Carleen, Don, Gail, Michael, Will ve Emma ile bana bitirmem için destek olan Robin, Jackie ve Terri Windling.

Son olarak bu romanı tamamlamama yardım ederken gösterdiği sabır ve teşvikten dolayı editörüm Dorrie O'Brien'a teşekkür etmek isterim.

Önerilen Kitaplar

Rubaiyat of Omar Khayyam; Persian Miniatures –LiberPress.
Dungeon Fire and Sword: The Knights Templars –John Robinson
The Castles of the Assasins –Peter Willey
The Assassins- Bernard Lewis
The Legendary Cuisine of Persia- Margaret Shaida
The Valleys of the Assassins –Freya Stark
A Fool of God (Poems of Baba Tahir) –E. Heron Allen
A Short History of the İsmailis –Farhad Daftary

Talon'un Yolculuğu

Bölüm 1
Pusu ve Ganimet 9
Bölüm 2
Sör Hughes ve Tapınak Şövalyeleri 17
Bölüm 3
Varış ve İnfaz 34
Bölüm 4
Bir Gelecek Planlamak 45
Bölüm 5
Samiran 59
Bölüm 6
Av 74
Bölüm 7
Yaralı 92
Bölüm 8
Bahçe 111
Bölüm 9
Talon'un Doğum Günü 125
Bölüm 10
Şah Rud Geçitleri 149
Bölüm 11
Lamissar 182
Bölüm 12
Alamut 197
Bölüm 13
Fedai 215

Bölüm 14
Komplo 225
Bölüm 15
Kaçış 264
Bölüm 16
Alamut'ta Ölüm 287
Bölüm 17
Gazvin 301
Bölüm 18
Hamedan 329
Bölüm 19
İsfahan Yolu 370
Bölüm 20
Borucerd Vadisi 401
Bölüm 21
İsfahan 419
Bölüm 22
Chogan 441
Bölüm 23
Yay 464
Bölüm 24
Saldırı 475
Bölüm 25
Matem 509
Bölüm 26
Banyas'daki Efendi 537
Bölüm 27
Dönüş 556

Talon'un Yolculuğu

Kader kimsenin önüne geçemediği bir hastalıktır.
Krallara da vezirlere de aynı şekilde hükmeder;
dün Kerman'ı saltanatıyla mahveden kralın kendisi
bugün kurtlara yem olur.

Baba Tahir

Bölüm 1

Pusu ve Ganimet

Talon hızla arkasına dönerek telaşlı haykırışların duyulduğu yük katarına baktı. Saldırıya uğramışlardı. Birlikte at sürdüğü kadınlar çığlık çığlığaydı; bembeyaz yüzlerindeki bakışları korku doluydu.

Kocaman atların üstündeki şövalyeler arkalarına döndüklerinde doğudaki yamaçtan saldıran bir grup atlı gördüler. Kervanı koruyan adamlar oklarını yaylarına yerleştirerek ve mızraklarını doğrultarak katarı ve kadınları savunmak için harekete geçtiler.

Talon atlıların yaklaştığını gördü. Başını silkeleyip hızla sağa sola atılan genç kısrağının dizginlerine asıldı. Çocuğun kocaman açılmış gözlerinde kararsızlık okunuyor, birilerinin ona ne yapacağını söylemesini bekliyordu ama o sırada herkesi meşgul eden tek bir sorun vardı: hayatta kalmak.

Mızrak taşıyan bir adam koşarak Talon'un yanına gelip dizginlerini yakaladı. "Bizim yanımıza gelin, genç efendi" diye bağırdı, boğuk bir sesle. "Bu yabanilerle şövalyeler ilgilenir." Talon başını sallayarak dizginleri adamın elinden aldı ve kadınlarla silahlı adamların etrafında etten bir duvar ördüğü yük arabalarına doğru ilerledi.

Şövalyeler, kendilerine saldıran Sarazenlerle* açık alanda vuruşmaya başlamıştı. Naralar atarak baltalar ve kılıçlarla birbirlerini parçalamaya çalışan adamların yarattığı hengâmenin ayağa kaldırdığı toz dumanın arasından bir şeyler seçebilmek çok zordu. Atlılar çarpışarak yere düşüyor, insanların ve hayvanların acı dolu haykırışları birbirine karışıyordu. Düşenler umutsuzca ayağa kalkmaya çalışıyorlardı, aksi takdirde atların toynakları altında çiğnenmek veya bir düşmanın hançerinin ucunda can vermek işten bile değildi.

Talon içinde korkunun kımıldandığını hissetti ama babası aklına geldiğinde korkusunu kontrol etmeye ve sakin olmaya çalıştı. Ağzı kurumuştu ve midesi buruluyordu fakat bütün bunlardan bir anlam çıkartmaya çalışıyor, olan bitene odaklanıyordu.

Aniden bir çığlık duydu ve diğerleriyle birlikte başını yük katarına doğru çevirdi. Arabaların içindeki kadınlar feryat ediyor, erkekler bağırıp çağırarak bir savunma duvarı oluşturmaya çalışıyordu. Nereden çıktığı anlaşılmayan bir başka Sarezen grubu çarpışma alanına girerek bu savunma hattını vurdu.

İlk saldırı bir savaş hilesiydi. İri atlara binmiş şövalyeler asıl hedeften uzaklaştırılmıştı. Son saldırıyla artık herkes kendi başına kalmıştı. Talon'un koruması yanından ayrılarak çatışma alanına doğru gitti ve çocuğu, korkudan büzüşmüş iki kadının bulunduğu bir yük arabasının yanında bıraktı. Talon hâlâ ne yapması gerektiğini bilemeyerek kısrağını kontrol etmeye çalışıyordu. Amcası şövalyelerle birlikteydi. Ne ona ne de askerlere komuta etmesi düşünülemezdi.

Savaş çok geçmeden kontrolsüz, başıbozuk bir hal aldı. Başlarında komutanları olmayan piyadeler düşman atlılarına karşı katarı savunmaya çalışıyorlardı. Atsız Sarazen savaşçılar ise ani dalışlarla alana giriyor, gafil avladıkları askerleri ve atları öldürüp tekrar savaş alanının dışına çıkıyorlardı. Talon da kılıcını çekmişti ama çarpışma seslerinden ve savaş naralarından ürken kısrağını zaptetmekte zorlanıyordu.

**Haçlı Seferleri döneminde bölgedeki batılıların Müslümanlara verdiği isim*

Savaş alanını kaplayan kalın toz bulutu, görüşü neredeyse sıfıra düşürmüştü. Birden Talon'un az ilerisinde, üzerlerinde örme çelik zırh bulunan iki atlı savaşçı belirdi. Önlerine kattıkları bir grup askeri acımasızca kovalıyorlardı. Lanetler savurarak geri çekilen adamlar Talon'un kısrağına çarptı. Hayvan gerileyerek yük arabalarının arasına sıkıştı. Tam o anda esen bir rüzgâr tozları kaldırarak bir girdap gibi savurdu. Talon tekrar bir şeyler görmeye başladığında, az önce kendisiyle konuşan askerin yanından geçtiğini gördü. Yüzü gözü kan içindeydi ve sendeleyerek kaçmaya çalışıyordu. Onu başkaları da izledi; çoğu topallıyor, yaralarından kan akıyordu. Bakışlarında dehşet okunuyordu.

Savaşan adamların ve atların oluşturduğu kalabalığın içinde başında kirli bir sarık, üstünde kahverengi bol bir pantolonla bir mintan bulunan ince bir adam belirdi. Yabancı doğruca Talon'un kısrağına koştu, bilmediği bir dilde bir şeyler bağırarak dizginleri kaptı.

Talon hiç düşünmeden atının üstünden eğildi ve kılıcını kendisini esir almaya hazırlandığı belli olan adamın kafasına indirdi. Keskin çelik adamın kafasına temas edince, kolundan yukarı tuhaf bir tatmin duygusunun yayıldığını hissetti. Adam bir çığlık atarak ayakların altında kaybolmuştu.

Artık adrenalin kontrolü eline alıyordu. İlk düşmanını öldüren Talon, zaferini tüm dünyaya haykırmak istiyordu. Savaştan aldığı bu ilk tatla birlikte korkusu uçup gitmişti, savaşçıların dövüşürken ne hissettiğini artık çok iyi anlıyordu. Şimdi karşısına çıkan her şeye saldırmak, kılıcını herkesi yere serene dek savurmak istiyordu.

Tam o anda, atların ve toz bulutlarının arasında elinde uzun, kavisli bir kılıç taşıyan bir adam belirdi. Üstünde az önceki adamın kıyafetinin bir benzeri vardı; hızla Talon'a doğru koşuyordu. Talon onu gördü. Yaklaşan düşmanın üstüne atlamak üzereydi ki kısrağı tökezleyip devrildi ve atının başının üstünden savrulan Talon, adamın ayaklarının dibine yuvarlandı. Acıyla bağıran ve yerde debelenen atının toynaklarından kıl payı kurtuldu. Biri kısrağın göğsünü deşmiş ve iç organlarını dökmüştü. At ölüm san-

cısı içinde toynaklarını vurup çırpınırken acısını dünyaya haykırıyordu.

Talon kendisini toparlayıp ayağa kalkmaya çalışınca yüzüne kapanan sert bir elle tekrar sırt üstü yere serildi. Bir şey yapmasına fırsat kalmadan biri onu yüzüstü çevirdi ve sırtına dizini dayayarak ellerini arkasından bağladı. Sonra ayağa kaldırılıp aceleyle savaş alanının dışına çıkarıldı. Talon'u esir alanlar onu itip kakarak önleri sıra götürürken, birbirlerine gırtlaktan gelen seslerle bağırıyorlardı. Savaş alanından uzaklaşmak için acele ediyor gibiydiler. Sersemleyen Talon, başına gelenlere, adamların onu neden öldürmediklerine bir anlam veremiyordu.

Adamlar onu da kendileriyle birlikte koşmaya zorlayarak hızla yamacın tepesine çıktılar. Kolları acı verecek şekilde arkasında bağlıyken koşması zordu fakat adamlar onun soluk almasına bile fırsat vermiyorlardı. Çocuk yere düştüğü zaman küfürler savurup vurarak ayağa kaldırıyorlardı. Onlarla aynı kıyafeti giymiş, atlarının üzerinde olup biteni seyreden bir grup atlıya doğru gidiyorlardı.

Adamlar bir araya geldiği zaman bağırtılar duyuldu. Talon'u kaba bir şekilde bir atın sırtına attılar, ayaklarını atın karnına bağladılar ve çılgın gibi dörtnala kuzeydoğu istikametine doğru yola koyuldular. Talon'un sersemlemiş zihni, yaralıların çığlıklarının ve savaşın gürültü patırtısının hızla geride kalıp duyulmaz olduğunu ayırt etti.

Atlılar uzun bir süre dörtnala yol aldılar. Talon'un başında şiddetli bir ağrı vardı ve müthiş susamıştı. Yanındaki adamlar çok iyi biniciydi, onun için hiç kaçma şansı yoktu. Nereye gittiklerini tahmin edemiyordu ama günün geri kalanında kuzeydoğu yönünde ilerlemeye devam ettiler.

Güneş batarken bir tepeye geldiler. Talon önlerinde yükselen bir kale gördü. O zamana kadar çok gergin olan adamlar rahatlamıştı. Kaleyi işaret eden adamların birkaç kez *Banyas* sözcüğünü kullanması Talon'un dikkatini çekmişti.

Kalenin kapıları açıldı ve grup küçük bir avluya girdi. Talon'u attan indirip yere fırlattılar. Talon yattığı yerden adamların bacak-

larına bakıyordu. Adamlar çevresinde dolanıp hem konuşuyor hem de ayaklarıyla Talon'u itip kakıyorlardı. Talon bitkin ve korkmuş bir halde başına ne geleceğini merak ederek olduğu yerde kıpırdamadan kaldı.

Bir süre sonra bileğinden kelepçeyle bir duvara bağlandı. Artık yalnızdı. Susuzluğu dayanılmaz boyuttaydı. Yanına gelen adamlara su istediğini anlatmaya çalıştı, ancak ona tekmeyle karşılık verdiler. Duvara yaslanıp büzülerek karanlık ve soğukta beklemeye başladı. Gece geç vakitlerde getirilen bir tas çorbayla sert bir pideyi aç bir kurt gibi midesine indirdi. Açlık ve susuzluk gururuna galip gelmişti.

Sabaha doğru uzaktan bağırtılar duyarak uyandı, kaledekiler de bağırarak karşılık verdiler. Bir başka grubun girmesi için kapılar açıldı. Talon'u getiren gruptan daha kalabalıklardı ve yanlarında yorgunluktan bitkin düşmüş, elleri bağlı esirler vardı. Esirler boyunlarına geçirilen iplerle birbirlerine de bağlanmışlardı ve yüzlerinden korku okunuyordu. Talon'a yakın bir yere yığıldılar. Havaya kaldırılan meşalelerin titrek ışığında Talon rahip Jean de Loche ile kervandan birkaç askeri tanıdı.

Jean'a seslenmek istedi ancak gırtlağından sadece bir hırıltı çıkabildi, buna rağmen rahip onu duydu. "Lord Talon!" dedi nefes nefese, tepesindeki saçları kazınmış başını ona doğru çevirerek. "Tanrım, başımıza bunlar nasıl geldi? Yaralı mısın? En azından yaşıyorsun. Sevgili Tanrım, bize merhamet et!"

Jean daha fazla konuşamadı. Onu esir alanlardan biri kılıcını çekerek uzun adımlarla kalabalığın arasından öne çıktı ve rahibi tekmeleyip kılıcının düz kısmıyla bir darbe indirerek onu susturdu.

Talon tekrar yere uzandı. Liderlerden biri olduğu anlaşılan adamın öfkesini üzerine çekmektense, sessiz kalmayı yeğliyordu.

Ertesi sabah haykırışlarla ve tekmelenerek uyandırıldılar, sonra bütün grup at üstünde kuzeye doğru yol aldı. Yolda sadece atlara su vermek ve incirle kuru pide yemek için durdular. Talon, açlığına ve yorgunluğuna rağmen, sulama kanalları ve ekil-

miş tarlalarla kaplı bereketli bir bölgeye geldiklerinin farkına varmıştı.

Kuyuların etrafı palmiye ağaçları ve kulübelerle çevriliydi; Talon insan yapımı kanalların tarlalara su taşıdığını gördü. Koyun ve keçi sürülerini güden çobanlar, yanlarından geçerken merakla onlara bakıyordu. Uzaktaki alçak tepelerin üstünde, muhafızların düşman baskınlarına karşı nöbet tuttuğu kuleler yükseliyordu.

Yanındaki muhafızlar artık gözle görülür bir şekilde rahatlamış, keyifle birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Talon sürekli izlendiğini biliyordu, onun için hiç kaçmaya teşebbüs etmedi; gururunun ona zarar verebileceği yerde hayatta kalma içgüdüsü yardımına koşuyordu. O en azından bir atın üstündeydi, oysa rahip ile diğer esirler acınacak halde sendeleyerek yürüyorlardı. Böğründen yaralanmış olan askerlerden birinin durumu özellikle kötüydü. Güçlükle yürüyordu, diğerleri ona destek olmak, omuz vermek zorunda kalıyorlardı. Durmaya veya dinlenmeye kalkıştıklarında başlarındaki adamlar onlara deri kayışlarla vuruyordu.

O gece geç vakitte büyük bir şehrin surlarına ulaştılar ve aceleyle küçük bir yan kapıdan içeri girdiler. Karanlık, dar sokaklardan ve karanlık kemerlerin altından geçerek, refakatçilerine benzer kıyafetler giyen adamların koruduğu büyük bir eve geldiler.

Talon ve diğer esirler taş basamaklardan indirilerek binanın içine sokuldular ve uzun, karanlık tünellerden geçerek kocaman metal somunları olan büyük bir tahta kapıya geldiler. Muhafızlardan biri kuvvetle çekerek kapıyı açtı ve esirler içeriye sokuldu. Adamlar onların su için yalvarmalarını duymazdan gelerek kapıyı gürültüyle üstlerine kapattılar. Esirler karanlıktaydı artık.

Talon ve Jean karanlıkta birbirlerini buldular ve duvara yaslanarak oturdular. İçerisi buz gibiydi. Çok geçmeden Talon titremeye başladı. Bunu hisseden Jean ona doğru uzandı ve çocuğu kucakladı; onu ancak bu şekilde ısıtabilirdi.

Bir süre sonra hıçkırıklar ve korku dolu konuşmalar son buldu. Derken ansızın kapı gürültüyle açıldı; birkaç adam içi sulu yemek dolu bir kovayı ve yuvarlak pideleri eşiğe bıraktı, sonra

gürültüyle çarparak kapıyı kapattılar. Esirler karanlıkta ileri atıldılar. Bulabildikleri yiyecekleri kapmaya çalışıyorlardı, ancak Jean hemen aralarına girip iri yumruklarını sağa sola savurarak onlara hayvanlar gibi davranmayı kesmelerini, dikkatli olmalarını, yoksa yemeği dökeceklerini ve yiyecek hiçbir şey kalmayacağını söyledi. Adamlara engel olması zordu ama mecburen ona kulak verdiler; alçak sesle edilen birkaç küfürden sonra hepsi yerlerine geçti. Jean, Talon'un yanına döndü ve eline biraz ıslak ekmek tutuşturarak yemesini söyledi.

* * *

Esirler akıbetlerini kara kara düşünürken, onları içeri tıkan adamlar iki kat yukarıda seccdeye kapanmış, yüksek bir kürsünün üstünde oturan iri yarı bir adama övgüler düzüyordu. Adam övgüleri sabırla dinledi, sonra bir el hareketiyle onları susturdu.

"Esir getirdiniz ama pek ganimet yok. Ne oldu? Kervan çok mu iyi korunuyordu?"

Grubun lideri doğrularak cevap verdi: "*Komutan* İsfendiyar, orada Şam'dan gelen ve Nureddin'in adamları olan bir grup Selçuklunun pusuda beklemesinden yararlandık. Onları pusuya düşürmelerini izledik. Sonra onlar zırhlı Frenklerle savaşırken, o karmaşada biz *ferengi*lerin arasına dalarak elimize geçeni kapmaya çalıştık."

Komutan kürsünün üstünde yavaşça kımıldandı. "Ee, neler buldunuz?"

"Efendim, galiba fidye isteyebileceğimiz bir delikanlı var elimizde. İyi giyimli ve iyi ata biniyor. Soylu birine benziyor. Bir de rahip var."

Komutan kafasında adamlarının başarısını tartarak onlara baktı. Fedailerinin Selçukluların arasından esirler kaçırabilmesi hiç de fena değildi, bu onların hızlarının ve çalma becerilerinin bir ispatıydı. Ama sonuçta sadece bir delikanlıyla bir rahip getirmişlerdi; önemsiz bir ganimetti bu. Komutan olasılıkları düşündü. Delikanlı fidye almak için tutulabilirdi, rahip de yararlı olabilirdi.

Komutan ile adamları, düşman bir şehirde bulunuyorlardı. Burası, onların mensubu olduğu İsmaililerden nefret eden Şam Sultanı Nureddin'in bölgesiydi. Nureddin onları ele geçirdiği takdirde, halleri harap demekti. Selçuklular onları Sünnilikten sapmış kâfirler addediyor, İsmaililerden nefret ediyordu.

Şimdi soylu bir çocuk Komutan'ın esiriydi. Komutan, ağzından çıkan her sözü hevesle yerine getirmeyi bekleyen adamlarını süzerek tıraşlı çenesini sıvazlayıp bıyığını çekiştirdi. "Yarın buradan ayrılıyoruz. Çocuğu, rahibi ve diğerlerinden birkaçını da yanımızda götürüyoruz. Onları yanınıza alın ve hayatta kalmalarını sağlayın. Diğerlerini biz gittikten sonra öldürün. Ben Samiran'daki Efendi ile konuşmak için önden gideceğim. Biz esirlerle birlikte iyice uzaklaşana kadar Şam'daki hiçbir İsmailinin buradan ayrıldığımızı bilmesini istemiyorum."

"*Evet, Efendi*" diye mırıldanan adamlar tekrar eğilerek hızla uzaklaştılar.

Komutan Mahmud İsfendiyar çayını yudumlayıp esir alınan çocuğu düşünmeye başladı. Ağa Han'ın hoşuna gidebilecek bir fikri vardı. Tohum halindeki bu fikri, İran'a doğru yapacağı uzun yolculukta yeşertecekti.

Sör Hughes de Gilles'ın oğlu Talon işte bu şekilde esir düşerek, bir rahip ve üç askerin eşliğinde İran'a doğru uzun yolculuğuna başladı.

Rabbim, kimim ben, kimlerleyim?
Bu kanlı gözyaşları daha ne kadar gözlerimi kör edecek böyle?
Başka sığınak kalmadığında sana döneceğim
Eğer sen de beni ortada bırakırsan, nereye gideceğim?

Baba Tahir

Bölüm 2

Sör Hughes ve Tapınak Şövalyeleri

Sör Hughes de Gilles kocaman atının üstünde sessizce oturuyordu; normalde dik duran sırtı çökmüştü. Silahlı adamlarının kervandan arta kalan enkazı araştırmasını izliyordu. Adamlarının tüyler ürpertici çalışmasını asık bir yüzle seyrederken, kendisinin ve atının etrafında vızıldayarak uçuşan sineklere aldırmıyordu bile. Kafasındaki tek düşünce oğlunun başına ne gelmiş olabileceği idi.

Silahlı adamları cesetleri birer birer çeviriyordu. İki gündür arazide olan cesetlerin çoğu erkeklere aitti ama birkaç kadın cesedi de göze çarpıyordu. Çevreyi yanmış arabaların kekremsi kokusuyla karışan cesetlerin pis kokusu sarmıştı. Kızgın güneş altında şişen cesetlerden yayılan berbat koku dayanılır gibi değildi. Etraftaki ağaçların dallarına tünemiş olan leş kargaları ve akbabalar, tiz sesler çıkartarak bir an önce yemeklerine dönmeyi bekliyorlardı. Havada uçuşan kocaman böceklerin vızıltısı, bazen kan ter içinde uğraşan insanların seslerini bile bastırıyordu. Aslında ölüme yabancı olmamasına rağmen, bu manzara karşısında Sör Hughes'un midesi bile kalkmaya başlamıştı.

"Oğlum nerede! Bulun onu!" diye bağırdı öfkeyle, adamlarına aramaya devam etmeleri için emirler verirken.

Sör Hughes, Frenklere özgü bir siması olan, tıknaz, iri cüsseli bir adamdı. Açık kahverengi darmadağınık saçları, güneş yanığı yüzüyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Suratını asmış, gür kaşlarının altındaki ela renkli keskin gözleriyle önündeki manzaraya bakıyordu. Yakıcı güneşin kızdırdığı zincir zırhı yüzünden ter içinde kalmıştı. Zırhın omzundaki halkaları elle dokunulmayacak kadar ısınmıştı. Ama o buna aldırmıyordu bile; bütün varlığıyla pusuya düşen kervana odaklanmıştı.

Kervanın enkazı kuzeybatıya doğru yükselen taş set boyunca yüz metre geriye uzanıyordu. Güneyde ve doğuda, saldırının gerçekleştiği yer olan küçük korunun eğri büğrü, seyrek ağaçlan görünüyordu. Sör Hughes'un asker gözü, hileyle şövalyelerin geri çekilmesine yol açan ve kaçınılabilecek olan ilk saldırının nasıl yapılmış olduğunu açıkça gördü. Bu kadar tez canlı ve enayi olduğu için kardeşine küfretti. Bu ilk kez olmuyordu. Sör Hughes öfkesini kontrol altına almaya çalışırken sıkıca dizginleri kavradı.

Kardeşi iyi bir savaşçıydı ama taktik nedir bilmezdi; sonunda olan olmuş ve oğlunu kaybetmişti. Oğlundan geriye kalan bir iz bulmak için etrafı araştıran birkaç atlının arasında kardeşi de bulunuyordu. Phillip, Sör Hughes'tan uzak duruyordu. Yeğeni için endişelenmesine rağmen, o gün ağabeyinin öfkesine daha fazla maruz kalmak niyetinde değildi.

Batıdan hafif bir rüzgâr esti ve yolun tozunu kaldırarak yakındaki bir yük arabasının kalıntılarının üstüne serilmiş örtüleri ve çaputları havalandırdı. Askerlerin birbirlerine alçak sesle seslenmeleri Sör Hughes'u düşüncelerinden uzaklaştırarak içinde bulunduğu duruma döndürdü. Ölüleri gömmeleri ve bulabildikleri her şeyi toplamalan gerekiyordu. Ama ceset ve arabalarda işe yarar veya akrabalarına verilebilecek türden ne varsa, hepsi sırra kadem basmıştı zaten.

Sör Hughes iyice kızan demir miğferini çıkarttı, alnını sildi, sonra da yaverine bütün cesetleri bir araya toplayarak bir cenaze töreni tertiplemelerini emretti. Yakınlarda bulunan bir yerleşimden alelacele getirilen bir rahip, ölüler için tören sırasının gelmesini bekleyerek gelişmeleri izliyordu. Eski püskü giysileri

hafif rüzgârda uçuşuyor, tepesi tıraşlı başı güneşin altında parıldıyordu.

Miğferini tekrar başına geçiren Sör Hughes atını mahmuzlayarak oğluyla ilgili bir ipucu bulma ümidiyle nafile yere kervan boyunca ilerledi. Oğlunun bindiği kısraktan arta kalanları gördü; atın başı geriye kaymış, dişleri korkunç bir ölüm sırıtışıyla meydana çıkmıştı. Leş yiyiciler, hayvanın iç organlarını etrafa saçmıştı. Atın üstünde ne eyer, ne de dizgin vardı. Sör Hughes durdu ve etrafına bakındı. Oğlunun kaçırıldığına ikna olmaya başlıyordu; ancak içinde yine de bu cesetlerden birinin ona ait olabileceği korkusu vardı.

Çok bitkin ve üzgün olan kardeşi Phillip, yeğeninin kimsenin fark etmesine ve peşine düşmesine fırsat verilmeden kaçırılıp götürüldüğünden emindi. Ne var ki hem onu korumanın, hem de kervandan geri kalanları kurtarabilmenin bir yolu yoktu. Sör Hughes öfkeden köpürerek ona döndü ve bağırarak zaten kurtaracak pek bir şey de kalmadığını söyledi.

Sör Hughes iki gün önce kaleye geri dönen şövalyeleri ve diğer insanları düşündü. Kapı kulesinden gelen haykırışları işiten Sör Hughes'la birlikte kale halkı mazgallı siperlere koşarak yaklaşmakta olan üstü başı yırtık pırtık, perişan insanların oluşturduğu grubu dehşet içinde izlemişti. Sör Hughes'un gözleri boş yere kardeşinin yanında olması gereken oğlunu aramıştı. Phillip kalenin avlusunda attan indiği zaman Sör Hughes neredeyse acıdan kahrolmuştu. Uzun adımlarla kardeşine doğru yürüyerek neler olduğunu bilmek istemişti.

"Oğlum nerede? Oğlum nerede!" demişti adeta bağırarak.

"Onu götürdüler, Sör Hughes. Türklerin saldırısına uğradık ve çok kişi öldü ama sanırım onu alıp götürdüler!" demişti Phillip, boğuk bir sesle. Toz toprak içindeydi, tuniği yırtılmış, zincir zırhı kanla lekelenmişti.

Endişeli gözlerle kardeşine bakıyordu. Çok bitkin olduğu açıkça görülüyordu ama kederi de gözlerinden okunuyordu.

Sör Hughes sanki vurulmuş gibi geriye doğru sendelemişti. "Neden? Neden onları durduramadın?"

"Önce bir ön saldırı yaparak şövalyeleri uzaklaştırdılar, sonra arkadan vurarak kervanı talan ettiler. Ön saldırıyı püskürttüğümüz zaman olan olmuştu... ve... ve Talon ortada yoktu." Phillip gözlerini yere indirmişti. Yeğenini yitirmenin verdiği utanç bes-belli ona çok ağır geliyordu.

Sör Hughes'un karısının karşısına çıkmak için cesaretini toplaması epey zamanını almıştı. Marguerite'nin beklediği kuledeki odaya çıkan tahta merdiveni kurşun gibi bacaklarıyla zorlukla tırmanmış ve ona trajik haberi vermişti. Marguerite'in yüzü çarşaf gibi bembeyaz kesilmişti. Alçak sesle bir çığlık atmıştı ve tam yere düşecekken Sör Hughes yanına koşup onu tutarak pencerenin yanındaki bir sandalyeye oturtmuştu.

Kadın başlarına gelen bu felaketi anlamaya çalışırken, buz gibi ellerini tutarak yanına diz çökmüştü. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Marguerite kendini zorlayarak oturmuş ve titreyen eliyle kocasının ona uzattığı su dolu deri kupayı almıştı. Bu yıkıcı haber karşısında dumura uğrayan aklını tekrar başına toplamaya çalışırken yaşadığı şok yüzünü germişti. Marguerite suyu yudumlarken kocasının kolu onun omzuydaydı.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Onun ortadan kaybolmasıyla ilgili hiçbir ipucu yok mu elimizde?" diye sormuştu fısıldayarak.

Sör Hughes ona yanıt verecekti ama o anda Phillip ayaklarını sertçe yere vurarak odaya girince kadın sorusunu tekrar ona yöneltmişti.

Phillip sanki konuşmak için izin istiyor gibi kardeşine bakmış ve kardeşinin başını salladığını görünce bildiklerini anlatmaya koyulmuştu.

O konuşurken delici bakışlarını ona yönelterek sessizce dinlemişlerdi. Phillip kekeleyerek nihayet hikâyesinin sonuna geldiğinde suçlayıcı bir suskunlukla ona bakmaya devam etmişlerdi. Phillip de kirli deri çizmelerini yere sürterek, yüzünde çaresiz bir ifadeyle onlara bakmıştı. Kemerindeki kılıcın yerini değiştirerek hâlâ üzerinde olan zırh gömleğin üstünden böğrünü kaşımıştı. Yaralanmamıştı ama bereleri vardı ve üstü başı yırtılmıştı.

Hikâye anlatılırken Sör Hughes neler olduğunu hemen kavramıştı. O, Phillip'in kervana karşı asıl sorumluluklarını unutarak, ne olursa olsun çatışmanın en canlı yerinde olacağını biliyordu. Taş döşeli zemini uzun adımlarla geçip kardeşinin kafasına vurmamak için büyük bir çaba göstermesi gerekti.

İri yarı ve çok güçlü bir adam olan Phillip onun bu hiddetini sezmiş ve kardeşinin gözlerindeki öfkeyi görmüştü. Hughes'a tapıyordu. İçi onun oğlunu korumayı başaramadığı için duyduğu suçluluk acısıyla yanıyordu. Odaya açık pencereden gelen seslerin bozduğu bir sessizlik çökerken öylece beklemişti.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Sör Hughes daha ziyade homurdanmaya benzeyen alçak bir sesle odadan çıkmasını istemiş ve Phillip'e hiç bakmadan karısına dönmüştü.

Phillip birkaç saniye durmuş, asabi bir şekilde öksürmüş ve kulak tırmalayan sesiyle, "Kardeşim" demişti, "adamları toplayıp Talon'u aramaya çıkabilirim. İzin ver, hemen gideyim."

Sör Hughes öfkeden bembeyaz kesilmiş yüzüyle ona dönmüş ve yüksek sesle şöyle demişti: "Hayır! Bugün daha fazla insan kaybetmeyi göze alamayız. Zaten bu karanlıkta daha fazla tuzaktan ve aptalca çarpışmalardan başka neyle karşılaşabiliriz ki? Lord Reynolds'tan daha çok adam isteyeceğim, sonra da yarın veya ertesi gün ne bulabileceğimizi görmek için bir keşif birliği göndereceğim. Eğer oğlum ölmüşse, ölmüştür. Eğer yaşıyorsa, o zaman esirdir ve onun bu Tanrı'nın belası ülkede nerede olabileceğini bilmiyoruz. Hiç değilse araştırma yaptın mı? Onu bulmaya çalıştın mı?"

"Düşman çekilirken, elimizden geldiğince bağırarak aradık, kardeşim. Geriye birkaç adam kalmıştı ve kalan kadınları korumamız gerekti ama elimizden geleni yaptık. Yemin ederim."

Sör Hughes'un bir el işaretiyle Phillip dönerek odadan çıkmıştı. Bu ses tonunu tanıyordu ve o noktada tartışmanın boşuna, hatta tehlikeli olacağını biliyordu.

Sör Hughes karısına dönmüş ve üstüne eğilerek elini iri ellerinin arasına almıştı. Akşam hâlâ gündüzün sıcağını muhafaza etse bile kadının eli soğuktu.

"Hanımım, Talon'u bulup geri getirmek için elimizden geleni yapacağız. Phillip'e ve aptallığına lanet olsun! Keşke ona bu görevi vermeseydim. Bir aslan kadar cesur –ve de aptal- olsa da hiç sorumluluk duygusu yok."

Üzüntüsüne rağmen Leydi Marguerite çok güzeldi. Kanı çekilmiş dudaklarının arasından fısıldamıştı.

"Ya esir alındıysa? O zaman sadece fidye mi ödememiz gerekir? Ah Tanrım, Hugh, bana bunun böyle olabileceğini söyle."

Sör Hughes dikkatle yanıt vermişti. "Phillip onu kaçırdıklarından emin. Askerlerden biri de Sarazenlerin son zamanlarda çok esir aldığını söyledi. Rahibi de götürdüklerini söyledi, duydun mu?

"Dua etmeli ve biraz beklemeliyiz. Onun gerçekten fidye için tutulup tutulmayacağını öğrenmek için Sör Reynolds'la birlikte Tapınak Şövalyelerine gideceğim. Bu şövalyeler tuhaf adamlar, ancak bu toprak ve insanları hakkında bizden daha çok bilgiye sahipler. Güçlü olabilecek misin, sevgilim?"

"Evet... evet, ben..." Ama sözcük bir türlü ağzından çıkmıyordu. Kadın cümlesini bitirmeye çalışırken, olanlar bütün çıplaklığıyla yüzüne çarpmıştı. Öksürdü, tıkanır gibi bir ses çıkardı ve öne eğildi. Yüzü acıdan donmuş gibi göründü, sonra vücudu iki büklüm oldu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken eliyle sıkıca göğsünü tuttu. Sör Hughes tekrar diz çöktü, diğer kolunu kadının omzuna attı ve karısı sarsılarak acıyla hıçkırırken sessizce ona sarıldı.

Bir süre sonra Marguerite ağlamaya son vererek başını kaldırdı. Yüzü kıpkırmızıydı ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Gözlerinde çaresiz bir ifadeyle kocasına baktı.

"Affedersin, Hugh. Sadece... sadece onun için o kadar korkuyorum ki" diye fısıldadı.

Sör Hughes karısının şalının bir ucunu tutup usulca yüzünü silerek ayağa kalktı. Yüreği oğlunu yitirmenin kederiyle parampar çaydı ama karısını bu halde görmek onu o kadar yaralamıştı ki bütün cesareti kırılmıştı.

Elinde olmadan sesini gereğinden fazla yükselterek bir hiz-

metçi çağırdı. "Hanımınla kalacak ve onun her ihtiyacını karşılayacaksın!" diye emretti. Sonra Marguerite'ye döndü. "Benim gidip işin iç yüzünü öğrenmem gerek, sevgilim. Affet beni." Sert adımlarla odadan çıktı ve merdivenlerden inerek avluya yöneldi.

Sör Hughes ayrıntıları bir araya toplamaya çalışarak savaştan sağ çıkanları sorgularken kendini tekrar toparladı. Phillip'in iç kalede kör kütük sarhoş olduğunun farkındaydı. O sırada bir aile kavgasının kimseye bir faydası olmayacağı için uzak duruyordu.

O akşam defalarca tekrarlanan hikâyeyi dinlemek için bir araya toplanan insanların duygudaşlığını hissetti. Gölgeler uzamaya ve askerlerle ailelerinin yemek pişirmesi için avluda ateşler yakılmaya başladığında insanlar yanına yaklaşarak ilgi çekici bilgiler vermeye devam ettiler.

O akşam geç vakitte Sör Hughes uzun süre doğuya bakan kale duvarının üstünde durdu. Yılın bu zamanı bu ülkede olağan olduğu üzere hava açıktı. Yıldızlar gökyüzünde alev alev yanıyordu ve Sör Hughes takımyıldızları hiç zorlanmadan bulabiliyordu ama onlarla zerre kadar ilgilenmiyordu.

Oğlunun Sarazenlerin esiri olduğunu düşününce dişlerini gıcırdattı. Mazgallı siperin yanında dururken her zaman içinde taşıdığı nefret, bu kaçırma olayının gerçekleşme şeklini düşünürken hissettiği acizlik duygusuyla iyice büyüdü.

* * *

Ertesi sabah erkenden Sör Hughes pusu yerine ulaştı. Birkaç yüz metre ileride bir grup atlı, yüzlerinde donuk bir ifadeyle bekliyordu. Bunlar Lord Reynolds'ın kalesinden gelen Tapınak Şövalyeleri –ölümü yaşamın bir şekli olarak gören sertleşmiş erkekleridi. Bu olay, Sör Hughes'a saygı duymaları ve eğer ellerinden gelirse ona yardım edecek olmalarının dışında, onlar için pek önemli değildi.

Sör Hughes, kendisini dikkatle izleyen adamlara doğru atını sürdü. Beş kişiydiler. Kocaman atlara binmişlerdi, baştan aşağıya zırhlara bürünmüş, iri yarı adamlardı. Demir miğferlerin al-

tındaki sakallı yüzlerinde hiçbir ifade yoktu. Zincir zırh yeleklerinin üstüne giydikleri pamuklu tuniklerin sol göğüs kısmına cemaatlerinin kırmızı haçı dikilmişti. Bu adamlar Sarazenlerle yüzlerce kez çarpışmış eski kurtlardı. İri atlarının üstünde rahat görünseler de tetikteydiler. Bu, onun yaklaşmasını izlerken bile sürekli ufku tarayan soğuk ve kişisel duygularını yansıtmayan gözlerinden anlaşılabiliyordu.

"Lordlarım, Şövalyelerim" dedi Sör Hughes, dizginlerini çekip çok kötü koktukları için biraz uzaklannda durarak. "Sarazenlerden bu olay hakkında bilgi alabilecek misiniz?"

Bir duraklama oldu.

"Alabiliriz, Sör Hughes." Bu yanıt, miğferinden taşarak çelik zincir zırhının üstüne dağılan kabarık kızıl sakallı, çam yarması gibi iri yarı bir şövalyeden gelmişti. "Kaynaklanmıza esirlerin başına ne geldiğini soracağız. Bence bu büyük bir topluluk değil, küçük bir keşif grubuydu, lordum."

"Adamlarımı uğraştıracak kadar büyüktü" dedi Sör Hughes, acı bir sesle. "Yağmalamaktan ve tecavüz etmekten başka bir amaçlan var mıydı?"

"Gördüğünüz gibi yağmalama yapılmış, lordum ama kadınlara dokunulmamış. Bazıları ölse de esir alınan kadın yok. Adamlarınız size daha fazlasını anlatabilir."

"Esir alınan başkası var mı, lordum?" Bunu, arkadaşı kadar iri olmasa da iyi silahlanmış ve diğerlerinden daha iyi giyimli olan başka bir şövalye sormuştu. Onun da sakalı vardı ama bakımlıydı ve atına daha hâkim görünüyordu.

"Hizmetkârlardan başka rahibi de götürmüşler" diye yanıtladı Sör Hughes, şaşkın bir ifadeyle. "Bunu neden yapmışlar ki? Eğlenmek için mi? Onlar zalim insanlardır ama sırf eğlence olsun diye bir rahibi yakmaya vicdanlarının elvereceğinden şüpheliyim."

"Bu olağandışı bir şey olur, lordum. Onlar bütün inançlardaki din adamlarına saygı duyarlar, hatta bazen biz Hristiyanlardan bile daha fazla." Adam arkadaşlarına dönerek alçak sesle bir şey sordu.

Sör Hughes'un anlayamayacağı kadar alçak sesle mırıldanmalar duyuldu, sonra son konuşan şövalye başını kaldırdı. "Bir başka olasılık daha var, lordum" dedi.

"Yalvarırım, söyleyin, nedir? Fidye mi isteyecekler?"

"Bu mümkün, lordum. Umarız durum budur, zira o zaman pek yakında şartlarını duyarız. Ancak..." Fikrini söylemeden önce sözcükleri dikkatle seçmek için durakladı. "Arkadaşlarım ve ben başka bir neden olabileceğini düşünüyoruz ama emin değiliz. Kuzeydeki ve doğudaki dağlarda, Şam'ın biraz kuzeyinde, Fedailer denilen bir Sarazen tarikatı var. Hemen buranın kuzeyinde kaleleri de var. Hiç Dağların Şeyhi'ni duydunuz mu?"

"Duydum" dedi Sör Hughes, "ama o veya onlar nasıl bu olayın bir parçası olabilirler ki?" Sesi sertti.

"Şimdilik bunu bilemiyoruz, lordum ama bu işte Fedailerin kokusu var."

"Bunu nasıl öğreneceğiz?" diye sordu Sör Hughes. "Onlar hakkında tek bildiğim, onlardan bu memleketteki bütün insanlardan daha çok korkulması gerektiği ama kimse haklarında fazla bir şey bilmiyor."

"Bizim onlar hakkında bilgimiz var. Bize haraç bile ödüyorlar. Eğer çocuk ve diğerleri onlardaysa onları geri isteyebiliriz. Tabii esirler onlardaysa."

Sör Hughes gözlerini beş adama dikti. "Nasıl oluyor da Sarazenlere bu kadar hükmedebiliyorsunuz?" diye sordu, kuşkulu bir sesle.

"Onlar bizden, bizim onlardan korktuğumuzdan daha fazla korkuyorlar, lordum" diye geldi yanıt. "Eğer bizimle işiniz bittiyse kalemize geri dönmek ve oğlunuzun nerede olduğunu araştırmaya başlamak istiyoruz."

Sör Hughes korunmasız olmadığından emin olmak için hızla etrafına bakarak adamlarını kontrol etti ve başını salladı. Koşumların şıkırtısı ve toynakların tok sesleriyle birlikte, beş amansız şövalye tek kişiymiş gibi geri dönüp kuzeye, yarım günlük mesafedeki Lord Reynolds'un kalesine doğru hızla yola koyuldular.

Sör Hughes şövalyelerin uzaklaşmasını izledi. Düşünceliydi. Bu adamlar garip bir cemaatti ve onlarla ilişkilerinde her zaman dikkatli olmuştu, çünkü hiçbir şeyden korkmuyor gibi görünüyorlardı. Fedailere dair söyledikleri şaşırtıcı ve etkileyiciydi ama bu adamlardan daha fazlasını öğrenemeyeceğinden emindi. Onlar sırlarını kendilerine saklardı. Askerlerine dönerek kervandan geri kalanlan toplayıp gömme işine hız vermelerini emretti.

O öğleden sonra geç vakitte silahlı grup kaleye geri döndü. Öncüler asıl birliğin oldukça önünden gidiyordu, onun için Sör Hughes eğer başlarına bir dert gelirse karşılık verecek bol zamanı olacağına güveniyordu. Bu ona karısına ne söyleyeceğini düşünecek, Tapınak Şövalyeleri ve onların Fedailerle olan olağandışı ilişkisi üstüne kafa yoracak zamanı sağladı.

Dağların Şeyhi hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama eğer oğluna onun gibi birinin yanındayken zarar gelirse, güçleri ne olursa olsun bu gizemli insanlardan intikam almaya kararlıydı.

Gölgeli surlara seslenme mesafesinde yaklaştıkları zaman güneş ufukta batıyordu. Muhafızlar kapıları açarak silahlı birliği içeri aldılar ve üstü başı kirlenmiş, yorgun adamlar yanlarından geçerken onları selamlayarak sorular sordular.

Sör Hughes atından indi ve peşinde Phillip'le birlikte, karısının beklediği iç kalenin ikinci katına çıktı.

İki kardeş sert adımlarla içeri girince Marguerite pencereden dönerek kocasına yorgun bir şekilde gülümsedi. "Haber mi var, lordum? Yalvarırım, ne haber getirdin?"

Uykusuzluktan ve acıdan tükenmiş gibiydi. Çekici olan yüzü çökmüş ve ağzının kenarında birkaç gün önce orada olmayan kırışıklıklar belirmişti.

Sör Hughes'un kalbi ona doğru atıldı ama yanıtı sertti. "Hayır, leydim, nerede olduğunu gösteren bir şey bulamadık. Orada ölmemiş. Ondan bir iz bulmak için her taşın altına baktık. Yanımızda birkaç Tapınak Şövalyesi de vardı; onun esir alınmış olabileceğini ve Talon'un kim olduğu anlaşılınca fidye isteyebileceklerini düşünüyorlar."

Kadın içini çekti ve gözle görünür şekilde kendine hâkim olarak sakince gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

Phillip uzun adımlarla odanın bir köşesindeki büyük, ağır masaya doğru yürüyerek bir kadeh şarap koydu. Diğerlerine teklif etmek gelmedi aklına. Şarabın yarısını midesine indirdikten sonra Hughes'un kendisine baktığını fark etti. Kardeşinin bakışlarını yakalayan Hughes başını hafifçe eğerek gözleriyle ona odadan çıkmasını işaret etti. Phillip tek söz etmeden odayı terk etti. Büyük tahta kapı arkasından çarparak kapandı.

Sör Hughes başını iki yana salladı. "Kardeşim" dedi. "Bu olup bitenlerden ıstırap duyduğunu biliyorum ama henüz aptallığını affetmeye hazır değilim."

Marguerite tekrar gülümsedi, bu sefer gülümsemesine kocasına duyduğu bütün sıcaklık yansımıştı. "O iyi bir yüreği olan cesur bir ayı, Hughes ve kendini affetmiyor. O da Talon'u seninle benim kadar seviyor, lordum."

"Bunu biliyorum, sevgilim. Ama başka bir olasılık daha var ve kendini bu ihtimale hazırlamalısın."

Kadın korku dolu gözlerle kocasına baktı.

"Yani, fidyeden daha ağır bir başka olasılık daha var. Tapınak Şövalyeleri Fedailerden şüpheleniyor. Eğer bu doğruysa olay daha karmaşık bir hal alıyor ve şu sırada bunun sonucunu kestiremiyorum."

Marguerite sarsılmıştı. "Fedaileri biliyorum... Hepimiz onları duyduk. Ama bizim oğlumuzla ne işleri olur ki?"

"Bilmiyorum. Ama Tapınak Şövalyeleri bu işte onların 'kokusu' olduğunu söylediler. Şövalyeler de leş gibi kokuyordu. Onlar hiç yıkanmaz mı? Rüzgâr onlardan yana esince dayanamadım. Kim oluyorlar da kokudan bahsediyorlar?"

Karısı elinde olmadan güldü. "Tapınak Şövalyeleri bize yardım edebilirler mi?"

"Çok şaşırtıcı bir şey öğrendim. Fedailer, Tapınak Şövalyelerine haraç ödüyormuş! Eğer bunu o şövalyelerden birinden duymamış olsaydım asla inanmazdım."

"Ah, Hughes, onu o Kudüs seyahatine hiç yollamamış olmayı nasıl isterdim!" diye bağırdı Marguerite, sesi çatlayarak.

Sör Hughes uzun adımlarla onun yanına giderek ellerini ellerinin arasına aldı.

"Umudunu kaybetme, leydim." Elinden geldiğince müşfik konuşuyordu. "Tapınak Şövalyelerinin yardım edeceğini sanıyorum. Oğlumuz Fedailerin elindeyse onu zarar görmeden geri almaya çalışacaklar, eğer o melunların üstünde hakikaten öyle bir güçleri varsa. Talon'u bize geri getirmesi için Tanrı'ya dua etmeliyiz."

Masaya doğru giderek iki kupaya şarap doldurdu. Karısının yanına dönerek birini ona verdi.

"O kadar açım ki avluda gördüğüm şu ağız sulandıran hizmetçi kızlardan birini yiyebilirim" dedi, morallerini yükseltmek için beceriksiz bir çaba göstererek.

"Ah, lordum, görevlerimi ihmal ettim" diye bağırdı karısı, yaşlı gözlerle gülümseyerek. "Eğer kendini tutabilirsen hemen çaresine bakacağım. Yemekten söz ediyorum tabii, hizmetçi kızdan değil!"

* * *

Birkaç gün sonra surlardaki nöbetçiler aşağıdaki hareketli avluya bağırarak bir grup şövalyenin yaklaştığı haberini verdi. Görevliler koşarak kapıyı açtılar, bir haberci lord ile leydiye gelenler olduğunu bildirmek üzere iç kalenin merdivenlerini tırmandı.

Sör Hughes kısa bir yelek giyip kılıcını kuşanacak zamanı ancak buldu. Kapılar sonuna kadar açıldı ve Tapınak Şövalyelerinden oluşan bir süvari birliği kale köprüsünün altından hızla geçerek avluda atlarını durdurdu. Seyisler şövalyelerin atlarını almak için koşuşturdular. Kale avlusundakiler, yeni gelenleri seçkin savaşçılara gösterilen sessiz bir saygıyla izlemeye başladı.

Sör Hughes ilerleyerek onları selamladı. Başlarında Lord Reynolds vardı, diğer yedisinden beşi Sör Hughes'un daha evvel karşılaştığı şövalyelerdi.

"Lordum, Sör Reynolds, evime hoş geldiniz" diye bağırdı

Sör Hughes, baştan aşağıya zincir zırh içinde olan uzun boylu, ince adamın önünde eğilerek.

Lord Reynolds, Sör Hughes'un önünde durdu ve miğferini çıkartarak elini sıkmak için sağ elini uzatmadan önce koyu kumral saçlarını silkeledi. "Hoş bulduk, Sör Hughes. Son olaya rağmen iyi olduğunuzu umarım."

"İyiyim, lordum, hiç haber almamak çok üzücü olsa da. Bana haber mi getirdiniz?"

"Öyle sayılır, Sör Hughes. Öyle sayılır." Tedirgin görünüyordu.

"Ne olur söyleyin, efendim... Bir dakika daha beklemeye dayanamam. Eğer bir şey biliyorsanız, beni bu ıstıraptan kurtarın."

Lord Reynolds gülümsedi. "Önce bizi ağırlamayacak mısınız, güneşte mi kavrulacağız yoksa?"

Sör Hughes birden şaşırarak kendisine geldi. "Lordum, bu uygunsuz davranışımı affedin lütfen. Yanınıza almak istediğiniz adamlarınızla birlikte iç kaleye geçelim, ihtiyaçlarınızı karşılayalım. Adamlarınızın geri kalanıyla mutfak görevlileri ilgilenecektir." Baş muhafıza emirler vererek konuklarına döndü. "Beyler, lütfen benimle gelin."

İç kaleye gitmek için merdivenlere yöneldiler.

Lord Reynolds arkasına bir göz attı ve peşlerinden merdiveni çıkan şövalyeyi işaret etti. "Sör Hughes, bu benim güvenilir yardımcım şövalye Sör Guy de Veres" dedi. "Pek çok yeteneği olan biridir, öncelikle bir askerdir ama aynı zamanda Arapçayı çok iyi konuştuğu için benim için bilgi de toplar."

Sör Hughes durdu ve elini uzattı. "Öyleyse galiba bana oğlumun nerede olduğuna dair bilgi vereceksiniz, Sör Guy. Bu arada serinletici bir şeyler içelim."

Sert adımlarla salona geçtiler ve orada doğuya bakan pencerenin yanında oturan Marguerite ile karşılaştılar. Kadın, "Lordlarım" diye selamladı adamları. "Sör Reynolds, mütevazı evimize hoş geldiniz. Size şarap ikram edebilir miyim?"

"Leydim" diye mırıldandı Sör Reynolds, uzun adımlarla oda-

yı geçip kadının elini tutarak. "Umarım bu koşullar altında iyisinizdir."

Lord Reynolds şarap ikramını kabul etti ama Marguerite'ye bakmadan bakışlarını yerde tutan Sör Guy şarabı geri çevirerek suyla yetindi. Ancak Sör Hughes acele ediyordu.

"Lordum, bana daha fazla eziyet etmeyin. Oğlumdan haber vermek için geldiğinize eminim. Yalvarırım, bizi daha fazla merakta bırakmayın."

Lord Reynolds gülümseyerek sanki onu durduruyormuş gibi sol elini kaldırdı. "Haklısınız, Sör Hughes ama size bildiklerimizi söyleyecek olan Sör Guy'dır. Lütfen bana anlattıklarını onlara da anlat, Sör Guy."

Genç şövalye elindeki büyük su bardağını bırakarak öne doğru eğildi. "Leydim, Sör Hughes, topladığımız bilgi henüz doğrulanmadı ama bu yine de bir haber ve ben kaynaklarıma güveniyorum."

Sör Hughes, eliyle masaya konan bir sineği ezdi. "Söyleyin, oğluma ne olmuş?"

Sör Guy, Lord Reynold'a göz ucuyla bakarak gülümsedi. "Pekâlâ, Sör Hughes, şu kadarını biliyorum. Oğlunuz yaşıyor; bu haber doğrulandı."

Marguerite'den boğuk bir hıçkırık sesi yükseldi ve Sör Hughes eliyle uyluğuna bir şaplak attı. Ama bir şey söylemelerine fırsat kalmadan Sör Guy konuşmaya devam etti.

"Oğlunuzu Fedailer götürmüş ama bizim anlaşma yaptıklarımız değil. Oğlunuzun hayatta olduğunu sadece haberci değil, onu gerçekten gören Banyas Kalesi'ndeki kendi kaynaklarım da doğruladı. Esirler saldırıdan sonraki gece kaleye götürülmüşler. Oğlunuz da, rahip de onların arasındaymış." Sör Guy, başını kaldırarak Sör Hughes'a baktı.

"Ortak kanı onların bu bölgeden olmadığı ve İran'dan geldiği yönünde. Neden esir almak için onca yolu geldiklerini bilemiyoruz. Haber kaynaklarım da bizim kadar şaşkın. Bu bölgede Fedailere hükmedenlerin, çoğunlukla yaptıkları gibi, yalan söylemiş olabilecekleri ve İran'da Efendi denilen birinin hâkimiyetin-

deki Fedailerle birlikte çalışıyor olmalan mümkün. Açık olan bir şey var: Oğlunuz bu ülkede tutulmuyor. Onun İran'a götürüldüğünü düşünüyorlar."

Bu noktada durdu. Sör Hughes ve karısı bu bilgiyi sindirirken odada uzun bir sessizlik oldu. Marguerite'nin yüzü bir hayalet gibi bembeyaz kesilmişti, Sör Hughes ise sersemlemiş görünüyordu.

Sessizlik uzuyordu. Odaya dolan avludan gelen sesleri duymuyorlardı bile. Lord Reynolds karşısındaki çifti izleyerek şarabını yudumluyordu. Sör Guy ise sanki bir tepki bekliyormuş gibi öne eğilmiş halde duruyordu.

Sonra ölçülü bir tepki geldi. "Bu bizim için ne anlama geliyor, Sör Guy? Onu kurtarabilir miyiz? Kaçması için bir umut var mı?" diye sordu Sör Hughes.

Sör Guy onların acısını anlayan bir ifadeyle kara kaşlarının altından baktı.

"Sör Hughes, oğlunuzun götürüldüğünü tahmin ettiğimiz topraklar çok geniştir. Bir orduyu ardında hiç iz bırakmadan yutabilecek vahşi dağlarla dolu. Sağ kalanlar hayatlarını o insanların kölesi olarak geçirirler. Bu ülkeye geldiğimden beri pek çok kez duydum bunu." Karı kocanın donup kaldıklarını gördü. "Bilgi kaynaklarımı sorguladım, onlar da bunu açıklayamıyor. Bu haberi getiren kişiye işkence etmeyi düşündük ama kendisini öldürsek bile başka bir şey bilmediğini söyledi. Ölümden korkmadıkları için ondan başka bir bilgi alamadık, bu yüzden adamı bıraktım."

"Ben olsam gırtlağını keserdim" diye homurdandı Sör Hughes. "Hem bu Efendi de kim? Onu boğazını kendi ellerimle sıkıp öldürmek istiyorum."

Sör Guy sandalyesinde arkasına yaslandı. Lord Reynolds'a bir göz attı, o da başını salladı. "Leydim, Sör Hughes, bu insanlar hakkında bilinenler çoğunlukla efsanedir. Ancak varlıkları bir gerçek; burada, İran'da, bulunduklan her yerin en tehlikeli insanları onlar. Sayıları çok ve belli bir kıyafet giymedikleri için tanınmaları neredeyse imkânsız. Sarazen ordularının bir parçası değil-

ler. Ama herkes onlara korku dolu bir saygı duyuyor. Bu insanlar gece olsun, gündüz olsun, görülmeden gelip giderler."

"Görülmez olduklarına göre büyücü mü bunlar?" diye sordu Sör Hughes.

"Hayır, efendim ama dikkat çekmemek konusunda çok ustalar ve böylece Sarazen olsun, Hristiyan olsun, bütün şehirlerde ve kasabalarda fark edilmeden istedikleri gibi dolaşabiliyorlar. Herkes onlardan korkuyor ve nefret ediyor, özellikle Sarazenler onların kökünün kurutulmasını biz Hristiyanlardan bile daha çok istiyorlar.

İlginç olan, onlan n halkımızla olduğu kadar kendi insanlarıyla da savaşıyor olması. Aslında, kendi halklarıyla savaşmak için daha çok gayret gösteriyorlar. Cinayetleri ustalıkla işliyorlar ve kurbanlarını öldürdükleri zaman Cennet'e gideceklerine inandıkları için hiç kimseden korkmuyorlar.

Biz Tapınak Şövalyeleri onlardan korkmuyoruz ve onlar da bunu biliyorlar. Liderlerimizden birini öldürdükleri takdirde, bunun bizi bir şeyhin, ya da sultanın ölümü kadar etkilemeyeceğini biliyorlar. Bu yüzden bizi rahat bırakıyorlar.

Bunlar İran'da Ağa Han diye biri tarafından yönetiliyor ama bölgedeki liderleri Reşidüddin ya da diğer adıyla 'Dağların Şeyhi'dir. Bu adamla her an bozulabilecek bir ateşkes yaptık. Bize oğlunuzun kaçınldığını ve İran'a götürülüyor olabileceğini söyleyen onun adamlarıydı. Bu insanlar Ağa Han'a itaatsizlik edemezler. Onları yakalamanın veya oğlunuzu geri vermeye zorlamanın hiçbir yolu yok. Yapabileceğimiz en iyi şey, Sör Hughes, istihbaratımızı açık tutmak ve şans eseri duyabileceğimiz haberlere kulak vermektir. Çok üzgünüm, leydim."

Sör Guy burada durdu ve bir kez daha odaya uzun bir sessizlik çöktü. Bir sinek sürahinin etrafında vızıldıyordu. Birkaç dakika sonra Lord Reynolds kımıldandı ve ayağa kalktı. Sör Hughes ve Sör Guy da aceleyle onu izledi. Marguerite sakin olmaya çalışırken mafsalları bembeyaz kesilen ellerini birleştirmiş sandalyesinde oturuyordu.

Adamlar tedirgin bir sessizlik içinde ayaklarını yere sürüdüler. Lord Reynolds kısa bir baş eğmesiyle dönerek odadan çıktı. Diğer iki adam da arka arkaya sessizlik içinde merdivenlerden aşağıya indi. Kokularla ve koşuşturmalarla dolu avludaki parlak gün ışığına çıkmak adeta bir ferahlık vermişti.

Lord Reynolds, Sör Hughes'e dönerek elini sıkıca tuttu. "İnancınızı koruyun, Sör Hughes. Sör Guy Sarazenler hakkında iyi bilgi alıyor ve başka bir haber duyar duymaz hemen size bildiririz" dedi.

Boğazı düğümlenen Sör Hughes başını sallayarak sessizce adamın elini sıktı. İki şövalye yüzlerinde ciddi bir ifadeyle atlarının yanında duran arkadaşlarına doğru ilerledi. Kısa bir emir verildi ve bütün grup atlara binip hayvanların başını kapıya doğru çevirdi. Alçak sesle bir emir daha duyuldu ve hepsi ilerlemeye başladı. Baş muhafız kapıdaki nöbetçilere bağırınca kapının kanatları sonuna kadar açıldı. Sessiz grup, liderlerinin peşinden tozlu yola çıktı. Başka zaman olsa Sör Hughes onların bu disiplininden etkilenirdi ama bugün kafası başka şeylerle meşguldü.

Kapılar çarpılarak kapanırken Sör Hughes düşünceli bir şekilde doğuya bakan surlara giden tahta merdivenlere doğru ilerledi ve kurşun gibi ağırlaşmış bacaklarıyla tırmanmaya başladı. Kaledekiler onu izliyordu. Sör Hughes merdivenlerin tepesine ulaştı ve siper duvarının karşısında durarak uzaklaşan Tapınak Şövalyelerini ve arkalarından kalkan toz bulutunu seyretti.

Sör Hughes'un karısı iç kalede yüreği paramparça bir halde ağlarken, kaledekiler yeniden normal yaşama döndü.

Ah, hâlâ yapabilecekken tadını çıkartalım
Biz de kanşmadan toprağa;
Ve girmeden toprağın altına,
Şarapsız, Şarkısız, Hanendesiz ve – Nihayetsiz.

Ömer Hayyam

Bölüm 3

Varış ve İnfaz

Gözcü havadaki şafak kokusuyla kımıldanıp esnedi. Nöbetçi olmak hoşuna gitmiyordu. Uyku saatleri allak bullak oluyor, yatağından ve karısından uzak kalıyordu. Burada, koyağın bu yüksek kenarında, nöbetçi değiştirilmeyen uzun gecenin tek ödülü şafağın sökme vaktiydi.

Adam rahatlamak için deri kemerini çekiştirdi. Gazvin'de iyi bir sığır derisinden yapılmış, kırmızıya boyanmış ve kenarlarına deri sırım geçirilmiş güzel bir kemeri vardı. Kemer adamın kılıcının ve kesesinin ağırlığıyla gıcırdadı. Gözcü kemerinin tokasıyla gurur duyuyordu. Pirinç tokayı cilaladığı zaman koyu altın rengiinde parıldıyordu. Bu kemer kendisini iyi hissetmesini ve başkalarına caka satmasını sağlıyordu. Parmağıyla sürekli ona dokunuyordu, görüp kıskanacak kimsenin bulunmadığı bu yerde bile. Kemeri neredeyse bir haftalık ücretine mal olmuştu ve karısı üç gün boyunca onunla konuşmamıştı.

Yöre halkının tipik bir örneği olan adam esmer ve sıska denecek kadar inceydi. Derine gömülmüş siyah gözleri uyanık ve sertti. Bir şahinin gagası kadar ince burnu şehvetli ama zalim bir ağzın üstüne uzanıyordu. Uçlarına balmumu sürülmüş bakımlı

bıyığı ağzının iki yanından aşağıya sarkıyordu. Adam sıradan bir askerden üstün olmasa da dışarıdan bakan biri için tehlikeli bir görüntü arz ediyor ve saygı uyandırıyordu. O dönemin standartlarına göre genç bir adamdı ama iki büyük meydan savaşı yaşamış ve kendi hesabına birkaç adam öldürmüş deneyimli bir askerdi. Bu yüzden yorgun olmasına rağmen uyanıktı.

Adam sur boyunca uzanan gölgelerin arasından çıktı, siperliğin üstünden uzandı, boğazını temizleyip tükürdükten sonra geleneksel yöntemle burnunu silip parmaklarını pantolonunun arkasında temizledi. Mızrağını mazgala yasladı ve bir ayağını okçu yuvasına koyarak dirseklerini çıkıntıya dayadı. Öne doğru eğildiğinde, koyağın yukarısı ve aşağısına kadar her iki yönü de kilometrelerce görebiliyordu. Kale surlarındaki bu gözetleme noktasından izleyemeyeceği çok az yer vardı ve bir kez daha, bir kartalın dünyayı bu şekilde görmesi gerektiğini düşündü.

Şafak gelişini müjdelerken, doğuda gökyüzü sarardı.

Günün ilk ışıkları müthiş bir hızla yaklaşıyordu. En üstte kutsal Demavent zirvesi yükselen büyük Elburz dağlarının arkası aniden alevleniverdi. Pembeleşen dağların dorukları kızıla döndü, sonra kırmızımsı sarı, açık kahverengi ve taba renkleriyle harmanlandı.

Vadinin her iki yanındaki dağların yamaçlarını kor gibi kızıla boyayıp sessiz bir hızla tepelerin üstünü sıyırarak ilerledi. Dağ geçitlerinin onu reddettiği ve kaya çıkıntılarının geri çevirdiği yerlerde, ardında kocaman kara gölgeli yarıklar bırakarak, her bir şekli net bir kesinlikle ortaya çıkardı. O her bir girintiye sokulmaya çalışırken, öncü ışıkların peşinden güneş göründü. Kocaman bir ateş topu misali doğudaki bıçak gibi keskin dorukların üstünde yükselerek, gecenin gölgelerini ve hayaletlerini, batıda en uzaktaki zirvelerin ardında gözden kaybolmak üzere koyağın diplerine sürdü. 1168 yılının bu yazında sıcak bir gün daha başlıyordu.

Adam bütün bunları, küçücük bir çocukken ilk kez seyrettiği zamandan beri asla kaybetmediği bir hayranlıkla kıpırdamadan izliyordu.

Derken arkasındaki kale hareketlendi. Tavuklar uyandı ve horozlar birbirlerine meydan okumaya başladı. Bocurgatın, iç kalenin avlusundaki sarnıçlara deri kovalar indirilirken çıkarttığı gıcırtısını duydu. Peşinden kuzey surunun girişindeki kapılara doğru ilerleyen hizmetçilerle kadınların sandaletlerinin sesleri geldi. Hayvanların gece otladığı bayırdaki ağıla keçilerle koyunları sağmaya gidiyorlardı.

Kale varlığını fanilere zorla dayatıyor gibiydi. Adamın yaslandığı sur, koyağa bakan ve dağın çevresini saran düz çıkıntının etrafını çeviriyordu.

Dağın yamacının nehre doğru uzandığı yerden önce, güney taraftaki sarp kayalığın üstündeki surdan aşağıya yüz metrelik sert bir iniş vardı. Aşağıdan tek geliş yolu, sağlam insanların ciğerlerini sınayan ve bir saatlik bir tırmanış gerektiren uzun ve dolambaçlı bir patikaydı.

Bütün yerleşimin üstünde yükselen dış savunma çemberinin batı ucunda bir iç kale yer alıyordu. Avluyu ortada bırakan iki paralel sur iki büyük kuleyi birleştiriyordu. Bu surlar çok genişti ve pek çok odadan ve bölmeden oluşuyordu. Zemin katta hizmetkâr barınakları, mutfaklar ve kilerler yer alırken, yatakhanelerin de bulunduğu üst katlar Ağa Han'ın ailesi ve hizmetlileri için oda ve salon görevi görüyordu.

Bu surların tepesinde kuzeye ve güneye bakan mazgallı siperler uzanırken, iki kule kayalık dağ kolunun doğu ve batı tarafını kapatıyordu. Kuzeyde uzun, dar ok atma delikleri açılmıştı, bu yüzden o taraftaki odalara daha az ışık gidiyordu. Ancak güney taraf daha çok ışık alıyordu. Yazın açıldıkları zaman odaların serinlemesini sağlayan, birkaç sıra büyük, panjurlu pencere vardı. Bunlar koyağın müthiş bir manzarasını sunarken, kışın odaları ısıtacak güneşin içeri girmesini de sağlıyordu. Bu kuru topraklarda her zaman olduğu gibi, bir kalenin kuşatmaya dayanması için su son derece önemliydi. Onun için, içteki avlunun ortasında, eğer gerekirse kale sakinlerine birkaç ay su sağlayabilecek olan derin ve etrafı çevrilmiş sarnıçlar vardı.

İç avluda, bir bütün olarak kalenin görkemli görüntüsüyle şa-

şırtıcı bir tezat oluşturan bir bahçe vardı. Burası çiçeklerle, çalılarla ve bodur ağaçlarla dolu rengârenk ve yemyeşil bir alandı. Çalıların arasında dar patikalar kıvrılıyordu. Ortasında, şimdi akmasa da istenildiği zaman kullanılabilecek küçük fıskiyeli bir çeşme vardı. Yazın su her zaman özenle korunuyor ve bu tür ufak tefek lüksler bile sınırlanıyordu.

Bu köşeden, gölge yapması ve bahçenin her iki tarafından serin bir yolun geçmesini sağlamak için kenarlarına sütunların dizildiği üstü açık bir geçit uzanıyordu. Bu bölge, Han'ın ailesi dinlenirken hizmetkârları ve askerleri uzakta tutmak için ince bir örgü kafesle çevriliydi.

Dış avluda bağlı tutulan atlar dışında, saldın tehlikesi olduğu zamanlarda çiftlik hayvanları içeri alınıyordu. Fedailer, Hasan Sabbah'ın zamanında bu kaleyi ele geçirdiklerinden beri hiç saldırı gerçekleşmemişti, zira burası Samiran kalesiydi, Filistin'deki Frenklerin bildiği isimle Fedailerin ve İran'la doğuda İslam dünyasında bilinen ismiyle İsmaililerin kalelerinden biriydi.

Birkaç kuşaktır Ağa Han'lar tarafından yönetilen bu insanlar, batıda Filistin'e ve doğuda Afganistan'a kadar olan her yerde insanlara korku ve saygı aşılamışlardı. Onlara karşı gelenler gerçekten cesur insanlardı, gerçi bunu deneyen pek çok insan başarısız olmuş ve Ağa Han'ların gücünü sınamaya çalışırken ölmüştü.

O zamanlarda korku yayan bu kale ülkedeki en heybetli manzaralardan birini sunuyordu.

Koyağı çevreleyen derin olmayan uzun vadi boyunca gelen bir yolcu, yerini gayet iyi bilse de, ilk başta kaleyi göremezdi. Kalenin, kahverengi ve kum rengi taşlarla kaplı çevresiyle aynı olan rengi, yolcu neredeyse tam altına gelene kadar onu gözden saklardı. Yolcu nehirden adeta dimdik yükselen dağlara huşu içinde bakarken, gözlerini kuzeye çevirecek ve aradığı yerin orada olduğunu görecekti. Birkaç kilometre uzakta bile olsa, kalenin mazgallı siperleri tehdit edercesine üstünde yükseliyormuş gibi görünecek ve yolcu bunun Samiran olduğunu kesin olarak bilecekti.

Burası zorla alınmamıştı; tersine, hileyle elde edilmiş, sonra da ilk Büyük Efendi veya Ağa Han olan, kötü şöhretli Hasan Sabbah'ın eline geçmişti.

Kalede herkes uyanmıştı artık.

Nöbetçiler sabırsızlanıyor, nöbetlerini devretmek istiyorlardı ama muhafızların komutanı henüz ortaya çıkmamıştı. Komutan geldiği zaman meydanda toplanmış olan ikame muhafızlar dikkat kesilip bağırarak geleneksel selamlarını verdi. Adamlan gibi ince ve güçlü kuvvetli olan Komutan'ın varlığı karşısında hepsi askeri duruşa geçmişlerdi.

Gözcü, nöbeti devralacak olan savaşçının mazgallı sipere gelmesini bekliyordu. O gelmeden oradan ayrılmaya cesaret edemiyordu. Bunu en son yapan adam, bunun bedelini hayatıyla ödemişti. Kamçı cezasına çarptırıldıktan günler sonra, iltihaplanan yaraları yüzünden çığlıklar atarak ölmüştü. Adam dağdan kaleye doğru ziyaretçilerin yaklaştığını fark edememişti. Kimse bu hatayı tekrarlamak niyetinde değildi.

Tam diğer muhafız sipere gelmek üzereyken gözcünün dikkatini hafif bir hareket çekti. Evet, işte yine tekrarlanmıştı. Adamın keskin gözleri ta aşağıdaki koyaktan çıkan kıvnmlı yolda bir hareket seçmişti. Bir sıra insan patikadan kaleye doğru yaklaşıyordu. Çok yavaş hareket ediyorlardı ve kapılara ulaşmaları en az bir saat sürerdi ama o görevini biliyordu. Gelenleri zamanında gördüğü için Allah'a şükretti.

Döndü ve yüksek, net bir sesle aşağıdaki muhafızların komutanına bağırdı. "*Sarvan*, nehirden gelenler var. Yoldan çıkıyorlar, bunlar bizim adamlar."

Komutan başını yana eğerek gözcüye baktı. "Kaç kişiler?" diye bağırdı.

"On beş, *Sarvan*."

Komutan başını salladı. Bunu mümkün olduğunca çabuk komutanı Mahmut'a, *Komutan* İsfendiyar'a bildirecekti. Bu iş için görevlendirdiği bir başka gözcü haberi vermek için iç kaleye koştu.

* * *

Meydanın çevresinde büyük bir çember halinde bir kalabalık toplandı. Eğlence olacağını biliyor ve hiçbir şey kaçırmak istemiyorlardı. Meydanın, yani avlunun ortasında bir araya toplanan esirleri daha iyi görebilmek için itişip kakışıyor, bu arada birbirlerine laf yetiştirerek bağırıp çağırıyorlardı. Muhafızlar yer açmak için mızraklarının sapıyla dostça ama sertçe iterek insanları geri tutuyordu. Avluda düzen sağlanmalıydı ve muhafızların komutanı boş alan istiyordu.

Birbirlerine sokulan esirler dermansız görünüyordu. Yolculuktan bitap düşmüşlerdi ve kaleye yapılan son tırmanış, kalan bütün güçlerini tüketmişti. O sabah verilen pek yavan bir kahvaltıdan beri ne su içmişler, ne de bir lokma yemek yemişlerdi. Tek istedikleri yatıp uyumaktı ama bunun mümkün olmayacağını hissediyorlardı.

Samiran halkı üç esiri seyrediyordu; esirlerden biri Hristiyan bir rahipti. Üçü de sakallı ve perişan durumdaydı, yırtık pırtık giysileri pislik içindeydi, dirsekleriyle bileklerinde kanlı yaralar vardı. Adamların yanında, sırf yaşıyla değil, duruşuyla da onlardan ayrılan bir çocuk göze çarpıyordu. Üstü başı perişan olmasına ve sıska yüzünden yorgunluk akmasına rağmen esirlerin içinde en gururlu duran oydu. Korkuyordu fakat sıktığı dişleri ve duruşundaki meydan okuma havasıyla korkusunu gizlemeye çalışıyordu. Ne var ki gözleri onu ele veriyordu. Diğerleri ise korkuyla kalabalığa bakıyor, soluk soluğa anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak dua ediyorlardı.

Doğudaki kulenin mazgallı siperinde bir kıpırdanma oldu ve bir siluet belirdi. Ellerini duvarın üstüne koyarak esirlere baktı. İçe işleyen, keskin bakışları görünüşüne tehditkâr bir hava veriyor ve koyu kahverengi giysileri bu etkiyi daha da artırıyordu. Aşağıdaki esirleri ve onların etrafında toplanan kalabalığı uzun uzun inceledi. Kalabalıktakiler onu fark ettikçe gürültü yavaş yavaş kesildi. Adamın tek söz etmesine gerek kalmadan herkes susmuştu.

Sol eliyle, sanki onları yoldan çekiyormuş gibi rahiple çocuğa doğru bir işaret yaptı. Komutan bağırarak bir emir verdi ve

muhafızlardan ikisi rahiple çocuğu meydanın kenarına doğru sürükledi. Orada onları teslim alan diğer muhafızlar iki esiri yüzleri meydana bakacak şekilde çevirdi. Meydana heyecanlı bir sessizlik hâkimdi.

Esirler sessizliğin farkına vardı. Başlarını çevirince surların üstünde duran adamı gördüler. Kaderlerinin bu adamın emirlerine bağlı olduğunu anladılar. Gözlerini kısıp tekrar baktılar ve korkuları iyice büyüdü. Adam tehditkâr bir ifadeyle herhangi bir emir vermeksizin yukarıdan onlara bakıyordu.

Gözleri müthiş bir korkuyla dolan esirler inlemeye başladı. Esirlerden biri zaten lekelenmiş pantolonunu korkudan ıslatmaya başlayınca kalabalıktan yuhalama sesleri yükseldi; mazgallı siperdeki adam göründüğünden beri duyulan ilk sesti bu. Esirler şaşkındı ve neredeyse sırt sırta vererek dehşet içinde kalabalığa bakıyorlardı. Muhafızlar kenara çekilmiş, mızraklardan bir duvar oluşturarak esirlerin bütün kaçma ümitlerini ortadan kaldırmışlardı.

Hafif bir ıslık sesiyle kalabalığın arasından bir kılıç uçtu ve takırdayarak esirlerden birinin ayaklarının dibine düştü. Ecel terleri döken esirler irkilerek toprağın üstündeki kılıca baktılar. Kalabalık sessizliğini koruyordu, sadece dışkıların üstüne konan ve havalanan sineklerin vızıltısı duyuluyordu. İki esir sanki saldırmaya hazır bir yılanmış gibi kılıca bakıyordu. Yerlerinden kımıldamaya bile cesaret edemiyorlardı. Ne var ki yaklaşan akıbetlerinin farkına varmaya başlamışlardı artık.

Nihayet, esirlerden biri umutsuz bir çığlıkla öne atılıp kılıcı kaptı. Kılıcı sıkıca tutup diğer esirle birlikte geri çekildi. Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi ve havayı heyecanlı bir beklenti duygusu kapladı. Elle tutulabilir korkuyla birleşen sıcak, açlık ve susuzluk Talon'un midesini bulandırmıştı; dayanılmazdı. Yanında duran rahip Jean başını yerde tutuyor, hiç durmadan Meryem Ana dualarını mırıldanıyordu. Tespihi uzun zaman önce elinden alındığı için boş parmaklarıyla üstündeki kirli cübbeyi büküp duruyordu.

İki esirin etrafını saran çemberde aniden genç bir adam belirdi. Esirler irkildiler, çaresizce başka nereden tehlike geleceğini

görmek için etraflarına bakındılar. Kılıçsız olan esir sanki onlan gelecek saldından koruyabilirmiş gibi diğerinin arkasına yapışmıştı. Soluk soluğaydılar.

Henüz çok genç olan adamın başında, içinden kırmızı bir şerit geçen beyaz bir sarık vardı. Ayakları çıplaktı. Üstünde bol bir pantolon, bileklerinden ve belinden ince iplerle bağlı bol bir gömlek vardı. Yüzünde boş bir ifadeyle ellerini iki yana açarak silahsız olduğunu gösteriyordu. Hiçbir şey söylemeden eliyle kılıçlı adama işaret ederek gelip kendisiyle boy ölçüşmesi için onu cesaretlendirdi. Yakışıklı, esmer yüzünde tüyler ürperten bir gülümseme vardı, hareketleri dengeliydi ve karşısındaki esirin saldırmasını bekliyordu.

Adamın kendinden emin tavrı, kılıçlı esirin cesaretini kırmış görünüyordu. Karşısındaki adama korkudan yerinden fırlamış gözlerle bakıyordu. Ağzı açılmış, ayrık dişleri onu köşeye sıkışmış bir fareye benzetmişti. Arkadaşı da ondan daha iyi durumda değildi; diğerinin omzunun üstünden genç adama dikkatle bakıyor, aynı anda iki yanı görmek için başını öne arkaya çevirip duruyordu. Kılıcı tutan esir gülümseyen ölümün kendisine baktığını biliyordu. Nihayet, içinin derinliklerinde biçare ruhunun bulabildiği son cesaret kırıntılarını toplayarak umutsuz, tek ve son bir hamle yapmayı göze aldı. Yengeç gibi yürüyerek dosdoğru genç adama doğru koşarak kılıcı savurmaya başladı.

Genç hiçbir şey yapmadı; öylece durup izledi. Ağlamaklı esir ona doğru atılınca ince, kavisli kılıç gence daha da yaklaştı. Kılıç tam ellerine ineceği anda genç olduğu yerde değildi artık. Genç yana kaçarken bir karartı göründü, sonra kılıç tutan esirin yanında belirdi. Bıçağını nasıl çıkardığını ve onu nasıl tek bir hareketle esire saplayıp yukarı çektiğini pek az kişi görebildi. Kalabalık duyulur bir şekilde hızla nefesini içine çekti. Genç tekrar savunma durumuna geçti ama bu defa sanki bir duvara çarpmış gibi donakalmış olan kılıçlı esirin arkasındaydı.

Esir başını eğip bedenine baktı, dizleri büküldü ve sırtı gence dönük olarak dizlerinin üstüne yığıldı. Kılıç parmaklarının arasından toprağa düştü. Akan kanını durdurmaya ve bağırsakları-

nın dışarı dökülmesini önlemeye çalışarak ellerini karnına götürdü. Başını kaldırarak acıyla bir çığlık attı. Adamın dehşet ve korku dolu çığlıkları onu izleyen diğer esirin midesine ok gibi saplanarak, bağırsaklarında ne varsa boşaltmasına neden oldu.

Genç adam sanki bir işaret almış gibi öne doğru ilerledi. Kurbanının yukarı kalkmış çenesini bir eliyle tutup geriye itti ve bıçağıyla adamın boğazını keserek çığlığının geri kalanını boğdu. Sonra şiddetle fışkıran kanların üstüne gelmemesine özen göstererek yana çekildi. Kurbanın yana düşen bedeni, ölüm çırpınışlarıyla kasılıyordu.

İkinci adam elleriyle dizlerinin üstüne çökmüştü, korkudan hüngür hüngür ağlıyordu. Kanın kokusunu alan kalabalık daha fazlasını istiyordu. Hava tiz ve titrek bir sesle hiç aralıksız -susanların yerini yenileri alıyordu- zılgıt çeken kadınların meşum sesiyle dolmuştu; Jean ile Talon'un kanı donmuş gibiydi.

Genç adam onay ya da talimat bekler gibi kuleye baktı. Kuledeki tehditkâr siluet eliyle azlediyormuş gibi bir işaret yaptı, dönüp giderken rahiple delikanlıyı işaret etti. Genç hızla harekete geçti. Eğilip kılıcı aldı ve kayar gibi, hâlâ başını kaldırıp bakmaya cesaret edemeyerek kafası yerde ağlayıp inleyen esire doğru ilerledi. Kılıç parlayarak kalkıp indi ve adamın başı omuzlarından ayrıldı, boynundan kan fışkırmaya başladı. Gövde yere yığıldı ve topukları yerde tepinerek ölümü kucakladı.

Kalabalık neşeyle bağırarak, sağ elinde kan damlayan kılıcı ve sol elinde esirin kafasıyla onları selamlayan gence tezahürat yapmaya başladı. Her yana ölümün berbat kokusu sinmişti.

Talon kusacak gibiydi. Boğazına gelen safra soluk almasını engelledi. Kusmamak için umarsız bir çaba gösterdi. Dizleri titriyordu ve bağırsakları boşalmaya hazırdı. Gözlerini kurbanlardan ve bu kadar kanlı bir ustalık sergileyen o güzel ve ölümcül gençten alamıyordu. Sanki bir yılan tarafından hipnotize edilmiş gibi büyülenmişti.

Kulakları kalabalığın söylediği meşum şarkıyla, burnu ölümün kokusuyla doluydu. Kendini zorlayarak dönüp rahibe baktı.

Gördüğü manzara pek de güven verici değildi. Rahip Jean dizlerinin üstündeydi. Deli gibi bir şeyler mırıldanıyordu ve ağzının kenarından salya akıyordu. Gözleri kapalıydı ve bütün bedeni korkuyla titriyordu.

Rahibin bu sefil hali genç Talon'u biraz cesaretlendirdi ve kendisini toparlamasını sağladı.

Sırtını dikleştirerek başını kaldırdı ve gözleri yaşlarla dolu olduğu için etrafını görememesine ve ağzı titremesine rağmen gururunu kendini esir alanların yüzüne fırlatabileceğini hissetti. Kimse deli gibi çarpan kalbini duymuyor ve kusmasına ramak kaldığını bilmiyordu. Eğer kendisine itaat etmeyen dizlerinin titremesini kontrol altına alabilirse, nihayet gururunu tekrar kazanabilirdi.

Onları izleyenlerden biri keskin gözleriyle delikanlının içindeki bu mücadeleyi belli belirsiz gülümseyerek izliyor ve anlamlı anlamlı başını sallıyordu.

Bir işaret üzerine muhafızlar rahibi çekip yerden kaldırdı ve sonra ikisini birden sürükleyerek avludan uzaklaştırdı. Kalabalık, bir sinek sürüsünün üstlerinde toplanmaya başladığı cesetleri oldukları yerde bırakarak dağılmaya başlamıştı. Muhafızlar üstleri başları darmadağınık iki esiri aceleyle iç kapıdan geçirerek merdivenlerden indirip uzun, karanlık bir geçide soktu. Sağdaki bir kapıyı açtılar ve rahibi adeta fırlatarak kapının arkasındaki kara deliğe attılar. Kapı çarpılıp kapandı ve sürgüler gıcırtıyla çekildi. Talon'u sürükleyerek yine arkasında karanlık bir deliğin olduğu bir başka kapıya götürdüler. Arkasından sertçe itilen delikanlı sendeleyerek karanlığa girdi.

Kapı çarpılıp sürgüler çekilirken Talon elleriyle dizlerinin üstüne çöktü. Tam bir sessizlik içinde olduğu yerde kalakaldı; kulaklarına sadece zorla aldığı kendi nefesinin sesi geliyordu.

İçeride hiç ışık yoktu ve kendini çok yalnız hissediyordu. Yavaş yavaş kalkanlan un ufak oldu ve onca zamandır uzak tuttuğu korku bir kara şeytanlar ordusu gibi üstüne çullandı. Tanıdığı ve bildiği, sevdiği ve kutsal saydığı her şey elinden alınmıştı.

Kendisi için hiç gelecek görmüyordu ve belki de biraz önce tanık olduğuna benzer bir ölüm bekliyordu onu.

İçinin derinliklerinden bastıramadığı bir inilti yükselerek gözlerine yaşlar hücum etti. Ağlamaya başladı. Hücresinde dizlerini çenesine çekmiş otururken sıska bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Dün atım bana şöyle dedi: "Şüphe yok ki ahırın
Bir Cennet köşesi;
Burada ne ot, ne su, ne saman, ne tahıl var,
Tam Meleklere göre, benim gibi hayvanlara göre değil."

Baba Tahir

Bölüm 4

Bir Gelecek Planlamak

Mahmud, Muhammed Han'ın bütün birliklerinin komutanı *Komutan* İsfendiyar geçide girdi ve başını kaldırarak yukarıdaki kasvetli yere doğru kıvrılan merdivenlere baktı.

Ne zaman çağrılsa endişelenirdi. Bu duygu hep birinci kata çıkan merdiveni tırmanmaya başladığında ortaya çıkıyordu.

Yukarı çıktığında endişesi kaybolacak ve Komutan kendini her zamanki gibi sıkı bir kontrol altına alacaktı. Sert adımlarla tırmanırken sandaletleri yıpranmış taş basamaklarda şaklıyordu. Neden çağrıldığını iyi biliyor ve zihninde Efendi'nin odasına girdiği zaman olabilecekleri tartıyordu. Pek çok şeyin sözlerine bağlı olacağını da biliyordu. Çocuk yaşayabilir veya ölebilir ya da yanlış karar verdiği için azarlanabilir ve kendini savunma durumuna düşebilirdi.

Komutan'ın gözlemine göre esir yiğit bir delikanlıydı. Mahmud onun infaza tanıklık ederken kusmak üzere olduğuna bahse girebilirdi ama çocuk bacaklarını dimdik tutmuş ve sanki hiçbir şey ona erişemezmiş gibi gözlerini dünyanın geri kalanına dikmişti. Bu soylu Hristiyanlar çetin insanlardı.

Komutan, Han'ın amcası Araş'ın da orada olup olmayacağını merak etti. Birbirlerinden hoşlanmadıkları bir sır değildi. Araş

Han böyle bir olayın geçip gitmesine ve sinsi entrikalarını çevirme fırsatının kaçmasına izin vermezdi. Bir gün... neyse bu bekleyebilirdi.

Yere sertçe vurulan ayak sesleri duyuldu: yaklaştığını duyan muhafızlar, ilk olarak uyanık olduklarını ona bildirmek ve ikinci olarak da odadakilere birinin yaklaştığını haber vermek için kimliğini sordular. İsfendiyar daha merdivenin sütununu dönmeden ismini bağırdı ve "koruma" olarak uzatılan bir mızrak hızla çekildi. Kendisini selamlayan muhafızlara kısa ve sert bir baş eğmesiyle yanıt vererek ağır ahşap kapıya usulca vurdu ve göz seviyesindeki ızgara kafese ismini söyledi. Kapı içerden açıldı ve iyi döşenmiş büyük bir odaya girdi.

Odadaki süslemeler asgari seviyede tutulmuştu. Odanın zarafeti, pencerenin yanında şatafatlı alçak bir masanın önündeki büyük bir minderin üstünde oturan kişi için güçlü bir fon oluşturuyordu. Adamın yanında, bir halının üstünde onu izleyen muhteşem bir tazı yatıyordu. Hayvan kendinden emin bir şekilde ön bacaklarını çaprazlayarak çömelmişti, sanki Efendi'yle bir görüşme yapıyordu. Tazı, Umman'ın güneyindeki çöllerden gelen bir saluki yani Arap tazısıydı; yolculuklarından birinde Efendi'yle karşılaşan bir avcı şeyh hediye etmişti. Efendi tazının hem hizmetlilerine, hem ailesine, hem de kendisine karşı mesafeli oluşunu eğlenceli buluyordu. O kendisine baş eğmeyen tanıdığı tek yaratıktı. Hayvanın bileklerindeki açık kahve ve taba rengindeki tüyler, güzel kafası ve derin, duygulu gözleri Efendi'den daha soğuk bir adamı bile cezbederdi.

Üstelik olağanüstü bir av köpeğiydi ve av peşinde koşmaya bayılıyordu. Dağlardaki çevik ceylanlar bu hızlı hayvanın dengi değildi. Efendi'nin arkasında, açık pencereden giren güneşin altında salukinin kardeşi oturuyordu. O da muhteşem bir tazıydı. Mahmud her ikisinin de Efendi'ye sadık olduğunu ve ona karşı herhangi bir tehdit hissettiklerinde hemen saldırganın boğazına çökeceklerini biliyordu.

Bağdat'tan gelen pahalı kâğıttan pek çok tomar ve kitap dağınık bir şekilde raflara dizilmiş ve duvarlara dayanmıştı. Birçok

dil bilen ve ilgi alanları geniş olan Efendi'nin çalışma odası ve kütüphanesiydi burası. Mahmud burada azarlanmayacağını biliyordu, çünkü Efendi bu işi kuledeki bir başka odada yapardı.

Üç uzun adımda odayı geçti ve gözlerini Efendi'den bir an bile ayırmadan, ellerini göğsünde çaprazlayıp eğilerek selam verdi. Konuşmaması gerektiğini biliyordu. Efendisi onun, Mahmud'un kim olduğunu ve neden orada olduğunu pekâlâ biliyordu.

Mahmud bekledi. Minderin üstünde oturan kişi ince, sırım gibi, otuzuna yakın bir adamdı. Pencereden gelen güneş ışığı kartala benzeyen yüz hatlarını, keskin burnunu ve ince, güçlü ağzını ortaya çıkarmıştı. Bakımlı bir bıyığı olan, derli toplu biriydi. Yüksek elmacık kemiklerinin üstünden, derinlere gömülmüş, içe işleyen, zeki gözler dünyaya bakıyordu. Uzun, biçimli burnu aldatıcı şahin yanılsamasını iyice güçlendiriyordu.

Efendi'nin üzerinde dinlendiğini gösteren uzun, dökümlü bir kaftan vardı. Zarif terliklerin içindeki ayaklarına kadar uzanan kahverengi pamuklu hafif bir giysiydi bu. Onun üstünde, geniş kol yenleri olan, kenarlarına sırma tel geçirilmiş, koyu kahverengi incecik bir harmani vardı. Başında omzundan aşağıya doğru uzun bir şeridin sarktığı pamuklu, klasik bir sarık göze çarpıyordu. Kulaklarına küçük küpeler takmıştı. Ama bunlar ve sol elinin orta parmağındaki büyük bir yüzük dışında başka takısı yoktu.

Mahmud, Efendi'den etrafa olağanüstü bir güç yayıldığını düşündü. Şahine benzeyen ateşli gözlerini ne zaman birine çevirse, karşısındaki kişi olduğu yerde donup kalırdı. Gözlerinin rengi neredeyse sarıydı. Mahmud bunların bir aslanın, hiç acıması olmayan bir yırtıcının gözleri olduğunu düşünüyordu. Bunlar Efendi'nin düşmanları için geçerliydi elbette ama bu Büyük Efendi'nin çoğu insandan daha zeki olduğunu ve tutkudan ziyade mantığa dayandığı için ondan korkulması gerektiğini de biliyordu.

Efendi başını derin düşüncelere dalarak okuduğu bir mektuptan kaldırdı. Pencereden gelen esinti uçurmasın diye zarif elini mektubun üstüne koydu ve düzgün, beyaz dişlerini göstere-

rek Mahmud'a gülümsedi. Önündeki bir mindere oturması için işaret etti. Mahmud mindere doğru ilerledi ve bağdaş kurup oturarak dikkatle kılıcını uyluklarının üstüne koydu.

"Mahmud İsfendiyar, eski dostum, iyi misin?"

"Zatıaliniz, Ağa Han. İyiyim. Umarım siz de iyisinizdir." Mahmud, hemşerileri arasındaki en kısa karşılaşmalarda bile uzun uzadıya yapılan selamlaşmalara sabrı olmayan Efendi'nin tercih ettiği gibi nezaket sözlerini asgari seviyede tutmuştu.

Efendi başını salladı ve tam başka bir şey söylemek üzere yken dışarıdan ayak sesleri duyuldu ve kapı vuruldu.

"Araş hizmetinizdedir, Ağa Han."

Kapı yine açıldı ve kasvetli koridorun içinde bir başka adam belirdi. O da Efendi'ninkine benzeyen ama daha süslü ve parlak renklerle ve kuş resimleriyle bezenmiş uzun, zarif bir kaftan giymişti. Kumaşın dokusu çok inceydi. Parmakları yüzüklerle kaplıydı. Yeğeniyle aynı keskin yüz hatlarına sahip olsa da açık bir fark vardı. Bir şekilde, bu aşiretin liderini belli eden o saf güç halesinden yoksundu. Bakımlı sakalının altına gizlenmiş zayıf bir çenesi vardı, gözleri karşısındakinin gözlerine bakmıyordu. Bu adamın varlığı farklı bir tür tehdit yayıyordu. Yeğeni gibi esnek değildi ve bir zevküsefa hayatının açık kanıtları görülüyordu, ancak gözleri yanılgıya yer bırakmıyordu. Yeğeninkiyle benzer renkte olan gözleri daha ziyade bir kobranın gözlerini andırıyordu.

Şatafatlı bir giriş yaptı; pencerenin yanındaki iki adamın yanına kayar gibi yaklaştı. Mahmud ayağa kalktı ama selam vermedi. Fakat Ağa Han'ı gücendirmek istemediği için başını eğdi. Bu hareketi yakalayan Araş'ın canının sıkıldığı bakışlarındaki titremeden belli oluyordu.

Efendi, amcasının yüksek statüsüne uygun olarak onu selamladı. Araş da aynı tavırla, sanki birbirlerini saatlerdir değil de günlerdir görmemişler gibi selamına karşılık verdi. Efendi ona oturmasını işaret etti. Mahmud, kendisinin yeğeninin sağındaki mindere oturduğunun da Araş'ın gözünden kaçmadığını ama buna canının sıkıldığını hiç belli etmediğini düşündü. Tersine,

gösterişli bir hareketle oturarak yüzüne dikkatli bir ifade yerleştirdi. Parmaklarını kırlaşan sakalında dolaştırarak sıvazladı. Bu hareketi Mahmud'un her zaman sinirine dokunurdu.

Efendi sağ elini havaya kaldırdı. O zamana kadar gözlerden uzak olan bir hizmetkâr gümüş bir tepsi üstünde, şarap dolu üç küçük gümüş kadeh getirdi. Önce Efendi'ye, sonra Efendi'nin amcasına ve en son olarak da Mahmud'a sundu. Hizmetkâr görevini yerine getirdikten sonra çekildi. İki konuk, Efendi kadehini kaldırana dek bekledi, sonra kendilerininkileri de kaldırıp sessizce birbirine toslayarak küçük bir yudum aldılar.

Efendi yurt dışından getirttiği en iyi şaraplan hükümdar ailesine mensup olanlarla yüksek mevkideki kişiler için ayırıyordu. İnançları yüzünden şarap içmeye alışık olmayanlara sunulduğu zaman yaşadıkları şaşkınlığı seyretmek hoşuna gidiyordu. İsmaililer bu kısıtlamayı kabul etmiyorlar ve istedikleri zaman şarap içebiliyorlardı. Efendi ve ondan önceki dönemde babası bunun böyle olmasını buyurmuştu. Ancak, böyle zamanlarda, en sadık komutanı ve amcası ile iyi bir şarap içmenin keyfini de çıkartıyordu.

Efendi söze girdi. "Bence Darius bugün iyi iş yaptı, Mahmud. Onu ödüllendir ama fazla değil. Erginlenmesi için Alamut'a gönderilmesi gerek."

"Tabii, Efendim, bunu hallederim" diye yanıtladı Mahmud.

"Filistin'de olaylar olduğunu haber aldık." Ağa Han zarif işaret parmağıyla mektuba vurdu.

Adamların ikisi de yerlerinde kıpırdandı. Bütün dikkatlerini vermişlerdi. Pek az gelmesine ve çoğunlukla doğru olmamasına rağmen, Filistin'de sürmekte olan büyük savaşlara dair haberler dört gözle bekleniyordu.

"Görünüşe göre Hristiyanlar gereğinden daha iyi savaşıyor. Şimdi Mısır'a ve Kahire'ye saldırmaya çalışıyorlarmış."

"Ben Tapınak Şövalyelerinin sayısını artırdıklarını duydum, Efendim. Bu doğru mu?" diye sordu, her zaman ilk önce askeri durumu bilmek isteyen Mahmud.

"Doğru, Mahmud. Bunlar zorlu adamlar ve bizim yöntemle-

rimizi tanımaya başladılar, bu yüzden onları şaşırtmak gittikçe zorlaşıyor. Yine de bildiğimiz Hristiyanlar işte. Gerçekçi ve dik başlı insanlar fakat fikrimce onların güçleri aynı zamanda zayıflıkları da. Hiçbir duruma boyun eğmeyeceklerdir; bunun için de onları hemen her zaman alt edebiliyoruz."

Mahmud başını salladı. Gayet iyi hatırlıyordu; yüzündeki ve boynundaki yaralar da bunu unutmasına fırsat vermiyordu. Silah arkadaşlarıyla birlikte savaşan ve hayatta kalan bütün erkeklerin bildiği duyguyla gülümsedi. Genç olmasına rağmen, Efendi Muhammed Filistin'de savaşmış bir gaziydi ve Komutan bunun benzersiz bir nitelik olduğunu düşünüyordu.

Araş araya girdi. Savaş yöntemlerine hiç yabancı olmasa da öne çıkmak için fırsat buldukça hinlik yapmayı tercih ediyordu. "Bu defa sorun çıkaranlar Tapınak Şövalyeleri mi, Efendim? Yoksa şu anda Filistin'de bulunan Hristiyan bir kralın, belki şu Frenklerin kralı Baldwin'in emrini mi yerine getiriyorlar?"

"Biz geri çekildik. Aslında, Ascalon düştü ki bu daha ziyade Mısırlılar için bir felaket. Biz birkaç şehir kaybedebiliriz ama savaşı kaybetmeyiz, onların da Filistin'in sıcağında savaşabilecek bitmez tükenmez bir şövalye kaynakları yok." Bir an sessizlik oldu.

"Bununla beraber" dedi Mahmud, "korkulacak savaşçılar onlar. İyi idare edilirlerse neler yapabileceklerini bir düşünün. Kapımıza dayanırlar. Aslında o küçük, korkusuz ordularıyla Mısırlıların, Kürtlerin, Türklerin, İranlıların ve daha pek çoklarının kalabalık ordularından daha iyi savaşıyorlar."

"Beni en çok endişelendiren Nureddin'in Suriye bölgesini takviye etmesi" diye yanıtladı Efendi. "Bizden nefret ediyor ve Selahattin isminde bir yeğenine umut bağlamaya başladı."

Araş onunla aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. "Nureddin'e dikkat etmeliyiz, Efendim. İsmaililere karşı ciddi bir garezi var."

"İstihbaratın bunu açıkça ortaya koyuyor, amca. Selçuklu Türkleri de bir tehdit, üstelik *harici* olduklarını unutmamak gerek. İstihbarat konusundaki gayretlerin övgüye değer" dedi Efendi, ona bakmadan. "Ancak bana daha çok Hristiyan yakalamaya ça-

lışmam emredildi ve sizin bunun bir yolunu bulmama yardım etmeniz gerekecek."

Mahmud yerinde kımıldandı. Hep bu anı beklemişti ama şimdi kararı Araş'a bırakıyormuş gibi tereddüt ediyordu. Kaygılanmasına gerek kalmadı. Araş hemen yanıt verdi.

"Umarım, planlarınıza çocuğu da dâhil etmeyi kastetmiyorsunuzdur, Efendim. Onu eğlence olsun diye tutmayı düşünmüştüm" dedi, yüzünde pek saklayamadığı pis bir sırıtmayla.

Sessizleşen Efendi başını çevirerek gözlerini Mahmud'a dikti. "Sen ne düşünüyorsun, Mahmud?"

Mahmud düşüncelerini doğrudan söylememeyi yeğledi. "Madem onun için bir planınız yoktu, neden onu buraya getirmemi kabul etme zahmetine girdiğinizden emin değilim, Efendim. Frenklere ve Cermenlere gelince, bu meseleyi biraz daha düşünmek gerekecek."

Efendi'nin yüzünde pek nadir görülen memnun bir gülümseme belirdi. "Mahmud, en iyi yaptığımız işin ne olduğunu düşünürsek, bu çocuğun bir erkek olduğu zaman Filistin'de herhangi bir kâfir kralın sarayında görünmez olacağını hesaba katabiliriz."

"Koynumuzda bir yılan da besliyor olabiliriz, Efendim" diye araya girdi Araş. "Eğer bu çocuğu onların dünyasında kimsenin akıl bile edemediği kendi yöntemlerimizle eğitirsek ve o bizden uzaklaşırsa, bunun bize pek faydası olmaz." Araş elini kucağında yumruk yaptı. "Onu almama izin verin, o zaman belki onun karşılığında fidye alabilirim veya belki de onu öldürürüm."

"Fidye isteme zamanı geçti, amca, ayrıca onun senin nezaketine dayanıp dayanamayacağından şüpheliyim" diye yanıt verdi Efendi, soğuk bir sesle.

Araş havlar gibi kısa bir kahkaha atarak omuzlarını silkti fakat yere indirdiği gözlerinde başka bir şey daha vardı. Efendi konuşmaya devam etti. "Bu çocuğu nasıl hazırlayacağız? Ben onun eğitime başlamasını istiyorum; eğer ilk testleri geçerse devam edebilir, eğer geçemezse..." Mahmud'a baktı.

"Onu eğitme işini sen üstleneceksin. O pis yaratığın içinde gerçekten bir zekâ olup olmadığını bilmek istiyorum. Ve erginlenmeye hazır olduğu zaman da sen onun üstünde mucizelerini yaratabilirsin, amca. Bu işi en iyi nasıl yapabileceğimizi konuşuruz."

"Cesareti var, Efendim, bunu biliyorum" dedi Mahmud. "Onun tanık oldukları karşısında pek çok yetişkin erkek kontrolünü kaybederdi. Bu çocuk kusmaya hazırdı ama kusmadı. İyi bir soydan geliyor."

Efendi homurdandı. "Bunu biliyorum. Gelen haberler çocuğun ailesinin Frenk ordusunda tahta yakın olduğunu söylüyor." Mektubuna dönerek, "Göreceğiz" dedi. "Bu fikir henüz tohum halinde; onun sıradan bir ottan başka bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceğini izlememiz gerekecek. Ama bir şeye güvenebiliriz: zaman bizim yanımızda. Bunun çözüme kavuşması yıllar alabilir ve barbarların tahtlarına kadar sokulma planımıza yardım edebilir."

"Çocuk Hristiyan, Efendim" dedi Araş, sertçe. "Bu konuda ne yapacağız?"

"Onu sünnet edin ve İsmaililerin âdetlerini öğrenmesini sağlayın." Efendi'nin sesi soğuklaşmıştı. Amcası konuyu daha fazla uzatmak istemedi.

Mahmud ihtiyatla elini kaldırdı. "Efendim, bir de rahip var."

"Ah, evet, rahip. Onun da Latincesini kullanırız. Gerçekten eğitimli olup olmadığını biliyor musunuz?"

Adamlar başlarını iki yana salladı. Neden Efendi rahibin Latincesini kullanmak istiyordu ki? Bu sorular o an için yanıtlanmadan kaldı; ikisi de konuşmaya gönülsüzdü.

Efendi başını çevirerek pencereden avluya baktı. İki adam bunu gitmelerine izin verdiği şeklinde kabul ederek ayağa kalktılar. Mahmud önceki gibi selam vererek gürültüyle merdivenlerden indi. Araş'tan pek hoşlanmıyordu. Efendi ne planlamış olursa olsun, çocuğun hiçbir zaman Araş'tan korunamayacağından emindi.

"*İnşallah*." Zihni çoktan çocuğun eğitimi konusunda neler

yapacağını ve aynı zamanda bunun diğerlerini nasıl etkileyeceğini planlamaya başlamıştı.

* * *

İki adam gittikten sonra Efendi masanın üstündeki mektuba geri döndü. Onunla amcası arasında pek sıcak duygular yoktu. Ağa Han unvanını doğrudan babasından miras almıştı fakat Araş hâlâ hâkimiyette daha büyük bir payı olması gerektiğini düşünüyordu. Efendi, Araş'ın kendisinden çekindiğini ama küçücük bir zayıf davranışını anladığında üzerine çullanarak ölümcül bir darbe indireceğini biliyordu... Tabii paçayı kurtarabileceğini düşünürse.

Kaçıncı defa neden bu işi eski yöntemle halletmediğini merak etti: boğma halkası, bıçak, hızlı sessiz ölüm ve yok oluş. Kimse onu durdurmak için bir şey söylemez veya yapmazdı ve birçok kişi Ağa Han'a yardım etmekten memnun olurdu. Her yerde Araş Han'dan nefret ediliyor ve korkuluyordu. Ne var ki Araş bilgi toplama oyununda çok ustalaşmıştı ve şimdi neredeyse vazgeçilmezdi. Bu yüzden, bazı şüpheli alışkanlıkları ve tehlikeli olmasına rağmen şehirlere gittiği zaman bunları rahatça uygulaması önemli görünmüyordu. Ağa Han kendini mektuba odaklanmaya zorladı.

Haberler kafa karıştınyordu; kâfirler her yönde ilerliyordu ve yine yardımını istiyorlardı. Halifeler, rüşte ermemiş sultanlar ve vezirler ordunun başarısız olduğu yerlerde onu, elinde tuttuğu devasa gücü, kurnazlığını ve hile yapma yeteneğini hatırlıyorlardı. Yüzünde küçümseyen bir gülümsemeyle, *Batıniler* diye de adlandırdıkları İsmaililerden, özellikle yüksek Elburz dağlarında yaşayan, İran'ın kuzey bölgesindeki İsmaililerden nefret etseler ve korksalar bile, diye düşündü.

O sırada İslam ordularının başında büyük liderler yoktu ve Nureddin'den başka bir lider olabileceğine dair bir işaret de görünmüyordu. Araplar ve İranlılar, Selçuklu Türklerinden nefret ediyorlardı, Türkler de onlara güvenmiyordu. Kâfirlerin büyük başarılarının nedenlerinden biri buydu. Kıskançlık ve entrikalar li-

derlerini harap etse de onların zamanı gelince nasıl bir bütün halinde savaşabildiklerini biliyordu. Görünüşe göre, İslami kuvvetler bunu yapamıyordu. Aslında, onun savaşı Hristiyanlardan çok Selçuklular ve onların Sünni inançlarıylaydı. İslam'ın düşmanı Hristiyanlar olsa da, İsmaililerin gerçek düşmanı Sünnilerdi. Şimdilik olayların bitmesini bekleyecek ve onun yararlanabileceği bir açmaza girip girmeyeceklerine bakacaktı.

Muhammed Han minderde arkasına yaslandı ve satranç tahtasının üstündeki pozisyonunu düşündü. Avludan gelen hafif esintiyle havada ufak toz zerrecikleri uçuşuyordu. Aşağıdaki kadınların alçak sesle yaptıkları gevezelikler düşüncelerine ulaşamıyor ve uykulu ikindi vakti bütün kaleyi sessizleştirmiş gibi görünüyordu. Tazılar bile muhteşem başlarını patilerinin üstüne koymuş uyuyorlardı.

Muhammed Han tarikatın kurucusu olan büyükbabası Hasan Sabbah'ı düşündü. Hasan bu vahşi, yüksek, ücra bölgeye gelmiş ve Elburz'un azılı dağ adamlarını, o güne dek süren bir korku ve batıl inanç karışımı ile kendisine bağlamıştı. Ona Ağa Han diyorlardı ve Hasan o insanları alıp, kâfirlerce Fedailer ve o bölgede daha ziyade İsmaililer olarak bilinen müritler kültüyle bütün İran'a korku salmaya gitmişti.

Şimdiyse etkileri, atla neredeyse iki aylık mesafede olan Suriye'ye kadar yayılmıştı, güçleri eski İran bölgesindeki hemen her halifenin veya vezirin gücüne denkti. Ne var ki şimdiki halde bu güç pek sağlam değildi ve özünün daha kuvvetlendirilmesi gerekiyordu. Suriye'deki tarikatı kontrol etmek üzere oraya yerleştirilmiş olan Reşidüddin fazla bağımsız olmaya başlamıştı ve bu da kaygı vericiydi.

Şimdi de Hristiyanlar gelmişti. Kendi tanrısından bile daha çok kana susamış gibi görünen bir Tanrı uğruna savaşmak için soğuk, ormanlık ülkelerinden gelmişlerdi. En azından İslam Yahudilere, Zerdüştlere ve Kutsal Topraklar'dan daha pek çok Hristiyan'a, özel vergilerini ödedikleri ve İslam'ın ve Tek Tanrı'nın hâkimiyetini kabul ettikleri sürece hoşgörü göstermişti. Türkler bu hoşgörüye son vermişti ve şimdi de kendilerini adlan-

dırdıklan tabirle Haçlılar bunlara hiç aldırmıyor gibi görünüyordu. Kendilerine teslim olsun veya olmasın, karşılarına çıkan her şehri yağmalıyorlardı. Onların savaşma kabiliyetlerine duyduğu saygı, inançlarına veya birlik duygularına kadar uzanmıyordu. Casusları onların çeşitli saraylarında süre giden kıskançlıklar ve çatışmalar hakkında çok şey anlatmıştı. Onların bu zayıflıklarından en iyi nasıl yararlanabileceğini düşünüp duruyordu.

Kapıya hafifçe vurularak bir başka ziyaretçinin geldiği bildirildi. Kız kardeşi çekingen bir tavırla içeri girdi. Efendi onun yüz hatlannı ve endamını süzerken, kardeşinin güzelliği ve letafeti karşısında bir kez daha etkilendi. Onun da kendisi gibi kararlı bir çenesi ve rahat hareketleri vardı ama gözleri her zaman ona annelerini hatırlatıyordu.

Kızın gözleri, kışın dağlardaki taşların renginde (yalnız bunlarda hiçbir taşın sahip olamayacağı bir sıcaklık vardı) gri irislerin çevrelediği kocaman karanlık iki havuzdu. Ara sıra onların öfkeyle parladığını görmüş ve ona babalarından, pek az insanın karşısına çıkmak isteyeceği acımasız bir güç miras kaldığını anlamıştı. Sonra gözler buz kesiyor ve mükemmel yüz hatlan tek bir odak halinde bir araya gelirken içteki ruh gizleniyordu, o zaman vay suçlunun haline. Bu kız hakiki Pers soyundandı. Yetişkin bir kadın olunca açık teni ve kuzguni siyah saçlarıyla tıpkı annesi gibi uzun boylu bir afet olacaktı.

Ama şimdi ona yaklaşan uzun bacaklı, sıkılgan bir yeniyetmeydi. On üç yaşındaki kız kardeşi, huzurunda her zamanki gibi saygılı ve mahcup duruyor, ancak içindeki sıcaklığı ve canlılığı gizleyemiyordu. Efendi'nin yüzünde nadiren görülen, kız kardeşine ayırmış olduğu gülümsemelerden biri belirdi ve onu selamlamak için kollarını kaldırdı. Kız ona doğru yaklaşırken, kuyruklannı çılgınca sallayan badem gözlü iki tazının yolunu kestiğini fark etti. Hayvanlar sevinçle kızın üzerine gelerek burunlarını bacaklarına sürtmeye başladılar; kız da onları gördüğüne en az aynı derecede sevinmişti. Başını kaldınp Efendi'ye baktı ve zevkten gözlerini kocaman açarak adabı bir yana bırakıp neşeli bir kahkaha attı.

"Söylemiştim sana, ağabey. Görüyorsun işte, sen itaat etmelerini emredebilirsin ama onların ruhuna sahip olan benim."

Efendi de alçak sesle güldü. "Görüyorum, görüyorum ama galiba zamanla onların kalplerinden daha fazlasına hükmedeceksin, kardeşim."

Kız salukilerden ayrıldı ve tekrar ağırbaşlı tavrını takınarak ağabeyine yaklaşıp nazik bir ses tonuyla onu selamladı. "Nasılsın, ağabey? Yemeği birlikte yiyebilir miyiz diye soracaktım."

Adam bu meseleyi derin derin düşünüyormuş gibi yaptı. "Ravan'ım, iyiyim ve bu akşam seninle birlikte yiyeceğim" diye cevap verdi, aynı resmi tonla ama bakışlarında kardeşinin gözünden kaçmayan bir ışıltı vardı. Kız kardeşinin kendisini öpmesine izin verdikten sonra o da onu öperek eliyle oturması için bir minder gösterdi.

"Dersler nasıldı bugün?"

"İyi, ağabey, iyi ama biraz sıkıldım. Keşke izin versen de ata binip biraz ava çıksam?"

Efendi burnundan güldü. "Kadınların kendilerini bütün dünyaya sergileyerek kırlarda dörtnala at koşturmaması gerekir."

Aslında kız kardeşinin kadınca uğraşlardan ziyade at binip avlanmayı tercih etmesi hiç canını sıkmıyordu. Eğer bu dağ kalesinden başka bir yerde olsaydı, şanslı bir prensin karısı olacağı zaman gelene kadar çoktan bir sarayın derinliklerinde kaybolacağını biliyordu. Kız kardeşiyle gurur duyuyordu ve kaderi zaman içinde müttefiklerinden birine bağlanacak olsa da, o zamana dek hayatını kısıtlamak istemiyordu. Ne de olsa başka bir kardeşi yoktu ve birbirlerine çok yakındılar. Babalarının zamansız ölümünden beri onunla daha fazla zaman geçirememiş olmasına hayıflandı.

Kız kardeşinin sabırsızlığını kontrol etmeye çabalamasını izlerken, ciddi bir meseleyi düşünüyormuş gibi yaptı. Sonunda, artık kardeşi daha fazla dayanamayacak hale geldiğinde razı oldu. "Evet, bunu yapabilirsin ama yanında bir muhafız olmalı. Mahmud ya da muhafızlarından biri sana eşlik etmeli."

"Of, ağabey" dedi kız, abartılı bir bıkkınlıkla. "Ben pekâlâ kendime bakabilirim, bunu biliyorsun."

"Biliyorum, Ravan ama gönlümü yap, gün ışığım. Büyüyorsun ve burası benim bölgem olsa da genç bir hanımın kendi başına at bineceği bir zamanda değiliz. Hem civarda aslanlar da var. Evvelki gün öteki vadide bir aslan görüldüğünü duydum. Hâlâ inini bulamamışlar."

"Pekâlâ, Komutan'ın yardımını isteyeceğim." Kız hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordu. Sonra ağabeyine baktı. "Kervanla birlikte bir çocuğun geldiğini duydum. Onu öldürmeye mi niyetlisin?"

Efendi onun bu dobralığına alışması gerektiğini düşündü. Tıpkı anneleri gibi, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme kıvrıldı.

"Evet, doğru, bir çocuk geldi. Senin bunu nasıl olup da bildiğini sormamalıyım galiba. Ama hayır, henüz çocuğun kaderine karar vermedim ve sen de bu kadar meraklı olmamalısın, genç hanım."

Kız yılmayarak sormaya devam etti, "O da diğerleri gibi mi eğitilecek?"

"Bu da sormaman gereken bir soru. Zaman içinde hepsi olacak. Şimdi, Mahmud'a git ve sana refakat etmesini rica et. İşi başından aşkınsa, ondan bir muhafız iste. Tazıları da yanında götürebilirsin, çünkü eğer götürmezsen hiç rahat yüzü görmeyeceğim. Allah aşkına, yalvarım kendinle birlikte onları da geri getir. Git şimdi."

Efendi sert görünmeye çalışıyordu ama kız onun numara yaptığının farkındaydı. Ağabeyini yanağından öptü, sonra da esnek, tüylü bacaklarıyla etrafında dört dönen salukilerle beraber odadan çıktı.

* * *

Muhammed düşüncelerine geri döndü. Yine o çocuk! Zihni bir süre bu bilmecenin üstünde çalıştı ve sonra çözdü. Çocuğun işe yarar hale gelmeden evvel büyüyüp genç bir adam olması gerekiyordu, onun için daha üç yıla ihtiyaç vardı. Bu süre zarfında

hançer ve diğer öldürücü aletleri kullanma sanatında eğitilecekti, böylece zamanı geldiğinde ondan yararlanılabilecekti. Araş Han kara büyüde ustaydı. Kurbanını mahvedecek tohumu atma zamanı geldiğinde delikanlının zihnine ulaşabilirdi. Bu kurban bir kral bile olabilirdi.

Rahip o kadar değerli değildi ama yine de öğrencilere Latince ve Frenkçe ders vermesi için kullanılabilirdi. Bu tür bilgilerin ne zaman kapıları açıp korunan bölgelere giriş olanağı sağlayacağı hiç bilinmezdi. Dikkatini uzun bir mektuba çevirdi; bunu o gün gölge habercilerinden biri getirmişti. Suriye'deki durum ve Efendi'nin orada kurmuş olduğu İsmaili tarikatı hakkında bilgi veriyordu. Muhammed'in bugünlerde oraya gitmesi ve örgütü desteklemesi, belki de Reşidüddin'i kendisiyle daha uyumlu çalışmaya ikna etmesi gerekecekti. Hristiyan krallığın ortasında kendi hâkimiyetini kurma zamanıydı.

Kısmetim kara, bahtım tersine döndü,
Kaderim mahvoldu, şansım azaldı;
Bir diken, bir deve dikeniyim ben Aşk Dağı'nın üstünde,
Yüreğimin hatırına. Onu kana boğ, Ey Rabbim.

Baba Tahir

Bölüm 5

Samiran

Hücresinin kapısı açıldığı ve ayağa kaldırılarak aceleyle tünelin girişine götürüldüğü zaman Talon zaman duygusunu yitirmişti. Karanlık koridora akşam güneşi vuruyordu. Gözlerini alışmadığı bu parıltıdan korumak için göz kapaklarını kırpıştırdı. Girişte duran iri yarı birisi bağırarak bir emir verdi. Talon şaşkın ve sersemlemiş bir halde başını kaldırarak bu karanlık, tehditkâr kişiye baktı. Adam öne çıktı ve onu kolundan tutarak Farsça konuşmaya başladı. Talon Samiran'a yaptıkları o ıstıraplı yolculukta bu dilin temelini öğrenmişti ama o haldeyken ne söylendiğini anlayamıyordu. Adam onu yeniden sarsarak talebini yineledi.

Talon başını iki yana salladı ve Frenkçe bağırarak söylediklerini anlamadığını söyledi. Adam nihayet merhamete gelmiş gibiydi.

"Bu günden itibaren bütün emirlere itaat edeceksin" dedi, az çok anlaşılır bir Frenkçeyle. Talon ağzı açık bakakalmıştı, sonra başını salladı. İçgüdüsel bir gururla, adamın kendisini sertçe tutan eline direniyordu. Zayıflığına rağmen gururu bu tür muamele görmeye isyan ediyordu, onun için nafile ve dermansız bir çabayla mücadele etti ta ki sonunda teslim olup iki büklüm olana kadar.

"Mücadele etme. Kaçmaya çalışma. Sana söyleneni yap, o zaman yaşarsın" dedi adam sert bir sesle. "Eğer itaat etmezsen cezalandırılır ve öldürülürsün."

Talon sessizce başını salladı.

"Benim adım *Komutan* İsfendiyar. Kaledeki herkese ben kumanda ederim. Ağa Han'ın bütün kuvvetlerinin komutanı benim. Hayatın benim elimde, onunla istediğimi yapanm. Sen bu topraklarda bir hiçsin. Anlıyor musun?" Bu son sözü delikanlıyı sarsarak ve daha yüksek sesle söylemişti.

Artık bütün dikkatini ona yönelten Talon başını salladı. Tükenmişti ve adamın bağıra çağıra konuşması ona iyice azap veriyordu. Komutan birkaç dakika daha konuşmaya devam etti, sonra kapıyı açık bırakarak tünelden çıktı. Hemen arkasından daha genç bir adam içeri girdi ve Talon'u kolundan tutarak açık havaya doğru yöneltti.

Adam onu büyük binanın içinde sürükleyerek merdivenlerden çıkartıp koridorlardan geçirdi, öyle ki sonunda sadece kulenin yukarılarında bir yerde olduğunu bilen Talon'un kafası iyice karıştı. Dar bir geçitte ilerlediler ve tahta bir kapının önünde durdular.

Genç adam kapıyı iterek açtı ve bir yatakhaneye girdiler. Odanın iki yanında iki sıra halinde on iki ot yatak vardı, aralarında kapıdan dar pencereye kadar bir koridor uzanıyordu. Pencere panjurlu olduğu ve hava kararmaya başladığı için içeride hemen hiç ışık yoktu.

Onlar girmeden evvel odadan gelen gürültü kapı açılınca aniden kesildi ve ot yatakların arasında yarı çıplak on bir delikanlının şaşkın yüzü belirdi. Genç adam yüksek sesle bazı emirler verdi ve delikanlılar bir ağızdan yanıtladı.

Odanın içine itilen Talon'a ot yataklardan biri gösterildi. Odadaki diğer çocuklar kendisini izlerken yatağa yaklaştı. Rehber odadaki en büyük çocuğa emirler verdi ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

Talon bundan sonra ne olacağını merak ederek öylece durdu. Çocuklardan ikisi yanına gelip kollarından tutarak ona yatağı

gösterince Talon adeta sırt üstü devrildi yatağa. Her tarafının berelendiğini ve ağlamak üzere olduğunu hissetti. Ne var ki bütün olanlara rağmen gururunu hâlâ kaybetmemişti ve kendini kontrol etmek için elinden gelen çabayı gösterdi. Daha sonra ağlamaya karar verdi, yalnız kaldığı zaman, artık bu fırsatı ne zaman bulacaksa.

Yaşı büyük olan çocuk diğerlerine bağırarak bir şeyler söyledi ve hepsi yataklarına çekildiler. Onunla konuşmaya başladılar, bazıları sanki bu daha iyi anlamasını sağlayacakmış gibi yüksek sesle konuşuyordu. Ama takip edemeyeceği kadar hızlı konuşuyorlardı. İşaret dilini denediler, değişik şeyleri göstererek adlarını söylüyorlardı. Çocuklar yaklaşıp ona bakmak için birbirilerini itip kakarken bu pek çok kahkahaya ve maskaralığa vesile oldu.

Talon hepsine somurtarak bakmaktansa yüzüne nazik bir gülümseme yerleştirmenin daha iyi olacağını düşündü ve gülümseyerek başını salladı. Bu da bazılarının gülümsemesine yol açtı ve içlerinden biri omzuna pat diye vurarak diğerlerine bir şeyler mırıldandı. Hepsi onaylayarak başını salladı. Bu heyecan dinince yatmak için hazırlanmaya başladılar. Talon'un sağındaki çocuk derine gömülmüş kara gözleri ve düzgün dişlerini ortaya çıkaran kocaman bir gülümsemesi olan, kemikli, ince, uzun, esmer bir çocuktu.

Talon'u daha iyi tanımak istiyor gibi görünüyordu. Yatmaya hazırlanırken Talon'la konuşarak ona giysilerini nereye koyacağını gösterdi. Hiçbiri çıplaklığından çekinmiyordu ve Talon aralarında düşmanlık olmadığını anlamaya başlamıştı. Odada mesafesini koruyan tek bir delikanlı vardı. Odanın diğer tarafında kapının yanında yatıyordu ve yaşı daha büyük olan çocuklardan biriydi. Talon bu dili anlayamamasına rağmen odadaki hiyerarşiyi hemen sezmişti. Bu delikanlı onda gördüklerinden hoşlanmamıştı ve onu gösterip elleriyle alaycı hareketler yaparak diğerlerine bir şeyler anlatıyordu. Talon eğer bundan sonra hayatta kalacaksa neler döndüğünü mümkün olduğunca çabuk anlaması gerektiğine karar verdi.

O andaki sorunu fazla dikkat çekmeden soyunup yatağa gir-

mekti. Günün sıkıntılarından ve buraya gelinceye kadar kat ettiği uzun yoldan dolayı bitkin düşmüştü. Ayrıca bu son tanışmanın verdiği gerginlikten titreyecek kadar tedirgindi. Yarı uyur, yarı uyanıkmış gibi bir tavır takınarak yatak komşusuna özür dilercesine suratını buruşturdu ve diğer tarafına döndü. Öyle bitkindi ki baygınlığa yakın kapkara bir uykunun içine düştü.

Diğer çocuklar, onun aralarında ne işi olduğunu ve başına ne geleceğini merak ederek gecenin geç saatlerine kadar konuştular. Onlardan biri mi olacaktı, yoksa onu başka bir şey mi bekliyordu? Onlara içeri girdiği zaman delikanlıyı yalnız bırakmalarından başka bir şey söylenmemişti. Her zaman kendilerine söyleneni yaparlardı. Ama bu delikanlı çok dikkatlerini çekmişti. Hiçbir *ferengi*nin bu kalede pek uzun yaşamasına izin verilmemişti ve bildikleri kadarıyla daha önce hiç aralarına böyle biri sokulmamıştı.

Onun iyi bir banyoya ihtiyacı olduğuna karar verdiler. Bütün odayı leş gibi kokutmuştu ve bu geceden sonra buna izin veremezlerdi. Hem uyumak için soyunmamıştı bile. Nasıl bir barbardı bu böyle? Giysilerinin örttüğü yerler neredeyse beyazdı ama yüzü ve elleri güneşten esmerleşmişti.

"Hey, gözlerinin rengini gördünüz mü? Yeşil. Hayır, mavi. Bu ışıkta anlamak zor. Eğer büyüme fırsatı bulursa kadınları mahvedecek."

"Eh, nasıl olsa bu olmayacağına göre, onun için endişelenmene de gerek yok. Buradaki en çirkin yaratık olsan da, sana da sokacağın bir tane kalır, merak etme." Bastırılmış kahkaha sesleri duyuldu.

Nereden gelmişti ve burada ne yapıyordu? Soruların sonu gelmiyordu. Rüstem, kapının yanındaki çocuk, çoktan kararını vermişti. Efendileri bu delikanlıyı eğitimlerinin bir parçası olarak kullanacaktı. Yakında ölürdü.

Yaşı büyük ve akranlarına kıyasla her anlamda daha makul düşünen Mehmet başka bir şeyler daha olduğunu hissediyordu. Efendilerinin bir kişi için zamanı yoksa o kişinin öldüğünü kesin olarak biliyordu. Onlara üstünde uyuyacakları bir yatak verilmez-

di. Boğazları kesilir ve kurtlar, tilkiler ve diğer leşçillerin yemesi için kalenin surlarından aşağı atılırlardı.

"Hayır" dedi, yüksek sesle. "Bunun bir nedeni var. Bekleyip göreceğiz. Hadi biraz dinlenin, sizi anıran uyuz eşekler sürüsü. Şafakta kalkmamız gerek." Döndü ve hiç zorlanmadan uykuya daldı.

Geri kalanlar da birbiri ardına uykuya daldı. Çok geçmeden odaya sessizlik çöktü. Fakat uykuda rüyalar ve kâbuslar da görülürdü. Pek çoğu gençlik korkularıyla güreşmeye, düşünemeyecek kadar meşgul oldukları için gün içinde aldırmadıkları fakat onları ziyaret etmek için gecenin karanlık saatlerinde bilinçaltlarından boşanan şeytanlarla uğraşmaya başladı.

* * *

Talon sabah yeni arkadaşları tarafından uyandırıldı ve diğer çocuklarla birlikte dik patikadan ırmağa kadar koşturuldu. Orada diğerleri gülerek onunla dalga geçerken, buz gibi ırmak suyunda yıkanmak gibi nahoş bir deneyim yaşadı. Daha sonra onu orada şaşkın ve kafası karışık halde bırakarak hepsi geldikleri yoldan koşup gittiler. Talon bir eliyle peştamalını kapıp onların peşinden zorlukla rampayı tırmandı. Kapıya geldiği zaman göğsü hızla inip kalkarak nefes nefese kendinden büyük bir çocuğun önünde durdu. Delikanlı yavaş olduğu için onu sabırsızca azarlar gibi, aksi suratlı bir muhafızın onları seyrederek durduğu kapıdan elini salladı.

Sonra kahvaltıya gittiler. Bu da Talon'un kendisini içinde bulduğu bu son derece tuhaf ortamda, çaresiz bir gayretle dengesini yeniden bulmaya çalışırken yaşadığı pek çok deneyimin içinde bir başka yeni deneyimdi. Yiyecekler basit ama güzeldi. Avluda yere çömelen veya bağdaş kurup oturan çocuklara yiyecekleri dokuma yün nihaleler üstünde kadınlar sundu.

Kaynamış yumurta ve biraz yoğurt veya daha sonra öğreneceği ismiyle *maast* ile beraber *nan* verildi. Yoğurt o kadar ekşiydi ki insanın dişlerini kamaştırıyordu. Talon üstü sineklerle kaplı küçük bir toprak kâse içinde getirilen yoğurdu ilk gördüğünde

irkilerek geri çekildi. Ne yapacağını bilemeden öylece kâseyi tutarken, yatakhane arkadaşı sırıtarak onu elinden aldı. Çocuk kâseyi bir eliyle tuttu, sonra üstteki beyaz kabuğu kaşıkla sıyırıp alarak yere attı. Kâsenin içinde beyaz bir krema kalmıştı; çocuk ondan alıp kopardığı bir parça pidenin üstüne sürdü. Ekmeği Talon'a ikram etti. Talon aç olmasına rağmen onu yemek konusunda tedirgindi. Çocuk bunu hemen anladı ve ekmeği kendi ağzına atıp büyük bir keyifle yemeye başladı. Sonra biraz daha alıp gülümseyerek ve bir şey söyleyerek tekrar Talon'a uzattı. Talon ekmek parçasını alarak yavaşça ağzına attı. Tuzsuz ve çok ekşiydi. Yüzünü buruşturunca yeni tanışı yüksek sesle güldü. Ancak bu tat hoşuna gitmişti, biraz daha istediğini işaret etti. Diğer çocuk kâseyi ona geri vererek önünde duran ekmeği gösterdi.

Hepsi bir yandan konuşurken, diğer yandan ekmekleri ve yumurtaları ağızlarına tıkıştırarak mümkün olduğunca hızlı yiyorlardı. Talon tam havasına giriyordu ki neden bu kadar hızlı yediklerini anladı. Yemeye başladıktan kısa bir süre sonra iç kalenin yakınından bir ses duyuldu ve peşinde birkaç gençle birlikte bir adam göründü. Hepsi beraber, ellerinin tersiyle ağızlarını silerek ve göze çarpmamaya çalışarak hemen yaptıklarını bırakıp dikkat kesilen çocukların bulunduğu tarafa yöneldiler. Önlerine geldiklerinde artık biraz daha uyum sağlamış olan Talon da ağzı yumurta dolu halde sendeleyerek ayağa kalkmıştı.

Gençler sert komutlar vererek gruplara ayırdıkları çocukları değişik yönlerde topladı. Talon kendini o zamana dek gördüğü en güzel bıyıklara sahip, acımasız bakışlı bir adamla karşı karşıya buldu. Adam Talon'u şaşırtarak oldukça iyi bir Frenkçeyle konuşmaya başladı.

"Sen benimle kalıyorsun. Sana Farsça ve Arapça öğreteceğim, sen de elinden geldiğince hızlı öğreneceksin. Anlıyor musun?"

Önce ağzı açık bakakalan Talon hemen cevap verdi, "Evet, efendim."

"Benim ismim Cemal. Bana reis anlamına gelen *sarvan* diye-

ceksin. Ben bir *Refik*'im. Sana söylediğim her şeyi yapacaksın, yoksa şiddetle cezalandırılırsın. Anlıyor musun?"

Talon bir kez daha sessizce başını sallayarak adamın otoritesini kabul etti.

"Beni izle" diye emreden Cemal öne düştü. Dış surlarla iç kale arasındaki geniş alanı geçerek Cemal'in rahatça oturabildiği ve Talon'a da oturup dinlemesini emrettiği bir yere geldiler. Talon, Cemal'in söylediği her sözü yakalamaya ve anlamaya çalışarak müthiş bir dikkatle dinlemeye başladı. Bu arada kollarının altını ve bütün göğsünü kaplayan yaraları kaşıyordu. Hâlâ bit pire içindeydi.

Sonunda Cemal durmak ve ona Frenkçe neden bu kadar çok kaşındığını sormak zorunda kaldı. "Bir köpek gibisin. Durmadan kaşınıyorsun, bu çok kaba bir davranış."

"Affedersiniz, efendim" dedi Talon. "Elimde değil; buraya gelirken her yanımda yaralar çıktı."

Cemal vesayeti altındaki bu çocuğa iğrenerek baktı.

"*Sarvan*. Bana *Sarvan* de. Muhtemelen bitlenmişsindir" dedi. "Pire de varsa hiç şaşırmam. Siz *ferengi*ler hiç yıkanmazsınız. Hepiniz bu kadar iğrenç misiniz?"

Talon başını eğdi. Yağlı saçları neredeyse bütün yüzünü kapatıyordu. "Bilmiyorum, *Sarvan* ama Filistin'deyken pirelerim olduğunu hatırlamıyorum."

Cemal içini çekti. "Burada bekle. Ben geri gelene kadar bir yere gitme."

Avludaki kadınlardan birinin yanına gitti. Konuşurken ikisi de ona bakıyordu. Kadın birkaç soru sordu, sonra gülerek ve omzunun üstünden bir şey söyleyerek gitti. Cemal çocuğun yanına geri döndü.

"Gel, *ferengi*. Bu arada, ismin ne senin?"

"Talon, *Sarvan*."

"Hmm, Talon, o pirelerden kurtulmak için sıcak bir banyo yapmalısın. Derslerimize devam etmeden önce seni baştan aşağı temizlemeliyiz. Benimleyken bir köpek gibi sürekli kaşınmana dayanamam. Benimle geliyorsun. Kadınlar bu işi halledecek."

Daha sonra Talon uzun süre utançla hatırladığı bir deneyim yaşadı. Cemal tartışma kabul etmeyen bir tavırla onu dört-beş kadının toplandığı bir alana götürdü. Biraz konuştuktan sonra, yakındaki alçak kerpiç kulübelerden birine girdiler. Cemal'in ilk konuştuğu kadın Talon'un beline gelen büyük tahta bir fıçının içine sıcak su dökmeye başlamıştı. Cemal ona Frenkçe peştamalını çıkartmasını ve tekneye girmesini söyledi. Delikanlının gözlerindeki bariz dehşet karşısında gülmemek için kendini zor tutuyordu. Daha sonra arkadaşlarına delikanlının kendine söyleneni yapmaktansa bir uçurumdan aşağı atlamaya hazırmış gibi göründüğünü söyledi.

Cemal çocuğu fıçıya doğru itti. "İçine gir."

Talon o anda Samiran'a gelirken yolda ölmüş olmayı diledi. Kadınlar kollarını kocaman göğüslerinin üstünde kavuşturmuş halde birbirlerine gülümseyerek ama bir yandan da onların meraklı bakışlarından utandığını gizlemeye çalışan bu kemikli *ferengiye* biraz acıyarak büyük bir keyifle onu izliyordu. Daha evvel infaz edilen o iki *ferengi* dışında gördükleri tek *ferengi* buydu. Sonra suyu döken kadın diğerlerine kendi işlerine bakmalarını bağırdı.

Kadın Talon'un kolunu çekerek sıcak suya soktu. Talon ihtiyatla suyun içine girdi. Kadın çocuğun yüzünü çevirdi, su şimdi Talon'un dizlerini geçiyordu. Kadın sert bir bez ve bir parça pütürlü kahverengi sabun alarak, boynunun yukarısından dizlerinin arkasına kadar sertçe ovalamaya başladı. Bu arada Talon sürekli ölmüş olmayı dileyerek ve kadının hoyrat dikkatine tahammül etmeye çalışarak hareketsiz duruyordu.

Sıra saçına gelince kadın onu oturttu. Ona çocuk hakkında sorular soran kadınlarla dışarıda dedikodu yapmakta olan Cemal'e seslendi. Adam içeri girdi. Kadın Talon'un düz, cansız ve yağlı saçlarını göstererek bir şey söyledi.

Cemal başını salladı ve Talon'a, "Saçını keseceğiz" dedi. "Bit pire dolu. Yine uzar."

Talon yaşadığı işkencenin orada, fıçıda son bulduğunu sanmıştı ama şimdi de onu kel yapmak istiyorlardı. O kadar utan-

mıştı ki fıçının içinde boğulmayı ve bir daha kimsenin gözüne görünmemeyi diledi.

Onlar başını kazırken haysiyetine yapılan bu acımasız saldırı devam etti. Sonunda bittiğinde, üstüne gözlerini kocaman açmış, korkmuş bir suratın resmedildiği beyaz, alacalı bir yumurtaya benzemişti ama temizlenmişti. Yaralarına berbat bir kokusu olan ama rahatlatıcı bir merhem sürüldü. Ne var ki Talon kendisini hayatında hiç olmadığı kadar çıplak hissediyordu.

Cemal'den kadının isminin Alaleh olduğunu öğrendi. Cemal ona saygı duyuyordu ve Talon'a eğer hasta olursa Alaleh'e gitmesi gerektiğini, zira onun şifalı otları tanıyan bir büyücü olduğunu açıkladı.

* * *

Çok geçmeden Talon bu ağır eğitime alıştı. Çocuklar hava nasıl olursa olsun şafakta kalkıyor, dağın düz çıkıntısına veya aşağıdaki ırmağa kadar koşuyorlardı. Çıkıntının üstünde çoğunlukla bir tür kendini savunma talimi yapıyorlardı. Eğer kıdemli öğrenci havasında olursa, eski efsanelerden bazılarını anlatırdı onlara. Talon çocukların söylediklerini gittikçe daha iyi anlamaya başladığını fark ediyordu. Kahvaltıdan sonra, *Refik*lerden veya kıdemli öğrencilerden biri onlara temel bir dövüş sanatı hakkında eğitim veriyordu.

Buna okçuluk, kılıç ve bıçak kullanma da dâhildi. Çocuklara yolda herhangi bir zamanda bulabilecekleri tek silahın belki de bir sopa olacağı söylenerek, uzun veya kısa sopaları silah olarak kullanmaları öğretiliyordu.

Bu, Talon'un babasının kalesinde öğrenmeye başladığı bir dövüş sanatıydı, onun için kolayca uyum sağladı. Eğitmen onların çiftler halinde talim yapmalarına izin verdiği zamanlarda sopayı savurmak ve gelen darbeleri savuşturmak hoşuna gidiyordu.

Talim yaparken eşi çoğunlukla yatakhanede sağında yatan çocuk oluyordu. İsmi Rıza olan çocuk çok hızlıydı ve her seferinde onun hakkından geliyordu. Neşeli bir yaradılışı vardı ve Ta-

lon'dan hoşlanıyor gibi görünüyor, fırsat buldukça onunla konuşuyordu.

Başlangıçta birbirlerini anlamalan zor oluyordu ve yüzlerini buruşturup işaretlerle birbirlerine ne söylediklerini açıklamaya çalışırken Rıza kahkahadan kırılıyordu. Sonra dalga geçmeyi bir kenara bırakarak ona ne yapacağını gösteriyordu. Talon bu tür talimlerde –ne zaman ona vurmaya çalışsa bir anda ortadan kaybolan, cıva gibi Rıza'dan bir darbe yemek hayal kırıklığına uğratsa da- kendini tamamen çalışmaya veriyordu, çünkü böylece kafası içinde bulunduğu durumu düşünmekten uzaklaşıyordu.

Derisi sıyrılmış dizleri ve eklemleri onu dikkat etmeye zorluyordu; eğitmenler nazik insanlar değildi ve öğrencilere bir noktayı açıklamak için çoğunlukla Talon'u kullanıyorlardı. Darbe iniyor ve o çocukların kahkahaları eşliğinde yere düşüyordu. Karşı çıkmamak gerektiğini biliyor ve duyduğu acı ile aşağılanma nedeniyle gözlerine hücum eden gözyaşlarını tutuyordu. Talon o dönemi atlatmaya ve bir gün kendi cezasını verecek kadar iyi olmaya karar verdi.

Bu tür olaylardan sonra yemek yerken Rıza ayağını sürüyerek yanına gelip onunla konuşmaya başlardı. Rıza'nın söylediklerini her zaman anlayamıyordu ama anlamı genellikle açıktı. Gözlerinde biriken yaşları saklamak için başını yerde tutan Talon anladığını işaret etmek için kafasını sallıyor ve orada bir arkadaşı olduğu için kendini daha iyi hissediyordu. Diğerlerinin uyuduğu pek çok gece önceki hayatını hatırlıyordu. Üstüne bir umutsuzluk çöküyor ve ağlayarak uykuya dalıyordu.

Talon, ister istemez, zaman geçtikçe konuşmaları takip edebildiğini gördü fakat bir temeli olmadığı için konuşmakta çok zorlanıyordu. Öğretmenler anlayışsız değillerdi ve çocuk hakkında talimatlar yukarıdan geldiği için ona mümkün olduğu kadar çok açıklama yapıyorlardı. Bazıları biraz Frenkçe konuşuyordu ve bunun çok yardımı oluyordu.

Öğleden sonra sınıftan alınıyor ve *refik*lerden birinin, çoğunlukla Cemal'in yazı tahtasının üstüne tebeşirle sözcükler yazarak

ona İran dilinin temel yapısını açıkladığı iç avluya götürülüyordu.

Ondan tüm dikkatini vermesi bekleniyordu ama bu Talon'a zor geliyordu. Ona hiç şefkat göstermiyorlar ve sıklıkla sanki aptalmış gibi bağınyorlardı. Yine de derslerini öğreniyor ve asla karşı koymadan, bilgiyi kafasına sokmaya çalışırken yaşadığı sözlü tacizi uysallıkla kabul ediyordu. Yavaş ama sağlam adımlarla ilerlerken bir gün bir ziyaretçi ona sürpriz yaptı.

Cemal, Frenkçeden pek farklı olmadığını kavrayan Talon'a İran dilinin incelikli fiil yapısını açıklamayı yeni bitirmişti. Talon'un kendine güveni gelmeye başlamıştı. Bu arada biri bağırdı. Cemal de yine bağırarak karşılık verdi.

Talon sert zeminde yankılanan ayak sesleri ve mırıltılar duydu. Sonra sevinç ve şaşkınlık içinde Jean de Loche'nin geldiğini gördü. Ağzı açık bakakaldı. Rahip temizlenmişti ve üstünde daha önce görmediği giysiler vardı.

Aslında kaleye getirildiklerinden beri rahip birkaç defa gözüne ilişmişti. O zamanlar yarı sürüklenerek bir yerden bir yere götürülen rahip pis ve bitkin görünüyordu. Talon onun aşağıdaki zindanlarda korkunç eziyetler çektiğini tasavvur etmişti.

Talon onu gördüğü zamanlarda gözleriyle takip ediyordu ama çok geçmeden izini kaybetmişti. Zaten çoğunlukla eğitmenin öfkesine maruz kalmamak için dikkatini odaklaması gerekiyordu. Bu öfke genellikle bir sopanın küt diye omzuna indirilmesi şeklinde ifade ediliyordu.

Ama işte Jean buradaydı, temiz ve derli toplu görünüyordu, sakalı kesilmiş ve saçları kısalmıştı. Etrafındaki insanlar gibi giyinmişti. Üstünde iyi dokunmuş yünden, kolları kıvrılmış bol, düz bir giysi vardı. Hâlâ tıknaz olsa da çok kilo kaybetmişti. Talon'a yaklaşırken yüzü kırışarak keyifle gülümsedi ama Cemal'in olduğu tarafa çabucak bir göz atınca sakin olması gerektiğini anladı. Talon ayağa kalktı ve hiç konuşmadan sevinçle birbirlerine baktılar.

Cemal ne olduğunu sormak için muhafızlarla birlikte uzaklaştığı zaman rahip Talon'a fısıldadı. "İyi olduğunu gördüğüme çok sevindim, lordum."

"İyiyim" diye fısıldadı Talon. "Senin için o kadar endişeleniyordum ki, Peder. Ne oldu?"

"Farsça öğrenmem gerekiyormuş" diye açıklamaya başladı Jean ama sözünü bitiremedi.

Cemal ile muhafızlar birbirlerini selamlayıp ayrıldılar ve Cemal geri döndü. "Sen" dedi rahibe işaret ederek, "çocukla birlikte Farsça öğreniyorsun." Talon'a döndü. "Öğretebildiğin her şeyi öğret. Çabuk öğrenmesini sağla."

Talon gülümseyerek başını salladı. Cemal öfkeyle omzunu silkti ama üstünde durmadan, bundan önce yapmakta oldukları işe geri döndü. Talon ile rahip yere bağdaş kurup, sanki hayatları buna bağlıymış gibi dinlemeye koyuldular.

Bundan sonra Talon dersleri dört gözle beklemeye başladı. Bu ona Jean'la birlikte olma, olan biteni onun açısından dinleme ve sürdüğü yeni hayatı ona anlatma fırsatı veriyordu. Cemal herhangi bir nedenle yanlarından ayrıldığında veya başka biriyle konuştuğunda birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Talon, Jean'ın hayatta kalıp kalmayacağını bilmeden, tanık oldukları infazları tekrar ve tekrar yaşayarak korku ve belirsizlikten delirecek noktaya gelene kadar, birkaç hafta zindanda kaldığını öğrendi.

Bir defasında bir haftadan uzun bir süre gün ışığı görmeyince zaman duygusunu yitirmişti. Gardiyanlar sadece yiyecek getirmeye geliyor ama onun dışında onu yalnız bırakıyorlardı. Hücresi kalenin üstünde durduğu sert kayaya oyulmuştu, onun için kendini mezara girmiş gibi hissetmiş ve kapalı yer korkusundan dehşete düşmüştü. Bir gün muhafızlar gelip onu sürükleyerek hücreden çıkartmışlardı. Bacakları doğru dürüst çalışmıyordu. Muhafızlar onu Şam'da karşılaştıkları adamın önüne sürüklemişlerdi.

"Mahmud İsfendiyar" dedi Talon. "Ağa Han'ın bütün adamlarının komutanı."

Jean başını salladı. "Nasıl biri olduğunu bilmen gerekir, korku salan, tehlikeli bir adam. Ondan korkuyorum. Eğer isteğini yerine getirirsem yaşayabileceğimi söyledi. Ne yanıt verdiğimi söylememe gerek yok." Gözlerini devirdi. "Bana iyi Farsça öğ-

renmemi ve Latincemle Yunancamı kullanmaya hazır olmamı söyledi. Sence amacı ne olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama senin yaşadığını ve ikimiz için bir umut ışığı olduğunu biliyorum."

"Haklısın, lordum. Tanrıya şükür ki yaşıyoruz ve sen de iyisin."

"Jean, buradayken bana böyle hitap etmemelisin. Eğer duyarlarsa bunun bize bir yararı olacağını sanmıyorum. Bana sadece Talon de. Veya eğer mecbur kalırsan, Ekselansları Samiran Sadrazamı dersin" dedi sırıtarak.

Jean kahkahasını boğdu. "Anlıyorum. Yaptığımız her şeyi izliyorlar ve söylediğimiz her şeyi duyuyorlar. Sana Latince öğrettiklerimi hatırlıyor musun? Birkaç dilde konuşabiliriz, o zaman söylediklerimizi anlayacaklarından şüpheliyim ama az sözcük kullanmalıyız."

Talon başını sallayarak onayladı. Sonra Cemal geri döndü. Biraz tarih çalışma zamanıydı.

Cemal Şahigan, Ağa Han'ın bir hizmetkânıydı, çünkü o bu ülkeyi, tarihini ve halkını çoğundan daha iyi biliyordu. Önceki hayatında aktif bir üye, bir *Refik* ya da yoldaş olmuş ve ondan istenen görevleri o kadar iyi yerine getirmişti ki ödül olarak terfi etmişti. Artık tehlikeli görevlere gitmesine gerek yoktu.

İki barbar *ferengiye* Farsça öğretme görevi verildiği zaman canı sıkılsa da bunu sükûnetle karşılamıştı. Bu emir taptığı efendisinden gelmişti, onun için bildiklerini onlara öğretmeye azmetti. Böylelikle, sadece onlara bu güzel dilin yapısını ve inceliklerini öğretmekle kalmadı, aynı zamanda bu ülke ve tarihi hakkında da bilgi vermeye çalıştı.

Jean Eski Pers İmparatorluğu hakkında pek az şey biliyordu; o zamanın batı dünyasının, Kutsal Topraklar'ın doğusundaki imparatorlukların durumu hakkındaki bilgisi pek azdı. Bu nedenle Cemal'in verdiği bilgiler karşısında Jean büyülenmiş gibi oluyordu. Cemal'in kibirlendiği bir yönü varsa, o da kendi halkının tarihi hakkındaki bilgisiydi. Onun tipinde pek çok insan gibi, o da dünyanın kendi ülkesi etrafında döndüğüne inandığı için, tarihi

de bu bakış açısından anlatıyordu. Bununla birlikte, Talon dövüş sanatları dışındaki dersleri sıkıcı bulduğu için özellikle Jean'a İran'ın nasıl o kadar büyük bir ülke olduğunun iyi bir tasvirini çizdi.

Arapların istilası ve ülkenin dininin İslam'a dönmesi Cemal'i çok ilgilendiriyordu ve İslam'ın halkına sağlamış olduğu büyük avantajları anlatmaya koyuldu. Ne rahip ne de Talon tartışacak durumda değillerdi; ancak Jean, Cemal'in anlattığı olaylara dair bilgisinin o kadar da güçlü olmadığını ve ilginç olabilecek birçok şeyin üstünü örttüğünü fark etti.

Böylece Cemal'in halkını ve Ağa Han'ın ve İsmaili tarikatının kökenlerini öğrenmeye başladılar. Cemal, İsmaili tarikatının İslam'ın üç mezhepli üçgeninin üçüncü noktası olduğunu açıkladı.

Onlara İsmaililerin diğer ikisiyle aynı ilkeleri paylaşmayan çok güçlü bir cemaat olduğunu, içinde yaşadıkları bu dağ kalesinin onların müstahkem mevkii olduğunu ve her konuda Ağa Han'ı rehber aldıklarını anlattı. Onlara Sünnilerden bahsetti, nefret edilen Selçuklu Türklerinin Sünni olduğundan ve İsmaililerle iç içe yaşamalarına rağmen yine ölümcül düşmanları olan Şiilerden bahsetti. Her biri diğerinin kâfir olduğunu düşünüyordu.

Ne var ki Efendi'nin gücü dünyaya yayılmıştı, onun içindir ki parmağının bir hareketiyle, Filistin gibi uzak bir yerde bile Talon'la rahibi esir alabilmişti. Talon'la Jean bu düşünceyi huşu içinde dinlediler ve sık sık bunun hakkında konuşur oldular.

Rahibin aktif ve sorgulayıcı bir zihni vardı. Tarih hakkında her şeyi dinlemekten zevk alıyordu. Çoğu kez konuşmayı Talon'un anlayışını aşan yerlere götürüyordu. İki adam Cemal'in bahsini açtığı Kuran'daki bir ayrıntıyı irdelerken, Talon esneyip arkasına yaslanarak ona vızıltı gibi gelen bu konuşmaları yarım kulakla dinliyordu. Rahip duraksayarak ada olsa giderek düzelen bir Farsça konuşmaya başlamıştı. Cemal ise bir kâfir bile olsa, hayatında bir kez olsun dikkatli ve meraklı bir öğrencisi olduğu için pek memnundu. Çoğu kez ikisi tarihin bir dönemine öyle bir dalıyorlardı ki canı sıkılan Talon yanlarından kaçmanın yollarını düşünüyordu.

Cemal ayağa kalktığı zaman kendine geldi. Adam yanlarından ayrılırken, her zamanki gibi Jean'la birlikte öğretmeninin önünde eğilmek için ayağa fırladı. Güneş batıdaki dağ doruklarının üstünde alçalmıştı. Gece, büyük Samiran kalesinin Tebriz'in kuzeyine ve batısına giden kervan güzergâhına hâkim olduğu dağlarla kuşatılmış bu vadiye hızla iniyordu. Şimdi ikisinin mutfakta yemeğe gitmeden önce yere çömelip konuşacak biraz zamanları vardı.

"Peder."

"Evet, Talon?"

"Biraz önce şurada bir kız vardı. Sen de gördün mü?"

"Bir hayalet gibi ince ve zarif miydi?" diye sordu Jean, gözleri ışıldayarak. Fırsatını bulduğu zaman Talon'a takılmaktan geri durmuyordu. Talon kirli eliyle rahibin dizini itti.

"O kadarını görmedim. Sadece biraz evvel orada bizi izleyen bir kız olduğunu gördüm. Kadınlardan başka kalenin bu kısmında pek az çocuk gördüm, onların da çok azı kızdı."

"Hmm, hayır, benim kızdan falan haberim yok. Ama, dur. Evet, olabilir. Efendi'nin küçük bir kız kardeşi olduğunu duydum ama onu hiç görmedim, burada olup olmadığını da bilmiyorum. Burası Komutan'ın evi, onun için o kız başka kim olabilir, bilmiyorum. Boş ver. Derslerle aran nasıl? Keşke seni böyle eğiterek ne yapmaya çalıştıklarını anlayabilseydim. Anlayamadığım meşum bir şey var bu işte."

"Ben de anlamıyorum ama zindanda olmaktan iyidir" dedi Talon, duygulu bir sesle.

Bu her zaman gelip takıldıkları bir bilmeceydi. Rahibin de bir amaçla kullanılacağı açıkça belliydi ama bu amaç hakkında da hiçbir fikirleri yoktu.

Bir şahinim ben ve peşindeyken avımın,
Kem gözlü birinin oku deldi kanadımı;
Dikkat et seni dikkatsiz! Dolaşma yükseklerde
Zira dikkatsiz geziniyor avare. Vuruyor kaderin oku.

Baba Tahir

Bölüm 6

Av

Bir gün çocuklarla eğitmenleri Samiran Vadisihe bakan dağların tepelerindeyken, bir haberci, biraz önce güneydeki şehirleri anlatmayı yeni bitirmiş olan başöğretmen Kamran'a bir mesaj getirdi. Daşt-e-Hamidan denilen yüksek düzlükteki eski, görkemli şehirlerin hikâyeleri diğer çocuklar kadar Talon'u da büyülüyordu. Sarayları ve camileri olan Hamedan ve Gazvin gibi şehirler o kadar güzeldi ki yolu oradan geçenler baştan çıkarak, sırf bu güzellikleri seyretmek için niyetlendiklerinden daha uzun süre kalıyorlardı.

Kamran haberciyi dinlemek için durdu, sonra çocuklara *Komutan* Mahmud İsfendiyar'ın onların kaleye geri dönmesini istediğini söyledi. Bazı giysilerini ve eşyalarını alıp, doğuda o haftayı geçirecekleri bir yere doğru yola çıkacaklardı. Yataklar ve silahlar oradaki bir nöbetçi karakolundan sağlanacaktı. Bu, baskınlara karşı korunmak için, dağların tepelerinde sıralanan pek çok karakoldan biriydi.

Çocuklar açtı ama hiç şikâyet eden olmadı, zira mızmızlanan hemen oracıkta dövülerek cezalandırılırdı. Açlıklarına aldırmadan kaleye doğru yola koyuldular, sonra birkaç gerekli eşyalarını küçük bir denk yapıp yine gürültülü bir grup halinde bir araya toplandılar.

Sonra onlara dağların tepelerine çıkan bir dizi patikayı izleyen haberciyi takip etmeleri söylendi. Günün geri kalanında dağ sırtlarında ve yüksek keçi yollarında ilerledikten sonra, nihayet aşağıda bir hafta kadar evleri olacak, bir araya kümelenmiş küçük kulübeler gördüler. Bunlar vadinin en iyi manzarasına hâkim olan alçak bir kulenin yanındaki bir kayalığın üstünde bulunuyordu.

Etraflarındaki arazi oldukça çoraktı. Genelde pek az yeşillik vardı, her taraf kocaman kayalar ve taş yığınlarıyla kaplıydı, daha aşağıda ise köknar koruları ve bodur ağaçlar görünüyordu. Aşağıdaki yamaçlar bile aynı çoraklıktaydı. Samiran Rud'un asıl vadisinden etrafa, şelaleler ve gölcükler boyunca, her iki yakasında da ağaç sıraları bulunan, içinden akarsuların geçtiği küçük vadiler uzanıyordu.

Çocuklar yorgun ama heyecanlıydı. Bu erginlenme aşamalarından birinin başlangıcıydı ve hepsi de becerip beceremeyecekleri konusunda tedirgindiler. Burada geçirecekleri zamanda avlanacaklar ve dikkat çekmeden muhafızların yanından geçip müstakbel kurbanlarına ulaşmaya çalışacaklan fark edilmeme sanatındaki ustalıklarını göstereceklerdi.

Başka oyunlar da vardı. Cirit, ok ve bacaklarının hızıyla yüksek yaylalardaki ceylanları avlamalarına izin verilecekti. Daha büyük olan fedailer ve *Refik* eğitmenler vadinin aşağısında kümelenmiş olan köye gidip kadınlarla bile oynaşabilirlerdi.

Çocukların ayak tabanları her türlü zeminde yürümekten sertleşmişti. Tozu dumana katarak, yemek hayaliyle hızla kulübelere doğru koştular. Orada onlan yemek kokusu ve pek faal bir mutfağın curcunası karşıladı. Kaleden gelen aşçılardan biri olan Ali yanında iki küçük çocukla birlikte büyük bir ateşin üstünde bulunan kocaman bir çömleğin içindeki çorbayı karıştırıyordu.

Çocukların yemesi için tepsiler dolusu *nan* denilen düz mayasız ekmek vardı. Onlara, kuzeyden geldiği ve kıt olduğu için yeme ayrıcalığına sahip olacakları pilav da olduğu söylendi. Talon ve Rıza'nın da aralarında bulunduğu çocuklar bağırıp itişip kakışarak sırada yer kapmaya çalıştılar. Ali babacan bir sesle gü-

rültüyü kesmelerini ve kendisi, Ali al Hovya o değersiz bedenlerini beslemeye hazır olana kadar beklemelerini söyledi.

Sonunda hepsi yemeklerini aldı ve huysuz aşçı onlara tek bir lokmasını bile israf etmemelerini söyledi. İncir ve elma da dâhil olmak üzere bol yiyecek vardı. Ali biraz tuzlu şamfıstığı bile bulmuş ve herkesin gelip bir avuç alması için onları küçük bir keseye doldurmuştu. Çocukların ve eğitmenlerin şamfıstığı sevdiğini biliyordu.

Ali artık kendini çocuklardan biri gibi hissetmeye başlamış olan Talon'u sıntarak selamladı. "İşte, yabancı, bu da senin çorban."

Yerken hiç konuşulmadı. Sessizliği bozan tek şey çocukların aceleyle ağızlarına ekmek tıkıştırarak aç kurt gibi yiyecekleri midelerine indirirken çanaklara vuran tahta kaşıkların tıkırtısı ve höpürtü sesleriydi. Sonraki yemeklerini bir gün veya daha da geç yiyebileceklerini biliyorlar ve bu yemeği sağlama almak için hiç zaman kaybetmiyorlardı.

Talon ile Rıza bir tarafa oturmuş hızla yerken daha fazlasını mideye indirmek için fırsat kolluyorlardı.

"Umarım ava çıkarız" dedi Talon.

"Önce başarılı olmalıyız, öyle duydum" dedi Rıza, ağzı doluyken. "Daha önce avlandın mı?"

Talon çorbanın sonunu çanaktan içerek bir parça *nan* ile tabağı sıyırdı. "Benim halkım sürekli avlanır" dedi, duygudan uzak bir sesle. "Doğanla avlanma sanatını öğrenmek için fazla küçüktüm ama bir atmacam vardı. Sık sık babamla ve adamlarıyla birlikte ceylan ve yabani koyun avlamaya giderdim. Bu dünyadaki en güzel şeydir." Gerinerek esnedi.

Rıza ona baktı. "Ben hiç avlanmadım."

Talon şaşırdı. "Hiç mi? Öyleyse halkın ne yapıyor?"

"Ben anne babamı hiç tanımadım" dedi Rıza, duygusuz bir sesle, "onun için babam bana avlanmayı hiç öğretmedi. Bana yardım eder misin?"

Talon başını salladı. "Etmeye çalışırım."

Yemeklerini bitirdikleri zaman, okçuluk çalışması yapan di-

ğerlerine katılmaya gittiler. Talon bu çalışmadan zevk alıyordu ve gayet başanlıydı. Eğitmenleri onun ergenlik çağına yaklaştıkça akranlarına kıyasla daha cüsseli olduğunu fark etmişti ve bazı durumlarda bunun bir avantaj olduğu görülüyordu.

İran yayı Talon'un alışık olduğu uzun yaylara nazaran hafif bir silahtı. Dayanıklı olması, az yer kaplaması ve kolay taşınması için sıkıca birbirine bağlanmış tahta çubuklardan yapılmıştı. Ona bunun yaya olduğu kadar at sırtında da kullanılabileceği söylenmişti. Yayı çekerek atmak ortalama bir kuvvet gerektiriyordu ama eğer önkol güçlüyse hedefi tutturmak daha kolay oluyordu.

Talon nişan almada kendisinden büyük bazı çocuklar kadar başarılı oldu. Oklan elli metreden daha uzaktaki hedefleri bulabiliyordu. Rıza da akranlanndan geri kalmıyordu ama Talon'un yay tutan kolunun daha iyi olduğunu kabul etti.

Kısa sürede bir rutin tutturdular: şafakta kalkıyor ve yakındaki akarsuyun buz gibi suyuyla yüzlerini ovalayarak uykularını dağıtıyorlar, sonra tepelerin ve seyrek ağaçlann arasında koşuya çıkıyorlardı. O yükseklikte yoğun çiy vardı ve sabahları çok soğuk oluyordu. Soluk soluğa dik patikaları tırmanırken nefesleri buhar halinde çıkıyordu.

Saatler sonra oflayarak, aç bir halde geri dönüyorlardı ve onları Ali'nin hazırladığı bir güveç veya çorba, bol *nan* ve bazen de et bekliyor oluyordu. Sırf sıcak, taze ekmeği düşünmek bile ağızlarını sulandırıyordu. Bazı günler Ali büyük tahta çanaklarla yoğurt ve yanında da soğan veriyordu, böylece çocuklar ikisinin de keskin tadının keyfini çıkartarak doyasıya yiyorlardı.

Tahta bıçaklarla yakın dövüş birlikte en çok talim yaptıklan eğitimdi ve günün büyük kısmını alıyordu. Bıçak dövüşleri genellikle fazla ateşli geçiyordu ve çocuklann çoğu bu aşırı ateşli çalışmaların kaburgalarında, bacaklarında ve kollarında bıraktığı morluklar ve izlerle hava atıyorlardı.

Erkek oldukları için bunu normal görüyor ve bir kaza olduğu zaman acıdan gözlerine dolan yaşları şakalarla geçiştiriyorlardı.

Gün içinde daha sonra avlanmaya çıkıyor veya dağdaki akar-

suların oluşturduğu serin gölcüklerde lezzetli alabalıklar tutmaya gidiyorlardı.

Ali onları daha çok gayret göstermeye teşvik etmek için başarılı avcıları avın veya balığın en iyi parçasını vererek ödüllendiriyordu. Şanssız olanlarla dalga geçiliyor, şanslıların başarısı da akşam yaklaştıkça daha da abartılıyordu.

Talon en çok avlanmaktan hoşlanıyordu, çünkü bu içlerinde en iyi olan için bir sınamaydı. Çevik ceylanların ve dağ koyunlarının peşine düşmek için yayan yola çıkıyorlardı. Bu hayvanlar cılız otların yetiştiği akarsuların yakınındaki ağaçların arasında hayalet gibi süzülüyor veya yüksek dağ yamaçlarındaki sarp kayalıkların kenarından atlayarak geçiyorlardı. *Refik*ler ve fedailer avlanacak en iyi yerleri biliyor ve onları küçük gruplar halinde farklı yönlere götürüyorlardı.

Talon, her zaman ona karşı kötü bir his besleyen ve onun bunun farkında olmasını sağlayan, yaşı büyük çocuklardan biri olan Faraz ile aynı gruba düşme şanssızlığına uğradı. Daha önce muzipçe atılan yumrukların ve takılan çelmelerin yerini alaylı gülümsemeler ve onun bir *harici* olduğunu hatırlatarak aksanına yönelik küçük düşürücü sözler almıştı.

Talon onunla hiçbir ilgisi olmasını istemediğini ve tek taraflı bir savaşa sürüklenmeyeceğini açıkça gösterdi. Bu davranışını dikkatinden pek az şey kaçan Kamran bakışlarıyla onayladı. Sakınma ve kontrol bir erdem sayılıyordu.

Bir öğleden sonra, dağı aşarak arkadaki bir başka vadiye doğru yola koyuldular. Bu Talon'un kalede geçirdiği zaman içinde Samiran Vadisi'nin dışına ilk çıkışıydı, onun için çok heyecanlıydı .

Yanlarında yay ve yeterince yaklaştıktan sonra yaralı ceylanın veya koyunun işini bitirmek için kısa bir mızrak taşıyorlardı. Her çocuğun yanında içinde kurumuş et, maun cevizi, şamfıstığı ve kuru üzüm olan küçük bir deri çanta vardı. Hepsinin belinden kısa, kavisli bıçaklar sarkıyordu. Bir iç gömleğin üstüne, iki yandan bağlı, çok yıkanmaktan grileşmiş, bol, pamuklu tunikler ve dizlerinin altına kadar inen, çuval gibi bol pantolonlar

giymişlerdi ve başlarına uçları omuzlarına sarkan bir örtü bağlamışlardı.

Öte yandan, *Refik*ler, girişik desenli ve sarı ile kırmızının hâkim olduğu pahalı boyalı kumaşlardan ceketler, iyi deve tüyünden süslü paltolar giyiyor, kırmızıya boyanmış deri kemerler takıyorlardı. Otoritenin ve kıdemin bir işareti olarak sadece onlar sarık takıyordu. Çoğu av için bir cirit ve yay taşıyordu. Hava soğuk değildi ama o yükseklikte geceleri çok soğuk olabiliyordu.

Küçük grup aşağıdaki vadide kulübeler noktalar halinde kalıncaya kadar tırmandı. Önlerinde göz alabildiğine karla kaplı dağ dorukları uzanıyordu. Talon gözlerini kısarak batıya ve güneye baktığında, aşağıdaki koyağın derin yarığını ve kalenin üstüne oturduğu kaya çıkıntısını seçebiliyordu.

Dar bir geçide geldiler ve karşı tarafa geçtiler, aşağıda biraz önce geldikleri vadiden daha ormanlık dik bir vadi gördüler. Ağaçlar bulundukları yerden yüz metre kadar aşağıda başlıyor ve akkavaklar ve meşelerle karışık köknarların oluşturduğu öbekler halinde vadinin tabanına kadar devam ediyordu.

Kural olduğu üzere sessizdiler. *Refik*'in verdiği bir el işaretiyle, kayan taş yığınlarının ve kayaların arasından yamaçtan aşağı inmeye koyuldular. Kısa sürede ağaçların sınırına geldiler. İlk ağaçlara yaklaştıkları zaman *Refik* herkesin durması için eliyle sert bir işaret yaptı.

Grup hemen olduğu yerde durup büyük bir dikkatle etrafı kontrol etmeye başladı. *Refik* yumuşak toprakta bir şeyi incelemek için eğildi, sonra grubun etrafında toplanmasını istedi. Parmaklarını yarım daire şeklinde birleştirerek sol eliyle yeri işaret etti. Toprağın üstünde şüphe götürmez şekilde bir yırtıcının ayak izi vardı – bir aslan izi.

Heyecanla işaretleşmeler ve fısıldaşmalar başladı. Talon da diğerleri kadar heyecanlanmıştı; fakat *Refik* sert bir hareketle onlara sessiz olmalarını fısıldadı. Anlayabildiği kadarıyla iz birkaç saatlikti, onun için hayvanın çok yakında olma ihtimali yüksekti. Çok tehlikeli bir hayvandı ve pusuda bekleyebilirdi. Bundan sonra son derece ihtiyatlı olmalıydılar.

Talon ilk defa bir aslanın ayak izini görüyordu ve çok etkilenmişti. İz, *Refik*'in açarak üstüne koyduğu eli kadar büyüktü.

Refik'in gözleri ışıldıyordu ama heyecanına hâkim oldu ve diğerlerine sakin bir sesle emirler verdi. Grup halinde mümkün olduğunca izini süreceklerdi. Eğer hayvanın izini kaybederlerse izi tekrar yakalayana kadar bölünüp etrafı dolaşacaklardı. Yarı eğik vaziyette, gözleri her kayayı ve oyuğu araştırarak ve bedenlerindeki her sinirle etrafı dinleyip koklayarak yola koyuldular. *Refik* önden gidiyor, ilerlerken gözleri işaretleri seçiyordu; Talon onun hatasız yön bulma içgüdüsüne hayran oldu.

Ormanın zemini balçık olsa da eğer yanlışlıkla üstüne basılırsa çalı çırpı ve dallar çok ses çıkartıyordu. Ancak çocuklar, grubu riske atmayacak kadar iyi eğitilmişlerdi. Yarım saat kadar sonra *Refik* tekrar dikleşerek onlara bir araya toplanmalarını işaret etti.

"İz kayboldu" diye fısıldadı.

Rıza'yla birlikte grubun sol tarafına giderek tepeden aşağısını araştıracaklarını işaret etti. Alakargayı taklit eden alçak bir kuş sesi duyunca diğerleri yanlarına gidecekti. Bundan fazla ses olursa aslan onları duyar ve kaçıp giderdi. Talon'la Faraz'a sağ tarafı almalarını işaret etti.

Talon bu düzenlemeden ne kadar hoşnutsuz olduğunu göstermek için Rıza'ya doğru gözlerini devirince çocuk ona duygusunu paylaşan bir gülümsemeyle yanıt verdi. Faraz, Talon'a sertçe kendisi mızrağıyla önden giderken onu izlemesini ve yayını hazır tutmasını fısıldadı.

Önceden izledikleri yolun sağ tarafına yöneldiler ve bir sık çalılıkların, bir küçük ağaçlıkların arasından ilerleyerek neredeyse bir buçuk kilometrelik bir alanı taradılar. Yolları onları dik, seyrek ağaçlı bir yamaçtan indirerek ağaçların daha sıklaştığı bir alana götürdü.

Yarım saat kadar dikkatle yürüdükten sonra bir akarsuya ulaştılar. Su çağlayarak yüksekten dökülüyor ve yollarını kesen, hızlı akan ama daha sakin ve sığ bir akıntı oluşturuyordu. Tam üstünden geçmek üzerelerdi ki Faraz aniden başını yukarı kaldır-

dı ve gözlerini küçük, çimenlik bir alanın ta ucunda dağınık bir şekilde duran kayalara dikti. Hızla akan suyun diğer yanını işaret etti.

"Orada" diye fısıldadı, Talon'un kulağına.

Talon akarsuyun ötesinde Faraz'ın işaret ettiği iri kayalara baktı. Büyük bir hayvan için mükemmel bir siper oluşturuyorlardı. Kayaların yakınında yollarını kesen alçak bir yamacın önünde iç içe geçmiş çalılar vardı. Taşları yıkayan suyun çağıldayan şarkısı dışında etraf çok sessizdi.

Etraf doğal olamayacak kadar fazla sessizdi. Talon duyularını keskinleştirdi ve kayaların arasındaki oyukları görmeye çabaladı; ancak hiçbir şey yakalayamayınca yüzünde soran bir ifadeyle Faraz'a döndü.

"Nerede?"

İkindi vaktiydi ve ormanın içine sızan ince ışık huzmeleri etrafa düşsel bir hava veriyordu. Işık zayıflıyor ve ayrıntılar belirsizleşiyordu. Etraf o kadar sessizdi ki Talon her bir taşın üstünden akan suyun sesini duyabildiğini düşündü.

Faraz burnuna dokunarak işaret etti. "Burası mükemmel bir yer" diye fısıldadı. "Çok dikkatli olmalıyız." Elini suyun kenarına yaklaştırdı. "Eğer iyi nişan alırsan yirmi beş metre kadar ilerde mükemmel bir hedefin var. Ben önden gidip burnumun haklı olup olmadığına bakacağım. İyi atış yap."

Talon ona doğru iyice eğildi. "Diğerlerini beklememiz veya gidip onları bulmamız gerekmez mi?" diye sordu, boğuk bir sesle fısıldayarak.

Faraz ona küçümseyen bir bakış attı. "*Ferengi* korkuyor mu? Senin geldiğin yerde erkek yok mu?"

Kışkırtılan Talon söylendiği gibi pozisyon alarak ateş saçan gözlerle Faraz'a baktı. "Git" diye fısıldadı, kızarak.

Faraz yavaşça ırmağın sığ kıyısından aşağı inerek suyun içinden karşıya geçti. Su baldırlarına geliyordu ama her adımını itinayla atıyordu. Diğer tarafa ulaştığı zaman durdu ve her olasılığa karşı hızla atış yapmak için yayını germiş ırmağın kıyısında hazır bekleyen Talon'u kontrol etmek için kısa bir bakış attı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra Talon onun çimenlik alanı geçerek kayalara doğru ilerlemesini seyretti.

Faraz neredeyse kayalara ulaşmıştı ki sessizliği bozan, kulakları sağır eden bir kükreme duyuldu ve çocuğun tepesindeki kaya yarığından sarımsı kahverengi bir şekil fırlayarak üstüne çullandı. Faraz'ın mızrağını aslana doğrultacak zamanı olmamıştı. Kükreme sesi onu kafasını karıştıracak kadar sarsmıştı ve aslan üstündeydi. Yere düşerlerken bir çığlık ve bir kükreme daha duyuldu ve aslan onu omzundan kaptı.

Sesleri duyan Talon donup kaldı ve bağırsakları müthiş bir korkuyla kasıldı. Titreyen kollarıyla yayı çekmeyi başardı ve bir açıklık buldu. O mesafeden iyi bir atış yapmak mümkün değildi. Toz toprak içinde birbirine dolanmış halde boğuşan iki beden ayrıntıları görmesine engel oluyordu.

Aslan şimdi tam Faraz'ın üstündeydi ve onu yere yapıştırmıştı. Dişlerini sağ omzuna geçirmiş ve pençeleriyle onu paralıyordu. Çığlıklar ve kükremeler yamacın duvarlarında yankı yapıyordu. Talon içinde canını kurtarmak için bir kaçma dürtüsü hissetti.

Bunun yerine suyu geçti ve çaresizce oku aslana atıp atamayacağını anlamaya çalışarak yayını debelenen hedefe yöneltti. Oradaki varlığından habersiz olan, birbirine dolanmış çiftin iyice yanına sokuldu. Bir çığlık attı, bir metre yakınından, ayaklarını sağlamca yere basarak oku aslanın sırtına sapladı.

Hayvan acı bir iniltiyle kurbanını bırakıp onun üstüne atıldı. Talon sırt üstü düştü ve gözlerini çıldırmış hayvanın aralık çenesine dikerek yayını önüne siper etti. Aslan pençesiyle yayı bir kenara savurdu. Bir an için, hayvanın iki ince çizgi halindeki gözleri onunkileri deldi ve Talon ölümün gözlerine baktığını anladı. Göğsünde onu bir kamış gibi deviren müthiş bir darbe hissetti, sonra aslan yanından geçip gitti. Ağaçları sallayan acı bir kükremeyle ırmağa yöneldi, yüzerek suyu geçti ve karşı kıyıya çıkıp elli metre kadar ötedeki çalılığın içine dalarak gözden kayboldu.

Talon sarsılmıştı, vücudu kan içindeydi. Göğsü acıyordu ama o yerde inleyen Faraz için endişeleniyordu. Talon gözlerini asla-

nın gittiği yönden ayırmadan güçlükle ayağa kalktı ve sendeleyerek çocuğun yanına gitti.

İçgüdüsel olarak silahları aradı. Faraz'ın yere düştüğünde elinden fırlamış olan kısa mızrağı gördü. Yay kırılmıştı ve kullanılamayacak haldeydi.

Faraz'ın yanına çömeldi. Aslanın paraladığı sağ koluyla omzunda derin yarıklar ve kanla kaplı boynunda ve başında derin pençe izleri vardı.

Faraz'ın bilinci yerindeydi. Dudakları kan içindeydi. Kanayan dudaklarının arasından: "Kolum nasıl? Onu hissetmiyorum" dedi endişeyle. Kanlı yüzünün ortasındaki gözleri bembeyazdı. Toz toprak ve pıhtılaşan kan onu bir cesede benzetmişti.

"Çok kanıyor" dedi Talon. "Kanamayı durdurmalıyım, yoksa ölürsün."

Faraz başını salladı, Talon'un ne demek istediğini anlamıştı. "Başımdaki örtüyü al, yaranın üst kısmından kolumu bağla ve basıncı oraya yoğunlaştırmak için kolumun altına bir kaya koy" dedi boğuk bir sesle. "Bunu çabuk yapman gerek."

Talon boğuşma sırasında yırtılan örtüyü bulmak için etrafa bakındı. Sonra çocuğun kolunu kaldırdı ve kaburgalarının bulunduğu tarafa, koluyla bez arasına küçük bir düz taş koyarak bezi omzuna doğru, kolun yukarısına bağladı. Asıl kanama durmuştu ama başka yaralar da vardı. Talon, Faraz'ın bilincini kaybetmesinin veya aslanın işlerini bitirmek için geri gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

Çaresizlik ve korkunun verdiği bir hızla, orada bir sürprizle karşılaşmamaları için dua ederek Faraz'ı yarığın oluşturduğu sığınağa sürükledi. Bu çaba, her harekette acıyla inleyen Faraz'ı tüketti. Talon, zaman kazanmaya çalışıyordu. Aslan her an gelebilirdi. Silahlarını uzanabileceği yere koydu.

Kan ter içinde kalmıştı. Oyuğu hızla inceledi. Oyuğun önünde bir kaya vardı. Burasının iyi bir korunak olduğuna karar verdi. Faraz'ı, eğer gerekirse ayağa kalkabileceği çıkıntılı kayanın olabildiğince dibine doğru sürükledi. Kapalı alan çok dardı ve içeride muhtemelen aslana ait olan idrar kokusu vardı.

Talon, dev kedinin Faraz'ın boynunda ve başında bıraktığı derin yaralara odaklandı. Eğer bunları temizlerse Faraz kurtulacaktı ama hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Bazı yaraları, özellikle kolundakiler çok derindi. Faraz yürüyemeyecek kadar kan kaybetmişti. Bir an için buradan uzaklaşıp kendisini kurtarabileceğini düşündü. Fakat başını sallayarak başka şeyler düşünmeye çalıştı; yoldaşını bırakıp gitmesi mümkün değildi. Bu tuzağa birlikte düşmüşlerdi.

Talon diğerlerinin yardımlarına gelmesi için dua etti. Ama akşam karanlığı çöküyordu ve arkadaşlarından çok uzaktaydılar. Karanlıkta iz sürülemeyeceği için sabaha kadar yardım gelemezdi. Göğsü sertleşip yanmaya başladı. Adrenalinin etkisi geçiyordu ve üstüne müthiş bir yorgunluk çökmüştü. Kıl payı kurtulduklarına seviniyordu ama hâlâ ölümcül bir tehlike içindeydiler. Faraz, bu gece ölebilirdi.

Aslanın boğuk kükremesini duyabiliyordu. Sanki uzaklaşıyor gibiydi ama bundan emin olamazdı. Yarası ölümcül müydü acaba? Panik halindeyken aslana nasıl bir zarar verdiğini bilemiyordu. Bütün kalbiyle hayvanın ölmesini umut etti. Büyük bir açmazın içindeydiler ve Talon soğuk terler döküyordu.

Derken su içmeleri gerektiğini hatırladı. Aceleyle deri çantaların içindekileri yere boşalttı, korku ve ihtiyatla ırmağa doğru ilerledi. Mızrağı yanındaydı. Ağaçların hışırtısından başka hiçbir şey duyulmuyordu, bir kuş sesi bile yoktu; bütün sinirleri ayaktaydı.

Çantaları aceleyle suyla doldurduktan sonra hızla geri döndü. Mecalsiz yerde yatan çocuğun yanına diz çöktü ve ağzına biraz su akıttı. Faraz, acıyla bağırarak, kurumuş ve yırtılmış dudaklarıyla içebildiği kadar suyu yuttu. Soğuktan ve hiçbir şey göremediğinden şikâyet etmeye başladı.

Talon başındaki örtüyle Faraz'ın boynunu ve omuzlarını sardı. Sonra da üst gömleğini çıkartarak arkadaşının üstüne serdi. Titreyerek dışarıdaki alacakaranlığa baktı ve önce hangisinin, aslanın mı yoksa yardımın mı geleceğini düşünmeye başladı.

Birden Faraz'ın mırıltısını duyarak irkildi.

"Ne dedin?"

"Kendi başıma denemeye kalkışmam aptallıktı. Aslanı öldürdün mü?"

"Hayır, ama çok yakından sırtından vurdum onu. Öldüremedim. Üzgünüm."

"Bir aslan tek bir ok atışıyla öldürülemez" diye homurdandı Faraz. "Bunun için pek çok adam gerekir. Burası korunaklı bir yer mi?"

Talon karanlıkta başını salladı. "Şimdilik ama o aslan veya kan kokusunu alan başka bir aslan gelmeden önce yardım gelmesi için dua ediyorum."

Bir süre sessizlik oldu.

"İyi iş çıkardın... Hayatımı kurtardın... Sana minnettarım. Allah ikimizi de korusun bu gece" diye mırıldandı Faraz.

Talon hiçbir şey söylemedi. Böbürlenmenin sırası değildi. Bu çıkmazdan kurtulmaları gerekiyordu.

Alacakaranlıkla birlikte soğuk da arttı ve açıklık alana çökerek yavaş yavaş mağarada birbirine sokulmuş olan iki çocuğa yaklaştı. Talon beceriksizce Faraz'a biraz kuru üzüm yedirmeye çalışıyordu. Faraz bilincini yitirmişti, Talon'u duymuyordu bile.

Talon, yanına uzanarak onu sıcak tutmaya çalıştı. Bu biraz işe yaradı ama çok geçmeden soğuk kemiklerine işleyince ikisi de titremeye başladı.

Gökyüzündeki incecik ay ormandaki açıklığı pek az aydınlatıyordu. Ayın donuk ışığı Talon'un ruhuna işleyen soğuğu daha da artırıyordu. Dişlerinin takırtısı çenesini ağrıtmıştı.

Gece ilerlemişti, arkadaşı bitkinlikten ve kan kaybından derin uykuya dalmıştı. Talon uyanık kalmak için mücadele ediyordu. Hem önceki Tanrı'sına, hem de Allah'a aynı hararetle, birinden birinin kendilerine biraz zaman ayırmasını umarak dua etti.

Duyduğu her çıtırtıda irkiliyor, aslanın girişte olduğunu sanıyordu. Uykusuzluktan ağrıyan ve batan gözleri ona oyun oynamaya başlamıştı – gölgeler ve kıpırtılar görüyordu.

Doğanın gece hayatı başlamıştı ve küçük yaratıklar işe koyulmuştu. Bacaklarının üstünden bir fare geçerken korkuyla ürkü-

yor, sığınaklarının önündeki kuru otlarda bir hışırtı duyunca hızla dönüyordu.

Uzaktan gelen bir baykuş sesi ve küçük bir yaratığın katiliyle yaptığı ölüm kalım mücadelesinde attığı çığlık bu yalnızlığı daha da derinleştiriyordu. Talon bu seslerin kurbanını yere seren aslandan geldiğini düşünerek korku içinde titriyordu.

Uyanık kalmak için başını bir yandan diğer yana çevirmeye ve gözlerini ovuşturmaya devam etti. Kollarını ve bacaklarını rahatlatmak ve canlandırmak için hareket ettiriyordu, ezici bir yorgunluk üstüne çökmüştü. Sonunda direnci kırıldı ve uykuya daldı. Rüyasında aslanlar birbiriyle savaşıyordu. İranlı askerler de resmi geçitteydi sanki.

İrkilerek uyandı. Ne kadar zamandır uyuyordu acaba? Açıklığı aydınlatmaya başlayan yalancı şafağı görünce saatlerdir uyuduğunu anladı. Uyuması ihanetle eşdeğerdi. Arkadaşına döndü, nefesi düzensizdi ama güven içinde uyuyordu.

Neredeyse şafak sökecekti. Talon'u bir şey uyandırmıştı. Ne olduğunu bilmiyordu. Faraz acılı düşlerinin arasında bağırmış olabilir miydi? Talon eliyle Faraz'ın alnına dokundu. Alnı sıcaktı ve yapış yapıştı.

Dikkatle mağaranın girişini araştırdı. Dışarıda olabilecekleri düşündüğünde sinirleri altüst oldu.

Faraz kurumuş dudaklarının arasından soluk soluğa konuştu. "Su, su içmeliyim."

Talon deri torbaları kontrol etti. Dehşet içinde hiç su kalmadığını gördü. Yapması gereken korkunç işi düşündü. Faraz'a dönerek onu sakinleştirmeye çalıştı. "Su kalmamış" diye fısıldadı, "torbalardan sızmış. Hava biraz daha aydınlanınca gidip su getiririm."

"Susuzluktan ölüyorum. Biraz su bul" diye sızlandı Faraz. Sonra bağırıp sayıklamaya başladı. Talon aslanı üstlerine çekebilecekleri korkusuyla çaresizce onu susturmaya çalıştı. Aslanın hâlâ dışarıda olduğunu fısıldadığı zaman kısmen başarılı oldu. Şafağın soğuğuna rağmen, ikisi de endişeden ve ateşten ter içindeydi.

Yalancı şafağın yerini tan vaktinin parıltısı aldı. Talon çaresizlik ve endişe içindeydi ama bir an önce su getirmesi gerektiğini de biliyordu.

Kırık dökük cesaretini topladı ve yorgunluğunu bir tarafa bıraktı. Göğsündeki yara hareket ettikçe ağrırken, mızrağıyla iki deri torbayı alarak Faraz'ın yanından geçip girişe yöneldi. Aydınlığa çıkmadan evvel herhangi bir tehlikenin olup olmadığından iyice emin olmak istiyordu.

Dikkatle girişe kadar emekledikten sonra girişin gölgesinde ayağa kalktı. Açıklık hafif aydınlıktı. Ağaçların gövdeleri ve ırmağın karanlık yolu seçilebiliyordu. Duyabildiği tek ses ırmağın çağıltısıydı. Gece hayvanlarının çıkardığı hışırtılar dinmişti. Talon çiyin nemlendirdiği toprakta ilerlerken ağzı kupkuruydu. Dudaklarını yalasa da ıslanmadı.

İhtiyatlı bir şekilde ırmağa doğru ilerledi. Son derece korunmasızdı ve hızla sağa sola bakıyordu, her bir siniri uyarılmış halde çimenliği geçti. Ancak paniğe kapılarak mağaraya kaçmasına sebep olabilecek herhangi bir şeyle karşılaşmadı.

Nihayet suyun kenarına ulaştı. Gözünü dört açıyor ve her gölgeyi inceliyordu. Karşı kıyıyı gözlemek için başını kaldınp ilk torbayı suyu saldı, sonra suyun deri torbaya dolmasını izlemek için bakışlarını torbaya dikti.

İhtiyatlı bir öksürük gibi hafif bir ses duyuldu. O anda korkunç gerçek kafasına dank etti – tuzağa düşmüştü. Hızla başını kaldırıp sese doğru sertçe döndü.

Aslan ırmağın karşı kıyısındaydı ve kükreyerek üzerine geliyordu. Fakat koşmakta zorluk çekiyor gibiydi; saldırısını iyi ayarlayamamıştı. Talon torbalan kenara fırlattı, saldırıyı karşılamak üzere bir çığlık atıp hızla yerde yuvarlanarak mızrağını havaya kaldırdı.

Ayaklarını yere basıp mızrağını havaya kaldırmıştı ki hayvan Talon'un göğsüne çarparak onu tekrar ırmağa yuvarladı. Büyük bir gürültüyle ikisi birden suya düştü. Talon aslanın pençesinden uzaklaşmaya çabalıyordu.

Soluğu kesilerek suyun yüzüne çıktı, nefes almaya çalışırken

devasa yaratığın dişleri ve pençeleriyle kendisini parçalamasını bekledi. Mızrağını göremeyince korkuyla anlaşılmaz sözler mırıldanmaya başladı.

Aslan bir türlü pençelerini Talon'a geçirmiyordu. Talon kendine geldi. Üzerindeki yük suyun kaldırma kuvvetiyle hafiflemişti. Korkuyla etrafına bakındı. Mızrağı aslanın göğsündeydi ve galiba aslan ölmüştü. Talon hayattaydı ama her an boğulabilirdi. Aslanın altından sıyrıldı ve kıyıya doğru süründü. Orada dermanı kalmayıncaya kadar öğürerek kustu.

Sonra sakin olmaya çalışarak dönüp aslana baktı ve çok şanslı olduğunu anladı. Hayvan yarı karanlıkta devasa görünüyordu. Talon'un boğazından histerik bir kahkaha yükseldi. Göğsünden vahşi bir duygu fışkırdı, çığlık atıp dans etmek geldi içinden.

"Onu öldürdüm! Onu öldürdüm! Bir aslan öldürdüm" diye bağırdı zaferinin verdiği sarhoşlukla ve sonra ırmaktaki kurbanına baktı.

Sanki hâlâ ayağa kalkarak kendisine saldırmasını bekliyormuş gibi büyük bir dikkatle hayvana yaklaştı. Eğilip iri pençelerinden birini tuttu ve hayvanı sırt üstü çevirerek sürüklemek için bütün gücünü kullandı. Mızrak hayvanın tam kalbine saplanmıştı. Talon, tanrısına ve Allah'a tekrar şükretti. Mızrağı çekip çıkartması gerekiyordu, çünkü yardım gelene kadar silahlı olmalıydı.

O yorgun haliyle zor da olsa mızrağı çıkarttı. Talon bir kez daha buz gibi suya düştü. Bu defa su onu canlandırdı; bacağının incindiğinin ve çenesinin ağrıdığının farkına şimdi varıyordu. Fakat üstünde durmadı. Yapacak daha acil işleri vardı.

Deri torbaları alıp suyla doldurdu. Koşarak yarığa gitti ve Faraz'a bağırdı. "Bitti. Bitti! Aslan öldü. Faraz, uyan. Uyan! Aslan öldü" diyordu hızlı hızlı, arkadaşını uyandırmak için sarsarken.

Faraz kanlı gözlerini açarak ona baktı. "Su!" diye inledi. "Su!"

Talon'un Faraz yeterince su içene ve biraz daha su getirmek için tekrar ırmağa gidip gelene kadar kendisini kontrol ederek bağırma isteğini bastırması gerekti.

Faraz'ın gücü daha da tükenmişti. Gece çok kan kaybetmiş-

ti. Ama bilinci yerindeydi ve Talon aslanı ve ırmaktaki son mücadelesini anlatırken onu dinledi.

Mecalsiz bir halde gülümsedi. "Sen bir savaşçısın, Frenk. Allah'a şükür ki sana güç verdi. İnşallah bizi hemen arkadaşlarımıza ulaştırır." Bitkin bir şekilde içini çekti.

Talon bu durumda yürüyemeyeceklerini, diğerlerinin onları bulması için etrafa işaretler bırakmaya çalışacağını açıkladı. Faraz yürüyemeyecek kadar zayıf olduğunu kabul etti ama Talon'un gidip yardım getirmesi için ısrar etti. Talon o bölgede başka yırtıcılar olması ihtimalinin yüksek olduğunu söyleyerek onu yalnız bırakamayacağını belirtti. Bu haliyle büyük bir sıçan bile Faraz'ın hakkından gelip onu akşam yemeği yapabilirdi. Faraz bitkin bir halde gülümsedi.

Talon kuru üzümlerin sonu ile biraz kuruyemişi Faraz'la paylaştı. Sonra arkadaşının mümkün olduğunca rahat olduğundan emin olarak geldikleri yola işaret bırakmak için oradan ayrıldı.

Uzun süre dışarıda kalmadı, geri döndüğünde ise kendi yaralarıyla ilgilendi. Sol yanağında uzun bir yarık vardı ve göğsündeki yara yine kanamaya başlamıştı. Her yanı kaskatıydı ve ağrıyordu. Sol uyluğuna aldığı derin bir yara yüzünden bacağı tutulmuştu. Yorgunluk dalgalar halinde üstüne geliyordu. Heyecanı azalmıştı, net bir kafayla düşünmek ve acı duymadan hareket etmek zor geliyordu. Nihayet Faraz'ın uyuduğu yere doğru sendeledi ve dizlerinin üstüne düştü, karanlık karşı koyamayacağı kadar hızla üstüne çöktü.

* * *

O gün öğle vakti onu orada, Faraz'ın ayaklarının dibinde derin bir uykuda buldular. *Refik* ve Rıza açıklıkta onları karşılayan manzara karşısında hayrete düşmüşlerdi. Bütün hikâye gözlerinin önlerindeydi.

Rıza başını tutup ağzına su akıtmaya çalışırken suyun çoğu burnuna giren Talon uyandı. Etrafa sular saçıp öksürerek kendine geldi ve yüzlerinde hayret ve huşu dolu bir ifadeyle *Refik* ile Rıza'nın üstüne eğildiklerini gördü.

Faraz'a bakmak istedi. Rıza'dan kurtulmaya çalışarak Faraz'a döndü. Çocuk çok halsiz olsa da rahat görünüyordu.

"Hemen buradan çıkarıp kaleye götürmemiz gerekiyor. Acele etmeliyiz, hızlı hareket edersek inşallah yaşar" dedi *Refik*. "Onu geri götürmek için sadece üçümüz varız. Sen yardım edebilir misin?"

Talon yavaşça doğruldu. "Evet, Allah'ın izniyle yardım edebilirim" dedi. "Ama aslanın derisini yanımıza almalıyız."

"Derisini yüzüp onu yüksek bir ağaçta asarız" dedi *Refik*. Sesi sertti ama gülümsüyordu. "Faraz'la birlikte yanımızda götürmek için fazla ağır. Faraz tehlikede, sen de öyle. Aslan pençesinin yarası tehlikelidir."

"Haklısınız" dedi Talon. "Onu elimizden geldiğince çabuk geri götürmeliyiz."

Refik, Rıza'ya ırmağın buz gibi suyunu ve giysilerinden yırttıkları bezleri kullanarak çocukların yaralarının temizlenmesine yardım etmesi için talimatlar verdi. Soğuk su yarasına değince gözlerinden yaş gelene kadar dişlerini sıkan Talon bağırmamaya çabaladı ama ne kadar gayret etse de acıdan çığlık atmak zorunda kaldı. Faraz, Rıza'nın kaba ilgisini sorun etmeyecek kadar uzaklardaydı.

Sonra aslanın yanına gittiler. Hayvanın leşi, Talon'un mızrağı çekip aldığı zaman bıraktığı yerde yatıyordu. Bu bir dişiydi ve Talon onun daha iri bir erkek olmadığı için sevindi. Böyle muhteşem bir hayvanı ölü görmek onu üzmüştü. Hayvan sırt üstü yatıyordu, sanki uyuyormuş ve karnının kaşınmasını bekliyormuş gibi bir hali vardı. Rıza ölüp ölmediğini anlamak için hayvanı mızrağıyla dürttükten sonra mızrağını bir yana bırakıp eliyle kontrol etmek için ona yaklaştı. Ölü hayvan katılaşmıştı ve ıslaktı ama onu kıyıya çekerek derisini yüzmeyi başardılar. Kanlı bir işti fakat bu büyük bir zafer hatırası olduğu ve leşçillere terk edilemeyeceği için işleri bittiğinde yorgun ve memnundular.

Rıza uzun bir çınar ağacına tırmandı ve hayvanın derisini ona uzattılar, o da bunu ağacın yüksek bir çatalına astı. Daha sonra

gelip alana kadar güvende olacağı için içi rahatlayarak ağaçtan inip diğer ikisine katıldı.

Faraz, *Refik* ile Rıza arasında sendeleyerek yürürken yolu bulmak Talon'a düşmüştü. Faraz artık sayıklamaya başlamıştı. *Refik* onun ateşinin olduğundan emindi ve bu hiç de hayra alamet değildi. Bu tür yaraların zamanında tedavi edilmezse bir kılıçla deşilmek kadar kesin ölüme yol açacağını bildikleri için iyice acele ediyorlardı.

Geldikleri yoldan geri dönerken Talon zaman duygusunu kaybetti. Ara sıra yoldan sapıyordu. Yol kaybolduğu zaman Faraz'la ilgilenen *Refik* ile Rıza'dan yardım istiyordu.

Onlara saatler geçmiş gibi gelen bir süre sonra ağaçlık alanın tepesine çıktılar ve kendilerini aramak için geçitten aşağı inen bir kurtarma ekibi tarafından fark edildiler.

Diğer çocuklarla *Refik*leri neler olduğunu anlamak için hızla aradaki mesafeyi kat ettiler. Hepsine, özellikle Talon'a yönelttikleri huşu dolu bakışlarından şaşkınlıkları anlaşılıyordu. Rıza'nın hiç çekinmeden süsleyip püsleyerek anlattığı hikâyeyi sessizce dinlediler. Konuşamayacak kadar bitkin olan Talon grubun arasında topallayarak yürüyor ve anlatılanları onaylaması için dürtülünce başını sallıyordu.

İçlerinden birkaçı yardım ve hatta bir araç getirmek için kampa geri döndü. Grubun geri kalanı Talon'a destek oldu ve geçitte ilerlemeye çalışırken Faraz için bir kızak yaptılar.

Çok geçmeden tepeyi aştılar ve aşağıdaki kampı fark ettiler. Talon sevinçle eşeklerin onları karşılamak için tepeyi tırmandığını gördü. Bir adım daha atacak hali kalmadığından emindi.

Delilik değil miydi, örümcek gibi eğirmek
Şimdiki hayatın ipini - ne için?
Şimdi aldığımız nefesi verip vermeyeceğimizi bilmeyen
Kendimiz için.

Ömer Hayyam

Bölüm 7

Yaralı

Talon kaleye dönmek için gece boyunca yaptıkları yolculuğu çok az hatırlıyordu. Uzun bir öğleden sonra kampta Komutan'ın onları Samiran'a götürmek için adamlarıyla birlikte geri gelmesini beklemişlerdi. Talon onlar gelene kadar yarı bilinçli bir halde yattı. Onu taşıdıkları tahtırevan yol boyunca sallanıp sarsıldı fakat bu hareket bitap haldeki Talon'un derin bir uykuya dalmasına yardım etti. Mahmud İsfendiyar onlara bakarken sadece çok gençlerin bu şekilde uyuyabildiğini düşündü.

Komutan küçük grubu önüne katmış götürüyordu. Hepsi eski askerdi, sert dağ adamlarıydı. Yaralardan anlıyorlar ve eğer hızlı ve iyi tedavi edilmezse sonuçlarının ne olacağını biliyorlardı, onun için durumun aciliyetinin farkındaydılar - çocukların yaralara pansuman yapılabileceği bir yere götürülmesi gerekiyordu. Grup yüklerini, yolun büyük kısmını yavaş bir tempoda koşarak, meşalelerin titrek ışığının aydınlattığı dağ yamaçları, dik bayırlar ve çağlayan ırmaklar boyunca taşıdı. Onlar hızla soluyarak ilerlerken nefesleri geride ince bir sis tabakası bırakıyordu. Kumandan da yanlarında koşuyor, tökezledikleri veya düştükleri zaman bağırarak onları devam etmeye teşvik ediyordu.

Tam şafak sökerken Samiran kalesinin kapılarına ulaştılar. Şa-

fağın ışınları renksiz surları keskin hatlı kabartmalara dönüştürmüştü. Gözleri kocaman açılmış ve nefes nefese kalmış taşıyıcılar yorgunluktan sendeliyordu; kolları ve bacakları kasılmış ve zedelenmişti. Boğuk haykırışlarını duyan muhafızlar kapıları açmaya koştu.

Talon açılan kapıların takırtısına ve içeri giren adamların bağırtısına uyandı ama başı dönüyor ve ateşi olduğunu hissediyordu. Hiçbir şey yapmadan dünyayı kendi haline bırakmak çok daha iyi olurdu. Uykuyla uyanıklık arasında gidip gelirken güçlü kollar tarafından kaldırılarak bir geçitten geçirildi, sonra basamaklardan çıkartılarak aydınlık bir odaya sokuldu. Yere konuldu ve başında dikilen Komutan'ın kaba saba yüzünü görünce kendisini bu büyük adamın taşımış olduğunu anladı. Kalkıp oturmaya çalıştı ama nazik eller onu tekrar üstüne yatırıldığı ot döşeğe itti.

"Şimdi dinlenme zamanı, genç *şir*. Bugün öldüreceğin başka aslan yok."

Kaba sesi, Talon'un duymaya alıştığının tersine çok müşfikti. Birkaç sözcük kekeledi ama sonra hiçbir şey yapmak zorunda olmadığı için minnettar bir şekilde yatağa uzandı. Ateşi vardı ve oda dönmeye başlamıştı. Yaraları yıkamak için bir testi sıcak su ve bezlerle içeri koşan hemşire Alaleh ile bir başkasına emirler veren Komutan'ın sesini hayal meyal duyuyordu.

Bir hizmetkârın üstündeki paçavraları çıkartıp kendisini yıkamasına karşı koyacak kadar bilinci yerindeydi. Ama Alaleh ile yanındaki diğer kişi tekdüze bir sesle övgü ve şefkat dolu sözler söyleyerek sıcak bezlerle kendisini temizlerken kayıp, dibi görünmeyen, uzun, karanlık bir tünelin içine düştüğünü hissetti.

Komutan çocuğun sol göğsündeki yara ile bacağındaki yarıkların durumuna bakmak için odada kalmıştı. Yüzünün sol yanında da derin bir kesik vardı. Çocuğun hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyordu; aslanın pençeleri leş doluydu ve iltihap yaparak kanı zehirliyordu.

"Ona iyi bakmalısın, Feza" diye homurdandı Komutan, Alaleh'in yanındaki kadına. "Çocuğun yaşaması gerek."

"*Evet, evet, Efendi*, elimizden geleni yapacağız" dedi kadın gıdaklar gibi. "Ama emin olmak için, eğer yakınlardaysa hekim de görse iyi olur. Yaralarının durumu kötü. Onu kendi başına öldürdüğünü söylüyorlar... Doğru mu bu, *Efendi*?"

"Evet, doğru."

"Ne kadar cesurmuş. Ne kudretli bir savaşçıymış, üstelik daha bir çocuk, hem de *ferengi* bir çocuk."

"O bir Frenk" dedi Komutan. "Çok cesurmuş." Komutan pencereden uzaklaşıp kapıya doğru ilerledi. "Hekimi getirmesi için bir haberci göndereceğim" dedi, diğer çocuğa bakmak için sert adımlarla dışarı çıkarken. Faraz'ın hekim gelene kadar dayanma ihtimali çok azdı ama Komutan o zamana kadar çocuğun en iyi şekilde ihtimam görmesini sağlayacaktı.

* * *

Feza ile Alaleh yaraları temizledikten sonra Alaleh yaraların üzerine keskin, taze ot kokan merhemler sürdü. Ot yatağın üstünde çıplak yatan çocuk hiç acı duymuyordu. Alaleh'le Feza buna sevindiler.

Alaleh diğer çocuğa bakmak için dışarı çıktığında, Feza kırış kırış yüzündeki keskin, koyu renk gözleriyle çocuğun bedenini dikkatle inceledi. Boylu poslu genç bir erkek olma yolunda olan çocuğun üzerindeki peştemalın örtemediği yerlerde açık renk derisi görünüyordu. Bunun dışında ince, ergen bedeni kavrulmuş fıstık rengindeydi ve daha açık renkli ince saçları olmasaydı, uyuyan çocuk pekâlâ Elbruz dağlarındaki herhangi bir kadının oğlu olabilirdi.

Feza ona hiç bu kadar yaklaşmamıştı ama keskin gözleri uzun kirpiklerinin ve şaşırtıcı yeşil gözlerinin farkına varmıştı. O gözler! Kadın o bilge, yaşlı başını sallayarak kendi kendine sessizce güldü. Eğer yeterince uzun yaşarsa bu gözler pek çok güzel kızı baştan çıkartacaktı.

Talon önce iki, sonra üç aslanla dövüştüğünü gördü rüyasında; hepsi de hırlayarak Faraz'la birlikte büzüştükleri mağaraya girmeye çalışıyordu. Talon aslanları sindirmeye çabalıyordu. Fa-

raz'a aslanların yollarını kapattığını söylemeye çalıştı ama Faraz yardım etmeyi reddetti. Talon öfkelenerek aniden ona saldırdı ama onun yerinde bir aslan olduğunu gördü. Büyük bir paniğe kapıldı. Dehşet içinde bir çığlık attı ve debelenip örtülerle savaşırken ağlayarak uyandı.

İki el onu tuttu ve anlayamadığı bir dilde konuşarak içmesi için ona sıcak, tuzlu bir sıvı verdi. Ter içindeydi ve her yanı titriyordu. Ateş içindeki beyni ona artık mağarada olmadığını söylüyordu ama su içme isteğinin önüne geçemiyordu. Kurumuş dudaklarıyla kupanın içindekinin hepsini içti ve mırıldanarak daha fazlasını istedi.

Kulağına müzik gibi bir kadın sesi geldi. Bu ses kendisine güzel, ritmik bir ninni söylerken bedeni gevşemeye başladı. Parmaklan örtülerin ucunu çekiştirirken tekrar huzursuz bir uykuya dalarak bilincini yitirdi.

* * *

Komutan'ın emriyle gelen hekim, Lamissar ile Samiran arasındaki tehlikeli yolu iki günden az bir zamanda kat etmişti. Geldiğinde Talon sayıklıyordu. Zehir vücudunu ele geçirmişti ve yaraları kokmuştu. Bacağı, böğrü ve yüzü şişmişti; yaralannın etrafı kıpkırmızıydı. Ölüme çok yaklaşmıştı.

Hekim ile Feza yaraları tekrar tekrar yıkadılar ve çocuğa zorla ilaç içirip sonra da açık yaraların üstüne daha beter kokan merhemler sürdüler. Ardından yaraları tekrar sardılar. Hekim İsfahan'daki medresede eğitim almıştı ve açık yaraları dikmekte ustaydı, onun için çocuğun yaralarının iyice kapanmasını ve sonra da ince bir kamışla kurutulmasını sağladı. Bundan sonra yapabilecekleri tek şey vücudunu serin tutmak ve zehrin çok derinlere işlememiş olması için dua etmekti.

Hekim diğer çocuğa da bakmıştı. Onun için çok geç kalındığını, ölümün nefesinin Faraz'ın ensesinde olduğunu ve tek yapabileceği şeyin ıstırabını azaltmak olacağını anlamıştı. Faraz o ilk uzun gecenin sabahında, erken saatlerde sessizce öldü.

Gençlerin bu tür yaralarla, savaş yaralarına yaşlı erkekler ka-

dar dayanamaması her zaman Farjan'a tuhaf gelmişti. Gençler, nasıl oluyor da gençliğin verdiği bütün o kuvvete rağmen bu kadar çabuk teslim olabiliyorlardı? Belki de iyileşmek için gereken yaşama gücünü geliştirmemişlerdi. Belki de doğanın cimriliğiydi bu. Belki de nedeni buydu.

Doktor, yaraları Faraz'ınki kadar ciddi olmaktan çok uzak olsa da, Frenk'e bu ateşten kurtulması için yarı yarıya şans tanıyordu. Derin bir aslan pençesi yarası her durumda tehlikeliydi.

Komutan ve hatta Ağa Han sık sık çocuğu soruyordu. Komutan gelip başında dikiliyor ve ter içinde, nefesi kesilerek abuk subuk konuşan çocuğa bakıyordu.

* * *

Hekim işinde uzmandı. Kahireliydi Farjan Nazeri. O da İsmaililer gibi katı bir dindar olduğu için Kahire'de barınamamış ve İran'a kaçmıştı. Zira o dönemde Mısır onun gibiler için güvenli değildi. İsfahan'da Müslüman dünyasının en iyi hekimleri tarafından eğitilmişti.

Kandaki iltihabın kurutulması konusunda mesleğinin ne kadar yetersiz olduğunu biliyordu ve bu yüzden endişeliydi. Yenilikçi bir adamdı Doktor. İsfahan'daki hocaları da öyleydi. Onlar kafasına eğer becerilerini azami ölçüde kullanırsa Allah'ın yardım edeceğini ve duanın, bu işin bir parçası olsa da, tek başına pek faydası olmadığını işlemişlerdi. Onun için bir taraftan hem işini iyi yaptı hem de Feza'yı ibadetini yaparken çocuk için de bir-iki iyi dilekte bulunmaya teşvik etti.

Bu gencin neden bu kadar önemli olduğunu merak etmiyor da değildi. Delikanlının diğer çocuğun hayatını kurtarmaya çalışırken tek başına bir aslan öldürdüğünü duymuştu. Çok cesurcaydı ama bundan fazlası da var gibi görünüyordu. Eh, tek yapabilecekleri, bir kâfir bile olsa Allah'ın onu gözettiğini umut etmekti. Samiran'da Hristiyan bir rahibin de bulunduğunu duymuştu. Merakı iyice artmıştı. Samiran'da, bu dağ kalesinde bir rahibin ne işi olabilirdi? Bilge ve şeytan Ağa Han bir şeyler mi planlıyordu acaba?

Farjan Nazeri, Han'ın sadık bir takipçisiydi ama içine bir kurt da düşmüştü. Eğer becerebilirse kalede kalmaya ve sırf nereden geldiğini öğrenmek için bile olsa rahiple tanışmaya karar verdi. Eğer rahip bilgili biriyse ondan Batı felsefesi hakkında biraz bilgi de alabilirdi.

Farjan'ın, Han'dan başka biriyle bu tür konularda konuşma yapmayalı uzun zaman olmuştu. Ne var ki Han her zaman kendi bölgesine göz kulak olmuş ve imparatorluğun politikasına ve Kutsal Topraklar'daki savaşlara katılmıştı, onun için hekimle böyle kaygısız konuşmalar yapacak pek az vakti vardı.

Hekim, Lamissar Kalesi'ndeyken Han'ın erkek kardeşinden uzak durmaya özel bir önem verirdi, zira Araş Han her fırsatta herkesi birbirine düşüren entrikacı bir dalavereciydi. Burada, Samiran'da ona rastlamamayı umut etti.

Daldığı düşüncelerden uyanıp, yüzüncü defa çocuğu sakinleştirmeye çalışan, yorulmak bilmeyen Feza'ya yardım etti. Feza'ya yorgun bir şekilde gülümsedi. "*Hanım* Feza, sen iyi bir hemşiresin. Birkaç saat daha ayakta kalabilir misin? Gün ışımadan evvel ateşi ya düşecek ya da onu kaybedeceğiz."

Feza pörsük kaşlarının altından ona dikkatle baktı. "Evet, evet, *Efendi* Hekim. Kalabilirim. Bana yardım etmesi için Alaleh'i gönderir misiniz?"

Hekim başıyla onayladı ve kapıyı arkasından kapatarak sessizce çıktı. Koridorda ilerleyerek merdivenin başına geldi ama basamakların sonuncusunda oturan biri yolunu tıkadığı için ileriye geçemedi. Oyuğun içindeki meşaleden gelen donuk ışıkta sadece tıknaz bir karaltıyı ayırt edebildi.

Konuşmaya yeltendi ama karaltı ayağa kalkıp yönünü ona döndü. Yarı karanlıkta eski püskü bir cübbenin içinde bitkin ve kaygılı bir adamdı bu. Hekim adamın sakalını ve bir zamanlar tıraşlı olan kafasının tepe noktasını görebiliyordu. Adam alçak sesle ama hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Efendim, galiba siz bir hekimsiniz. Çocuğun yanındaydınız. Lütfen, size yalvarıyorum, bana onun nasıl olduğunu söyleyin."

Farjan onun rahip olduğunu anladı. Farsçası iyiydi ama aksa-

nı onu ele veriyordu; ona hitap etme tarzı kabaydı ama adamın endişesini anlayışla karşıladı.

"Onun durumu artık Allah'ın elinde. Ben elimden geleni yaptım" dedi sert ama kırıcı olmayan bir sesle. Adam boyun eğerek içini çekti ve ellerini birbirine kavuşturdu. Hekim sözlerine devam ederek, "Güçlü ve sağlıklı bir çocuk" diye ekledi. "Şansı yüksek. Sizin rahip olduğunuzu duydum. Memleketinizden bu kadar uzakta ne yapıyorsunuz?"

"Haklısınız, efendim, *Efendi* Doktor. Bu kadar kaba olduğum için üzgünüm. Ama çocuk için endişeleniyorum. Evet, ben bir rahibim, yani rahiptim. Şimdi ne olduğumdan pek emin değilim. Burada esirim. Büyürken ismim Gerard idi ama tarikata katıldığım zaman azizlerden birinin ismini aldım. Şimdi daha çok Jean de Loche olarak tanınıyorum, çünkü bu Frenk Krallığı'nda bulunan kasabamın ismidir."

Jean boşboğazlık ettiğinin farkına vararak sustu ve saygılı bir şekilde hekimin konuşmasını bekledi.

Hekim uzun parmaklı elini adama uzattı ve onu merdivenden aşağı doğru itekledi. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var" dedi. "Benimle avluya gelin, belki biraz daha konuşabiliriz."

Jean daha sonra Talon'a bu karşılaşmayı ve hekimin beklenmedik davranışını anlatacaktı.

Birlikte merdivenden zemin kata inerek binadan serin havaya çıktılar. Hekim kuru, sert havayı içine çekti. "Eğitimli bir adam mısınız, Jean de Loche? Yoksa biraz itibar kazanmak amacıyla aptallara tepeden bakarak boş laflar geveleyenlerden misiniz?"

Jean kederli bir ifadeyle ona döndü. "Eğitimli biri olduğumu söyleyemem, efendim, çünkü böyle bir adam insanların çoğundan daha bilgedir ama ben öyle değilim. Ancak öğrenmeyi severim ve dil öğrenmek de bana zevk verir, çünkü yeni dilleri tanıdıkça bu dilleri kullanan insanları da tanımaya başlarız. Eğer matematikten bahsediyorsanız, onun gizemlerini anlayarak kolayca kullananlara uzaktan hayran olmak dışında büyük bir becerim yoktur." Çok konuştuğunu hissederek sustu. Saygısızlık yapmış olmaktan korkuyordu.

Hekimin şahine benzeyen yüzüne yorgun bir gülümseme yayıldı. "Halkımız hakkında daha çok konuşabilmek için tasarladığımdan daha uzun kalmaya çalışacağım" dedi. "Siz bana kendi halkınızı anlatırsınız, ben de size benimkini anlatırım. Şimdi gidip dinlenin. Şu anda Talon için ikimizin de yapabileceği pek bir şey yok. Eğer size ihtiyacım olursa veya çocuğun durumunda bir değişiklik olursa sizi çağınnm."

"Teşekkür ederim, Efendim, çocuğa bakmaya geldiğiniz ve benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim. Tanrı sizi korusun, *Efendi* Hekim."

Jean de Loche eğildi ve hekimi karanlıkta bırakıp ayaklarını sürüyerek yerleşkenin diğer tarafına doğru ilerledi.

"Gelmezdim ama çağrıldım" dedi hekim kendi kendine. "Ama bu durum gittikçe daha ilginç bir hâl almaya başlıyor. Bazı cevapları bulmak için kalacağım." Binaya döndü ve kalması için ayrılan odalara doğru yürüdü.

* * *

Ertesi gün şafak vakti Talon'un ateşi düştü ve bitkin çocuk iyileştiğinin kesin kanıtı olan derin, şifalı bir uykuya daldı. Kestirmek dışında üç gündür uyumayan Feza onun yatağının yanındaydı. Hekim, rahibe çocuğun iyileştiği haberini gönderdikten sonra, Ağa Han ile Komutan'a haberi verip uyumaya gitmişti.

O sırada odanın kapısı hafifçe vuruldu. Feza zorlukla duydu. Ağrıyan gözlerini ovalayıp uykusunu dağıtmaya çalışarak kapıyı açtı, karşısında beklenmedik bir ziyaretçi duruyordu. Geleni görünce bir anda ayıldı, yüzünde hoşnutlukla kaygı karışımı bir duygu belirdi. Gelen Ravan'dı. Üstünde geceliği vardı, ayaklan çıplaktı ve ellerinde bir testi su, biraz ekmek ve küçük bir kâse yoğurt tutuyordu.

"Hanımım, bütün ruhlar adına, burada ne yapıyorsun?" diye seslendi fısıltıyla Feza.

"Aç olabileceğini düşündüm, sevgili ihtiyar Feza'm benim." Ravan, Feza'nın onu durdurmasına fırsat kalmadan sırıtarak odaya daldı.

Feza kaygılıydı. "Ravan, bir tanem, kumrum, burada olmamalısın, soğuktan üşüteceksin. Ayrıca biri seni burada görürse benim başım yanar. O zaman ne olur?" Heyecanlandığı zaman hep yaptığı gibi ellerini ovuşturarak yüzünü buruşturdu. Zaten kırışıklarla dolu olan yüzü iyice kırıştı. İplerin ucunda dans eden küçük bir cüceye benziyordu.

Ravan onun bu heyecanlı haliyle eğlenmeden duramazdı ama şimdi onu sakinleştirmesi gerekiyordu, onun için fısıldayarak, "Endişelenme, Feza" dedi, "sadece bir dakikalığına geldim. Belki gitmeden önce şu genç savaşçıyı görürüm. Onu görebilir miyim? Durumu nasıl? Ölecek mi?"

"Bütün sorulara aynı anda cevap veremem ki" dedi, canı sıkılan Feza gürültüyle boğazını temizleyerek. "Ama evet, artık tehlikeyi atlattı ve şimdi uyuyor. Onu rahatsız etmemelisin. Ah, bir gelen olursa bu benim sonum olur" diye hayıflandı fısıldayarak.

"Lütfen onu görmeme izin ver, ondan sonra hemen giderim." Ravan çoktan odayı geçmiş, ot yatağın başında durmuştu.

Çocuğun üzerindeki battaniye yana kaymıştı. Ravan sırt üstü yatan çocuğun güzel yüz hatlarına ve tüysüz bedenine baktı, göğsü sıkıca sarılıydı. Bakışları çocuğun karnına doğru indi. Çocuğun erkekliği yarı açıktaydı. Ravan ilk kez çıplak bir oğlan veya erkek gördüğü için kıpkırmızı oldu. Sanki bu uyuyan şekil tarafından emiliyormuş gibi öylece bakakaldı.

Talon kımıldadı; belki gözlerini açmasını sağlayan bir tür içgüdüydü. Ne yaptığının farkında değildi, dosdoğru Ravan'ın gözlerinin içine baktı. Ravan hızla nefesini içine çekerek eliyle ağzını kapattı. Çocuğun gözleri dağ çayırları gibi yeşildi. Dosdoğru ona bakıyorlardı ama bir süre sonra çocuk gözlerini kapatarak tekrar uykuya daldı.

Ravan, Feza'ya döndü; kadını, onu anladığını ve eğlendiğini gösteren koyu renkli boncuk gözlerindeki zeki bir ifadeyle kendisine bakarken buldu. Sonra birden bir kahkaha patlattı Feza.

"Hanımım, bu çıplak bir erkeği son görüşün olmayacak" dedi, kahkahalarının arasından. "Erkekler buna her türlü ismi verir-

ler; bu onların mızraklarıdır, kılıçlarıdır ama bu çocuğun aslanı onunla öldürmediğini biliyorum." Kahkahadan sarsılıyor, yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

Ravan yüzü utançtan kıpkırmızı halde dik dik bakıyordu ona ama kahkaha krizine giren Feza o kadar komikti ki o da gülümsemek zorunda kaldı. Ufak tefek yaşlı hemşire dişsiz ağzını kocaman açmış gülerken böğürlerini tutuyordu.

"Of, Feza, kes şunu" diye fısıldadı Ravan. "Abarttın sen de." Ama o da kahkahalarını boğmak için elini ağzına koyup gülmeye başlamıştı. Kızın çıkarttığı homurtu Feza'yı tekrar sessiz bir kıkırdama nöbetine soktu. Bir süre orada sessizce sarsılarak durdular. Nihayet Feza gözlerindeki yaşları silip bir emir verecek kadar kendini toparladı.

"Git... git. Artık gitmelisin, kumrum. Eğer çocuk uyanırsa veya biri gelirse seni içeri aldığım için öldürürler beni. Git, küçük serçem. Daha sonra yanına gelip her şeyi anlatırım."

Ravan onu kucakladı, sonra kapıdan dışarı süzülüp koridorda hızla ilerledi.

Kısa bir süre sonra kapı daha buyurgan bir şekilde çalındı. Feza bir kez daha uyandı ve homurdanarak tekrar kapının kilidini açtı. Bu defa gelen Komutan'dı.

"Merhaba, Feza, hasta nasıl?" dedi, çekingen bir tavırla. Kadının ne kadar zamandır bu odada olduğunun farkındaydı ve bu bağlılığını takdir ediyordu.

"Çocuk yaşayacak, *Efendi Komutan"* dedi Feza. "Eğer onu iyileşmesi için huzur içinde bırakırsak" diye de ekledi.

Komutan hiçbir şey söylemedi. Feza'ya ve onun üstleri karşısındaki serbest tavırlarına alışmıştı. Diğer yandan onun Efendi'sinin kız kardeşine olan bağlılığına saygı da duyuyordu. Çocuk için ondan iyi bir hemşire olamazdı.

Odayı geçerek yatakta yatan Talon'a baktı. Genç adamın iyileşecek olması içini rahatlatmıştı. Gidip aslanın derisini ve başını getirmişlerdi. Muhteşem bir hayvandı ve o bölgedeki çobanlar arasında ün salmıştı. Çünkü aslan çobanların koyunlarıyla keçilerini öldürüyordu. Görülmeye değer bir savaş olmalıydı. Hayvan

çocuktan kat be kat ağırdı ve göz korkutucu bir hasımdı. Şu Frenklerin cesur bir ırk olduğu anlaşılıyordu.

Yaraların etrafı hâlâ kızarıktı ama kokusu kaybolmuştu. Ölüm anlamına gelen kötüleşen yaralardan yayılan berbat kokuyu tanıyordu. Talon'un soluması düzenliydi ve uykusu derindi, bütün bunlar iyiye işaretti. Battaniyeyi çocuğun üstüne örtmek için uzandı, sonra ne yaptığının farkına vararak Feza'ya döndü.

"Üşüyor, üstünü örtmelisin. Hayatı hâlâ tehlikede." Sesi istemediği kadar sert çıkmıştı ama Feza sadece başını sallayarak söyleneni yaptı. Komutan yanından ayrıldı. Feza gözlerindeki meraklı bir bakışla onun gidişini izledi. Dikkatinden pek az şey kaçardı.

Talon pırıl pırıl bir güne uyandı. Güneş gökyüzünde yükselmişti ve ışınları odaya dolmuştu. Odaya düşen ve cilalı tahta zeminin üstündeki pahalı halıyı aydınlatan ışık huzmelerinin içinde toz zerrecikleri dans ediyordu. Talon avluda işlerini yaparken ara sıra çınlayan kahkahalar atarak dedikodu yapan kadınların seslerini duyabiliyordu. Demircinin örsün üstünde döverek demire şekil veren çekicinin takırtısını duyabiliyordu. Bir keçinin melemesi ve bir horozun ötüşü, hepsi normal bir güne uyandığını müjdeliyordu.

Talon günlük koşuşturmanın sürdüğü kalenin avlusundan gelen bu canlı sesleri dinledi.

Kendini dinlenmiş ama zayıf hissediyordu ve doğrulmaya çalıştığı zaman göğsü ve bacağı o kadar ağrıdı ki inleyerek kendini tekrar yatağa bıraktı. Göğsüyle bacağındaki ağrı ve yanağındaki yanma hissi dışında başı zonkluyor ve uzuvlan ağrıyordu. Başka bir nedenle de kalkması gerekiyordu ve eğer bunu yapamazsa dayanılamayacak kadar utanç verici bir felaket olacağını hissediyordu.

Tekrar denemeye çalıştı fakat başını kaldırdığında, yukarıdan kendisine bakan küçük bir kadının pörsümüş yüzünü görünce irkildi. Kadının koyu renk, boncuk gözleri bir yığın kırışıklığın ortasındaki alçak kaşlarının altından büyük bir dikkatle ona bakıyordu. Talon bir cadının pençesine düştüğünü sandı. Yatağında ge-

ri çekilerek kadına gözlerini dikti, içgüdüsel bir tepkiyle haç çıkarttı.

Dehşet içinde, kadının ona gülümsemeye çalışıyormuş gibi görünen neredeyse hiç dişsiz ağzını açtığını gördü. Talon da kararsız bir şekilde gülümsedi ve karşılığında kısık bir sesle söylenen şu sözleri duydu, "Hoş geldin, genç savaşçı. Bugün daha çok aslan öldürmeye hazır mısın?"

Talon sinirli bir şekilde gülümsemeye çalışırken ona durumunu hatırlatan yaralan yüzünden dudaklarından bir inilti döküldü. Ağrının nedenini bulmak için başını eğerek vücuduna baktı. Bütün göğsü sanlmıştı ve çok ağrıyordu. Sol bacağı da sargılıydı.

"Ben Feza. Günlerdir ateş içindeydin."

Talon bu bilgiyi sindirmeye çalıştı, sonra şöyle sordu, "Faraz nasıl, o... iyi mi? Kötü yaralanmıştı."

Feza ona baktı. "O öldü, genç savaşçı. Allah sonsuz merhametiyle onu aldı. Yaraları çok kötüydü ve ateşi hiç düşmedi. Allah seni korudu ve yaşamana izin verdi." Pençe gibi eliyle şefkatle omzuna vurdu. "Onun için elimizden geleni yaptık. Sen çok cesurdun. Bu yiğitliğin kuşaklar boyu konuşulacak."

Kadın onun karışık duygular içinde olduğunu ve bu sıkıntılı anında bile onlara hâkim olmaya çalıştığını görebiliyordu. Bu kontrolü kadının müşfik doğasını etkiledi.

Sonra Talon nazikçe, "*Hanım* Feza" dedi, "benim gitmem lazım, eğer gitmezsem ortalığı berbat edeceğim."

Kadın kıkırdadı ve odaya tekrar ışık doldu. "Elbette, genç adam, bir çanak getireyim. Şimdilik yatakta kalmalısın. Etrafta dolaşmaya kalkma."

Bir çanak getirdi ve sonra da kalkıp oturmasına yardım etti. Kadın ufak tefek olmasına rağmen şaşırtıcı ölçüde kuvvetliydi. Talon zayıf düşmüştü ve doğrulduğu zaman başı döndü. Kadın onu tuttuktan sonra utandığını hissederek çanağı verip odanın diğer tarafını toplamaya gitti. Talon patlayacağını sanmıştı. Müthiş bir rahatlama hissi duydu; odayı inceleyebilirdi artık.

Diğer çocuklarla paylaştığı odaya benzemiyordu burası. Pek fazla eşya olmasa da evi olarak görmeye başladığı barakalardan

çok daha zengin döşenmişti. Hafif bir esinti ile avludaki telaşlı seslerin içeri girdiği sonuna kadar açık büyük bir penceresi vardı. Pencereye gidip dışarı bakmak istedi canı.

Üstünde yattığı ot döşek basitti ama yerdeki canlı renkli halılar çok güzeldi. Pencerenin iki yanında kalın perdeler ile önünde oymalı, alçak bir masa bile vardı. Duvarlar genellikle çıplaktı fakat odanın onun bulunduğu ucundaki duvarda at üstünde geyik avlayan zengin kıyafetler içindeki adamların zarif resimleri göze çarpıyordu.

Talon biraz şaşırarak tablolarda tazıların da bulunduğunu gördü. O resimlere dalmışken Feza odada koşuşturuyordu. Sonunda kadın, "Gidip sana yiyecek bir şeyler getireceğim" dedi, "açsındır."

Talon başını salladı ve sonra sanki onun bunu düşünmesini bekliyormuş gibi karnı dikkat çekmek için gurladı. Tarif edemeyeceği kadar açtı ve kadına çabuk gelmesini söylememek için kendini zor tuttu. Feza onu her türlü yiyeceği düşünür ve o dönmeden önce açlıktan ölüp ölmeyeceğini merak eder bir halde bıraktı.

O odada yokken hekim sessizce içeri girdi. Talon babasıyla çıktığı avları hatırlayarak resimdeki av sahnesine dalmıştı, renkli giysiler giyen ve pahalı bir sarık takan bu adam yatağına yaklaşana dek onun içeri girdiğini fark etmedi. Talon şaşkınlıkla irkilerek yeni gelene baktı. Adam yavaş ama net bir sesle konuşmaya başladı.

"Görünüşe göre iyileşiyorsun, delikanlı. Ben bir hekimim." Talon'un bileğini kuru ve soğuk eliyle tutarak başparmağını nabzının üstüne koydu.

Adamın hareketi Talon'u hayrete düşürdü ama artık bir şey söylemeden veya yapmadan önce beklemeyi öğrenmişti. Bunun yerine mırıldanarak adamı kibarca selamladı ve bileğini bırakana kadar bekledi. Hekim battaniyeyi göğsünden çekti ve sargıları kaldırarak göğsündeki yarayı inceledi.

Daha sonra Talon'u kaldırıp oturttu, kulağını sırtına dayadı ve dikkatle nefesini dinledi. Birkaç dakika sonra başını Talon'un sır-

tından çekti. Aynı titizlikle çocuğun bacağındaki yarayı inceledi ve yüzündeki kesiğe yakından baktı. Yaralann kenarına baktı ve dilini damağına vurarak cıkcıkladıktan sonra tekrar yatağın kenarına oturdu. Odadaki tek ses burnundan gelen solumaydı.

"Artık durumun o kadar tehlikeli görünmüyor" dedi. "Yaraların kapanması için sargılan sıkı tutmamız lazım. Birkaç gün daha burada kalıp dinleneceksin, sonra yaralarının iyileşmesini sağlamak için sessiz bir yer bulamamız gerekecek sana. Yaraların hâlâ iltihaplanma tehlikesi var."

Talon başını salladı ve rahatlayarak geri uzandı; bu muayene onu yormuştu. Farjan konuşmasına devam etti.

"Bir gün bana bu yaşadığın macerayı anlatmalısın. Bu arada, fırsat buldukça seni görmeye geleceğim. Aşağıda avluda seni sorup duran bir rahip var. Komutan seni gördükten sonra onu yukarı göndereceğim. Samiran'da bayağı heyecan yaratmış gibisin."

Talon konuşan adamın keskin yüz hatlarına ve zeki ama sevecen gözlerine baktı.

"İyileşmeme yardım ettiğin için Allah senden razı olsun, *Efendi"* dedi boğuk bir sesle. Susamış ve boğazı kurumuştu.

"Sen Allah'a şükredebilirsin ama ben geri geldiği zaman şahsen Feza'ya teşekkür edeceğim" dedi hekim, duygusuz bir sesle. "İyileşmenin sorumlusu benden çok odur.

"Şimdi" dedi canlı bir tavırla, "ben çıkmana izin verene kadar yatakta kalacaksın. İyi yiyeceksin ve bol çay içeceksin. Allah izin verirse bir haftaya yataktan çıkarsın."

Talon itaatkâr bir şekilde başını salladı.

"Olur, *Efendi* Doktor. Nasıl emredersen."

Farjan çocuğa keskin bir bakış attı. Eğittiği elemanlara ve öğrencilere hitap ettiği zaman onlardan da böyle yanıt alırdı. Bu çocuk da mı eğitiliyordu acaba? Sırf merakını yatıştırmak için bile olsa, bundan fazlasını öğrenmenin ilginç olacağına karar verdi. Ayağa kalktı ve uzun cübbesini hışırdatarak odadan çıktı.

Talon tekrar yatağa uzandı. Büyük *Komutan* gelip onu görecekti, ha? Üstü başı yırtık ve pisti ama bu odaya geldikten son-

ra biri onu yıkamıştı. Yine de saçları keçe gibiydi. Samiran'a geldiğinden beri eğitmenleri ona, Frenk kalelerinde yaşayanlara pek yabancı olan temizliği öğretmişlerdi. Soğuk bir dağ ırmağına dalmak için içi gidiyordu şimdi.

Uzun süre yalnız kalmadı. Feza peşinde onu görmeye can atan ve gözlerini ondan ayırmayan bir hizmetçiyle birlikte odaya girdi ve ikisi beraber getirdikleri yiyecekleri hazırlamaya koyuldular. İki çanaktan gelen leziz kokuları alan Talon'un ağzı sulanmaya başladı. Yemeklerden biri koyun etli yahni, diğeri de yoğurt ve salatalık olmalıydı. Ama önce Feza küçük bir fincan çayla yanına geldi ve çayı içmesine yardım etti. Çocuk çok susamıştı, kadın yavaş içmesi için uyardı ve bir fincan çay daha verdi.

Sonra kadınlar sırtına bir yastık koyup dikleştirerek ona toprak bir kapta biraz yahniyle *nan* verdiler. Feza çocuğun yemek yemesine nezaret etti. Talon çok zayıftı, biraz yardımla yavaş yavaş yemesi gerekiyordu. Ama o hepsini silip süpürdü ve sonra bitkin bir halde başını yastığın üstüne bıraktı.

Bu esnada diğer hizmetçi gözlerini fal taşı gibi açmış sürekli ona bakıyor ve Feza'ya Farsça onun anlayamayacağı kadar hızda sorular soruyordu. Sonunda Feza'nın sabrı taştı ve birkaç sert emir vererek onu odadan çıkarttı.

Kız hiç alınmadı, omzunun üstünden yataktaki çocuğa bakıp gülümseyerek odadan çıktı. Feza sabırsızca homurdandı. Bu çocuğun iyileşmesinin kendisini daha çok yoracağını söyledi kendi kendine.

Feza, Talon *nan* yiyemeyecek kadar yorularak uzandığı zaman onun güzel bir çocuk olduğunu düşündü. Ona bir çay daha içirdi ve sonra örtüleri göğsüne kadar çekerek onu uyumaya bıraktı. Fincanı çektiğinde çocuk neredeyse anında uykuya dalmıştı.

Talon, Komutan'ın konuşacak halde olup olmadığını görmek için geldiğinden veya hekimin tekrar gelip nabzını kontrol ettiğinden habersizdi, günün geri kalanında hep uyudu. Farjan şimdi çocuğun yakalanabileceği ikinci bir hastalıktan endişe ediyor-

du. Yaraları iyileştikten sonra göğsü hastalanarak ölen insanlar tanımıştı.

O yıllarda bunun nedeni pek bilinmese de Farjan bunun hastanın ilk hastalığından sağ çıkmak için verdiği mücadeleden sonra zayıf düşmesiyle ilgisi olabileceğini düşünüyordu. Feza'ya gün boyu pencerelerin açılmasını ve geceleri panjurların kapatılıp çocuğun sürekli sıcak tutulmasını buyurdu.

İkinci gün, Komutan sabahleyin Talon'u ziyaret etti. Büyük adam odaya girdiğinde varlığıyla küçük odayı doldurmuştu. Ufak tefek işlerle oyalanmakta olan Feza saygıyla adamın önünde eğilerek odadan çıktı. Talon saygısını göstermek için yataktan çıkmaya çalıştı ama Komutan eliyle onu geri itti.

"Yat, genç adam. Hekim söyleyene kadar yataktan çıkmayacaksın" dedi homurdanarak.

Komutan yakındaki bir minderin üstüne bağdaş kurarak oturdu ve Talon'dan aslanla yaşadıklarını harfi harfine anlatmasını istedi. Talon derme çatma Farsçasıyla izleri keşfettikleri zamandan başlayarak ilk gecenin kâbusuna ve ırmak yatağındaki nihai mücadeleye kadar her şeyi anlattı.

Dehşet içinde geçirdiği o uzun gecenin detaylarını ve sonunda mağaradan çıkmak zorunda kalana kadar yaşadığı korkuyu atladı. Ama Komutan satır aralarını okuyabildi ve kocaman bıyığının ardındaki yüzü ifadesizliğini korudu. Çocuğun hikâyeyi anlatırken takındığı gerçekçi tavrından etkilenmişti. Diğer çocukların olayı bu kadar basit, süslemeden anlatmayacaklarını düşündü.

Talon kurtarılmalarını anlatırken sözleri tükendi ve yatak örtülerine bakışlarını dikti. Komutan keskin gözlerle çocuğu izleyip hikâyeyi sindirirken uzun bir sessizlik oldu. Sanki dile getirilmemiş bir soruyu yanıtlar gibiydi.

"İyi iş becerdin, genç Frenk. Bir adam yoldaşları için ancak bu kadarını yapabilir. Bundan sonrası, Allah'ın ellerindedir." Çocuğun başını sallayarak onaylamasına memnun oldu. Talon başını kaldırıp Komutan'a bakarak kibarca şöyle dedi:

"Hepimiz Allah'ın ellerindeyiz."

Mahmud ayağa kalktı. Yatakta uzanan çocuğun tepesinde dikildi.

"Gitme zamanım geldi. Durumunu hekimle konuşacağım ve mümkün olduğunca çabuk iyileşmen için gereğini yapacağım. Şimdi dinlenmelisin." Sert adımlarla kapıya gitti, koridorda dolanan Feza'nın yanından geçti.

"Onun sağlığını senin ellerine emanet ediyorum, Feza" diye homurdandı uzaklaşırken.

Feza aşağıdaki mutfaklara indi ve hizmetçiden kavun, meyve ve biraz çorba hazırlamasını ve çocuğa götürürken kendisine yardım etmesini istedi. Çocuğun yemek yemesine yardım ettikten sonra ona uyumasını söyledi. O, yani Feza kapının yanında yerde uyuyacaktı. Bu ufak tefek zorlu kadın dik bir bakışla hizmetçiyi gönderdi ve odaya huzur çöktü.

Panjurlann arasından sızan ay ışığıyla birlikte odaya gecenin sesleri dolmaya başladı. Talon bu odada ne kadar kalacağını merak etti. Pek aldırdığı yoktu ama huzursuz bedeni uzun süre yatmasına izin vermeyecekti. Geleceğini düşünmeye koyuldu. Çok geçmeden Jean'ın nerede olabileceğini merak ederek uykuya daldı.

Ertesi gün hekim, Jean'ı çağırttı ve beraberce çocuğu görmeye gideceklerini söyledi. Merdiveni çıktılar ve Farjan çocuğun yaralannı her zamanki gibi detaylı bir şekilde muayene etmek ve ateşinin olmadığından emin olmak için odaya önden girdi. Sonra girmesi için Jean'a işaret etti.

Talon'un yüzündeki sevinç görülmeye değerdi. Bütün yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ama çenesindeki derin yaranın verdiği acıyla yüzünü buruşturdu. Jean'ı görmekten duyduğu sevinç, ona doğru atılıp sıkı sıkı sarılmamak için kendini zor tutan rahibin içini ısıttı. Sadece Doktor'un varlığı daha büyük bir sevinç gösterisi yapmalanna engel oluyordu. Talon Frenkçe seslendi:

"Peder, nihayet geldin!"

Jean nazikçe cevap verdi.

"Oğlum, iyi görünüyorsun. Bu kibar Doktor gelip seni görmeme izin verdi."

Sonra kendilerini toparladılar ve Jean hekimden bu kabalıkları için özür dilediklerden sonra orada bir süre kalmak için izin istedi. Farjan ona her sabah o saatte gelebileceğini, onunla şimdilik bir saat ve belki ilerde durumu düzelince daha fazla zaman geçirebileceğini söyledi.

İkisi de sınırlı Farsçalarıyla olabildiğince özenli bir şekilde teşekkürlerini dile getirirken hekim dışarı çıktı. Sonra Jean yere Talon'un önüne oturarak şöyle dedi:

"Şimdi bana aslanla mücadeleni anlatmalısın. Hemen hiçbir şeyden haberim yok, herkes bunu konuşuyor ama kimse bana anlatmadı!"

Talon içini çekti. "Pekâlâ, Peder, anlatayım. Ama bu hikâyeyi o kadar çok anlattım ki artık bayatladı!"

"Hayır, oğlum, bir hikâye bu şekilde bayatlamaz. Anlattıkça daha iyi hale gelir! Şimdi, en başından başla."

* * *

"Yataktan çıkıp ayağa kalktığı zaman, en az bir ay daha diğerlerine katılmamalı. Yaralan derin ve iyileşmesi uzun zaman alacak. Bu tehlikeli bir dönem ve yaralarının iyileşmesi için iyi gözlem altında tutulması gerekecek."

Komutan bir süre hekime baktı. Onunla hemfikirdi ama bu konuşmanın nereye gittiğini anlamamıştı. "Devam et" dedi dikkatle.

"Burada, Samiran'da, çocuk tekrar eğitimine geri dönünceye kadar sağlığını geri kazanabileceği bir bahçeniz var, değil mi, *Komutan*?"

"Evet, bir bahçe var. Yalnızca ben kullanabiliyorum, tabii bir de burada, kaledeyken keyfini sürmek isterlerse eğer Han ile kız kardeşi kullanıyor." Hafif bir duraksama oldu. "Gerçekten bir bahçenin faydalı olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu şüpheyle.

"Ahırlardan veya avludan daha iyi olur. Eğer arkadaşlarıyla birlikte olursa yaralarını unutur ve yaralan açılıp iltihaplanır. Ayağa kalktığı zaman onu dinlenmeye zorlamamız için tek çare bu."

"Pekâlâ, dostum, bana hiç kötü öğüt vermedin. Sen bunun önemli olduğunu düşünüyorsun değil mi? Hem aynca galiba bu cesareti için bir ödülü de hak etti. Hayvanın iriliğini gördün mü?" Komutan arkadaşına gülümsedi. "Elinden geldiğince çabuk eğitmenlerine geri dönmesini sağla."

Farjan konuyu biraz olsun deşmeye karar verdi. "Ne amaçla eğitiliyor, Komutan?"

Komutan çay fincanının üstünden ona baktı. Yanıtı muammalıydı. "Bunu Efendi emretti."

Hekimin şimdilik bununla yetinmesi gerekiyordu.

Bu tülün ardındaki sen ve ben göçüp gittiğimiz zaman
Çok çok uzun zaman baki kalacak
Bizim gelişimize ve gidişimize ancak
İçine bir çakıl taşı atılan okyanus kadar aldıran bu dünya.

Ömer Hayyam

Bölüm 8

Bahçe

Talon bahçedeki ilk gününü kendini yalnız ve tecrit edilmiş hissederek geçirdi fakat daha sonra bu huzurlu ortamın tadına varmaya başladı. Hâlâ her yanda büyük kalede süre giden faaliyetlerin seslerini duyabiliyordu ama burası bir şekilde durgun bir vaha gibiydi. Jean de Loche'yi terk ettiği için vicdanı biraz sızlasa da rahibin hiç zorlanmadan kendini dil çalışmasının ve kitapların içinde kaybedeceğini biliyordu.

Talon, eğitmenlerle geçirdiği o hareketli günlerden sonra bir parça sıkıcı olsa da, bahçenin bu göreceli sessizliğinde kendi başına olmayı dinlendirici buluyordu. O yoğun eğitim sürecinden sonra tez canlı bir genç için burası fazlasıyla sessizdi. Yerinde duramıyordu, kıpır kıpırdı ve sıkıldığı için Cemal Şahigan'ın kendisine verdiği gramer kurallarıyla cebelleşiyordu ve sık sık elinde olmadan gözleri kapanıyordu.

Cemal ona çalışması için Ömer Hayyam'ın şiirlerini de vermişti. Bunlar çoğunlukla ikisi hakkında da pek bir şey bilmediği şarap ile kadınlardan bahsettiği için çok hoşuna gitmişti.

Bahçe çok küçüktü ama mahremiyet sağlayacak şekilde tasarlanmıştı. Patikalar, girişik kıvrımlar ve halkalar oluşturarak dönüyor, aralara serpiştirilmiş ağaçlarla çalılıkların arasında rastge-

le girintiler oluşturuyordu. Yılın bu zamanında yazın sıcağının ardından kurumuş ve sararmış olsa da ağaçların köklerinin etrafında büyüyen uzun otlar daha çok korunak oluşturuyordu. Öğleden sonrasının sıcağında böcekler kulak tırmalayan sesler çıkartarak öterken, ara sıra çalılardan ağaçlara doğru bir kelebek havalanıyordu. Bahçede pek az kuş vardı, çok çekingen birkaç serçe, bunun dışında sıcak havayı rahatsız edecek pek fazla yaşam belirtisi yoktu.

Üçüncü gün bir şey fark etti. İkindi güneşinin keyfini çıkartarak, alçak ağaçlarla çalılıkların oluşturduğu küçük bir girintinin içinde oturuyordu. Güneş ışığının, yanındaki küçük limon ağacının koyu parlak yapraklarının üstünde oynayışını seyrediyordu ki izlendiğini fark etti.

Tedirgin olmuştu, oturduğu yeri çevreleyen alçak ağaçlarla çalılıkların izin verdiği ölçüde dikkatle etrafı taradı. Hiçbir şey kımıldamıyordu. Aniden bir şey fark etti, neredeyse kaçırıyordu: bir tazı kafasıydı hareket eden. İnce bedeni yeşilliklerin arasında gizlenmişti. Gözleri Talon'a odaklanmış, sessizce ve korkusuz gözlerle onu izliyordu. Talon tazının kendisine meydan okuduğunu hissetti. Bahçe tazınındı sanki. Hayvanın gözlerinde onu rahatsız eden bir sahiplenme ifadesi gördü.

Yanılmıyordu. Tazı yavaşça ortaya çıktı. Esir alındığından beri bir tazıya hiç bu kadar yakın olmamıştı ve nefesini tutarak bu zarif hayvanı seyretmeye başladı. Üstünde bakır rengi noktacıklar vardı, güneşten yanmış otların rengindeydi. Çevrenin rengiyle uyum sağladığı için de onu ilk başta görememişti. Talon eğer köpek başını oynatmamış olsaydı onu göremeyeceğini biliyordu; hayvan o kadar sessiz ve hareketsizdi.

Bir ses duymuş olmalıydı ki hayvan başını çevirdi. Kuyruğunu salladı ama hâlâ sessizdi. Sonra patikadan hafif bir ses duyuldu, hayvan tekrar Talon'u seyretmek için dönmeden önce bir iniltiyle karşılık verdi.

Talon sesi duydu. Kendisine çeki düzen vererek toparlandı. Kimseyi beklemiyordu, hele bir kadını hiç. Buradan uzakta, öteki çocuklarla birlikte olmayı diledi.

Hâlâ taş sıranın üstünde oturmuş ne yapacağını düşünüyordu ki küçük açıklığa genç bir kız girdi. Bir tazıdan ziyade sevgili bir arkadaşmış gibi yumuşak bir sesle hayvanla konuşmaya başladı, Talon'u görmemişti.

Onu fark edince irkildi ve bir adım geriledi, eli peçesini örtmek için yüzüne uzandı. Fakat sonra durdu ve kendini toparlayarak, kımıldamadan, korkusuz kocaman gri gözlerini Talon'a dikti; gözlerinde daha çok soğuk bir bakış ve tazınınkine benzeyen bir kibir vardı.

Kızın inceliği Talon'u şaşırttı fakat onun kalede gördüğü diğer kızlara nazaran daha uzun olduğunu fark etti. Kızın bedeni olgunlaşıyordu; büyüyen göğüslerinin oluşturduğu şişkinliği üstündeki ince giysinin altında gizlemek zordu.

Talon'un gözleri, çıkık elmacık kemikleriyle güzel bir burnun biçimlendirdiği oval bir yüzden kendisine bakan bu büyüleyici kocaman gri gözlerden kendi iradesiyle uzaklaşarak, çıplak boğazından göğüslerindeki tümseğe doğru indi. Sonra gözleri aşağıya, süslü sandaletlerin içindeki küçük, narin ayaklara, oradan da tekrar yukarıya, inanılmaz derecede ince bileklere kaydı. Eteğin ince kumaşını ve adeta şeffaf peçeyi inceleyerek, bakışları tekrar beline kadar inen gür siyah saçlarla çevrili fevkalade oval yüzüne çıktı.

Gözlerini kıza dikerek baktığının farkına vardığı zaman utanarak kızardı. Kendini kızın gözlerine bakmaya zorladı. Onun gözlerinde, bu tür bakışlardan hiç memnun olmadığını gösteren ve ona uzak durmasını söyleyen meraklı ama soğuk, mağrur bir bakışla karşılaştı.

"Burada ne yapıyorsun? Bu benim bahçem." Kızın sesi sert ve buyurgandı.

Talon'un ağzından çatlak bir sesle, "Ko... Komutan... buraya koydu beni... iyileşmem için" sözleri döküldü. Öksürdü ve sesini kontrol altına almaya çalışarak yeni baştan konuşmaya başladı. "Burada birkaç gün geçirmemi söyleyen Komutan İsfendiyar gönderdi beni buraya. Hekim de her gün buraya gelmem gerektiğini söyledi" diye ekledi.

Kız gözlerini ondan ayırmadan söylediklerini özümserken bir sessizlik oldu. "Bu benim kardeşimin bahçesi ve daha önce hiç böyle bir şey olmadı." Sevdiği bu mekâna davetsiz girildiği için kızdığını belli eden sesi sert olsa da berrak ve kontrollüydü.

Talon aceleyle ayağa kalkarak kızın önünde eğildi. Eğildiği yerden gözlerini kaldırdı, kızın soğuk bir zevkle kendisine baktığını gördü. Güneşten yanmış teni kıpkırmızı oldu.

"Hanımım?"

"İsmin ne senin?"

"Talon de Gilles" diye yanıtladı, o da aynı mağrur tavırla.

Talon, itaat konusunda eğitmenlerden aldığı sıkı eğitime ve karşısındaki kızın Efendi'nin kız kardeşi olma olasılığına rağmen bu ince yapılı kızın kibrinden rahatsız oldu. Eğer dikkatli olmazsa, yanlış bir şey söyleyip başını ciddi bir belaya sokabileceğinin pekâlâ farkındaydı. Kızın gözlerine bakmadan, olacakları bekleyerek hareketsiz durdu.

Kız ince omuzlarını silkerek onu daha da kızdırdı. "Sen burada ağabeyime aitsin, onun için artık hiçbir şeysin. Sen bir kölesin ve bu benim bahçem. Benim en sevdiğim yerdesin."

"Affedersiniz, hanımım, bilmiyordum. Gidiyorum." Talon oradan çıkmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Kitaplarını almak için döndü.

"Ben izin verdiğim zaman gideceksin. Hakkında daha çok bilgi sahibi olmak istiyorum." Kız çenesini kaldırarak güzel burnunun üstünden dik dik ona baktı.

Talon kızın ses tonundaki aşağılama karşısında öfkelendi ama böyle bir kabalığa istediği gibi yanıt veremediği için yerin dibine geçti. Kız için o sadece bir köleydi ama Talon bir türlü bu gerçeği kabul edemiyordu. Yüzüne nazik bir ifade yerleştirdi, dönüp kıza bakmak için kendisini zorladı. Yine de duygularını yüzünden okumak kolaydı. Sessiz bir iradeler çatışması yaşıyorlardı, aralarındaki mesafe azalmıştı ve karşı karşıya duruyorlardı. Sessizliği bozan, gururunu kızın yüzüne fırlatarak çok fazla risk aldığını anlayan Talon oldu.

"Hanımım benim hakkında ne bilmek istiyor?" dedi soğuk bir sesle, gözlerini kızın gözlerinden ayırmadan.

Ravan onun kendisini kapattığını gördü ve eğer ses tonunu değiştirmezse onun ağzından hiçbir şey alamayacağını anladı. Çocuğun tavrından etkilenmişti. Ot döşeğin üstünde gördüğü o ateşli ve bitkin çocuk şimdi kendisinin pozisyonundan ve mevkiinden hiç etkilenmeden, ya da öyle görünerek karşısında duruyordu.

Genç olabilirdi ama ona insanları iyi anlama yeteneğini veren, ağabeyinin algılama gücüne sahipti. Çocuğun onun emirlerine boyun eğme gereğiyle boğuşan duygularına, gururuna ve öfkesine karşı verdiği savaş onu çok etkilemişti. Talon'u sözlerle sindirmek kolay olmayacaktı. Ravan doğrudan tepki görmeye alışık değildi. Bu yeni bir şeydi ama karşısındaki çocuğa başkalarına kızdığı gibi kızamıyordu.

Talon'un sağlığı günden güne iyiye gidiyordu. Kız onun güzel endamını görebiliyordu. Giydiği bol cübbenin altında adaleli bir bedeni vardı. Düzgün yüz hatları ve duruşundaki sessizlik Ravan'a bu *ferengi* gencin yaşının çok ötesinde içsel bir gücü olduğu duygusunu veriyordu. Ravan taktik değiştirerek sesine daha meraklı bir ifade verdi.

"Eskiden bir lord muydun?"

Talon kızın onu hiçe saymasını kabul ederek başını iki yana salladı. "Ben bir şövalye olacağım... olacaktım. Babam kalesinin lordudur ve ben onun tek oğluyum."

"Bir *ferengi* için Farsçayı oldukça iyi konuşuyorsun. Neden burada olduğunu da biliyorum. Bir aslan öldürdün ve yaralandın."

"Evet. O da yanımdaki çocuğu öldürdü."

"O arkadaşın mıydı?"

"Hayır. Ama onu kurtarmak istedim ve beceremedim."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Bunun için kendinden başka kimse suçlamıyor seni. Kudretli Allah istediğini istediği zaman alır."

İkisi de bu sözleri düşünür ve birbirlerini incelemeye devam

ederken bahçeyi sessizlik kapladı. Artık ikisi de birbirlerinin gözlerine değil, daha çok çevrelerine bakıyordu. Henüz ikisinin de anlamadığı bir dildi öğrendikleri; doğrudan bir yöntem olan bakmak ve konuşmak dışında değerlendirmeyi duyuları yapıyordu ve bu onlan dengesiz ve beceriksiz yapıyordu.

Ravan kızarmaya başladığını hissetti. Durumu geçiştirmeye çalışarak, "Bana babanın kalesini anlat" dedi.

Talon içinde tuttuğunu fark etmediği nefesini salıverdi. Bu soruya minnetle ve nazikçe cevap verdi. "Samiran kadar büyük değil ve ismi Fort Sur Mont. Taberiye gölünden pek uzak değildir."

O uzun, zor an geçmişti. Kız kitaplarına baktı. "Okuyabiliyor musun? Ağabeyimin kütüphanesinde pek çok kitabımız var. Arapça ve Farsça kitaplar ama çoğunu şairlerimiz yazmış. Şiir sever misin?"

Kız soruları Talon'un hemen cevap veremeyeceği kadar hızlı soruyordu. Talon ona gülümsedi ve Ravan bundan hoşlandı.

"Arapça okuyamam. Henüz biraz Farsça okuyabiliyorum ama öğretmenim vasıtasıyla şairlerinizden bazılarını tanıyorum."

Kız tereddüt ederek gülümsedi. Eli, Talon'u ilk gören ve hâlâ onu izleyen tazının kafasının üstünde dolaşıyordu. Köpek burnuyla kızın elini titretti, bademgözleriyle gülümsedi ve inler gibi sevgi dolu bir ses çıkarttı. Diğer köpek de sanki "ben de" demek ister gibi başını kızın giysisine sürttü. Ravan güldü ve eğilerek hayvanın başını ellerinin arasına aldı ve yavaşça iki yana salladı. O da diğeri gibi kuyruğunu sallayarak keyifle homurdandı.

Ravan başını kaldırdı, bu samimi ilişkiyi şaşkın bir ilgiyle seyreden Talon'a baktı.

Sanki bir karara varıyormuş gibiydi, kısa bir duraklamadan sonra şöyle dedi: "Salukileri sever misin?"

"Affedin beni, hanımım, onlara ne dediniz?"

"Saluki. Onları Bağdat'ın güneyinde, Arabistan çöllerinde yaşayan büyük şeyhlerden biri ağabeyime hediye etti. Bunlar av tazılarıdır. Dünyadaki en çevik köpeklerdir."

"Çok güzeller" dedi Talon ve kız onun bunu söylerken samimi olduğunu anladı.

İçinden gelen bir dürtüyle küçük tazının üstüne eğildi, "Badura, bu aslanı öldüren Frenk Talon" dedi Ravan. Zarif eliyle Talon'u işaret ederken, diğer eliyle köpeği ona doğru itti.

Badura anlamış görünüyordu; iki adım yaklaşarak sanki "seni görüyorum" der gibi dosdoğru Talon'a baktı.

Talon saygılı bir şekilde yere çömeldi. Bunun üzerine köpek Ravan'a hızlı bir bakış attıktan sonra kendisine dokunmasına izin vermek için biraz daha yaklaştı. Talon önceki hayatından tazıları tanıyordu, onun için bu saygılı yaklaşımıyla üç yeni tanışının da onayını kazandı. Daha büyük olanı da saygı görmek için öne çıktı.

"Bu Djahi. O bir erkek, diğeri ise dişi."

Talon onlarla çok alçak sesle Frenkçe konuşmaya başladı; köpekler buna ihtiyatla kuyruklarını sallayarak ve ıslak burunlarıyla koklayarak tepki gösterdiler ama onu yalamadılar. Talon hayvanların neresini okşayıp neresine masaj yapacağını biliyordu, onun için çok geçmeden onu kabul ettiler. Talon hayvanlann kokmamasına çok şaşırmıştı. Alışık olduğu tazılara özgü o ağır koku yoktu bunlarda. Onun yerine daha hoş, doğal bir kokuları vardı. Bunun nedeni kızın onları yıkaması ve onlara kokular sürmesi olmalıydı. Bu konuda düşüncelerini açıklamamanın daha akıllıca olacağına karar verdi.

"Onlarla konuştuğun bu dil ne? Onlarla iyi anlaşıyor gibisin. Pek kolay arkadaşlık kurmazlar."

Talon başını kaldırıp ona baktı, "Frenkçe konuşuyorum, hanımım" dedi. "Tazılan severim ve bunlar gördüklerim içinde en iyileri."

Kız bu iltifat karşısında utanarak gülümsedi. "Bana Ravan diyebilirsin, en azından yalnızken. Yarın da buraya gelecek misin?"

Talon duraksadı, sonra, "Eğer izin verirseniz, hanımım" dedi.

"O zaman yine karşılaşabiliriz. Badura, Djahi, gelin, gitme zamanı geldi" dedi sertçe. İki tazı Talon'u bırakıp onun yanına gittiler. Kız gitmek üzere dönerken son bir kez omzunun üstün-

den çocuğa baktı. Talon'un üstünde bıraktığı etkinin hiç farkında değil gibi görünüyordu. Kızın bu bakışı Talon'u afallatmıştı.

"Tanrı sizi korusun, hanımım... ee, Ravan" diyebildi.

Sonra kız yanında tazılarla birlikte gitti. Üçü birden bir serap gibi Talon'un görüş alanından çıktı ve geride hayali ile kışkırtıcı bir parfüm kokusu kaldı.

Bacağındaki yara zonklamaya başlamıştı, kendini sıranın üstüne bıraktı Talon. Göğüs kafesinin içinde kalbi küt küt atıyordu, şaşkındı, kızın yüzüyle endamını ve söylediği her bir sözcüğü ayrıntılı olarak hatırlamaya çalışıyordu.

Kafası boşalmıştı sanki. Duygularını anlayamıyordu. Kızın ilk baştaki aşağılayıcı tavrı içini acıtıyordu ama daha sonraki konuşmaları düşündüğünde acısı hafifliyordu. Ne yönden bakılırsa bakılsın bu kızın onu etkilediğine şüphe yoktu.

Hiç kımıldamadan, o anları tekrar yaşayarak uzun bir süre sıcak taşın üzerinde oturdu. Sonra başını iki yana salladı. Bu olamazdı. O sadece Fedai tarikatının bir üyesiydi ve ne bu kızın onun hayatında, ne de onun kızın hayatında yeri yoktu. Tekrar buluşmak pervasızlık olurdu.

Kız kendisiyle ilgilenmiyordu bile; bu tür küçük düşürücü bir davranışa maruz kalmayı nasıl kabul edebilirdi? Yüreğinin derinliklerinde önceki hayatından bir lordun veya leydinin emri altındakilere aynen böyle davranabileceğini ve onlara karşı ilgileri kaybolur kaybolmaz hiç düşünmeden başlarından atacağını biliyordu.

Artık çalışmasına odaklanması mümkün değildi; huzursuzdu, kafasını dağıtmak için diğer çocukların yanına gitmek üzere küçük çardaktan çıktı. Bu konudan kimseye, hatta artık güvendiği arkadaşı Rıza'ya bile bahsetmemeye karar verdi. Laf bu kalede vebadan daha hızlı yayılıyordu ve eğer Efendi'nin kız kardeşiyle konuştuğu ortaya çıkarsa bunun çok tehlikeli olabileceğini biliyordu.

Bunu uzun süre içinde tutamayacağını da biliyordu, onun için güvenilir birine bu sırrı açmalıydı, o da ancak Jean de Loche olabilirdi. Hem o bir rahip değil miydi? Zaten eğer düşünce-

lerinin bu yönde devam etmesine izin verirse günah çıkartmak için Jean'a gitmesi gerekecekti. Bu olayı anlatmak ve Jean'ın bu konuda söyleyeceklerini dinlemek için bir yol bulmaya karar verdi.

O sırada dış kaledeki demirhanede metale vuran çekicin sesini duydu. Bu tesadüfî karşılaşmayı kafasından atmaya ve zanaatını icra ederken izlemeyi sevdiği demirci Kemal'in yanına gitmeye karar verdi.

Talon kendi kendine itiraz etmesine rağmen bir sonraki buluşmayı iple çekiyordu. Ravan alıştığı bu zorlu monoton hayatta egzotik bir farklılığı simgeliyordu. Aslında çocuklar için zihinsel olduğu kadar fiziksel olarak da pek çok uyarı yapılmasına rağmen, bu zarif varlıkla zaman geçirme düşüncesi ona heyecan veriyordu.

Ancak bu çok tehlikeliydi. Samiran'da geçirdiği kısa sürede bu cemiyetin tabularını anlamıştı. Babasının kalesinde kanıksadığı kadınlara verilen özgürlük burada yoktu, onun için prensesle gizlice buluşmak daha da heyecan vericiydi.

Bir sonraki buluşmada giyeceği kıyafeti düşünmeye başladı. Bahçeye gittiğinde orada yalnız olduğunu bildiği için kıyafetine dikkat etmiyor, üzerine sadece bir cübbe giyiyordu. Hâlbuki şimdi bol pantolonunu ve üstüne de dizlerine kadar inen bir yelek giymeye karar verdi. Ayrıca prenses gibi biri için temiz giysilere ihtiyacı vardı. Giysilerini alarak Alaleh'in yanına gitti, ona giysilerinin bitlendiğini, onları temizlemesine yardım etmesi gerektiğini söyledi.

Alaleh yakışıklı bir adam olacağını tahmin ettiği Talon'a baktı. Onu yıkadığı günü hatırlayarak gülümsedi. Başını salladı ve giyeceklerinin yıkanmasını sağlayacağını söyledi. Elbette o da aslan hikâyesini duymuştu ve bu olayı Talon'un ağzından dinlemek için yıkama işlemi iyi bir bahane olurdu. Böylece Talon bu hikâyeyi tekrarlamaktan iyice bıkmış olsa da en baştan tekrar anlatmak zorunda kaldı.

Ertesi gün erkenden bahçeye gitti ama uzun süre Ravan'ın gelmesini bekledi. İlk gelen bu defa o kadar uzak durmayan Ba-

dura oldu. Talon bir dizinin üstüne çökerek onu selamladı ve iri badem gözlerinde ciddi bir ilgiyle kendisine bakan, kuyruğunu sallayan, çekingenliği yine belli olsa da hâlâ arkadaş olmak isteyen hayvan yavaşça yanına yaklaşırken onunla konuşmaya başladı. Hayvan dokunabileceği mesafeye geldiği zaman öne uzanarak çenesinin altını hafifçe kaşıdı ve sonra tatlı sözler söyleyerek parmaklarıyla kulaklarının arkasını ovaladı. Onlar deneme kabilinden yeniden tanışırken Djahi zıplayarak arkasında sakince yürüyen Ravan'la birlikte patikadan aşağı indi.

Talon başını kaldırıp onlara baktı ve sonra kızı selamlamak için ayağa kalktı. Kız hatırladığı gibi çok tatlıydı. Onu hayranlıkla süzmemek çok zordu ama Talon kendini kızın yüzüne bakmaya zorlayarak gözlerinin içine gülümsedi. "Önce Badura geldi, hanımım, onun için ona saygılarımı sunuyordum."

"O bir prenses. Ona saygılarını sunmakla gayet doğru yapıyorsun" dedi Ravan gülerek. "Şimdi aynı şeyleri bana da söyleyebilirsin."

Talon gülümsedi. "Bugün nasıl olduğunuzu ve sizi görmekten çok memnun olduğumu söyleyecektim, hanımım."

Ravan mahcup bir tavırla gülümsedi. "İyiyim. Umarım sağlığın daha da iyidir. Şu aslan avını senin ağzından duymak istiyorum. Pek çok kişiden dinledim ama senden duymak istiyorum. Bana anlatır mısın?" dedi adeta yalvararak.

Talon belli belirsiz içini çekti fakat önünde duran bu kızın memnun olmasını istiyordu. Dahası, bu buluşmayı elinden geldiğince uzatmak istiyordu, saygıyla başını salladı. "Olur, hanımım, anlatayım; orada rahat eder misiniz?" Meyve ağacının yakınındaki sırayı gösterdi.

Ravan hızla, "Talon, lütfen yalnızken bana Ravan de. Bu beni memnun eder" dedi. Sonra ona gülümseyerek sıranın üstüne, Talon'un yanına oturdu. Aralarında Talon'un kâğıt tomarları vardı. Kıza, her şeyin bittiğini sandığı zamanlarda hissettiği dehşetin üstünde pek durmadan bütün hikâyeyi basit sözlerle anlattı. Bitirdiği zaman ona bakmadı ama kızın kendisine baktığının bilincindeydi.

Sonra şaşkınlık ve sevgi ile narin bir elin kendi elinin üstüne konduğunu hissetti. Kızın temasının verdiği şok ürperticiydi. Başını kaldırarak onun iri, gri gözlerine baktı, onlarda genç ve masum bir kızın bakışlarını değil, çok daha olgun birinin ciddi ve ilgili bakışlarını gördü.

"Çok korkmuş olmalıydın, Talon ama yine de kaçmadın. Yanındaki arkadaşın için kaldın."

Talon küçük bir kahkaha attı ve ona karşı çıktı. "Evet ama çok korktum, Ravan."

Kızın eli hâlâ elinin üstündeydi. "Sen çok cesursun. Ağabeyim, yani Efendi, bana bir erkek korkuyorsa ve yine de görevini yapıyorsa onun gerçekten cesur bir erkek olduğunu söylemişti. Büyüdüğüm zaman senin koruyucum olmanı isterdim."

Talon ona bakakaldı, konuşamayacak kadar şaşırmıştı.

Ravan da gözlerinde ciddi bir ifadeyle bakışlanna karşılık verdi. "Benim 'koruyucum' olur musun, Talon?"

Talon duraksadı, kızın ciddiyetinden emin olmak için ona baktı ve sonra tek dizinin üstüne çöktü. "Sonsuza kadar, hanımım" dedi, Ravan gibi içtenlikle.

Ravan güldü, büyü bozulmuştu ama çocuğun bağlılığına da minnet duyuyordu. Elini Talon'un elinin üzerinden çekti ve sonra tazılara dönüp bundan böyle kendisine bağlı olan Talon'a saygı duymaları gerektiğini söyledi.

O andan itibaren, hiç zorlanmadan pek çok şey hakkında konuşmaya başladılar. Birbirlerine özel yakınlık göstermemeye dikkat ediyorlardı ama Ravan'ın meraklı bir zihni vardı ve Talon'un Filistin'deki daha önceki hayatı hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Talon onun sorularını yanıtlamayı seviyordu, sonra da kendisi bir soru soruyordu. Öğrenmesi gereken konular vardı. Öğrenmeye çalıştığı yeni dilin karmaşıklığı ve anlaşılması güç tarihi hakkında kendisine yardım etmekten mutlu olan beklenmedik bir dost edinmişti.

Talon İran'ın, eski Afganistan'dan Filistin'e kadar uzanan Büyük Selçuklu İmparatorluğu'nun bir parçası olduğunu öğrendi. Ravan bu yeni gelenlerin Türkler olduğunu, genellikle bazı böl-

gelerde pek sevilmediklerini ve korkulduklarını açıkladı. Onun halkı, yani İsmaililer Selçuklulardan nefret ediyordu ve pek çok defa onların hiç ummadıkları anlarda liderlerinden birini öldürmesi için fedailer göndererek onlara yıkıcı darbeler vurmuşlardı.

Talon kızın, halkının öldürme yetisinden gurur duyduğunu ve onların ilkesine sıkı sıkıya bağlı olduğunu açıkça anladı. Ayrıca sanat ve şiir konusunda da iyi bir eğitim almıştı. Talon'a en sevilen edip olan Ömer Hayyam'ı okuması ve şiirlerini harfiyen anlamaktan ziyade yorumlaması için telkinde bulunuyordu.

Talon nekahet devresindeyken sık sık buluştular. Aralarındaki bağ her seferinde biraz daha güçlendi. Talon bazen bahçede hiç rahatsız edilmemelerine şaşırıyordu ama Ravan'ın doğal ihtiyatına da güveniyordu; kız asla onları birlikteyken yakalayamayacakları zamanları seçiyordu.

Talon, Ravan'ın onunla buluşmaya gelmesi ve tazıların onu selamlamasından, kabul edildiğini anlamıştı. Ravan birlikte yemeleri için meyve, yemiş, kuru üzüm ve hurma getiriyordu. Erik ağacının altına oturup yapışan parmaklarını yalıyorlar ve sonra Talon onları pantolonuna silerken Ravan beyaz keten bir mendil çıkartıp kendi parmaklarını kuruluyordu. Talon kızın temizliğinden ve varlığından yayılan lavanta –şimdi bunun ne olduğunu biliyordu- kokusundan büyüleniyordu. Birbirleriyle en samimi oldukları zaman, okumak için baş başa vererek oturdukları anlardı.

Ravan'ın eli bir-iki kez onunkine değiyor veya kolu koluna sürtüyordu, o zaman Talon kızın fiziksel duygularını nasıl etkilediğini anlayarak yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissediyordu. Ravan'ın da aynı durumda olduğunu ve buluşmalarından sonra sıklıkla her bir sözü ve teması hatırlayarak odasında bir saat sessizce oturduğunu bilmiyordu.

Talon'un yaraları iyileşti ve sağlığına kavuştu. Derslere tekrar dönmesi ve bu mucize bahçeden ayrılması gerekiyordu artık. Bu düşünce Talon'un canını sıktı. Bir gün Ravan, Talon'un kafasının meşgul olduğunu fark etti ve nedenini sordu. Önce cevap vermekten kaçındı ama sonra kendini tutamadı ve gitmesi gerekti-

ği düşüncesinden nefret ettiğini, çünkü bir kez gidince bir daha geri gelemeyeceğini itiraf etti.

Ravan iri gri gözleriyle ona baktı. "Kimse bunca zamandır beni gördüğünü bilmiyor, Talon. Bundan sonra neden bilsinler ki?"

Talon'un ağzı açık kaldı. "Yani sen... sen buraya yine gelmemi istediğini mi söylemek istiyorsun?"

Ravan cilveli bir şekilde gülümsedi. "Eğer istersen, ara sıra buluşabiliriz, koruyucum. Seni bulması için Feza'yı gönderirim."

"Ravan, Tanrı biliyor ya, seni görmek istiyorum ama bu şimdi olduğundan daha tehlikeli olur" diye yanıt verdi Talon ama bunu söylerken kalbi güm güm çarpıyordu.

Ravan başını salladı. "Biliyorum, Talon. Tehlikeli olacak ama ben de seni görmek istiyorum. Ben prenses olduğum için hiç arkadaşım yok. Benim koruyucum olmaya devam edecek misin?" Gülümsüyordu ama gözleri aniden yaşlarla dolmuştu.

Talon diz çökerek hevesle cevap verdi. "Sonsuza kadar, hanımım."

Bu buluşmadan kısa süre sonra Talon'a derslere dönmeye hazır olduğu ve artık bahçeye gidemeyeceği söylendi.

* * *

Ravan bahçeye gelip onu bulamadığı ilk gün kendini pek yalnız hissetti. Meyve ağacının altındaki sırada tazılarla oyalandı ve kuşlarla bahçedeki diğer küçük canlılardan bihaber düşüncelere daldı. Bütün bu güzellikler arkadaşı için hayıflanan kızı etkilemiyordu.

Gerçekten Talon sahip olduğu tek arkadaşıydı, onun bahçeden gitmesi Ravan'a acı veriyordu. Bunun dışında, ilişkilerinde çok önemli başka bir şey olduğunun da farkındaydı. Onun kendisini fiziksel yönden de etkilediğini artık kesin olarak biliyordu. Onun teması, o kazara dokunuşlar ve sesinin tınısı, hiçbiri aklından çıkmıyor ve acısını daha da artırıyordu.

Dört gözle beklediği birlikte geçirdikleri zamanları hatırladıkça duygu seline kapıldı, gözlerine yaşların dolduğunu hissetti.

Bir daha ne zaman birlikte olabileceklerdi acaba? Zayıflığına sinirlenerek gözünden akan damlayı sertçe silip en azından ara sıra buluşabilmelerini sağlamaya karar vererek ayağa kalktı ve yavaş yavaş odasına, anlayışlı Feza'nın yanına doğru yürüdü. Üzgün sahiplerini izlemek için kertenkele peşinde koşmayı bırakan tazılar da arkasına düştü.

Pek Müslüman sayılmam
Gâvur da sayılmam; doğrusu benim inancım
Ürkütebilir hacı asamı verip,
Sarığımı satacağımı duyanları,
Bir güzelin odasında
Bir saatlik müzik için.

Ömer Hayyam

Bölüm 9

Talon'un Doğum Günü

Yaşları on beşle on yedi arasında değişen delikanlılar geniş bir çember oluşturmuştu. Büyük bir ilgiyle içlerinden ikisinin ortada birbirlerinin etrafında ihtiyatla dönmesini izliyorlardı.

İki delikanlı da aynı boyda sayılırdı. Birisi esmer ve narinken, saçları daha açık renk olan diğeri adaleli kollara sahipti. İkisi de on yedi yaş civarındaydı. Sağ ellerinde tahta bir hançer, sol ellerinde de bir metre uzunluğunda bir sopa vardı.

Üzerlerine pamuklu birer pantolon ve bellerinden ince bir kemerle sıkılmış bol birer gömlek giymişlerdi. İkisi de yalınayaktı. Hayranlarının tezahüratlarına aldırmadan dikkatle birbirlerini süzüyorlardı.

Talon, rakibinden gelecek en ufak bir uyarı işaretini yakalayabilmek için tetikteydi. Dosdoğru üstüne atlamadan önce kısacık bir an için Rıza'nın gözlerinde küçük bir alevin titreştiğini gördü. Delikanlı o kadar hızlıydı ki Talon tahta bıçakla diyaframına yapılan bu hamleyi karşılamak ve ardından belli belirsiz gördüğü sol eliyle başına doğru indirdiği darbeyi savuşturmak için hızla eğilerek pozisyon değiştirmek zorunda kaldı. Sopaları birbirlerine

çarparken bir "tık-tık" sesi duyuldu, sonra Rıza zıplayarak uzaklaştı; o an için engellense de daha işini bitirmemişti.

Diğer gençlerden ikilinin hızını takdir eden bir uğultu yükseldi. Dövüş kızışırken izleyenler sessizleşti.

Hamle yapma sırası Talon'daydı. Rıza'nın üstüne doğrudan gitmek yerine, yana kaydı ve sağ ayağıyla onun bacağına bir tekme attı. Rıza kayarken Talon'un hançeri onun böğründe belirdi ve Rıza ancak çok güç bir hareketle kıvrılarak sert bir darbe yemeden bıçaktan uzaklaşabildi. Talon peşini bırakmayarak sol elindeki sopayla omzuna iki darbe indirdi. Rıza omzunu ve boynunu korumak için ani bir hareketle kolunu geri çekmek zorunda kaldı. Tekrar menzil dışına çıkarak dönüp Talon'un karşısına dikildi.

Etraflarını saran gençler tezahürat yapmaya başladılar. İkisi de bu oyunda en iyi olan gençlerdendi ve eğitmenleri ne zaman ikisini karşı karşıya getirse bahse tutuşuluyordu – çoğu Rıza üstüne bahse giriyordu; hepsinin içinde bıçakta en hızlı olan şüphesiz oydu.

Pek çok hamle, yanıltma saldırısı, hızlı hareketler yapılıyordu ama ikisi de karşısındakine ölümcül bir darbe indiremiyordu. Rıza, Talon'un savunmasını delmeye karar verdi. Bir yılan kadar hızlı iki adım attı, çömeldi ve neredeyse Talon'un ayaklarının dibine geldi. Sonra Talon'un savunmasını delmek ve karşılaşmanın son hamlesi olarak hançerini onun bağırsaklarına saplamak üzere doğrulmaya başladı.

Ancak Talon bu hareketi anladı ve Rıza'nın hiç tahmin etmediği bir şey yaptı. Sol ayağıyla geriye doğru uzun bir adım attı ve sağ dizini kırdı, Rıza ile neredeyse yüz yüze gelecek şekilde gövdesini alçalttı. Sonra hançerle sopayı tutan kollarını birbirine çaprazlayarak öne atıldı ve silahları talihsiz Rıza'nın boğazına dayadı, neredeyse onun nefesini keserek yerine mıhladı.

Rıza şaşırmıştı. Yön değiştirerek kendisini savunma fırsatı bulamadan Talon aşağı doğru yüklenerek onu geriye yatmaya zorladı. Talon iki silahı çapraz biçimde Rıza'nın boğazında tutmaya devam ederek onunla birlikte yere çöktü. Dizini Rıza'nın göğ-

süne koydu, tahta silahlarıyla hızla onun boğazını çizdi ve delikanlı yerde şaşkınlıkla kendisine bakarken kıvrak bir hareketle ayağa kalktı.

Seyirciler heyecanla bağırdılar, ne var ki bütün bunlar çok hızlı olmuştu ve ne gördüklerinden emin değillerdi. Ama Rıza yerde, Talon ise ayaktaydı. Karşılaşma sona ermişti.

Talon uzanıp arkadaşının elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. İkisi de toz toprak ve ter içinde hızlı hızlı soluyarak gülümsedi.

Talon kolunu Rıza'nın omzuna attı. "Pek sık kazanmama izin vermezsin, arkadaşım" dedi, mutlu bir gülümsemeyle. Rıza arkadaşının gülümsemesine karşılık verdi.

"Sen yok musun sen... nereden öğrendin bu hareketi?"

"Bilmiyorum, sadece doğru hareketmiş gibi geldi bana, bir defa daha yolundan çekilmeye çalışmaktansa."

"Eh, onlara seyredecek bir şey vermiş olduk."

Birbirlerine bağırarak dövüşü anlatan gürültülü grup iki arkadaşın etrafını sardı.

Sonra eğitmenleri Cemal geldi ve gençler ona yer açtılar. Cemal, Talon'a baktı. "Çok iyiydin ve zamanlaman da yerindeydi. Galiba biraz daha yavaştan alsaydın Rıza senin hakkından gelecekti."

Rıza başını salladı. "Doğru, *Sarvan* ama o bir düşünür" dedi, Talon'u göstererek, "ve ayaklarının üstünde düşünüyor. Daha önce hiç böyle bir hareket gördünüz mü?"

Cemal başını iki yana salladı. "Hayır, ikiniz de çok iyisiniz ve bu dövüşte eğitilmek yerine eğitiyor olmalıydınız. Birazdan bir dersim olacak." Gülümseyerek iki öğrenciyi gönderdi.

Cemal iki çömezinin uzaklaşmasını izlerken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Belki de Frenk'in Samiran'a ilk ne zaman geldiğini düşünüyordu.

"Değişti, artık bir acemi değil" diye mırıldandı kendi kendine. "Buradaki hemen herkesle boy ölçüşebilir. Ne büyük bir gelişme." Memnuniyetinin kaynağı Talon, bir kolunu en iyi arkadaşı Rıza'nın omzuna atmış uzaklaşırken tekrar başını iki yana salladı.

Talon on yedinci yaş gününü sadece Jean'la birlikte kutladı. Üç yıldan uzun bir zamandır Samiran'daydı. Büyümüş, daha önceki çöp gibi ince uzun hali büyük ölçüde kaybolmuş ve şimdi güçlü bir genç adama dönüşmeye başlamıştı. Gençler arasında en iyi sporculardan biriydi. Boyu neredeyse bir seksendi, geniş omuzlara ve hemen her gün diğer gençlerle birlikte dağ tepe koştuğu için kuvvetli bacaklara sahipti. Pek az kişi bıçak dövüşünde onu yenebiliyordu ama ok atmada liderdi. Mızraklar ve kılıçlar da onun ustalık alanıydı, bu silahlarda da gençlerin hiçbiri onu alt edemiyordu. Silahlarla sürekli çalışmak ellerini nasırlaştırmış ve ona kılıç ustalarının ihtiyacı olan güçlü kollar ve bilekler sağlamıştı.

Jean o gün sağında oturan genci süzdü.

"Baban seni bugün görse tanıyamazdı" dedi, Talon'a gülümseyerek. Talon da gülümsedi. Dişleri güzeldi ve seyrek sakalının üstünde bembeyaz parlıyordu. Hiçbir şey söylemeden dönüp aşağıdaki kaleyi seyretmeye devam etti.

Talon yerel kıyafet olan bileklerden bağlı bol bir pantolon giymişti ve yazın sonları olduğu için ayakları çıplaktı. Ayak tabanları meşin gibiydi. Mevsime göre, bazen hafif çizmeler giyiyordu. Pirinç tokalı kırmızı, ince bir deri kemerin belini sardığı bol bir pamuklu gömlek vardı üstünde. Elinin altında, ucuz ama kullanışlı deri bir kının içinde uzun, kavisli bir bıçak tutuyordu.

Başına üşüdüğü zamanlarda şal işlevi görebilen pamuklu bir sarık takıyordu. Saçları uzundu ve iyice tarayıp geriye yatırmıştı. İnce ayva tüyü bir sakalı ve bıyığı vardı. Jean'a göre genç adamın çok düzgün bir görünüşü vardı.

Sıradan insanlar onu İranlı sanıyordu, dönüp onlara bakmadığı sürece. O zaman gözlerini fark ediyorlardı. İçe gömülü gözleri Brittany'nin güney sahilindeki deniz kadar yeşildi. Jean bu fiziği ve gözleriyle genç adama karşı kaledeki kadınlar arasında gözle görülür bir ilgi oluştuğunu biliyordu ama Jean'ın keskin kulakları o zamana kadar kale dedikodularında herhangi bir yersiz davranışını duymamıştı. Bunun uzun sürmeyeceğinden emindi.

O gün ikisi bir dağ patikasını tırmanmıştı ve iç denizden he-

nüz gelmiş olan bir kervanın o geceyi geçirmeye hazırlandığı avludaki koşuşturmayı seyrederek oturuyorlardı. Kervan büyük olduğu için kale surlarının hem içinde hem dışında kamp kurulmuştu. Çadırlar ve dinlenen hayvanlar kaleye hâkim olan iki büyük kasvetli binanın etrafını sarmıştı. Talon ile Jean, o günlerde herkesin konuştuğu Filistin hakkındaki söylentileri tartışıyorlardı.

Büyük güçler iş başındaydı. Bütün İslam dünyası her haberle ilgileniyordu. Samiran da istisna değildi; genç erkekler hedefleri yok etmek için görevlendirilecekleri zamanı sabırsızlıkla bekliyorlardı. Kâfirlerin dünyasından genç bir adam olan Talon'un da aralarında olması artık onlara tuhaf gelmiyordu. Çünkü o da sünnet edilmişti ve ne yönden bakılırsa bakılsın inanç açısından sıkı bir İsmaili'ydi, kendilerinden biriydi.

Talon yere oturdu ve ayaklarını uçurumun kenarına dayayarak vadiye baktı. Vadiden daha çok bir koyaktı bu. Büyük kale, Kızıl-Uzan koyağının kuzey kenanndaki tepeye kurulmuş ve arkasında yükselen dağın yamacıyla birleşmişti.

Düzlüğe yayılmış birkaç küçük ormanla beraber etraftaki arazi vahşi ve engebeliydi. Burası tazılar ve doğanlar için mükemmel bir av sahasıydı, ancak Talon'un ava katılmasına henüz izin verilmemişti. Bu spor Han ile onun maiyetine özeldi. Talon, Efendi'ye veya Komutan'a eşlik eden yüksek mevkideki savaşçıların yanlarına büyük av kuşlarını da alarak ava çıkmalarını sık sık gıptayla seyretmişti.

Güneydeki düzlük Daşt e Hamedan olarak biliniyordu. Hamedan'ın yüksek düzlükleri güneydoğu yönünde, Daşt e Kavir olarak bilinen büyük tuz çölüne kadar uzanıyordu. Samiran'dan, Elburz'un karla kaplı muazzam dorukları bu düzlüğün kuzey kenarı boyunca ta Afganistan'ın içine kadar uzanıyordu.

Samiran kuzeyde, denize giden kervan yolunun üstündeki geçitte konumlanmıştı. Büyük iç denizin etrafındaki bereketli ovalardan gelen kervanlardan geçit ücreti almak için ideal bir yerdeydi. Bu kervanlar pirinç, kuru balık, çay, bazen kıyının yakınındaki ormanlardan elde edilen egzotik hayvan derileri ve büyük mersin balıklarının tuzlanmış veya tütsülenmiş yumurtala-

rını taşırdı. Bir kısmını geçerken kale halkına sattıkları şamfıstıkları ve kuru meyvelerin bulunduğu büyük çuvallar getirirlerdi. Bu kervanlar güneye Hamedan'a ve İsfahan'a gitmek veya kuzeybatıya Tebriz'e doğru dönmek için bu büyük dağ sırasının kuzey yamacını tırmanmak ve Samiran'ın hâkim olduğu geçitten geçmek zorundaydılar.

Bu kale, birkaç kuşaktır İsmaililerin elindeydi ve özellikle böyle kârlı bir haracın elde edildiği en önemli müstahkem mevkilerinden biriydi. Kalenin koruyucusunun Ağa Han'ın en güvendiği kişi olan *Komutan* İsfendiyar olmasının nedenlerinden biri de buydu.

Talon artık İsmaililerin Elburz'un derinliklerinde yaşadığını, gökyüzüne uzanan sıradağların oluşturduğu tehditkâr bariyerle korunan derin vadileri mesken tuttuğunu biliyordu. Ünlü Alamut kalesi en derindeki dar vadilerden birindeydi. Başka hiçbir kale hakkında olmadığı kadar bu destansı kalenin ürkütücü tarihi hakkında hikâyeler anlatılıyordu.

Talon'un en sevdiği hikâyelerden biri evsiz bir adam olarak Gazvin şehrine gelen ilk Ağa Han, Hasan Sabbah'la ilgili olandı. Sabbah bir süre keskin zekâsıyla yaşamını sürdürmüştü.

İsfahan Sultanı'nın sarayından sürülmüştü, çünkü düşmanları onu tuzağa düşürerek ülkenin vergilerinin muhasebesini tutması için söz almışlardı. Aslında başarılı da olacaktı; ancak yaşlı vezir de dâhil olmak üzere düşmanları, sultanla Hasan Sabbah'ın arasını açmışlardı. Ancak astrolog arkadaşı büyük şair Ömer Hayyam'ın şiddetli müdahalesiyle Hasan boğulmaktan veya cellâdın kılıcına kurban olmaktan kurtulmuştu. Ömür boyu sürgüne mahkûm edilerek Gazvin'e gönderilmiş, bu küçük şehrin meydanına yerleşmiş ve günlerce orada öylece oturmuştu.

Sonunda iyi *bazaari* olan şehrin yaşlıları artık dayanamamıştı. Bu zengin giyimli adam orada hiçbir şey yapmadan ve söylemeden öylece oturuyordu. Onurlu ve değerli bir adam olduğu veya daha önceki hayatında öyle olduğu açıktı. Ne var ki kimse onun kim olduğunu veya neden oraya geldiğini bilmiyordu.

Böylece şehrin ileri gelenleri Hasan Sabbah'ın yanına gitmişlerdi; bunlar nazik insanlardı, fazla zeki olmasalar da Kuran'daki misafirperverlik kuralına göre kendilerini görevli hissetmişlerdi, onun için ne yapabileceklerini sordular.

Bu hikâyeyi pek çok defa anlatmış olan Cemal sık sık bunu kendi uyarlamalarıyla süslüyordu.

Hasan daldığı derin düşüncelerden sıyrılarak onlara bakmıştı. "Yalnız bırakılmak dışında hiçbir şey istemiyorum, efendiler."

Şehrin ileri gelenleri doğal olarak bu duruma uzun süre dayanamamış, bir süre sonra tekrar yanına giderek, sadece bir battaniye bile olsa bir şey istemesini, zira ona yardım etmeden onu orada bir gün daha görmeye dayanamayacaklarını söylemişlerdi. İnançları buna izin vermiyordu.

Hasan Sabbah bunun üzerine onlardan yeşil bir dana derisi ile onun kaplayacağı alan büyüklüğünde bir toprak parçası istemişti. Akıllı *bazaari* tüccarları bunu düşünmüş ve aralarında şöyle konuşmuşlardı: Bütün istediği buysa, bunu ona vermeliyiz, o zaman yükümlülüğümüzü yerine getirmiş oluruz, o da kış gelince ağaçlardan dökülen yapraklarla birlikte sürüklenip gidene kadar dana derisinin üstünde oturabilir.

Bu işi çok ucuza kapattıklarını düşünüp memnun kalmış, ona yeni yüzülmüş bir deri vermiş, ardından da neler olacağını görmek için oturup izlemeye başlamışlardı.

"Hasan" diye anlatıyordu Cemal, her zaman şeytanca bir hazla, "adamlara anlaşmalarını, dana derisinin kapsayacağı bütün araziye sahip olacağını hatırlattı. *Bazaariler* şevkle başlarını salladılar ve Tanrı'ya karşı görevlerini yerine getirdikleri için memnun bir halde pazara ve işlerinin başına geri döndüler.

Hasan Sabbah keskin hançerini çıkarttı ve dana derisini incecik ipler halinde kesti. Bunları yuvarlayarak bir top haline getirdi ve sonra yürümeye başladı. Haftalarca yürüdükten sonra uzun zaman önce ayrıldığı aynı noktaya geri geldi. İpin bir ucu elindeydi ve bunu ipin diğer ucuna bağladı.

Sonra şehrin büyüklerini pazardan çağırttı ve onlara verdikleri sözü tekrar hatırlattı. Adamlar üçüncü kez verdikleri sözü

onayladılar, o zaman Hasan Sabbah onlara ne yaptığını söyledi ve Alamut kalesini de kapsayan deri ipin sınırları içindeki bölgeyi talep etti. Ondan sonra burası onun ve ardından gelecek olan Ağa Han'lar kuşağının evi oldu."

Cemal bu hikâyeden alınacak iki ders olduğunu açıkladı. Birincisi asla Ağa Han'ların kurnazlığını yabana atmayın. İkincisi de asla malınızı onu hiç düşünmeden yabancılara verecek kadar aptal olan Gazvinlilere teslim etmeyin. Cemal daha sonra Hasan'ın mezhebini genişlettiğini ve düşmanlarından öç almaya başladığını ekledi. Böylece Fedailer ortaya çıkmıştı.

Talon, Cemal'in anlattığı bu hikâyeleri dinlemekten keyif almaya, böylece esir olduğu bu ülke hakkında çok şey öğrenmeye başlamıştı.

Delikanlı yanında oturan Jean'a sevgiyle baktı. Jean Samiran'a sürüklendiğinden beri yaşlanmıştı. Artık saçları, özellikle şakakları kırlaşmıştı, sakalıyla bıyığı neredeyse bembeyazdı. Eski kilolu halinden eser kalmamıştı, o bu durumu kalede zorla tutuldukları bu dönemde normalden çok daha az yemesine bağlıyordu. İsmaililer avlandıkları zaman et yiyebiliyordu, ancak artık o bölgede avlanacak vahşi hayvan neredeyse kalmamıştı. Avlanan hayvan öncelikle Komutan ile Han'ın veya kalede bulundukları zamanlarda ailesinin masasına gidiyordu.

Zaman zaman keçi ve kuzu eti de geliyordu kaleye. Genellikle ekşi yoğurt, soğan ve salatalık gibi sebzeler ve elbette pirinç ve *nan*, yani her yemeğin yanında gelen pide ile besleniyorlardı. Turp ve ara sıra yağda kızarmış patlıcan da menüde yerlerini alıyordu. Talon meyve seviyordu; bölgede sadece yazın kayısı, şeftali ve elma bulunuyordu.

Sıkça olmasa da bazen portakal da yiyorlardı. Ancak mutfaklarda genellikle kuruyemiş olurdu. Kale halkının çoğu gibi, Talon da oturup arkadaşlarıyla saatlerce sohbet ederek tuzlu suda güneşin altında kurutulan şamfıstıklarının kabuğunu tırnaklarıyla soyardı. Çoğunlukla oturdukları alan kırılmış kabuklarla halı gibi kaplanırdı.

Bütün bunlar Talon için yeni yiyeceklerdi.

"Hiç evi özlüyor musun?" diye sordu Jean aniden, kaleyi seyretmeye dalan Talon'a.

Talon yanıt vermeden önce düşündü. "Evet, sanırım özlüyorum. Annemi ve babamı hatırlıyorum ve onları özlüyorum. Ama anılarım silikleşiyor; son birkaç yıldır burası evim olmaya başladı çünkü."

"Biliyorum" dedi Jean, üzgün bir tavırla. "Ama bunun sadece geçici olduğunu, er geç sana dair planlarının netleşeceğini ve bunun sona ereceğini biliyorsun, öyle değil mi?"

Talon yerden bir kuru ot koparıp dudaklarının arasına koydu. "Evet. Bir gün diğer gençlerle birlikte Alamut'a gideceğim ve tam bir fedai olacağım. Bunun ne zaman olacağını bilmiyorum. Ondan sonra ne olacağını da bilmiyorum." Ses tonundan, bu bezginlik veren soruyu neden kendilerine tekrar sorduklarından emin olmadığı anlaşılıyordu.

Jean içini çekti. "Burada rahatımız yerinde ama yine de endişe içindeyim. Gelecekte bizi uğursuz bir şeylerin beklediğini düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum."

Jean, Talon'un sol yanında oturuyordu. Aslanın birkaç yıl önce açtığı yara izini görebiliyordu; yara boynunun yanından başlıyor çene hattı boyunca uzanıyordu – genç yakışıklı yüzündeki tek kusur buydu. Talon'a bakan Jean, onun bu kadar olgun ama aynı zamanda kendisini esir alanların emelleri konusunda bu kadar masum ve saf olmasına hayret etti.

Talon İsmaililer hakkında olumlu düşüncelere sahipti ve burada mutluydu. Ancak Jean onun gibi düşünmüyordu, ikisi de esirdi, başka bir şey değil.

Kale halkı onları birlikte görmeye alışmıştı. Yine de Jean endişeliydi ve içi içini yiyip bitiriyordu. İlk geldikleri zaman Samiran bir kâbustu ama şimdi bir tür yuva olsa da bunun daimi olmayacağını biliyor ve gelecekten korkuyordu. Özellikle tahmin edemediği bir gelecekten. Göğsünde şiddetli bir acı hissederek öksürdü.

Talon'un keskin gözleri tepeyi çıkmakta olan Rıza'yı seçti. Rıza yanlarına geldiğinde ayağa kalkarak arkadaşını selamladı.

"Talon" dedi Rıza soluk soluğa. "*Komutan* ikimizi görmek istiyor. Acele etmelisin."

Talon yerde oturan Jean'a anlamlı anlamlı baktı. Sonra Jean gibi o da omzunu silkti.

"Peder, sen kendin aşağı inersin. Benim şimdi Rıza ile birlikte acele gitmeliyim, Komutan'ı kızdırmamamız gerekiyor" diye bağırdı hızla uzaklaşırken.

Rıza, Jean'a yardım etmek için bekliyordu. Jean yavaşça ayağa kalktı, elini dostça Rıza'nın omzuna koydu ve gülümesdi. "Sen de git, Rıza" dedi, "ben, benim yaşımdakiler gibi ağır ağır ineceğim." Rıza da gülümseyerek neredeyse kapılara ulaşan Talon'un arkasından yetişmek için aşağı doğru koşmaya başladı.

Talon develerin ve orada burada yere yığılmış yüklerin arasından sıyrılarak kalabalık avluya hızla girdi. Bütün avlu daha önce gelen büyük kervanın eşyalarıyla, develerle, eşeklerle ve insanlarla doluydu. İki genç avluyu aştıktan sonra avlanmak için muhafaza edilen büyük yırtıcı kuşların tutulduğu ahırları geçerek, etrafı surla çevrili alanın güney tarafındaki iç kaleye gittiler.

Talon, ancak dönüp bir çift güçlü bacağın basamakların üstünde kaybolduğunu görecek zamanı bulan muhafızın yanından geçerek içeri daldı. Aklı karışan muhafız tam yine eski pozisyonunu almıştı ki bir başka genç adamın üstüne geldiğini gördü. Mızrağını eğerek kapıyı kapattı ve Rıza'nın böyle deli gibi koşarak gelmesinin nedenini sordu.

"*Komutan*, Talon'u ve beni görmek istiyor" diye bağırdı Rıza. Muhafız böyle bir yanıtı tartışacak biri değildi, onun için mızrağı çekti ve Rıza'ya koşmayı kesip yavaşlamasını söyledi.

Rıza, Komutan'ın konutuna girmeden Talon'u yakalayabilmek için hızla merdiveni tırmandı. Talon, Rıza'yı bekledi, çünkü Komutan'ın kendisiyle konuşması bitene kadar Rıza'yı dışarıda bekleteceklerini biliyordu. Komutan'ın konutunun giriş salonuna alınan iki genç nefeslerini tutarak öylece durdular. Gergin bir şekilde gülümseyerek beklemeye başladılar.

Bir öğrencinin Komutan'ın konutuna çağrıldığı çok nadir görülürdü. İki genç meraktan ölmek üzereydiler. Hızla belleklerini

yokluyorlar, cezayı hak edecek ne yapmış olabileceklerini bulmaya çalışıyorlardı. İkisinin de aklına bir şey gelmedi, böylece gittikçe artan bir kaygıyla hizmetkârın geri gelip onları Komutan'ın yanına götürmesini beklediler.

Çok geçmeden bir odaya alındılar; Komutan oradaydı. Gençlerin ikisi de diz çökerek önlerinde duran haşmetli adama derin saygılarını sundular.

Komutan şakaklarındaki biraz kırlaşmış saçları dışında, Talon'un dört yıl önce kaleye ilk geldiğinde gördüğü aynı adamdı. Sakin, buyurgan sesiyle onlara ayağa kalkmalarını söyledi. Aceleyle kalkarak adamın karşısında dimdik durdular. Komuta'nın onlara camdan onlarca metre aşağıya atlamalarını emredecek ve ikisinin de hiç tereddüt etmeden atlamalarını sağlayacak gücü vardı. Onların hayatıyla ilgili canı ne isterse yapardı.

Önünde duran iki genci birkaç dakika inceledi. Gördükleri hoşuna gitti. Özellikle Talon gayet iyi gelişmişti ve şimdi erkekliğin eşiğinde uzun boylu, sağlam yapılı bir delikanlı olmuştu. Komutan, eğitmenlerin onun performansı hakkında verdikleri mükemmel raporları ve Cemal'in onun öğrenme yeteneği hakkında hazırladığı raporu hatırladı.

Onlara göre Talon sınıfının en başarılısıydı, mutlak itaati öğrenmişti ve bütün kalenin bildiği üzere çok cesurdu. Üç yıldan daha az bir zaman önce aslanla yaptığı savaş Talon'un cesaretini herkese kabul ettirmişti.

Bütün bu eğitim ve maceralar boyunca arkadaşı olan kişi yanında duruyordu. Talon'dan oldukça farklı olmasına rağmen o da bütün eğitimleri başarıyla tamamlamıştı ve o da çok beğeniliyordu. Rıza arkadaşı Talon'un tam tersiydi. Biri uzun boyluyken, diğeri inceydi ve pek kayda değer bir boya sahip değildi. Talon birkaç yıl sonra daha da güçlü bir yapıya sahip olacaktı ama Rıza güçlü olsa da ince ve narin kalacaktı. Komutan'ın eğitmenlerden duyduğuna göre, iş dövüşmeye gelince Rıza bir engerek kadar hızlıydı.

İki genç gözlerini dimdik ileriye sabitlemiş, hazır ol vaziyette duruyor, kendilerine verilecek emri bekliyorlardı.

Komutan onaylayarak başını salladı. "Yarın Suriye'ye gitmek üzere yola çıkacağım." Gençler kaskatı kesildi. Komutan onları izlerken tazılara benzediklerini düşündü. Eğer onlardan gidip bir şey avlamalarını isteseydi uluyarak fırlayıp işe koyulurlardı. "Sizin için bir görevim var."

Gözlerini çevirerek beklenti içinde dosdoğru Komutan'ın gözlerinin içine baktılar. Ağırlıklarını diğer ayaklarına vererek beklediler.

"Suriye'nin Efendisi'ne refakat edeceğim ve kıştan evvel geri dönmeyeceğiz." Zaten yazın sonları olduğu için bu gayet makuldü. Dört ay içinde geçitlerin çoğu kapanacaktı ve bazı yerlerde gidiş geliş duracak kadar yavaşlayacaktı.

"Bana sizin Alamut'ta yapılacak erginlenmeye hazır olduğunuz söylendi. Alamut'a giderek sizi kardeşliğin tam üyesi yapacak olan törenlere katılmanızın zamanı geldi. Bugün *lasiq*'siniz, orada fedai olacaksınız." Bunu söylerken Talon'a dikkatle baktı ama gence duyduğu ilgi hakkında başka bir ipucu vermedi.

Konuşmaya devam etti. "Efendi, o ve ben uzaktayken, kışı geçirmek üzere Alamut'a gidecek olan kız kardeşinin yanında bir refakatçi olmasını istedi. En iyi kumandanlarımdan biri ile bir refakatçinin yanı sıra kişisel muhafızlar da göndermemi istedi. Kız kardeşinin gece gündüz korunması için adamlarımdan bazılarını onunla göndermek istiyor.

Bu görevi siz yerine getireceksiniz. Alamut'a gidişi sırasında yol boyunca hayatınız pahasına onu koruyacaksınız. Oraya gittiğiniz zaman da görevleriniz bitmiyor, başka törenle refakatlacaksınız. Kaledeki kervan Tebriz'e gidiyor. Biz şafakta yola çıkıyoruz. Siz de bu hafta içinde Alamut'a doğru yola çıkacaksınız. Hazırlıklarınızı yapın."

Komutan iki hevesli gence dikkatle bir süre daha baktıktan sonra sonra topuklarının üstünde dönerek odadan çıktı. Gençler dizlerinin üstüne çökerek uzaklaşan adamı selamladılar.

Komutanın konutundan ayrıldıklarında kendilerini zor zaptediyorlardı. İtişip kakışarak, gülüp konuşarak koridorlardan geçip

basamaklardan indiler ve parlak akşam güneşinin aydınlattığı avluya çıktılar. Rıza yanlamasına takla atarken, Talon yüzünde kocaman bir gülümsemeyle nöbetçinin yanında durup onu seyretti. İkisi de bu haber karşısında çok heyecanlanmıştı. Erginlenme düşüncesi göz korkutucuydu ama bu kendilerine öğretilen her şeyin doruk noktası olduğu için seviniyorlardı. Rıza için bu her şey demekti.

Talon içinse bundan çok daha fazlası vardı. Dünyada taptığı tek kişiye refakat edecekti. Duyduklarına zor da olsa inanmıştı. Rıza'nın maskaralıklarını izlerken Komutan'ın rahipten bahsetmediğinin farkına vardı. Yüreği sıkıştı; o ne yapacaktı? Jean'ı burada, Samiran'da bırakamazdı. Jean'a karşı içinde mutlak bir koruma duygusu ve dahası derin bir sevgi vardı.

Burada daha önce geçirdikleri o korku dolu günlerde, o karanlık, zor zamanlarda birbirlerine moral vermişlerdi. Aslanın açtığı yaraların iyileştiği uzun nekahet döneminde Jean hikâyeler anlatarak ve şakalar yaparak onu hep neşelendirmişti. Birlikte gitmelerinin bir yolunu bulması gerekiyordu. Alamut'ta işi bittiğinde, Samiran'a tekrar dönmesine izin verip veremeyeceklerini kesin olarak bilemezdi. Jean daha önce buna değinmişti ve Talon şimdi düşünülemeyenle karşı karşıyaydı.

Tek yardım edebilecek kişi prensesti ama ondan bile bir ret cevabı alabilirdi. Kızın rahiple hiç ilgisi yoktu ve vekâlet eden kale kumandanının üzerinde yeterince etkisi olmayabilirdi. Emin olduğu tek şey merdiveni çıkıp Komutan'a bunu soramayacağı idi, zira böyle bir şey ikisinin de başına ciddi bir dert açabilirdi. Komutan gidene ve kale durulana kadar bekledikten sonra Ravan'ı görmeye karar verdi.

Rıza zıplayarak yanına geldi ve suratı asılmış Talon'a baktı. Gözleri parlayarak arkadaşını süzdü. "Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" diye sordu. "Mutlu olmalısın. Kaderimizi gerçekleştireceğiz, öyle değil mi? Çok mutlu olmalısın, dostum Talon."

Talon onaylayarak başını salladı ve arkadaşının omzuna bir yumruk attı. "Mutluyum, Rıza, affet beni. Sadece kötü bir anım aklıma geldi." Gülümsedi. "Geçti gitti. Hadi gidip hem Alamut'a

gideceğimizi, hem de oraya kadar Efendi'nin kız kardeşine eşlik edeceğimizi söyleyip arkadaşları kıskandıralım!" Kol kola girip yatakhaneye gittiler, yemeğe kadar akşamın geri kalanını onlara gıpta eden arkadaşlarıyla tahminler yaparak geçirdiler.

Yemekten sonra o gece Talon rahibe bakmaya gitti. Onu kuyuyu çeviren alçak surun üstünde oturmuş, gökyüzüne bakarken buldu. Dalıp gitmişti. Her zamanki gibi Talon'un yaklaştığını duymadı. Talon omzuna elini koyup, "Peder, konuşmamız lazım" dediği zaman sıçradı.

Genç adamın mutlu bir havada olmadığı belliydi. "İşte buradasın, Talon. Bildiğime kalıbımı bassam da haberleri duymaya can atıyorum." Sesinde üzgün bir tını vardı.

Talon alçak surun üstüne, onun yanına oturdu. "Yakında Alamut'a gidiyorum. Benim, Rıza'nın ve birkaç askerin kışı Alamut'ta geçirecek olan prenses Ravan'la birlikte gitmemizi ve benim erginlenerek tarikata girmemi istiyorlar."

Jean yerinde kımıldadı. "Bu habere pek sevinmiş görünmüyorsun" dedi, üstünde durmuyormuş gibi görünmeye çalışarak.

"Şey, ben... yani, bu daha çok şey görmek ve öğrenmek için bir fırsat galiba."

"O zaman niye surat asıyorsun?"

"Sen benimle gelmiyorsun" deyiverdi Talon. "Bu ülkedeyken ayrılmamız iyi değil. Bunu sen söylemiştin" diye ekledi, adeta öfkeyle.

Jean ayağa kalktı, Talon da onu takip etti. Jean, Talon'un yüzüne baktı. İri elini onun omzuna koydu. "Eğer bu Tanrı'nın isteğiyse ayrılırız. Vedalaşmak ikimiz için de çok zor olacak. Bunu biliyorum ama benim için kaygılanmamalısın. Şimdilik bana zarar vermeyeceklerdir. Sen her zaman yüreğimde olacaksın, Talon ama senin hayatta kalmanı ve bir gün vatanımıza geri dönmeni isterim. Burası bizim yuvamız değil ve bunlar da bizim halkımız değil. İkimizden biri yuvaya dönmeye çalışmalı. O da sen olmalısın."

Talon başını iki yana salladı. "Senin bizimle gelmen için izin almaya çalışacağım. Gelmek ister misin?"

"Tabii ki gelmek, Alamut'u ve belki de erginleme törenlerinin yapıldığı o ünlü bahçeleri görmek isterim. O ünlü kütüphaneyi, bütün bunları görmek isterim ama hepsinden önce sana yakın olmak ve elimden geldiğince yardım etmek isterim."

"O zaman karar verildi. Prensese gideceğim. Sanırım beni dinler. Ama Efendi ile Komutan gidene kadar beklemeliyim; ondan sonra prensesi görmeye gidebilirim."

Jean içini çekti. "Yani daha önce Efendi'nin kız kardeşiyle görüştün mü? Ah, Talon, çok dikkatli ol. Eğer onun konutunda onunla birlikte görülürsen senin için her şeyin biteceğini biliyorsun. Böyle bir suç için cezalandırıldığını görmekten memnun olacak insanlar var ve ikimiz de bunun ne demek olduğunu biliyoruz."

Talon karanlıkta gülümsedi. "Benim için korkma – hiçbir şey göze alınmadan hiçbir şey kazanılmaz."

"İşte benim demek istediğim de aynen bu, genç dostum!"

* * *

Refik, fedai ve askerlerden oluşan kalabalık bir maiyetle birlikte Efendi ile Komutan'ının başını çektiği kervan büyük bir merasimle kalenin kapılarından geçti. Topluluk birbirine vurulan büyük zillerle davul tokmaklarının sesleri arasında kaleden ayrıldı.

Ağa Han adamlarının başında, güzel Arap aygırının üstünde ilerlerken borular çalınarak yoluna çiçekler atıldı. Atına neredeyse yere kadar inen güzel kumaşlar giydirilmişti. Han uzun, dökümlü binici giysileri ile beline altından işlemeli bir kemer takılan ipek ve deve tüyünden bir üstlük giymişti. Bu kemerden, içinde paha biçilmez, kavisli, çelik bir kılıç bulunan mücevher kakmalı bir kın sarkıyordu. Üstünde kırmızı bir şerit olan, mücevherli, büyük, beyaz sarığı yüksek mevkiini gösteriyordu. Tavırlarında krallara yaraşır bir azamet vardı. O geniş arazilerin ve pek çok kalenin efendisiydi. Onun gücünü sınayacak kadar gözü pek olan çok az insan vardı.

Tamamen zırhlar içinde, zincir zırh gömleği parlatılmış, yanından savaş kılıcını muhafaza eden yıpranmış kının sarktığı el

yapımı, işlemeli, deri kemerle tutturulmuş renkli pamuklu tuniğiyle Komutan da koruyucu pozisyonda Han'ın arkasından gidiyordu. Başının üstündeki cilalanmış miğferin kenarları dikkatli gözlerini tamamen karanlıkta bırakıyordu. İri bir Türkmen aygın olan atı sanki bu törenin bir parçası olmaktan gurur duyuyormuş gibi bacaklarını iyice yükseğe kaldırarak yürüyordu. Bu Türkmen atının ataları Romalı Crassus'un ordusunu yenerken kullanıldıkları Partlann zamanına kadar uzanıyordu. Efendi'nin bindiği safkan Arap'tan bir el daha uzundu.

Liderlerin ardından sancaktarlar geliyordu. Sancakları o kadar uzundu ki rüzgâr havaya kaldırmadığı zamanlarda yere sürtünmemeleri için direkleri iyice yukarıda tutmak zorunda kalıyorlardı.

Onların arkasından Efendi ile Komutan'ın yüksek rütbeli görevlileri geliyordu. Hepsi de son derece usta ve o bölgede en çok korkulan kişiler olan *Refik* ya da refakatçiler ile daha alt düzeydeki fedailerden oluşan yardımcılar da at üstünde takip ediyorlardı. Yayan askerler ise uzun bir sıra halinde savaş şarkıları söyleyerek arkadan gidiyorlardı.

Bütün kale halkı onları yolcu etmek için toplanmıştı. Ağırdan alanlar hazır olmadıklarını fark edip sızlanan develerini yüklemek ve yola çıkmak için acele ederken etrafta heyecanlı koşuşturmalar oluyordu.

Bu büyük çöl hayvanları bütün İran'da kullanılıyordu ve ağır yükler taşıyorlardı. Hayvanlar yüklenirken homurdanıp tükürüyordu ve sonra sahipleri onlara sesleniyor, iplerini çekerek ayağa kaldırıyordu. Deve dışında hiçbir hayvan ne bu kadar şikâyet edebilir, ne de ayağa kalkmayı bu kadar mesele haline getirebilirdi.

Bağıran insanların, sızlanan develerin, hatta anıran bir eşeğin ve etrafta çalınan akortsuz müziğin oluşturduğu gürültü Talon'un alışık olmayan kulaklarını sağır ediyordu. Ama arkadaşları gibi o da bu şenlik atmosferinde eğleniyordu. Bu onlar için bir tatildi. Hepsi de bütün gösteriyi izlemek için surların üstünde iyi gözetleme noktalanna yerleşmişlerdi.

Efendi ile maiyeti dik patikadan koyağın tabanına kadar bütün yolu indikten sonra kervanın sonu kapıdan dışarı çıktı. Artık vakit öğleye yaklaşıyordu; güneş yakıyordu ve her taraf toz topraktı.

Efendi'nin gidişinden sonra kale tuhaf bir şekilde boş görünüyordu, sanki hareket edecek daha çok alan vardı. Talon'la Jean gözden kaybolan kervana bakmaktan vazgeçip dönüp avludaki daha sakin faaliyetleri izlemeye koyuldular. Toz toprağın arasından geçerek genellikle kafalarını bir şey meşgul ederken gittikleri ahırlara doğru yürüdüler.

Onları atların güçlü kokusu karşıladı. Talon bu kokuyu seviyordu. Bir atın yakınında olduğu zaman bile duyulan canlanıyor ve hayatından daha memnun olduğunu hissediyordu. İki erkek atları seyrederek uzun tavlalann ortasından yürümeye başladılar.

Talon iyi bir biniciydi ve atlara da düşkündü, yanından geçtiği her hayvanı ciddi olarak inceliyordu. Aynı zamanda Efendi ile Komutan'ın Samiran'da beslediği iyi cins hayvanlarla da ilgileniyordu. Daha önce ahırlarda bulunan seksen attan yaklaşık otuz at kalmıştı geriye, onun için aralarda boşluklar vardı.

Onlar dar geçitte tembelce ilerlerken atlar bazen birbirine hiç benzemeyen bu iki adama bakmak için yemeye ara veriyorlardı. Biri uzun, ince ve çevikken, diğeri tıknaz ve hantaldı. Prensesin özel üç atının bulunduğu bölmelere geldiklerinde Talon durdu ve çuval gibi bol pantolonunda *Ghant* denilen, eritilen şeker özünden yapılmış, taş gibi sert, küçük bir parça şeker aradı. Arkadaşları ona diş kıran derlerdi. Atlar buna bayılıyordu ve Talon prensesin üç atını da bu şekerlerle şımarttı. İçlerinde en sevdiği ve ismi kudretli veya cesur anlamına gelen Cabbar olan at yanına gelerek bir hediye almak umuduyla burnuyla onu dürttü.

"Gözün cebimde" diye azarladı Talon, atın başını ve kulaklarını okşarken. Yine de bu Türkmen atının yoklayan ağzına bir parça şeker attı. At aşağı yukan sekiz yaşındaydı, omuz başı Talon'un omzundan bir el aşağıdaydı ve tüyleri kızıl-kahverengiydi. Uzun, ipek gibi siyah bir yelesi ve neredeyse yere değen bir kuyruğu vardı. İyi tımarlanmıştı; onunla Talon ilgilenmişti.

At şekeri katır kutur yiyip salyasını kolunun yenine akıtırken Talon gülerek rahibe döndü, "Bir insan iyi bir at, iyi silahlar ve koruyacak bir hanımdan başka ne ister ki?" dedi.

Her anlamda çok daha yaşlı ve ciddi olan Jean elinde iyi bir Latince kitapla rahat bir yerde oturmayı tercih edeceğini söyledi. "Doğrusu, İncil burnumda tütüyor, çünkü belleğim zayıflıyor ve beni rahatlatan bazı bölümleri unuttuğum için hayıflanıyorum."

"Eğer bizimle birlikte Alamut'a gelebilirsen o efsanevi kütüphanedeki kitaplan okuyabilirsin."

"Tanrı isterse! Talon, prensesi görmeye gittiğinde çok dikkatli ol" dedi rahip, neredeyse ağlar gibi. "Yakalanman burada sensiz kalmaktan çok daha kötü olur."

Talon rahibin geniş omzuna elini koydu. "Olurum" dedi.

* * *

Talon, Feza'yı aramaya başladı. Kadın çoğunlukla prensesin konutunda kaldığı ve nadiren aşağıya avluya indiği için onu bulmak kolay değildi. Onu mutfağa yaptığı baskınlardan birinde yakalaması neredeyse iki gününü aldı.

Feza her zamanki gibi onu sıcak ama ihtiyatlı bir tavırla selamladı. Genç prensesinin bu yakışıklı *ferengi*ye karşı gittikçe artan ilgisinin farkındaydı ama bu konuda ne hissettiğinden veya ne yapacağından pek emin değildi.

Talon ona her zamanki gibi saygıyla yaklaştı ve yüzünde tatlı bir gülümsemeyle itinalı bir şekilde selam vererek kalbini yumuşattı. "İyi günler, *Hanım* Feza. Tanrı'nın lütfu sizin ve ailenizin üstünde olsun. Umarım iyisinizdir."

Feza kırışık yüzündeki küçük kara gözleriyle temkinli bir şekilde şalının altından dikkatle ona baktı. "İyiyim" dedi, açık vermeyen bir ses tonuyla. "Allah'a şükür." Ama Talon'un korktuğu gibi yanından geçip gitmedi.

"*Hanım* Feza. Sizden büyük bir iyilik isteyebilir miyim?"

'Belki evet, belki hayır' der gibi bir bakış dışında yanıt gelmedi.

Talon büyük oynadı. "Alamut'a gitmeden önce prensesle konuşmam gerek. Bu benim için çok önemli. Sadece bir dakika, ne sizin ne de onun zamanını çalmayacağım. Lütfen bu isteğimi yerine getirin, *Hanım* Feza."

Kadın ona sert bir ifadeyle baktı. "Ona sorabilirim ama eğer seni göremezse şaşırma. Alamut yolculuğu için hazırlanıyor, çok meşgul."

Talon kadının önünde eğildi. "Allah evinizde yaşayan herkesten razı olsun, *Hanım.* Ona sizi koruması için dua edeceğim."

Feza kesik kesik güldü. "Etsen iyi olur, genç adam. Senden bu iyilik karşılığında gecelerini diz çökerek geçirmeni bekliyorum."

Talon onun başını iki yana sallayıp ayaklarını yere sürterek gidişini seyretti. Ertesi günü Feza'dan bir işaret almayı bekleyerek sinirli bir halde geçirdi ama beklediği işaret gelmedi. Endişeli ve sabırsızdı. Kötü bir gün geçirdi. Arkadaşları onu yalnız bıraktılar. Aklında bir şeyler olduğu açıkça anlaşılıyordu ve hatta gün içinde bir ikisini tersledi bile. Bu Talon için alışılmamış bir davranış olduğu için meraklandılar ama temkinliydiler de.

Dağda bir saat geçirdikten sonra akşam geç bir saatte tek başına kapıdan girerken afacan bir çocuk yanına yaklaştı, eline bir parşömen parçası tutuşturarak ortadan kayboldu. Talon avucunu kapattı ve hiç durmadan yürümeye devam etti. Olabildiğince sakin bir şekilde yürüyerek ta güneydeki sura gitti ve orada asılı bir meşale buldu. Meşalenin titrek ışığında kâğıt parçasını açıp okudu.

"*Nesfe Shab.*" Gece yarısı. Başka bir şey yazılı değildi. Talon'un yüreği titredi. Geçen yıl prensesi ve güzel tazılarını görebileceğine dair hafif bir umutla bahçeye nadiren gitmişti. Her seferinde hayatını tehlikeye atmış ve oraya gittiğini Jean'a bile söylememişti. Yakalanmadan geri döndüğü her seferinde kendine bir daha oraya gitmeyeceğini söylemiş fakat yine gitmişti; her defasında fısıltılı mutlu bir buluşma olmuş, hatta bir seferinde eller bile birleşmişti. Bunu hatırlayınca içi bir hoş oldu ve heyecanını zor bastırdı.

Bu daha önce hiç yaşamadığı bir heyecandı ve bundan zevk alıyordu. Ama çok dikkatli olması gerektiğini de biliyordu. Eğer birlikte yakalanırlarsa cezası çok ağır olurdu. Kuralların kadınlar için erkeklerden çok farklı ve acımasız olduğunu az çok biliyordu.

Evliliği dışında başka erkeklerle birlikte olan bir kadının taşlanarak öldürülmesine tanık olmuştu. Bu tekrar görmek isteyeceği bir sahne değildi; hatta kocasının zavallı kadını haksız yere suçladığını da duymuştu. Bu bilginin kadına bir faydası olmamıştı, çünkü kocasının suçlamalarına karşı kendini savunamazdı. Ravan'a kendisi yüzünden herhangi bir zarar gelmesini hayal edemiyordu ve başka kimseye de gelmemesine çalışıyordu.

Talon o gece zor uyudu. Dört yıl önce getirildiği yatakhanede diğer gençlerle birlikte ot döşeğinde yatıyordu. Bu odaya, şimdi saygı duyulan bir mensubu olduğu ve artık çoğunu arkadaşı olarak kabul ettiği bu meraklı gençlerle karşılaştığı o odaya pis ve yorgun bir halde fırlatılışı daha dün gibiydi.

On iki delikanlı da birbirlerinden çok farklıydı. Ne var ki eğitmenler hepsini aynı kalıpta, disiplinli, sert, her emre uyan bir grup genç haline getirerek gençlik coşkularını faydalı bir yöne sevk etmişlerdi. Talon dikkat çekmemeye çalışarak sağa sola dönüyordu. Diğerleri uyurken seslerini dinliyor ve ne kadar derin uyuduklarını anlamaya çalışıyordu. Eğer yakalanırsa, ne iş çevirdiğini açıklamaktansa uykusunun kaçtığını söylemenin daha kolay olacağına karar vermişti. Onun için, en mantıklısının ihtiyacını gidermek için mezbeleye gitmek olduğuna karar verdi.

Büyümekte olan ay kapalı panjurların arasından odaya donuk ışık huzmeleri düşürüyor, köşelerde gölgelerin oluşmasına neden oluyordu. Battaniyelerinin altında kıvrılmış uyuyan gençler loş ışıkta belli belirsiz seçiliyordu. Talon neredeyse geceyi yarıladığına karar verdiği zaman sessizce yataktan çıktı ve gömleğini omuzlarına sararak pantolonunu üstüne geçirdi.

Dikkati çekmemek için özel bir gayret göstermeden, sanki mezbeleye gidiyormuş gibi kapıya doğru ilerledi. Hatta yürürken başını kaşıyıp gözlerini ovalayarak abartılı bir şekilde esnedi

bile. Kimse kımıldamadı; arkadaşları bütün genç ve masum insanlar gibi derin uyuyor, bazıları homurdanarak ve kesik kesik inleyerek gençlerin gergin rüyalarını görüyordu. Talon kapıyı sessizce açarak surların kanatlı pencerelerinden sızan ay ışığında koridorda tek başına durdu.

Saniyeler içinde merdiveni indi ve çok sıkıştığı için avluyu sel götüreceğini mimikleriyle ifade ederek kapıdaki nöbetçinin yanından geçti.

Sonra rahat bir tavırla ahırlara kadar olan kısa mesafeyi yürüdü ve büyük yırtıcı kuşların tutulduğu bölmenin yanında gölgelerin arasına karıştı. Kendisini izleyen olup olmadığını kontrol etmek için durdu. Kalede her yer sessizdi. Yukarıdaki surların üstünde birbirlerinin yanından geçerken rnırıldanan muhafızların ve dağlarda uluyan bir kurdun sesinden başka çıt yoktu.

Talon ihtiyatlı bir şekilde bahçeyi çeviren ve kendisini en meraklı gözler dışında her şeyden gizleyen çite doğru yürüdü. Burada yine gölgelerin arasına süzüldü ve bir kez daha arkasını kontrol ettikten sonra, kalenin taş duvarıyla yüksek kazıklı çitin birleştiği yere doğru ilerledi.

Orada aylar önce keşfettiği gevşek kazığın tamir edilip edilmediğini sınadı. Kazığı temkinli bir şekilde ittiği zaman kımıldayınca rahatlayarak içini çekti. Sessizce kazığı yana iterek karanlığa girdi. İçeri girdikten sonra tek yapması gereken kazığı tekrar yerine itmekti, artık bu açıklığı bilmeyen biri onu göremezdi.

Karanlık bahçede çömeldi ve gecenin seslerini dinlemeye başladı. Bahçenin kendine has kokuları ve sesleri vardı. Talon'a yanındaki küçük taşların arasında koşturan kertenkelenin sesini bile duyabiliyormuş gibi geldi. Ama bir şey kesindi. Eğer sessiz olmak konusunda kendisinden daha usta değilse, bahçede ondan başka kimse yoktu.

Talon kazıklı çit boyunca yavaşça ilerledi, sonra karanlıkta kalmaya dikkat ederek bir kedi gibi, Ravan'la hep buluştukları ve erik ağacının altında oturdukları o eski taş bloğun bulunduğu yere gitti. Üstüne vuran bir ay ışığı huzmesi taşı beyaza boyamıştı.

Talon taşın beş metre kadar uzağında durarak yere çömelip beklemeye başladı. Ravan'ın gelmesi için dua ediyordu. Onun gelmesini istiyordu çünkü kendisi onu görmeyi arzuladığı kadar Ravan'ın da kendisini görmeyi arzuladığını biliyordu. Talon geçen yıl nadiren buluştuklan zamanlarda Ravan'ın kendisine sırf ilgiden daha derin bir duygu beslediğini hissetmişti. Genç kız duygularını açığa vurmamak konusunda dikkatliydi, onun için Talon'un hep kafası karışıyordu. Ne var ki ışığa çekilen bir pervane gibi ondan uzun zaman uzak kalamıyor ve ne zaman fırsatını yakalasa oraya geliyordu.

Şimdi bekliyor ve doğru yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu. Ya gelmezse veya gelip de Jean konusundaki ricasını duymazdan gelirse? Sabırsızlıktan içi içini yiyerek bekledi. Tam artık gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki salukilerden birinin patikada salına salına kendisine yaklaştığını gördü. Sanki tazı onu apaçık görebiliyordu. Badura dosdoğru yanına gelerek onu uzun zamandır görmeyen bir arkadaşıymış gibi selamladı. Başını kıvırarak hafif bir sesle sızlandı. Kuyruğunu o kadar hızlı sallıyordu ki sanki kıçını dövüyor gibiydi. Talon hayvanın başına uzandı, sevgi dolu sözler mırıldanarak kulaklarını okşadı ve kafasını kendisininkine yaklaştırarak hafifçe çenesini sıvazladı.

Badura'nın omzunun üzerinden baktı ve Ravan'ın güzel bir hayalet gibi patikadan kendisine yaklaşmakta olduğunu gördü. Yine nefesi kesilmişti. Ay ışığında yarı saydam olan giysileri, muhteşem bedenini saklayamıyordu. Saçları açıktı ve uhrevi bir ışıltıyla omuzlarından aşağı sarkıyordu. Koyu saçlannın arasındaki beyaz oval yüzü seçilmiyordu ama yine de bu buluşmaya sevinmiş gibiydi. Yanına gelip Badura'nın arkasında durdu.

"Talon, çok zaman oldu. Neden beni görmeye gelmedin?" diye çıkıştı fısıldayarak.

Talon tüm duyularını onunla doldururken bir an ne diyeceğini bilemedi. Kızın hafif yasemin kokan temiz kokusunu içine çekti; gözleri kızın vücuduna bakmaya doyamıyordu. İçinde kafasını karıştıran kıpırtılar hissetti. Kendini topladı. "P-Prensesim, üzgünüm a-ama ben de istediğim kadar sık gelemedim. Bu senin

için olduğu kadar benim için de tehlikeli oluyor, seni tehlikeye atmak istemedim."

"Öyleyse neden bu sefer Feza'yla tuhaf bir mesaj gönderdin gelmem için?"

"Hanımım, gelmemin seni görmeyi istemek dışında acil bir nedeni daha var."

"Gerçekten beni görmeye mi geldin?"

Talon kızın elini tuttu; kız elini çekmedi. "Önce ay ışığından uzaklaşmalıyız, hanımım."

Ravan ona gülümserken dişlerinin parıldadığını gördü. "Eğer namusuma leke sürmeyeceğine söz verirsen" diye fısıldadı kız, haylaz bir tavırla.

Talon şaşırmıştı, neredeyse kızın elini bırakıyordu. Ama en önemlisi güvenlikleriydi ve muhafızlardan birinin surun üstündeki gözetleme yerinden bu gizli ilişkiyi görme ihtimali vardı.

Talon kızı aydınlıktan erik ağacının altına çekerek önünde diz çöktü. Ravan da iki dizinin üstüne çöktü; ona yakındı ama çok da yakın değildi. Elini geri çekmeye çalışmadı ve Talon alev alev yanan elinin içinde kızın elinin soğuk temasını hissederken, Ravan'ın da ona ateş bastığını hissettiğinden emindi.

Ama Ravan, Talon'un bu sıkıntısının farkında değilmiş gibi görünüyordu; bunun yerine ona sorgulayan bir bakış attı. "Beni görmeni gerektiren diğer nedeni söyle."

"Hanımım, Alamut'a kadar sana eşlik edeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Kız başını salladı. "Komutan önermeden önce ben bir koruma istedim. Siz oğlanlardan bazılarını erginlenmek üzere Alamut'a göndermeye hazır olduğu için hevesle kabul etti."

Talon "oğlan" sözüne kızdı ama kabalaşmak istemediği için üstünde durmadı. "Ravan, rahiple ben çok eski arkadaşız ve eğer onu burada bırakırsak fena hale özleyeceğim. Onun da bizimle birlikte gelmesi için bir yol bulunabilir mi? O iyi bir adamdır ve bir kâfir olsa da temiz kalplidir, kimseye zarar vermez. Hem benim gibi o da bir hizmetkâr olarak faydalı olabilir." İnandırıcılıktan uzak olduğunu hissederek sustu.

Ravan hâlâ önünde diz çökmüş, hiçbir şey söylemeden onun talebini düşünüyordu. Bir süre, sadece bir eliyle Badura'yı okşayıp Talon'a bakarak hiçbir şey söylemedi. Sonra Talon'un elini sıktı ve ellerini onun ellerinden aldı. "Bu konuda ne yapabileceğimi düşüneceğim, Talon. Kale kumandanına bunun için nasıl bir bahane sunabilirim emin değilim ama bir şeyler düşüneceğim. Şimdi gitmeliyim. Benim koruyucum olup beni bütün kötülüklerden esirgeyecek misin?" diye sordu, dudaklarında cilveli bir gülümsemeyle.

Talon iki elini birden kalbinin üstüne koyarak hayatı üstüne yemin etti; Ravan böyle ciddi oyunlardan büyük keyif alıyordu. Onu gerçekten koruyacağını artık biliyordu ama karşılaştıkları her seferinde bu masum oyunu oynuyorlardı. İki komplocu gibi birbirlerine gülümsediler. Ravan ayağa kalktı. "Git, koruyucum" diye fısıldadı. "Horozların ötmesine az kaldı ve sabahleyin yataklarımızda olmalıyız."

"Prensesim, teşekkür ederim. Allah seni kötülükten korusun."

Talon ortadan kayboldu. Orada olduğuna dair tek işaret saluki Badura'nın onun ardından hevesli bakışlarıydı.

Ravan mutlulukla kollarını kendine sararak, yanında hafif, çevik adımlarla yürüyen salukiyle birlikte hızla patikada ilerledi. Komutan'ın ve kendisinin konutuna çıkan merdivenlere açılan küçük kapıya ulaştığında nefes nefeseydi. Kapıda onu Feza karşıladı; her zamanki gibi güzel kızın aldığı bu büyük risk yüzünden çok heyecanlıydı. Feza fazla ses çıkartmadan hemen onu merdivene, oradan da dairesine yöneltti ve kendi kendine mırıldanarak her türlü uğursuz tahminde bulunarak, yatmaya gitmeden önce Ravan'ın yatağına girdiğinden emin oldu.

Kız buluşmalarını düşündü ve uzun zaman uyanık kaldı. Genç Frenk'in dokunuşu bile içini titretiyor ve ona alışık olmadığı duygular tattırıyordu. Bunu hatırlayınca bütün bedeni ürperdi ve içinde tedirgin edici ama hoş bir özlem duydu. Uykusu geldiğinde neredeyse şafak sökmüştü.

Bizler devinen bir dizi hayali şekilden
Başka bir şey değiliz, gelip geçen,
Gece yarısı Gösterinin Ustasının tuttuğu
Güneş'in aydınlattığı bu lambanın etrafında

Ömer Hayyam

Bölüm 10

Şah Rud Geçitleri

Komutan, Efendi'yle birlikte gittikten sonra kale halkı her zamanki hayatına geri döndü ve öğrenciler eğitimlerine devam etti. Yaklaşmakta olan üç günlük yolculuğa hazırlanmaları konusunda Talon ile Rıza'ya herkes ufak tefek öğütler veriyordu.

Diğerleriyle konuşan Talon ilk geceyi Şah Rud geçitlerinin yakınındaki köylerden birinde geçirmeleri gerekeceğini öğrendi. Burası, kilometreler sonra Alamut Vadisi olarak bilinen Alamut Rud'a götüren bir dizi derin vadinin girişiydi. Ertesi gün bölgedeki en eski kalelerden biri olan Lamissar ismindeki bir başka kaleye ve oradan da bir günlük mesafedeki büyük Alamut kalesine ulaşacaklardı. Fedailerin en uzak kalelerinden biri olan ünlü Mayum Diz kalesine gitmeyeceklerdi. Üçüncü gün güneş batmadan evvel Alamut Vadisi'ne girmiş olmalıydılar.

Talon bütün gün yürüyüp yürüyemeyeceğini ve eğer prenses at sırtında ve kendisi yayan olursa onu nasıl koruyacağını düşündü. İki korumanın da at sırtında olması gerektiğini düşünüyordu ama bu düşüncesini açıklayacağı kimse olmadığı için bekleyip görmeye karar verdi.

Üçüncü gün yine pırıl pırıl bir şafak söktü ama hâlâ prensesin başarılı olduğuna dair haber yoktu. Yazın sonuydu ve henüz

yağmurlar başlamamıştı. Kale ve komşu kasaba kışa hazırlık yapmakla meşguldü. Kasabanın yakınındaki tarlalar ve kalenin üstüne tünediği dağın kuzey yamaçları sonbaharın başında hasat edilecek buğday ve kökü yenen ürünler veriyordu. Bölgedeki pek çok meyve bahçesinden toplanacak meyvelerin yanı sıra kuru yemişler de vardı. Kökü yenen bitkilerle birlikte bunlar da kaleye getirilecek ve önlerindeki uzun kış için depolanacaktı.

Kale komutanının hasada bağlı olarak, kış için ne kadar hayvan keseceğine ve ne kadarını elinde tutacağına karar vermesi gerekiyordu. Yüksekteki yaylalardan hayvan yemi olacak otlar biçilerek getiriliyordu. Eşekler o kadar yüklüydü ki görünmüyorlardı bile. Tek görülen, çubuk gibi bacaklar üstünde patikalardan aşağıya hızla inen büyük öbeklerdi.

Kaleyi terk eden kervan bu yılki son kervan olmayacaktı; geçitler kapanmadan önce birkaç kervan daha gelecekti. Sonra yoğun kar ve kuzeyden esecek uğultulu rüzgârlar aylarca aralıksız ulaşımı durduracaktı. Bu da kale komutanının kervanların getirdiği balıkların çürümemeleri için özenle muhafaza edilmesini ve tahıl ambarlarının farelerden temizlenmesini sağlamasını gerektiriyordu.

Çocuklar sık sık ambarları temizlemeye ve avlanmaya yardım etmeye koşturuluyorlardı. Avlanmak bu enerjik delikanlılar için bir eğlence kaynağıydı ve iyi iş çıkartıyor, çoğunlukla bol avla geri dönüyorlardı.

Talon, Rıza ve birkaç genç daha sıklıkla küçük avlar bulmak için yayan gidiyorlardı dağlara; bu spora bayılıyorlardı ve heyecanla uzun mesafeler kat edebiliyorlardı.

Bir gün sabahın ilerleyen bir saatinde omuzlarında tavşanlar ve hatta küçük bir geyikle toz toprak ve ter içinde mutlu bir grup ana kapıdan içeri girdi. Kadınlardan birini sıcak su hazırlamaya ikna edebilmeyi umuyorlardı.

İki arkadaş banyo yapmaya fırsat bulamadılar. Nöbetçilerden biri Talon ile Rıza'ya muhafız evinde beklendiklerini söyledi. Gözlerinde soru dolu bakışlarla birbirlerine baktılar, sonra omuzlarını silkerek ellerindeki avları arkadaşlarına teslim ettiler. Muha-

fızların surlarda veya başka yerlerde nöbet tutarken arada dinlendikleri, surların içindeki küçük odalara gitmek üzere yönlerini çevirdiler.

Girişteki demir çivili kapıya giderek kendilerini görmek isteyeni beklemeye başladılar. Kapı yarı açıktı ve muhafızların şefinin oturduğu yeri görebiliyorlardı. Adam başını kaldırıp onlara içeri girmelerini işaret etti.

"Ah, işte buradasınız, değerli genç arkadaşlarım, içeri gelin."

"Allah'ın inayeti üstünüzde olsun, *Genab Sarvan"* dediler içeri girince bir ağızdan.

Oda karanlıktı, temiz de sayılmazdı. Etrafa ter ve yıkanmamış erkek kokusu sinmişti. Görevde olmayan muhafızlar odanın köşelerinde oturuyor veya uyuyorlardı. Şefin ise orta yerde, kapıyı ve avlunun büyük kısmını görebildiği bir masası vardı.

İkisi de onu daha önce hiç görmemişlerdi, diğer kalelerden birinden, belki de Alamut'tan gelmiş olmalıydı. Samiran büyük olsa da birbirlerini tanıyamayacakları kadar büyük değildi.

"Sizler bana ve adamlarıma Alamut'a kadar eşlik edecek olan gençlersiniz" dedi adam, berbat dişlerini bir dal parçasıyla kurcalarken.

Esmer, sağlam bir adamdı, görevde olduğu için yarı zırh içindeydi. Yer yer kırlaşmış olan saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Sivri miğferi masanın üstündeydi. Elinin uzanabileceği mesafede çok kullanılmış, aşınmış bir kılıç duruyordu. İkisi de bakımlı olan kırlaşmış bıyığı ve kısa sakalı olan sert görünüşlü biriydi. Gençlerin gözüne, bütün eski askerler gibi yaşlı ve yıpranmış görünüyordu. Yaşı onlardan çok daha büyüktü ve adamın pek çok savaştan ve çatışmadan sağ çıktığı sezilebiliyordu. Yüzünde ve çıplak önkollarında yaralar vardı. Nasırlı başparmakları ve güçlü elleriyle bilekleri epey kılıç salladığını gösteriyordu.

Onlara kendinden değersizmiş gibi değil, astlarınmış gibi davranıyordu. İşini iyi biliyordu ve onlarınkinin de bilincindeydi, onlara ne istediğini açık bir şekilde anlattı.

Prensesin üç atını bulacaklardı. Bu atlar Alamut'a kadar onlara eşlik edecekti ama Alamut hepi topu on at barındırabildiği

için onları nerede tutabileceklerini bilemiyordu. Ata binebiliyorlar mıydı? Sesi kuşkuluydu.

Talon kendini tuttu. "Ben bebekliğimden beri ata biniyorum, efendim."

Ortalıkta gezinen askerler sırıttı. Bu iyiydi işte. Şef bu *feren - giy*le biraz eğlenebilirdi.

Şef, Rıza'ya döndü. "Ya sen, yüce adam? Sen de daha memedeyken mi ata biniyordun?" Rıza adama baktı ve kibar bir sesle, "Ata binebiliyorum, Şef. Buraya gelmeden önce atlara bakıyordum."

"Alamut'a giderken yol boyunca prensesi korumanız için ikinizi Komutan seçti, Allah ondan razı olsun. Sürekli prensesle birlikte olacak ve kimsenin ona yaklaşmasına izin vermeyeceksiniz. Bu konu anlaşıldı mı?" Son cümleyi adeta bağırarak söylemişti. Gençler yerlerinde sıçradılar.

"Evet, Hazret!" diye bağırdılar bir ağızdan.

Askerler birbirlerine bakarak sırıttılar.

"Yarından sonraki gün şafakta hazır olun" diye kükredi şef. "Ata binebilseniz iyi olur, yoksa prensesin üzengilerine bağlanıp yol boyu koşmak zorunda kalırsınız" diye tehdit etti, şakacı bir tavırla. Sonra elini sallayarak gitmelerini işaret etti. Gençlerin ikisi de yerlere kadar eğilip koşarak odadan çıktı.

Talon, Rıza'ya baktı. "Eh, kafamdaki bir sorunun yanıtını aldım" dedi.

Rıza omzunu silkti. "Ata bineceğimize sevindim, daha eğlenceli olur. Diğer soru neydi?"

"Hiç. Sadece düşünüyordum, hepsi o."

"Dikkatli olsan iyi olur, Talon. Düşünmek tehlikelidir, özellikle senin durumunda" diye bağırdı Rıza, Talon'un kafasına bir şaplak indirip haylazca gülüp kaçarken.

Talon da gülerek onun arkasından koştu ve kafasına sağlam bir şaplak indirdi. İki güçlü kuvvetli genç adam birbirlerine laf atarak, insanlarla yüklü eşeklerin arasından geçerek ve bu kovalamaca esnasında yerden kaldırdıkları toz toprakla insanları rahatsız ederek avluda ilerlediler.

Sabırsız hizmetçiler ve kadınlar kendilerini sıyırıp geçen gençlere bağırıyordu. Kadınlardan bazılarının bakışları yanlarından geçen bu kıvrak gençlere takılıyordu ama onlar bunun farkına varamayacak kadar oynadıkları oyunla meşguldüler.

İki genç ertesi günü hazırlıklar yaparak geçirdi. Kişisel eşyalarını toplamaları ve önlerindeki kış için kalın giysiler bulmaları gerekiyordu. Talon kışın Alamut Rud Vadisi'nin bazen aylarca kalın bir kar örtüsüyle kaplandığını duymuştu. Lamissar ve Alamut kalelerine ulaşmak için, kışın kapanan birkaç geçitten geçmeleri gerekiyordu. Dondurucu soğuklar her kış can alıyor ve yeni mevsimin başında, karlar eridiği zaman donmuş insan ve hayvan cesetleri ortaya çıkıyordu.

Deneyimli bazı askerlerden sinir bozucu, çaresiz ve yalnız buldukları insanlara sürü halinde saldıran kurtlara dair hikâyeler dinlemişlerdi. Ama hikâyelerin çoğu dağların korkunç soğuğu üzerineydi. Samiran da kışın çok soğuktu ama bu insanlar aşırı soğuktan bahsediyordu.

Gençler ahır görevlisinin yanına gittiler ve onunla birlikte bu uzun yolculuk için atlara yeni nallar çaktılar. Yağlanacak ve bilenecek silahlar, yeniden tel geçirilecek yaylar ve gözden geçirilecek mızrak uçları vardı. İkisinin de sahip olduğu pek az giysiden başka giysiler bulması gerekiyordu. Asker ve eğitmenler arasındaki arkadaşları onlara eğer korumazlarsa ayak ve el parmaklarını koparacak olan soğuk ısırmasını anlatmışlardı.

Atların yemleri küfelerle taşınacaktı. Gençlere, eşekleri bu fazladan yükü taşımaya hazırlama görevi verildi. Yorgun gençlerin epey fazla görünen prensesin eşyalarını hazırlamak gibi başka işleri de vardı. Hepsi denk yapılıp renkli kumaşlarla sıkıca sarılmıştı, onun için eşyaları görmek isteyen gençlerin hevesleri kursaklarında kaldı. Onları yavaşlatacağı için bu yolculukta yanlarına deve almayacaklardı. Talon develerden pek hoşlanmıyordu; hayvanların içinde en çok atları ve tazıları tercih ediyordu. Prensesin iki salukisini de yanına alıp almayacağını merak etti. Alacağını tahmin ediyordu.

Sonra bir başka binici için bir eşek daha hazırlanması emri

geldi. Gençler bunun prensesin hizmetçisi Feza için olduğuna karar verdiler. Yolculuk üç gün sürse de yaşlı kadın için zorlu bir deneyim olacağını düşünen Talon, Feza için çok rahat bir eşek hazırlamaya karar verdi. Etraftan kadının rahat edebilmesi için eşeğin üstüne koymak üzere bulabildiği kalın örtüleri yürüttü, bazılarını da ödünç aldı.

Hâlâ rahibi yanlarına almaları için izin çıkmamıştı. Talon prensesin başarısız olabileceğinden endişelenmeye başlamıştı. Jean'ı bir balyanın içine koymak veya başka bir umutsuz girişimde bulunmak gibi gülünç fikirler geliyordu aklına. Bütün bunları aklından atması, kaygısını ve sabırsızlığını kontrol etmesi gerekti. Talon, Ravan'ın Jean'ı yanlarına almaları için bir yol bulacağına inanmak istiyordu.

O akşam suratları asık olan Talon ile Jean yemek salonunda oturmuş, önlerindeki yemeği didiklerken suskundular. Lezzetli yemişlere bile aldırmıyorlardı ki bu Jean için pek olağandışıydı. İkisi de yaklaşmakta olan ayrılıktan bahsedecek yüreğe sahip değildi. Ertesi gün, tam şafak sökmeden evvel bölük Talon'la birlikte ayrılacak ve belki birbirlerini bir daha asla göremeyeceklerdi. Talon'un göğsünde kocaman bir yumru vardı. Kilimin üstüne çökmüş, kamburunu çıkartarak kâsenin üstüne eğilmiş, yahnisini didikleyip duruyordu. Jean gönülsüzce şaka yaparak boşuna havayı yumuşatmaya çalıştıktan sonra o da sıkıntılı bir sessizliğe gömüldü.

Askerlerden, karılarından veya cariyelerinden oluşan her zamanki kalabalık salonun etrafındaki kilimlerin ve halıların üstünde oturuyor veya köşelerde çömelmiş zar atıyorlardı. Duvarda asılı bir meşalenin yanında, oymalı bir tahtanın üstünde, bir cepten diğerine küçük, pürüzsüz taşları hareket ettirmekten ibaret olan Serratta oynayan iki adamı seyretmek için gürültücü bir kalabalık toplanmıştı. Bir oyuncu fırsatını bulunca rakibinin taşlarını eline geçiriyor ve onları tahtanın ucundaki bir cebe koyuyordu. Cebinde en çok taş olan kazanıyordu. Oyun kullanılmaktan iyice parlamış olan güzel oymalı bir tahtanın üstünde oynanıyordu.

Normal koşullarda, gördükleri en hızlı, en heyecanlı oyunlar-

dan biri olduğu için bu oyun Talon'la Jean'ı da cezbederdi. Oyun iyi bir belleğe sahip olmaya, sayma ve aldatma yeteneğine dayanıyordu.

Ne var ki bunlann hiçbiri o akşam yaygının üstünde oturan bu iki adamı ilgilendirmiyordu. Gürültü neredeyse salonun karşısından gelen sesi bastıracak kadar yüksekti. Talon'un keskin kulaklan dikildi. Kapıya baktı ve orada bir muhafızın gözlerini kısarak loş odaya baktığını gördü. Tekrar Jean'ın ismi bağırıldı. Bu sefer Talon açıkça duydu ve dirseğiyle Jean'ı dürttü.

"Sana sesleniyorlar, Peder. Biri seni görmek istiyor" dedi yüksek sesle.

Jean ayağa kalktı, Talon da onu izledi. İnsanları yararak salonda ilerleyip sabırsız askerin beklediği kapıya gittiler.

"Şef *ferengi*yi görmek istiyor" dedi. "Sen de gel, Talon." Hızlı yürüyen nöbetçinin arkasına düşerek akşamın loşluğunda şefin bulunduğu muhafız odasına gittiler.

"İşte buradasınız" diye bağırdı adam. "Sen, *ferengi*" dedi rahibe işaret ederek, "eşyalannı topla. Bizimle Alamut'a geliyorsun."

Talon'a döndü. "O kutsal kaleye neden bir *ferengi* götürmek istiyoruz bilmiyorum ama Allah'ın işine akıl ermez, onun için ne bunu ne de kale kumandanının verdiği emirleri sorgulamak bana düşmez" dedi alçak sesle, sanki Jean tam önünde durmuyormuş gibi.

Mutluluktan konuşamaz halde olan Talon başını salladı. "Allah gerçekten şaşılacak işler yapıyor, efendim" dedi, çatlak bir sesle. "Allah sizden razı olsun."

İkisi birlikte şefin önünde eğilerek oradan ayrıldılar. Yemek salonuna geri dönerken Talon kendini zor tutuyordu. "Sevinçten bağırıp dans etmek geliyor içimden" diye fısıldadı.

Aynı duyguları hisseden Jean da fısıldadı, "Sana daha sonra sanlırım, seni kerata. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama yaptın işte." Jean havaya sıçradı, Talon da gülerek onu taklit etti; böylece ikisi beraber hoplayıp sıçrayarak yemek salonuna giden yolda kol kola dans ettiler.

Karanlık kapıya geldikleri zaman kendilerine geldiler ve sıcak, gürültülü odaya girdiler. Seratta oynayan adamlardan biri başarılı bir hamle yaparak sayı kazandığı için etraftaki kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Talon'la Jean bu gürültüye aldırmayarak dosdoğru hâlâ kepçeyle yemek dağıtan aşçının yanına gittiler ve aniden kurt gibi acıktıkları için biraz daha yemek istediler.

Ertesi sabah şafak sökmeden önce Talon'la Rıza arkadaşlarıyla vedalaştı. Erginlenmek için gelecek yıla kadar beklemesi gereken gençlerin oluşturduğu bu mutlu gruptan ayrıldıklarına üzgündüler. Birbirlerini bir daha ne zaman göreceklerini bilmedikleri için bol bol kucaklaştılar ve birbirlerine küçük hediyeler verdiler.

Uykulu gözlerini ovuşturarak ahırlara doğru koşan gençler atları eyerleyip yolculuğa hazırlarken hava henüz aydınlanmamıştı. Arkadaşlarından bazıları ve askerler büyük avluda bir araya geldi. Bütün eşyalar yüklendi ve Jean ile iki genç de dâhil olmak üzere bütün adamlar doğu ufkunda ilk ışıklar görünmeden önce harekete hazır hale geldiler. Jean kendisi için aceleyle bulunan eşeğin üstüne beceriksiz bir şekilde oturdu. Kimse konuşmuyordu.

Gençler, askerlerin yaptığı gibi, bol pantolonlarını diz altlarına kadar çıkan yumuşak dana derisinden çizmelerinin içine sokmuştu. Ama askerlerin tersine, zincir zırh giymemişlerdi. Kemerlerinde bir ok kılıfı taşıyorlardı ve yayları da sol uyluklarının arkasında, eyer eteğinin altındaki kının içindeydi. Eşyalarını denkleyip eyerlerinin arkasına yüklemişler, yolculuk sırasında sıcak tutması için gösterişli olmasa da iyice onarılmış uzun tunikler giymişlerdi.

Muhafız odasından silah istedikleri için ikisinin de, en iyi kalite olmasa da kılıç taşımasına izin verilmişti. Sonunda, şefin müdahalesiyle kılıçların yanı sıra yay da almayı başarmışlardı.

Askerlerle şefin üstünde kolları bileklerine kadar inen uzun, zincir zırh tunikler vardı. Bunun altına da yün iç gömlek ile kalın mintanlar giymişlerdi. Dizlerine kadar çıkan çizmelerinin içine soktukları bol yün pantolonlar kıyafetlerini tamamlıyordu.

Talon onların zırhına gıpta etti. Her biri uçları keskin mızraklar taşıyordu. Sol kollarında hafif, yuvarlak kalkanlar tutuyorlardı ve yan taraflarından ince, kavisli kılıçlar sarkıyordu. Bazıları uyluklarının arkasındaki kılıflarda yaylar ve sırtlarına bağladıkları okluklar taşıyordu. Kıyafetlerini sıkıca sardıkları sarıklarının üstündeki yuvarlak, sivri miğferler tamamlıyordu. Hepsi dans eder gibi yürüyen Türkmen atlarına binmişti.

Elburz'un doğudaki doruklarının üstünde ilk güneş ışıkları görünüp gölgeleri vadiden silmeye başladığı zaman muhafızların şefi grubu denetlemeye geldi. Adamları bakımlı atlarının yanında hazır ol vaziyetinde duruyordu. Üç at ile iki eşeği tutan iki genç de onların yanındaydı. Şef, birçok yolculuk yapmış ve savaşa katılmış eski bir askerdi, öncelikle koşum takımlarını kontrol etti. Bunu yaparken pek mızmızlansa da şefin dikkatli tavırları ona saygı duymaya hazır olan gençleri çok etkiledi. Talon şefin böyle mızmızlanmasının bir nedeni olabileceğini düşünüyordu, zira prenses henüz görünmemişti ve şefin mümkün olduğunca çabuk yola çıkmak istediği belliydi. Şef koşum takımlarını ve dizginleri çekerek yeterince sağlam olduklarını denetlemeyi henüz bitirmişti ki adamların arasında bir kımıldanma oldu.

İç kale yönünden, sabah serinliğinden korunmak için iyice sarınıp sarmalanmış olan ufak tefek Feza görünmüştü. Talon onun binmesine yardım etmek amacıyla eşekle birlikte öne çıktı. Feza eliyle onu durdurarak dönüp arkasına baktı. Ravan da birkaç adım arkasından geliyordu. Soğuk yüzünden o da iyice sarıp sarmalanmış ve başına bir şal örtmüş olmasına rağmen kim olduğuna dair hiç şüphe yoktu. Huşu içindeki topluluk prensesle yanındaki salukileri izliyordu.

Ravan sanki ava gidiyormuş gibi giyinmişti; tuniği karışık desenli ve parlak kırmızı renge boyanmış en iyi devetüyündendi. Uzun ve yumuşak çizmeler giymişti ve eğer gerekirse peçe olarak kullanabileceği bir şal örtmüştü omuzlarına. Adamlar nezaret edecekleri bu kızın güzelliği karşısında mest olmuştu.

Talon ile Rıza kızın önünde eğildiler. Şef de genç kızı eğilerek selamladı. Ravan, Talon'a başını sallayarak kısrağına doğru

yürüdü. Kısrağı Kaleen'in boynuna dokunarak bir şey mırıldandı ve sonra yardım almadan bacaklarını iki yana açarak ata bindi. Sonra sanki 'Ee, artık işimize bakalım mı?' der gibi Feza ile Talon'a baktı.

Talon salukilerin ilgisini görmezden geldi; hayvanlar onu her zaman yaptıkları gibi selamlamak istiyordu. Talon sanki onlarla hiç ilgilenmek istemiyormuş gibi hayvanlardan uzak durmaya çalışıyordu. Bu sırada Ravan'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme görür gibi oldu. Feza'nın eşeğin sırtına binmesine yardım etti ve orada rahat olduğundan emin olduktan sonra kendisi için seçtiği Cabbar'ın dizginlerini tutup binmeye hazırlandı.

Efendi'nin kız kardeşini atalarının evine götürmek için toplanmış, iyi eğitilmiş adamlardan oluşan iyi silahlanmış grup atlara bindi. Şef, adamları ve gençler söz konusu olduğunda, hiçbir şey bu görevin yerine getirilmesine engel olamazdı. Bu bölgedeki yollar, böyle bir ödülü ele geçirmek için dolaşan sultanın adamlarıyla doluydu. Kalenin korumasından çıktıkları andan itibaren herkes dikkat kesilecekti.

Şef yola çıkma emri verdi. Gençler prensesin peşine düştü. Prenses kısrağını şefe doğru yanaştırdı.

Şef durarak onun yaklaşmasını izledi, sonra öne eğildi. "Hanımım" diye homurdandı, "hazır olduğunuz zaman başa geçebilir miyim?"

Ravan başını salladı. Şef tekrar eğilerek sol eliyle kılıcının kınını tuttu ve Türkmen atının başını çevirdi. Yolcular ağır kalenin kapılarına doğru ilerledi. Bağırarak bir emir daha verildi ve kapıdaki nöbetçiler demir çivili büyük kapıları açmak ve sonra grup dışarı çıkarken onları selamlamak için duvar boyunca dizilmek için koştular.

Yolculuklarının ilk bölümünde Samiran Kalesi'nin yakınında iki kervan yolunun kesiştiği noktadan geçeceklerdi. Koyağa indiler ve sonra onları on beş kilometre kadar ileride, büyük düzlüğe açılan bir ağza götürecek olan doğu yönünde ilerlemeye başladılar.

Talon heyecanlıydı. Bacaklarının arasında güçlü bir atın varlı-

ğı duygusu ve nihayet uzun bir maceraya çıktıkları gerçeği onu mest ediyordu. Rüyalannda o zaten prensesi düşmanlardan koruyor ve ün ve şeref kazanıyordu. Yanında ilerleyen Rıza da heyecanlıydı ama o da susuyordu. İki düşük çeneli gibi gevezelik ederek şefin öfkesine üstlerine çekmek istemiyorlardı. Üstelik prensese eşlik etmek ciddi bir işti; bu sorumluluk karşısında ikisi de huşu içindeydi.

Yolculuğun bu kısmında pusuya düşürülmeleri olası değildi. En tehlikeli bölge, İsmaili kabilesinin baskın olduğu Elburz dağının geçitlerinde kaybolmadan önceki bölgeydi. Orayı geçtikleri zaman kendilerini tehlikenin dışında sayabilirlerdi. Onun için, tehlikeden çıkana kadar göğüs germeleri gereken otuz beş kilometrelik bir yol vardı.

Topluluk, bir sürpriz olmaması için önde ve arkada öncü ve artçı birliklerle ilerliyordu. Koyakta gafil avlanmak olmazdı. Birkaç saat sonra koyaktan büyük düzlüğe çıktılar ve biraz önlerini görebildiler. Kuzeyde dağların arasında büyük denize, yöre halkının tabiriyle Daray-e-Mazandaran'a veya Jean'ın tabiriyle "Hazar Denizi"ne açılan geçide işaret eden devasa gediği görebiliyorlardı. Talon orada aslandan büyük vahşi hayvanların dolaştığı sık ormanlar bulunduğunu ve denizde insan büyüklüğünde balıklar yüzdüğünü duymuştu.

Gedik, doğuya doğru birbirini kovalayan bir dizi dağ sırası içinde eksik bir diş gibiydi. Güneye doğru pek çok alçak tepe ve ötesinde İsmaililerin can düşmanlan sultanlann büyük arazilerinin uzandığı ve zaman zaman avlandıklan küçük ormanlar vardı.

İran'ın içlerine giden yol güneye ve doğuya doğru uzanıyordu. Doğuya, Şah Rud Vadisi geçitlerine sapmadan evvel bir süre bu yoldan gideceklerdi. Yüksek vadilerin derinliklerindeki Alamut'a götüren güvenli geçitlere tırmanmadan önce bu açık araziden geçmeleri gerekiyordu.

Ara sıra askerlerden birinin mırıldanarak yaptığı bir yorum veya şefin homurtusu dışında hiçbir şey konuşulmuyordu. İki genç Feza ile prensesin arkasından gidiyordu, Jean en arkadaydı. Etrafı tarayan gözleri tetikteydi.

İhtiyatlı bir adam olan şef bağırarak öncü birlikleri bir sorun olup olmadığını görmek için yolun iyice aşağısına gönderdi, sonra atlı alayın başına geçti. Muhafızlarının ortasındaki prensesi ve maiyetini dikkate almamıştı.

Bu önlemlere rağmen bütün grup gergindi. Talon eğer saldırıya uğrar ve kaçmaları gerekirse yavaş giden eşeklerinin üstündeki Feza ile Jean'a ve yük katarlarına ne olacağını merak ediyordu.

Rıza etrafta uzanan düzlüklerdeki çatlakları işaret ederek her an vurabilen ve birkaç dakika içinde bütün bir köyü veya kasabayı yutabilen depremler hakkında bir şeyler söyledi. Önde giden şefe duyurmadan, alçak sesle Talon'a her şey öylece yok olacak diyordu. Geriye sadece onlarca metre yüksekliğinde bir toz bulutuyla ölüler kalacaktı. Kendi anne babası ülkenin kuzey doğusunda, Afgan sınırının yakınında bu şekilde ölmüştü. Çatlaklar insan bedenlerini saklayacak kadar büyük ve derindi.

Çok geçmeden grup rahatladı ve prenses gençleri işaret ederek yanına çağırdı. Talon'la konuşmak istiyordu ama sadece Talon'u yanına çağıramazdı, onun için ikisini birlikte yanına çağırmıştı. Gençler geldiğinde iki saluki çekildi. İki genç prensesin isteklerine amade olduklarını göstermek için elleriyle önce kalplerine, sonra da alınlarına dokundular.

Prenses başını nazik bir şekilde Rıza'ya doğru eğerek haylaz bir ifadeyle Talon'a gülümsedi.

Talon gülümsememek için kaşlarını çattı. Üstündeki kalın giyisilerin sıcaktan kavrulduğunu hissetti.

Ravan onun bu rahatsızlığının farkında değilmiş gibi görünüyordu. Alçak sesle, "Görüyorum ki rahip bizimle beraber" dedi.

"Evet, hanımım" dedi Talon, yine alçak bir sesle. "Nezaketiniz için size teşekkür etmek isterim, Alamut'ta ona ihtiyacınız olduğunu bilmiyordum." Bu son sözü Rıza için söylemişti.

Ravan kısrağının boynundaki sineğe tembelce bir fiske vurdu. "Feza'yla bu konuyu konuştuk. Bir edip olduğu ve artık İran dilini de iyi anladığı için onun da bizimle gelerek olanı biteni bizim için yazmasını istedik."

Talon konuşabileceği bir konu düşünürken sessizleşmişti. Atların toynaklarının takırtısı dışında başka bir ses duyulmuyordu. Rahip gerçekten bir edip olduğu ve iyi yazı yazdığı için Ravan'ın onun da aralarında olmasını istemesi oldukça akla yatkındı.

Kızın sonraki sorusu Talon'u afallattı. "Yakında fedai olmak için erginleneceksiniz. Çiçeklerle dolu bahçeleri, şarabın bol ve orada güzel kızların bulunduğunu biliyorum. Geri geldiğiniz zaman bana bunları anlatır mısınız?" Bu son söz içten bir masumiyetle söylenmiş gibiydi.

Talon yutkundu. "Hanım-ım, ben-ben erginlenme hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bittikten sonra bu konuda konuşmamıza izin vermeyeceklerine eminim." diyebildi.

Aslında, onlara fedai olacakları söylendikten sonra, Samiran'da kaldıkları o kısa süre zarfında Rıza ile bu konuyu hiç konuşmamışlardı. Ancak ikisi de Ravan'ın söylediklerini uzun uzadıya düşünmüşlerdi. Erkekliğin eşiğindeki gençlerin çoğu gibi fiziksel aşk konusunda deneyimleri yoktu. Genç sevgilileri olan *Refik*ler ve hatta fedailer tanımış olsalar da ikisi de onları örnek almamış, böyle bir eğilim içine girmemiş ve bu tür teklifleri reddetmişlerdi.

Ne var ki her fırsatta kadınları düşünmekten kendilerini alıkoyamıyorlardı. Çoğunlukla, bütün gençler gibi, onların da bu konudaki konuşmaları kaba sabaydı.

Prensesin kendisini böyle bir soruyla karşı karşıya bırakması, onu sadece fani kızlar için hissettiği tensel arzuların dışında bambaşka bir yere koymuş olan Talon'u sarsmıştı. Bu soruyu duyup duymadığını anlamak için Rıza'ya baktı ve yüzündeki kaskatı ifadeyi görünce duyduğunu anladı.

Prenses ciddi görünüyordu. "Neyse... önemli değil. Orada erkek olacaksınız. Sonrasını hep beraber görürüz" dedi, Talon'a gizemli bir şekilde gülümseyerek. Ravan gençlerin yüzlerinde beliren komik ifadeleri seyrederek eğleniyor gibiydi.

Bir bağırma sesinin duyulmasıyla bütün atlı birlik aniden durdu. En ilerideki öncüler büyük bir hızla dörtnala onlara doğru yaklaşıyordu. Çok geçmeden atlarını şefin önünde durdurup ba-

ğırarak bir şeyler söylediler ve arkalarındaki yolu işaret ettiler. Şef dikkatle dinledikten sonra döndü ve herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle bir emir verdi.

"Yoldan ayrılın ve kuzey doğudaki dağ eteklerinde gördüğünüz şu küçük ağaç kümesine doğru gidin. Sultanın adamları kalabalık bir grup halinde bu tarafa geliyor."

Bir araya toplanmış atlıların arasından kendine yol açarak prensesle maiyetine yaklaştı. Gençlere sert bir bakış atarak prensese, "Görünmemeniz lazım, hanımım" dedi. "Lütfen adamlarla ormana gidin. Eğer bir çatışma olursa siz ve bu ikisi" dedi gençleri işaret ederek, "dağ eteklerinden geçide doğru gitmelisiniz. Geçit otuz beş kilometre kadar kuzey doğuda; eğer görünmeden hızla giderseniz ulaşabilirsiniz. Bunun pek zor olacağını ve uzun süreceğini sanmıyorum. Hepimiz Allah'ın bizi kâfirlerin gözünden gizlemesini umut edelim. Ama eğer öyle olmazsa, ben kaçmanızı sağlamak için onları oyalayacağım. Hadi gidin!"

Bütün birlik prensesin grubunun etrafını sararak hızla onlan, kuzeyde üç kilometreden daha az bir mesafedeki alçak tepelerin üstünde görülen ağaçlara doğru yöneltti. Henüz yaklaşan düşmana dair bir işaret yoktu ama herkes öncünün düşmanın sayısı hakkında verdiği tahmin yüzünden gergin ve kaygılıydı. Sayılan muhafızların savaşabileceğinden çok daha fazlaydı.

Hızla tepelere ulaştılar. Atlılar önden gidiyor, sürücülerinin sopa vurarak teşvik ettiği yük taşıyan eşekler onları izliyordu. Feza ile Jean da onlara ayak uydurmak için hayvanlarını acele etmeye zorluyorlardı. Sinirler gergindi.

Şef birkaç adamıyla arkada kalarak kaygılı gözlerle önden giden atlıların kaldırdığı toz bulutuna bakıyordu ve düşmanın toz bulutu dağılıncaya dek gelmemesi için dua ediyordu.

Ağaçların arasına sığındıktan sonra bir araya toplandılar. Gözler şefin üzerinde toplanmıştı. Şefin emri gecikmedi. Deneyimli askerler atlarından indiler ve dizginleri diğerlerinin eline tutuşturduktan sonra sürünerek tekrar tepenin eteğine doğru ilerleyip yere uzanıp yolu izlemeye başladılar.

Kimse konuşmuyordu. Etrafta duyulan tek ses üzerlerine ko-

nup kalkan sineklerin vızıltısıydı. Talon uzaktaki bir keçi sürüsünün melemesini duydu. Sürü onların bulunduğu kuru dere yatağının çok yukarısındaydı ve bulundukları yerden onları göremiyorlardı. Talon atının başında dolanan sinekleri eliyle kovaladı. Gergin insanlarla atların kokusunu adeta alabiliyordu. İnsanlar kulaklarını dikmiş yolun epey aşağısındaki kalabalık bir atlı topluluğunun seslerini dinliyordu. Düşman atlılarının gemlerinin şıkırtısı ve yere vuran toynakların sesi dikkatlerini dağıtıyordu.

Şef içini çekerek bir küfür mırıldandı. Adamlarına bu durumdan kurtulabileceklerini ümit ettiğini söyledi. Mırıldanarak yoldaşlarına kaba bir şey söyleyince içlerinden biri kısık sesle güldü. Talon savaşçıların oldukça sakin olduklarını görüyordu ama rahat olduklarını düşünecek kadar da aptal değildi. Böyle bir duruma tanık olduğu son seferi hatırladı ve eğer ele geçirilirse bu defa başına neler gelebileceğini düşündü.

Prensese bakmak için döndü. Prenses sakindi. Paniğe kapılan Feza'ya bir şeyler mırıldanıyordu. Ravan, Feza'ya şefin ne yaptığını bildiğini ve onlara bir şey olmasına izin vermeyeceğini temin ediyordu. Talon, Rıza'ya da bir göz attı, arkadaşı ona gülümsüyordu. Rıza yoluna çıkan her şeye her zamanki tavrıyla yaklaşıyordu; eğer meydan okunursa hızlı ve ölümcüldü, diğer durumlarda ise oldukça sakindi.

Şefin omuzları gerilmiş, askerleriyle birlikte bütün dikkatini yola odaklamıştı. Düşman güney doğu yönünden, Gazvin şehrinden geliyordu. Bunlar bir soyluya eşlik eden büyük, silahlı bir süvari grubuydu. Bir savaş birliği olduğuna şüphe yoktu, nereden geldiklerini bilebiliyorlardı ama nereye gideceklerini kestirmeleri çok zordu. Belki de sahile gidiyorlardı. Kalabalık süvari grubu acele etmeden tırıs ilerliyor ve gayet kaygısız görünüyordu.

Şefin birliğinin oluşturduğu toz bulutu bayağı dağılmış olmasına rağmen hâlâ onları ele verebilecek kadar emare vardı. Şef güven vermek istiyordu ama adamlarına gizlice, kaderin elinin iyi olduğu kadar zayıf da olabileceğini bildiğini söyledi. O ve adamları gelenleri daha önce kendilerinin yoldan ayrıldıkları

noktaya yaklaşana kadar izlediler ve sonra öndeki süvarilerden birkaçının durduğunu gördüler. Örselenmiş zemin gelenleri şüpheye düşürmüş olmalıydı. İçlerinden biri atını çevirip yolun birkaç adım dışına çıktı. Adamlar el kol hareketleri yaparak konuştular, sonra yoldan ayrılan atlı döndü ve kolunu kaldırarak şefin bulunduğu yönü işaret etti. Bu hareketi şef için yeterliydi. İki adamına oldukları yerde kalmalarını söyleyerek hızla tepeden indi ve Ravan ve grubunun yanına doğru koştu.

"Hanımım, söylediğim gibi gitmelisiniz, hemen şimdi. Dere yatağından tırmanın ve ilk dik tepelere yaklaştığınız zaman dağlardaki ilk açıklıklara gelinceye kadar yamaçtan ilerleyin. Açıklıktan geçin ve yukarı tırmanarak geçitleri bulun. Buradan yaklaşık otuz beş kilometre ötede. Oraya varınca güvende olacaksınız ama şimdi hemen gidin, acele edin."

Onun cevap bile vermesini beklemeden adamlarına döndü ve dördüne prensesle birlikte gitmesini emretti. Diğer on dördüne savaş düzenine geçmelerini emretti. Okçulara menzile girer girmez düşmanın liderlerini düşürmeye hazırlanmalarını söyledi. Kahramanlık istemiyordu ve askerleri kendisine yakın duracaklardı. Eğer elinden gelirse açık arazide savaşa girmeyecekti. Adamlarına amaçlarının düşmanın ilerlemesini mümkün olduğunca geciktirmek olduğunu hatırlattı. İki asker düşman birliğinden ayrılan küçük bir grubun yaklaştığı haberini verdi.

"Kaç kişiler?" diye sordu şef. "Beş" diye geldi yanıt. "O zaman onları pusuya düşüreceğiz" diye homurdandı ve adamlarını araziye yerleştirmeye başladı.

İçlerinden birkaçı atları prensesle grubunun gittiği yöndeki kuru dere yatağının yukarısına götürdü. Okçular kıyı boyundaki iri kayaların arasına saklanırken mızrakçılar sürünerek, pusuya düşürdükten sonra düşmana hiçbir kaçış yolu bırakmayacak şekilde pozisyonlar aldılar. Şef yolda kalan düşman askerlerinin hareketlerini izlemesi için bir savaşçısını tepeye yolladı.

Yine bölgeye sadece sinek vızıltılarının, gittikçe yaklaşan keçilerin ve ağustos böceklerinin kulak tırmalayan seslerinin bozduğu huzursuz bir sessizlik çöktü. Keçiler dere yatağı boyunca

dağdan aşağı iniyor gibiydi. Şef o tarafa baktı ama saklandığı yerden hiçbir şey göremiyordu.

Taşların üstüne vuran bir toynak sesi ve dikenli bir dala sürtünen bir süvarinin mınldanarak küfretmesi ziyaretçilerin pusu bölgesine girdiğinin ilk işaretiydi. Sonra öncüler aniden şefle adamlarının burunlannın dibinde bitiverdiler. Şef hızlı bir hareketle ayağa kalkarak mızrağını dosdoğru liderlerine fırlattı. Doğru nişan almıştı ve karnına mızrak saplanan adam atın üstünde geriye doğru kaykıldı. Adamın duyduğu acıdan nefesi kesildi ve başını eğip mızrağa baktı. Çığlık atmalanna bile fırsat verilmeden üzerlerine kayaların ardından dolu gibi ok yağdı ve hepsini etkisiz hale getiri ldi. Dört kişilik grup kılıçlarını çekecek zaman bile bulamamıştı. Askerler saklandıkları yerden fırlayarak onları paniğe kapılan atlardan aşağı çektiler. Çığlıklarının duyulacak kadar yükselmesine fırsat vermeden hepsini boğarak öldürdüler.

Şef biraz önceki süvarilerin kanlı yığınlar halinde yerde uzanan cesetler olduğundan emin olur olmaz yavaşça adamlarına atları yakalamalarını emretti. Ellerinden geldiğince hızla hareket ediyorlardı. Bütün birlik hiç ses çıkartmadan okları ve silahları topladılar, kurbanların korkmuş atlarını da yanlarında sürükleyerek sessizce dere yatağının yukarısındaki kendi atlarına doğru koştular. Şef birkaç dakika sonra yolda bekleyen askerlere alarm verileceğini ve bütün birliğin arkalarına düşeceğini biliyordu. Onları oyalayacak en az üç savunma pozisyonu daha almayı düşünüyordu.

* * *

Ravan ve grubu şef gitmelerini emrettiği andan itibaren kuru dere yatağı boyunca kaçtı. Talon, eşeklerin taşlı dere yatağında oldukça hızlı ilerlediğini fark etti. Ayakları sağlam basan eşekler bu zor arazide atlardan daha iyi koşuyordu. Dağın eteğine paralel bir yol tutmalarını sağlayacak açıklığı bulmaya çalışarak bütün gayretleriyle tırmanmayı sürdürdüler. Talon bu açıklığı kaçırıp nehir yatağının yüksek duvarları arasında kapana kısılmaktan korkuyordu.

Bir dönemeçte kalabalık bir keçi sürüsüyle burun buruna geldiler. Paniğe kapılan keçiler atlann bacaklannın arasına daldı. Neyse ki hepsi de iyi biniciydi, aksi takdirde o kayaların arasına düşmek tehlikeli olurdu. Yük hayvanlarının yanında giden Jean ile Feza'nın sürekli sopa vurarak yürümeye teşvik ettiği eşekler bu meleyen güruhun içinden zorlukla ilerlediler. Keçileri güden üç çocukla bir yaşlı adam askerleri görür görmez uzaklaşmıştı.

Bir süre sonra meleyen ve her yöne dağılan paniğe kapılmış keçilerin arasından sıynldılar. Salukiler bütün bunları müthiş eğlenceli bulmuş ve Ravan sert bir sesle onları geri çağırana kadar keçileri etrafta kovalayıp durmuşlardı. Sonra prenses aniden güldü, kahkahasının tatlı çınlaması dere yatağının duvarlarında yankılandı. Gerginlik kayboldu ve diğerleri de gülmeye başladı. Ama hemen kendilerini toplayarak atlarını dehlediler.

Çok geçmeden dere yatağının doğu kıyısında büyük bir yarığa geldiler ve atlarını dik yamaçtan yukarıya sürerek düzlüklere bakan tepelerden birinin yamacına çıktılar. Buradan güneydeki dağın yamacını sararak doğuya doğru kıvnlan bir patika görülüyordu. Yolun nerede son bulduğunu göremiyorlardı ama Talon bu yolun geçide gittiğinden emindi. Askerler prensese saygılıydılar ama aldıklan emir doğrultusunda grubun daha da hızlanmasını istediler. Bu ülkeyi tanıyorlardı ve bu yollara aşinaydılar. Otuz beş kilometre kadar ilerdeki geçitlerle tıkanan Şah Rud Vadisi'ne giden o geniş girişe daha önce de girmişlerdi.

Tepeden ayrılırken arkasına göz atan Talon aşağıda uzanan düzlüğü görebiliyordu. Güney batıya doğru baktı. Yolu da görebiliyordu ama orada olması gereken kalabalık grup yerinde değildi. Yoldaşlarının gittiği tepelere doğru bir toz bulutunun yaklaştığını fark etti. Şefin düşmanla savaştığını anladı.

Acele etmeliydiler. Henüz tehlikeden kurtulmuş değillerdi. Eğer düşman bir şekilde şefi ezip geçer ve prensesin onunla birlikte olduğundan şüphelenirse cesaret edebildikleri yere, ilerideki İsmaili topraklarının sınırlanna kadar peşlerinden gelirlerdi. Düşmanla ve aşağıda sürmekte olan çatışmayla aralarını olabildiğince açmak için hızlandılar.

Güneş iyice yükselmişti artık; neredeyse öğle olmuştu. Atlarla binicileri ter içindeydi ve yorulmaya başlamışlardı. Prenses askerleri zorlamak istemiyordu ama Feza'nın çok yorulduğu ve biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğu da açıktı. Alçak sesle Rıza'ya öndeki askerleri yanına çağırmasını söyledi ve sonra saygılı bir tavırla onlarla konuştu.

Sert dağ adamları olan askerler hiç yorulmamıştı ama Feza'nın yorulduğuna ikna olup kısa bir mola vermeyi kabul ettiler.

Her zamanki gibi dikkati elden bırakmayan askerler sırayla arkalarında bıraktıkları patikayı gözlemeyi sürdürdüler. İçinde ilerledikleri vadinin güney tarafından, bir dizi çağlayanlar halinde vadinin geniş ağzının ortasına dökülen büyük dağ nehrinin oluşturduğu uzun, derin gölcükleri açıkça görebiliyorlardı. Talon hızla akan o suyun içine girip serinleyebilmeyi diledi.

Grubun geri kalanı yere indi. Feza'nın eşeğinden inmesine yardım ettiler. Yaşlı kadın yorgundu ama eğer gerekiyorsa çay yapabileceğinde ısrar etti. Prenses gülerek ona çayın tehlikeden kurtulana kadar bekleyebileceğini söyledi. Atlara verebilecek hiçbir şey yoktu ama biniciler kendileri için peynir ve yoğurt çıkarttılar. Biraz soğanın yanı sıra, Talon'un çok sevmeye başladığı bayat, düz *barbari* ekmeği de vardı.

Yiyecekler hızla yenildi, üstüne yük hayvanlarının taşıdığı tulumlarda bulunan su içildi. O noktadan manzara muhteşemdi ve Talon bakmaya doyamıyordu. Buradaki dağlar Samiran'dakilerden çok daha yukarılara yükseliyor gibiydi. Rıza'nın halkı da dağ insanı değildi, onun için o da çok etkilenmişti. Jean ile iki delikanlı, prensesin ve kendi atlarının dizginlerini ellerinde tutarak yere oturup vadiyi seyretti. Talon, Feza'nın çok korktuğunu söyleyen gergin sesini duyuyordu. Prenses ise ona korunduklarını ve endişelenecek bir şeyin olmadığını söylüyor, Feza'yı yatıştırmaya çalışıyordu.

Yemekten sonraydı, ağırlaşan havada cırcır böcekleri ile ağustos böceklerinin öğle sıcağındaki uğultusu iyice artmıştı. Talon gevşediğini hissederek yere uzandı ve yüzünü güneşe doğru döndü.

Arkadaki nöbetçi bağırdığı zaman neredeyse uykuya dalmıştı. Nöbetçi yüzünde endişeli bir ifadeyle yamaçtan aşağı doğru koşuyordu. Hepsi de ayağa fırladı. Nöbetçi aşağıdaki geniş vadiyi göstererek bağırıyordu. Aşağıda, birkaç kilometre geride, havaya kalkmış mızraklar ve uçuşan flamalarla onların gideceği yolu kesecek şekilde dörtnala ilerleyen küçük bir topluluk gördüler.

Nöbetçi çok endişeli görünüyordu. Savaşçılar bölgeye özgü şiveyle hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Prenses eliyle sabırsız bir hareket yapıp sert bir emir vererek onları susturdu.

Birliğin lideri onun önünde eğilerek, "Hanımım" dedi, "aşağıda gördüğümüz o adamları tanımıyoruz. Eğer bu yolda devam edersek yolumuzu kesecekler. Birkaç kilometre ilerideki vadinin tabanına inmeliyiz. Onların büyük bir birliğin devriyesi olduğunu sanıyoruz. Şefin etrafından dolandıklarını ve ona arkadan yaklaşmaya çalıştıklarını düşünüyoruz. Hemen gitmeliyiz, yoksa biz de tuzağa düşeriz."

"Pekâlâ, hemen yola çıkalım" diye kabul etti prenses, yiyeceklerini eyerin torbasına koyarak. Feza ile Jean'ın eşeklerine binmelerine yardım ettiler. Prenses yardımı reddederek tek bir kıvrak hareketle atına bindi. Geri kalanlar da atlarına bindikten sonra grup yola koyuldu. Diğer gruptan yüz metre kadar yüksekteydiler. Görülmeden onları izleyebiliyorlardı. Ancak tedirgin olan askerler kendilerinin bu tanımadıkları birlikten daha yavaş olduğunu ve eğer böyle devam ederlerse çarpışacaklarını açıkça anladılar. Kayalardan, çalılıklardan ve dikenli bitkilerden kaçınmaya çalışarak aceleyle ilerlerken Talon yaklaşmakta olan grubu izlemeye aldı. Eğer onları şaşırtabilirlerse büyük bir tehdit olmayacaklarını düşünüyordu.

Prensese doğru ilerledi ve ona düşündüklerini söyledi. Ravan ona bir göz attı ve ileri sürdüğü düşünceyi mantıklı buldu. Önderlik yapan askeri çağırdı ve ona Talon'un tasarladığı planı açıkladı.

Asker başını salladı ve tartarak Talon'a baktı. "Biz geçerken siz ikiniz onları uzak tutacak kadar iyi misiniz ok atmakta?" diye

sordu, şüpheli bir sesle. "Eğer başaramazsanız mızraklarıyla sizi köpek gibi şişlerler" diye de ekledi.

Ravan sesini kontrol ederek Talon'un yerine yanıt verdi. "O çok iyi okçudur, arkadaşı da öyle. Eğer bizi geçitlere götürebilirseniz, orada yardım bulabiliriz. Biriniz hızla önden gidip bize yardım getirebilir mi?" dedi.

Saçları ağarmış asker onaylayarak başını salladı, birliğindeki genç bir askere emir verdi; asker hemen atını dörtnala sürerek uzaklaştı.

Askerlere komuta eden, savaşçılara beş yük hayvanını yanlarına alarak kayalık dağ yollarının arasına dalmalarını ve ortadan kaybolmalarını emretti. Jean'a da onlarla birlikte gitmesini söyledi; bu emir onun ve Talon'un hoşuna gitmedi ama karşı çıkamadılar. Asker, Feza'ya da askerlerle birlikte gitmesini söyledi. Ama prenses araya girdi ve tartışmaya mahal vermeyecek bir sesle ona Feza'nın kendisinin yanında kalacağını ve kendi atının arkasına bineceğini söyledi.

İsmi Cemşid olan asker onaylayarak başını salladı. Bu konuda prensese karşı çıkamazdı ama ona şöyle dedi: "Hanımım, gerçekten çok hızlı gitmeliyiz. Kaderimiz bu gençlerin elinde. Onların düşmanı yavaşlatmasına gerçekten ihtiyacımız var."

Yüzünde sert bir ifade olan prenses başını salladı ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi Feza'yı arkasından sıkıca tutarak zorla kısrağın üstüne çekti.

Jean ile yük hayvanlarını süren askerler yamaçta, uzun zaman önce suyun aşındırdığı derin bir yarığa doğru ilerlediler, arkalarında iz bırakmadan fundalıkların ve dikenli çalıların arasında kayboldular.

Cemşid onların iyice görünmez olduğundan emin olunca yeni bir emir verdi. Geriye kalan iki atlı, prenses ve iki genç topuklarını atların böğrüne vurup hızla dar patika boyunca ilerlemeye başladılar. Talon'la Rıza yaylarını sıkıca sol ellerinde tutuyorlardı.

Vadinin tabanında ilerleyen grup o ana kadar onları görmemişti ama vadi daralıp dikleştikçe yolları birbirine yaklaşıyordu.

İki yüz metre kadar önlerinde dörtnala tepeden aşağı inen ve hızla birkaç kilometre ötedeki geçitlere doğru ilerleyen atlılan görmeleri kaçınılmazdı.

Düşman atlılarından heyecanlı bir uğultu yükseldi ve takip başladı.

Prensesle grubu her metrenin önemli olduğunu bildikleri için başta bayağı mesafe kat ettiler ama çok geçmeden peşlerinden gelenler arayı kapatmaya başladılar. Aradaki iki yüz metre önce yüz elli metreye düştü, sonra daha da azaldı. Talon ve Rıza, prensesle askerlerin arayı açması ve sanki bütün grup yavaşlıyormuş intibaı vermek için sezdirmeden atlarını yavaşlattılar.

Talon geriye baktı, peşlerinden gelen adamlarda yay olup olmadığını kontrol etti. Rıza'ya seslenerek hiç yay görmediğini söyledi.

Rıza sırıttı ve yayını kaldırarak, "Sen ne zaman kullanacağımızı söyle, Talon" diye bağırdı.

Altındaki doludizgin atla ölümcül bir sürpriz yapmanın heyecanını biliyordu Talon. Vücudu adrenalin pompalamaya başladı. Cabbar'ı iyice yavaşlattı, Rıza da ona ayak uydurdu. Arkadaki grupla aralannda sadece elli metre kalmıştı.

Talon, Ravan ile Cemşid'in epeyce ilerlediğinden emin olduktan sonra dik patikaya bir göz attıktan sonra Rıza'ya bağırdı. "Hadi, Rıza!"

İkisi de kuşaklarındaki kılıftan hızla birer ok çektiler ve neredeyse tüm bedenleriyle yaklaşan düşmana dönerek okları tam üstlerine fırlattılar.

Peşlerindekiler kalkanlarını kaldırmaya bile fırsat bulamadan oklar hedefi bulmuştu. Oklardan biri göğsüne saplanan binici bağırarak cansız yere düştü. Bir diğeri de kolunu tutup küfrederek geriye kaykıldı.

Bütün grup atların dizginlerini çektiler ve şaşkın bir şekilde olduklan yerde döndüler, iki gencin ilerideki dik yamacı hızla tırmanışını izlediler. Arkalarından öfkeyle bağırıyorlar ve yumruklarını tehdit ederek sallıyorlardı. Sonra iki genci takip etmeye başladılar.

Talon'la Rıza bir yükseltinin tepesinde onları bekliyordu. Gruptakiler süratle tepeyi tırmanırken Talon'la Rıza atlarını kenara kadar sürüp yukarıdan onlara baktılar. Gençler bir çift ok daha fırlatınca takipçilerden öfke ve korku homurtuları duyuldu. Bu defa atlara nişan almışlardı. Atlardan biri hemen yere yıkıldı, diğeri ise omzuna saplanan ok yüzünden topallamaya başladı. Gençler bu karmaşadan yararlanarak birer ok daha attılar. Biri ölümcül yaralanan iki adam daha yere düştü.

Gençler yine dörtnala uzaklaşırken öfke dolu çığlıklar onları izliyordu. Arkaya bakan Talon izlenmediklerini görünce Rıza'ya, "Galiba onlara düşünecek çok malzeme verdik" diye seslendi.

Rıza güldü. "Bu iyi bir plandı, Talon. Sen bir lidersin. Biz yenilmeziz!" diye bağırdı. Başındaki banttan geriye uçuşan siyah saçlarının çevrelediği gözlerinde savaşmanın ve yüksek adrenalinin verdiği amansız bir ifade vardı. "Geri dönüp hepsini öldürmeliyiz."

Talon başını iki yana salladı. "İsterim ama sayılarını bilmiyoruz. Birincil görevimizi unutma, Rıza."

Rıza başını salladı ve atların sakinleşmesi için hızlarını eşkine düşürdüler. Patika dikleşiyordu.

Talon prensesi artık göremiyordu. Tam kaygılanmaya başlamıştı ki hepsini yarım kilometre kadar ötede gördü. Yüreği durdu. Onlara doğru bir grup silahlı adam yaklaşıyordu. Uyarmak için bağırmak istedi ama çok geçti. Yeni gelenler kısa sürede prensesin küçük grubunun etrafını sardılar ama kimse savaşıyor gibi görünmüyordu. Talon rahatlayarak içini çekti.

Rıza ve Talon prensesi saran gruba doğru ilerlediler. Yaklaşık yirmi atlıydı. Hepsi de askerdi ve aralarındaki heyecanlı konuşma bazılarının birbirini tanıdığına işaret ediyordu.

Prenses attan inmiş, bir kenarda duruyordu. Sarsılmış olan Feza büyük bir kayanın üstünde oturuyordu. Ravan, sorumluluğun kendisinde olduğunu belli eden bir pozda, eli kılıcının üstünde, iyi giyimli, uzun boylu bir adamla konuşuyordu.

Gruptakiler kendilerine yaklaşan Talon'la Rıza'ya baktılar, Cemşid onlara seslendi.

"Allah razı olsun, aferin size, günü kurtardınız. Ölen var mı? Neredeler şimdi?"

Talon ve Rıza birkaçını öldürdüklerini ama hâlâ geride tehlikeli olabilecek dört kişi olduğunu söylediler.

Cemşid hiç zaman kaybetmedi. Lidere dönerek, "*Efendi* Ahmet, geri dönüp onların işlerini bitirebilir miyiz?" dedi.

Seslendiği adam başını sallayarak prensese döndü. Cemşid grubu topladı ve gençlerin başladığı işi bitirmek için dağdan aşağıya doğru at sürdüler.

Gençlerin yanından dörtnala geçerken yine, "Aferin" diye bağırdı onlara. Askerler bağırarak gözden kayboldular.

Talon'la Rıza atlarının üstünde saygılı bir sessizlikle prensesi beklediler. Prenses, Ahmet'le konuşmasını bitirdi, atlarından inip önünde diz çöken refakatçilerine doğru ilerledi.

Ahmet de arkasındaydı.

Ravan hayranlıkla gençlere bakıyordu. "Siz benim koruyucularımsınız" diye fısıldadı onlara ve sonra Ahmet'e dönerek yüksek sesle, "Prens Ahmet" dedi, "bunlar fedai olmak için ergin-lenmek üzere benimle birlikte Alamut'a giden iki öğrenci. Düşmanları oyalamak için bu planı Talon yaptı. Onlar hayatımı kurtardılar. İkisini de ödüllendirmek istiyorum."

Gençler ayağa kalkarak prensin önünde saygıyla durdular.

Prens soğuk bir tavırla küçümseyerek gençlere baktı, sonra Talon'a, "Seni daha önce duydum" dedi. "Sen *ferengi* çocuksun, değil mi?" Talon başını salladı. Ahmet büyüklük taslayan bir ses tonuyla, "Artık prenses için kaygılanmanıza gerek yok. Bundan sonra benim himayemde o" dedi.

Ravan araya girdi. "Onlara Alamut'a kadar bana eşlik etmeleri emredildi, saygıdeğer prensim. Kardeşimin emri."

Ahmet omuzlarını silkti. "Öyleyse ayakaltında dolaşmalarına izin verme" dedi. "Gel, Ravan, konuşacak çok şeyimiz var. Seni yıllardır görmedim, kuzenim."

Kızın kolundan tutarak uzaklaştı. Talon, Ravan'ın ona kuzenim diyen bu yakışıklı, burnu büyük prensle birlikte gitmeye gönüllü olup olmadığını merak etti.

Cemşid'in neşe içinde bağıran adamlarıyla birlikte geri dönmesi uzun sürmedi. Yanlarında bir esir ve birkaç at vardı. Dörtnala yaklaşırken zafer sarhoşluğu içinde çarpışmada kana bulanmış kılıçlarını ve mızraklarını havada sallıyorlardı.

Kolları arkadan bağlanarak atlardan birine bindirilmiş esir, Talon'la Rıza'nın kolundan yaralamış oldukları askerdi. Yüzü sarılmamış yarasının verdiği acıyla solmuştu. Korku içindeydi. Kazananlar yanından geçerken yüzüne tokat atıyorlardı; bu onlara iyi niyetli bir davranış gibi görünse de şakalarının meşum bir yanı da vardı.

Cemşid, prensesle Ahmet'e bilgi verdi, bir kişinin kaçtığını ama sorgulamak için getirdikleri bu esir dışında düşman birliğindeki herkesi öldürdüklerini söyledi. Adamlarından birkaçını da yük katarını bulup getirmeye yollamıştı. Ahmet'in gözleri parladı. Sorgulamayı ertesi gün, geçidin öte yanındaki köye varınca yapacaktı. Ravan'a, "İyi ki seni karşılamaya gelmişiz, yoksa sultanla adamlarının ellerine düşecektin" dedi.

Ravan onun bu burnu büyük sözleri karşısında suskun kaldı. Ahmet'ten hiçbir zaman hoşlanmamış, çocukken onu şımarık bir velet, gençken de zalim biri olarak görmüştü. Şimdi Ahmet'in elinde büyük güç vardı ve genç bir adam olarak bir leopar kadar tehlikeliydi, bu yüzden mümkün olduğunca onunla karşılaşmak istemiyordu.

Ravan cesur ve zeki "koruyucular" olan iki gence sahip olduğu için avantajlıydı. Delikanlıların öğleden sonra Ahmet ve adamlarından yardım almadan yaptıkları onu etkilemişti. Ravan yabancıların arasında kendisine yakın duran tazılarının önünde bir dizinin üstüne çöktü. Hayvanlar sinirliydi ve onların kaygısı Ravan'a da geçmişti.

Kulaklarını okşayıp sevgi dolu sözcükler mırıldanarak onları sakinleştirdi. Çok geçmeden hayvanlar etrafında dans ediyor, kovalanmayı veya arkasından koşacakları ama yerden almayacakları –saluki olarak buna ihtiyaç duymuyorlardı- şeylerin fırlatılmasını bekliyordu. Talon bu zarif hayvanlarla oynamayı çok istiyor olsa da mesafesini korudu.

Cemşid ve arkadaşları gençleri el üstünde tutuyorlardı. Onların cesur bir iş yaptıklarını ve bunu gayet iyi başardıklarını kabul ediyorlardı. Övgüde cömerttiler ama yine de onlardan uzak duruyorlardı, sanki gençler ayrı bir türdü ve askerler onlarla içli dışlı olmak istemiyordu. Talon bir ara, Cemşid'e şefle adamlarının kurtulma şansının olup olmadığını sormayı düşündü. Yer değiştirmeyi sürdürürlerse muhtemelen kurtulacakları yanıtını aldı.

"Şef tilki gibidir" dedi askerlerden biri. "Allah'ın yardımı ile, eğer düşmanı karanlık basana kadar uzak tutabilirlerse sıyrılıp kolayca bu geçide ulaşabilirler inşallah. Hepsi de bu dağ yollarını iyi bilir."

O sırada aşağıdaki patikadan biri seslendi ve geçidin ağzında hayvanları süren adamlarla birlikte oflaya puflaya yürüyen Jean ile eşekler göründü. İki grup bir araya gelince şakalaşma ve selamlaşma sesleri duyuldu. Jean salınarak gençlerin yanına geldi ve hayatta kaldıklarına çok sevindiğini söyledi. Anlattıkça iyice süslemeye başladığı çarpışmanın hikâyesini dinledi Rıza'dan.

Ahmet tarafından amirane bir biçimde kenara itilen gençler Jean'dan övgü duymaya can atıyorlardı. Jean da askerler gibi övgüsünde cömertti, ne var ki esir alınan garibanın askerlerin elinde korkunç bir gece geçireceğini söylediğinde gençlerin keyfi kaçtı. Gençler bunu duyunca ciddileştiler.

Kısa süre sonra Ahmet atlara binme emri verdi. Artık ikindi olmuştu ve hava iyice soğumaya başlamıştı. Yemek ve yatak bulacakları köye kadar yaklaşık on beş kilometre daha yolları vardı. Bütün grup hayvanlara bindi ve gençler kendilerine söylenmeden prensesin arkasına düştüler. Ne var ki Ahmet kuzeniyle birlikte at sürmeye kararlıydı. Saygısız bir tavırla prensesin yanına geldi ve elinin bir hareketiyle gençleri duyma mesafesinin dışına gönderdi.

Ravan arkaya döndü, aşağılandıklarını hisseden gençlere bir göz attı, sonra önüne baktı. Hiçbir şey söylemedi. Yüzüne elinden geldiğince hoş bir ifade verdi ve elini peçesinin üzerine götürdü.

Ahmet'in ona açık bir hayranlıkla baktığı belli oluyordu. Bir-

kaç yıl önce gördüğü o sıska kız gitmiş, yerine çarpıcı ve kendine güvenen genç bir kız gelmişti. Gözlerini ondan alamıyordu.

"Babam beni Alamut'tan grubunuzu karşılamam ve sana eşlik etmem için gönderdi, kuzen" dedi Ravan'a. "Alamut'tan buraya seni karşılamaya gelmem için ısrar ettiği için ilk defa babama minnettarım."

Grup oldukça hızlı ilerliyordu. Ahmet ise sürekli konuşuyor yeni sorular soruyordu. Ağa Han'ın sağlığını sordu. Ravan'ın cevap verebileceği zararsız sorularla aralarındaki buzları eritmeye çalıştı. Ravan nazik bir şekilde yanıt verdi ve sohbet başlatmaktan uzak dursa da kaba davranmadı. İki gün daha birlikte olacaklardı ve onun bu süre zarfında hep yanında olmamasını diledi.

Kızın az konuşmasını utangaçlığına yoran Ahmet onu rahatlatmaya çalışıyor ve elinden geldiğince cazibesini kullanıyordu.

Arkalarından gelen ve konuşmaları duyamayan delikanlılar ikisinin heyecanlı ve dostane bir sohbetle daldıklarını düşünüyordu. Talon hiddetinden köpürüyordu.

Feza da uzaklaştırılmıştı. Talon'a gülümsedi. Talon'un yüzü asıktı. Feza onun atının yanına sokuldu. Ahmet'in aradaki mesafeden dolayı duyamayacağına emin olarak onlara Ahmet'in özgeçmişini kısaca anlattı ve gençleri mümkün olduğunca Ahmet'in yoluna çıkmamaları konusunda uyardı. Ahmet'in çabuk sinirlenen bir yapısı vardı ve öfkelendiği zaman yoluna kim çıkarsa ona saldırırdı. O bir prensti; ona dokunulamaz diye uyardı ters ters bakan Talon'u. Sonra kıkırdayarak geri çekildi ve onları bu konuyu düşünmeleri için yalnız bıraktı.

Güneş batıdaki dağ doruklarının üstünde batarken son geçide vardılar. Sessiz gözcülerin yanından geçtiler ve aşağıda, dağın bir kıvrımında kümelenmiş olan köyün evlerini gördüler. Kadınların akşam yemeği hazırladıkları evlerin çatılarındaki bacalardan dumanlar çıkıyordu.

Grubun gelişi büyük heyecan yarattı. Prensesi bekliyorlardı. Sultanın adamlarının onun grubuna saldırdığı ve vadide hâlâ tüm şiddetiyle devam eden bir çarpışma olduğu haberi yayılmıştı. İnsanlar prensesi ve köylülerin yaltaklanmasından hoşlan-

dığı açıkça belli olan prensi karşılayıp selamlamak için toplanmışlardı.

Prenses köye girerken gülümseyerek elini salladı. Kadınlar zılgıt çekerek ve kollarını bir yandan diğer yana sallayarak güzel bir karşılama yaptılar. Bütün grup kendini İsmaili ülkesinde ve son derece güvende hissediyordu.

Köyün meydanında atlarından indiler; yaşlı bir savaşçı olan köyün reisi, Ravan ile prensi, serinletici içecekler ve ardından da akşam yemeği sunulacak olan evine davet etti.

Dört bir yandan heyecanlı konuşmalar duyuluyordu; adamlar tanıdıklarını ve arkadaşlarını selamlıyor, kadınlar iyi tanıdıkları Feza'dan hemen oracıkta bütün hikâyeyi anlatmasını istiyorlardı. Çocuklar seyretmek ve dinlemek ya da sadece ayakaltında oradan oraya koşturmak için gelmişlerdi. Akşam havası keçilerin ve odun dumanının kokusuyla ağırlaşmıştı. Bu dağlık korunakta hava git gide soğuyordu.

Gençler atlarına Cemşid ve diğerlerinin atlarıyla birlikte bakılmasına karar verdiler. Talon, prenses atından inince dizginlerini aldı. Ravan eliyle parmaklarını hafifçe sıkınca şaşırdı. Rıza, Ahmet'in atını almak istedi ama alelade bir seyis muamelesi gördü. Ahmet dizginleri ona vererek tek söz etmeden yürüyüp gitti.

En öncelikli sorumlulukları atlardı, delikanlılar su ve yiyecek temin etmek için aceleyle grubun ardından seğirttiler. Hayvanların dışarı çıkamayacakları rahat bir bölmeye yerleştirilmesi lazımdı. Bir düzine çıplak ayaklı, geveze çocuk delikanlılarla birlikte yürüyerek onlara yardım etmek istedi. Talon'la Rıza giysileri ve konumları yüzünden çocuklar için büyük bir ilgi kaynağı olduklarını anladılar.

Talon çocukların içinden en uzun boylu olan ve hayvanlara yiyecek bulmak için en ehil görünen ikisini seçti. Rıza ile bölmenin yanındaki samanlıktan aldıkları samanla dört hayvanı kaşağılayarak temizlediler. Hayvanlar yorgundu ve geceyi geçirecekleri kumluk arazide yuvarlanabilmek için eyerlerinden kurtulmak istiyorlardı. Cabbar köylü çocukların kahkahalarla gülmesine ne-

den oldu, çünkü yerine yerleşmeden önce eyer battaniyesiyle yüzünün iyice sürtülerek temizlenmesinde ısrar ediyordu.

Delikanlılar ayaklarında ve derilerinde bir hasar olup olmadığını iyice inceledikten sonra atları serbest bıraktılar. Hayvanların dördü de dans etmeye başladı; hatta Cabbar sıçradı ve Ahmet'in iğdiş edilmiş atına dişlerini gösterdi. Atlar zevkle homurdanarak yuvarlanıp sürtünerek günün yorgunluğunu atmaya koyuldular. Talon'la Rıza, eğitimleri ve konumlan hakkında sorular soran birkaç çocukla birlikte onları izliyordu.

Prensesin konuk edildiği yeri bulmaları gerekiyordu; onun güvende olduğundan emin olana kadar görevlerinin sona ermediğinin bilincindeydiler. Köylü çocuklar onlara Ahmet'in askerlerinden birinin nöbet tuttuğu kerpiç evi gösterdi; asker prensesin evde olduğunu ve Efendi'sinin prenses ile bakıcısı Feza dışında kimseyi içeri bırakmamasını emrettiğini söyledi. Talon ve Rıza karşı çıkmak istediler ama fazla üstelemediler. Aç ve susuzdular; yemek yemeli ve geceyi geçirecek bir yer bulmalıydılar.

Onlara akşam yemeği için nereye gidecekleri gösterildi. Cemşid sabırsızlıkla onları bekliyordu.

"Gelin, delikanlılar" diye seslendi. "Ben de genç kahramanları bekliyordum." Jean da oradaydı ve gençlere yorgun gözlerle gülümsedi. "Onlara iyi bakmalıyız; onlar prensese ait" dedi Cemşid, sevecen bir tavırla. Askerlerden bazıları güldü bu sözlere, onların da tavırları dostçaydı.

Delikanlılarla Jean sert zemine bağdaş kurup otururak yemeklerini yemeye başladılar. Kurt gibi açtılar. Sıcak, tatlı çay yorgun uzuvlarını canlandırdı ve çok geçmeden gevşeyerek akşamın ruh haline girdiler. Askerler kendilerini İsmaililerin davasına adamış dağ adamlanydı ve Ağa Han'dan başka lider tanımıyorlardı. Talon'u ve geçmişini merak ediyorlardı ama Rıza bu ilginin bir kısmının yönünü değiştirdi, Talon da geri kalanıyla başa çıkabildi.

Cemşid onlara prensesle Ahmet'in ilgilendiğini ve onun yanında güvende olduğunu söyledi. *Ferengi* ile gençler birlikte yatıp uyumalıydı. Talon, Ahmet'in prensesle nasıl "ilgilenmeyi"

planladığını merak etti ama düşüncelerini dışa vurmadı. Bu konuda şaka bile yapmanın aptalca ve tehlikeli olacağını biliyordu.

Uzun süre yorgun adamların kopuk konuşmalarını dinlediler. Şefle arkadaşlarının akıbeti hakkında pek çok tahmin ileri sürüldü. Ortadan kaybolan esirden kimse bahsetmedi. Talon onun akıbetini sormamaya karar verdi. Er geç öğreneceğinden emindi.

Artık hava iyice kararmıştı ve köylüler uyumaya hazırlanıyordu. Keçi ağılındaki bir oğlağın melemesi kesildi ve Cemşid'in grubuna sessizlik çöktü.

Gökyüzüne bakan Jean hafifçe Talon'u dürttü ve ikisi de gözlerini gece semasına diktiler. Tek bir bulut görünmüyordu. Aysız, simsiyah gökyüzü bir ışık alazıydı. Eğer uzanırsa o kadar yakın görünen yıldızlardan bir avuç toplayıverecekmiş gibi geldi Talon'a.

Huşu dolu bir sesle, "Bütün bu gökyüzünü Tanrı mı yarattı, Peder?" diye sordu.

Bunu Frenkçe sorduğunun farkına varmadı, Jean da aynı dille cevap verdi. "Gerçekten o yaratmış olmalı, oğlum, yoksa bütün bunların kendi kendini yarattığını aklım almıyor."

Dostane bir sessizlik içinde sustular. Talon esnedi ve sonra geçidin olduğu yönden gelen bir bağırtıyla irkildi.

Kamp anında hareketlendi. Askerler ayağa fırlayıp köyün girişine doğru koşmaya başladı. Adamlar evlerden çıkıp bağırarak neler olduğunu sordular fakat ortada dolaşan heyecanlı ama hiçbir şey bilmeyen insanlardan karman çorman yanıtlar aldılar. Meşaleler ortaya çıktı ve reisin evinde gaz lambaları yandı. Nöbetçiler kapıları açtı ve erkekler dışarı akın ettiler.

Karanlıkta siluetler seçilmeye başladı. Atların üzerindeki yorgun biniciler yavaş yavaş yaklaşıyordu. Gelenler geçidin ta aşağısında şefle birlikte savaşan birlikten sağ olarak kurtulanlardı.

Üstleri başları kir ve kan içinde olan adamlar bitkindi ve sayıları pek fazla değildi. Fakat en önlerinde, başını dik tutan, bıyıkları diken diken olmuş şef geliyordu. Kısa bir sessizlik oldu. Şaşkın kalabalık onların sayılarının ne kadar az olduğunu gördü

ve sonra herkes bağırarak üstleri başları perişan adamlara sorular sormaya başladı. Şef hiçbir şey söylemiyordu. Kalabalığın arasından yavaşça geçerek köyün ortasındaki meydana doğru ilerledi ve orada adamlarına durmalarını işaret etti.

Boğuk bir sesle attan inmelerini emretti. Adamları bitkin atlarından inmekten ziyade adeta kaydılar ve salıverilmeyi bekleyerek yorgunluktan titreyerek beklediler. Şef eyerinin topuzuna tutunmuştu. Esmer cildinde renk kalmamıştı ama atının yanında dizlerinin üstüne çökmeden evvel adamlanna gidebileceklerini söylemeyi başardı. Sadık adamları ona yardım etmek için atıldılar. Askerler ve köylüler yardım etmek ve destanısı bir savaş hikâyesini dinlemek hevesiyle etrafını sardılar.

Cemşid sesini yükselterek kalabalığın açılmasını, nefes alamadıklarını bağırdı. Allah aşkına, şefin yaralandığını göremiyorlar mıydı? "Yer açın da nefes alsın" dedi.

Kalabalık ikiye ayrıldı. Ahmet yaklaştı ve yan yatan şefin başına dikildi. Prensi gören şef ayağa kalkmak istedi.

Ahmet eliyle yatmasını işaret etti. "Bu adama dinlenecek bir yer bulun, atlarına bakın ve adamların derhal karnını doyurup ilgilenin" dedi, sesi meydanın dört bir köşesinde yankılanarak.

Savaşçılar şefi kaldırıp meydanın yanındaki evlerden birine taşıdı.

Şef götürülürken, Cemşid'e seslenmeyi ihmal etmedi, "Prenses sağ salim geldi mi?"

"Geldi, şefim. Allah korudu. İki refakatçisi de işi sağlama bağladı. Siz dinlenin daha sonra her şeyi anlatırız. Şimdi yemek yemeli ve bacağınızdaki yaraya mümkün olduğunca çabuk pansuman yaptırmalısınız."

Adamların tekrar sakinleşmesi epey zaman aldı. Hayatta kalan yorgun savaşçılar cesur direnişlerinin ayrıntılarını anlattılar. Talon'la Rıza uykuyu unutmuştu. Adamların, yahnilerini yiyip, ekmeklerinden ısırıklar alıp çaylarını yudumlarken, kesik kesik anlattıkları hikâyeleri ilgiyle dinlediler.

Prensesle grubu gittikten sonra araştırmaya gelen düşman öncülerini pusuya düşürmüşlerdi ve sonra kuru dere yatağından

yukarı çekilmişlerdi. Tam kuru dere yatağından sapmadan evvel yatağın her iki yanında bir pusu daha kurmuşlardı.

Ama bundan önce keçi sürüsüyle karşılaşmışlardı. Şef adamlarına keçileri toplayıp düşmanın bulunduğu yöndeki dar nehir yatağına sürmelerini söylemişti. Bu onların takibini yavaşlatabilirdi.

O zamana dek öncülerin cesetlerinin bulunmuş olması gerektiğini biliyorlardı ve birinin kısa ve öz bir şekilde ifade ettiği gibi, düşman "eşekanlan kadar öfkeli ve onlann iki katı tehlikeli" bir şekilde onların peşine düşecekti.

Öncülerin cesetleri düşmanı ihtiyatlı olmaya zorlamalıydı. Ama tersine öfkeleri gözlerini karartmıştı. Dere yatağından yukarıya, kendileri için hazırlanan tuzağa doğru hücum ettiler. Ön saflar kılıçtan geçirildi ama sayıları çok fazlaydı, ölen arkadaşlarının üzerinden atladılar, şefin adamlarına saldırmak için derenin iki yakasından taarruz ettiler.

Her iki taraf da ne aman verdiği ne de aman dilediği için çarpışma çok şiddetliydi. Gürültü ayyuka çıkmıştı. Adamlar savaş alanının toz toprağından tıkanıyordu. Hırsıyla birbirlerinin yüzüne haykırıyor ve ölürken acıyla çığlık atıyorlardı.

Çok geçmeden şef geri çekilmesi gerektiğini anladı. Düşmanın kısa sürede onlara arkadan yaklaşmak için bir yol bulacağını ve o zaman her şeyin sona ereceğini tahmin edebiliyordu. Aslında bir ara çembere alınmışlardı ama küçük gruptan hayatta kalanlar düşmanın düzenini değiştirdiği bir aralıktan yararlanarak kaçmayı başarmıştı.

Düşman hemen arkalarından takip ederken, bir başka gözetleme noktasına doğru son sürat yol almalan gerekmişti. Şans eseri düşman saflarında hiç okçu yoktu, oysa şef geri çekilirlerken sağ kalan iki okçuyla düşmana epey zaiyat verdirmişti.

Direnebileceklerini anladıkları zaman dönüp savaşıyor ve düşman daha büyük bir kalabalık halinde üstlerine geldiğinde ise kaçıyorlardı. Akşam yaklaşırken şef adamlannı kurtarmak için bir plan yaptı. Artık güçleri tükenmişti, bütün adamları yaralanmıştı ve savaşçılarından altısı ölmüştü. Aynca suları da kalma-

mıştı ve sabahtan beri hiçbir şey yememişlerdi. Üstlerine yorgunluk çökmeye başlamıştı ve düşmana karşı üstünlük sağlayamıyorlardı. Şef, bir kargıyla yaralanmıştı ama savaşçılarının başından ayrılmamış onlara komuta etmeyi sürdürmüştü. Şef saplandığı yerden mızrağı çekip çıkartmış, onu fırlatan düşman askerini öldürmüştü. Savaşçılan ona büyük bir saygıyla bakıyorlardı.

Güneş battığında düşman onlara saldırmakta gönülsüz davranmaya başladı. Şiddetli bir çatışmaya girmek istemiyorlardı. Karanlık çöktü. Şef adamlannı bir araya topladı ve mümkün olduğunca hızla geçide gitmelerini ve orada beklemelerini emretti. Yaralıları yanlarına alacaklardı ama ölüleri için yapabilecekleri bir şey yoktu.

Allah'ın canlarını uğruna feda ettikleri prensesi korumuş olması için dua ediyorlardı.

Böylece o sabah, Samiran kalesinden ayrılan on yedi kişilik birlik yedi kişilik bir birlik olarak köye ulaştı. Çarpışmalarda öldürdükleri düşman askerlerini ve başka çatışmalarda elde ettikleri başarıları anlatmaya başladılar. Abartılı anlatımlardı ama sağ kalanlar birbirleri hakkında böyle hikâyeler anlatırdı; savaşçıların dünyası böyleydi işte.

Savaşa katılmayan güçlü kuvvetli, sert adamlar onlara gıpta ediyordu. Onları övüyor ve hayranlıkla izliyorlardı. Birisi ateşi karıştırarak içine biraz daha tezek attı. Alevler yükselerek gece semasında kıvılcımlar uçuştu. Nargileler çıkarıldı ve adamlar elden ele geçirerek tüttürmeye başladılar.

Bazılan battaniyelerini yayıp başlarının üstündeki yıldızlarla, sert toprağın üstünde uykuya daldı. En az bir ay daha yağmur yağmayacaktı ve hava soğuk olsa bile uyumak için en iyi yer burasıydı.

Olsa olsa bir çadır bu içinde
Ölüler âleminin sultanının dinlenebileceği;
Sultan kalkar ve Ecel hancısı vurur
Ve onu bir başka konuk için hazırlar

Ömer Hayyam

Bölüm 11

Lamissar

Ertesi gün askerler atlarına bindiler ve meydanda toplandılar. Ahmet köy reisinin evinden dışarı çıktı. Yanında dinlenmiş ve ata binmeye hazır görünen prenses de vardı. Duvarları koklayan fakat bir gözlerini ondan ayırmayan iki tazısı da yanındaydı. Onlar için prenses hayatlarındaki en güvenilir insandı. Askerler tazılardan uzak duruyordu.

Ahmet askerlerin komutanına prensesle birlikte Lamissar'a doğru yola çıkmalarını emretti, kendisi de şef ve savaşçılarıyla birlikte arkalarından gelecekti. Şef ile bazı yaralıların ata binmesi mümkün değildi. Eşekler ve yolcuları, grubu en arkadan izleyecek ve oraya akşamın geç bir vaktinde varacaklardı. Jean ile Feza arasında bir arkadaşlık başlamıştı ve geçmişteki hayatları hakkında konuşarak zaman geçiriyorlardı. Jean, Feza için hayat dolu bir yoldaştı ve Feza da ona, prenses hakkında, ulaşamayacağı bir bilgi kaynağı sunuyordu.

Böylece grup tekrar yola koyuldu ama bu kez kumanda Cemşid ile bir başka adamdaydı. Sabahın bu erken saatinde tepelerin üstüne hafif bir sis çökmüş ve köye tılsımlı bir hava vermişti. Adamları ve atları toplamak biraz zaman aldı ama nihayet hepsi yola çıkmaya hazırdı.

Günün geri kalanında biraz daha yukarılara, geniş Elburz sıradağlarını bölen yüksek vadiye çıktılar. İki yanda uzanan dağlar sivri dişler gibi gökyüzüne yükseliyor, karla kaplı dorukları bu yanılsamayı daha da artırıyordu.

Bu yüksek düzlüklerde kıt olsa da daha geniş otlaklar vardı; çayırlar kısa otlarla kaplıydı. Köylerin yakınında hasat edilmeyi bekleyen olgunlaşmış ekinlerin yanı sıra etrafa dağılmış elma, kiraz ve kayısı ağaçlarından oluşan küçük meyve bahçeleri vardı. Grup, yollarının yanı sıra akan nehrin yüksek kıyılarına kurulmuş olan birkaç köye rastladı. Daha zengin bazı köylerin haşin topraklarına onlara daha yumuşak bir hava veren kavak ağaçları dikilmişti. Bahar selleri büyümeye çalışan ağaçların çoğunu söküp götürdüğü için çoğunlukla çıplak olan nehir kıyısı boyunca ara ara söğüt ağaçları da görülüyordu.

Talon kendinden geçmiş bir halde Ravan'ı dinliyordu. Kızın müzikal bir sesi vardı, aynı zamanda içinde büyüdüğü bu ülkeyi ve insanları da çok iyi anlıyordu.

Bu Talon için yeni bir şeydi. Küçüklüğünden beri sadece Akdeniz'in sınırladığı, Filistin olarak bilinen dar toprak parçasını, karanın iç taraflarında, az çok Ürdün Nehri boyunca uzanan bir dizi zengin vahayı tanımıştı. Taberiye Gölü'nün etrafına insanların diktiği palmiye ağaçları serpilmişti ama Golan'ın etrafındaki topraklar gibi geniş çıplak araziler de vardı. Esir olarak yaptığı yolculuk esnasında Şam'da bu kadar zengin ekili topraklar olmasına çok şaşırmıştı.

Burada, bu yüksek düzlüklerde büyük bir çabayla hasatlarını kaldırmaya çalışan insanlar görüyordu. Küçük çocuklar, kadınlarla erkeklerin eşeklere yükleyerek getirdiği buğday öbeklerini dövenle dövüyordu. Her köyün yakınında, yaşlı adamların veya küçük çocukların başlarında durduğu, kocaman yağlı kuyrukları olan kabarık tüylü koyunlarla karışık keçi sürüleri görünüyordu. Hayvanlar soğuk kış mevsiminde barınmaları için daha yüksekteki otlaklardan aşağı indiriliyorlardı.

Talon çukur bir bölgede kümelenmiş, kavak ağaçlarının kerpiç kulübeleri şiddetli güneş ışığından koruduğu köyler görüyor-

du. Yeni yeni altın rengi almaya başlamış olan kavak yapraklan rüzgârda hafifçe sallanarak diğer ağaçların açık yeşil yapraklarının yanında titrek titrek ışıldıyordu.

Talon bu derin vadiyi çevreleyen dağlara baktı, kalın ama bodur ağaçlarla dolu pek çok sel yatağı ve koyak gördü. Orada iyi av yapılacağını düşündü; derelerdeki alabalıkların da etli ve lezzetli olacağından emindi. Yanlanndan geçtikleri köylerin çoğu zengin değildi. Köylüler dışan çıkıp, kaba saba renkli giysileriyle grubu selamlıyordu. Çocuklar bağıra çağıra heyecanla etraflarında koşturuyor, erkekler ve kadınlar susmalan için onlara bağırarak veya hafifçe vurarak prensese yiyecek ve içecek sunuyorlardı. Prenses de karşılık olarak elini sallıyor ve onları selamlıyordu.

Herkes vadinin güvenliği içinde rahat ve sakindi. Şimdi tehlike uzaktaydı.

* * *

O gün yolculuğa başlarlarken prenses biraz içine kapanıktı, suskunluğu gençlere de geçmişti. Feza onlara prensesi bir süre yalnız bırakmalan gerektiğini işaret etti.

O sabah Ahmet bazı yarım kalan işlerle ilgilenmesi gerektiğini söyledi. Ravan önden gidebilirdi. Ravan büyük bir rahatlamayla içini çekti. Ahmet'in işinin ne olduğunu bildiğini sanıyordu. Tam köyden ayrılmak üzerelerken tahmini doğrulandı: evlerin arkasından acı dolu bir çığlık, haykırışlar ve kahkahalar yükseldi: Ahmet ve adamlan esirleri bildikleri en yavaş ve acı verici yolla yaradanına göndermişlerdi. Bütün gün hiç olaysız ilerlediler ve çok geçmeden en az geçit veren dağ duvarlarının birinin kuzey yamacına tünemiş Lamissar Kalesi'ni gördüler.

* * *

Lamissar yöre halkının Naina Rud diye adlandırdığı hızlı akan, derin bir akarsuyun kıyılarına kurulmuş büyük bir kaleydi. Yeşillik namına pek bir şey barındırmayan çok kıraç bir arazide konumlanmıştı. Yüksek, dik payandalar ve çıplak kayalardan oluşan sivri tepelerle çevrelenmiş olan kale Talon'a pek nemrut göründü.

Kalenin tek girişi olan kuzeydeki kapısına ulaşmak için bütün grubun dar patikalardan tırmanması gerekiyordu. Kalenin batısını doğal bir uçurum korurken, güneydeki büyük, iç içe geçmiş kulelerin hiç kapısı yoktu. Bütün kale dik bir açıyla, ana girişi koruyan yüksek kulelerin bulunduğu kuzeye doğru yükseliyordu. Güneydeki kemerli giriş kapalıydı.

Talon'un deneyimsiz gözleri bile kuzeydeki kuleler tutulabildiği sürece kalenin son derece savunulabilir bir yer olduğunu anlamıştı. Eğer kalenin yerleşkesine hâkim olan bu kuleler düşerse içerdeki her şey istilacıların merhametine kalırdı. Daha sonra kalenin içinde pek çok büyük su sarnıcı olduğunu ve bunun eğer gerekirse uzun bir kuşatmaya dayanabilmelerini sağlayacağını öğrendi. Kalenin duvarla çevrilmiş iç kısmı neredeyse Samiran'ınki kadar genişti.

İçerdeki yapılar düzenli bir şekilde dağılmamıştı ama hepsi de az çok merkezdeydi ve çoğu kuzey kapısına yakındı. Ravan ahırların bulunduğu güneye daha yakın olan, iç kaleden biraz uzakta bir araya toplanan binalarda kalacaktı. Prensesin kaleye geldiğini duyan kale halkı bir araya toplanıp onu selamladı ve kapıdaki büyük nöbetçi odasının altına gelen kadınlar zılgıt çekerek ona mütevazı ama coşkulu bir karşılama töreni yaptılar.

Kale kumandanı prensesi bu tür karşılamalarda adet olduğu üzere gösterişli bir şekilde selamladı, aynen karşılık gördü. Sonra kumandan o gece kalacağı yere kadar prensese eşlik etti.

Rıza, Talon ve askerler atları geniş ahırlara götürdüler. Onlar bir süre hayvanları tımar ettiler ve kendi aralarında şakalaşarak zaman geçirdiler. Cemşid gençlere takılmaya başladı. Düşmanla yaptıkları çatışmada neden hepsini öldüremediklerini, bazılarını sağ bıraktıklarını merak ediyordu.

İki genç tutum ve davranışlarından dolayı saygılarını kazanmıştı. Konuşma dönüp dolaşıp şefin artçı savunmasına geldi. Askerler tanıdıkları insanları ve yiyecek bir şeyler bulmak için uzaklaştılar. Cemşid gençlere göz kırptı ve yeterince maceracı olanların kadın bulma şansı bile bulunduğunu söyledi. Gençler utandılar ve atlarıyla ilgilenmeye koyuldular.

Cemşid de gittikten sonra, gençler prensesin atlarıyla oyalanırken bu konuyu konuştular. Bu ilk konuşmaları değildi ve arkadaş oldukları için oldukça rahat konuşuyorlardı. Bir kız şöyle dursun, hiç çıplak bir kadın görmüşler miydi?

"Ya sen, Talon? Frenk kalelerinde kadınlar etrafta çıplak mı yürüyor? Onların oynak, ele avuca sığmaz olduğunu ve erkeklerin istedikleri zaman onlarla birlikte olabildiğini duydum."

Talon savunmaya geçti. "Rıza, biz Frenkler senin sandığın gibi değiliz. Rahipler de insanları günahtan uzak tutmak konusunda mollalar gibidir. Etrafta çıplak dolaşmak bir günahtır. En azından ben öyle olduğunu duydum" dedi, emin olmayan bir sesle. Sonra konuşmanın seyrini değiştirmek için şöyle devam etti: "Nasim'in bir keresinde Samiran şehrinde bir fahişeyle beraber oluşunu hatırlıyor musun? Hepimiz şapşallaştık ve bir kadını götürmenin ne harika bir şey olduğu hakkında saçmalayıp durduk – gerçi onun 'kadın götürmek' derken ne kastettiğini bildiğinden emin değilim. Her neyse, bu konuda pek şairane takılıyordu, ta ki kasıklarında bit olduğunu keşfedene kadar, sonra da bütün gün kadınlara küfrederek kaşınıp durmuştu."

Etrafını saran gençler faydasız nasihatler vererek onunla dalga geçerken Nasim'in sıkıntıyla apış arasını keskin bir hançerle tıraş etmesini hatırlayarak güldüler. Bununla birlikte bütün gençler ona gıpta etmişti. Bu onların yeniyetme zihinlerinde en ağır basan düşünceydi ve hiçbirinin bunun nasıl olduğuna dair bir fikri yoktu.

Lamissar'ın ahırındaki iki genç, kendilerine cennete ve oradaki kadınlara bir göz atacakları söylenen Alamut'ta onları neyin beklediği konusunda yine kafa yormaya başladı. Bunun ne demek olduğunu bilmeden, bunu yüz veya daha fazla kadınla "yapacaklarını" söyleyerek böbürlendiler.

Hava kararmıştı. Acele etmek ve hem kendilerinin hem de askerlerin atlarını beslemek zorundaydılar. Sonra ahırdan çıkıp mutfağı ve o gece uyuyacakları yeri aramaya başladılar.

Yemek yerlerken Ahmet ve küçük birliği kaleye geldi. Zorlu bir yolculuk yapmışlardı; avluda diğerlerinin tuttuğu meşalelerin

titrek ışığı altında başları yerde, ter içindeki atlar soluk soluğaydı.

Ahmet yemeklerini yeni bitirmiş olan Talon'la Rıza'ya bağırarak atını alıp ahıra götürmelerini söyledi. "Prenses nerede?" diye sordu.

Surların arasındaki geniş alanın ortasındaki düzensiz yapıları gösterdiler ve Ahmet teşekkür bile etmeden sert adımlarla o yöne ilerledi.

Vadide şafak erken söktü fakat gölgelerin Lamissar'ı terk etmesi biraz zaman aldı. Hemen doğuda kalenin üstünde yükselen dağın sivri doruğu kaleyi gölgede bırakıyordu. Cılız bir horozun ötmesiyle avluda hareket başladı.

Gençler yüzlerini yıkayarak aceleyle hem kendi atlarını, hem de Ahmet'le prensesinkileri eyerlemeye gittiler. Hayvanlar sabah kahvaltılarına müdahale edilmesinden hoşlanmadılar ama gençlerin tımarlamasına ve koşum takmasına izin vermeye ikna oldular.

Jean sabah herkes oradayken ahıra geldi ve her zamanki neşesiyle onları selamladı. Askerler artık onu kabullenmişlerdi. Artık onların dilini konuşabilen bu tombul, neşeli, kâfir molladan hoşlanıyorlardı.

Gençler ona günaydın dediler ama konuşamadılar. Çok işleri vardı. Jean da bir süre sonra onlara yardım etmeye başladı. Jean, Feza'nın eşeğinin bakıcısı olmuştu ve onun her gün eşeğe binip inmesine yardım ediyordu.

Talon, Jean'ın öksürdüğünün arttığını fark etti. Üşüdüğünü düşünerek etrafı aradı ve yamalı eski bir battaniye buldu. Solgun görünen Jean ona teşekkür ederek gereksiz yere telaşlanmamasını söyledi.

Sonbahardı ve soğuklar yoğunlaşmaya başlamıştı. İnsanlar aşçıların hazırladığı kıt kahvaltıyı yemeye gitmeden önce kalın giysilere büründü. En azından, Talon'un kıs kıs gülen Rıza'ya söylediği gibi, yemekten çok at sümüğüne benzeyen fasulye yahnisiyle ısınabilirlerdi. Ama yemek *nan* ile birlikte gayet lezzetliydi.

Ana binada hizmetkârı ile birlikte hazırlanan Ravan, Ahmet'ten ebediyen kaçamayacağını anlamıştı. Giyindikten sonra Feza'yı eşyalarını toplaması için orada bırakarak odadan çıkıp aşağı salona indi.

Orada kale kumandanının karısı Fatma ile karşılaştı; kadın ona *barbari*, yoğurt ve keçi peynirinden ibaret basit ama yeterli bir kahvaltı sundu. Ayrıca sofrada o bölgede pek nadir bulunan, ta Şiraz'dan getirilen zeytin de vardı. Çay, en iyi bakır ve pirinç zanaatkârlarının bulunduğu Bağdat'tan getirilen ağızlıklı bir demliğin içinde sıcak ve buhan tüterek geldi. Bir hizmetçi çayı, üstüne atlılarla ağaçların resmedildiği sırlı çömlek fincanlara koydu.

Ahmet geldiğinde üstü başı darmadağınıktı ve gözleri şişmişti. Oturanlara kaba bir selam vererek kendine çay koydu ve başıyla hizmetçiye biraz çorba vermesini işaret ederek diğerlerine katıldı. Tedirgin kale kumandanı biraz şekerleme ikram edip Alamut'a yapacakları yolculuk hakkında konuşurken, Ahmet'e elinden geldiğince saygılı davranıyordu. Ravan o sabah Ahmet'le pek ilgilenmedi. Yolculuğun onun eşliğinde yapacağı geri kalan kısmını dört gözle beklemiyordu. Tatsız bir kahvaltıydı.

* * *

Avluda tam bir koşuşturma hüküm sürüyordu. Gençlerle askerler aceleyle hazırlanıyorlardı. O sabah kimse Ahmet'in aksi davranışlarına fırsat vermek istemiyordu. Güneş dağın tepesinde yükselerek, telaş içindeki avluya vurdu.

Ahmet, herkesin hazır olması gerektiğini bağırarak hışımla Cemşid'e doğru geldiğinde her şey zaten hazırdı. Prenses de iki yanında tazıları olduğu halde on beş dakika sonra geldi. Eşyaları taşıyan bir yardımcıyla birlikte Feza da onu izliyordu.

Ravan sabırla eşyaların yüklenmesini beklerken, Talon'la Rıza'nın yanına gitti ve gençlere teşekkür ederek kısrağını onlardan aldı. Ahmet atının dizginlerini Talon'un elinden kaparken teşekkür etmedi. Talon omuzlarını silkti ve aceleyle Cabbar'ı Rıza'dan almaya gitti. Gençler birbirlerine baktılar ama konuşacak zaman yoktu. Grup yola çıktı.

Ahmet hiç vakit kaybetmeden prensesin yanındaki yerini aldı. Dik yamaçtan, patikanın Şah Rud Nehri boyunca kıvrıldığı vadinin aşağısına doğru hareket ettiler. Önlerinde çok uzun bir yol vardı. Hızlıydılar, eşekler yola çıktıklarından beri koşuyordu. Talon geriye baktı, yük katarı ile Jean ve Feza'nın bulunduğu grubun çok geçmeden geride kalacağını anladı. Ne var ki Ahmet'in onları beklemeyeceği de açıktı.

* * *

Ahmet, Ravan'ı konuşturmak istiyordu. Ravan yüzüne hoş bir ifade takınıp elinden geldiğince onu idare etmeye çalışıyordu. Amcası Araş Han'ın o sırada Alamut'ta kaldığını, kıdemli öğrencilerin dört dörtlük fedailer olarak ayrılmaları için son eğitimlerine nezaret ettiğini öğrendi. Ahmet ilkbaharda Frenklerle savaşabilmeyi umduğu Suriye'ye gidecekti.

Frenklerle kılıç tokuşturmayı ve hatıra olarak birinin kellesini getirmeyi sabırsızlıkla beklediğini söyleyerek böbürleniyordu. Ravan kuzeninin kullandığı bu kaba dil karşısında dehşete düşmedi. Erkeklerin çoğunlukla bir kadını etkilemeye çalıştıkları zaman böyle canlı detaylar vererek böbürlenmesine alışıktı. O, şiddetin hemen yanı başında, bir hatanın çoğunlukla ölümle sonuçlandığı bir yerde büyümüştü. Erkekler sürekli savaşıyordu. Bir savaşçı olmak ve bir efendiye hizmet etmek onurlu bir şeydi.

Ravan dikkatini yola yöneltirken otomatik cevaplar veriyordu. İzledikleri patika ta Alamut'a kadar nehri takip edecekti. Şah Rud boyunca onları nehirden uzaklaştırıp tekrar yaklaştıran bu tehlikeli yolu izleyeceklerdi.

Ahmet, prensese eşlik etmeyi tamamen üstüne aldığı için, bütün yolculuk boyunca ne Talon ne de Rıza prensese yaklaşamadı. Ahmet'in kaskatı sırtı ve sert el hareketleri prensesten beklediği yanıtları alamadığını da gösteriyordu.

Talon'la Rıza Alamut'ta kendilerini nelerin beklediğini konuşuyorlardı, ileride gittikleri için konuşmalarını kimseler duymuyordu. Alamut'a ulaştıklarında İsmailîlerin dünyasının tam merkezine –İsmailîlerin yüce tapınağına- varmış olacaklardı. Gele-

cekleri o andan sonra belirlenecekti. Orada erginlenecek, İran ve daha başka pek çok memleketteki en tehlikeli fedailer topluluğunun bir parçası haline geleceklerdi.

Saatler sonra Şah Rud ile Alamut Rud havzalarının kesiştiği noktaya geldiler. Şah Rud havzasının ilerisinde Shotor Han köyü vardı. Oradan kuzeye dönüp sekiz kilometre kadar yükseğe tırmanarak, kalenin gereksinimlerini sağlayan Gasor Han adlı köye ulaşacaklardı. İsmaililer bölgeye geleli altmış yılı geçtiği için burası daha ziyade küçük bir kasaba haline gelmişti. Ravan küçükken ve Feza'yı kendisini uzun ve dik patikadan indirip köye götürmesi için ikna edebildiği zamanlarda bu köyde çocuklarla oynamıştı.

Köyden, bu yüksek vadinin üstündeki üç bin metreyi aşan dağın dorukları görülebiliyordu. Vadinin kenarından ise eski zamanlardaki sanki şakacı, dev bir tanrı dağın yamacına fırlatmış gibi dağdan çıkıntı yapan kocaman kaya görünüyordu. Oraya yapışmış olan kaya dik yamaçtan dışarı çıkıntı yapıyor ve güneyden tırmanmayı olanaksız hale getiriyordu. Kalenin büyük kısmı bu kayanın üstündeydi ve surlarının bir kısmı dolanarak dağ sırtının dik yamaçlarına doğru çıkıyordu. Cemşid gençlere buranın konumundan dolayı Alamut ya da Kartal Yuvası olarak anıldığını açıkladı.

Alamut Ravan'a her zaman kıvanç duyguları yaşatmıştı. Çocukluğu burada geçmişti. Alamut'u gördüğü zaman Talon'un ne tepki göstereceğini merak ediyordu. Bu arada Ahmet konuşmaya devam ediyordu ve daha önlerinde epey yol vardı.

Yolcular öğleden sonra geç vakitte Alamut Rud'a ulaştılar. Oldukça iyi yol almışlardı ama atları da yorulmuştu. Öğle sıralarında aceleyle bir şeyler atıştırmışlar, durmamışlar ve yola devam etmişlerdi.

Alamut Rud Vadisinin yukarısında hızlı akan nehirlerin birleştiği yerdeki sığ bir geçitten geçtiler ve sonra karşı tarafta atların su içmesi için durdular. Çağlayan suyun sesi ve kışa yaklaşırken yaprakları altın rengine bürünen uzun kavak ağaçları Talon'a buranın katedrale benzediğini düşündürttü. Balıkları merak etti;

dağ alabalığının eti muhteşem olmalıydı. Ama kafasındaki bu düşünceler dikkatini dağıtsa da içinde izlendiklerine dair rahatsız edici bir duygu vardı. Kötü bir şey olacağını hissediyordu ama nedenini bilmiyordu.

Kayaların üstünden hızla akarak sığ ivintilere dökülen su, aralarında konuşan adamların seslerini bile boğuyordu. Suyun yüksekliği yılın bu zamanında atların ancak dizlerine kadar geliyordu. Cemşid, Talon'a ilkbaharın sonlarında buzlar eridiği zaman nehrin neredeyse bir-bir buçuk metre yükseldiğini ve çağlayarak aktığını söyledi. O zaman kimse oradan geçemezdi ve geçmeye çalışanlar da çoğunlukla ertesi yaz nehrin kilometrelerce aşağısında bulunurdu.

Talon hem kendisine, hem de Rıza'ya saygı gösteren, onlara birliğinin üyeleri gibi davranan Cemşid'le konuşmaktan hoşlanıyordu. Yolculuk sırasında, prensesin peşi sıra giderlerken Cemşid'in konuşmaları onları rahatlatmıştı.

Nehir kıyısında verilen mola eşeklerin yetişmesine fırsat verecek kadar uzun değildi. Ahmet kaleye aydınlıkta ulaşmak istediği için devam etmeleri emrini verdi. Ravan, Feza'nın iyi olduğunu umut ederek geldikleri yola kaygılı bir bakış attıktan sonra yolculara katılarak Alamut Rud Vadisi boyunca doğudaki yolu takip ederek kuzeye, kaleye doğru tırmanmaya başladı.

Şimdi çok daha dik bir vadideydiler ve etraflarını geniş bir akarsu çevirdiği için suyun içine girmek zorunda kalacaklardı. Daha sonra bir başka sığ nehir geçidinden geçtikten sonra nehri geride bıraktılar. Bu gece köyde mola vermeyeceklerdi. Atlar dik bayırları zorlanarak tırmanıyordu.

Aniden önlerindeki kaleyi gördüler.

Grup durdu ve Ravan, Talon'a kalenin bulunduğu yeri gösterdi; Talon kızın işaret ettiği yere bakınca soluğunu tuttu; Rıza ile birlikte önlerinde yükselen o muazzam kayanın üstüne tüneyen kalenin görüntüsü karşısında sersemleyerek bakakaldılar. Neredeyse bir parçası olduğu dağdan kopmuş da havada yüzüyor gibi görünüyordu sanki.

Gençler kalenin zapt edilemez pozisyonunu düşündüler,

yüzlerindeki hayret, şevk ve biraz da korku karışımı bir duyguyla, yeni evleri olacak bu kaleyi seyrettiler.

Ahmet birliğe ilerlemesi için emretti. Dik bayırı tırmanarak o büyük kayanın altına geldiler. Üstlerinde yükselen kayanın oyuğuna kurulmuş birkaç kulübe ile sundurmanın yanından geçtiler. Kayanın köşesini dönerken Talon dönüp tırmandıkları uzun yamaca baktı. Nehir aşağıdaki kararan vadide ince bir çizgi gibiydi. Sonra hepsi atlardan indiler ve kuzey tarafına dolaşarak, kalenin tek kapısına doğru ilerlediler.

Kaleye vardıklarında ortalık hareketlendi. Kapılar açıldı ve gelenlere bakmak için surlara meraklı insanlar dizildi. Birkaç kişi seslendi ama kimse el sallamadı. Buraya gelirken yolda karşılaştıkları insanların selamlamasından çok farklıydı bu. İnsanlar fısıldaşarak gelenlere bakmak için dışarı çıkıyordu ama Ravan'ın başka yerlerde kanıksadığı o neşeli hal burada yoktu.

Ravan tanıdığı insanları görmeyi umarak başını kaldırıp baktı ama tanıdık kimseyi göremedi. Samiran'ın güneşli ortamına nazaran bu kalenin ne kadar karanlık olduğunu hatırlayınca içine bir kaygı düştü. Ahırların idarecisi Ali ile hizmetkârların bazılarının kendisini hatırlayacağını umuyordu ama tanıdıkları ağabeyiyle birlikte gitmiş de olabilirdi.

Küçük avluya girdiler, görevliler gelip atlarını aldı. Ahmet, artık Ravan'a çok nazik davranıyordu. Ravan'ın attan inmesine yardım etmeyi teklif etti. Ravan kendi başına inebileceğini söyleyerek onu kibarca reddetti. Ahmet'in bundan hoşlanmadığının ve acısını atları almaya gelen Talon'dan çıkarttığının farkına varmadı. Ravan kaledeki sessizliğe şaşırmıştı. Bir süre sonra insanlar geri çekildi ve geçmesi için bir adama yol verdi.

Amcasıydı gelen. Yaşlanmıştı. Şakaklarına daha çok kır düşmüştü ama iyi görünüyordu. Ahmet'i baştan savma bir şekilde selamladıktan sonra bütün dikkatini yeğenine yöneltti.

"Hoş geldin, sevgili Ravan'ım" dedi ve yanına gidip ellerine uzandı. Eğilip onu yanağından hafifçe öptü.

Ravan amcasının kokan nefesini algıladı. Geri çekilmemek için kendisini zorladı. Amcasına sevimli bir şekilde gülümseye-

rek ellerini tutan kuru ellerini sıktı. "Amca, seni tekrar görmek ne güzel. Galiba dört yıl oldu görüşmeyeli" dedi.

Amcası Araş Han kızın ellerini bıraktı ve onu görmek için bir adım geri çekildi. "Bu yıllar beni yaşlandırdı ama sana nazik davranmış, Ravan" dedi ona gülümseyerek.

Ravan onu son gördüğünden bu yana sanki on yıl geçmişti.

"Son derece güzel bir genç kız olmuşsun, sevgili Ravan. Hatta, Allah rahmet eylesin, tatlı annenden bile güzel olmuşsun" dedi, yapmacık bir sesle.

Ravan ona gülümsedi ve amcasının böyle dikkatli incelemesi karşısında boğazına doğru hafifçe kızarmaya başladı.

Amcası hızla konuşmaya devam etti. "Yorgun olmalısın. Atları hizmetkârlara bırak da kalacağın konuta gidelim, tatlım. Bir yığın hizmetkâra senin için odalar hazırlattım."

"Teşekkür ederim, amca. Gösterdiğin nezakete minnettarım. Biraz yorgunum ve dinlenmek istiyorum." Birkaç adım ötede atlarla birlikte duran iki gence göz attı. "Amca, bunlar eğitilenmek için gelen iki öğrenci. Biri Talon ismindeki Frenk, hatırlıyor musun? Aslanı öldüren genç? Şah Rud geçitlerine giderken beni sultanın adamlarından da korudular. Onları sana benim koruyucularım olan cesur adamlar olarak tavsiye etmek istiyorum."

"Ah, demek sonunda geldi" dedi amcası.

Ravan amcasının ses tonu karşısında şaşırarak ona baktı ama adam ne demek istediğine dair hiç ipucu vermedi.

Gençlere baktı, sonra eliyle yanına gelmelerini işaret etti.

Gençler atlarla birlikte ilerleyip adamın önünde diz çöktüler. Talon başını kaldırıp adama baktı. Karşısındaki iyi giyimli, ince, saçları ve bıyığı kırlaşmış, yüzünden sefahat içinde yaşadığı okunan ve şehvetli dudakları olan esmer bir adamdı. Talon'u en çok adamın gözleri etkilemişti. Bakışları karşısındakinin içine işliyordu ve Talon bu cam gibi, ruhsuz gözlere bakarken içlerinde bir korku kıpırtısı sezdi.

"Prenses bana ikinizin iyi iş çıkardığınızı ve onu sultanın adamlarından koruduğunuzu söyledi" dedi alçak bir sesle. "Aferin size, bu hizmetiniz karşılığında ödüllendirileceksiniz."

Talon cesaretini toplayıp kekeleyerek konuştu. "Efendim, biz sadece... hanımımızı korumak için sorumluluğumuzu yerine getirdik."

"O halde ona ve ayrıca bana karşı görevinizi yerine getirdiniz."

Araş döndü ve prensesin koluna girerek onu kaleye götürmek için ikiye ayrılan kalabalığın arasından geçirdi.

Ahmet başını arkaya attı. Babası onu konuşmaya dahil etmemişti. Kamçısını öfkeyle yumuşak deri çizmelerinin üstünde şaklattı.

Talon'la Rıza bakıştılar, sonra ayağa kalkıp diğer atların götürüldüğü yöne doğru ilerlediler. Atların bakımını yaparken hiçbir şey konuşmadılar. İşleri çoktu. Atlardan bazıları kaleden çıkartılmış ve dik yamaçtan aşağıya, kulübelerin ve sundurmaların bulunduğu kuzey kapısına götürülmüştü. Burası dağın biraz aşağısındaydı; kalede bütün birliğin atlarına yetecek yer yoktu. Kale topu topu yirmi at barındırabilirdi, bu da sadece Han'a, ailesine ve baş hizmetlilere ait atların oradaki ahırda tutulabileceği anlamına geliyordu.

Gençler atları tımar ederken askerlerle şakalaştılar. Cemşid, Rıza'ya Ravan'ın atlarının bakımlarının çok iyi yapılabileceği kalede kalacağını söyledi. Ahırın idarecisi Ali atlara hayrandı ve onlara insanlardan daha çok saygı duyuyordu. Cemşid bunu, ahırın sonunda birkaç gençle birlikte çalışan tombul bir adamın dikkatini çekmek için yüksek sesle söyledi. Adam başını kaldırdı, sonra salınarak yanlarına geldi.

Cemşid'i gördüğü zaman gülümsedi. "Burada olduğunu bilmeliydim" dedi hoş bir tavırla. "Bugünlerde iyi atlara binemediğini duydum. Bu senin deven mi?" Loş ışıkta Cemşid'in bindiği atı görmeye çalışıyormuş gibi baktı. Bu koyu kestane renkte zarif bir Türkmen atıydı ve deve lakabını hiç hak etmiyordu.

Cemşid son derece alınmış gibi davrandı. "Ali! Seni köpek oğlu köpek, artık senin bir atın kıçıyla başını ayırt edemediğinden emin oldum" diye homurdandı, yüzündeki vahşi bir ifadeyle.

Ali güldü. "Seni gördüğüme sevindim, seni deve osuruğu." Gülerek birbirlerinin omzuna vurdular. Ali, Talon'la Rıza'ya döndü. "Yanında sıntan bu maymunlar da kim, Cemşid? Onlan daha önce hiç görmedim." dedi.

"Samiran'dan gelen yeni öğrenciler. Yolda sultanın adamlarına rastladığımız zaman prensesi korudu bu iyi çocuklar."

Ali takdir edercesine gençlere baktı. "Eğer prensesi düşmanlarımızdan koruduysanız, o halde benim de dostumsunuz. Ama Cemşid'in sizin hakkınızda bunları söylemesi de önemli, onun için gerçekten dostumsunuz."

Gençler bu övgü karşısında utanmış görünüyordu. Ali ile Cemşid atlarla ilgilenmeyi onlara bırakarak birbirlerine son haberleri vermek üzere uzaklaştılar. Cemşid'in Ali'ye Samiran'dan ayrıldıktan sonraki bütün mücadeleyi anlatması gerekiyordu.

Hava kararıyordu ve Feza ile rahip hâlâ görünürde yoktu. Rıza eşeklerin çok geride kaldığını tahmin ediyordu. Talon başını salladı. Kale avlusuna girdikleri zaman kendilerine yaşıt başka gençler de görmüşlerdi. Gece nerede yatacaklarını ve sabah ne yapmaları gerektiğini onlardan öğrenmeye gittiler.

Ne prensesten ne de Ahmet'ten talimat almadıkları için kendilerini biraz şaşkın hissediyorlardı. Her zamanki gibi düşünceli olan Cemşid onları aramaya gelen Behzad isminde daha kıdemli *Refik*lerden biriyle konuşmuştu. Talon, Behzad'ın belki de onlardan daha kıdemli olduğu için kendilerini biraz mesafeli bir şekilde selamladığını düşündü. Bazen hayatının geri kalanı boyunca kıdem hiyerarşisinin en altında kalacağını hissediyordu.

Behzad onları kalenin geri kalanından ayrılmış gibi görünen, arkadaki bir alana götürdü. Behzad Alamut'un diğerleri kadar büyük bir kale olmadığını, onun için Han ile ailesinin yaşadığı konutlardan biraz uzak olmaları gerektiği açıklamasını yaptı.

Kalacakları yer Samiran'daki yerlerinden daha iyiydi. Gençler mahremiyetlerini daha çok koruyan tek bir odayı paylaşıyordu. Oda soğuktu ve pek az eşya vardı ama aldırmadılar. Samiran'daki o kalabalık yerden sonra bu bir lükstü.

Behzad onlara zamanlannın çoğunu kaledeki kütüphanede

geçireceklerini söyledi. Öğrenecek çok şeyleri vardı. Mevsim kış olduğu için ders çalışmaktan başka yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Eğitimleri hemen yarın başlayacaktı. Onlara gösterdiği mutfakta bir şeyler yemeli ve erkenden yatmalıydılar. Bunu daha çok emir verir gibi söylemişti, emre itaat ettiler, mutfağa gidip yiyecek soğuk bir şeyler alırken, orada sıcak yemeklerinin tadını çıkartan Cemşid ile Ali'ye rastladılar. Cemşid elini salladı ama gençler orada kalamazlardı. Cemşid dostça iyi geceler dileyerek gitmelerine izin verdi.

Eşyalarının büyük kısmı hâlâ yoldaydı, onun için tek sahip oldukları şeyi, döşeklerini açtılar ve yatmaya hazırlandılar. Yorgundular ve bütün gençler gibi hemen uykuya daldılar. İkisi de gecenin bir yarısı kaleye ulaşan Jean ile Feza'nın eşlik ettiği yük katarının gelişini duymadı.

Ve ayrıca iki bahçe olacak, yemyeşil çayırlar,
İçinde su fışkıran iki çeşme
Meyveler ve hurma ağaçları ve narlar.
Güzel ve alımlı bakireler...
Serin çadırlara kapanmış huriler.

Sure *(Arberry'nin çevirisi)*

Bölüm 12

Alamut

Talon ve Rıza hayatlarını değiştirecek yeni bir dünyaya uyandılar. Battaniyeyle kapatılmış kapı boşluğunun arkasında bulunan diğer gençlerin çıkardığı tatlı gürültü gelecekteki hayatlarının ilk işaretini sunuyordu onlara. Arkadaşları gözleri mahmur iki gence, hemen kalkıp giyinmelerini ve onlarla kahvaltıya gelmelerini, yoksa onları almadan gideceklerini söylediler. İki genç yuvarlanıp battaniyelerinden çıkarak aceleyle giyindiler. Sonra da çoktan mutfaklara giden yolu yanlamış olan diğerlerinin peşine düştüler.

Oradaki yirmi kadar gencin bazılarını en azından sima olarak tanıyorlardı. Onlar da eğitimlerine birkaç yıl önce Samiran'da başlamışlardı. Rıza onu dinleyen herkese sultanın adamlarıyla yaşadıkları macerayı anlatmaya koyuldu. Gençler merakla dinlediler ve sorular sordular. Şefin verdiği türden bir mücadeleyle sık sık karşılaşılmıyordu.

Gençler ekmek, peynir, soğan, *maast* ve toprak bir kâseden içilen, yoğurdun sıvı bir biçimi olan *doogh* için sıraya girdi, sonra hepsi ısınmak için ortada yanan ateşe mümkün olduğunca yakın oturdu. Soğuk bir gündü. Sonbahar dağlara ovalardan daha erken gelmişti.

Kale arı kovanı gibi bir faaliyet içindeydi. Gasor Han ve Shotor Han köylerinde sonbahar hasatları kaldırılıyordu. Kaleye hasatlarından yüzde vermek bu köylerin göreviydi. Tahıl, kuru meyveler, koyun ve keçi eti, tütsülenmiş et, hatta eğer gerekirse bütün kışa yetecek kuru *barbari* ekmeği yüklü eşekler hiç aralıksız gelip gidiyorlardı. Köylülerin ayırabildiği kökü yenen bütün ürünler, atlar için kuru ot, ateş yakmak için yakacak ve kış geldiği zaman ihtiyaç duyulacak daha pek çok malzeme kaleye çıkartılıyordu.

Bu kaledeki yiyecekler muhteşem değildi, kervan yollarının üstünde olduğu için onlardan istediğini alabilen Samiran'dakinden çok daha basitti. Kuru meyvelerin en iyileri ile en nefis yiyecekler ve kuruyemişler Ağa Han ve ailesi için ayrılıyordu.

Kale halkı gençlere karşı hoşgörülüydü. Onlar geleceğin fedaileriydi ve İsmaililerin genel planlamasında çok önemli bir rol oynayacaklardı. Ağa Han ve ailesine gösterilen saygı bambaşkaydı. Fedailer de saygın kişilerdi. Hedefini yok etmiş ama bir şekilde hayatta kalmış birkaç *Refik* de kalede yaşıyordu.

Etrafta keşif yapacak kadar fazla zamanları yoktu, ana kaleden uzaklaşmaları da kabul görmüyordu. Alamut, büyük bir alanı kaplar gibi görünse de Talon'a Samiran'dan daha küçük gelmişti. Alamut'un inşa edildiği zemin yuvarlak değildi, aksine dar ve çok uzundu. Kale uzun, keskin bir dağ sırtının üstüne tünemişti. Bu sırtın kuzey tarafında, vadinin dibine kadar onlarca metre inen dik uçurumlar vardı. Güney tarafı ise kırılmış kayalarla yamaç molozlarından oluşuyordu.

Talon'la Rıza iç kaleyle birlikte pek çok yapının bulunduğu orta kısımda kalıyordu. Birkaç kat yüksekliğinde olan iç kale kerpiç, taş ve kalaslardan yapılmıştı. Yapılar ileriye doğru gittikçe seyreliyordu. Yapraklarını dökmekte olan ağaçları ve girmelerinin yasak olduğu bir bölgedeki çalıları görebiliyorlardı. Gençler oranın bahçelerin bulunduğu yer –deneyimlemeye can attıkları cennetin bir parçası- olduğunu tahmin ediyorlardı. Talon uzun zaman önce prensesten bahçelerin İran halkı için çok önemli olduğunu öğrenmişti. Bahçeleri tasarlamak ve su borularını ustaca

döşeyerek çeşmelerden akmasını sağlamak gerçekten hem büyük bir zahmet hem de beceri gerektiriyordu.

Alamut'un oksijeni az atmosferinde hayat Talon'la Rıza'nın Samiran'da alıştıklarından farklıydı. Burada ciddi hedefler vardı, şakalaşma, hele eşek şakası hiç yoktu. Han ile İsmaili hareketinin hizmetindeydiler, erkekliğe giden yolun son safhasındaydılar. Eğitmenleri onları acımasızca zorluyor ve en ufak disiplinsizliğe tahammül göstermiyorlardı.

Onlara Ağa Han II. Hasan'ın doktrinleri öğretiliyordu. Son zamanlara kadar, Büyük Hasan'ın oğlu Hasan'ın erkek kardeşi Muhammed, kardeşinin inancını İslam'ın daha geleneksel biçimine sıkı sıkıya bağlı olarak sürdürmüştü. Bu daha ziyade, geleneksel bir oruç ayı olan Ramazan'ı ve Şiilerin büyük bir matem gösterisi yaptığı, Hüseyin'in mateminin tutulduğu Aşure zamanı gibi diğer inanç geleneklerini de kapsayan Şii inancına benziyordu.

II. Hasan İsmaililer arasında öne çıktığında Kıyamet gününün geldiğini ilan etmişti. Bundan dolayı İsmaililerin yargılandığını ve onların şimdi gerçekten cennette olduklarını söylemişti. Dinin kuralları lüzumsuzdu ve artık bunlara uyulmasına gerek yoktu. Dağların sert insanları ona daima sadık kaldılar ve Hasan Sabbah'a İmam olarak saygı duydular. Fedailer onun en yüce makamda olduğunu düşünüyorlardı.

Hasan Sabbah'ın soyundan gelenler de onunla birlikte yüce bir makama konulmuştu; yani Ravan'ın kardeşi olan oğlu Muhammed'e de İmam statüsü bahşedilmişti. Ağa Han Muhammed, II. Hasan öldürüldükten sonra babasının mevkisine yükselmişti. Katili ve bütün ailesini vakit geçirmeden idam etmişti. Yeni kuşaklar Ağa Han'a bütün kalpleriyle ve sadakatleriyle bağlandılar.

Gençlerin artık bütün bunları ve neden eğitildiklerini, gelecekte kaderlerinin ne olacağını anlayacak kadar olgunlaşmış oldukları düşünülüyordu. *Refik*ler onların zihinlerine hiç durmadan, bu dünyada tek kişiye, Ağa Han'a sadık olacaklarını ve onun emrinin yasa olduğunu işliyorlardı. İtaat etmemek dehşet

verici bir ölüme mahkûm olmak ve aynı zamanda cennette kabul edilmemek, ebediyen lanetlenmek demekti.

Cennetin ne olduğunu merak mı ediyorlardı? Han onlara, efendisine itaat eden herkesin görevini başarıyla yerine getirip öldükten sonra gideceği o nihai yeri bir an için gösterecekti. Onlar seçilmişlerdi. Fedai oldukları zaman bir görev almak, Efendi adına yüksek veya alçak mevkide birini yok etmek onlar için bir onur olacaktı. Bunu yaparken büyük ihtimalle öleceklerdi de.

Şehit olacaklardı ve o anda cennete gideceklerdi. Hedefi yok eden ama hayatta kalan fedailer hakkında pek az şey anlatılıyordu. Şehit olmayı başaramadığı için annesi tarafından reddedilen bir fedainin hikâyesi kulaktan kulağa yayılmıştı.

Talon'la Rıza'nın berrak zihinleri anlatılanlara zaten hazırdı. Her söyleneni coşkuyla dinliyorlar ve her söze içtenlikle inanıyorlardı. Onlara nasıl bir görevin verileceğini tahmin etmeye çalışıyorlardı. Bütün gençler gibi, hiç ara vermeden bir konudan diğerine –cennette neler göreceklerinden, o nihai cennete gitme ayrıcalığını kazanmak için hangi veziri veya sultanı öldürmeleri gerekeceğine- atlıyorlardı.

Etraflarını bir kabuk gibi saran görev duygusu onları cennette neyin bekleyebileceğini düşünmelerine engel olmuyordu. Her ikisi de kadınlar konusunda deneyimsizdi, kurguları ise abartılı ve vahşiydi. Genç bedenleri çığlık çığlığa rahatlamak istiyordu. Alamut'un akıllı ve dikkatli adamları bunu anlıyor ve onları acımasızca çalıştırıyor, öldürücü çelik kıvamına getiriyorlardı.

Savunması güçlü bir odaya girmek, bir fedai olmak için kazanılacak niteliklerin bir parçasıydı. Eğitmenler yakaladıklarını dövüyorlardı, onun için eğitmenler tarafından fark edilmemek özellikle gerekliydi. İkisi de çok zinde ve akranları kadar başarılı olan Talon ve Rıza bu eğitimde diğerlerinden çok daha iyiydiler. Rüzgârlı bir gece, Rıza onun kilometrelerce uzakta olduğunu sanan iki eğitmeninin yanından kolayca geçti. Eğitmenleri onun bu başarısı karşısında donup kaldılar. Bu Rıza için büyük bir ödüldü.

Talon da Rıza kadar başarılıydı. Bir gece Rıza'nın asılı bıraktığı bir iple kuzey duvarını ölçtü. Burası eğitmenlerin izlediği böl-

geden oldukça uzaktaydı. Talon fark edilmeden içeri girdi. O ve Rıza çok kurnazdılar. Eğitmenlerine hile yapıp onları kandırmak da yanlış bir şey değildi. İki genç yeni gelmişti ve arkadaşlarından daha başarılı oldukları için aralarında bir rekabet de başlamıştı. Artık arkadaşları kendi aralarındaki konuşmalarında "onlar ya da biz" diyerek değerlendirmede bulunuyorlardı.

Çok geçmeden Talon'la Rıza "Hayaletler" olarak anılmaya başladılar. Bir gün Rıza kütüphanede kuytu bir köşede oturuyordu ve öğrencilerden biri onları arkadaşlarına şikâyet ediyordu. Rıza'nın orada bulunduğundan habersizdiler.

Öğrenci, bir gün Talon'un tam arkasından geldiğini ama kendisinin hiçbir şey duymadığını söylüyordu. Oysa kendisinin oldukça dikkatli olduğunu düşünüyordu. Diğer arkadaşları gibi o da kendisinin yanına yaklaşan herhangi birini hissetmekte çok duyarlı olduğunu düşünüyordu. Talon'un varlığını hiç ama hiç hissetmediğine yemin ediyordu. "O *ferengi* ile arkadaşı Rıza hayalet gibiler" diye şikâyetini sürdürüyordu. "Hem her yerdeler, hem hiçbir yerdeler. Bunu nasıl yapıyorlar, bilmiyorum ama beni korkutuyorlar." demişti.

Arkadaşları da ona katılmıştı. Yeni gelenleri kıskanıyor, onlardan pek hoşlanmıyorlardı. Hiçbiri onlara yaklaşmıyordu. Bıçakla göğüs göğse yapılan dövüşte, Alamut'ta daha uzun süre eğitim alan gençlerden hiçbiri onların hakkından gelemiyordu. Bu durum zorlarına gitmeye başlamıştı. Sohbetin konusu Ahmet ile babasına yöneldi. İkisinden de korkuyorlardı, özellikle Efendi'nin amcası Araş Han'dan. Dört bir yanda yaptığı talanlara dair pek çok hikâye anlatılıyordu. Dünyadaki en iyi istihbarat ağına sahip olduğu söyleniyordu. Hizmetleri tabii ki Ağa Han'a adanmıştı ama o da kendi başına bir efsaneydi.

Bir noktada Mehdi ismi geçince Rıza gülümsedi. Mehdi onun bozguna uğratmış olduğu eğitmenlerden biriydi. Mehdi aynı zamanda Samiran'da Talon'un hayatını zorlaştıran öğrenciydi. Şimdi ise bir eğitmendi. Rıza küçümseyerek, Talon'un muhtemelen pek zorlanmadan Mehdi'yi öldürebileceğini düşündü. Kendisiyle karşılaşsa kesinlikle başarırdı.

Küçük öğrenci grubu alçak sesle liderleri hakkında konuşmayı sürdürdü.

"Mehdi, Ahmet için çalışıyor" dedi biri. "Zamanının çoğunu onun yanında geçirdiğini görüyorum. Sanki Han'dan çok Ahmet'in tarafında gibi."

Kimse bir şey söylemedi. Bu sözler tehlikeliydi. Alamut'un kalın duvarlarının her yerde kulakları vardı.

Bunu anlayan öğrenci de hızla ekledi: "Herkes kendisini Ağa Han'a hizmet etmeye adadı, öyle değil mi?"

"Peki ya Behzad?" diye sordu bir diğer öğrenci, konuyu değiştirmek için. "Buradaki en iyi eğitmenlerden biri o değil mi? Ben ondan hoşlanıyorum ve ona güveniyorum." Hepsi başlarını sallayarak öğrenciyi onayladılar.

Konuşma çok geçmeden dedikoduya ve gençlerin aklından çıkmayan kadınlara döndü. Rıza akranlarının dikkatini çekmeden kütüphaneden dışarı sıvıştı ve hatta kapıdaki nöbetçiyi rahatsız etmeden avluya çıkma zevkini bile tattı.

Talon'la konuşmak istiyordu. Çok sıkı dost olmuşlardı artık. Ayrılmaz ikiliydiler. Çoğunlukla Talon önder pozisyonunda bulunuyordu, Rıza'nın da her koşulda yanında olacağına inanıyordu. Ki Rıza da onun her zaman yanındaydı.

Talon'u avluda demirci Giv ile konuşurken buldu. Talon demirciden kısa, geniş ağızlı bir bıçak istemişti. İşte demirci Giv o bıçağa şekil vermeye çalışıyordu. Talon'un istediği bıçağı tarif edişi demircinin çok hoşuna gitmişti. Rıza geldiğinde bıçağın hemen hemen yarısını yapmıştı. Rıza kılıç ustasına hürmeten parmağını alnına götürdü ve sonra Talon'a gülümseyerek ne yaptığını sordu.

"Giv bana özel bir bıçak yapıyor" dedi, o da gülümseyerek. "Çok geniş ağızlı ama normal bıçaklardan daha kısa. Daha geniş saplanacak ve saklaması daha kolay olacak."

Rıza inceleyen gözlerle bıçağa baktı. Henüz bir şeye benzemiyordu. Sonuca göre arkadaşına takılacak bir şeyler bulurdu nasıl olsa. Giv yaptığı işten hoşlanıyordu. Söylediklerini karşısındakine duyurması için ateşin gürültüsü ile çekicin takırtısını bas-

tırması gerekiyordu Rıza'nın. Yüksek sesle "Talon, konuşacaklarım var. Dışarı çıkalım" dedi arkadaşına.

Giv onları elini sallayarak yolcu ettikten sonra işine odaklandı, iki genç solgun ikindi ışığına çıktılar.

"Bizim hakkımızda konuşuyorlar, Talon" dedi Rıza, marazi bir ses tonuyla. "Bu defa hayaletiz ve bundan hoşlanmıyorlar."

"Neden kaygılanmamız gerektiğini anlamıyorum. Eğer böyle düşünüyorlarsa, o zaman biz onları kaygılandırıyor olmalıyız, onlar bizi değil."

"Biliyorum, Talon ama Alamut'ta hiç arkadaşımız yok" diye mırıldandı Rıza, çizmesinin ucuyla bir taşı tekmeleyerek. Yılgın görünüyordu.

Talon bir kolunu Rıza'nın zayıf ama güçlü ve adaleli omzuna attı. "Sen benim arkadaşımsın, ben de senin. Arkadaşım olmasını istediğim başka kimse tanımıyorum. Prensesi de unutma. Onun da arkadaşımız olduğuna eminim, Rıza. Onun için endişelenme, birbirimize göz kulak olabiliriz."

Rıza başını salladı. "Haklısın. Bu işte çok fazla arkadaş olamaz. Hem kim bilir, hayatımız çok kısa da olabilir. Onun için, biz bize yeteriz" dedi, neşelenerek.

"Biliyor musun, bir aydır buradayız ve buraya geldiğimizden beri prensesi sadece iki defa gördüm. Acaba şimdi, bulunduğu yerde yalnız ne yapıyor, merak ediyorum."

* * *

Sanki sorusunu duymuş gibi, Feza ertesi gün öğle vakti aceleyle gençleri bulmaya geldi, atla kalenin dışına çıkmak için kendisine eşlik etmelerini talep eden prensesin isteğini iletti. Ravan prensesti; onların yanında bulunmasını istemeye yetkisi vardı. Feza, bunlar Talon ve Rıza bile olsa, prensesinin iki gençle tek başına atla gezintiye çıkması düşüncesi karşısında, her zamanki gibi biraz paniğe kapılmıştı. İç kalenin dik, tahta basamaklarından dikkatle inerek kıdemli *Refik* Behzad'ı görmek istedi.

Behzad dışarı çıkarak nazikçe onun için ne yapabileceğini sorunca Feza hanımının isteğini iletti. Behzad böyle ani bir emir ve-

rilmesine biraz bozulmuş görünse de karşı çıkmadı. Talon'la Rıza'yı yanına çağırdı. Gençler bir sınıfta bağdaş kurmuş oturuyor, herkesle birlikte Jean'ı dinliyorlardı. Jean öğrencilere Hristiyan inancını ve rahiplerin yaptığı ayinleri anlatıyordu; fedai olarak eğitimlerinin gerekli bir parçası sayılıyordu bu bilgi.

Gençlerin ikisi de sıkıntılıydı. Behzad'ın çağırması hoş bir değişiklik olacaktı hayatlarında. Behzad onlara Ravan'ın isteğini iletti ve ayrıca prensesi korumak için yanlarına en az iki silahlı adam daha almaları gerektiğini söyledi. Behzad son derece titiz biriydi ve söyledikleri gençler için kanun niteliğindeydi.

Rıza aceleyle iki iyi muhafız ayarlaması için Cemşid'i bulmaya gitti. Aslında, eğer mümkünse, Cemşid'in kendisi gelebilir miydi? Talon hazırlanmak ve sonra da ahırdaki atları eyerlemek için fırladı. Avlanmaya gideceklerdi.

Ravan peşinde iki heyecanlı tazıyla birlikte, inip çıkanların yanından basamaklardan indi. Kendisini saygıyla selamlayan birkaç kişiyi tanımıştı. Buradan uzak kaldığı zaman diliminde gözle görülür değişiklikler olmuştu. Ama ahırların girişinde, cılız sonbahar güneşinde ısınmaya çalışan Ali yerli yerinde duruyordu. Hava açıktı ama artık güneşin ışınları ısıtmıyordu.

Ravan iki yanındaki tazılarıyla birlikte avluyu geçti. Ali toparlanarak her zamanki gibi hanımını selamladı. "*Hanım* Ravan, Tanrı'nın inayeti üstünüzde olsun! Sizi gördüğüme sevindim. Siz günümün ışığısınız, umarım iyisinizdir."

"Selam, Ali, iyiyim, umarım sen de iyisindir?" dedi Ravan gülümseyerek. "Bugün kısrağa binmek istiyorum. Onu benim için hazırlar mısın, lütfen?"

Ali öne eğildi. "Derhal, hanımım. Tek başınıza mı bineceksiniz?"

"Hayır, refakatçilerim de az sonra burada olurlar."

Ali gülümsedi. "*Ferengi* de onlara dâhil mi, hanımım? O zaten burada."

Ravan'ın yüzünde Ali'yi sonbahar güneşinden daha çok ısıtan ışıl ışıl bir gülümseme belirdi ve tazılarını çağırarak ahıra girdi. Orada Talon'u kısrağı çoktan hazırlamış ve Cabbar ile Rıza'nın

atıyla uğraşırken buldu. Tazılar Talon'u gördüklerinde sevinçle etrafında dans etmeye başladılar, Talon da çok sevinmişti. Ama önce kibarca prensesin hatırını sorması gerekiyordu. Adet olduğu gibi selamlaştılar. Samiran'da başlayan bu ritüelden hoşlanmaya başlamışlardı.

Sonra başını sabırsız bir şekilde arkaya atan Ravan, "Tazılarla ava çıkmak istiyorum" dedi, "tabii bir refakatçiye ihtiyacım olacak, bunun için sen seçildin."

Talon hüzünlü bir tavırla gülümsedi. "Sadece ben değil, hanımım, Rıza da seçildi ve yanımıza iki muhafız daha almamız emredildi."

Ravan kızmıştı ama bunu uysal bir tavırla kabul etmesi gerekti. "Tamam ama konuşacak zaman bulacağız ve sen bana eğitimin hakkında her şeyi anlatacaksın." Sonra hınzır bir tavırla sordu, "Cennetin kapılarına kadar ilerlediniz mi?"

Talon kızardı ve Ravan bunu ahırın loş ışığında bile gördü. "Şey... henüz değil, hanımım."

Ravan bir kahkaha atmak istedi ama sonra vazgeçti. İfadesiz bir yüzle, "Eminim fazla zaman kalmamıştır ve sonra fedai kardeşliğinin kabul edilmiş bir üyesi olacaksın."

Talon başını salladı ve daha güvenli bir konuya geçmek için sözü değiştirdi. "Sizinle geleceğim için çok mutluyum, hanımım. Atlar için de iyi olacak; bu günlerde pek egzersiz yapamıyorlar, hem kışa da çok kalmadı."

Kapıda bir gürültü oldu ve Rıza iki muhafızla birlikte içeri daldı. Adamlardan biri Cemşid'di, sırıtıyordu. Koruma görevine verilmiş olduğu için çok mutluydu. Bu görev çok hoşuna gidiyordu. Prensesin yanına geldiler, nazikçe afiyette olmasını dilediler ve sonra hepsi işleriyle meşgul olmaya başladı.

Talon iki tazıyı okşayacak zamanı ancak bulmuştu. Hayvanlar çok heyecanlıydı ve hemen yola çıkmak istiyorlardı. Onları neyin beklediğini çok iyi biliyorlardı. Heyecanla inleyip homurdanarak, Cabbar'ın tekmelerine denk gelmeden Talon'a yaklaşmaya çalışıyorlardı. Artık atlar da heyecanı sezmişler ve kıpırdanmaya başlamışlardı.

Çok geçmeden avluya çıktılar ve atları kuzey kapısından geçirdiler ve çok dik yamaçtan kayanın dibindeki kulübelere doğru ilerlediler. Orada ata binmek güvenliydi, grup dik patikadan dikkatle ve yavaşça vadinin aşağılarına doğru inmeye koyuldu. Bir saat kadar sonra, hiç durmadan geçtikleri Shotor köyüne ulaştılar.

Nehrin kıyısına vardıkları zaman kuzeye yöneldiler. Prenses, zemin uygun hale geldikçe daha da hızlandı, yanında koşan tazılarıyla birlikte başı çekerek vadiden yukarı tırmandı. Talon'la Rıza, Ravan'ı iki yanından, ona alan açmak için birkaç at boyu geriden takip ediyorlardı. Cemşid ile süvari arkadaşı da en arkadan geliyordu.

Atlar koşmak istiyordu. Binicileri atları önce eşkin hıza çıkarttılar ve sonra çavdar koçanlarıyla dolu çayırlara geldikleri zaman dörtnala koşmalarına izin verdiler. Atlar dörtnala koşarken, sert zeminde gümbürdeyen toynak sesleri ve silahlarla zincir zırhlar atların ritmine uygun olarak tıkırdarken çıkan metal sesi Talon'un çok hoşuna gitti.

Grup hızla, ırmağı takip eden uzun, ağaçlıklı bir alanın başına ulaştı. Ravan hiç durmadan kısrağını dosdoğru ağaçların içine sürdü. Patikayı ve ağaçların alçak dallarını görmek için kısrağını yavaşlattı ama yine de hızlıydı. O ağaçların içinden ve arasından ok gibi geçerken arkasındakiler onu gözden kaybetmemeye çalışıyorlardı.

Sonra aniden tazılar avı gördü. Ravan hemen yön değiştirerek, tazıların avı izlemesi için gidilen rotanın sağına saptı. Hayvanlar hiç ses çıkartmadan fırladılar. Ravan da arkadakilere heyecanlı bir sesle bağırarak tazıların peşine düştü. Sonra sıklaşan ağaçların arasından iyice dikleşen tepenin yukarısına doğru sıkı bir kovalamaca başladı. Küçük geyik önce dosdoğru dağın yamacına doğru koşmaya çalıştı fakat hızla tepeye tırmanarak onu vadinin yukarılarına çıkan eski patikaya geri dönmeye zorlayan Badura onun yolunu kesti. Bu arada Djahi doğrudan geyiğin üstüne gitmiş, onu gerisin geriye patikaya sürmüştü. Biniciler dörtnala ilerliyordu, tazılara ve soluk soluğa kalan atlara bağırıyorlardı.

Gençler hızla dar patikayı tırmanırken yaylarına ok yerleştirdiler. Ağaçlar kısaydı ve kıvrılmış, boğumlu gövdeleri vardı. Dikkat etmezlerse ağaçların alt dalları onları yaralayabilirdi. Ravan, Badura'yı çağırdı, aşağı gelmesini ve takibe katılmasını istiyordu ama tazı ortada görünmüyordu. Djahi ise kaçan hayvanla arayı kapatmaya çalışıyordu.

Talon iyi nişan alamayacak kadar uzaktaydı ve av ile kendisinin arasında prenses vardı. Yayını indirdi ve gelişmeleri izlemeye karar verdi. Rıza, atını Talon'un yanında koşturuyordu. İkisinin de atı hızlıydı. Alamut'tan gittikçe uzaklaşıyorlardı.

Aniden patika, köylülerin hayvanlarını otlattığı çayırlara açıldı. Geyikle Djahi açıktaki anızların üstünde yarışıyordu. Bir anda Badura çayırlığın sağ tarafından fırlayarak dosdoğru geyiğin üstüne saldırdı. Geyik tehlikeyi çok geç fark etti, sola dönüp sıyrılmak istediyse de hızla böğrüne çarpan tazı onun dengesini kaybetmesini sağladı. Ayakları yerden kesildi. Şaşırtıcı bir şekilde neredeyse dört ayağının üstüne düştü ve tekrar kaçmak istedi ama artık onun için yolun sonu gelmişti. Djahi tam arkasındaydı.

Tazılardan biri geyiğin boğazına yapışmış, diğeri arka bacağına sarılmış halde hep birlikte yere düştüler. Birbirlerine sarılmış dans eder gibiydiler. Bir süre sonra hareket durdu. Yukarı çıkan atlılar birkaç saniye süren bu ölüm dansından o kadar büyülendiler ki yerlerine çakılıp kaldılar.

Sonra Talon atından indi, bıçağını çıkarttı, geyiği hızla burnundan tutarak aniden geri çekti ve bıçağı boynuna dayayıp tek bir hamlede boğazını kesti. Geyik son nefesini verirken şiddetle sarsıldı, sonra kanı soğuk yere akarken bacaklarını havaya savurarak yana devrildi.

İşlerini bitiren tazılar, geri kalan atlılarla birlikte Talon'u izliyordu. Talon'un ayaklarının dibindeki o küçük kahverengi bedenin içindeki yaşam, göz açıp kapayıncaya kadar akıp gitti.

Talon, Ravan ile diğerlerine döndü. "Tazılar muhteşemdi, hanımım. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Ravan memnundu. Badura ile Djahi'yi çağırdı ve attan ine-

rek hayvanların kulaklarını, uzun sırtlarını okşadı, onlara ne harika köpekler olduklarını söyledi.

Adamlar küçük geyiğin bağırsaklarını çıkartmaya başladılar ve sonra hayvanın gövdesini Cemşid ile birlikte gelen muhafızın atına yüklediler.

Talon bundan sonra Ravan'ın kaleye dönmek isteyeceğini sanmıştı ama yanıldığını anladı. Ravan atına atlayıp tazılarını çağırarak izledikleri yoldan kuzeye doğru ilerlemeye başladı.

Diğerleri de atlarına binip peşine düştüler. Rıza dönüp sıntarak omuzlarını silken Cemşid'e baktı. Kaleden çıktığı ve iyi bir ata bindiği için mutluydu. İkindinin serinliğinde etrafta gezinmek hepsinin hoşuna gitmişti. Sonbahar oldukça ilerlemişti. Ağaçlar, özellikle dik vadi yanıklarında her yerde yetişen kavak ağaçlarının yapraklan altın sarısı bir renge bürünmüştü. Yamaçlarda öbek öbek, boğumlu meşe ağaçlan göze çarpıyordu. Alçak kayaların kuzey rüzgârlarından koruduğu birkaç meyve ağacı görülüyordu.

Selçukluların vadi boyunca yaptıkları son yağmaların izleri hâlâ tazeydi. Daha on beş yıl önce, sultan, büyük bir orduyla Alamut'u kuşatmıştı. Başarısız olmuştu ama adamlan bölgeyi kilometrelerce yakıp yıkmışlardı. Talon'la Rıza Alamut'a geldiklerinden beri, Hasan Sabbah'la halkının çok büyük zorluklara rağmen yaptıklan bu savunmaya dair kahramanlık hikâyeleri dinlemişlerdi.

Bir sırta ulaşan grubu, daha yüksek yamaçlardan inen çobanlarla çiftçilerden oluşan küçük bir kervan selamladı. Vadi kısa sürede keçilerle ve koyunlarla doldu. Erkekler ve çocuklar saygıyla prensesin önünde eğildiler. Ravan saygı gösterilerini zarif bir hareketle kabul etti ve hatta kendisini tanıyor olabileceğini düşündüğü yaşlı bir adamla konuşmak için eğildi. Sürü atların arasından geçti ve Shotor Han Vadisi'ne doğru ilerledi. O sırada prenses dizginlerini çekip attan indi ve Cemşid'i çağırarak ondan atları diğer muhafızın tutmasını istedi. Nehre kadar inip manzarayı seyretmek istiyordu. Talon'un aklından onun yanında kendisini, sadece kendisini istediği düşüncesi geçti ama fazla küstahça bulduğu için bu düşünceyi hemen kafasından kovdu.

Ravan ile iki meraklı tazının peşinden bayırdan aşağıya, nehre indiler. Nehrin kıyısında, yaprakları kalın bir halı gibi yeri kaplayan birkaç kavak ile bir söğüt ağacı vardı. Ravan umursamadan yere oturdu, gençlere de oturmalarını buyurdu. Cemşid etrafı kollayacağını söyleyerek oturmayı reddetti. Talon'la Rıza saygılı bir uzaklıkta ama konuşacak kadar prensesin yakınına çömeldiler.

Sessizce manzaranın tadını çıkarmaya başladılar. Akarsu sığdı ve yatağı dardı. İki kulaçta karşıya geçilebilirdi ama su, şeffaf bir deri gibi, yosun tutmuş kayaların üstünden hızla akarak daha büyük kayaların dibine dökülüyor ve sanki tartışma kabul etmezmiş gibi, aceleyle yanlarından akıp gidiyordu. Dalların oluşturduğu gölgelik buraya mağara gibi bir inziva yeri havası veriyordu.

"Artık Alamut'u sevmiyorum" dedi Ravan.

Talon önce onun konuşup konuşmadığını, sonra da onu doğru duyup duymadığını merak etti. Ravan duyma menzilinin dışında, birkaç adım arkada çömelmiş oturan Cemşid'e yan gözle baktı.

"Ağabeyim beni buraya bir sebeple gönderdi ama nedenini bilmiyorum. Kaledeki insanlar aynı değil. Her şey farklı. Keşke Alamut'a hiç gelmeseydik."

Talon ne diyeceğini bilemiyordu. "Hanımım, siz burada büyümediniz mi?"

"Evet, doğru ve pek çok iyi şey hatırlıyorum ama her zaman kalenin üstüne çöken kasvetli havayı unutmuşum – bu değişmemiş. Aslında, kasvet gözüme uğursuz görünüyor şimdi. Çok daha fazla sır var."

Talon düşünceli görünen Rıza'ya bir göz attı. "Sizce Ağa Han sizi buraya neden gönderdi, hanımım?"

"Ben de merak ediyorum bunu, Talon. Bana dikkat etmemi gerektirecek hiçbir şey de söylemedi. Onun amcam Araş'ın burada olacağını bilmesi geriyordu. Ama ben amcamın burada olduğunu bilmiyordum."

"Araş Han'dan korkuyor musunuz, hanımım?" diye sordu Rıza.

Ravan ona bir göz attı. "Herkes amcamdan korkar." Sonra konuyu değiştirdi. "Koruyucularım derslerde nasıl bakalım? Buradaki eğitimi Samiran'dakinden farklı buluyor musunuz?"

Her ikisi de konu değiştiği ve teorik dersleriyle dalga geçildiği için rahatlayarak sırıttı. Önce Talon konuştu. "Rıza bize diğer öğrencilerin 'hayalet' ismini taktıklarını söylüyor, hanımım."

Ravan buna güldü. "Ben de buna şahitlik edebilirim. Küçük silahları gizleme ve kullanma konusundaki becerinizle pek çok insanı kıskandırıyorsunuz. Derslerde size başka halklar da anlatılıyor, bu dersler hoşunuza gitmiyor mu? Rahibin, iyi yetişmiş fedailer olarak zamanı geldiğinde başka halklardan insanların kimliklerine bürünebilmeniz için hepinize Hristiyanları ve onların yaşam tarzını anlattığını biliyorum."

Rıza omzunu silkti. "Eğer o tuhaf ayinlerini anlayabilseydim, yararlı olurdu, hanımım. Onlar bizden çok farklılar."

Talon yumruğuyla onun koluna vurdu. "Hey, ben Hristiyan'ım ya da bir zamanlar öyleydim, Rıza Bey" dedi sırıtarak.

Ravan gülümsedi. "O bizden çok mu farklı, Rıza?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Rıza sırıttı. "Bazen çok fazla düşündüğünde kafasının patlayacağından korkuyorum, hanımım."

Hepsi bu söze güldü ve konuşma daha rahat bir ortamda sürdü. Gençler bir dinleyicileri olduğuna memnundular. Prensese maceralarını ve başarılarını anlattıkça çekingenlikleri kayboluyordu. Eğitimlerinden ve ara sıra eğitmenlerini nasıl mat ettiklerinden bahsettiler. Otoriteye karşı kazandıkları küçük başarılar onlar için önemliydi. Ravan her zamanki gibi, çınlayan kahkahasıyla iki genci mest ederek dinliyor ve onları konuşmaya teşvik ediyordu. Çok geçmeden kızın büyüsü her ikisini de esir almıştı.

O sırada Cemşid batan güneşi seyrediyordu. Duruşu artık geri dönmeleri gerektiğini söylüyor gibiydi. Ravan hemen ayağa fırladı ve iki tazıyı yanına çağırdı. Ayakları suda yürümekten ıslanan tazılar etraftaki çalıları ve yaprakları koklamayı bırakıp zıplayarak geldiler. Talon ödül olarak onların burunlarını usulca okşayacak fırsatı buldu.

Bu huzur vahasından sıyrılmaya gönülsüz olan gruptakiler atlarına bindi ve Alamut'a doğru uzun dönüş yolculuğu başladı. Kaleye sonbahar akşamlarının hüznü içinde ulaştıklarında Ravan gülümseyerek diğerlerinden ayrıldı, onlar da saygıyla eğilerek prensesi selamladılar. Ravan bu kadar geç kaldıkları için Feza tarafından paylanmak üzere sekerek uzaklaştı.

O akşam daha geç vakitte Talon ve Rıza, Jean ile yemek yerken o öğleden sonrayı keyifle hatırlayacak ve Jean'a başlarından geçenleri anlatacak zamanı buldular. Ravan'ın amcası hakkında söylediklerini de paylaştılar. Bunu duyan Jean'ın tüyleri ürperdi ve onlara kalede kiminle konuştuklarına çok dikkat etmeleri gerektiğini söyledi.

"Alamut'un kendi özel sırları olan bir yer olduğunu fark etmediniz mi? Buradaki insanlar Samiran'dakilere benzemiyor. Buraya geldiğimizden beri kendimi rahat hissetmiyorum."

"Bunu düşünecek zamanım olmadı benim. Rıza ve ben o kadar meşgulüz ki geceleri yorgunluktan hemen yatağa giriyoruz. Alamut'ta seni korkutan nedir?" diye sordu Talon, Jean'a.

Jean hemen yanıtladı. "Tam olarak ne olduğunu söyleyemem ama sanki burada her taşın altında korkunç sırlar gizli. Bence burada herkes bir parça deli. Buradaki insanlar Samiran'dakilerden çok farklı ve ben tedirgin oluyorum. Herkes gergin görünüyor. Bunu hissedebiliyor musunuz? Sanki hepsi bir şey olmasını bekliyor gibi. Tek bildiğim burada siz ikinizden başka kimseye güvenmediğim." Sonra öksürmeye başladı, uzun, hırıltılı bir öksürüktü bu.

Rıza başını salladı. "Talon, ben de Efendi Jean'ın söylediklerine biraz katılıyorum. Burası Samiran'dan çok farklı bir yer. Hem insanlar çok tetikte ve... evet, Jean'ın söylediği gibi bir şey olmasını bekliyor gibiler."

Talon omuzlarını silkti. "Ben öyle bir şey hissetmedim ama bundan sonra daha çok dikkat ederim. Belki de prenses buraya casusluk yapmaya gönderilmiştir."

"Bize onu buraya Ağa Han'ın gönderdiğini ama nedenini bilmediğini söyledi" dedi Rıza.

"Haklısın, Rıza. O zaman onu korumalı ve bize ihtiyacı olduğunda yardım etmeliyiz" dedi Talon, esneyerek. "Ben yatmaya gidiyorum. İyi bir gündü. Alamut'tan dışarı çıktığıma sevindim. O tazılar muhteşemler, değil mi, Rıza? Peder, sana bir battaniye getireyim. Öksürüyorsun, bu dağlarda kendine dikkat etmelisin."

Jean da onlarla birlikte ayağa kalktı. "İyi geceler, çocuklar. Tanrı sizi korusun. Beladan uzak durun, olur mu?"

"Tanrı seni de korusun Peder, iyi geceler" dedi Talon. "Dikkatli olacağız." Rıza'ya göz kırptı. "Hayaletler gibi."

* * *

Ravan kendi konutuna giderken yolda Ahmet'e rastladı.

Ahmet sinirliydi. Ravan yanından geçmeye çalışırken onu durdurdu. "Kuzen, bugün avlanmak için kaleden çıktığını duydum. Bu doğru mu?" diye sordu kavgacı bir tavırla.

Ravan başını salladı. "Çok zevkliydi, kuzen. Sorduğun için teşekkür ederim. Avdan çok keyif aldım, tabii bütün işi tazılar yaptı. Onları takip etmek çok güzeldi."

"Neden benden de gelmemi istemedin?"

Bir şey onu kızdırmıştı ama Ravan bunun nedeninin onu davet etmemiş olduğuna inanamıyordu. Küçük bir kızken Alamut'u büyük bir yer sanıyordu Ravan. Ama artık burasını çok sıkışık bir yer olarak görüyordu ve özel hayatın olmaması çok sinir bozucuydu. Sadece o kadar da değil. Ne zaman Ahmet'le karşılaşsa adam ona karşı çok tatsız, sahiplenici bir tavır takınıyordu. Ravan bir anda kızdı.

"Ahmet, içimden gelen bir dürtüyle, düşünmeden karar verdim ve yanıma da refakatçiler aldım. Her şey bir anda olup bittiği için sen aklıma gelmedin. Eğer seni gücendirdiysem özür dilerim." Bunu kastetmiyordu ama bu konuda tartışmak da istemiyordu.

Ahmet'in yanıtı alttan alıcı olmuştu sanki. "Ben ve babam bu kaleden sorumluyuz ve sen de bu sorumluluğun bir parçasısın, kuzen Ravan. Dışarı çıktığın zamanlarda en azından bana haber

vermelisin. Senin gibi boylu poslu güzel bir kız için dışarıda tehlikeler var."

Ravan o kadar öfkelendi ki kıpkırmızı kesilerek dudağını ısırdı ve o arkasından bakarken, tek söz söylemeden azametle yürüyüp uzaklaştı. Fırtına gibi kendi konutuna girip Feza'ya biraz çay getirmesi için bağırdı.

Yaşlı kadın yüzünde şaşkın bir ifadeyle, temizlik yaptığı yatak odasından çıktı. Ona bir göz attı ve bilmesi gereken her şeyi anladı. "Kumrum, yine Ahmet'le mi konuştun? O adamdan nasıl da nefret ediyorum. O kadar kaba saba ki" dedi, prensesinin yanında olduğunu iyice göstermek için.

Ravan öfkesine rağmen güldü. Feza bazen çok anlayışlıydı ve sadakati her zaman tartışılmazdı.

"Feza, benim sevgili ihtiyarım, Ahmet beni kızdıran bir şey söyledi, hepsi bu. O bana ne yapacağımı söyleyemez. O benim ağabeyim değil, işte o kadar."

Feza kıkırdadı. "Pekâlâ, şimdi bana avı anlat. Oğlanlar seni baştan çıkartmaya çalıştılar mı? Terbiyeli davrandın, değil mi, kumrum?"

Ravan kahkahayla güldü. "Sen korkunç birisin, Feza. Artık neredeyse erkek olsalar da senin tabirinle "iki oğlan"ı yanıma aldım ama yanımızda iki asker daha vardı, Cemşid ile kendine asker diyen bir sivilceli daha. Onun için bunu düşünseler bile yapamazlardı."

Feza tekrar kıkırdadı. "Bu yeni fedailerin yanında dikkatli olmalısın. Cennete bir göz attıktan sonra, kendilerini Allah'ın kadınlara bir armağanı olduğunu sanacaklardır."

Ravan da onunla birlikte kıs kıs güldü. "Hmm, daha cennete göz attıklarını sanmıyorum, Feza. Talon'a bu konuda ahırda takılmıştım. O kadar çok kızarmıştı ki atlar güneş batıyor sandılar."

İkisi de kahkahayı bastı. "Ama biliyorsun... o kadar yakışıklı bir 'oğlan' ki, Feza. Eğer elimde olsaydı onu erkeğim olarak alırdım. Ama onun nasibim olmadığı kesin. Ağabeyimin, İsmailileri rahat bırakmaları amacıyla, beni karılarından *biri* olmam için

şişko bir Selçuklu sultanına vereceğini biliyorum. Neden kızların cenneti görmelerine izin verilmediğini de merak ediyorum."

"Çünkü biz kadınız ve bizim yazgımız farklı" dedi Feza, biraz hayıflanarak. "Biz kadınlar cenneti pek erken ve çoğunlukla çocuk doğururken görürüz, gerçi kimse beni neyin beklediğini söylemedi bana. Her şey erkeklerin etrafında döner ve oraya gittikleri zaman tek istedikleri emirlerini yerine getirecek çıplak kadınlardır. Ben de oraya gittiğim zaman benim emirlerimi yerine getirecek çıplak bir adam istiyorum."

Yine kıkır kıkır gülmeye başladılar. Bu tür şeyleri konuştukları zaman hep yaptıkları gibi birbirlerine bakıp makaraları koyuverdiler. Çok geçmeden başka konulardan bahsetmeye koyuldular ve zaman geçip gitti. Feza, Ravan'a en sevdiği geyik etli ve yabani mantarlı yahniden getirdi. Mantar sezonu neredeyse bitmişti. Biraz arpa çorbası ile *nan* ve peynir yediler. Feza büyükçe ve sivri kırmızı turp bulmuştu. Hatta küçük bir kupa şarap bile vardı. Ravan, Feza'nın onu nereden bulduğunu merak etti.

Ravan o gece yatağa Talon'u ve onun kıvrak ve hızlı bir hareketle geyiği nasıl kestiğini düşünerek girdi. Başkalarından farklıydı o... ne köle gibi, ne de hizmetkâr gibi davranıyordu. Hem zaten kendi memleketinde bir lordun oğluydu. Uykuya dalarken bunun bir önemi olması gerektiğini düşündü.

Cennet sadece gerçekleşen arzunun görüntüsüdür
Ve cehennem yanan bir ruhun gölgesidir,
Karanlığın üstüne düşen, hepimizin içinden çıktığı
Ve yakında hepimizin içinde son nefesini vereceği.

Ömer Hayyam

Bölüm 13

Fedai

Araş Han ve Ahmet, prenses hakkında konuşuyorlardı. Ahmet babasıyla yemek yemeye istekli olmazdı genellikle. Ama bu yemekler kaledeki olup bitenleri konuştukları bir platforma dönüşüyordu. Araş casusları ve istihbarat ajanları vasıtasıyla Mısır'dan Afganistan'a kadar İslam dünyasının hemen her köşesinden haber alırdı. Burada, Alamut'ta da kulağını dört açmayı ihmal etmezdi.

Yemeği bitirmişler, nargilenin keyfini çıkartıyorlardı. Ahmet babasına Ravan'ın ondan izin istemeden ava çıktığını söyledi.

Araş başını salladı. "Bir dahaki sefere onu gördüğünde, ona kaleden öylece çıkıp gidemeyeceğini söyle. Yanına seni almalı ve elbette benim iznimi istemeli. Onun sırf gezi için buraya gelmediğini hissediyorum. Hatta yeğenimin bizi gizlice gözetlemesi için onu buraya gönderdiğine bile inanabilirim."

Ahmet o kadar şaşırdı ki neredeyse elinde tuttuğu nargilenin çubuğunu düşürecekti. Şaşkınlıktan açılan ağzından duman çıktı, sonra birkaç saniye öksürdü. "Sen ne diyorsun? Ravan bir casus mu? Bunu sen bile söylesen inanamam."

Babası soğuk, kara gözlerini oğluna çevirdi. "Bu seferlik bu küstahlığı duymazdan geleceğim. Bazen bir keçi kadar bile aklın

yok ve bu keskin zekânla ne kadar yaşayacağını merak ediyorum. Düşün! Neden Samiran'da veya başka bir kalede kalmadı? Neden Alamut, neden tam biz harekete geçmeye hazırlanırken? Düşün, seni mankafa, neden?" Sözleri ağzından dışarı üfürdüğü dumanla beraber tıslar gibi çıktı.

Ahmet babasına bakakaldı. "Bi-bilmiyorum. Ben hiç bu şekilde düşünmemiştim. Ama şimdi sen söyleyince... belki de bunda bir iş vardır."

Araş'ın yüzü seğirdi. "Benim gibi düşüneceğini biliyordum. Ama yeğenim bana değerli bir şey daha göndermiş oldu." Oğluyla her zamanki oyununu oynuyordu, sabırla bekledi.

"Nedir o, baba?" diye sordu Ahmet, tahmin edileceği gibi.

Araş içini çekti. "Onunla birlikte gelen iki genci, özellikle Talon ismindeki Frenk'i."

Ahmet bunun ardından ne geleceğini biliyormuş gibi ilgiyle bakıyordu.

Araş konuşmasını sürdürdü. "Bana İsmaililer arasında hakkım olan yeri sağlayacak olan o. Yeğenim onun zihnine girmemi ve ona bir mesaj bırakmamı istiyor. Onun istediği mesajı yüklemeyecek olmam ise yeğenimin talihsizliği." Araş kendi kendine güldü. "Yani aslında, bir rehine veya senin oyuncağın olarak kız kardeşine sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda üstüme en ufak şüphe çekmeden yeğenimin icabına bakma fırsatına da sahip oluyorum."

Ahmet babasına baktı. Alamut'taki herkes gibi o da babasından korkuyordu ama aynı zamanda ona tapacak derecede de hayrandı. Zekâ yönünden babasıyla yarışamayacağını biliyordu. "Baba" dedi, "İsmaili davasının başında sen olursan savaş alanında ve şehirlerde karşımıza çıkacak herkesi yok ederiz. Ne zaman onun zihnine girmeyi düşünüyorsun?"

"Yakında. Fedai olmaya hazırlar. Önümüzdeki hafta içinde, Behzad onların hazır olduklarını söylediği zaman işimi yapacağım. O ikisinin tamamen piştiklerini duyuyorum."

Ahmet başını salladı. "Öğrenciler onlardan hoşlanmıyor ama gerçekten iyiler. Bazıları ikisinin de şimdiye kadar sahip oldukla-

rımızın en iyilerinden olduğunu söylüyor. Frenk güçlü ve silahları gizlemek konusunda çok yetenekli, diğeri ise neredeyse görünmez olabiliyor. Öğrenciler onlara bir de ad takmış. 'Hayaletler.'"

Araş kendi kendine güldü. "İyi. O zaman önümüzdeki iş için doğru adamlan seçtik."

* * *

O gün Talon'la Rıza'ya dersi bırakıp Behzad'ı izlemeleri söylendi. Behzad onları, bütün erkeklerin omuz ve kol kaslarını geliştirmek için ağırlık çalıştıkları *Zor Hane*'nin yakınındaki hamama götürdü. Hamamda iyice yıkanmalarını ve işleri bitince kendisini bulmalarını söyledi.

İkisi de erginlenme aşamasına geldiklerini anlamakta gecikmediler. Gözlerini kocaman açarak birbirlerine baktılar. Özenle yıkandılar. Düşüncelerini açığa vurma korkusuyla birbirlerine hiç bakmadılar. Sonra kurulandılar ve bir hizmetkâr onlara yeni giysiler getirdi. Bunlar bileklerden ve belden bağlanan bol beyaz pantolon ile beyaz gömlekti. Ayaklarına rahatça geçen süslü, oğlak derisinden terlikler verildi.

Uzun saçlarını arkaya doğru tarayıp topuz yaptılar, içine derslerinde tarif edildiği gibi kırmızı boyalı astar çekilmiş olan uzun, beyaz pamuklu sarıklarını başlarına doladılar. Son olarak da gümüş tokalı, işli, kırmızı deriden ince bir kemer taktılar.

Hazır olduklarında hamamın kapısına gidip kendilerini Behzad'ın denetleyen gözlerine sundular. Behzad onları tarttıktan sonra başını sallayarak topuklarının üstünde döndü ve onları iç kalenin kapısına yöneltti. Kapıda nöbetçi yoktu. Merdivenden hızla inip çıkan öğrenciler de görünmüyordu.

Üç erkek basamakları tırmanarak üçüncü kata çıktı ve Behzad onları uzun, karanlık bir koridordan geçirdi. Hiçbir şey konuşulmadı. Tahta zeminde terliklerin çıkardığı sesler dışında çıt çıkmıyordu. En uçta küçük, demir çivili bir kapı vardı. Behzad orada durdu ve kapıya bir kez vurdu. Kapıda bir pencere açıldı, bir çift göz onlara baktı, sonra sürgüler çekildi.

Gençlerin alındığı odada yere eski püskü bir kilim serilmişti. Duvarın içine oyulmuş rafın üstünde ise bir yağ lambası duruyordu. Çok sade bir odaydı. Odada ikisinin de daha önce algılamadığı garip bir koku vardı. Behzad onlara kilimin üstüne oturup beklemelerini fısıldadı. Bilinmeyen karşısındaydılar. İçgüdüleri endişeyle ayağa kalkmıştı, tedirgin olarak denileni yaptılar.

Onlara sonsuzluk gibi gelen bir süre beklediler. Bir hizmetli çay ve biraz çörekle çıkageldi. Çörekleri gençlere ikram ettikten sonra fincanlara çay koydu. Behzad'a bakarak talimat beklediler. Behzad ikramı kabul etmelerini işaret etti. Talon küçük bir çörek aldı ve Rıza da bir tane alana kadar bekledi. Behzad çöreği geri çevirerek çay aldı. Küçük fincanlardan çay içtiler. Gençler sessizce çöreklerini yediler. Fincanların zarifliği Talon'un dikkatinden kaçmamıştı.

Hizmetli elinde bir nargile ile geri döndü ve onu Behzad'a sundu. Behzad nargileyi alarak ucundan bir nefes çekti. Sonra onu Talon'a aktararak bir nefes alması için başıyla işaret etti. Talon, söyleneni yaptı. Ama dumanı içine çok sert çekti ve alışık olmadığı için boğulur gibi oldu. Gözyaşları arasında nargilenin ağızlığını, sersemlemiş gibi görünen Rıza'ya uzattı. Rıza da cesur bir şekilde nargileden bir nefes aldı ve soluğu kesildi. Öksürmemeye çalıştı.

Behzad gülümsedi. Onlara nargilenin dumanını yavaşça içlerine nasıl çekeceklerinin ve dumanı kontrollü bir şekilde nasıl dışarı vereceklerinin tekniğini gösterdi. Gençler onun her hareketini taklit ettiler ve kısa süre sonra nargile içerek gevşemeye başladılar. Çok geçmeden uyuşmaya başladıklarını fark ettiler. İlk devrilen Rıza oldu. Talon da, kollarına ve bacaklarına yayılan rehavetle savaşmasına rağmen üstüne çöken korkunç ağırlığa engel olamıyordu. Kilim dinlenmek için çok rahat bir yer gibi görünüyordu. Gençler uykuya dalınca duvarda gizli bir bölme açıldı ve iki hizmetli çıktı. Behzad yerde yatan gençleri işaret ederek nargilesini tüttürmeye devam etti.

Gençler başka odalara taşındı ve üzerlerindekiler çıkartıldı,

vücutları yağlandıktan sonra ipek örtülerle süslenmiş yataklara yatırıldılar.

Onları izleyen adam kapının yanındaki yerinden ayrılarak Talon'un başucuna kadar geldi.

Adam yatağın kenarına oturdu ve uyuyan gençle konuşmaya başladı. Sesi ısrarlı ve ıslık çalar gibi çıkıyordu, gencin bilinci kaybolan zihninin derinliklerine ulaşıyordu. Bir cümleciği birkaç kez tekrarladı, sonra tepkisini görmek için arkasına yaslandı. Talon içinin derinliklerinden gelen bir yanıt mırıldandı. Araş Han tatmin olarak ayağa kalktı. Uyuyan bedene baktı, sonra gölgelere doğru işaret etti.

Çırılçıplak genç bir kadın gölgelerden sıyrılıp öne çıktı. Araş'ın vereceği talimatı bekledi. Adam Talon'u işaret etti ve olacakları izlemek üzere odanın karanlık girintilerine çekildi. Gençlerin ayılarak kendilerini çıplak kadınlarla baş başa buldukları ilk deneyimlerini seyretmeyi seviyordu. Frenk'in nasıl davranacağını görmek istiyordu.

Kadın Talon'un yanına gitti ve elini nazikçe göğsüne koyarak onu okşamaya başladı. Talon uyandı. Nerede olduğunu anlayamadı ama burası hatırladığı bir yer değildi. Neredeydi acaba? Ne kadar da ihtişamlı bir yerdi burası. Sayamayacağı kadar çok altın ve ipek vardı burada. Doğrulmaya çalıştı ve kendini koyu esmer, genç bir kadının gülümseyen kara gözlerine bakarken buldu.

Kadın ona gülümseyerek tekrar yatması için usulca göğsünden itti. Talon yaşadığı bu yeni duygulardan titreyerek içini çekti. Kadın onu tekrar okşamaya başladı. Elleri yumuşak ve çok duyarlıydı; vücudun her santimini tanıyordu. Talon başta utandı. Daha önce ona hiç böyle dokunulmamıştı, hele bu kadar samimi bir biçimde asla. Ne var ki bu duygudan hoşlanmaya başlamıştı. Çok geçmeden olanı biteni anladı. Kadın ellerini Talon'un duyarlı yerlerinde dolaştırırken sırt üstü yatan Talon'un üstüne çıktı. Sonra kendini dokunması için ona sundu ve Talon kendini daha fazla kontrol edemedi. Genç kadını sırtüstü yatağa yatırdı ve onun yüzüne baktı. Kadın ona gülümsedi ve daha Talon'un ne olduğunu anlamasına fırsat kalmadan onu içine aldı.

Talon'un soluğu kesilmişti, nasıl birleştiklerini görebilmek için geriye doğru çekildi. Sonra kadın ellerini onun beline doladı ve onu içine hapsederek hareket etmeye başladı. Talon da içgüdüyle onunla birlikte hareket etti. Talon kendinden geçmişti, gittikçe daha sert ve daha hızlı hareket ediyordu. Bedeninin doruğa ulaştığını hissetti ve bir an için tamamen kontrolünü kaybedip bir çığlık atarak boşaldı.

Kadın bu aceleci hamlesi yüzünden onu paylamadı. Tersine, Talon'un nefesi normale dönerken onu sürekli okşuyor ve kulağına aşkını fısıldıyordu.

Talon'un başı dönüyor, içinde bulunduğu durumu anlayamıyordu. Acaba gerçekten yanında bir kadın yatıyor muydu? Bedeni yanıyordu. Genç kadın onu arzuyla okşamaya başladığında Talon kadının becerikli parmakları altında tekrar dirildi ve yeniden birleştiler. Bu defa kadın ona daha sabırlı olmasını ve acele etmemesini söyledi. Talon genç kadından hoşlanmıştı ve onun söylediklerini yaptı. Kadın ona cennette şehvetli bir kadın tarafından yeni duygulara uyandırılmanın ne demek olduğunu gösterdi. Uzun uzun seviştiler. Talon da genç kadına zevk vermeyi öğrendi.

Çok sonra, orada yan uyur halde kadının yanında yattı ve onu buraya nasıl bir şansın getirdiğini merak etmek dışında bir şey yapamaz hale geldi. Kadın bir süre onunla yattıktan sonra ellerini çırptı. Başka bir genç kadın üzerinde küçük porselen fincanlarda çay ve çok lezzetli görünen çörekler olan bir tepsiyle odaya girdi. Yataktaki kadın en ufak utangaçlık göstermeden yataktan çıktı ve tepsiyi diğer kadının elinden aldı. Başıyla gitmesini işaret ettikten sonra Talon'a zarif fincandaki çayı sundu. Talon tatlı içeceği yudumladı ve susuzluğunu gidermek için daha çok çay istediğini işaret etti. Kadın gülümseyerek çöreklerden birini alıp Talon'a yedirmeye başladı.

Talon yerdeki ve duvarlarda asılı olan zarif halılara hayran kalarak etrafına bakındı. Eşyalar daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Ahşabın bu kadar ince işlenebilmesine inanamıyordu. Elini yatağın yanındaki masanın üstünde gezdirdi ve ne kadar

pürüzsüz ve cilalı olduğuna şaştı. Talon uykulu bir şekilde gülümseyerek eğilip kadını öptü ve yanına dönerek hemen uykuya daldı.

Kadın üzüntüyle ona baktı. Bu kısa ilişkiden hoşlanmıştı. Karanlık gölgelere doğru dönerek eliyle uyuyan Talon'u gösterdi. Araş Han öne çıkarak eliyle kadına gitmesini işaret etti. Genç kadın uzaklaşırken ona hem hizmeti hem de sessiz kalması için altın bir sikke fırlattı. Kadın, bu tür hizmetler sunmak için Alamut'a uzun ziyaretler yapan birkaç kadından biriydi.

Bu iki tarafın da razı olduğu bir anlaşmaydı ve kadınlardan hiçbiri birbirleri dışında kimseye ne yaptığını söylemeye cesaret edemezdi. Araş Han eğer içlerinden birinin konuştuğu kulağına gelirse ne yapacağını yanlış anlamaya meydan vermeyecek bir şekilde söylemişti onlara. Kadın, dünyada en çok korktuğu adamla aynı odada kalmayacağına sevinerek hemen uzaklaştı. Bütün kalbiyle adamın kendi keyfi için onu odasına çağırmayacağını umuyordu. Onun "sevdiklerine" karşı zalim olduğunu duymuştu. Ama Frenk delikanlı iyi birisiydi. Onu dinlemişti ve ondan nazik olmasını istediğinde dikkatli olmuştu.

Araş uyuyan genci seyretti. Gençlerin erkekliğe geçişlerini izlemeyi seviyordu. İstemese de Talon'la sevişen kadının ihtirasla bağırmasından etkilenmişti. Onları izlerken zevk duymuştu ve o gece kadını yatağına davet etmeye karar verdi. Kapıya gitti ve hizmetkârlara genci almalarını işaret etti. Onu getiren iki hizmetkâr içeri girdi, kendinden geçmiş olan Talon'u dışarıya, giriş salonuna taşıdılar. Oradan da kendi odasına götürerek yatağının üstüne yatırdılar. Rıza da oradaydı ve ölü gibi uyuyordu.

* * *

Talon tanıdığı ortama uyandı. Doğruldu, arkadaşı bir gece evvel yatırıldığı yerde uyuyordu. Kendi giyisileri gözüne takıldı, üzerinde yeni giyisiler vardı. Önceki gece yaşadıkları sel gibi zihninden akmaya başladı.

Bedenini tekrar yatağa bırakarak her ayrıntıyı hatırlamaya çalıştı. Zihninden geçenleri yaşamış mıydı, yoksa hayal mi görü-

yordu? Belindeki ağrıyı hissettiğinde hayal meyal gerçeği anlamaya başladı. O muhteşem genç kadının okşamalarını ve öpücüklerini hatırladı. Hepsi bir rüya gibiydi sanki.

Eğilerek Rıza'yı uyandırdı. Rıza daldığı çok derin uykudan silkinerek uyandı.

"Neler oldu Rıza?" diye sordu Talon. "Benim yaşadıklarımı sen de yaşadın mı? Sen de cenneti gördün mü?"

Rıza uyuşturucunun donuklaştırdığı gözlerle arkadaşına baktı. "Galiba gerçek olamayacak kadar harika bir rüyaydı bu. Sen ne gördün?"

"Ben sadece görmedim, Rıza. Hissettim ve dokundum. Of, Allah'ım, çok güzeldi. Galiba cennete bir göz attım. Ya sen?"

Rıza başını salladı. "Ben kesinlikle cennetteki hurilerden biriyle karşılaştım ve bana sonsuz bir zevk verdi. Hâlâ yaşadıklarıma hayret ediyorum. Orada olmayı nasıl da istiyorum. Cennette olmak için ölürüm bile!"

Talon başını salladı. "Ben de orada ölmek isterdim. Keşke cennet bu dünyada olsaydı! Ama gerçekten çok güzeldi! Böyle harika bir kadını ne gördüm ne de dokundum. O kadın bu dünyadan değildi, hiçbir şey bu dünyadan değildi."

"Biz şimdi erkek miyiz?" diye sordu Rıza, merakla.

"Şey, kendimizi savaşta ispatlamıştık, şimdi de aşkta ispatladık" dedi Talon yavaşça. "Galiba şimdi erkek olduk, dostum. Ama daha da önemlisi artık fedai sayılırız. Önümüzde bir erginlenme safhası daha kaldı: Efendi'ye sadakat yeminini etmek ve hayatımızı her zaman için onun hizmetine adamak."

Rıza hüzünlü gözlerle başını salladı. "Evet, öyle ama ben öncelikle sana ve kendime ciddi bir yemin etmek istiyorum."

Talon dikkatle ona baktı.

Rıza devam etti. "Sen ve ben yıllardır beraberiz ve hep aynı olayların içinde yer aldık. Bence bu Allah'ın bir takdiriydi. Onun için ben şimdi diyorum ki sen benim kardeşimsin, ben de senin kardeşinim. Seni hayatım pahasına koruyacağım – her zaman."

Talon gözlerinin dolduğunu hissetti. Ayağa kalkarak arkadaşını kucakladı. "Gerçekten benim kardeşimsin, Rıza. Ben de Tan-

rı'nın önünde seni her zaman hayatım pahasına koruyacağıma yemin ediyorum."

Birlikte yağmur yağacak gibi görünen sabaha çıktılar. Behzad'la diğer gençlerin meydanda olduğunu gördüler. Onlara el sallayarak mutfaklara yöneldiler. Orada Jean'la karşılaştılar ve üçü birlikte ekmek, çay ve *Ghant* şekeriyle *maast*'tan oluşan yemeklerini yemek için bir köşeye çekildiler.

Jean gençleri süzdü; ikisinde de bir değişiklik vardı. Her zamanki gibi lafı dolaştırmadan giysilerini işaret etti. "İkiniz de erginlendiniz mi?"

Talon ezilip büzülerek, "Şey, bir anlamda" dedi.

"Bu ne demek?"

"Galiba, ilk bahçeye girdik demek oluyor" dedi Talon kararsız bir sesle.

"Anlat."

Talon anlatmak istediğinden emin değildi. Her şey daha çok yeniydi ve bunu biriyle paylaşmadan önce sindirmek istiyordu.

Rıza duygularını saklamadı. "Bize cenneti ve Efendi'ye hizmet etmenin ödülünü gösterdiler. Bize onun buyruğunu yerine getirdiğimiz zaman dosdoğru cennete gideceğimiz söylendi. Harikaydı." İnce, düzgün yüzünde mest olmuş bir ifade vardı, içini çekerek uzaklara daldı.

"O kadar harika olan neydi?" diye sordu Jean.

Rıza ona baktı. "O huri, bana gelen o muhteşem kadın; bana cennete gittiğim zaman orada bulacağım bütün zevkleri tattırdı. Keşke ölsem de oraya gitsem."

"Sizden beklenenin de bu olduğuna eminim" dedi Jean, anlamlı bir ifadeyle. "Talon sen de aynısını mı yaşadın?"

Talon başını salladı. "Evet, cennet gibiydi... Nasıl anlatacağımı bilmiyorum ama Rıza'ya katılıyorum. Eğer bu cennete bakan bir pencereyse ben de oraya gitmek için can atıyorum."

Bu konuşma Jean'ı kaygılandırmıştı. Kadınların baştan çıkarttığı iki kaçıkla konuşuyor gibi hissediyordu kendini. Kendi kafasındaki cennetin güzelliğine veya müziğine dair değildi anlattıkları. Sonra İslami cennetin farklı olabileceği sanısına kapıldı. Ama

gençlerin gördüğü rüyanın keyfini kaçırmak da istemiyordu. Ne var ki korumakla görevli oldukları prensese yaşadıklarını anlatmamalarını gençlere söylemesi gerekiyordu. İçgüdüleri prensesin buna pek iyi gözle bakmayacağını söylüyordu. Gençler hararetle başlarını sallayarak bunu onayladılar.

Güne başlamak üzere mutfaktan ayrıldılar. Behzad gençleri yanına çağırdı, önceki gece yaşadıklarını hiç kimseye asla anlatmayacaklarına dair onlara yemin ettirdi. Eğer konuşurlarsa Efendi, her şeyi bildiği gibi, bunu da anlardı. Gençler yaşadıklarını Jean'a anlattıkları için kendilerini suçlu hissettiler.

Behzad onlara yakında sadakat yemini etmeleri için Han'ın huzuruna çıkarılacaklarını söyledi. Artık kendilerini gerçek fedai sayabilirlerdi ve yemin töreni olsun olmasın, her an Efendi adına onlara bir görev verilebilirdi. Adamın söylediklerini sessizce başlarını sallayarak onayladılar. Yeni giysilerini çıkartıp normal kıyafetlerini giymek için odalarına doğru gittiler.

Bugün için hazırlananlara da
Gözlerini yarına dikenlere de
Bağırıyor bir müezzin Karanlığın Kulesinden,
"Ahmaklar, ödülünüz ne burada ne de orada."
Ömer Hayyam

Bölüm 14

Komplo

Rıza sıcak kütüphaneden sessizce çıkarak merdivenlerden aşağı süzüldü ve aceleyle avluyu geçti. Yağmur yağıyordu. Bu günlerde yağmur hiç kesilmiyor gibiydi – aralıksız sağanak yağış yüzünden her yer ıslaktı ve soğuktu. İnsanlar yağlı derilere, yün ceketlere ve kürklere bürünmüştü, saklanacak sıcak, kuru yerler arıyorlardı. Talon'u her zamanki gibi ahırda atların yanında buldu.

Duyduklarını özenle seçtiği sözcüklerle anlatmaya başladı, Talon'a prensesle Ahmet'in nişanlandığını bilip bilmediğini sordu.

Talon dik dik yüzüne baktı. "Bu da nereden çıktı?" diye sordu arkadaşına.

"Nişanlandılar diyorum, yani prenses ile Ahmet."

"Doğru mu bu?" dedi Talon, sesi sertti. Kendisini toparladı. "Nereden duydun? Ne duydun, kim söyledi?" diyebildi.

"Şey" dedi Rıza, şaşkın bir tavırla. "Kütüphanede ısınıyordum... Islanmaktan ve soğuktan nefret ederim..." Talon kısa kesmesini istedi. "Her neyse, Mehdi prensesin gururlu tavırları ile ilgili konuşuyordu. Ahmet'in onu yatağına aldığında değişmek zorunda kalacağından, çünkü mutlaka onu ehlileştireceğin-

den söz ediyordu. Nişanlandılar mı diye sormamın nedeni bu. Yoksa prenses onun yatağına nasıl girsin ki?"

Talon'un yüzü sararmıştı ama akşam karanlığı çöktüğü için Rıza bunu fark etmedi.

"Rıza bu konudan kimseye bahsetmemelisin" dedi Talon, sesini alçaltarak. "Prensesin Ahmet'le yatacağına bir an bile inanmam. Ne şimdi ne de gelecekte. Mehdi'nin böyle şeyler söylemesi de iyi değil." Elini Rıza'nın omzuna koydu. "Bir terslik var ve ben neler olduğunu anlamak niyetindeyim."

Rıza ona baktı, "Prensese zarar vermek niyetinde olduklarını mı düşünüyorsun? Komutana onu koruyacağımıza dair söz verdik. Bu yemin bizi hâlâ bağlıyor" dedi.

"Çok yaşa, Rıza, Allah seni korusun. Çok dikkatli olmalıyız. Sen ve Jean dışında burada güvenebileceğim kimse yok. Bu konuda çok daha fazla bilgiye sahip olmalıyız."

Rıza başını salladı. Düşünceli görünüyordu. "Mehdi'yle yakınlaşabilirim. Artık fedaiyiz ve Mehdi bizi kendine eş değer olarak görmese de insanların kendisine saygı göstermesinden hoşlanıyor. Sen hâlâ onların gözünde bir *ferengisin,* sana güvenmezler."

Talon başını salladı. "Doğru. Ben onlara yaklaşamam ama Feza'yla konuşup bir şeyler öğrenebilirim. Yarın yine burada buluşalım ve öğrendiklerimizi bir araya toplayalım. Ahırlarda veya kuş barınağında görünürsek dikkat çekmeyiz." Rıza gülümsedi, beyaz dişleri loş ışıkta parlıyordu. "Mehdi'ye yaklaşabilmek için neler yapabileceğimi düşünmeliyim."

Ahırlarda çalışan gençlerin etrafta olmadığından emin olduktan sonra karanlık ahırdan çıktılar ve akşam yağmurunun altında mutfaklara yöneldiler. Talon, Jean'ı kütüphanedeki mangalın yanında dertop olmuş, büyük İran şairlerinden birinin kitabını okurken buldu. Talon'un minderlerin etrafından dolanarak Jean'a yaklaştı. Jean onu gülümsemeyle karşıladı.

"Merhaba, oğlum" dedi ona. "Şu şairler, mesela Firdevs bu ülkenin soğuk kışlarından hiç bahsetmiyor. Bu günlerde hep üşüyorum. Ama ateş yaşlı bedenimi ısıtırken bu mısralar da ru-

humu ısıtıyor." Talon'a baktı. "Sorun nedir? Çok endişeli görünüyorsun."

Talon Frenkçe fısıldadı. "Konuşmamız gerek ama burası yeri değil. Az rüzgâr alan doğu duvarı boyunca yürür müsün benimle?"

Jean ciddi bir şey olmasa Talon'un yağmurda kendisine eşlik etmesini istemeyeceğini bildiği için hiçbir şey söylemeden başını salladı. Öksürdü ve kolunun yeninden çıkardığı bir bezle gizlice ağzını kuruladı. Birlikte oradan ayrıldılar. Dışarıda sürekli yağan yağmura çıkmak pek hoş değildi ama çok fazla rüzgâr olmadığı için hem yürüyüp hem konuşabilirlerdi.

Talon usulca konuşmaya başladı. "Peder, gözünden pek az şey kaçtığını biliyorum ama sana belki bilmediğin bir şey söylemem gerek."

Jean karanlıkta başını sallayarak devam etmesini bekledi. Talon biraz durduktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Ben prensesi tanıyorum ve aslanı öldürdüğüm günden bu yana arkadaşız."

"Bunun farkındayım ama çok... ileri gitmedin, değil mi?"

"Ah, hayır, bunu asla yapamazdım. O bir prenses" dedi Talon, içini çekerek.

Jean gülümsedi. "O halde bana neler olduğunu anlatmalısın."

"Tamam. Bildiğin gibi, Samiran'daki bahçede karşılaştık ve sanırım o zaman ona âşık oldum. Her neyse, birkaç defa daha buluştuk. Ama sadece oturup konuştuk. Ben uzak duramıyordum ve o da her zaman beni gördüğüne sevinmiş görünüyordu."

"Hmm, bundan eminim" dedi Jean. "Devam et."

"Şey, onu oldukça iyi tanıdım, onun için bugün duyduklarıma inanamadım."

"Ne duydun?"

"Ahmet'le nişanlandığını."

"Ne!" diye bağırdı Jean. "Nişanlanmış mı? Bunu bilmiyordum. Bunu kim söyledi, Talon?" Çok şaşırmış görünüyordu. Ök-

sürmeye başladı ve kendini toparlayana kadar konuşmaları kesildi. Talon gittikçe artan bir endişeyle onu izliyordu. Jean'ın kuru öksürüğü kesildiği zaman Talon devam etti.

Sözlerini şöyle sonlandırdı. "Diğer adamların prenses hakkında yaptığı konuşmalar hoşumuza gitmiyor. Rıza ondan bayağı ve saygısız bir şekilde bahsettiklerini söyledi. Onların bizim bilmediğimiz bir şey bildiğini hissediyor ve prenses için korkuyor. Bize onu korumamız emredildi ve onun için kaygılanıyoruz."

Jean, Talon'un anlattıklarını dinledikten sonra kesin bir ifadeyle konuştu. "Talon, prensese karşı duygulannı biliyorum ama eğer durum böyleyse buna müdahale edemezsin, yoksa ölürsün. Duygularını gizlemeli ve hiçbir koşul altında anlamalarına izin vermemelisin." Talon'un kol yenini tuttu. "Ama ben nişan falan duymadım, Feza'ya gidip prensesle görüşmek istediğimi söyleyeceğim. Bir tür molla olduğum için onunla görüşmeme izin verilir. Yanımda birinin olmasına gerek yok." Talon'a baktığında gencin gözlerindeki şaşkınlığı gördü. "Talon, sözlerime kulak ver, çok dikkatli ol. Neler olduğunu öğreneceğiz. Hepimizin pişman olacağı aptalca bir şey yapma. Söz veriyor musun?"

Talon başını salladı. "Benim için neler olduğunu öğren, Peder ama eğer doğruysa ne yaparım bilmiyorum."

Ertesi gün yağmur yağmaya devam ediyordu. Alamut'takiler sonbaharın neminden ve soğuğundan kaçmışlar ve kuru bir yer bulmak ve ısınmak için kendilerini kaleye kapatmışlardı. Jean usulca prensesin konutuna giderek dış kapıyı vurdu. Boğazına kadar gelen bir öksürüğü zorla bastırmıştı.

İhtiyar Feza kapıyı açtı ve dışarı baktı. Rahibi gördü ve dişsiz ağzıyla gülümseyerek onu selamladı. "Senin için ne yapabilirim, Peder?" diye sordu kibarca. Samiran'dan buraya gelirken yolda kendisine çok yardım eden ve hiç kötü niyeti olmayan Jean'dan çok hoşlanıyordu.

"Merhaba, Feza. Ömrün uzun, sağlığın baki olsun. Senden büyük bir iyilik istemeye geldim ve Tanrı'nın lütfuyla bana yardım edebilirsin." Bir öksürük nöbetiyle sarsıldığı için arkasını

dönmek zorunda kaldı. Nöbet birkaç dakika sürdü. Göğsündeki ağrı yüzünden iki büklüm olmuştu.

Feza onu gittikçe artan bir endişeyle izledi. Bunun sıradan bir öksürük olmadığını içgüdüsel olarak biliyordu. Öksürüğü bittikten sonra onun konuşmasına devam etmesini bekledi.

"Prensesle görüşebilmek için ricaya geldim, sadece birkaç dakika ama çok önemli" dedi Jean, hırıltıyla soluyarak.

Feza eliyle içeri girmesini işaret etti. Jean içeri girerek kapının önünde durdu, sonra Feza'nın arkasından odayı geçerek diğer kapı boşluğuna ulaştı. Kalın yün bir elbise giyen prenses kürklere sarınmış halde diğer odanın ortasında ayakta duruyordu. Onu görünce sevindi ama yüzünde bir soru ifadesi oluştu. Jean iyice yere eğildikten sonra kendisine hitap edilmesini bekleyerek kımıldamadan durdu.

"Bir ay önce buraya geldiğimizden bu yana seni pek göremedik, Peder" dedi kız tatlı bir tavırla. "Sana nasıl yardım edebilirim?"

"*Hanım*, umarım iyisinizdir."

Ravan başını salladı. "Teşekkür ederim, Peder, iyiyim. Senin de iyi olduğunu umut ediyorum."

"*Hanım*, bunu sorarak sizi gücendirebileceğimin farkındayım ama son derece önemli olduğu için sormalıyım."

"Sorun nedir?"

"*Hanım*, bilmece gibi konuşmayacağım ama bu çok zor bir soru. Bir söylenti var, *Hanım*... Talon ve Rıza duymuşlar... prensle nişanlanmışsınız. Öyle mi? Eğer öyleyse, bu gerçekten doğruysa size tebriklerimi sunmaktan onur duyarım" diye bitirdi, sözlerini pek yavan bularak.

Ravan'ın yüzündeki ifade ona bilmesi gereken her şeyi söyledi. Kızın yüzünde birbirini hızla takip eden, sırasıyla şaşkın, içerlemiş ve kızgın bir ifade belirdi. "Bunu ileri sürmeye kim cüret ediyor?" dedi, sıktığı dişlerinin arasından. Öfkesini kontrol edemiyor gibi görünüyordu.

Jean bu görüşmeyi yapmaya geldiğinde çok tehlikeli bir adım atmış olduğunu biliyordu ama şimdi çok dikkatli konuşma-

sı gerekiyordu. "Talon'la Rıza benden bunu size söylememi istediler. Tehlikede olabileceğinizden endişe ediyorlar. *Komutan* İsfendiyar'a ettikleri yemine sadık olduklarını bilmenizi istiyorlar. Benim gibi onlar da her konuda emirlerinizi yerine getirmek için ayaklarınızın önünde eğiliyorlar."

Ravan sarsılmıştı. Talon'la Rıza'nın adı geçince dalgın bir şekilde başını salladı, sonra gözle görülür bir çabayla kendini toparladı.

"Rahip, iki koruyucuma nişanlanmadığımı, bunu her kim söylüyorsa onun yalancı olduğunu ve onun kim olduğunu bulduğumda da idam ettireceğimi söyle. Bunları söylemek için Ahmet'i de ziyaret edeceğim. Gidebilirsin, Rahip. Gelip beni gördüğün için sana minnettarım. Bu koşullar altında çok cesur bir davranıştı." Yüzünde yarım yamalak bir gülümseme belirdi ama rahip gözlerindeki yaşları görebiliyordu.

Jean prensesin önünde eğilerek odadan çıktı. Konuttan ayrıldığı zaman titrediğini fark etti. Öksürüğünü uzun süre bastırmak onu zorlamıştı ve uzun, karanlık koridorda nefesi kesilerek kuru kuru öksürdü. Sonra Talon'la konuşmak üzere aceleyle yola koyuldu.

* * *

Ravan odada oturacak bir yer buldu ve kızın üstüne titreyen Feza hemen ona çay getirdi.

"Feza, neler oluyor?" diye sordu Ravan, kafası karışarak. "Kim böyle bir söylentiyi yayabilir ki?"

Feza'nın bu konudaki düşünceleri netti. "Hanımım" dedi, "bunu sadece Ahmet yayabilir ve ben onun ne planladığını tahmin edebiliyorum. Hanımım, ona gidip bu konuyu konuşmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bunu nasıl duyduğunu bilmek isteyecektir, o zaman da gençlerle rahibin başı derde girer."

Ravan başını salladı. "Her zamanki gibi haklısın, sevgili Feza. Yine de biriyle konuşmalıyım. Bu korkunç bir şey ve daha da kötüsü bir iftira. Bu tür oyunlar oynamaya hiç hakları yok" diye ekledi.

"Belki Talon'la konuşmalısın" diye önerdi Feza.

"Ah, Feza, bilmemen gereken çok şey biliyorsun" dedi Ravan utanarak. "Onunla bugün konuşurum. Öğleden sonra kısrağıma bakmak için ahırlara gelebilir mi, sorar mısın?"

"Bir şey daha var, kumrum" dedi Feza, düşünceli bir tavırla.

"Nedir, Feza? Başka ne olabilir ki?"

"Rahip, hanımım. Galiba çok hasta. Gençken böyle bir öksürük duymuştum. Öksürükle birlikte kan geliyor ve hastayı öldürebiliyor."

Ravan korkulu gözlerle ona baktı. "O kadar hasta mı, Feza? Onun için yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

Feza düşünceli görünüyordu. "Otlar bulup öksürüğünü ve göğsündeki ağrıyı hafifletecek bir ilaç yapabilirim ama hastalığın ilerlemesini engelleyemem, hanımım. Bu hastalığı ya yenecek ya da yenemeyecek. Bu her şeye kadir Allah'a kalmış."

Ravan usulca, "O ve Talon yıllardır birlikte. Bunu duymak Talon'u yıkacaktır. Onun için elinden geleni yap, sevgili Feza" dedi.

Feza başını salladı. "Yapacağım, kumrum."

Ravan rahibin kendisine söylediklerinden kaygı duyuyordu. Ahmet'le Araş ne işler çeviriyordu acaba? Aniden kendini pek yalnız hissetti. Gözleri yaşlarla doldu. Feza bunu fark etti ve onu ateşin yanına yaklaştırdı, biraz baharatlı şarap getireceğini ve kendisi gelene kadar orada oturmasını söyledi.

Ravan'ın düşünceleri Araş Han'a odaklandı. O küçük dünyasındaki en şeytani ve yakınında olmaktan en çok korktuğu adamdı. Uğursuz varlığı bütün kaleyi etkiliyordu. Ona, Hindistan'da bulunduğunu duyduğu ve bir keresinde seyyar satıcılarla akrobatlardan oluşan gezgin bir grubun yanında gördüğü sorguçlu yılanları hatırlatıyordu. Onu gören herkesi tehdit eden yılan kayarak sepetten çıkmıştı. Ravan o sorguçlu yaratığı ve onun içine saldığı mutlak korkuyu hiç unutmamıştı. Araş onu üzecek bir şeyler yapıyordu. Ahmet umursamaz ve dik başlı olsa da babasının verdiği emirleri aynen yerine getirirdi.

Talon'a ahırda kendisiyle buluşması mesajını iletmesi için Feza'yı yolladı.

Dağlardan inen hafif bir yağmur avlunun üstündeki çatı örtüsünden sızıyordu. Ravan kapıyı açtığında ahır sessizdi. Kız kapüşonunu geriye atıp pelerinini silkerken etrafına bakındı. Karanlıkta kimseyi göremedi. İçeri girip kapıyı kapatarak at bölmelerinin arasındaki koridorda ilerledi.

"Talon" dedi usulca. Yanıt alamadı. İhtiyatlı bir şekilde Cabbar'ın yanında bulunan Kaleen'in bölmesine gitti.

Talon karanlıkta, sessizce yanında belirdi. Ravan çığlığını bastırdı. En ufak bir ses bile duymamıştı ama işte yanındaydı ve o kadar yakındı ki kollarına atılmamak için bayağı çaba gösterdi. Orada, loş ışıkta onun yüzüne bakarak öylece durdu, sonra kendini toplamak için geriye bir adım attı.

"İşte buradasın, Talon. Geldiğini duymadım."

"Hanımım" dedi Talon, alçak sesle. Sonra kızın kolunu nazikçe ama sıkıca tuttu, ortadaki koridordan veya kapının yanından geçen biri tarafından kazara görünmemek için onu Cabbar'ın olduğu bölmeye çekti; hem eğer biri ahıra girerse yanlış anlaşılmayacaklardı.

Ravan onun bir şey söylemesini bekledi ama söylemeyince konuşmaya kendisi başladı. "Rahibi bana sen gönderdin, değil mi?" Talon kendini topa rlayarak konuşmaya davrandı ama Ravan onu durdurdu. "Neden bana kendin gelmedin?"

"*Hanım*" diye fısıldadı Talon, "benim veya Rıza'nın size gelmesinin münasebetsiz kaçacağını düşündük. Ayrıca konutunuzun yakınında görünmek ve insanların bizi sizinle ilişkilendirmesini istemedik."

"Benim için korkuyor musunuz?" diye fısıldadı prenses, yüzünde açık bir şaşkınlık ifadesiyle. Duydukları karşısında içi rahatlamıştı. Artık kendini o kadar yalnız hissetmiyordu. "Bana neden benim için korktuğunuzu söyle, ben de seninle düşüncelerimi paylaşayım, Talon."

Talon Mehdi'nin sözlerini aktardı ama yine de bütün kalenin Ahmet'in onu kendine almaya karar verdiğini düşündüğünü söyledi. "Hanımım" diye fısıldadı boğuk bir sesle, "o adamla nişanlandınız mı?" Bunu dosdoğru ondan duyması gerekiyordu.

Ravan ona baktı ve sözleri ona bilmesi gereken her şeyi anlattı. "Talon, ben kimseyle nişanlanmadım ve Ahmet de nişanlanmak isteyeceğim son adamdır."

Talon tuttuğu soluğunu hızla verdi. "O halde tehlikedesiniz, hanımım. Rıza ile birlikte daha fazlasını öğrenmeye çalışacağız. Öğrendiğimiz zaman size bildiririz."

"Teşekkür ederim, Talon. İkiniz de hâlâ benim koruyucularımsınız. Ağabeyim de bunu öğrenecek, söz veriyorum."

Talon başını iki yana salladı. "O bekleyebilir, hanımım. Önce daha fazlasını öğrenmeliyiz. Rıza bu haberi aldığı grupla yakınlaşmaya çalışacak. Ben de kendi başıma daha fazlasını öğrenmeye çalışacağım."

Ravan uzanarak gencin kolunun yenini tuttu. Bunu içinden gelen bir dürtüyle yapmıştı. "Talon, bunlar öldürme sanatında usta ve tehlikeli insanlar. Sırf dikkatli olmaktan fazlasını yapmalısın, yoksa seni öldürürler."

Talon elini kızın soğuk parmaklarının üstüne koyarak onları sıktı. "Korkmayın, hanımım; dikkatli olmalıyız, evet ama unutmayın, biz de iyi eğitildik. Bunun sadece boş bir dedikodu olduğundan emin olmalıyız."

Ravan gönülsüzce parmaklarını çekti. "Şimdi gitmeliyim, yoksa bizi bulmaları olasılığı artar. Lütfen rahip ve Feza vasıtasıyla beni haberdar et. Teşekkür ederim, Talon."

Talon aniden onu bölmenin girişine itti ve Cabbar'ın yanına dönerek yüksek sesle, "Hanımım, galiba tendonunu incitmiş" dedi.

Ravan, Talon'un binanın içinde bir başkasını gördüğünü anladı. "Nasıl bu duruma gelebildiğini bilmiyorum" dedi sertçe, sanki bir hizmetkârla konuşuyor gibi. Tımar yapan gençlerden birinin geldiğini ve kapının yanındaki at bölmelerinden birini temizlemeye koyulduğunu gördü. "Onu sıcak tutmanı ve durumunun daha kötüye gitmediğinden emin olmanı istiyorum." Gitmek üzere topuklarını üstünde döndü.

"Evet, hanımım" diye yanıtladı Talon. "Emrettiğiniz gibi olacak."

Ravan kendi kendine atlarına hiç iyi bakılmadığını mırıldanarak sert adımlarla ahırdan çıktı.

Talon ayak seslerinden onun avluyu geçtiğini ama sonra durduğunu anladı. Onu izleyebileceği bir yere geçti. Ravan'la Ahmet karşı karşıyaydı.

"Ravan" dedi Ahmet, çamurlu çizmelerle yaklaşırken. "Umarım böyle bir havada ata binmeyi düşünmüyorsun. Gitmeden önce babama veya bana haber vermelisin, özellikle böyle bir havada."

Ravan kendini zor kontrol ediyordu. "Bir yere gitmek için senin iznini almam gerektiğini bilmiyordum, kuzen" dedi sertçe.

Ahmet bozulmuştu. "Tek başına bir hanım için dışarısı hâlâ tehlikeli ve seni korumak için sana eşlik etmeyi isterim." Ravan'ın öfkesini görünce esmer teni daha da kardı.

"Çocukluğumun burada geçtiğini ve buralara çok aşina olduğumu biliyorsun, kuzen." Ravan'ın sesi hâlâ sertti.

Ahmet dişlerini gösterdi. "Babam kaleden çıkmak istediğinde onunla konuşman gerektiğini açıkça belirtti. Bunu sana daha önce söylediğimi hatırlıyorum. Belki de bunu onunla tartışmak istersin?" Bunu hınçla söylemişti; kızın kendisine karşı takındığı tavırdan dolayı yüzünü öfke kaplamıştı.

"Bunu yapabilirim, kuzen. Burası ağabeyimin kendi evidir, burada esir muamelesi göremem."

Ahmet öfkesini kontrol etmek için bayağı mücadele etti. "Anlıyorum, Ravan ama babamı bilirsin. Aklına böyle düşünceler sokuyor. Onun isteklerine karşı çıkmanın bir yaran olmaz. Tek isteğinin seni korumak olduğuna eminim."

Ravan onun yatıştırıcı sözleriyle ilgilenmedi. "Bunu onunla konuşacağım. İyi akşamlar, kuzen." Onu burnundan solur halde bırakarak döndü ve uzun adımlarla uzaklaştı.

Ahmet onun arkasından Talon'a çok şey anlatan düşmanca bir bakış fırlattı. Sonra avluda yankılanan sert adımlarla uzaklaşıp gözden kayboldu.

* * *

O akşam Jean, Talon ve Rıza kalabalık mutfakta bir köşeye oturmuşlardı. Gençler şamfıstığı kırarken Jean bir şeftali yiyordu. Kubbeli, zemin kattaki odada ışık zayıftı ama yakınlarda kendilerini dinleyen biri olup olmadığını görmeye yetecek kadar aydınlıktı.

"Bu öğleden sonra Mehdi'yle birlikte eğitim yapma konusunu konuştum. Eğer bu işe yararsa bir süre onunla birlikte yemek yiyeceğim" dedi Rıza.

Talon ve Jean başlarını salladılar. "Her halükârda şu an için bizimle arana mesafe koymalısın" dedi Talon. "Benim gözüm Ahmet'in üstünde olacak ve onun nerede, kiminle konuştuğunu anlamaya çalışacağım. Seni prensesle aramızda haberci olarak kullanmamız gerekecek, Peder. Olur mu?"

"Tabii olur. Ama sen ve Rıza dikkatli olmalısınız. O Mehdi'nin davranışları hoşuma gitmiyor. Ahmet'e fazla yakın ve bu beni korkutuyor." Görünür bir çabayla öksürüğünü bastırdı.

Talon arkadaşı ve akıl hocası olan Jean'a endişeyle baktı. "İyi misin, Peder? Pek iyi görünmüyorsun. Odanda yeterince ısınıyor musun?"

Jean başını salladı. "Ben iyiyim. Benim için kaygılanma. Esas ben siz ikiniz için kaygılanıyorum. Lütfen her türlü önlemi alın."

"Biz iyi eğitildik" dedi Talon, kendine güvenen bir sesle. "Rıza, Mehdi'yle yeni arkadaşlığını daha inandırıcı kılmak için aramızın bozulduğunu gösteren bir şey yapmamız gerekir mi?"

Rıza bunu düşündü. "Evet, herkesin içinde kavga etmemiz gerekmez ama insanların böyle düşünmesi için birbirimizin aleyhinde konuşabiliriz." Birbirlerine sırıttılar. "Belki bir sebeple birbirimizden hoşlanmadığımızı göstermeliyiz. Bunu düşünmemiz gerekecek."

* * *

Aradan günler geçti. Artık Rıza, Mehdi ve arkadaşlarıyla çalışıyor ve her fırsatta onlarla birlikte oluyordu. Mehdi, Rıza'nın Talon'dan neden uzak durduğunu anlamaya çalışıyordu. Çünkü Talon ile Rıza Alamut'a geldiklerinden bugüne kadar birbirlerinden

hiç aynlmamışlardı. Rıza laf arasında, Talon'la bir tartışma yaşadıklarını ve artık o yabancıdan bıktığını söyledi Mehdi'ye..

İkisinin arasının açılmasından cesaret alan, yakında bir *Refik* olacak, yaşı daha büyük öğrencilerden biri olan Gaspar yağmurlu bir sabah ana avluda arkadaşlarının önünde Talon'a yanaştı. Biraz itişip kakıştılar ve Talon kendisini rahat bırakmaları için birkaçını tartaklamak zorunda kaldı. Bu sırada Behzad geldi ve kavgayı dağıttı, bu tür bir olaya bir daha tahammül gösteremeyeceğini söyledi.

Bu olaydan sonra Talon tek başına kaldı.

Rıza, Mehdi'nin gözüne girmek için çabalarını sürdürdü ve Mehdi bunun altında bir şey aramadı. Rıza'nın Talon'a söylediği gibi, Mehdi kendisine saygı gösterilmesinden çok memnun görünüyordu.

Rıza ile Talon geliştirdikleri bir sistemle öğrendiklerini karşılaştırmak için sıra dışı zamanlarda buluşmaya başladılar. Rıza yeni arkadaşlarıyla birlikte kalmak istediğini söyleyerek Talon'la birlikte kaldığı odadan ayrılmıştı.

Bir hafta sonra, Rıza buluşmaya kaygılı bir yüzle geldi. "Biz bunca zaman Efendi'yi sevecek ve ondan korkacak şekilde yetiştirildik, öyle değil mi?"

Talon başını salladı.

"O zaman kafam karıştı. Mehdi bana sürekli Araş Han'ın Efendi olması gerektiğini söylüyor."

"Efendi öldüğü zaman Araş Han'ın halefi olması gerektiğini mi kastediyor?"

"Şey, sanınm öyle ama bugün sanki Efendi ölmüş gibi konuştular."

"Yani Efendi'nin öldüğü haberi mi gelmiş?" diye sordu Talon, şaşkın bir halde.

Rıza başını iki yana salladı. "Hayır, pek öyle değil, Talon, çünkü ben de aynı soruyu sordum ve onlar hayır dedi. Daha ziyade sanki Mehdi bir şey biliyordu ve Efendi'nin 'henüz' ölmediğini kastediyordu."

Talon düşüncelere daldı. "Acaba bir şey mi duydu, yoksa bu-

rada Alamut'ta bizim bilmediğimiz başka bir şeyler mi oluyor? Keşke daha fazlasını bilseydik. Jean'ın prensese bildirmesini istediğim bir şey yok. Hem eğer Efendi öldüyse şimdiye kadar bunu duymaz mıydık? Uzun süre saklı tutulabilecek bir konu mu bu?"

Rıza başını salladı. "Ben de aynı fikirdeyim, eğer durum böyleyse neden kimse bunu resmen duyurmadı? Değilse bu ne anlama geliyor? Bu konuda öğrenilebilecek ne varsa öğrenmem gerek. Ahmet'i izleme işi nasıl gidiyor?"

Talon içini çekti. "Yağmur başladığından bu yana zamanının çoğunu kadınıyla konutunda geçiriyor. Yağmur kesildiği için bu günlerde dışarı çıkabilir. Bir saat kadar odasından ayrılsa, dairesine girip bir araştırma yapabilirim."

"Mehdi ile arkadaşlarına yarın sabah ava gitmeyi önereceğim. O zaman fark edilmeden onun konutuna girebilirsin. Bu öğrendiklerinin gerçek bir sınaması olacak, dostum" dedi Rıza, Talon'a gülümseyerek. Talon da ona gülümsedi.

"Tamam, Rıza. Sen kendine düşeni yap, ben de kendime düşeni yapayım."

Rıza sözünde durdu. Ertesi gün hava pusluydu ama ilerleyen saatlerde havanın açıp güneşin görüneceği anlaşılıyordu. Rıza bir şekilde insanların kafasına ava çıkma fikrini sokmuştu. Ahmet kendi adamlarından oluşan büyük bir grubun başına geçerek, önce vadinin aşağısına, sonra yukarı yaylalara doğru geyik avına çıkmaya hazırlandı. Rıza, Talon'a dönmelerinin saatler süreceğini ima etmek için göz kırpacak fırsatı buldu.

Talon grup ayrıldıktan sonra Ahmet'in konutuna girmeden önce, epey bir süre bekledi. Eğer yakalanırsa, akıbeti çok acı verici bir ölüm olurdu.

Hem Araş hem de Ahmet gençlerden bazılarını kişisel hizmetkârları olarak kullanma alışkanlığında oldukları için bir öğrencinin iç kalede görünmesi alışılmadık bir şey değildi. Bu nedenle Talon büyük koridora girdi, pek çoğunun ders çalıştığı kütüphaneye çıkan merdiveni hiç endişelenmeden tırmandı. Alçak, çok sütunlu odalarda birinin olup olmadığını kontrol etmek için

kütüphaneye dikkatle baktı. Bu kadar erken bir saatte kimse olmazdı zaten. Ava gitmeyen öğrencilerin ortalıkta görünmeyecekleri yerlere saklandıklarını düşündü.

Kütüphanenin boş olduğundan emin olduktan sonra nereye gideceğini biliyordu. Bir defasında konutunun nerede olduğunu görmek için Ahmet'i izlemişti: prensesle Araş'ın da odalarının bulunduğu iç kalenin bir üst katındaydı odası. Dikkatli olması gerekiyordu. Eğer orada görülecek olursa o kattaki hizmetçilerden çoğu yine de bunu garip bulabilirdi. İşi pişkinliğe vurmaya ve Ahmet için bir iş yaptığını ve orada olması gerektiğini söylemeye karar verdi.

Hızla ve basamakları ikişer ikişer atlayarak tahta merdiveni çıktı. Sanki bir iş yapıyormuş gibi uzun adımlarla prensin özel konutuna doğru yöneldi. Normal bir tavırla kapıyı çaldı ve dikkatle odadan bir ses gelip gelmediğini dinledi. Hiç ses duymadı. Ahmet'in yanında tuttuğu kadın odada olabilirdi ama hiç ses duymadığına göre oda boş olmalıydı.

Kalbi daha da hızlı çarpıyordu, öne eğildi ve kapının kilitli olup olmadığını kontrol etti. İşlenmemiş, kaba ağaçtan yapılan kapılar içeriden mandallar vasıtasıyla kapatılıyordu. Talon şaşırarak kapının açıldığını gördü. Kıvrak bir hareketle içeri süzüldü ve kapıyı arkasından kapattı.

Panjurlar kapalıydı ve aralarından ışık sızıyordu, oda loştu. Talon odadaki birisini ele verebilecek en ufak bir sesi duymak için hiç hareket etmeden bekledi. Sağdaki odanın girişine bir göz attı ve sonra sessizce odanın içini görebileceği yere doğru yürüdü. Dağınık bir yatağın üstünde, yorganla yastıklardan oluşan bir yığının arasında bir kadın uyuyordu. Bu Ahmet'in odalığıydı; ağzı hafif açıktı, sırt üstü yatmıştı ve horluyordu.

Kadının bir kolu açıktaydı ve örtülerin arasından körpe göğsü görünüyordu. Talon nefesini tutarak gözlerini kadına dikti. Böyle çıplak bir kadına daha önce bir kez yakın olmuştu ve o da bir rüyaya benziyordu. Talon kadının güzel ve cazibeli olduğuna dikkat etti; Ahmet kadınlardan gayet iyi anlıyordu. Başını sallayarak içinde bulunduğu gerçekliğe döndü.

Kadın derin uykuda görünüyordu ama eğer uyanırsa işler karışırdı. Hemen oradan uzaklaşmayı düşündü ama bir şey, Ahmet'in Ravan'a ne yapmaya niyetlendiğine dair bilgi verecek herhangi bir şey bulmak için gelmişti buraya. İhtiyatlı bir şekilde girişi geçerek diğer odalara yöneldi. Hem oturma, hem de Ahmet'in çalışma odası olarak kullandığı büyük odaya geldi. Talon ne aradığını bilmiyordu, acele etmesi de gerekiyordu. Çünkü hizmetli her an içeri girebilirdi.

Kayar gibi ateşin yakınındaki alçak masaya doğru ilerledi, masada ve yerde parşömenler vardı. Altın paralarla dolu açık bir kutu ve yine içinde para olduğunu tahmin ettiği başka küçük keseler göze çarpıyordu. Ahmet'in bir âlim olduğunu düşünmüyordu ama besbelli ki adam hem İran dilinde, hem de Arapça okuyabiliyordu. Talon da bu dilleri biliyordu. Kâğıtları ayırmaya başladı. İlgisiz bulduklarını bir kenara koydu.

Dikkatini çok etkileyici bir mühür vurulmuş olan bir kâğıt çekti. Kâğıdı aldı ve panjurların arasından giren loş ışığa doğru kaldırdı. En üstteki selamlamanın yanında büyük, akıcı harflerle "Nureddin" ismini okudu. Hattatlığı o kadar güzel ve akıcıydı ki harfleri zor seçiyordu. Nureddin İsmaililerin dostu değildi. Galiba bir ipucu yakalamıştı, önemli bir mektuptu bu. Nureddin Şam'daki Sünni kuvvetlerin lideriydi. Neden Ahmet'e mektup yazmıştı acaba?

Kızın yattığı odada bir kıpırdanma oldu. Talon ziyaretini fazla uzun tuttuğunu anladı. Mektubu hızla bol gömleğinin yenine tıkıştırdı. Bu kısacık zamanda bulduğu tek olağandışı ipucu buydu. Küçük para keselerinden birini de kaparak odadan dışarı süzüldü. Dışarıyı kontrol edebilmek için kapıda bir an durdu ve sonra koridora çıktı.

Koridor boştu fakat aniden ayak sesleri duydu. Hemen döndü. Sessizce koridorda ilerledi, köşeyi döndü ve elinden geldiğince hızla uzaklaştı. İki erkek arkasından yaklaşıyordu. Talon umutsuzluğa kapıldı. İkinci koridorda epey ilerlemişti ki önündeki kapılardan biri açıldı ve Feza dışarı çıktı.

Talon, Feza'yı hızla kolundan tuttu ve onu sürükleyerek ye-

niden odaya sokup kapıyı usulca kapattı. Feza şikâyet etmek için ağzını açtı ama Talon parmağını kadının dudağına koydu ve arkasındaki kapıyı göstererek sessiz olmasını işaret etti. Talon'un arkasından gelmekte olan iki adam hiç durmadan kapının önünden geçti. Talon özür dilemeden önce ayak seslerinin kaybolmasını bekledi.

Feza öfkelenmişti ve bir açıklama bekliyordu. Talon diğer odayı göstererek kaşlarını kaldırdı. Bir şeylerin ters gittiğini anlayan Feza başını sallayarak ona olduğu yerde kalmasını işaret ettikten sonra diğer odaya geçti. Ravan'la bir şeyler konuştular. Ravan, Talon'un bulunduğu odaya geldi. Şaşkınlık içinde elini ağzına koyarak ona içeri gelmesini işaret etti. Talon, Ravan'a doğru gitmeye çalışırken iki tazı kuyruklarını sallayarak onu selamlamak için ona doğru koştular ve ilgi beklediler.

Talon gömleğinin yeninden parşömeni çıkarttı ve merak içindeki kadınlara gösterdi. Hiç uzatmadan, "Hanımım" dedi, "acele etmeliyiz. Bunu Ahmet'in konutundan çaldım ama iyi okuyamıyorum. Yardım eder misiniz?"

Ravan kâğıdı alıp pencereye doğru yaklaştı ve okumaya başladı. Dudakları kıpırdayarak okurken Talon onu seyrediyordu. Bileklerine kadar inen bol, yün bir etek giymişti. Ayaklarında tabanları keçe, gevşek dokunmuş yün çizmeler vardı. Çok bol duran çizmeler baldırlarına kadar çıkıyordu. Pamuklu gömleği eteğinin içine sokulmuş ve deri bir kemerle tutturulmuştu. Eteğinin üstüne, nakışlı, yün bir yelek giymişti. Uzun, parlak saçları tek örgü halinde beline kadar iniyordu. Profilini aydınlatan ışık ona çok büyük çizmeler giyen küçük bir prenses havası veriyordu.

Ravan okurken kaşları iyice çatıldı ve sonra alt dudağını ısırmaya başladı. Okudukları onu sarsmıştı. Nihayet okumayı bitirdi ve parşömeni tutan kolu yanına düştü. Diğer kolu alnına gitti ve saçlarını geriye itti. Yüzü bembeyazdı.

Bakışları dalgındı. "Hanımım, ters bir şey mi var? Ne oldu. Üzgün görünüyorsunuz" dedi Talon.

"Talon, bu mektubun bütün manasını anlamadım ama korkarım ağabeyim büyük tehlikede." dedi Ravan endişeyle. "Bu

mektup Şam Sultanı Nureddin'den geliyor. Mektubu aldığın zaman bunu biliyor muydun?"

"Evet, o kadarını biliyordum ama el yazısını iyi seçemedim. Jean'ı bulmaya gidiyordum ama sonra yakalanmamak için bu odaya girmek zorunda kaldım. Affedin beni, prensesim, sizi rahatsız etmek istemedim."

Ravan gülümsedi. "İyi ki ettin." Mektuptaki bir cümleyi aramak için kâğıdı tekrar kaldırdı. "Mektupta Nureddin, Araş Han'a selamlarını gönderiyor. Ona bütün girişimlerinde bol şans diliyor. Sonra eğer görevini başarırsa, o zaman onun, yani Nureddin'in gelecekteki bütün çalışmalarında onu müttefiki olarak kucaklamaktan memnun olacağını yazıyor. Bu nasıl olabilir? Ağabeyim hâlâ Suriye'de. İsmaililerin Efendisi sadece ve sadece odur.

Araş Han ağabeyimden habersiz neler planlıyor? Ne yapmak niyetindeler, Talon? Nureddin'in Sünni olduğunu ve bizden nefret ettiğini herkes bilir. Eğer elinden gelseydi hepimizi kılıçtan geçirirdi. Sünniler Şiilerden bile daha çok nefret ediyor bizden."

Talon susuyordu. Bu şaşırtıcı haber karşısında ne yapmaları gerektiğini düşünüyordu. Ravan tekrar konuşmaya başladığında adeta fısıldıyordu. "Talon, ağabeyimin hayatı için çok endişe ediyorum. Ne yapmalıyım?"

Talon aklını toplamaya çalışıyordu. "İlk olarak bu mektubu geri götürmem gerek prensesim ama o zaman elimizde kanıtımız olmaz. Ancak eğer geri götürmezsem o zaman da onu bulmak için kalenin altını üstüne getirirler. Kaybedilmesi ve yanlış ellere düşmesi çok tehlikeli bir belge bu. Bulana kadar arayacaklardır."

"Eğer kardeşime ben söylersem bana inanır" dedi Ravan, dalgın bir tavırla. "Sorun şu ki şimdi Ahmet yanımda olmadan ava bile gidemem. Buradan ayrılmam imkânsız. Ben burada bir esirim."

"Göndereceğiniz kişide bunun kanıtının olması lazım" dedi Talon. "Bunu nasıl sağlarız?"

Sessizlik içinde birkaç dakika düşündüler. İkisi de büyük bir

endişe ve gittikçe artan bir kaygıyla konuşurken kendilerini dinleyen Feza'yı unutmuştu.

"Hanımım" dedi Feza, çatlak ve kararsız bir sesle. "Parşömenin bir parçası yeterli olur mu?"

Ravan gözleri parlayarak ona döndü. "Feza, sen bir harikasın. Her zamanki gibi bir çözüm buldun. Hayır, parşömeni yırtamayız ama sanki Ahmet dikkat etmemiş de mührü kaybetmiş gibi gösterebiliriz." Talon'a döndü. "Anlıyor musun, Talon? Mühür Nureddin'in ve ağabeyim bütün mühürler gibi bunu da tanır, çünkü geçmişte adamları onun mektuplarının çoğunu ele geçirmişti. Sanki mühür Ahmet'in dikkatsiz bir hareketiyle kırılmış gibi gösterebiliriz."

Talon parşömenin üstündeki büyük, balmumu mühre baktı. Mektubun ilk açıldığı yerde zaten kırılmış ve bölünmüştü. Eğer geri kalan mührün altını keser ve süslü kurdeleyi de onunla birlikte çıkartabilirse, bu plan işe yarayabilirdi.

Ravan, Feza'dan küçük, keskin bir bıçak istedi ve mührün büyük kısmını parşömenden koparmaya çalıştı.

Mührün parçalarını büyük bir dikkatle masanın üstüne koydular ve Ravan, "Bu artık çok değerli, bunu saklamalı ve hayatımız pahasına korumalıyız. Mühür parçası benim yanımda kalsın, Talon. Şimdi geri gitmelisin. Dikkatli ol."

Talon kıza güvenle gülümsedi. "Hanımım, beni merak etmeyin. Hizmetkârlar geri gelmeden gitmeliyim."

Endişesi belli olan Ravan da ona gülümsedi. "Sakın yakalanma, koruyucum" dedi, boğuk bir sesle. "Allah seni korusun. Senin için dua edeceğim."

Talon odadan çıktı. Feza koridora çıkıp etrafı kontrol etti, sonra ona çıkması için işaret etti. Prenses konutunun kapısında, iki yanındaki tazılarıyla öylece duruyordu. Gülünç derecede büyük çizmelerinin içinde küçük ve kırılgan görünüyordu. Bir an için bakışları kenetlendi.

"Selametle git, Talon" diye fısıldadı kız.

Talon koridorda ilerleyerek hızla geldiği yoldan geri döndü. Bir kez daha Ahmet'in konutunun kapısında durdu. Odadan

ayrılalı çok kısa bir süre geçmişti ama ona aradan yıllar geçmiş gibi geliyordu.

Kapıdan süzüldü. Ahmet'in odalığı pencerenin yanında durmuş saçlarını tarıyordu. Arkası Talon'a dönüktü. Kızın arkasından bir hayalet gibi geçti, parşömeni yerine koydu ve çıktı.

O gittikten dakikalar sonra kız, sanki kapıda bir ses duymuş gibi arkasına bir göz attı. Ama hiçbir şey görmedi ve tekrar aynadaki görüntüsüne geri dönerek saçını taramaya devam etti.

Talon aceleyle koridorda ilerledi ve en azından oturup bir kitapla meşgul oluyormuş gibi görünebileceğini düşündüğü kütüphaneye girdi. Kütüphanede birkaç öğrenci başlarını kitaplarına eğmiş çalışıyordu. Pencerenin yanında tomarların bulunduğu raflara gitti ve oturup okumaya başladı.

Akşama doğru ava gidenler Alamut'a geri döndüler. Üstleri başları kirliydi ve yorgundular. Kale kapısından geçtiler ve seyislerini çağırdılar. Avluda toplananlara hem maceralarını anlatıyor hem de onlarla şakalaşıyorlardı. İyi bir av olmuştu ve o gece herkesin tabağında taze geyik eti olacaktı.

Talon, Rıza ve Jean'ın buluşabileceği en sessiz yerlerden biri, avda kullanılan büyük yırtıcı kuşların tutulduğu kafeslerdi. Burası ahırlardan bile güvenliydi, çünkü burada onları rahatsız edebilecek görevli genç yoktu. Üçü akşam yemeğinden hemen önce buluştular. Talon onlara başından geçenleri ve prensesin ona çevirerek okuduğu mektubu anlattı. Kızın ne söylediğini ve neden korktuğunu, sonra da ellerinde bir tür kanıt tutmak için ne yaptıklarını özetledi.

Talon sözlerini bitirdiği zaman hem Jean hem de Rıza duydukları bu haber karşısında afalladılar. Uzun süre sessizce oturdular

Nihayet Jean sessizliği bozdu. "Biliyor musun, Talon, eğer bu doğruysa sadece Efendi'yi öldürmek için bir komplodan fazlasıyla karşı karşıyayız demektir; buradaki insanların çoğu Araş Han'ın taraftarlarıdır. Prensesle Feza gibi *biz* de onların dışındayız." Rıza'ya döndü. "Sence de bu doğru değil mi, Rıza?" Sözünü hırıltılı bir öksürükle bitirdi.

"Pek keyifli bir gün geçirmiş görünmüyorsun" dedi Talon, gerçekten her zamanki canlılığını kaybetmiş olan Rıza'ya. "Sence neler dönüyor?"

"Ahmet ava benim de geldiğime sinirlendi ve beni getirdiği için Mehdi'ye kızdı. Anlattıklarından sonra benden şüphelenmesine şaşırmadım. Sanırım hepimiz tehlikedeyiz, Talon. Bu konuda ne yapabileceğimizi konuşmalıyız."

Jean, "Çocuklar" dedi, "eğer Efendi'nin öldürülmesi için bir plan yapıldığına dair hiç şüphemiz yoksa ya haber göndermenin ya da haberi kendimiz götürmenin bir yolunu bulmalıyız. Bunu şu an başarmamız neredeyse imkânsız. Alamut'tan kaçsak bile vadideki adamlarına haber vermek için işaret ışıklarını yakarlar ve ondan sonra da her yönden bizi avlamaya gelirler. Bu vadiden asla sağ çıkamayız."

Rıza da kendi düşüncesini ekledi. "Eğer Ahmet'in kötü niyetli olduğunu düşünüyorsanız, babası Araş Han ondan da beterdir. Korkulması gereken esas o." Ürperdi. "Eğer bir an bile bizim bir şeyden şüphelendiğimizi düşünürse bizi işkenceyle öldürür."

Talon başını salladı. "Araş Han'ın ünü her yana yayıldı. Ona ters düşmek çok tehlikeli. Her şeye rağmen senin de iyi bildiğin gibi, ilk görevimiz prensesi korumak Rıza ve bu ihanet onun ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu gösteriyor. Onun güvenliğini sağlamanın bir yolunu bulmalıyız."

Yaklaşan ayak sesleri duyunca konuşmayı kestiler. Talon, Rıza'yı gölgelerin içine iterek yere oturdu ve Jean'a da aynısını yapmasını işaret etti. Nöbetçilerden biri, aralarında kuşlar hakkında konuşan ikisine şöyle bir göz attı ve bir daha onlara bakmadan yürüyüp gittiler.

Rıza çömeldiği karanlıktan çıktı ve eliyle arkadaşı Talon'un omzuna hafifçe vurdu. Jean'ı da başını eğerek selamladı ve uzaklaştı.

Jean yere bakmakta olan Talon'a, "Siz ikiniz hayalet gibisiniz ve Alamut da şeytanlarla dolu" dedi, adeta aksi bir sesle. "Şimdi akşam yemeğine gitmeliyiz. Bu gece bu konuyu düşünmeliyiz."

Talon içini çekti. "Haklısın. Ama endişeliyim. Bence Ahmet ihanetinin başanya ulaşacağından o kadar emin ki prensesi çantada keklik sayıyor."

"Olabilir ama emin olmadan önce daha çok bilgi toplamalıyız. Karnım aç. Lütfen artık yemek yiyebilir miyiz?"

"Olur, sana bir battaniye daha getireceğim. Durumun hoşuma gitmiyor."

"Benim için kaygılanma, Talon" dedi rahip ama sesi hiç de ikna edici değildi.

Ayağa kalktılar, onları çorba ile kızarmış etin baştan çıkarıcı kokusunun karşıladığı mutfağa gittiler. Geyik eti yeme fırsatını kaçırmamak için büyük bir kalabalık toplanmıştı.

* * *

Ahmet akşam yemeğini her zamanki gibi babasının konutunda yedi. Bu gece Alamut'a hayalet gibi gelip giden haberciler bir mektup getirmişlerdi. Mektup Şam'dan geliyordu. Vezir Nureddin Mısır'ı istila etmeyi düşünüyordu. Mısır Şiileri, sayıları azalmış olsa da hâlâ orada olan İsmaililer gibi kâfir olarak kabul edildiği için, sefer *cihat* olarak adlandırılıyordu. Araş yüksek sesle seçenekleri sıraladı; bunlardan birisi, Kudüs Krallığı'nın her iki yanında kendilerine düşman güçler olması fikrinden hoşlanmayacakları için bu orduyu durdurmaya çalışacağıydı. Hristiyanların düşman güçlerden biriyle anlaşma yapmaları gerekecekti. Araş Han Hristiyanların Mısırlılarla anlaşma yapacağını tahmin ediyordu.

Konuşma sırası yaptıkları ihanet planına geldi. Araş ilkbahara kadar harekete geçmeyecekti. Suriye'ye gitmeden önce Alamut'la Lamissar'ın tamamen kendisine ait olmasını istiyordu. Alamut'ta dağ geçitlerinin yeniden açılacağı güne kadar yani üç ay kadar kalacaklardı. Yeni gelenler, rahip ile prenses ve refakatçileri konusuna gelindi.

"Ben Talon'u istiyorum. Onun üzerindeki çalışmamı henüz bitirmedim" dedi Araş Han. "Dilediği zaman buraya gelip gitmekte özgür olduğuna inanması gerek."

"Onu ne zaman hedefe göndermek niyetindesin?" diye sordu Ahmet, bir kemiği emerek.

"İlkbaharda, onu yanıma alacağım. Onu yalnız gönderemem, benim de orada olmam gerek."

"Ben prensesi istiyorum."

"Sabırlı ol Ahmet ve ne emrediyorsam onu yap. Onun şüphelenmesini istemiyorum, yoksa kaçmaya yeltenebilir ve bunu hâlâ yapma şansı var. Onu başımıza bir yığın dert açmadan bu ülkede tekrar ele geçirmek zor olur. Köylüler onu seviyor." Babası tartışma kabul etmeyecek bir sesle konuşuyordu.

Ahmet ters ters baktı ama babasının sözlerinin anlamını biliyordu. Kar yağdığında prenses burada kapana kısılacaktı ve o zaman istediğini yapabilirdi. Babası zamanı geldiğinde prensesin öldürülmesini emredecekti ama o zamana kadar bu mağrur kuzeniyle biraz zaman geçirebilirdi.

"Zamanı geldiğinde eğlenebilirsin. Ona ne zaman sahip olabileceğini ben söyleyeceğim. İşin bittikten sonra belki avlanırken kızın başına bir kaza gelebilir.

Ya diğer genç? Ona güvenilebilir mi?"

"Diğer genç mi? Ah, evet, şimdilerde Mehdi ile arkadaşlık yapıyor. Öyle görünüyor ki Frenk'le araları açılmış. Bence Mehdi onun düşüncesini değiştirebilir, baba."

Doğası itibarıyla şüpheci olan Araş, yerde aralarında duran yiyeceklerle kaplı örtünün üstünden Ahmet'e sertçe baktı. Gözleri Ahmet'e umarım haklısındır der gibiydi.

"Kışın rahipten de kurtulacak mıyız?" diye sordu Ahmet.

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Duyduğuma göre çok hastaymış ve kışı çıkartamayabilirmiş" dedi, kalede olan biten her şeyi bilen Araş.

Yemeklerini bitirdiler. Suriye ve Filistin'den gelen haberler Araş'ın kafasını kurcalıyordu. Ahmet ise konutuna geri dönmek ve orada kendisini bekleyen kızla fantezilerini gerçekleştirmek istiyordu. Ravan'a yapacakları aklına geldikçe onu bekleyen kızı bir an evvel yatağa atmayı arzuluyordu. Çok geçmeden babasına iyi geceler diledi ve oradan ayrıldı. Ahmet de kaledeki her-

kes gibi babasından korkuyordu ve ona karşı hiç sevgi duymuyordu. Ahmet için onun yanından uzaklaşmak her zaman iyiydi.

"Sana okuman için verdiğim parşömeni yarın geri getir. Burada durmalı. Onu okudun mu?" diye sordu Araş Han, Ahmet giderken.

Ahmet'in korkudan ağzı kurudu. Küçükken okuma grubundan daha çok savaş sanatları grubuna yönlendirilmişti. Aslında öğretmenleri daha küçük yaşta ondan umutlarını kesmişlerdi.

"Ne anlama geldiğini anlayacak kadar okudum. Nureddin'i kendi tarafına çekme becerine ve kurnazlığına hayran oldum." dedi konuyu geçiştirmeye çalışarak.

Araş başını salladı. "İyi geceler" dedi, ilgisiz bir tavırla.

Ahmet odadan çıktı, aceleyle kendi konutuna doğru giderken, Araş gölgelerin arasında sessizce bekleyen hizmetkâra yemekten arta kalanları toplamasını işaret ederek ayağa kalktı.

Hizmetkâr ortalığı toparlarken yazışmalarına göz attı. Ayrıntılar konusunda titiz bir adamdı ve bilgi toplama sanatında içgüdüsel bir kavrayışa sahipti. İçinde yaşadığı dünyadan azar azar topladığı bilgileri verimli ve dikkate değer bir hale getirmekte ustaydı. Yeğeni Ağa Han, Araş'ın sağladığı son derece doğru ve geçerli bilgilere her zaman güvenirdi. Ancak şimdi bu bilgileri kendi amacı için kullanacaktı.

Öncelikle Rudbar bölgesini ikna etmeliydi. Daha sonra bütün Alamut Vadisi ve Şah Rud kazanılmalıydı. Ve bu işler Suriye'ye gitmeden önce halledilmeliydi.

Güney bölgeleri ikna etmek zordu. Hem İsfahan'da, hem Şiraz'da Selçuklu sultanlarından nefret eden, İsmaililerin kurtarılmış bölgeleri vardı. Ne var ki bunlar onun efendi olmasını tanımayabilirlerdi. Bu da Araş Han'ın başına büyük problemler açabilirdi. Kar Alamut'a ulaşımı engelleyene kadar her sabah ulağın gelip alacağı mektuplar yazdı.

* * *

Ertesi gün hava kapalıydı ve kale ince bir sisle kuşatılmıştı. Gün boyunca binalan sırılsıklam eden aralıklı yağmurlar yağdı. İnsan-

lar çamurlu çizmeleriyle engebeli avluda biriken suları sıçratarak yürüyorlardı. Öğrenciler çoğunlukla kütüphanede yanan ateşlerin etrafında toplanıyor, hizmetçiler de ısınmak için mutfaklara sığınıyordu. Surların üstündeki nöbetçiler koyun kürkünden harmanilerine sıkı sıkı sarınıp kötü havaya lanet okuyorlardı. Kalenin surlarına dayanan sundurma evlerinde karıları veya odalıklarıyla yan gelip yatmayı diliyorlardı.

Talon ve Jean yağmurlu havayı göğüsleyerek yine kuş kafeslerinin olduğu barınağa sığındılar. Kuşlar askılıkların üstünde sanki bu yağmurlu günü uzak tutmak istiyorlarmış gibi gözlerini kapatmışlar ve birbirlerine sokulmuşlardı. Yere çömeldiler. Omuzlarına kendilerini sıcak tutması için battaniyeler sarmışlardı. Konuşacak çok şeyleri vardı. Öncelikleri, Nureddin'in mektubu ve Alamut'tan kaçma konusuydu.

Jean her zamanki gibi ileriyi düşünüyor ve daha atak olan Talon'u dizginliyordu. "Talon, kaçmamız gerektiği veya hiç olmazsa bazılarımızın kaçması gerektiği açık. Bu grubun içinde en azından sen, Rıza ve prenses olmalı." Jean'ın kaçış planı üzerinde ayrıntılarıyla düşündüğü anlaşılıyordu.

"Kendinle Feza'yı da unutma." dedi Talon.

"Ben de bunu düşünüyordum, Talon. Bunun gerçekçi olacağından pek emin değilim."

"Peder, senin de gelmen gerek, bu tartışılamaz. Eğer kalırsan seni öldürürler."

Jean bir elini havaya kaldırdı. "Bunu şimdilik bir kenara bırakalım. Daha önemli olan nasıl ve ne zaman kaçılacağı." Talon konuşmaya davrandı ama Jean yine elini kaldırdı. "Bekle, bir düşüncemi tartışmak istiyorum. Sence kar ne zaman yağacak?"

"En fazla üç hafta içinde herhalde." dedi Talon bir süre düşündükten sonra.

"Katılıyorum. Dağların doruklarına baksana. Oralarda zaten kar var. Alamut'ta hiç kış geçirmedim ama Alplere gitmiştim ve burası oraya çok benziyor. Noel'e altı hafta var. Karın yağmasının fazla gecikeceğini sanmıyorum."

"Ne düşünüyorsun? Açıkla, *lütfen*."

Jean gülümsedi. "Kar yağmadan önce her yer dona çekecek. Kar yağdığı zaman, yerler buz tutmuş olacak. Bu da geçitlerin ilk veya ikinci büyük fırtınada kapanacağı anlamına geliyor. Geçitlerin kapanmasına yakın bir zamanı seçmeliyiz. Eğer geç kalırsak burada kapana kısılırız ve kesinlikle ölürüz. Erken gitmek de olmaz, yakalanırız. Çok zayıf da olsa tek şansımız geçitlerin kapanmak üzere olduğu zamandır, arkamızdan sürek avı düzenlemelerine fırsat vermeden kaçabiliriz."

Talon gözlerini Jean'a dikti. Uzun bir süre ikisi de bir şey söylemedi. Sonra Talon, "Harikasın. Bunu gerçekleştirebilir miyiz bilmiyorum ama işe yarayabilir. Bunu dikkatle düşünmem gerek. Çok tehlikeli. Bu ülkeyi tanımıyoruz. Ne zaman harekete geçeceğimizi nasıl bileceğiz?"

"İnsanları şüphelendirmeden onlara havanın durumunu sormalıyız" dedi Jean. "Bilmiyorum Talon ama bu kararı doğru zamanda vermeliyiz. İlk kar yağışında hemen harekete geçmemeliyiz. Şiddetli bir kar fırtınası olacağından emin olmalıyız. Zamanlama doğru olmalı. Artık işimiz Tanrı'ya kaldı" dedi peder, hüzünlü bir tavırla.

Talon elini dostuna uzatarak koluna dokundu. "Haklısın. İnancımızı korumalı ve fırsat kollamalıyız. Biliyor musun, Araş Han'ın konutunda çok daha fazla bilgi olduğuna bahse girerim."

Jean dehşet içinde bağırdı. "Talon, kaderini fazla zorlama; Ağa Han'a götürecek yeterli bilgi yok mu elinde?"

Talon başını salladı. "Umarım vardır. Sadece bir şeyler daha bulmak isterdim."

"Benim tavsiyem şimdilik bu işin peşini bırakman. Bana mühür konusunda anlattıklarına bakılırsa şüphelenmeleri için ortada yeterli delil var. Ama sanıyorum anlayamadılar, eğer ciddi bir şey olsaydı herhalde şimdiye kadar duymuş olurduk."

* * *

Ne var ki gelişen şartlar onları daha hızlı hareket etmek zorunda bırakacaktı.

Jean küçük bir öğrenci grubuna Latince ders vermeyi yeni

bitirmiş ve iç kalenin girişine inen merdivenlere yönelmeye başlamıştı ki gölgelerin arasında saklanan Feza'yı gördü. Onu selamlamak üzere başını eğmek istedi ama kadın yanına yaklaşması için ona işaret etti. Feza prensesin kendisini acilen görmek istediğini söyledi ona. Rahip başını salladı ve kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafa kaçamak bir bakış attıktan sonra endişe içinde onu takip ederek Ravan'ın odalarına giden merdiveni tırmanmaya başladı.

Jean, Ravan'ı görünce endişe etmekte haklı olduğunu anladı. Kızın gözleri uykusuzluktan ve ağlamaktan şişmişti, her zaman düzgün taralı olan saçları dağınıktı. Genç kızın gözlerinde, Jean'ın alışık olmadığı çaresiz, şaşkın bir ifade vardı. Ama eğilerek selam vermeye ve kendisine hitap edilene kadar saygılı bir şekilde susarak beklemeye özen gösterdi.

Prenses gelip onun önünde durdu. Büyük yün örgü patikleri ve kolları çok uzun gelen yün hırkasıyla daha çok kaybolmuş küçük bir kıza benziyordu. Jean onun çok telaşlı olduğunu ve kendisine bir şey söylemek istediğini ama bir türlü konuşmaya başlayamadığını görüyordu.

Peder zeki ve duyarlı bir adamdı. Kızı rahatlatması gerektiğine karar verdi. "Hanımım, sizin için ne yapabilirim? Çok üzgün görünüyorsunuz. Yapabileceğim bir şey var mı?" dedi.

Sözleri Ravan'ın kendini toparlamasını ve sakinleşmesini sağlamış gibi görünüyordu. "Geldiğin için teşekkür ederim Rahip, bu sözlerin için de teşekkür ederim. Sana bir şey söylemeliyim ama sözlerime nasıl başlayacağımı bilemiyorum."

"Lütfen sizi neyin bu kadar kaygılandırdığını söyleyin bana, hanımım" dedi endişe içindeki Jean.

Ravan derin bir nefes aldı. "Geçen hafta bana bir söylentiyle geldin ve sana bunun doğru olmadığını söyledim. Öyleydi de ve benim için hâlâ da öyle ama görünüşe göre Araş ile Ahmet'in düşünceleri farklı. Şimdi burada esir olduğumdan ve onun beni kadını olarak almak niyetinde olduğundan her zamankinden daha çok eminim." Karısı veya odalığı bile dememiş, bu sözcüğü tükürür gibi söylemişti.

Jean geri çekildi. "Ah, Tanrım" diye fısıldadı. "Öyleyse doğru." Bunu zaten tahmin ediyordu ama yine de şaşırmıştı. Kollarını göğsünün altında sıkıca kavuşturmuş, kendini kontrol etmeye çalışırken gözlerinde yaşlar biriken Ravan başını salladı. Jean kızın kendini toparlaması için nazikçe başka yana baktı. Sonra Ravan ona Ahmet'le basamaklardaki karşılaşmasını anlattı.

* * *

Prensesle Ahmet tekrar karşılaşmışlardı. Gözlerden uzaktaydılar. Ravan atlarına baktıktan sonra dairesine gitmek üzere merdiveni çıkıyordu ve tazıları yanında değildi. O sırada Ahmet merdiven sahanlığına geldi ve yukarıdan onu izlemeye başladı. Hiçbir şey söylemiyordu. Ahmet'in homurtusu duyuldu aniden. Ravan yukarı yanına gelince adamın yüzündeki tuhaf ifadeyi fark etti. Ahmet yolu kapatmıştı, Ravan'ın geçip gitmesine izin vermiyordu. Ravan kibarca iyi geceler diledi.

Yanından hızla geçmek isterken adamın sağ kolu uzandı ve beline sarılarak ona engel oldu. Ravan durdu ve yüzünde onu aşağılayan bir ifadeyle dönüp ona baktı. Ahmet'in yüzü çok yakındı ve nefesindeki ekşi şarap kokusu onu tiksindirmişti.

"Neden benimle daha fazla zaman geçirmiyorsun, kuzen?" dedi Ahmet. "Benden böyle kaçman hiç de nazik bir tavır değil."

"Kuzen Ahmet, senden kaçmıyorum ben. Sen ava gidiyorsun ve beni davet etmiyorsun. Benim de yapmam gereken şeyler var ve bunlara sen dâhil değilsin."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Kuzen, sanırım benim hakkımda yanlış düşünüyorsun" dedi Ravan, kendini kurtarmaya çalışarak. "Ben senin yatak arkadaşlarından biri değilim. Lütfen gitmeme izin verir misin?"

"Ah, hayır, gerçekten benim 'yatak arkadaşlarımdan' biri değilsin" dedi alaycı bir tavırla Ahmet, "ama yine de yatağın tadını çıkartabiliriz, değil mi, kuzen?"

Ravan'ın tokadı dar merdiven boşluğunda yankılandı. "Buna nasıl cüret edersin?" diye bağırdı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun, Ahmet? Ağabeyime bu davranışını anlattığım zaman bunun bedelini ödeyeceksin."

Ahmet güldü. Çok şey anlatan pis bir gülüştü bu. "Ağabeyin Alamut'tan çok uzakta, güzelim. Ve burada sadece babam var ve idare de onda. Nasıl olsa, sen benim sayılırsın."

Onu kendisine çekerek dudaklarını dudaklarına değdirmeye çalıştı. Ravan başını çevirdi, adam isabet ettiremedi ve sert bıyığının örttüğü dudaklarıyla kızın yanağını öptü. Ravan, Ahmet'in elinden kurtulabilmek için mücadele etmeye başladı ama o güçlü bir erkekti ve onu zorlanmadan sımsıkı tutuyordu. Canı yanan Ravan'ın gözlerine yaşlar dolmuştu.

Öfke içinde, çizmeli ayağıyla adamın incik kemiğine sertçe vurdu. Ahmet hızla nefesini içine çekti ve elleri gevşedi. Bu fırsattan yararlanan Ravan kıvrılıp kendini kurtardı ve adamın öteki kolunun altından geçip hızla dairesine doğru koştu. Adam onu takip etmedi ama o koşarken arkasından küfürler savuruyordu.

Ravan dairesine girdi ve gürültüyle kapıyı kapattı. Sırtını kapıya yaslayarak kendini toparlamaya çalıştı. Üstüne çaresizlik çöktükçe kontrolünü kaybetti ve yanaklarından yaşlar döküldü. Tökezleyerek yatak odasına gidip yatağa çökerek hıçkırarak ağlamaya başladı.

Feza bir saat sonra onu orada buldu ama bütün hikâyeyi ağzından yavaş yavaş alması gerekti. Ravan ona Ahmet'le karşılaşmalarını anlatırken kadının yüzündeki şaşkın ifade gittikçe öfkeye dönüştü. Gıdaklar gibi sesler çıkartarak, ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olan kızın etrafında dönüp durdu; sonra ona biraz çay yaptı ve sırtını ovalayıp usulca sevgi dolu sözler söyledi.

"Hanımım, buradan gitmelisin. Burada bu adamla birlikte yaşamak imkânsız hale geliyor" dedi Feza.

"Biliyorum ama nasıl?" dedi Ravan, hıçkırarak. "Amcam kaleden yanımda Ahmet olmadan ayrılmama bile izin vermezken nasıl kaçacağım? Ben burada esirim." Bu son söz, esirliğin anlamını tam olarak idrak eden Ravan'ın ağzından inler gibi çıkmıştı.

* * *

Ravan gözyaşlarını eliyle silerek Jean'a yarım yamalak gülümsedi. "Yani görüyorsun işte Rahip, buradan gitmeme asla izin ver-

meyecek olan amcamla kuzenimin insafına kaldım. Hep izleneceğim ve ağabeyime bir haber gönderme şansım bile yok."

Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. İri yarı rahibin önünde kollarını iki yanına sarkıtmış öylece duruyordu. Rahip ona doğru küçük bir adım atarak kollarını açtı.

Ravan kontrolünü kaybetti. Kendini bu teselli edici kolların arasına adeta fırlattı. Başını rahibin göğsüne dayadı ve birkaç dakika ağladı.

Pörsümüş yüzü endişeyle buruşmuş olan ve üzüntüden ellerini ovuşturan Feza da hanımının kamburlaşmış sırtına hafifçe vurarak onu rahatlatmaya çalışıyordu.

Jean hıçkırıkların dinmesini bekledi, sonra Ravan'ı omuzlarından tuttu ve onunla konuşmak için kendisinden uzaklaştırdı. "Hanımım, umutsuzluğa kapılmayın, henüz her şey kaybedilmedi. İki koruyucunuzu hatırlayın. Burada, Alamut'ta sizi koruyacak ve kurtulmanız için ellerinden gelen her şeyi yapacak olan arkadaşlarınız var. Talon, Rıza ve ben bu konuyu konuştuk. Açıklamama izin verin."

Ravan burnunu çekerek başını salladı. Feza'nın uzattığı bir mendille gözlerini kurulayarak mahçup bir tavırla burnunu sildi. "Afedersin, Rahip, böyle yapmamalıydım."

"Lütfen, bana Jean deyin, hanımım. Burada bir rahip değilim ve ismim de bu. Bu koşullar altında, bu kadar üzülmekte yerden göğe kadar haklısınız ve biraz önce söylediğim gibi, size Talon'la konuştuklarımı anlatmak istiyorum. Buradan gitmeniz gerektiğine kuşku yok ama size ne düşündüğümüzü açıklamama izin verin."

Ravan pencerenin yanındaki büyük minderi işaret etti. Panjurlar kapalı olsa da içeriye biraz ışık giriyordu. Jean, Ravan oturana kadar bekledi, sonra yüzü ona dönük olarak kendisi de oturdu.

"Feza, lütfen bize çay getir, canım" dedi Ravan, biraz kendine gelerek. "Şimdi, Bana Talon'la konuştuklarınızı anlat Jean."

Böylece Jean havanın durumu ve bunun onlar için nasıl çok küçük bir fırsat yaratacağı hakkındaki düşüncesini anlatmaya ko-

yuldu. Hata yapabileceklerine ve eğer hava hakkında yanlış sonuca vanrlarsa bunun felaket demek olacağına dair endişesini dile getirdi.

Ravan ilgiyle dinledi ve Jean konuşmasını bitirdiği zaman düşünceli bir şekilde çayını yudumlarken birkaç dakika hiçbir şey söylemedi. Feza da onları dinliyordu.

"Jean, ben küçükken Feza da ben de burada yaşadık. Alamut'un kışını ikimiz de biliriz. Araş'ın her yerde kulağı var, kış hakkında soracağınız sorular şüphe yaratabilir ve o zaman da işimiz biter. Araş'ın zihni pek çok insanınkinden daha çabuk çalışır. Hemen doğru sonuca varacaktır. Hâlbuki Feza kimsenin şüphesini çekmeden bu konuda herkesle konuşabilir.

İlk fırtınalar hakkında düşündüklerin doğru. Oldukça şiddetlidirler ve pek çok şey fırtına gelmeden önce yerin sertleşme derecesine bağlıdır. Bence yakında yağmur duracak ve hava açacak. Ondan sonra da kar gelene kadar her gece don olacak. Öyle değil mi, Feza?"

Feza başını salladı. "*Hanım* doğru söylüyor, Jean. Eğer birkaç yıl önceki gibi olursa, üç hafta içinde ilk fırtınayı göreceğiz. Geçitler hakkında da haklısın; onlar dağların doruklarında. İlk fırtınadan sonra haftalarca, belki de hemen arkasından bir başka fırtına çıkarsa aylarca kapalı kalacaktır."

Ravan hâlâ Feza'ya bakıyordu. "Bu vadiden, Lamissar'dan geçerek çıkamayız. Ancak Chula üstünden Gazvin'den geçerek kurtulabiliriz."

Feza başını salladı. "Tek yol bu hanımım ama o zaman bile tepedeki nöbetçi kulelerinden görünmemek için çok dikkatli olmak zorundasınız. Eğer orada askerler olursa onların yanından geçemezsiniz."

Bu zayıf seçenekleri düşünüyor, kasvetli bir sessizlik içinde oturuyorlardı.

İlk konuşan Ravan oldu. "Jean, şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Elimizdeki tek çarenin bu olduğuna katılıyorum. Benim için Talon ve Rıza'yla konuşur musun?"

"Elbette hanımım."

Ravan elini kaldırdı. "Lütfen her şeyi anlatma onlara Jean, sadece planımız üstünde çalışmamız gerektiğini ve benim buradan gitmem gerektiğini, hayatımın buna bağlı olduğunu söyle. Artık burada kalmayı düşünmek bile çok tehlikeli."

Jean ayağa kalkarak eğildi. "Nasıl isterseniz prensesim" dedi.

Feza'nın açmak üzere olduğu kapıya geldiği zaman Ravan ona seslendi.

"Jean."

"Evet hanımım?"

"Nezaketin için teşekkür edecektim. Çok iyi bir adamsın, Allah seni korusun."

Jean başını iki yana salladı. "Ben sizin hizmetkârınızım hanımım. Tanrı sizi bütün kötülüklerden korusun."

Jean aceleyle uzaklaştı. İzlenmediğinden emin olmak için dikkatli olsa da kendine söylediği gibi, izleniyorsa bunu fark etmesi pek olası değildi. Burası onun gibi ağır ve hantal birini dikkat çekmeden kolayca izleyebilecek hayaletlerle doluydu.

Mutfaklara doğru yöneldi; karnı acıkmıştı. Talon'la konuşmadan evvel midesine bir şeyler girmesini istiyordu. Prensesin durumu gün geçtikçe daha tehlikeli bir hal alıyordu. Ve onunla bağlantıları nedeniyle hepsinin hayatı da tehlikedeydi. Çıkış yolu yoktu. Onları bu çıkmazdan kurtaracak bir strateji izlemeleri lazımdı, yoksa kışı sağ atlatamayacaklardı.

Talon ile Rıza kuş kafeslerinin oradaydılar. Artık hava iyice soğumuştu, onun için hepsinin üzerinde at derisinden su geçirmez çizmeler ve kalın kürkler vardı. Rıza bu dağ havasının kendisine göre olmadığını söyleyerek omuzlarına bir de battaniye sarmıştı.

Vakit öldürüyorlarmış gibi oturmadan önce Talon etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için çevreyi dikkatle gözden geçirmişti. Rıza'yı onlarla birlikte hiç kimse görmemeliydi. Aksi durumda Rıza'nın Mehdi'yle bütün ilişkisi biterdi.

İkisi de prensesin Jean'a anlattıklarını duymak için can atıyordu. Jean duygusal kısımları geçerek, sadece prensesin kış bastırmadan evvel kaleden ayrılma isteğini ve bunun için onların yardımına duyduğu ihtiyacı anlattı onlara.

Bir saat kadar tartıştılar. Gitme zamanına Ravan ile Feza'nın karar vermesi gerektiği konusunda anlaştılar. Gençler rahat bir tavır içinde olan Jean'ın aksine kaygılıydı. Konuşma ilerledikçe Jean'ı tedirgin eden bir sorun yavaş yavaş kendisini hissettirmeye başlamıştı.

Vahşi doğada, intikam peşinde koşan bir Ahmet'ten kaçmak düşüncesi içine korku salıyordu. Hasta ve yaşlıydı, kaçmak için gereken hızda ata binemeyeceğini biliyordu. Feza'ya ne olacağını da merak ediyordu. O ne yapacaktı acaba? Bu düşüncelerini gençlere söylemedi ama artık içinde bir kurt vardı ve için için kendisini yiyordu.

Talon'la Rıza kaleden nasıl çıkabileceklerini konuştular. En iyi zamanı nasıl anlayacaklardı ve nöbetçileri nasıl atlatacaklardı? Hangi atları alacaklardı ve ne kadar yiyeceğe ihtiyaçları olacaktı? Artık bir planları olduğu ve iyi hazırlanmaları gerektiğinin önemini bildikleri için detaylara kadar iniyorlardı. İkinci bir şansları olmayacaktı.

Ayrılma zamanı geldiğinde gençler ayrı ayrı mutfaklara gitti, sonra da geceyi geçirmek için kendi odalarına yöneldiler.

Jean askerler veya Alamut'a gelen satıcılar için ayrılan bölgede, duvarlardaki rutubeti uzak tutacak kadar küçük bir ateşin yandığı, soğuk birkaç odadan birinde kalıyordu. Odasında havı dökülmüş kilimin üstüne oturdu, çayını yudumlayarak olacakları düşündü. Yağ lambasını söndürdü ve döşeğini çekerek ateşe yaklaştırdı. Gece geç vakte kadar Tanrı'sına kendilerine yol göstermesi ve cesaret vermesi için dua etti, nihayet huzursuz bir uykuya daldı.

* * *

Aradan günler geçti, gençler buluşma fırsatı yaratamadı. Onlar artık birer fedai idi. Öğrenmeleri gereken çok şey vardı. Mesela zehirler ve bunları uygulama yöntemleri hakkında verilen derslere devam etmeleri gerekiyordu. Samiran'da ve Alamut'ta öğretikleri sopa, bıçak ve diğer öldürücü aletlerde ustalaşmak kadar olmasa da Talon yeni verilen dersleri de çok ilginç buluyordu.

Eğitim Alamut'ta çok yönlüydü. Nasıl haber taşınacağı, açık alanda bir kurbana nasıl yaklaşılacağı ve en büyük etkiye ulaşmak için hedefin neresine nişan alınacağı en ince detaylarına kadar öğretiliyordu. Ayrıca kıdemli yardımcılar onlara dikkatli bir zihinsel eğitim de veriyorlardı.

Alamut'un surları erginlenmeyenler için aşılmazdı. Gençlere taş duvarlara örümcek gibi nasıl tırmanacaklan öğretildi. İçlerinden birkaçı eğitim sırasında düştü, yaralananlar oldu. Talon ve Rıza Samiran'da sınıflannın birincisiydi, bu yüzden bu tür eğitimler onlara zor gelmiyordu. Ne var ki ikisi de onlara karşı hissedilir bir düşmanlık beslendiğinin farkındaydılar; bu özellikle Talon'a yönelikti ama Rıza da nasibini alıyordu. Karşılaştıklan haksızlık hayatta kalma duygulannı daha da biliyordu.

Geceleri çok soğuktu ve sabahları don oluyordu artık. Dağların doruklarından inerek vadileri donduran içe işleyen soğuk kuzey rüzgârıyla birlikte güneşli ve pırıl pırıl günler başladı. Yer kaskatı dondu ve kaledeki birkaç ağaç kırağı donuyla bembeyaz kesildi. Kovadaki su sabahleyin bir kalıp buz haline geliyordu. Güneş havayı birkaç giysiyi çıkartmalanna yetecek kadar ısıtana dek insanlar bulabildikleri bütün giysilere sarınıp sarmalanmış halde dolaşıyordu. Baştanbaşa bulutlardan arınmış olan gökyüzü masmaviydi. Geceleri, çoğunlukla yılın bu zamanında sisin gizlediği yıldızlar net bir şekilde görülüyor ve batı semasında gittikçe büyüyen ayla birlikte gökyüzünü aydınlatıyordu.

Üçü de havadaki bu değişimi izliyordu. Jean, Talon'a Feza'nın, rüzgâr şimdi olduğu gibi tam kuzeyden estiği ve çok soğuk olduğu zaman fırtınaların başlamasının eli kulağında olacağını söylediğini anlattı. Kendilerini hazırlamalıydılar.

Talon o gün Rıza'yla ahırlarda karşılaştı ve kısaca konuştular.

"Feza'ya göre hazır olmalıymışız" dedi Talon, arkadaşına.

Rıza ciddi bir tavırla başını salladı. "Katılıyorum. Araş Han'ın ilkbaharda Suriye'ye yapacağı bir yolculuktan bahsediliyor. Ahmet de onunla gidiyormuş ama çok tatsız şeyler anlatıyorlar. Prensesin onlarla birlikte gideceğini sanmıyorum. Galiba onun güvenliğinden endişe duymakta çok haklıyız Talon, tabii buna bizim güvenliğimiz de dâhil."

Talon başını salladı. "O halde yeterince okla beraber yaylarımızı, mızraklarımızı ve kılıçlarımızı ihtiyaç duyduğumuz zaman ulaşabileceğimiz bir yere koymalıyız. Böyle kalabalık bir yerde bu çok zor. Her yerde bir şeyler yapan birileri var, hele her şeye burnunu sokan çocuklar en beteri."

Silahları nereye saklayabileceklerini düşündüler. Sonunda ahırlarla kuş barınağı arasındaki küçük bir bölgede anlaştılar. Burası odun parçaları ile eski ipler gibi ıvır zıvırların atıldığı bir yer olduğu için kimse gitmezdi oraya. Silahları soğuktan korumak için çuvallara saracaklar ve yayların iplerinin dondurucu havada kopmasını engellemek için yanlarına alacaklardı.

Buna karar verdikten sonra, yiyecek konusuna geçtiler. Yiyecekleri nereden çalacaklarını ve –ikisi de Feza'nın veya rahibin kaçarken gerekli olan hıza ulaşabileceklerinden emin olmadığı için- Jean ile Feza'nın at üzerinde nasıl yolculuk yapabileceklerini konuştular. Mükemmel bir binici olduğunu sık sık sergileyen prensese dair böyle bir çekinceleri yoktu.

"Nöbetçileri ne yapacağız?" diye sordu Rıza. "Zamanı gelince onlar da büyük bir sorun olacak."

"Belki ama onların Samiran'dakiler gibi her yerde tetikte olmadıklarına dikkat ettin mi?" Rıza onaylayarak başını salladı. "Bence kendilerini burada çok güvende hissediyorlar, dışarıdan korkuları yok, onun için içerden bir şey beklemeyeceklerdir. Yapmamız gereken, giderken alarm verilmesine fırsat vermemek olacaktır. Arkamıza düşecek olanlarla arayı açacak zamanı yaratmalıyız."

Yeni fikirler bulmaya devam ettiler ama akşam oluyordu. Artık güneş ikindi vakti batıyor gibiydi. Ayağa kalktılar ve birbirlerinden ayrılarak yemek yemek ve ısınmak için mutfaklara gittiler.

Araş'ın odasında, her zamanki gibi Ahmet'le babası birlikte yemek yiyordu. Bu sefer Talon hakkında konuşuyorlardı. Araş her zamanki gibi ihtiyatlı bir şekilde iyimserdi. Ahmet'e, Talon'un harekete geçeceği zaman gelene kadar hiçbir şey hatırlamayacağını düşündüğünü söyledi. Araş da onun emirlerini yerine getirdiğini görmek için orada olacaktı. Talon'un derinlikleri-

ne, emir verildiği zaman yıkıcı bir şekilde harekete geçecek şekilde emir verilmesini buyuran Efendi değil miydi? Bütün eğitimi bu an içindi ve bunun nasıl bir an olacağını oğluna anlatırken Araş'ın gözlerinde sinsi bir gülümseme vardı.

Ahmet neşeyle güldü. Babasının ustalığına ve kurnazlığına duyduğu hayranlık o an için ihtiyat duygusunu alt etmişti. Babasına bir kez daha ne zaman Ravan'a sahip olacağını sormayı düşündü.

"Henüz değil" dedi Araş sertçe, oğlunun düşüncelerini okuyarak. "Bunu daha kaç kere söylemeliyim? Kar geldiği zaman ona sahip olabilirsin, daha önce değil, anlaşıldı mı?"

Ahmet iri ve güçlü bir adam olabilirdi ama iş iradeye geldiği zaman babasının eline su dökemezdi. Kekelemeye başladı. "Ba-Baba, sadece günlerdir konutundan hiç çıkmadığını ve onu hiç görmediğimi söyleyecektim."

Babası ona baktı. "Hasta falan mı gidip bakanm. Kadınların bin türlü derdi olur. Ben onu sana sunmaya hazır olana kadar ondan uzak duracaksın. O zaman oğlum" dedi oğluna sırıtarak, "ona sahip olabilirsin ama sana oğul vermeyecek, çünkü bunun için başka birini bulacağız."

Ahmet de babasına pis pis sırıtırken, sen tanıdığım en kötü adamlardan birisin baba, diye düşünüyordu. Ben bile sana güvenemem. Kılıcımı bu olgun genç meyveyle soğutmak istiyorum. Tabii bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedi. Yemeğin geri kalanında Mısırlılarla Kudüs Krallığı arasında çıkacak savaş hakkındaki haberleri paylaşarak geçti.

* * *

Ertesi gün prensesin dairesinin kapısı vuruldu. Feza kapıyı aralayıp baktı ve kapının önünde Araş Han'ın dikildiğini görünce irkildi.

"Prenses nerede?" diye sordu adam.

"*Efendi*, burada. Pek iyi değil" diye cevap verdi Feza, titrek bir sesle.

"Onunla konuşmak istiyorum" dedi Araş Han. Feza'nın bir

şey söylemesine veya yapmasına fırsat vermeden onu itip içeri girdi. "Çekil yolumdan, kocakarı" dedi ve onu arkada bırakıp doğru yatak odasına yöneldi.

"Hanımım kimseyi kabul edecek halde değil, efendim!"

"Gerçekten de değil" dedi Araş, Ravan'ın yatak odasının kapısında dururken.

Ravan üstünde ince ipekli iç gömleğiyle şöminenin yanında oturmuş, saçlarını tarıyordu. Araş'ın kapıda olduğunu fark eder etmez hemen dönüp elbisesine uzandı. Aceleyle giysiyi üstüne geçirirken Araş genç bedenini izliyordu. Ravan'ın bu şekilde yakalandığı için duyduğu utanç ve öfke güzelliğini daha da artırmıştı. Giysisini almak için öne eğilirken ince ipekli iç gömleğini dışarı iten dolgun göğüsleri ortaya çıkmıştı.

Ravan öfkeden kuduruyordu. "Amca, neden bana önceden haber vermedin? Bir hanımın odasına böyle girmek doğru değil" dedi, yüksek sesle.

"Sevgili Ravan" dedi Araş, yapmacık bir tavırla, "iyi olmadığını söyledikleri için geldim. Doğru mu bu?"

Ravan dikkatli olması gerektiğini düşünerek derhal kendini toparladı. "Evet, doğru, amca. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Galiba grip oluyorum. Sürekli üşüyorum. Alamut'ta havanın çok soğuk olduğunu unutmuşum."

Araş onu izleyerek düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yine de hareket etmeye çalışmalısın, tatlım. Ahmet'in seni atla gezintiye çıkartmasına izin ver. Egzersiz iyi gelir."

Ravan gülümsemeyi başardı. "İlgilendiğin için teşekkür ederim amca. Kendimi biraz daha iyi hissedince Ahmet'le gezintiye çıkmaktan mutlu olurum. Korkarım yakında kar yağacak ama ondan önce son bir kez ata binmek isterim."

Araş'ın keskin hisleri bile bundan bir şey anlayamadı. En müşfik gülümsemesiyle gülümsedi. "Yakında kar yağacağına katılıyorum. Gelip beni daha sık görmelisin Ravan. Kütüphanede okuyacak çok şey var ve eğitimin devam etmeli. Seni yakında tekrar görür müyüm?"

Ravan kibarca başını salladı ve hatta adam gitmek için dö-

nerken ona reverans bile yaptı ama kapının kapandığını duyana dek bir daha kımıldamadı. Odaya geri gelen Feza'ya dönerek öfkeyle, "Bu adama her yaklaştığımda kirlendiğimi hissediyorum" dedi. "Ahmet'le gezintiye çıkacağıma ölmeyi tercih ederim, hem Ahmet'in bütün tayfası oradayken neden kütüphaneye gideyim ki? Gözlerini bana dikip, onun bana neler yapacağını fısıldamaları için mi?"

Feza telaşlıydı. "Seni uyaracak zamanım olmadı hanımım. Yanımdan geçip içeri daldı. Bu adamdan öyle nefret ediyorum ki" dedi, kin dolu bir sesle.

Ravan başını salladı. "Feza, eğer kaçamazsam kendimi öldüreceğim. Ah, ağabeyim neden buraya gönderdi ki beni? Ne bu şehvet düşkünü kara kurbağa, ne de canavar oğlu beni kullanamayacak."

Feza korku içindeydi. "Hanımım, böyle konuşmamalısın. Koruyucularımızın çok çalıştığını ve Jean'ın planlar yaptığını biliyorum. Hâlâ bir şansımız olduğunu unutma ve eğer bu gerçekleştirilebilecek bir şeyse senin için gerçekleştireceklerdir."

Ravan bir kolunu bakıcısının ince omzuna attı. "Ellerinden geleni yaptıklarını biliyorum. Eğer gerekirse benim için öleceklerini de biliyorum ama buna neden olmak istemiyorum. Ama haklısın, en çok ihtiyacımız olduğu zaman cesaretimizi kaybetmemeliyiz. Seni seviyorum, ihtiyar dostum." Feza'ya sıkıca sarıldı. "Zamanı gelince buluşabileceğimiz bir yer olmalı. Bu daireyi düşündüm ama koridorun aşağısındaki Ahmet'in konutuna çok yakınız. Sen güvenli bir yer biliyor musun?"

"Olabilir. Aşağıda, kütüphanenin bulunduğu katta kullanılmayan odalar var. Birinin anahtarını bulup içine bakabilirim."

"Lütfen bunu yap, Feza. Ben de yiyecekleri saklamanın bir yolunu bulacağım. Sanırım karın yağmasına çok fazla zaman kalmadı."

* * *

Üç gün sonra gökyüzü kurşun rengindeydi. Hava hâlâ soğuk olsa da daha önceki içe işleyen rüzgâr kesilmişti. Hava nemliydi ve hatta ısı birkaç derece yükselmişti.

Ravan ve Feza önce gökyüzüne, sonra birbirlerine baktılar. "Jean'a gençlere hazır olmalarını iletmesini söylemelisin" dedi Ravan. "Fırtına geliyor. Güvenli bir oda buldun mu?"

"Buldum, hanımım. Orada rahatsız edileceğimizi sanmıyorum." Sinirli görünüyordu. "Hanımım, konuşabilir miyim?"

Ravan şaşırarak döndü. "Elbette Feza, ne zaman istedin de konuşmadın?" Sözlerinin etkisini yumuşatmak için gülümsedi.

Feza gülümsemedi. "Hanımım, ben fırtınada sizinle birlikte gidebileceğimi sanmıyorum. Böyle bir yolculuğu kaldıracak gücüm yok ve kesinlikle sizi yavaşlatırım."

Ravan şaşkın bir halde ona baktı. "Feza, burada kalamazsın!" diye bağırdı acıyla. "Sana neler yapabileceklerini düşünsene!"

Feza buruşuk yüzünde sakin bir ifadeyle ona baktı. "O zamana kadar farklı bir dünyada olacağım, hanımım."

Yüzü tebeşir gibi olan Ravan aniden oturdu. "Ah, Feza" diye fısıldadı. "Ah hayır, bu olamaz! Bizimle gelmelisin." Ancak bunu söylerken sadık yaşlı bakıcısının sözlerinin anlamını kavradı. "Feza, sensiz gidemem, bunu yapamam. Sen benim hayatımın bir parçasısın. Sensiz ben ne yaparım?" Gözlerine yaş doldu ve boğazına kocaman bir yumru takıldı.

Feza ona dönerek tiz sesiyle, "Kumrum, canım, sevgili prensesim" dedi. "Hayatımın en iyi yıllarını seninle geçirdim ama artık yaşlı ve bitkinim. Böyle bir yolculuktan sağ çıkamam. Beni soğuktan ve yorgunluktan gençler bile koruyamaz. Gitmenize yardım ederek size daha iyi hizmet ederim." Yamru yumru elini çocuğunun ıslanmış yanağına koydu. Ravan dünyaya geldiğinden beri birlikteydiler. "Bunu yapmama izin vermelisin, kumrum. Sana Gazvin'de nereye gideceğinizi de söylemeliyim, yoksa oraya varınca mahvolursunuz."

Ravan başını salladı; konuşamıyordu. Yaşlı, buruşuk eli tutarak yanağına götürdü ve öptü. "Ah, Feza, neler oluyor böyle?" diye fısıldadı.

Feza Gazvin'de ağabeyinin evini nasıl bulacaklarını ayrıntılı bir şekilde anlattı ona. Atları ve kendileri için güvenli bir yer göstereceklerdi. Ağabeyinden emindi. O da kendisi gibi İsmailiydi,

yıllardır Gazvin'de yaşıyordu. Gazvin'de Selçuklu yöneticilerini gizlice izliyor ve fırsat bulunca bu bilgiyi Efendi'ye iletiyorlardı. Sözlerini tamamladıktan sonra uzun bir süre sıkıca birbirlerine sarıldılar. Ravan bakıcısını bir türlü bırakamıyordu. Dünyasının gittikçe daraldığını ve yakında aşağıdaki uçuruma bakarak ölümü bekliyor olacağını hissediyordu.

Gidiyorum, aynlıyorum, dünyanızı terk ediyorum,
Çin'in en uzak sınırlarının ötesine seyahat ediyorum,
Ve seyahat ederken yoldaki hacılara soruyorum,
"Bu son mu? Yoksa yolculuğa devam mı etmeliyim?"
Baba Tahir

Bölüm 15

Kaçış

Birbirine hiç benzemeyen beş kişi kalenin ikinci katındaki odalardan birinde, alçak bir masanın etrafında oturuyordu. Odayı masanın ortasında titreşen, sönmek üzere olan bir mum aydınlatıyordu. Titrek alev taş duvarlarda kocaman gölgeler oluşturuyor, etrafı insanların birbirlerinin solgun ve kaygılı yüzlerini ancak görmelerini sağlayacak kadar aydınlatıyordu. Hepsi de buz gibi havadan korunmak için koyun postundan kalın mantolara sarınmıştı.

Ahşap zemindeki eski püskü kilimle duvarlardaki koyu perdeler soğuğun taş duvarlardan masanın etrafında birbirlerine sokularak oturan insanlara ulaşmasına engel olamıyordu. Birbirleriyle fısıldaşan ağızlardan buhar çıkıyordu.

Dışarıdaki karanlıkta uğuldayan rüzgârın tüyler ürperten iniltisi akıllara odaya girmenin yollarını arayan kaybolmuş ruhları getiriyordu. Ahşap panjurlara sürekli küçük buz parçacıkları çarpıyordu. Dondurucu soğuk kalenin üst kısımlarını etkisine almıştı ve karanlık koridorlarda buz gibi bir cereyan vardı. Hava karın geleceğini vaat ediyordu.

Ravan kapüşonunun altından Talon'a endişeyle baktı. "Bu gece gidip gitmeyeceğimize karar vermeliyiz, galiba kar yağacak."

Jean ve Rıza ile birlikte Talon da başını salladı. "Biliyorum" dedi Talon. "Ama eğer bu gece gitmezsek ilkbahara kadar buradan çıkamayız. O zamana kadar Ahmet'in sabredeceğini sanmıyorum." Suratını buruşturarak Ravan'a gülümsedi. "Sevgili Peder Jean, bizimle gelmeyecek misin? Tekrar düşünmen için yalvarıyorum. Sana karşı pek nazik olmayacaklardır. Bunda senin de parmağın olduğunu düşünecek ve sana işkence edeceklerdir." Heyecanlı fısıltısı bir hırıltıya dönüşmüştü.

Jean büyük, nasırlı elini Talon'un omzuna koydu. "Onları kim geciktirecek? Kapıyı kim açıp kapatacak? Ayrıca yola çıkınca sizi yavaşlatırım ve hepimiz bir hiç uğruna yakalanırız. Burada kalmalı ve benden şüphelenmemeleri için dua etmeliyim."

Ravan odadaki beşinci kişiye döndü. Ufak tefek Feza yere çömelmişti, kürklere sarınmış ve omzuna bir battaniye atmıştı. Çok üşüdüğü belliydi ama titremesinin tek nedeni bu değildi.

"Feza, biz gittikten sonra yatağına gitmeli ve sanki hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi orada kalmalısın" dedi Ravan.

"Olur, hanımım" dedi yaşlı kadın, tiz sesiyle. "Ama o kadar korkuyorum ki." Gözlerine dolan yaşlar buruşuk yanaklarından süzüldü. "Bu korkunç zamanda sizi koruması için Allah'a dua edeceğim" diye inledi.

Ravan kolunu Feza'nın ince omzuna uzatarak ona sarıldı. "Feza'm benim, sevgili dostum, keşke bunu yapmak zorunda kalmasaydık ama başka ne yapabileceğimizi bilmiyoruz. Allah seni korusun, benim ihtiyar dostum. Giderken senin için hep dua edeceğim."

Rüzgâr, sanki zamanlarının azaldığını vuguluyormuş gibi hızlanmıştı. Önlerindeki zorlu sınav için toparlandılar.

"Rıza ve ben ahırlara gitmeliyiz" dedi Talon, ayağa kalkarak. Kılıcını düzeltti ve koyun derisinden paltosuna iyice sarındı. "Atları hazırlamamız ve toynaklarını sarmamız gerek. Ayrıca etrafta kimsenin bizi görmediğinden emin olmalıyız."

Rıza da ayağa kalktı. Jean'a uzanarak omzunu kavradı. "Hoşça kal, eski dostum. Allah ve Tanrı'n seni korusun, çünkü sen iyi bir adamsın."

Talon, Ravan'ın gözlerinin içine baktı. "Hanımım, Feza'yla helalleştikten sonra yarım saat içinde bizimle kapıda buluşur musun?"

Gözleri yaşlarla dolu olan Ravan sessizce başını salladı.

Jean ayağa kalkarak elini Talon'un omzuna koydu. "Muhafızların odalarına gideceğim, Onların durumlarını görmeliyim, emin olmalıyım. Bu gece hiçbiri surlara çıkmamalı. Tanrı seninle olsun. Seni ve hepinizi her zaman korusun."

Sarıldılar. Talon omuzlarını kucaklayan kocaman kolların arasında adeta ezildi. Bir daha görüşeceklerini sanmıyordu. Yüreği o kadar ağırlaşmıştı ki ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Duyguları yüzeye çıkmak üzereydi. Ne olursa olsun ağlamaması gerektiğini biliyordu, onun için dişlerini sıkarak fısıldadı.

"Bunca yıldır benim babam oldun. Tanrı seni korusun. Tekrar görüşene kadar senin için dua edeceğim."

Birbirlerinden ayrılıp karşılıklı durduklarında ikisi de loş ışıkta diğerinin yüzünün ıslandığını görebiliyordu. Jean onu sertçe kapıya doğru itti.

Talon mandalı iki eliyle kaldırıp dikkatle kapıyı açarak usulca aralıktan baktı. İnleyen rüzgâr dışında herhangi bir ses duymak için dikkatle dinledi. Hiç ses duymadı, arkasında Rıza'yla birlikte dışarı süzüldü. Jean kapıyı kapattı.

Koridora çıktıklarında Talon'la Rıza hâlâ ölümcül tehlike içindeydiler. Yakalanırlarsa neden sınırların dışında ve kalenin üst katlarında olduklarını açıklamaları zor olacaktı. Aceleyle koridorlarda gölge gibi ilerleyerek avluya indiler. Yolda kimseyi görmediler. Herkes içe işleyen rüzgârdan ve soğuktan korunmak için büyük ateşlerin etrafında veya yataktaydı. Bu akşam kalede neredeyse bütün faaliyetler durmuştu. Aşçılar bile mutfaklarda ateşlerin etrafında birbirlerine sokulmuştu ve kale halkından kimse ortalıkta dolaşma isteği duymuyordu.

Rıza iç kalenin yan kapısını açarak dışarı süzüldü. Talon da arkasından çıkarak kapıyı çekip kapattı. Dışarı çıktıklarında rüzgâr nefeslerini kesti. Sanki onları çırılçıplak soymak istiyormuş gibi savuruyordu giysilerini. İçlerine işleyen soğuk çok geçmeden

parmaklarını dondurdu. Kar koşmakta olan gençlerin yüzlerinin açıkta kalan kısımlarına buz gibi çarpıyordu.

İki genç kalenin batı duvarının karşısında bulunan ahırlara doğru avluyu koşarak geçip zorlukla duvara ulaştı. Avluyu çoktan kaplamış olan hafif kar örtüsü, bunu yapmayı tehlikeli hale getiriyordu. Talon fırtına bütün gücüyle bindirmeden önce hazırlanıp oradan ayrılmaları için fazla zamanlarının kalmadığını biliyordu. Takip başlamadan evvel en az yarım gün ilerde olmalıydılar.

Bir miktar zorlayarak ahırın kapılarını açabildiler. Bu köşede rüzgâr o kadar sert değildi. Rıza kapıyı ihtiyatla açarak içeri baktı. Onu atların güçlü kokusu karşıladı. Yağ lambasının loş ışığı etrafı ölgün ölgün aydınlatıyordu, etrafta kimseler görünmüyordu. Ahırlar böyle soğuk gecelerde sığınılacak sıcak yerlerdi.

Çok yavaş bir şekilde ahırın ortasına doğru ilerlediler. Atlar onların varlığından tedirgin olmadı. Bütün atlar onları tanıyordu. Onlar yanlarından geçerken çoğu samanlarını yemeye devam etti, bazı atlar da onlara göz ucuyla baktı. Samanın tozu burun deliklerini dolduruyor, soluk almalarını güçleştiriyordu. Kendi atlarının bulunduğu bölmelere yaklaştılar, içeride duyulan tek ses atların toynaklarının sert zemine vururken çıkardığı takırtılardı.

Yemini bırakıp ilerleyerek bölmenin kapısına burnunu sürten Cabbar, Talon'u hafifçe kişneyerek selamladı. Talon gergin olmasına rağmen gülümseyerek onun yumuşak burnunu okşadı.

"Sessiz olmalıyız, dostum" diye fısıldadı. "Bu gece çok işimiz var." Mutfaktan çaldığı bir parça *Ghant* çıkartarak önünde duran burna sundu. Cabbar küçük şeker parçasını nazikçe elinden alarak katır kutur yedi.

Talon diğer bölmeye ilerleyerek Kaleen'in ismini fısıldadı. O da Talon'un yanına gelip küçük bir ödülün tadını çıkarttı. Her iki at da beklentiyle ona baktılar. Talon daha önce Feza'nın ona verdiği üç büyük eski kilimin altına gizlediği eyerlerin ve dizginlerin üstünü açtı.

Feza ona "bu soğukta onların sırtlarını korur" demişti.

Rıza da ahırın orta koridorunda kendi atıyla konuşuyor ve onu eyerliyordu.

Talon her iki ata dizginleri taktı, eyer altına konulan keçeleri dikkatle kilimlerin üstüne koyduktan sonra eyerleri sırtlarına yükledi. Atların sorun çıkarmadan eyerlemeye izin vereceğini biliyordu ama ahırın sıcağından ayrılma olasılığı karşısında inat etmeyeceklerini garanti edemezdi.

Dışarının hâlâ güvenli olup olmadığını görmek için atları bırakarak tekrar kapıya gitti ve tam kapıya ulaştığı zaman rüzgârın uğultusuna bazı seslerin karıştığını duydu. Döndü ve parmaklarının ucunda, atların bağlı olduğu bölmelere koştu. Rıza onu görmüştü. Yere çömeldi, izlemeye ve dinlemeye başladı.

Talon'un kalbi deli gibi çarpıyordu ve ağzı kurumuştu. Şimdi yakalanmak bir felaket olurdu. Kılıcını çekti, Rıza'nın da kılıcını çektiğini gördü. Uzun bir süre geceyi dinlediler. Kapı gürültüyle açıldı ve iki kişi paldır küldür içeri girdi. Bunlar Ali ile bir arkadaşıydı. Kapıyı kapattılar ve sonra atlara bakmaya başladılar. Dışarıdaki rüzgârın ve gıcırdayan ahır kapısının gürültüsü konuşmalarını boğuyordu. Koridorda ilerlemedikleri sürece o karanlıkta eyer vurulmuş üç atı görmeleri mümkün değildi. Yataklarına çekilmeden önce hayvanları son bir defa kontrol etmek istemişlerdi anlaşılan. Alçak sesle konuşuyor, yürürken ayaklarını yerde sürüyorlardı.

Ali bir kez daha kar ve soğuk hakkında bir şeyler söyledi. "Ben ateşin ve kadınımın yanına geri dönüyorum" dedi. "Atlar iyiler. Hadi gidelim. Lambayı söndür."

Kapı tekrar açıldı, soğuk hava ahıra dolarken adamlar dışarı çıktı. Kapının kanatları gürültüyle kapandı, ahıra tekrar karanlık ve ürpertici bir sessizlik çöktü.

Talon adeta yüreği hafifleyerek bir süre kımıldamadan olduğu yerde kaldı. İkisi de kulaklarını dikerek rüzgârı dinlediler.

Talon harekete geçerek atların toynaklarını Feza'nın verdiği bezlerle bağlamaya başladı. Karanlıkta bunu yapmak kolay değildi. Bu sayede hem avludan geçerken daha az ses çıkacak, hem de dağdan aşağı inerken buzlu yamaçta daha az kayacaklardı. Acele etmeden bezleri toynaklarına sıkıca sardıktan sonra eklemlerinin altından bağladı. Zamanın akıp gittiğini ve diğerle-

rinin kapıların yanında mevzi almak üzere olduklarını düşününce acele etti. Ne kadar fazla oyalanırlarsa, bir nöbetçi tarafından fark edilme riskleri de o kadar artacaktı.

Talon nihayet işini bitirdi. Rıza'ya baktı ve başını sallayarak hazır olduğunu işaret etti. Rıza da onaylayarak elini kaldırdı. Talon önce Cabbar'ı, sonra kısrağı bölmelerin arasındaki orta koridora çıkarttı. Atların ikisi de ürkekti. Rüzgârın ahırın etrafındaki uğultusu onları tedirgin ediyordu. Temkinli bir şekilde kapıya doğru ilerlediler.

Talon iyice sarmış olsa da kapıya doğru ilerlerken toynaklardan hâlâ hafif bir ses çıkıyordu. Talon iki atla birlikte ahır kapısına geldiğinde kapının kanatlarını nasıl açacağını düşünürken kapının dışarıdan vurulduğunu duydu. Jean fısıltıyla onlara sesleniyordu. Uzanıp o da kapıya hafifçe vurdu. Kapılar dışarıdan açıldı ve Talon, Rıza ile birlikte aceleyle atları dışarı çıkarttı; Jean kapının kanatlarının çarparak kapanmaması için bütün gücünü kullanıyordu.

Jean zorla da olsa kapıları kapattı. Artık üçü birden insanın içine işleyen, buz gibi rüzgârın içindeydiler. Sıcak ahırlarından alınıp, bu uçuşan kar taneleri ile sert rüzgârın uğultulu dünyasına çıkartıldıkları için huzursuz olan atları sıkıca tuttular ve sakinleştirmeye çalıştılar. Zifiri karanlığın bastığı avluyu zorlukla geçerek kapıya yöneldiler. Talon şanslarının devam edip etmeyeceğini, surların karşısındaki binalardan birinin çıkıp onları fark etmeden oradan çıkıp çıkamayacaklarını merak ediyordu. Kalenin girişine yaklaştılar, hiç alarm verilmemişti. Bunun yerine, elinde küçük bir çuvalla üç uzun mızrak taşıyan karanlık bir siluetin kayar gibi gölgelerin arasından çıktığını gördüler. Talon, Ravan'ı görünce rahatlayarak içini çekti ve gitmeye gönülsüz atların izin verdiğince hızlı bir şekilde ona doğru ilerledi.

Kürklereve harmanisine sarınmış olan Ravan, karanlıkta kocaman görünüyordu. Talon'u selamlamadan mızraklardan birini onun, diğerini de Rıza'nın eline tutuşturdu ve kısrağının dizginini aldı. Jean onlara başını sallayarak kapıya doğru ilerledi. Sadece bir atın geçeceği kadar küçük bir kapıydı bu. Jean, şiddetli

rüzgâra karşı direnmeye çalışarak, geçmeleri için onlara sertçe işaret etti. Ravan öne geçti, iyice huzursuzlanan kısrağını kapıdan geçmeye ikna etti. Sonra karanlıkta kayboldu.

Tam o anda elinde bir mızrak taşıyan bir siluet, koşarak onlara doğru gelmeye başladı. Bu, zaten orada olması gereken nöbetçiydi. Onları açıkça göremiyordu ama tatsız bir şeyler olduğundan endişelendiği apaçıktı. Jean kapıyı tutmaya çalışıyordu. Atlar hem Rıza'ya, hem Talon'a zorluk çıkartıyordu. Jean hiç tereddüt etmeden kapının çarparak kapanmasına izin verdi, yaklaşmakta olan nöbetçinin üzerine yürüdü. Talon'dan birkaç metre ötede karşı karşıya geldiler.

Talon, rahibin adamı boğazından tuttuğunu ve bir çığlık atarak, müthiş bir güçle adamı dizlerinin üstüne çökmeye zorladığını gördü. Jean kuvveti karşısında umutsuzca çırpınan talihsiz nöbetçinin boğazını sıkmaya devam ediyordu. Adamın bilincini kaybetmesi birkaç dakika sürdü. Jean adamı bir köşeye sürükledi. Sonra gençlerin yanına koştu ve onlara bakarak kapıyı tekrar açtı. Kapıyı tuttu ve geçmeleri için işaret etti. Talon, Cabbar'ı çekti.

Jean'ın yanından geçerken bakıştılar. Talon bir an için onun koluna dokundu, sonra dışarı çıktı. Rıza da aceleyle onu takip etti. O da Talon gibi sessiz bir teşekkürle Jean'ın koluna dokundu. Kapıyı arkalarından güçlükle kapadılar. Şimdi karanlıkta çığlık çığlığa esen fırtınada o göz korkutucu patikadan aşağıya ineceklerdi.

Çok tehlikeli olacağı için ata binemezlerdi. Talon başa geçti. Ravan ortada, Rıza en arkada olduğu halde, karanlıkta hafif açık renkli patikayı aradılar. Sonra yokuş aşağı tehlikeli yolculuklarına başladılar.

Buz gibi kar yüzlerine vuruyor ve rüzgâr giysilerini yırtarcasına uçuşturuyordu. Binicilerinin arkasından gelen atlar toynaklarındaki sargılara rağmen kayıyorlardı. Birkaç defa bir kayanın rüzgârdan korunaklı olan tarafında durup onları sakinleştirdiler. Sonra tekrar rüzgâra çıktılar ve alarm sesi duyma korkusuyla bağırsakları burularak bir yüz metre daha ilerlediler.

Çok korkutucu ve bitkin düşüren bir yolculuktu bu. Atlar binicilerinin bu tehlikeli yokuşu bildiğine güvenmek istiyorlardı, rüzgâra ve dondurucu soğuğa da göğüs germek zorundaydılar. Böyle bir yerin ele geçirilemeyeceğini bilen insanlar Alamut'u bu dağın doruğuna kurmuştu. Kaleye giden gerçek bir yolun olmamasının tek bir amacı vardı: kaleyi almaya çalışan bir orduyu engellemek. Şimdi firariler bu korkunç fırtınada dağın yamacından aşağı inerken, karşı karşıya oldukları tehlikeleri yolculuklarının en başında iyice anlıyorlardı.

Onlara saatler geçmiş gibi gelen bir zaman sonra düz bir alana geldiler. Talon Alamut'un karanlıkta yükselen siluetine bir göz attı. Henüz alarm verilmemişti ama eğer birazdan verilirse mahvolacaklarını biliyordu.

Kürkleri ve harmanileri onları iyi korumasına rağmen soğuk içlerine işliyordu; rüzgâr her türlü engeli aşıyor gibiydi. Üstlerine fazladan örtüler atmalarına rağmen atlarının da üşüdüğünün farkındaydılar.

Artık patika daha az dikti ve hâlâ atlara binemeseler de daha rahat yol alıyorlardı. Birkaç yüz metre sonra, kayanın dibinde çobanları ve ailelerini barındıran küçük kulübelerin yanına geldiler.

Talon, Cabbar'ı durdurdu, kolunu kaldırarak durmalarını işaret etti. Tehlike işareti olabilecek herhangi bir ses duymak için dikkatle etrafı dinlediler ama hiçbir şey duymadılar. O havada kimse dışarıda değildi ve atlarının toynakları sanlı olduğu için kimseyi rahatsız etmeden derme çatma kulübelerin yanından geçebildiler. Talon bu ülkede çoban köpeği veya bekçi köpeği beslemedikleri için Tanrı'sına şükretti.

Kulübeleri geçip onların görüş menzilinin dışına çıktıklarında tekrar durdular ve Talon, Ravan'ın kısrağına binmesine yardım etti. Sonra o ve Rıza da atlarına bindiler. Aşağıda rüzgâr o kadar şiddetli değildi ve vadinin tabanına inen geniş bir yolda daha rahat ilerleyebiliyorlardı. Yolun iki yanına serpilmiş bodur ağaçlar yolu belirginleştiriyordu. Yol, hâlâ tehlikeli olduğu için yürüme hızında ilerlemeleri gerekiyordu. Dikkatsizce atılan bir toynak

atın da binicisinin de dik yamaçtan uçuruma yuvarlanıp ölmesine neden olurdu.

Binicilerin üçü de ağrıyan gözleriyle yolun bozuk yerlerini tahmin etmeye çalışarak atlarını engellerin etrafından geçiriyorlardı. Şimdi sırtlarında binicileri olduğu ve kendilerine yol gösterildiği için atlar daha itaatkârdı.

Saatler sonra, gece yarısını çok geçmeden dağın aşağısına inmişlerdi. İleride çağıldayıp akan nehrin sesini duyabiliyorlardı. Bu, yüksek dağların akarsularını alıp onları dik vadiden aşağıya Şah Rud'a ve sonra da denize taşıyan Alamut Rud Nehri'ydi. Nehrin diğer yakası karanlıkta çok uzak görünüyordu. Talon, Riza ve Ravan normalde suyun derinliğinin atların dizlerini geçmediğini biliyorlardı. Tekrar attan inerek atlarının toynaklarındaki bezleri çıkartıp karanlık sulara attılar.

Talon başa geçerek Cabbar'ı nehrin sığ, taşlı kıyısından buz gibi suyun içine girmeye zorladı. Atı gönülsüzdü ama Talon ısrar edince suyun içine doğru sıçradı. Atın bacaklarının etrafında dalgalanan su öyle güçlüydü ki, Talon onun ayaklarının yerden kesilebileceğinden korktu. Cabbar yere sağlam basarak ilerliyordu, yarı yolda su neredeyse göğsüne çıkmıştı ve akıntı bacaklarını zorluyordu. Talon yine yüzmek zorunda kalıp kalmayacaklarını merak etmeye başlamıştı ki Cabbar bir hamlede suyu göğüsleyerek düz, taşlı kıyıya çıktı.

Orada tıpkı bir köpek gibi silkelenirken, Talon eğilerek onun boynunu okşadı ve kulağına övgü dolu sözler mırıldandı. Sonra başını kaldırdı ve Ravan'ın kısrağını nehirden geçirmesini izledi. Kısrak aygırdan biraz daha kısa olduğu için, karşıya geçmesi daha zordu. Ravan bir ara ayaklarını eyerden çıkartıp bacaklarını hayvanın sağrısının üstünde dengeleyerek komik bir görüntü oluşturdu. Derken kısrak ani bir hamle yapınca, Ravan dengesini kaybederek suya düşme tehlikesi geçirdi. Neyse ki son anda eyerin topuzunu tuttu ve ikisi birden pek de vakarlı olmayan bir manzara oluşturarak sudan çıktılar. Talon'un gözlerine sessizce gülen Ravan'ın parlayan dişleri ilişti. Delikanlı bir kez daha ona hayranlıkla baktı.

Rıza da nehri benzer şekilde geçti. Atı ona güveniyordu ve kendisini iyi yönlendireceğine inanıyordu. Ancak yine de ister istemez ıslanmışlardı. Çizmeleri suyla dolarken Rıza'nın alçak sesle küfrettiğini duydular. Talon nehre bakıp Rıza ile Ravan'a doğru eğilerek, "Umarım nehir bir gecede iyice yükselir de zaman kazanırız" dedi.

Başlarını salladılar ve atlarını batıya çevirdiler. Şimdi kendilerini dağın güney sırtındaki geçide götürecek olan dar vadide açıkça seçilen bir yolu izleyerek, hızla batıya doğru ilerleyebilirlerdi. Bu en az bir günlerini alacaktı. Kar yağmaya devam ettiği takdirde, yolculuk iyice zorlaşacaktı. Ufka paralel esen rüzgârın yüzlerine kamçı gibi çarptığı kar topakları ilerlemelerine engel olmuyordu. Ne var ki kar yağışı Chula Geçidi'nden geçmeden önce şiddetlenirse ya dağın yamacında ölürler veya daha da kötüsü yakalanırlardı. Chula Geçidi, eğer buna bir geçit denebilirse, dağ sırtının güneye bakan yamacındaki bir gedikti sadece. Ama çok yüksekteydi ve kar şiddetli yağarsa hemen kapanabilirdi. Talon arkada bıraktıkları nehrin yükselerek takip edilmelerini engellemesi için dua etti.

Dağın yukarısında Gazvin'e giden yola sapacakları kavşağa giden patikayı yarılamışlardı ki ilk donuk gün ışıkları alçak bulutların arasından göründü. Güneş koyu gri bulut kümelerinin arkasından doğmasa da doğu ufkunun aydınlandığına şüphe yoktu. Firarilerin kürk şapkaları, kalın koyun kürkünden paltolan ve atların üstündeki malzemeler ince bir buz tabakasıyla kaplanmıştı. Yolun büyük kısmını tırıs gittikleri için atlar ısınmıştı ama yelelerindeki ve kuyruklarındaki buz, soluk şafak ışığında onlara hayaletvari bir hava veriyordu.

Yolda başkalarıyla karşılaşmaları tehlikeli olurdu, onun için dikkatle önlerine bakıyorlardı. Rüzgâr biraz hafiflemişti ama kar önlerindeki yolu kapatmıştı ve atlar yorulmaya başlamıştı. Biniciler soğuktan uyuşmuşlardı. Talon bir süre yürümelerini ve atların biraz soluklanmasına fırsat vermelerini önerdi. Rıza ile Ravan başlarını sallayarak kaskatı bir şekilde atlarından indiler. Önlerindeki yola odaklanarak, takip edilmekten korkarak ve sürekli arkalarına bakarak sessizlik içinde yürüdüler.

Şafak sökünce ana yolun dışında küçük bir korulukta durdular. Ağaçların çıplak ve siyah dalları gri gökyüzüne uzanıyordu. Feza'nın o akşam mutfaktan aşırdıklarını idareli bir şekilde yediler. Koyun etini, keçi peynirini ve lavaş denilen düz, mayasız ekmeği zevkle yediler ve sonra Rıza'nın eyerinde taşıdığı tulumdan birer yudum su içtiler. Üçü ağaçların rüzgâr almayan tarafında çömelip, atların dizginlerinden tutarak yiyeceklerin üstüne eğilmişlerdi. Atlardan birini kaybetmek bir felaket olurdu. Hayvanlar hiçbir şey yemeden, sırtlarını rüzgâra vermiş, burunlarından buhar çıkartarak, yeleleri ve kuyrukları önlerine doğru uçuşarak mahzun bir şekilde duruyorlardı.

Talon etrafına baktığında sadece kuzey ve güney tarafında dik bir şekilde yükselen dağların set çektiği ıssız, donmuş vadiyi görebiliyordu. Dağların dorukları, alçak bulutların içinde kayboluyordu. Nehri tekrar geçmeleri gerekmişti. Ancak su burada, vadinin aşağısında, daha geniş olmasına rağmen daha sığdı, bunu kolaylıkla yapabildiler. Şimdi nehrin kuzey tarafında, vadinin tabanının epey yukarısındaki dağ eteğindeydiler. Kilometrelerce sonra tekrar nehre ineceklerdi. Vadinin iki yanındaki dağlar, buradan günün ilerleyen saatlerinde daha çok kar yağacağını hatırlatan, sis ve bulutlarla kaplı belirsiz şekiller olarak görünüyordu.

Rıza arkadaşlarına doğru eğildi. "Geçide doğru dağı tırmanmaya başlamamıza belki beş saat daha var. Daha hızlı yol almalıyız. Geçtiğimiz köylerde durmamalı ve oyalanmamalıyız."

Ravan başını salladı. "Çok soğuk, Rıza. Geçitin durumu nedir acaba?"

"Bilmiyorum hanımım" diye karşılık verdi Rıza sıkkın bir tavırla. "Bundan kötü olacaktır, hem kar da daha çoktur. Ama ya buradan gideceğiz, ya da donup öleceğiz. Başka çaremiz yok."

Sanki bunu vurguluyormuş gibi kuzeyde bir kurdun can sıkıcı ulumasını duydular. Kulaklarını diktiler ve ulumanın geldiği yöne baktılar. Atlar da başlarını kaldırıp mutsuz bir şekilde kulaklarını o yöne çevirdiler. Çok geçmeden daha yakında bir başka uluma duyuldu. Aceleyle atlarına bindiler.

Artık yolu açıkça görebilecekleri kadar hava aydınlanmıştı.

Eşkin hızda donmuş patikanın üstünde ilerleyerek kilometreleri geride bırakıyorlardı. Saatlerce batıya doğru ilerlediler. Ara sıra inip yorgun hayvanları yürütüyor ve fırsat buldukça yol boyunca buldukları buzları kırarak hayvanlann su birikintilerinden içmelerini sağlıyorlardı.

Yolda çok az insan vardı ve onlar da ya yayan ya da bir eşekle aceleyle barınaklarına giden köylülerdi. Ne köylerde ne de yolda karşılaştıkları hiç kimse firarileri selamlamadı veya o yolda ne işleri olduğunu sormak için durdurmadı. Talon, Alamut'un ürkütücü ününe minnettardı. Kendilerinin Alamut sakinlerinden olduklarını düşündükleri için hiç yanlanna yaklaşmıyorlardı.

Öğle vakti patika vadinin tabanına doğru alçalmaya başladı. Uzaktan geniş, taşlı kıyıları, sonra da ortada akan nehri gördüler. Bu defa nehir çok daha genişti ve hemen karşılarına çıkan sığ geçitten geçerken hiç zorluk çekmediler. Atların su içmesi için duraklayınca tedirgin bakışlarla peşlerinden gelen olup olmadığını görmek için arkada bıraktıkları yola baktılar.

Şimdi önlerinde çok dar bir patika boyunca birkaç yüz metrelik dik bir tırmanış vardı. Bu onları Chula Geçidi'ne ve yüksek yaylaya, oradan da varış noktaları olan Gazvin'e götürecekti.

Bütün gün ince ince serpiştiren kar şimdi lapa lapa yağıyordu. Donmuş zemin beyaz bir örtüyle kaplanıyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı, onun için atları dik patikada hızla sürmeye başladılar. Rıza başa geçti, Talon da en arkadaydı. Geriye bakıyor, peşlerindekilerin yaklaşmamış olması için dua ediyordu. Görüş mesafesi o kadar düşüktü ki o yükseklikten arkalarından gelen bir grubu görme şansları çok azdı.

Atları yorgun olsa da dik patikayı gayretle tırmanıyordu. Tırmandıkça rüzgâr tuhaf bir şekilde hafifliyor ama kar yağışı şiddetleniyordu. İzledikleri yolda tekerleklerin açtığı çukurluklar vardı ve taş gibi sertti, bu da yolculuğu daha tehlikeli kılıyordu. Atların toynaklarının sıkı basacağı pek az yer vardı. Atlann toynak sesiyle eyerlerin gıcırtısı dışında doğada hiç ses duyulmuyordu. Talon gittikçe daha çok endişeleniyor, yerinde duramayarak belindeki kılıcı çekiştiriyordu.

Eğer peşlerine düşmüşlerse onları geciktirmenin bir yolunu bulmalıydı. Etrafı dikkatle inceledi. Bir çare bulamadı. Dağın yamacında başını kaldırıp henüz görünmeyen geçide baktı, patikanın iki dağ doruğunun arasından ilerleyerek gözden kaybolduğunu görebiliyordu.

Atlar ve biniciler patikanın zorlu bir kısmında tırmanırken yağan kar üstlerini ince bir örtü halinde kaplamıştı. Kimse konuşmuyordu. Ravan, Rıza ve Talon kaçma olasılıklarını düşünerek endişeleniyor ve bu konuda birbirleriyle konuşmak istemeyecek kadar korkuyorlardı. Atları tökezlediği zaman ara sıra onları cesaretlendiriyorlardı, hepsi o.

Ellerinden geldiğince hızlı tırmanarak nihayet ilk uzun yokuşun sonundaki bir düzlüğe ulaştılar. Şimdi yamacı yarılamışlardı. Atlar soluk soluğaydı ve yorulmuşlardı. Atlarından indiler. Atlar terden sırılsıklamdı ve bedenlerinden buhar yükseliyordu. Başları yerde dinlenmeye çalışıyorlardı.

Talon dizginlerini Rıza'ya verdi ve yolun kenarına doğru yürüdü. Oradan aşağıdaki vadiye baktı. Eğer hava açık olsaydı on beş kilometre kadar uzaktaki diğer dağın yamacını görebilecekti. Ama şimdi bulutlar onunla aynı seviyede dolaşıyordu Sadece bulundukları dağın dibini görebiliyordu, o da o kadar net değildi. Kar serpiştirdiği için görüntü sadece ara sıra belirginleşiyordu. Isınmak için ayaklarını yere vurdu ve gözlerini kısarak nehrin bulunduğu yere doğru baktı. Kar serpintisi kesildi ve işte! Hafif bir kımıltı görmüştü! Bir an bunun sulanan gözlerinin bir oyunu olduğunu düşündü. Sonra tekrar gördü. Tırmandıkları yolun başına doğru dörtnala belli belirsiz, küçük bir topluluk ilerliyordu.

İçgüdüsel olarak bir adım geriledikten sonra arkadaşlarının yanına koştu. "Peşimizdeler" diye bağırdı. "Çabuk! Mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde yol almalıyız!"

Dizginlerini Rıza'nın elinden kaparken gözleri kocaman açılan Ravan'ın yüzündeki paniği gördü. Hemen atlarına atlayıp yolu tırmanmaya başladılar. Yol bir yüz metre ilerde düzleşiyor, dağdaki bir yarığın içinde kayboluyordu.

Talon peşlerindeki adamları durdurma şanslarının olup olmayacağını düşündü ama sonra bunu yapamayacaklarına hükmetti. Sayıları çoktu ve Rıza ile birlikte onlara, Ravan'ın kaçmasına fırsat tanıyacak kadar uzun süre engel olamazlardı.

Kar yağışı hayvanları yavaşlatmaya başlamıştı. Önceden yağan karın üstünde biriken kar yığınları, üzerinde büyük bir güçlükle ilerledikleri tehlikeli yüzeyler oluşturuyordu. Yolun iki tarafına kar yığılmıştı. Geçilebilir olsa da yol çok daralıyordu. Dağın yan tarafındaki yarığa ulaştılar; tamamen rüzgârdan korunaklı, karın daha az olduğu dar bir boğazdan geçtiler. Daha rahat ilerleyerek aceleyle diğer uçtaki ışığa yöneldiler. Geçidin diğer ucuna vardıklarında Talon başını kaldırıp yukarı baktı ve yirmi beş metre kadar yukarıda, yola paralel uzanan bir yığın kaya gördü. Bunlar içinden çıkmak üzere oldukları geçidin girişine kadar uzanıyordu. Dik yamaçta kümeler halinde büyüyen ince, körpe ağaçlar vardı. Eğer büyük kayalardan birkaçını yerinden oynatabilirse peşlerindekileri geçide ulaşmalarına yetecek kadar geciktirebilirdi.

Ravan ile Rıza'ya seslendi. "Ben bir şey deneyeceğim! Siz atları götürün!"

Cabbar'ın dizginlerini Ravan'a fırlattı ve mızrağını tırmanmasına yardım etmesi için değnek olarak kullanarak dik yamacı zorlukla çıkmaya başladı. Rıza da onu takip etti ve ikisi birlikte debelenerek yukarı tırmandılar.

Dizginleri tutan Ravan bağırdı, "Talon, Rıza, ne yapıyorsunuz? Gitmemiz gerek!" İkisi de yanıt vermeyince Ravan dar patikada birkaç yüz metre ilerledikten sonra dönüp onları izlemeye başladı.

Talon kılıcını çekti ve yamacı tırmanırken rast geldiği büyükçe bir körpe ağacı kesti. Yaklaşık üç metre uzunluğundaydı ve küçük dallarını budadı, tırmanmasına yardımcı olan bir sırık daha elde etmiş oldu. Kaygan zeminde ilerlemek çok yorucuydu ve ikisi de daha beş-altı metre tırmanmalarına rağmen soluk soluğa kalmışlardı ama durmadılar. Talon nefesi kesilerek ilk kayalara ulaştı. Ciğerleri ağrıyor, uylukları ve baldırları acıyordu. Rıza da soluk soluğa ona yetişti.

Şimdi yoldan yaklaşık yirmi beş metre yukandaydılar. Talon etrafa bakınca kayalardan bazılarını yerlerinden oynatabileceklerini anladı ama daha büyüklerini hareket ettirmek için bir tür kaldıraca ihtiyaçları vardı. Eğer biraz daha yükseğe çıkabilseler onları yerlerinden oynatma şansları daha fazla olabilirdi.

"Hadi, Rıza, biraz daha tırmanmalıyız" diye homurdandı.

Elindeki sırığı, küçük bir toprak kayması yaratabileceğini tahmin ettiği büyük bir kayanın altına dikkatle soktu. Taş yerinden biraz oynadı. Kaya Talon'un boyunun neredeyse iki katı yüksekliktevdi ve yere iyice gömülmüştü. Büyük bir çabayla sırığı iyice derine itti. Rıza da yanına ulaşmıştı ve ikisi birden sırığın ucuna yüklendiler. Kaya yavaşça yerinden oynamaya başladı. Talon bastırmaya devam ederek bütün ağırlığını sırığın ucuna verdi ve sonra Rıza'yla birlikte bütün güçleriyle sırığı yukarı kaldırdılar.

Kayanın yerinden gevşemesiyle birlikte emeklerinin karşılığını aldılar. Taş yuvasından çıktı ve yavaşça hareket etmeye başladı ve sonra paldır küldür düşerek beş-altı metre aşağıdaki kaya öbeğine çarptı. Pek çok kaya yerinden çıktı ve çok geçmeden büyükçe bir toprak kayması oldu. Birkaç düzine kaya körpe ağaçları da sürükleyerek büyük bir gümbürtüyle yola yuvarlandı. Aşağıdaki karmakarışık yığının üstünde bir kar bulutu havalandı. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey görmeleri mümkün olmadı.

Ortalık biraz durulunca Talon sevinç içinde bağırdı. Rıza da çığlık atarak yerinde zıplıyordu. Patika kocaman kayalarla tamamen kapanmıştı. Yolun atların geçebileceği kadar temizlenip açılabilmesi saatler, belki de günler sürerdi. Yolun iki yanı atların tırmanamayacağı kadar dikti, bu da eğer peşlerindekiler hâlâ onları yakalamak istiyorlarsa yayan yürümeleri anlamına geliyordu.

Gençler Ravan'a el salladı, kız da onlara cevap verdi. Uzun adımlarla karla kaplı yamaçtan inmeye başladılar. İniş zordu ama Talon'la Rıza coşkuluydular ve yolun büyük kısmını koşarak inecek kadar enerjiyle dolmuşlardı.

Ravan'ın yüzünde tek açık yer olan gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Talon tökezleyerek kızın yanına gittiği zaman ona bağırarak bir şey söyledi.

"Ne diyorsun?" diye bağırdı Talon.

"Sen bir tilkiden bile kurnazsın!" diye karşılık verdi Ravan.

Talon elini sallayarak, Rıza'ya gülümsedi ve sonra atlarına atladılar. Bir kez daha yüzlerini dağa dönüp ilerlemeye başladılar.

Dağa tekrar sessizlik çökmüştü ve kar yağmaya devam ediyordu. Karanlık hızlı çöktü ama artık atların dizlerine çıkan ve onları bayağı yavaşlatmaya başlayan karın hafifçe aydınlattığı yolda aceleyle ilerlemelerini sürdürdüler.

Birkaç saat sonra Chula Geçidi'nin girişine geldiler. Atlar ve binicileri bitkindi. Bundan sonra ne yapacaklarını düşünürken, sarp kayalığın rüzgâr almayan tarafına sığındılar.

Geçidin üstünde yükselen büyük, koni şeklindeki kuleyi zar zor görebiliyorlardı. Kulede kimsenin olup olmadığını tahmin etmek mümkün değildi, onun için Rıza atından indi. Dizginlerini Talon'a verdi ve dağın kenarına yapışarak ihtiyatla ilerlemeye başladı.

Onlar sabırla beklerken birkaç dakika görünmez oldu, sonra kulenin yakınında ortaya çıkarak onlara el salladı. Nöbetçiler kış geldiği için oradan çekilmişlerdi ve kule tamamen terk edilmişti. Yürüyerek atları kulenin oluşturduğu sığınağa yönelttiler. Ne var ki eğer daha iyi bir sığınak bulmak için devam etmezlerse soğuktan telef olacakları açıktı. Bir araya çömelip geri kalan yiyeceği yediler ve tek söz etmeden birbirlerine baktılar.

İlk konuşan Ravan oldu; zor konuşuyordu. Yüzü soğuktan kaskatı kesildiği için konuşmakta çok güçlük çekiyordu. "Bu-burada ka-kalamayız" diye kekeledi, dişleri birbirine çarparak. "Gazvin'e kadar o-otuz kilometre da-daha var. O zaman güvende oluruz. Yolu ka-kapatsanız da kayaların üs-üstünden tırmanıp yü-yürüyerek peşimizden gelebilirler. Atlarla a-arayı çok açmadık."

Talon, Rıza'ya baktı. İkisi de başlarını salladılar.

"Ben de bundan korkuyordum" dedi Talon. "Artık yokuş aşağı gideceğimiz için daha hızlı yol alabiliriz. Sen iyi misin?" diye sordu Ravan'a.

"Ben iyiyim ama kısrak na-nasıl bilmiyorum. Çok yorgun ve bu-bu kadar karda da-daha fazla da-dayanamaya-bilir."

Talon dönüp kısrağa baktı. Hayvan keyifsiz bir şekilde başını yere eğmiş, ayaklarını ayırmıştı. Titrediğini görebiliyordu. Bu iyiye işaret değildi.

"Gitmeliyiz, hanımım. Bir şekilde gitmeliyiz" dedi Talon. "Neredeyse vardık. Ona cesaretlendirmelisin. Biz de sana yardım etmeye çalışacağız. Rıza atıyla yolu açacak, onun atı yorulduğu zaman da Cabbar'la ben öne geçeriz."

Aslında ona sarılıp cesur olmasını, ne olursa olsun yanından ayrılmayacağını söylemek istiyordu ama bunun yapmasının pek de uygun olmayacağını biliyordu. Bunun yerine ayağa kalktı ve ona elini uzatarak atına binmesine yardım etti. Rıza da ayağa kalktı ve bakıştılar. İkisi de eğer kısrak dayanamazsa yolculuğun bu son kısmının daha zor olacağını biliyordu.

Talon, Cabbar'a bindi ve geldikleri yola bir göz attı. Onu telaşlandıracak bir şey görmedi, sonra Rıza'nın önlerine geçmesi için yana çekildi. Yol geçidin bu tarafında daha geniş ve daha belirgindi, onun için yolu izlerken zorluk çekmediler.

Kar yağmaya devam ediyordu. Karın yığıldığı yerlerde ilerlemek çok zordu. Binicilerin bağırarak cesaretlendirmesine rağmen atlar tökezleyip duraklıyordu.

Gazvin'in eteklerine birkaç kilometre kala tam bir kâbus yaşadılar. Ravan'ın kısrağı beklenmedik bir şekilde devrildi ve burnu kara gömüldü. Dengesini kaybeden kız atın başının üzerinden karların içine doğru uçtu. Neyse ki karlar yumuşaktı; doğrularak yüzünü temizledi. Talon da önlerindeki atın üstüne düşmemek için Cabbar'ın dizginlerini çekti. Tepeden tırnağa kar içinde, şaşkınlıktan gözleri ve ağzı açılmış, beline kadar kara gömülmüş halde yerde oturan Ravan'ın komik halini görünce elinde olmadan kahkahayı bastı.

Sonra Rıza'ya seslenerek atından indi. Durumun ciddi olduğuna şüphe yoktu. Kısrak pes etmişti.

Ravan, Talon'un kabalığına sinirlenmişti. Ama durumunu gördüğünde o da Ravan'a katıldı. Talon karın içine diz çökmüş kıza bakıyor ve çılgınlar gibi gülüyorlardı. Rıza neler olduğunu görmek için atını çevirip yanlarına geldi. Gerçek tüm çıplaklığı

ile yüzlerine vurduğunda başladıkları gibi aniden gülmeyi kestiler. Dehşet içinde yerde yatan ata baktılar. At yan dönmüştü, nefes nefese yatıyordu ve işi bitmiş gibi görünüyordu.

Ravan atın yanına diz çöktü ve başını okşayıp sevgi dolu sözler mırıldanarak kulaklarını çekti. Hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi. Hayvan sadece soluk soluğa orada yatıyor ve hareket etmeyi reddediyordu. Cabbar da ikna ekibine katıldı, burnuyla kısrağı nazikçe itti. Kısrak bir gayretle ayağa kalkmaya çabaladı. Karlar içinde, titreyerek ayakta durdu ve yürütülmeye razı oldu. Rıza ve Talon atlarına binmişlerdi ki Talon endişeyle arkaya doğru baktı.

İki yüz metre kadar gerilerinde hızla onlara doğru yaklaşan iki kara şekil vardı. Talon bağırarak gelenleri işaret etti. Rıza bir küfür savurarak mızrağını kaptı. Talon da onu taklit etti. Hızla atlarına binerek mızraklarını hazırladılar. Sonra birbirlerine tek söz etmeden atlarını geri çevirip iki karartının üstüne doğru ilerlediler. Talon belli belirsiz Ravan'ın kaçmaları gerektiğini, onları geride bırakabileceklerini bağırdığını duydu ama Talon adamların izlerini takip ederek diğerlerini de getirebileceğini haykırdı.

Talon en yakınındaki adama odaklandı ve atını karda oynatarak ona doğru ilerlemeye başladı. Kara siluet naralar atıp kılıcını sallıyor, ona doğru hızla yaklaşıyordu. Sonra durdu ve kılıcını iki eliyle tutarak sakince Talon'u bekledi. Delikanlı mızrağını kaldırdı, nişan aldı, savurdu ama hedefe isabet ettiremedi. Talon adamın yanından hızla geçtikten sonra aceleyle atından indi. Seçeneklerini düşünürken midesi düğümlendi. Aslında hiç seçeneği yoktu. Gidip savaşması gerekiyordu. Bir küfür savurarak mızrağını kaldırdı ve silahı önünde tutarak yavaş yavaş yaklaşmakta olan adama doğru ilerlemeye başladı.

Ravan'a bütün bu sahne gerçek dışı geliyordu. Adamların seslerini duyamıyordu ve sadece yüz metre uzaktan dört karartının ölüm dansına başladıklarını görebiliyordu.

Rakibinin yanından ilk geçişinde Rıza'nın daha şanslı olduğunu ve adama vurduğunu gördü. Adam sırt üstü karın içine düşmüştü. Rıza hemen atından atlayıp rakibinin işini bitirmeye gitti.

Kılıcı kalkıp indi. Sonra doğruldu, Talon'la diğer adamın durumuna bakmak için döndü ve sonra yardım etmeye koştu.

Talon mızrağını adamın göğsüne doğrultmuştu, adam da elinde kılıcıyla tetikte bekliyordu. Uzaktan belirsiz karartılar olarak görünen iki adam karda ayaklarını sürüyerek birbirlerinin etrafında dönüyordu. Sonra biri hamle yaptı, diğeri darbeyi savuşturunca dövüş hareketlendi. Bütün sesler sessizlikte kayboluyordu. Talon savrulan kılıç darbelerini mızrağıyla savuşturuyor, metal sesleri karanlığa karışıyordu. Çarpışmanın şiddetlendiği sırada adam bir anda olduğu yerde kaskatı kesildi. Mızrak bedenini delip geçmişti. Kılıcı parmaklarının arasından kaydı ve karın içine düştü. Talon hızlı bir hareketle silahı tekrar sapladı.

Ravan adamın belli belirsiz boğuk çığlığını duydu, sonra Talon mızrağı onun vücudundan çekip çıkarttı. Birkaç dakika orada öylece durduktan sonra Cabbar'ın dizginini eline aldı. Rıza'yla birkaç dakika konuştular, sonra atlanna bindiler. Neredeyse ağlayacak kadar rahatlayan Ravan kendini toparlamaya çalıştı ve kendisine doğru yaklaşmakta olan iki genci izledi.

Talon kızın ince, beyaz yüzünü görebiliyordu.

"Kimdi o?" diye sordu Ravan.

Talon sıkılı dişlerinin arasından yanıt verdi ona. "Mehdi'ydi. Jean'ı öldürmüşler. Bana bunları gülerek söyledi. Onu öldürdüğüme seviniyorum."

Ravan gayrı ihtiyari elini ağzına götürdü.

"Ah, Talon, çok üzüldüm" diye fısıldadı. Talon'un omuzları çökmüştü, açıkça bu konuyu konuşmanın zamanı olmadığını düşünüyordu. Ravan, Rıza'ya dönerek, "Diğeri kimdi, Rıza?" diye sordu.

O da aynı mecalsiz sesle yanıtladı. "Mehdi'nin arkadaşlarından biri, Gaspar. O da rahibin öldürülmesine yardım etmiş."

Rıza dizginleri sol eliyle tutarak atını Gazvin'e doğru çevirdi. Ravan bitkin kısrağıyla onu izledi. Talon arkada kalmıştı. Ravan onun acısını hafifletecek bir şeyler söyleyebilmeyi diledi ama bunun zamanı değildi. Rüzgâr tekrar hızlanmaya başlamıştı ve bu da görüş mesafesini daha da güçleştiriyordu fakat şehri görebi-

liyorlardı artık. Ravan hedeflerine yaklaştıklarını görünce yeni bir coşkuyla kısrağının sağrısına bir şaplak attı ve hayvan kuyruğunu sallayarak ona yanıt verdi.

"Haydi!" diye bağırdı, eyerinde dönerek. "Geldik! Geldik!"

Talon gülümsedi ve mızrağını kaldırarak onu selamladı.

Şehrin civarında derme çatma evler kümelenmişti. Akşamın geç bir saati olduğu için etrafta kimseler yoktu. Büyük bir köpek sürüsü şehrin surlarının yakınında sessizce yaklaştı ve gözlerini onlara dikti. Ancak ne havlamaya, ne de saldırmaya yeltendiler; sadece sessizce surlara kadar onları izlediler.

Onlara şehrin surlarında büyük yarıklar bulunduğu ve başlarında muhafız olmadığı söylenmişti. Bu soğuk, karlı gecede söylenenlerin doğru olduğunu gördüler ve hiç sorunsuz şehre girdiler.

Feza, Ravan'a erkek kardeşinin şehrin güneyindeki avlulu, mütevazı evinin yerini en ince ayrıntısına kadar tarif etmişti. Şehre kuzeyden girdikleri için gidecek yarım kilometre kadar yolları vardı, bu da şehri geçmeleri ve muhtemelen yolda muhafızlar tarafından görülebilecekleri anlamına geliyordu.

Şehrin bu kısmında pek az lamba yanıyordu. Yolda karşılaştıklan aceleyle evlerine gitmekte olan insanlar onlara hiç dikkat etmiyordu. Gelişlerini kimse fark etmemişti.

İlk büyük caddeden ihtiyatla geçtiler. Hızlı hareket ediyorlardı. Kalın kar örtüsü atların çıkardığı sesleri boğuyordu. Gideceklerı eve yaklaşırken göze batmamaya ve müstakbel ev sahiplerini tehlikeye atmamaya azami özen gösteriyorlardı.

Kar yer yer derinleşiyordu ve ortasından pis sular akan sokaklar kaygandı. Soğuk ve kar ne kadar yoğun olursa olsun yolları kaplayan bu dışkı ve pisliğin kokusunu bastıramazdı.

Hep güneye giderek yan sokaklara girip çıktılar ve evin elli metre kadar yakınına geldiler. Görünürde hiç ışık yoktu ama doğru yerde olduklarına emindiler. Ravan, Feza vasıtasıyla geldikleri için kapıya kendisinin gitmesinin doğru olacağını söyledi. Rıza'yı tanımazlardı ve Talon'un aksanı da şüphe uyandırırdı.

Ravan kapıya doğru giderken, Talon'la Rıza atlarla birlikte so-

kağın en karanlık kısmında bekledi. Biraz ısınmak için atların arasında sığınmışlardı. Üstleri başları ıslaktı. Talon'un iç giysileri dağa yaptığı o uzun tırmanıştan ve sonrasındaki dövüşten dolayı terden sırılsıklamdı. Titremesini durduramıyordu ve dişleri birbirine vuruyordu. Rıza da aynı durumdaydı. Talon ayaklarını yere vurdu, uykuya dalacakmış gibi görünen Rıza'yı dirseğiyle dürttü ve ellerine hohladı. Sessiz sokaktan kimsenin geçmemesi ve kendilerini görmemesi için dua ediyordu. Onlar birbirleriyle fısıldaşırken saniyeler dakikalar gibi geçti.

Bir süre sonra kendilerine doğru gelen iki karartı gördüler. Rıza tam zamanında uyandı ve dizginleri çekti, Talon ise mızrağına davrandı. Hafifçe kişneyen kısrak gelenin Ravan olduğunu işaret etti. Ravan'ın yanında uzun boylu bir adam vardı.

Hızla yanlarına gelip aceleyle selamlaştılar. İsmi Mesud olan adam onlara kendisini olabildiğince hızlı takip etmeleri gerektiğini söyledi. İhtiyatı bir kenara bırakıp, atlarla birlikte adamın gösterdiği etrafı duvarlarla çevrili alana doğru koştular. Birkaç saniye içinde, küçük, kemerli bir girişten geçtiler ve ahşap kapılar arkalarından kapandı. Rahatlamışlardı. Dış dünya bir yanılsamaydı onlara göre şimdi, kendilerini güvende hissediyorlardı. Mesud onları iki yanında çalılar olan karla kaplı bir bahçeden geçirerek ahırlara doğru götürdü. Atları oradaki üç küçük bölmeye koyabileceklerini işaret etti ve biraz yem getirmek için samanlığa geçti.

Atlar kardan ve soğuktan kurtularak nihayet bir barınak bulduklarına memnundu. Ravan ve gençler hayvanların eyerlerini ve koşum takımlarını çıkartıp onları ovalayarak kurutmaya başladılar. Cabbar her zamanki gibi oyuncu bir tavırla Talon'un eyer battaniyesiyle kulaklarının iki yanını ve çenesinin altından başının tepesine kadar bütün kafasını hızla ovalamasını istedi. Atlar çok yorgundu ama sakatlandıklarına dair bir işaret yoktu. Birkaç gün kasları tutulacak ve ağrıyacaktı ama daha sonra kendilerini toparlayacaklardı.

Rıza ile iğdiş edilmiş atı köşede bir tür sohbete dalmışlardı. Atı iyi görünüyordu. Kısrak da aynı durumdaydı. Diğer atlardan

çok daha yorgun olsa da fiziksel durumu iyiydi ve kendini toparlayacaktı. Ravan ona çok itina gösteriyordu. Mesud, getirdiği yemleri yemliğe boşalttı. Rahatlayan ve ısınan atları hak ettikleri yemekleriyle baş başa bırakarak avlunun gerisindeki eve doğru ilerlediler.

Alçak, düz damlı evin girişinde ayaklarını yere vurarak temizlediler, paltolarıyla şapkalarındaki buzları ve karları silkeleyerek sıcak bir oturma odasına girdiler. Odada halıların üstünde oturan iki kadın Talon ile Rıza'yı görür görmez hemen başlarına renkli, pamuklu örtülerini çekerek sadece yüzlerini açıkta bıraktılar, ayağa kalkarak onları selamladılar.

Odayı birkaç mum aydınlatıyordu. İçerisi rahat ve hepsinden önemlisi de sıcaktı. Duvarın önünde küçük bir ateş yanıyordu. Üç yolcu ateşe gıptayla baktılar. Tanışmalara geçildi ve neden oraya geldikleri kısaca açıklandı. Kadınlar gevezeliklerine hiç ara vermeden Ravan'ı apar topar başka bir odaya götürdüler. Bitkin gençler için koyun kürkünden kalın mantoları ve diğer giysileri üstlerinden atabilmek kadar rahatlatıcı bir şey olamazdı. Sonra çizmelerini çıkardılar ve ateşin yanındaki halının üstüne kurulup donmuş vücutlarını gevşeten bir fincan çay içme mutluluğuna eriştiler.

Ev sahipleri de onların yanına oturup yolculuk hakkında sorular sordu. Tek heceli yanıtlar verdiler. Hem Talon'un hem de Rıza'nın ağzından sözler yavaş ve uyuşuk bir şekilde dökülüyordu. Talon eline harika kokan bir kâse çorba tutuşturulup ayaklarının dibine bir tabak *nan* konulduğu ve yemeye teşvik edildiği zaman neredeyse uykuya dalmıştı.

Talon sanki bir haftadır hiç yememiş gibi, ekmeği çorbaya banıp olabildiğince çabuk ağzına tıkıştırdı. Yemeğin ortasında Ravan geri gelerek onlara katıldı. Kadınlar ona kuru giysiler vermiş, omuzlarına kalın yün bir şal atmışlardı. Onunla birlikte giden iki kadın da geri gelince konuşma iyice hararetlendi ve bütün aile onlara katıldı ve başlarından geçenleri duymak istedi.

Ravan onlara bütün hikâyeyi yann anlatacağını, şimdi çok bitkin oldukları için yemek yiyip uyumak istediklerini söyledi. Bu

yakan hemen halden anlar bir tepkiyle karşılandı. Battaniyeler ortaya çıkarıldı. Evde başka yatak odası olmadığı için gençlere yemeklerini bitirir bitirmez o odada yatmaları söylendi.

Ravan'ın kadınlara ayrılan odada yatacağı açıktı. Talon, kendisine iyi geceler dileyen Ravan'ın bileğine dokunan parmakları dışında, gittiklerini duymamıştı bile. Battaniyelere doğru süründü ve kendini onların üstüne atıp başı yastığa değmeden uykuya daldı. Yarısını içtiği çorbası yerde yanında duran Rıza çoktan uyumuştu.

Eğer nafile yere, aşağıda yeryüzünün inatçı toprağına
Ve yukarıda gökyüzünün açılmamış kapısına
Gözünü diktiysen bugün, sen senken – o zaman
Artık senin sen olmayacağın yarın ne olacak?

Ömer Hayyam

Bölüm 16

Alamut'ta Ölüm

Alamut o kış şafağında uyandı. Fırtına tüm gece bütün şiddetiyle devam etmişti ve söken şafakla birlikte rüzgâr biraz hafiflemiş olsa da dışarıya, buz gibi güne çıkmaya değecek pek az neden vardı. Avlu duvarlara, merdiven altlanna ve kapıların önüne yığılan otuz santim kadar karla kaplanmıştı. İç kalenin damından büyük buz parçaları sarkıyordu. Bir an bir tarafta bir burgaç oluşuyor, kayboluyor ve sonra başka bir tarafta tekrar ortaya çıkıyordu. Bütün dünya bir buz sessizliğine hapsolmuş gibiydi.

İlk uyananlar muhafızlar oldu, zira surlara adam yerleştirmemenin sert bir cezaya veya daha kötüsüne neden olacağını iyi biliyorlardı. Şefleri üç adamı küfredip tekmeleyerek önüne katıp dışarı çıkarttı. Birkaç dakika kendi aralarında tartıştıktan sonra ayrıldılar. İçlerinden biri kapılara yöneldi. En şanslıları oydu, rüzgârdan korunacaktı.

Diğer iki talihsiz muhafız dizlerine kadar gelen karda bata çıka yürüyüp mazgallı siperlere çıkmak ve rüzgâra göğüs germek zorundaydılar. Nöbetçilerden biri güneydeki siperlerden vadiyi izleyecek, diğeri ise kuzeyde duracak ve kapıların üstünden yolu gözleyecekti. Rüzgâr ve kar geceki kaçışın bütün izlerini silmişti, onun için hiçbir şeyden şüphelenmediler. Açıklanamayan tek olay içlerinden birinin önceki gece rapor vermemiş olmasıy-

dı. Verdiği zaman da vay haline, diye homurdandı muhafızların şefi.

Kadınlar gece küllenmiş olan ateşleri karıştırdılar ve insanlar evlerinden dışarı çıkmaya başladılar. Hemen hiç oyalanmadan aceleyle işlerini yapıp mümkün olduğunca çabuk soğuktan kurtulmaya çalışıyorlardı.

Kalenin üst katlarında hiç kımıltı yoktu. Araş ve Ahmet erken kalkma alışkanlığında değillerdi, hele böyle bir günde buna hiç niyetleri yoktu.

Ters bir şeyler olduğunu ilk kez Ali çoçuklarla birlikte atları beslemeye gittiği zaman anladı. Güneş görünmese de artık şafak iyice sökmüştü. Ali aceleyle rüzgârın savurduğu avluyu geçip mezbeleyi geride bırakarak ahırların kapısını açtı. Çocukları önden göndererek, içeriyi aydınlatmak için kapıları sonuna kadar açmaya çalıştı. Çocuklara sert bir sesle emir vererek hayvanlara kovayla tahıl vermek için yem fıçılarına gitti. Çocuklar hayvanlara saman götürecek ve bölmeleri temizleyeceklerdi.

Çok geçmeden çocuklardan biri Ali'nin yanına gidip tedirgin bir sesle atların üçünün kayıp olduğunu haber verdi. Cabbar, Kaleen ve prensese ait olan, Rıza'nın bindiği üçüncü at; hiçbiri yoktu. Ali şüphelenerek çocuğa bir şamar attı ama yine de yavaş yavaş atların bölmesine doğru ilerledi. Oraya ulaştığı zaman inanamayarak bakakaldı. Doğruydu. Atlar yoktu. Aceleyle etrafı araştırınca eyerlerin ve dizginlerin de olmadığını gördü. Neredeyse panik halinde hızla ahırlardan çıkıp o sabah erkenden kaleden ayrılan olup olmadığını sormak için muhafız odasına koştu.

"Bunlar çıldırmış olmalı!" diye bağırdı, başını sallayıp ellerini ovuşturarak. "Böyle bir günde hangi kaçık ava çıkar ki? Neden bana haber vermediler?"

Muhafızların şefi haberi duyunca bembeyaz kesildi ve atların ahırda olup olmadığını bizzat kendisi kontrol etmekte ısrar etti. Havaya ve bu durumun olası sonuçlarını düşünüp birbirlerine lanet okuyarak tekrar avluyu geçtiler.

Doğruydu, atlar yerlerinde değildi. Nihayet Ahmet'e haber vermekten başka seçenekleri olmadığı sonucuna vardılar. Araş'a

gitmeye cesaret edemiyorlardı. Onun öfkesinden korkulurdu ve kendisini rahatsız eden insanları cezalandırmak için mazerete hiç ihtiyacı yoktu. Ahmet de bu konuda yeterince kötü ünlüydü.

Tekrar avluyu geçerek iç kalenin ana kapısını yumrukladılar. Uzun bir duraklama oldu, sonra tekrar vurdular. Kapının diğer yanında bir ayak sürümesi duyuldu ve iç kalede yaşayan ve çalışan kadınlardan biri mandalı kaldırarak kapıyı açtı. Uykulu gözlerle aralıktan bakarak ne istediklerini sordu. Tek söz etmeden onu itip geçerek merdivene yöneldiler. Kadın tiz bir sesle arkalarından bağırdı ama ona aldırmadılar.

Tökezleyerek ahşap merdivenden çıkıp ikinci kata ulaştıklarında bir öğrenci önlerini kesti. İkisi de bir fedaiyle dalaşmak istemediler ve niçin geldiklerini ona açıkladılar. Öğrenci onlara haberi tekrarlattıktan sonra döndü ve adamlara kendisini izlemelerini işaret etti. Koridorun yarısına geldiklerinde sağa döndü ve hemen önündeki kapıyı kuvvetle çaldı. Boğuk bir ses duyuldu ve fedai, Ali ile muhafıza oldukları yerde kalmalarını işaret ederek içeri girdi. Alçak sesle konuşmalar duyuldu ve sonra fedai dışarı çıkarak diğer ikisine içeri girmelerini söyledi.

Ahmet üstünde gece kıyafeti ile saçları karmakarışık bir halde odanın ortasında onları bekliyordu. Oda iyi döşeli olmasına rağmen soğuktu ve adamın hiçbir saçmalığa tahammül gösterecek halde olmadığı çok açıktı. Onlara bağırarak neler olduğunu anlatmalarını istedi. Adamlar hazır ol vaziyetinde duruyorlardı; muhafızların şefi ona kayıp atları ve malzemeleri anlattı. Bunu duyan Ahmet hemen uyandı. İkisine de bağırarak sorular sormaya başladı. Yavaş yavaş zihninde bazı cevaplar oluşuyordu. Mehdi ile diğer fedaiye içeri girmeleri için seslendi.

"Gidip Prenses Ravan'ı bulun" diye homurdandı. "Burada olup olmadığına bakın. Bu atlar ona ait." Mehdi selam vererek diğer adamla birlikte koşarak uzaklaştı. Ahmet bir panter gibi muhafızların şefinin üzerine atladı. "Gidenler uçarak gitmedi ya! Kapı nöbetçileri kimdi? Neden sana neler olduğunu söylemediler?" diye sordu dişlerinin arasından.

Şef olduğu yerde sindi. "Efendim, fırtına gece boyunca çok

şiddetliydi. Kaleden sabahın erken saatlerinde ayrılmış olmalılar. Onu öldüreceğim" diye geveledi ağzının içinden. Korkusundan soğuk odada ter içinde kalmıştı.

Ahmet bet bakışlarını adama dikti; kızgın gözleri ve ağzı, eğer bu ihmalden şef sorumluysa çok daha beter bir ceza öngörüyordu. "Defolun gözümün önünden" diye böğürdü.

Muhafızlar koşarak uzaklaştılar.

Ahmet haberi babasına iletmeden evvel gelişmelerden emin olmaya karar verdi. Aceleyle giyindi. Onu tekrar yatağa dönmeye ikna edebileceğini düşünme hatasına düşen yatağındaki genç kadının mızmızlanmaları öfkesini daha da artırdı. Zorla çizmelerini giymeye çalışırken hizmetkârına bağırarak çay getirmesini söyledi. Çok ters bir şeyler olduğunu hissediyordu ve bunu er geç babasına söylemeyi göze almak zorunda kalacaktı.

Mehdi nefes nefese geri geldi. "Gitmiş" dedi, soluğu kesilerek. "Ama bir şey daha var!"

"Ne var? Söylesene be adam! Düşüncelerini okumamı mı istiyorsun?" diye bağırdı Ahmet.

"Feza, hizmetkârı" dedi Mehdi, rahatsız bir tavırla.

"Feza'ya ne olmuş, seni sersem?" diye bağırarak sözünü kesti Ahmet.

"Ölmüş, efendim" diye mırıldandı Mehdi.

Ahmet ağzı açık bakakaldı. "Ölmüş mü?" dedi tükürür gibi. "Nasıl ölmüş?"

"Bilmiyorum, *Efendi.* Hanımımın yanına gitmeden önce onu bulmaya gittim. Önce Feza'yla konuşmak âdettir" diye hatırlattı Ahmet'e. Kimse Feza'dan izin almadan Ravan'ı görmeye gidemezdi. Kalenin kurallarından biriydi bu ve durum ne kadar acil olursa olsun Mehdi bundan başka türlü davranmayı göze alamazdı.

Ahmet kendi gözleriyle görmeye karar verdi. "Beni oraya götür" dedi sertçe.

Koridorlarda aceleyle ilerleyerek kadınlar bölümüne geçtiler. Ravan'ın konutunun kapısı aralıktı. Ahmet uzun adımlarla içeri girip kapıyı gürültüyle arkasından kapattı. Girişte bir ot yatağın

üstünde, canlıyken olduğundan daha ufak tefek görünen, küçük bir cüce gibi battaniyelere sarınmış halde Feza yatıyordu. Yüzündeki sayısız kırışığın arasından küçük, koyu renk gözleri dosdoğru tavana dikilmişti. Yarı sırt üstü dönmüştü, ince kollarından biri yere sarkmış, diğeri ince battaniyelerle örtülmüş olarak yatıyordu.

İki tazı yanındaydı. Ahmet içeri girince ikisi birden ayağa kalkıp hırlayarak prensesin odasına doğru geri çekildiler. Ahmet kılıcını çekerek hayvanların üstüne yürüdü. Ona engel olmadılar; sadece geri çekilerek yanından geçmesine izin verdiler. Ama gözlerini hiç ondan ayırmadılar ve onun varlığından hiç hoşlanmadıkları çok açıktı. Ahmet onların daha sonra icabına bakmaya karar verdi. Feza'nın cesedine bir göz bile atmadan uzun adımlarla yanından geçip diğer odalara girdi. Diğer iki odayı dikkatle kontrol edip düşünceli bir ifadeyle girişe geri döndü.

"Tek başına gitmiş olamaz" dedi, Feza'nın cesedinden uzak durarak girişte dolanmakta olan Mehdi'ye. "Git ve Samiran'dan gelenlerden kimlerin kayıp olduğuna bak. Gaspar'la Alum'u yanına al ve kim olduklarını tespit et! Çabuk ol!"

Mehdi gözden kayboldu.

Ahmet, Ravan'ın konutunda yavaşça yürümeye başladı. Kokusu hâlâ havada, çıkarttığı giysilerin üstündeydi. Ahmet yatağa yaklaşarak yüzünü yatak örtüsüne yaklaştırdı. Kızın yastığa sinmiş kokusunu içine çekti. Her yanda o vardı, duyuları sersemlemişti. Bu onun konutuna ilk gelişiydi. Onu o kadar arzuluyordu ki bu ona acı verdi. Onu tutma isteğiyle yumruğunu sıktı. Ondan kurtulamayacaktı, asla. Nereye giderse gitsin peşine düşecek ve ona sahip olacaktı.

"Ve o zaman, benim gururlu prensesim, sana merhamet etmem için yalvaracaksın."

İrkilerek kendine geldi. Mehdi henüz geri dönmemişti, konutuna gitti ve kendini babasıyla konuşmaya hazırladı. Firarileri takibe başlayacağını bildiği için hazırlıklara başladı, bir taraftan da babasına söyleyeceklerini prova ediyordu. Mehdi geldiği zaman kalın giysilerini giymişti ve onu dinlemeye hazırdı. Mehdi,

Ravan'la birlikte Frenk Talon ile arkadaşı Rıza'nın da kaçtığını söyledi.

Ahmet her şeyi anlamıştı. Kalenin yukarısına, babasının konutuna giderek kapısını çaldı. Gece nöbetçisinin yanından hızla geçerek içeri girdi. Babası uyanmıştı ama henüz yıkanıp giyinmemişti. Mangalın yanındaydı ve ellerini ısıtıyordu. Yakındaki masanın üstünde küçük çay fincanlarının bulunduğu bir tepsi duruyordu. Oda o kadar soğuk olmamasına rağmen ağızlarından buhar çıkıyordu.

Araş kaba bir selam verdi. "Bu berbat sabah vakti beni rahatsız etmenin önemli bir nedeni vardır umarım!"

Ahmet babasının önünde eğildi, sonra, Feza'nın ölümünü ve üç firariyi anlattı.

Babasının gözleri öfkeyle ardına kadar açıldı. "Eğer bu sabah gittilerse fırtına onları yavaşlatmış olmalı. Kar yağıyor, çok uzağa gitmiş olamazlar. Birilerini yollayıp onları geri getir. Hepsini cezalandıracağız!" dedi.

"Galiba durum düşündüğümüz kadar basit değil" dedi Ahmet. "Feza neden öldü? Neden bu sabah giderlerken muhafızlar onları görmedi? Bence dün gece ayrıldılar Alamut'tan. Muhafızlar görev yerlerinde olmadıkları için onları görmediler ki bu durumda epey yol almışlardır ve ortadan kaybolmadan önce onları yakalamamız gerekiyor."

Babası başını salladı. "Eğer muhafızların şefinin onların gittiğinden bu sabaha kadar haberi olmamışsa, o zaman ölü bir adamdır o ama bir fikrim var. Eğer kaçtılarsa rahip nereye gittiklerini bilir. Talon ona söylemeden asla bir adım atmaz. O hâlâ burada mı?"

Ahmet gözlerini kırpıştırdı. "Galiba. Onu sana getireyim mi?"

"Hayır, aşağıdaki hücreye götür. Onu orada sorgulayacağım."

Ahmet sırıttı. "Peki, baba. Şefi de getireyim mi?"

"Hayır, onu gebert. Kellesini bir mızrağa geçirip kapıların üstüne as. Bu herkese ders olsun. Dikkatsizliği veya itaatsizliği asla hoş görmem."

* * *

Jean bütün geceyi üç gencin kurtulması için dizleri üstüne çöküp dua ederek geçirmişti. Tanrı'ya, işkenceye dayanacak gücü vermesi için dua etmeyi de ihmal etmedi. Kendini mazgallardan aşağı atmayı ciddi olarak düşünmüştü ama inancı kendini öldürmeyi yasaklıyordu. Tek yapabileceği şey titreyerek ve korku içinde oturup kaderini beklemekti. Nihayet bitkin düştü, sıkıntılı bir uykuya daldı ve sonra Mehdi ile adamı Gaspar tarafından uyandırıldı. İki adam rahibi sarstıktan sonra ayağa kaldırdılar. Onu adeta kalenin koridorlarında sürükleyerek mahzenlerin bulunduğu alana, oradan da zindanlara götürdüler. Yolda ona küfrettiler ve tokatladılar. Rahibin korkudan dizlerinin bağı çözülmüştü. Hiçbir zaman cesur biri olduğunu düşünmemişti ve şimdi bu zalimlerin kendisinden istedikleri her şeyi itiraf ederek genç dostlarına ihanet etmekten korkuyordu. Ama ağlaya zırlaya yaygara kopartarak neden bahsettiklerini bilmediğini söylüyor ve kendisine vurmaya son vermelerini istiyordu.

Birkaç dakika sonra kalenin en ücra köşesindeydiler. Büyük, demir çivili bir kapıya geldiler. Mehdi kapıyı ardına kadar açtı ve onu zorla içeri soktular. Jean kendini penceresi olmayan, küçük, taş bir hücrede buldu. Arkasından itilince tökezleyerek karşı duvara çarpıp yere düştü. Kapı gürültüyle kapandı ve zifiri karanlık hücreyi kapladı. Hücre soğuktu, çok geçmeden titremeye başladı. Üstündeki gece kıyafeti onu bu taş mezarın buz gibi soğuğundan korumuyordu. Korkusu midesine vurdu ve kusacak gibi oldu.

Yırtık pırtık giysilerine sarındı ve hücrenin bir köşesine büzüşerek dua etmeye başladı; olacaklardan müthiş korkmasına rağmen bu onu rahatlattı ve kafasını toparlayacak kadar sakinleşmesini sağladı.

Arkadaşlarının kaçtıklarını fark ettiklerinde ve peşlerine düşmeden evvel kendisini sorgulayacaklarından emindi. Uzun süre acı çekmesine izin vermemelerini ve işini çabuk bitirmelerini umut etti. Ne var ki hiç de nazik olmayacakları kesindi. Belki cılız da olsa bir ihtimal bu kaçış hakkında hiçbir bilgisi olmadığına inanacak ve ona merhamet göstereceklerdi. Üç gencin kurtul-

ması için Tanrı'ya dua etmeye devam etti. Zifiri karanlıktaki hücre mezar gibi sessizdi.

Kapı açıldığında sıçrayarak kendine geldi. Hücreye yukarıya kaldırılan iki yağ lambasından ışık yayılıyordu. Koridorda kendisine bakan birkaç adam duruyordu. Kendisini hücreye getiren iki adamı tanıdı. Onların hemen önünde Ahmet duruyordu. Tam arkasında da babası Araş Han. Araş Han'ı gördüğünde sanki kanı donmuştu.

Jean işinin bittiğini anladı.

Ahmet hiç duraksamadan içeri girdi, Jean'a bağırarak başını ve yüzünü kırbaçlamaya başladı. Bir yandan da kaçakların nereye gittiklerini soruyordu: kuzeye mi, Lamissar'ın batısına mı, nereye? Rahip dermansız bir şekilde kendini korumaya çalışıyor, yüzünü ve başını kollarıyla örtmeye çabalıyordu. Ahmet aynı soruyu tekrarlayarak ve küfrederek vurmaya devam etti. Saldırının vahşiliği ve verdiği acı yüzünden Jean ağlayıp inliyordu. Soluğu kesilerek kanayan dudaklarının arasından neden bahsettiklerini bilmediğini tekrarlıyor ve Ahmet'e durması için yalvarıyordu. Öksürmeye başladı ve göğsünde keskin bir ağrı duydu. Yere kan tükürdü.

Bir süre sonra sert bir emir duyuldu ve omzuna dokunan bir el Ahmet'i kenara çekti.

Araş rahibin başına dikildi ve yukarıdan ona gülümsedi. "Rahip efendi, arkadaşınla prensesin kaleden ayrıldığını bilmiyor musun? Bunu bilmediğine inanmamı nasıl beklersin?"

Jean bir tür gülümsemenin yayıldığı yüzdeki soğuk gözlere baktı ve yüreği korkudan sıkıştı. Yine de paramparça olmuş cesaretini topladı ve bütün bu olaylar karşısında afallayıp kafası karışmış gibi, "Efendim, yemin ederim ki bundan haberim yoktu" dedi, "kaleden ayrılmışlar mı?" Bu aptallığı için Ahmet'ten bir kırbaç daha yedi. "Efendim, size yalvarıyorum, benim böyle bir şeyden haberim yok! Gerçekten de hiçbir şey bilmiyorum."

Zalim gözler ona ifadesiz bir şekilde bakıyordu. "Sana nasıl inanayım? Sen onun dünyadaki en yakın arkadaşıydın. Seninle vedalaşmadan gitmesi düşünülemez. Yalan söylüyorsun rahip

ve bunun için cezalandırılacaksın. Onu duvara zincirleyin" dedi Araş sakince.

Mehdi ile Gaspar hemen öne çıktılar ve ellerindeki lambaları yere koyarak rahibi ayağa kaldırdıktan sonra en uzaktaki duvara doğru iteledi̇ler. Onu bileklerinden tavandan sarkan zincirlere bağladılar. Rahibin sadece ayak parmakları yere değiyordu.

"Şimdi, rahip" dedi Araş sakin bir sesle "bize onların nereye gittiğini söyleyeceksin, söylersen ölümün çabuk olacak, aksi takdirde ölümün acılı olacak, bana göre iki şekil de uygun. Hangisini istersin?"

Jean onu zor duyuyordu. Şafağın çoktan söktüğünü ve üç gencin artık arayı kilometrelerce açtığını düşünüyordu. Kazanabileceği fazladan her kilometre bir ikramiye olacaktı. Boğuk bir sesle, "Yalvarırım merhamet edin, efendim, ne sorduğunuzu bilmiyorum. Bilmediğim şeyi söyleyemem" dedi.

Araş geride durarak iki adama ilerlemelerini işaret etti. "Önce bacaklarını kırın, sonra kollarını, daha sonra da vücudundaki bütün kemikleri teker teker kırın. Bacaklarından başlayın."

Jean ilk darbenin inişini görmedi; becerikli bir şekilde yandan gelmişti. İncik kemiklerine inen demir çubuk sersemleticiydi. Korkunç bir acı vermişti. Jean saniyelerce süren tiz bir çığlık attı ve acı dalgaları devam ettikçe tekrar ve tekrar bağırdı.

Odanın ortasında duran adam duygusuz bir şekilde onu izledi, sonra ilerleyip rahibin alt çenesini avucuna aldı, başını kaldırarak gözlerine baktı.

"Bana bilmek istediğimi söylersen daha fazla acı çekmezsin" diye tekrarladı, nazik bir sesle.

Jean karşısındaki bu sürüngen gözlere baktı ve merhametin zerresini görmedi. Frenkçe bağırdı. "Tanrım, beni koru! Ah, Tanrım, bana yardım et!" Kırılma noktalarından şişmeye başlayan bacakları zincirlerden aşağı sarkıyordu.

Araş, Jean'ın çenesini itti ve geri çekilerek adamlara tekrar işe başlamalarını işaret etti. Jean yine darbenin inanılmaz acısını hissetti ve bunu etini dağlayarak öteki bacağına yayılan ıstırap dalgaları izledi. Bu sefer dayanamayıp bayıldı.

Mehdi yüzüne bir kova buzlu su boşaltıldığı zaman kendine geldi. Dağınık saçları şişen yüzünü örtüyordu. Duyduğu ıstırap ile elini kolunu felç eden korku yüzünden bir şeyler mırıldanmaya başladı. Safra kustu ve duyduğu dehşetten altını ıslattı. İradesine hâkim olmayı çalıştı ve başardı; sorulan sorulan hâlâ sabırla yanıtsız bırakıyordu.

Araş başını iki yana salladı. İstemese de rahibin güçlü ve cesur olduğu sonucuna vardı. Ama sabır gösterecek zamanı yoktu. Burada harcadığı her dakika üç firariye saklanmaları veya kaçmaları için daha çok zaman veriyordu.

İşkence devam etti. Kırılan kemiklerin iğrenç sesini bir ıstırap çığlığı izliyordu. Jean zincirlerin içinde kıvranıyordu. Bağırsakları boşaldı, odayı berbat bir koku doldurdu.

Araş yeterince oyalanmıştı. Ahmet'e döndü. "Kemiklerinin kalanlarını da kırın, sonra da surlardan aşağı atın. Geri kalanının tadını kurtlar çıkarsın. Çabuk olun. Prensesin arkasından gidip onu geri getirmelisiniz. Talon'u öldürün. Çok fazla sorun çıkartıyor. Planımı gerçekleştirmenin başka bir yolunu bulurum."

Ahmet başını salladı. Araş giderken tüyler ürperten işkence devam ediyordu. Artık rahipten hemen hiç ses çıkmıyordu.

Jean kendisini Tanrı'sına vermişti. Kendisini öldürmekte olan darbeleri hissetmiyordu artık. Bunun yerine önünde bir ışık görüyor, büyük bir dinginlik hissediyordu. Eziyet çeken zihni ona nihayet cennete kabul edileceğini söylüyordu. Ölürken kendisini selamlamak için kollarını açan meleklere gülümsedi.

Ahmet ile Mehdi yaptıkları vahşi işi Jean öldükten dakikalar sonra kestiler. Ölü adamın başını kaldıran Ahmet şaşkınlık içinde çatlamış ve şişmiş dudaklardaki belli belirsiz gülümsemeyi gördü.

"Onu dışarı çıkartın" dedi. "Efendinin söylediğini yapın. Kâfir olsa da cesur bir adammış. Onu kurtlara verin. Mehdi, çabuk ol, onları geçitlerde kaybetmemek için hemen yola koyulmalıyız."

Mehdi ve Gaspar başlarını salladılar. Üstleri başları kan içindeydi ve bu mide bulandırıcı iş bittiği için rahatlamışlardı. Ölü

adamı çözdüler ve sürükleyerek merdivenlerden çıkarttılar. Avluya çıktıkları zaman Mehdi bağırarak muhafızlara emirler verdi.

Rahip güneydeki siperlere götürüldü ve cesedi surdan aşağı atıldı. Ceset aşağıdaki bayıra çarpmadan önce onlarca metre yuvarlandı. Sonra karların arasında kayboldu. Nihayet başı kayaların arasına sıkışarak durdu.

Mehdi siperden bu manzarayı seyrettikten sonra döndü ve hızla, takip için hazırlanmaya gitti.

* * *

Ahmet ile Araş hızlı bir tartışmadan sonra kaçakların yöneleceği en iyi yerin Chula Geçidi olacağına karar verdiler. Kaçakların Şah Rud Vadisi'nden kurtulmalarını sağlayacak pek az başka seçenek vardı.

Süvariler, bir saat içinde, üstünde eski muhafız şefinin kanlı kafasının bir mızrağın ucuna asılı olduğu kapılardan atlarını dizginlerinden tutarak geçirdiler ve yürüyerek kaleden ayrıldılar. Kalenin etrafındaki tehlikeli yamaçlardan büyük bir dikkatle indiler. Ahmet'in sabırsızlığına rağmen, bu tehlikeli bölgede hayvan kaybetme riskini göze alamıyorlardı. Bayının iyice aşağısında atlarına bindiler ve sonra nehre doğru yola koyuldular.

Ahmet öne geçerek çağlayarak akan suyu aştı. Su yükselmişti ve atların omuzlarına kadar çıkıyordu. Orada bir adam nehre düştü ama adam çığlık atarak nehirde sürüklenirken ona yardım etmek için durmadılar. Kimse Ahmet'i geciktirmeyi göze alamadı; bu ölümü davetiye çıkartmak olurdu.

Önlerinde ya vadiden aşağı gitme ya da vadinin yukarısında Gazvin'e giden geçide yönelme seçenekleri vardı. Ahmet'in batıya giden yoldan gitmeye karar vermesi uzun sürmedi. Üç kaçağın Gazvin'e gideceklerinden, oradan da havanın daha yumuşak olduğu Tebriz'e giden yolu tutacaklarından emindi. Vadiden aşağı inmenin kolay olacağı kesindi ama yol dolambaçlı olduğu için bu çok zaman alacaktı.

Ahmet bunun kışa karşı bir yarış olduğunu ve onları geçide varmadan ele geçiremezse kaçacaklarını biliyordu. Gri gökyüzü

ağır bir kar yağışının başlayacağına delalet ederek iyice alçaldı; rüzgâr ilerlemelerine engel olan ve giysilerini paralayan keskin buz parçacıkları savuruyordu.

Ahmet ve adamları hayvanları acımasızca kırbaçlıyorlardı. Onları hiç dinlendirmediler ve atlar sürekli dörtnala koşamayacakları için bunun bedelini de ağır ödediler. Otuz beş kilometre sonra atlardan biri tökezleyerek yere yıkıldı ve binicisini karların içine savurdu. Onu orada bırakıp yollarına devam ettiler.

Birkaç saat eziyetli bir yolculuktan sonra Ahmet bile atların bu hızda devam edemeyeceği gerçeğini kabul etmek zorunda kaldı. Önlerindeki üç kaçağın tersine atların hızını mesafeye göre ayarlamamıştı, onun için Chula Geçidi'ne giden yolun yarısında öfkeyle durmalarını emretti. Mola süresi boyunca uzun adımlarla etrafta dolaşan Ahmet, ele geçirdiğinde onlara yapacaklarını düşünerek kendisini rahatlatıyordu. Adamları onun dikkatini çekmemek için aşırı dikkat ediyorlardı – liderleri böyle sinirliyken bu hiç de akıllıca olmazdı.

Kar örtüsü altına gizlenen ve donmuş araziden bütün yaşam çekilmiş gibiydi, hemen hiç ses duyulmuyordu. Adamlar kürklerine sarınıp buz kesmiş bıyıklarının altından ellerine hohlayarak ısıtmaya çalışıyorlardı. Atların gücü neredeyse hepten tükenmişti. Ter içindeki böğürleri inip kalkıyor ve fazla ısınan bedenlerinden buharlar fışkırıyordu.

Birden Ahmet tekrar atlara binmelerini emretti. Gazvin Geçidi'ne giden patikanın başına kadar atını koşturdu. Dağa doğru yönelen nehre vardıkları zaman kar yağışı şiddetlenmişti. Grup halinde bata çıka nehri aştıktan sonra kaçakların geçtiği ve yağan kar yüzünden iyice belli olan yol boyunca hayvanlan kamçılayarak ilerlediler. Arayı kapatmak için çabalarını iki katına çıkardılar.

Yukarı tırmanırken ilerde dağın yamacında büyük bir gümbürtü duydular. Bütün grup böğürleri hızla inip kalkan atlarını durdurup birbirlerine sinirli bakışlarla baktılar. O dağlarda çığ düşmesi olağandı ve bir çığ düştüğü takdirde hepsini sarp kayalıklardan aşağı alıp götürebilirdi.

Önlerinde uzanan yol çok belirgindi, öyle ki Mehdi ileriye

bakınca kaçakları her an görebilmeyi umuyordu. Grup dağda bir gediğe ulaşınca daha kolay ilerlemeye başladı. Ancak diğer uca vardıkları zaman bir şeylerin ters gittiğini anladılar. Yol tamamen kapanmıştı. Yolun ortasında büyük kayalarla körpe ağaçlardan ibaret bir yığın duruyordu. Sağ tarafta, tepenin yamacında dev bir kaya göze çarpıyordu.

Daha evvel duydukları sesin nedenini şimdi anlamışlardı. Önlerindeki yığın tırmanılmayacak kadar yüksekti ve etrafından atlarla da geçemezlerdi. Ahmet ve Mehdi birkaç dakika sessizlik içinde önlerindeki engele baktılar, sonra Ahmet küfürler yağdırmaya başladı. Yumruğunu kaya yığınına doğru sallayarak görünmeyen kaçaklara öfke içinde beddualar etti. Mehdi ne yapacağı belli olmayan, tehlikeli liderini tüketen bu öfkeden ürkerek sinmişti.

Sonunda Ahmet sakinleşerek durumu değerlendirmeye başladı.

Adamlarına atlarından inmelerini ve yolu açmalarını emretti ama toprak kaymasının adamların baş edemeyeceği kadar büyük olduğunu anlaması uzun sürmedi. Kayaları ve ağaçları kaldıracak ellerinden başka aletleri yoktu. Donuyorlardı ve eğer biraz daha kalırlarsa soğuktan ölme riskleri vardı. Ahmet kollarında ve bacaklarında ilerleyen uyuşmayı hissedebiliyordu. Bir saat nafile yere uğraştıktan sonra adamlara atlara binmelerini emretti.

Seçeneklerini tek tek gözden geçirdi ama yapabileceği çok az şey vardı. Öfke içinde yenilginin acı tadını duyuyordu. Bir gün kendini onların kellesiyle ödüllendirmeye söz verdi. Avunacak başka bir şey yoktu. Sonra bakışları Mehdi'ye yöneldi. Mehdi yine korkudan sindi. Bunun ardından ne geleceğini biliyordu.

"Mehdi, sen ve Gaspar bu yamaçtan tırmanıp diğer tarafa geçecek ve onları Gazvin'deki saklanma yerlerine kadar takip edeceksiniz." Amacına ulaşmak için adamlarını ölüme göndermek konusunda hiç tereddüt etmeyen Ahmet memnuniyetle homurdandı. Mehdi güçlü ve sebatkârdı; başaracaktı. Prenses, Ahmet'in kolunun ne kadar uzun olduğunu henüz bilmiyordu ama öğrenecekti.

Kendisi ise dağdan inecek ve sabaha kadar bekleyip, sonra geçidi aşmak için tekrar gelecekti. Çok geç olmadan Alamut'a dönüp babasına başaramadığını söylemek zorundaydı ama önce engeli aşmaya çalışmalıydı. Acele etmeliydiler. Fırtına kışın geldiğini haber veriyordu ve geçit haftalarca, belki de aylarca kapalı kalacaktı. Babasına kaçakları yakalamak için elinden geleni yaptığını göstermeliydi.

Mehdi bu emirden açıkça hiç hoşnut olmamıştı ama tartışmaması gerektiğini de biliyordu. Gaspar gibi o da dizginlerini adamlardan birine attı ve ikisi birlikte dik yamacı tırmanmaya başladılar.

Ahmet iki adamın engelin üstünden aşmalarını sağlayacak olan dağın yamacını tırmanmasını uzun bir süre seyrettikten sonra, adamlarına işaret vererek onları dağdan aşağıya yönlendirdi.

Kadehimizden kavrulmuş çayırlann üstüne dökülmeyen
Tek bir damla yoktur ki usulca sızmasın aşağıya
Istırabın ateşini dindirmek için
Bir bakışta gizlenen çok derinlerde ve çok eskilerde.

Ömer Hayyam

Bölüm 17

Gazvin

Üç firari buz gibi bir dünyada uyandı. Kar şafak sökene kadar yağmış ve birkaç saat önce durmuştu. İzleri örtülmüştü ve en azından bir süre güvendeydiler.

Talon ve Rıza uyandığında ev halkı çoktan yeni günün koşturmacasına başlamıştı. Üç gündür yüzünü göstermeyen güneş pırıl pırıl parlıyor ve pencerelerin üstüne çekilmiş çarşafların arasından içeriye sızıyordu. İnsanlar alçak sesle konuşarak ortalıkta dolanıyordu ve bütün evi yemek kokusu kaplamıştı.

Talon usulca yuvarlanarak battaniyelerinden sıyrıldı ve önceki günün yorgunluğu ile gerginliğinin yol açtığı derin uykudan yeni yeni uyanmakta olan Rıza'ya baktı. Yorgun ve keyifsizdi, Jean'ın ölümü yüreğini burkuyordu. Dostunun bedeninin, doğru dürüst gömülme hakkı bile tanınmadan, soğuk karların içinde yattağını düşününce gözyaşları akmaya başladı. Mehdi ile dövüşmesi aklına gelince yumruklarını sıktı ve Jean'ın öldürülüş şeklini duymasının kendisine önü alınamaz bir güç verdiğini anımsadı. Kendini toparlamaya çalışırken prenses odaya girdi. Talon'a usulca günaydın dedi ama yanıt alamadı. Ona yaklaştı ve Talon'un eğik başını ve çökmüş omuzlarını gördü.

Prenses durumu anlamıştı. Bir dizinin üstüne çömeldi ve kararsız bir şekilde elini Talon'un omzuna koydu.

"Talon" diye fısıldadı. "O benim de dostumdu ve ben de onun yasını tutuyorum. O çok cesur bir adamdı."

Talon başını kaldırmadan iki yana salladı. "Buraya ilk geldiğimizde dünyada sahip olduğum tek şey oydu" diye fısıldadı. "Onu o kadar özleyeceğim ki."

"Talon" dedi Ravan nazikçe. "Rahip Jean hakkında bilmen gereken bir şey var."

Talon başını kaldırıp ona baktı. Gözyaşlarından yol yol olmuş yüzü çok kırılgan görünüyordu. "Ne demek istiyorsun, Ravan?"

Ravan'ın gözlerinde de yaşlar vardı. "Çok öksürdüğünü biliyorsun." Talon başını salladı. "Şey, Feza onun derdinin ne olduğunu anlamıştı. Öksürük kan getirdiğinde ve ciğerleri ağrıttığında ona ölüm öksürüğü diyordu. Hekimlerin ona ne isim verdiğini bilmiyorum ama Feza, bu öksürük rahibinki kadar kötü olduğu zaman çok az kişinin hayatta kalabildiğini söyledi."

Talon gözyaşlarını eliyle silerek doğruldu. "Acı çektiğini biliyordum ama bunu bilmiyordum. Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü Feza onu görmeye ve ağrısını hafifletecek bazı otlar vermeye gittiğinde ona gerçeği anlatmış. Rahip de buna minnettar olduğunu ve ne olursa olsun senin bilmemen gerektiğini söylemiş." Ravan bunu sanki ondan saklamak zorunda kaldığı için pişmanmış gibi usulca söylemişti.

Talon gözlerini halıya dikti. "Bizim kaçmamız için canını verdi. Ruhunun şimdi cennette olduğuna eminim. Nasıl dua edileceğini neredeyse unuttum ama dua edeceğim."

Rıza da uyanmış ve konuşmanın sonunu duymuştu.

İkisinin yanına gelip oturdu. "Talon" dedi, "Jean şimdi cennette. Ben de onun için dua edeceğim, o çok cesur biriydi. Sizin eski inancınızda bir molla olsa da ölürken bir savaşçıydı. Cennete gideceğinden eminim."

Bu Rıza için çok uzun bir konuşmaydı. Talon gülümseyerek arkadaşının kolunu tuttu.

Ravan yüzünde kederli bir ifadeyle ayağa kalktığı zaman Talon, "Hanımım, ya Feza?" diye sordu. "Ona ne yapacaklar?"

Ravan yerde oturan iki gence baktı. "Ona zarar verecek hiçbir şey yapamayacaklar. Oradan ayrıldığımız gece canına kıydı." Gözyaşlarını tutamayarak aniden arkasını döndü.

İki genç ağızları açık, dehşet içinde birbirlerine baktı. Talon ayağa fırladı ve azarlanmayı göze alarak, onu teselli etmek için Ravan'a uzandı. Onu kollarının arasına alarak sarıldı. Ravan başını onun omzuna yasladı ve bir daha asla görmeyeceği sadık yaşlı bakıcısı için ağladı. Talon omzunun üstünden Rıza'nın şaşırarak onlara baktığını gördü.

Birkaç dakika sonra Ravan kendini geri çekecek kadar toparladı. Talon'un güçlü kollarının arasında kalmak onu çok mutlu etse de bunun uygun bir davranış olmadığını biliyordu. Talon da ondan uzaklaştı. Ravan ona ve Rıza'ya gülümsedi.

"Şimdi sadece 'koruyucularım' var. Tazılarım bile yok artık" dedi, gözyaşlarını kolunun yeniyle kurularken. "Amcamın onları öldüreceğinden eminim. Onlara ihtiyacı olmayacak ve Ahmet de sırf benden hıncını almak için onları yok edecektir!" Ravan tekrar hıçkırmaya başladı. Talon o kendini toparlayana kadar tekrar ona sarılmak zorunda kaldı.

O sırada Feza'nın erkek kardeşi karısıyla birlikte kahvaltı tepsilerini taşıyarak odaya girdi. Kahvaltıda çay, yoğurt, kaynamış yumurta ve *nan* ile tavuklu mercimek çorbası vardı. Adam Ravan'a sert bir bakış atsa da samimi bir şekilde selamlaştılar. Ravan'ın ağladığı belliydi. Feza'nın ağabeyi kardeşinin öldüğünü öğrenmişti; Ravan ona bir gece önce söylemişti. O ve kansı Feza için yas tutmuşlardı. Şimdi adam, bu üç gencin kaçıp onun öcünü almalarına ve Efendi'yi uyarmalarına yardım etmek istiyordu.

Alamut'tan ayrıldıklarından beri ilk gerçek yemeklerini yemek üzere sofraya oturdular. Tam bir sessizlik içinde aç kurtlar gibi yediler. Açlıklarını yatıştırdıktan sonra konuşmaya başladılar.

Mesud onlara kendi durumları hakkında kısa bir özet yaptı. Kendisine bir tüccar görüntüsü vererek uzun zamandır Gazvin'de yaşıyordu.

Gazvin, Selçuklu Türklerinin hegemonyası altındaydı İlk yağ-

malamalardan sonra şehri tekrar inşa etmeye ve sultan için önemli bir güç merkezi haline getirmeye soyunmuşlardı. Şehrin yıkılan surlarını tekrar onarmaya çalışıyorlardı ama henüz surlarda o kadar çok açıklık vardı ki herkes kolayca girip çıkabiliyordu, tıpkı üçünün şehre girdiği gibi.

Onlara Selçuklulan ve Gazvinlilerle olan ilişkilerini anlattı. Bu pek kolay bir ilişki değildi, çünkü Türk olan Selçuklu yöneticiler doğaları itibarıyla göçebeydi, şehirlerin sakinleri ise çoğunlukla İranlılar, Kürtler ve Lurlardan oluşuyordu ve daha yerleşik bir halktı. Gazvin oldukça karışık bir şehirdi, zira burada öldürülmekten korktukları için inançlan ve Ağa Han'a sadakatleri konusunda susan, İsmaili inancına mensup pek çok insan yaşıyordu.

Yeni bir cami yapımına başlamışlardı; ara sıra şehirden geçerken sultanın kalması için yeni ve daha büyük bir saray yapma planları vardı. Mesud doğru geçiş izinleri aldığı sürece gidip gelmekte özgürdü. Üç konuğu için de geçiş izni alabileceğini sanıyordu ama bunun bir bedeli olacaktı.

Ravan kemerine uzandı ve Talon'un Alamut'tan ayrılmadan önce çaldığı küçük altın kesesini çıkarttı. Mesud gülümsedi, kesenin menşeini öğrenince mutluluğu daha da çoğaldı. Ama altın kesesini almadı.

Mesud hava yumuşayıp yollar açıldığı zaman hemen harekete geçmeleri gerektiğini düşünüyordu fakat sonra durakladı. "Kuzeye gidemeyeceğinizi biliyorsunuz, değil mi?"

Üçü de şaşırarak birbirine baktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ravan. "Neden gidemiyor muşuz?"

Hiçbiri bu konuyu irdelememişti. Hepsi de doğal olarak Gazvin'den kuzeye, Tebriz'e yöneleceklerini düşünüyordu.

Mesud ona baktı. "Hanımım, kimsenin geçemeyeceği bir zamanda geçitlerden geçerek geldiniz ama kuzeye gitmenin kendinizi tuzağa düşürmek olduğunu da bilmelisiniz. Samiran'a gitmeyi başarabilseniz bile ilkbahara kadar daha kuzeye gidemezsiniz. Bütün yollar en az üç ay kapalı kalır. Eğer Samiran'a ulaşırsanız, daha ileride Tebriz'e giden yoldaki geçitler kapalı

olacağı için orada kısılıp kalabilirsiniz. Araş Han'ın ilk habercilerini, hatta belki Ahmet'i o kapıyı kapatmaları için Samiran'a yollayacağı kesin. Eğer sizi orada bulursa hemen esir alır; Efendi yurt dışındayken o bölgede hâkim olan odur."

"Ben Efendi'nin kardeşiyim. Bana inanırlar ve beni korurlar! Bundan eminim." Ancak pek de emin görünmüyordu.

Mesud gönül alıcı bir tavırla, "Hanımım" dedi, "Samiran'da Araş Han'ın dalavereleriyle çoktan ayartmış olabileceği adamlar olabilir. Yoldan çıkmamış olsalar da eğer Han seni Alamut'a geri götürmeye karar verirse ona karşı çıkma riskini göze alamazlar. O zaman göze aldığınız her şey boşa gider, tabii benim kız kardeşimle sizin arkadaşınızın ölümleri de öyle."

Ravan bu imalı sitem karşısında gözlerini yere indirdi. "Ne yapmalıyız? Burada bekleyemeyeceğimiz kesin. Buldukları ilk fırsatta izimizi takip ederek Gazvin'e geleceklerdir."

Mesud başını salladı. "Haklısınız, hanımım. Hamedan'a gidip orada beklemeli, sonra da Zagros'a giden güneydeki geçitlerden geçmelisiniz. Hava yumuşadığı zaman da oradan Zagros Dağları'na yönelip, dağları geçerek güneye doğru ilerledikten sonra batıya, Suriye'ye dönmelisiniz. Zor bir yol bu, yüreksizlere göre değil ama siz başarabilirsiniz." Durup kendini dinleyen gençlere baktı. "Sizi Efendi'ye bundan daha hızlı ve daha güvenli ulaştıracak başka bir yol bilmiyorum."

Üçü duyduklarını sindirirken bir sessizlik oldu.

Sonra Rıza söz aldı. "Hanımım, bence Mesud haklı. Bu konuda onun düşüncesine güveniyorum. İlkbahara kadar kuzeye gitmenin pek akıllıca olmadığını biliyoruz. Samiran'a gitmeye korkuyorum, oradaki insanlar yüzünden değil, çünkü bence bize inanacaklardır ama eğer işler ters giderse orası içinden çıkamayacağımız bir kapan olacaktır. Bu yolda en azından hareket özgürlüğümüz var ve eğer tehlikeye maruz kalırsak herhangi bir yöne kaçabiliriz."

Talon başını salladı. "Ben de aynı fikirdeyim hanımım. Eğer tehlikeyle karşılaşırsak hareket etme özgürlüğümüz olmalı. Eğer Samiran'a gidersek kapana kısılırız."

Ravan alt dudağını ısırdı. Genel düşünceye teslim olmuş gibi görünüyordu. "Ama Gazvin'den kısa süre içinde ayrılmalıyız, öyle değil mi?"

Mesud rahatlayarak daha pratik meselelerden bahsetmeye başladı. "Evet, hanımım. Sizin için geçiş izni alacağım. Bu birkaç güne ve biraz altına mal olabilir ama o olmadan sultanın adamlarına esir düşersiniz. Kim olduğunuzu anladıkları zaman da her şey sona erer. Lütfen sabırlı olun. Bütün komşularıma güvenmiyorum, onun için ahırlara gitmek dışında evden çıkmayın."

"Hamedan ne tarafta?" diye sordu Talon. "Ve buradan ne kadar uzak?"

Ona Rıza yanıt verdi. "Buradan aşağı yukarı üç günlük mesafede, Talon. Tabii yaz aylarında. Yola çıkmadan evvel atların durumunun iyi olduğundan emin olmalıyız. Yolu bildiğimi sanıyorum. Sen biliyor musun, hanımım?"

Ravan başını iki yana salladı. "Bir kere, çok küçükken, babamın adamlarıyla birlikte gitmiştim ama yolu hatırlamıyorum. Bu havada umarım sen hatırlarsın, Rıza."

Rıza gülümsedi. "Korkma hanımım, yolu bulurum. Halkımın yaşadığı yerin yakınından geçeceğiz."

Böylece karar verildi ve grup ayrıldı; gençler soğuğa çıkıp hayvanlara bakmaya giderken Ravan biraz daha Alamut'taki durumdan bahsetmek için Mesud'la kaldı. Mesud bunun Gazvin'deki İsmaililer için ne anlama geleceğini anlamaya çalışıyordu.

Dışarının soğuğu içe işliyordu. Neredeyse yarım metreyi bulan donmuş karın içinde ayaklarını sağlamca yere basarak ilerlerken gençlerin nefesi kesiliyordu. Milyonlarca kristal parçacığı parlak güneş ışığında ışıl ışıl parlıyordu. Ahırın alçak damının saçaklarında yere kadar uzanan sivri sarkıtlar vardı. Mesud her zaman kendisinin tek başına yaptığı külfetli bir iş olan, evinin düz çatısındaki karı küremesine yardım etmelerini istemiş, onlar da hevesle kabul etmişlerdi. Bahçedeki ağaçlar ve çalılar karla kaplanmıştı. Hafif ama soğuk bir rüzgâr, kalın giysilerinin içine işliyordu.

Paltolarını içerde bırakmış, kalın yün gömleklerinin üstüne koyun derisi yeleklerini giymişlerdi. Dizlerine kadar çıkan at derisi çizmelerinin içine soktukları yün donlarının üstüne kalın yünlü pantolonlar geçirmişlerdi. Ahıra ulaştıkları zaman Talon'un parmakları uyuşmuştu. Nafile yere parmaklarına hohlayarak ısıtmaya çalışıyordu. Ahırın kapısını açmak için iyice itmeleri gerekti. İçeri girerken burunlarına atların güçlü ve sıcak kokusu geldi. Ahır, o bölgede âdet olduğu gibi, çok basıktı. Kalın duvarlar kerpiçtendi, çatı bir yöne eğimliydi ve tahta kirişlerden oluşuyordu. Yerin toprağı ezilerek sertleştirilmişti, yalıtılmış bir zemin haline getirilmiş at dışkısı katmanlarıyla karışıktı. Firarilerin üç atı, ayrı bölmelerdeki başka bir at ve iki eşekle birlikte orada duruyordu.

Atlar aç olduklarını göstermek için kuyruklarını sallayıp ayaklarını yere vurarak gençleri selamladı. Talon ve Rıza atlarının yanına gidip onları kahvaltıdan çaldıkları lezzetli lokmalarla doyurdular. Talon aşırdığı tatlı çörek parçalarıyla hem Cabbar'ı hem Kaleen'i sevindirmeyi başardı. Mesud'un, prensesin atları kadar asil olmayan kendi atını tuttuğu ahırın sonunda bir saman yığını vardı. Eşekler başka bir bölmedeydi.

Talon'la Rıza atları beslediler ve baştan aşağıya kontrol ettiler. Toynaklar, nallar, tendonlar, kaslar gözden geçirildi. Atlar hayatta kalmaları için elzemdi ve ikisi de işlerini çok ciddiye almak zorundaydılar.

Talon, Rıza'ya Hamedan'a kadar üç günlük yolculukları sırasında nerede konaklayacaklarını sordu. Rıza yol üstündeki kasabalarda kalabileceklerini ama kendilerini takip edenleri düşündüklerinde bunun doğru olduğunu sanmadığını söyledi. Öte yandan, geceleri buz gibi soğukta, açık havada geçirmek de aptallık olurdu; uykuya dalıp asla uyanamayabilirlerdi. Eve döndüklerinde bu konuyu Ravan ve Mesud'la konuşmaya karar verdiler. Bu arada her an yola çıkacaklarmış gibi hazırlanmalıydılar.

* * *

Ravan ile Mesud, Alamut'taki gelişmeler ile ilgili derin bir sohbete dalmışlardı.

Mesud da Ravan'a peşlerindekilerin Gazvin'e gelmiş olabileceklerini söyledi. Endişeliydi. Mesud'un Gazvin'de olduğu bilgisi Araş'a kısa sürede ulaştırılacaktı. Dolayısıyla her saatin hayati önemi vardı.

Ravan onun da tehlikede olduğu düşüncesi karşısında dehşete düştü. Mesud omuzlarını silkti ve onlar gittiği zaman kendisinin de Gazvin'den ayrılıp doğuya Rayed'e, sonra da Kum'a gideceğini söyledi; orada akrabaları vardı ve işini kolayca tekrar kurabilirdi. Karısına çoktan yolculuk için hazırlanmasını söylemişti. Bu yolculuğun daimi olmayacağını hissediyordu, sadece bu kriz geçene ve Araş'ın icabına bakılana kadar.

Ravan bu yaşlı adama karşı içinin bir anda sevgiyle dolduğunu hissetti. Yakalanıp kesin ölüme mahkûm edilme olasılığı karşısında telaşa düşmüş görünmüyordu. Tersine, onları kolluyordu. "Efendi'nin yaptığın bu yardımları öğreneceğinden emin olabilirsin, Mesud." dedi ona.

Adam gülümsedi. "Siz hayatınız boyunca Feza'nın gözbebeğiydiniz hanımım ve onun sizinle iyi bir hayatı olduğunu biliyorum. Siz ve Efendi için elimden ne gelirse yapanm."

Sonra işe koyuldular. Mesud, davasına sempati duyan ve biraz para yardımını esirgemeyecek bir görevliyle temas kurmak için karların arasından kendine yol açarak pazara gitti. Prensese böyle bir günde çalışan birini bulma şanslarının çok az olduğunu söylemişti. Yarına kadar beklemek zorunda kalabilirdi. Yine de en azından gece olağan dışı bir şeylerin olup olmadığını anlamak istiyordu.

Gençler ahırdayken Ravan evin hanımının toparlanmasına yardım etmeye başladı. Mesud az çok varlıklı bir tüccardı. Ama servetini sikkeler halinde el altında bulunduruyordu. Sınıfındaki bütün insanlar gibi o da ticareti ve bolluğu mümkün kılan barış zamanlarını tercih ediyordu. Ne yazık ki yaşamı boyunca rahat yüzü görmemişti.

Mesud'un karısının gözleri yaşlıydı. İki eşeğin taşıyabileceği kadar olan eşyalarını denk yapmaya çalışıyordu. Bir süre Feza'dan bahsettiler. Onu kaybetmenin acısı hâlâ çok keskindi.

Gençler gecikmişti. Ravan onları bulabilmek için bahçeye çıktı. Onları bir saman yığınının üstüne oturmuş, silahları temizlerken buldu. O yaklaşınca ikisi de ayağa fırladı.

"İçerisi daha sıcak. Atlar nasıl?" diye sordu Ravan onları süzerek.

"Hanımım, kısrak bile kendini toparlamış görünüyor. Kaslan hâlâ sert ama iyi bir tımar yaptık. Sanırım kısa sürede hazır olurlar" dedi Talon.

Ravan belli belirsiz gülümseyerek başını salladı. Talon onun bir an evvel Gazvin'den ayrılmak istediğini biliyordu. Hâlâ Rudbar Vadilerine çok yakındılar ve bu onu tedirgin ediyordu.

Gençler Ravan'ın peşinden evin alçak kapısına yürüdüler. Ravan tam kapının mandalına uzanırken bir kartopu tam omzunun yanından geçip kapıya çarptı. Kartopundan uçuşan karlar yüzüne sıçradı. Ravan hızla arkasına dönerek suçlu bir tavırla sıntan iki gence dikti gözlerini. Hatta Rıza açıkça sınırlarını aştıkları için endişelenmiş görünüyordu.

Ravan hemen yere eğildi ve bir avuç kar alıp sıkarak bütün gücüyle Talon'a fırlattı. Kartopu sol kulağının o kadar yakınından geçti ki Talon hızla başını yana eğmek zorunda kaldı.

Üçlü savaş etrafı duvarlarla çevrili bahçenin her tarafına yayıldı. Rıza, Ravan'a kartopu atmak konusunda çekingendi ama Talon'a karşı öyle değildi. Çok geçmeden Talon, kahkahalarla gülerek, karşılık vermeye yetişemediği kadar hızla üstüne kartopu yağdıran iki azimli rakibi tarafından bir köşeye sıkıştırıldı.

Ravan donmuş bir kar öbeğini Talon'un başına atmak amacıyla iki eliyle kafasının üstünde kaldırarak ona yaklaştı. Talon o kadar çok gülüyordu ki yana çekilecek zamanı zor buldu. Prensesi belinden tuttu ve birlikte kar yığınının üstüne düştüler. Talon'un ağırlığı altında karlann içine gömülen Ravan'dan neşeli ve tiz bir protesto çığlığı yükseldi. Sonra Talon ayağa kalktı ve Rıza'yla birlikte özür diler bir tavırda ellerinden tutarak onu kaldırdılar. Bu oyundan büyük keyif alan Ravan kahkahalarla gülüyordu.

Baştan aşağıya kar içindeydiler; üçünün de ihtiyacı olan mutlu bir andı bu.

Yaşadıkları gerginliği, taşıdıkları korku ve kederi yumuşatan hoş bir ara olmuştu bu hepsi için. Bunun da ötesinde, aralarındaki dostluk bağını iyice pekiştirmişti. Ravan üstünü başını silkeledi, diğerleri de onu taklit ettiler. Sonra gençlere neşeli bir şekilde gülümseyerek tekrar kapıya yöneldi.

Mesud'un karısıyla kız kardeşi güveçte sebze, mercimek ve ekmek hazırlamıştı. Yemek sırasında gençler kökenleri hakkında sorulan çekingen soruları yanıtladılar ama kadınlar sohbete katılmadılar, sanki hizmetçiymişler gibi bir kenarda durdular.

İkindiye doğru Mesud geldiğinde ev halkı yola çıkmaya hazırlanıyordu. Gençler mızrakları ve kılıçları temizleyip cilalayarak kapının yanındaki duvara dizmişlerdi. Yaylar su geçirmemeleri için balmumuyla kaplanmış ve ipleri mutfaktan aldıkları domuz yağıyla yağlanıp tekrar ceplere yerleştirilmişti.

Mesud'un iyi haberleri vardı. Dikkatli bir şekilde yaptığı soruşturma sonunda peşlerindekilerin henüz Gazvin'e ulaşmadığına kani olmuştu ama eğer hava böyle devam ederse gelmelerinin uzun sürmeyeceğini düşünüyordu. Kar gün içinde eriyecekti ve o gece dona çekeceği kesindi. Bu da geçitten geçmeyi ve geçitle şehir arasındaki çorak araziyi aşmayı göze alanların ayağını sağlam basacağı bir zemin oluşturacaktı.

Verdiği diğer haber ise ona bayağı altına mal olmuştu ama sonuçta yazılı bir geçiş izni almıştı. Biri kendisi, biri de prenses için olmak üzere iki izin belgesi aldığını açıkladı. Onların yolculukları sırasında ellerindekinin lazım olacağını düşündüğü için ücretleri kendi parasıyla ödemişti. Hatta Ravan'a biraz daha altın vermeyi teklif etti. Ravan, Mesud'a zaten yeterince iyilik yaptığını ve önlerindeki birkaç ay hayatta kalmak ve onların kaçmasıyla ilişkilendirilmemek için kaçarken paraya ihtiyacı olacağını söyleyerek bunu reddetti.

Mesud gülümseyerek başını salladı. "Haklısınız, *Hanım* ama başka türlüsü olamazdı. Ben ağabeyinize ve dolayısıyla da size sadığım. Feza bunca yıl sizin yanınızda kalmakta haklıymış. Siz olağanüstü bir hanımsınız."

Uzandı ve Ravan'ın çekmesine fırsat bırakmadan elini tutarak

öptükten sonra nazikçe bıraktı. Ravan gözleri parlayarak ona bakakaldı. Duygularını kontrol etmeye çalışsa da onun sadakatini hakkı olarak kabul ediyordu.

Mesud onlara birinci kuralın, ne olursa olsun yoldan ayrılmamak olduğunu söyledi. İkincisi, her gece kasabalarda kalmalıydılar; aksi takdirde dondurucu soğuktan korunamazlar veya yağmacı haydutlardan saklanamazlardı. Eğer haydutlar gece onların küçük grubuyla karşılaşırsa, gençler nasıl bir eğitim almış olursa olsun, sayıca üstün olacakları için onları öldürürlerdi. O zaman prensese ne olacağını düşünmek bile istemiyordu. Bu kesin ve açık sözlü talimatlar karşısında hepsi de ciddi bir ifadeyle başlarını salladı.

Yolun büyük bölümünde yüksek düzlüklerde olacaklardı. Rüzgâr kuzeyden öyle bir şiddetle esecekti ki kolayca yollarını kaybedebilirlerdi. Rüzgâr çok sertleştiği zaman bir sığınak bularak kendilerini ve atları korumalıydılar, yoksa birkaç saat içinde donmuş cesetler haline gelebilirlerdi. Mesud yolculuklarının zorluğu konusunda çok kesin ve açık ifadelerle konuşuyordu. Şimdi dolunay olduğu için yolun bir kısmını gece alabilirlerdi ama bölgedeki sokağa çıkma yasağına yakalanmamak için her kasabaya erkenden ulaşmaya çalışmalıydılar. Sultanın askerleri geç gelenlere iyi gözle bakmazlardı, onlar da ertesi sabah kapılar açılana kadar surların dibinde birbirlerine sokulup beklemek zorunda kalırlardı.

Mesud onlara her kasabayı iyice tarif etti ve eğer olur da ayrılırlarsa en azından bir sonraki kasabaya ulaşabilmeleri için Rıza'nın beynini zorlayarak hatırlayabildiği bütün bilgiyi diğerleriyle paylaşmasını istedi. Kasabada nerede buluşacaklarını bilmeleri lazımdı. O ikindi vaktinde ve ikinci akşamlarında çok şey öğrendiler. O gece, bütün şehir uykudayken geç vakitte sessizce yola çıkmaya karar verdiler; Mesud ile kadınlar da izlerini kapatmak ve eninde sonunda gelecek olan peşlerindeki adamlarla aralarını açmak için ertesi sabah yola çıkacaktı. Atlar iyice dinlenmemiş olsa da daha fazla zaman kaybedemezlerdi.

Mesud'un talimatları bittikten sonra gençler atları besleme-

ye ve yolculuktan evvel son bir kez gözden geçirmeye gittiler. Ravan ile Mesud da Hamedan'a vardıkları zaman ne yapacaklarını konuşmaya devam ettiler. Mesud ona üstüne runik harfler oyulmuş olan küçük bir hançer verdi. Hançer altın telkari işli deri bir kılıfın içindeydi. Bunun ona kapıları açacağını söyledi. Ayrıca oraya varır varmaz gitmeleri gereken adresi de söyledi. Hamedan'da konuk olacakları insanlar İsmailiydi ve hâlâ ağabeyine sadık olduklarını sanıyordu. Ama Hamedan'da İsmaililer sayıca çok azdı ve çok fazla koruma sağlayamazlardı.

Yine de en azından bir süre için güvenli bir sığınakları olabilirdi. Ravan ona teşekkür ederek geçiş izniyle hançeri bluzunun içine soktu. Mesud ona silahı olup olmadığını sordu. Ravan Alamut'ta demirci Giv'in yaptığı uzun, meşum görünüşlü hançerini gösterdi.

Mesud ciddi bir tavırla, "Eğer yakalanırsanız, hanımım" dedi, "bunu kendi üstünüzde kullanmak zorunda kalabilirsiniz."

Ravan başını salladı. Türklerin onu esir almasına izin veremeyeceği açıktı.

Hepsi de olabildiğince dinlenmek için erkenden yatmaya karar verdi. Gece bütün ağırlığıyla çökmüştü. Mesud yola çıkmaları için onları gece yarısı uyandıracaktı.

Bir kez daha Talon'la Rıza büyük odaya yerleştiler, Mesud ve ailesi çekildi. Ravan sadece kendisi için hazırlanmış olan küçük odaya gitti.

Mesud gecenin sessizliğinde elinde mumla büyük odaya gelerek gençleri uyandırdı. Tepkilerinin ne olacağını biliyordu, gençler bir anda uyanarak silahlarına davranırken Mesud geriye çekilmişti. Fısıldayarak onlara zamanın geldiğini söyledi ve mumu uygun bir yere bırakarak odadan çıktı. İkisi de zaten giyinikti; dış giysilerini üstlerine geçirip, sivri bir tepesi ve kulaklarıyla boyunlarını koruyan tavşan kürkünden şapkalarını takmaları sadece bir dakikalarını aldı. At derisinden çizmelerini ayaklarına geçirip silahlarını alarak, atları eyerlemek için sessizce dışarı çıktılar.

Prenses arkasında Mesud'la beraber ahıra geldi. Ellerinde yolda içmek için su, biraz kurutulmuş et, kaynatılıp yenilebilecek

suya bastırılmış mercimek ve biraz bayat *barbari* ile dolu çıkınlar vardı.

Ravan dizlerine kadar inen koyun postundan büyük bir cekete sarınmıştı; ayaklarında at derisinden çizmeler vardı ve başına, saçlarını gizleyen ve yüzünün çok küçük bir kısmını açıkta bırakan tavşan kürkü bir şapka geçirmişti. Komşuların duymaması için üçü birden sessizce atları ahırdan çıkartıp bahçeyi geçtiler. Kar toynak seslerini bastırdığı için atlar hiç ses çıkartmıyordu. Zayıf ay ışığında bile ağızlarından buhar çıktığını görebiliyorlardı. Mesud önce bir hareket olup olmadığına bakıp sokağı kontrol ettikten sonra onları geçirmek için bahçenin kapısına geldi. Gece sakindi, bulutların kısmen kapattığı dolunay etrafı aydınlatıyordu. Etrafı net bir şekilde görebiliyorlardı.

Mesud, Talon ile Rıza'nın ellerini sıktı. "Ona iyi bakın ve Efendi'ye ulaşın" diye fısıldadı. Gençler başlarını salladı. Söze gerek yoktu.

"Yolunuz açık olsun" dedi Mesud.

"Tanrı sizi korusun" diye yanıt verdiler.

Mesud daha sonra Ravan'ın elini tutarak tekrar öptü. "Yolunuz açık olsun, prensesim; Allah sizi korusun ve selamete götürsün."

Ravan yanıt olarak Mesud'un elini sıktı ve sonra gösterdiği yönde ilerlemeye başladılar.

Ellerinden geldiğince dar sokaklardan ve gölgelerin arasından giderek, atları şehrin sonuna kadar yürüttüler. Şehrin surlarının tamir edilmekte olan sınırına geldiklerinde insan sesleri duydular ve gölgelerin içine karıştılar.

Talon dizginlerini Rıza'nın eline tutuşturarak neler olduğunu görmek için ilerledi. Onların bulunduğu sokağı kesen sokağa bakınca, elli metre kadar ileride, bir mangalın yanında ısınan iki nöbetçi gördü. Fark edilmeden atları sokağın karşısına geçirmeleri gerekiyordu, ondan sonra rahatça atlarına binebilirlerdi.

Talon aceleyle arkadaşlarının yanına dönüp gördüklerini anlattı. "Ben onları oyalamak için yolun aşağısına gideceğim ve beni görmelerini sağlayacağım" dedi onlara. "Nöbetçiler arkam-

dan gelmeye başladıklarında yolu geçin ve hendeğin karşısındaki otlaklarda beni bekleyin."

İkisi de başını salladı ve Talon karanlık bir ara sokakta kayboldu.

Çok geçmeden Ravan ve Rıza diğer sokağın çok ilerisinde bir bağırtı duydular. Köşeden gizlice bakan Rıza ateşin yanında atlılar gördü ama Talon yoktu. Tekrar aynı bağırış duyuldu ve mangalın yanındaki iki adam neler olduğunu görebilmek için ayağa kalktı. Ne yapacaklarına karar veremediler. Sonra bir bağırtı daha duydular; bir sarhoşun bağırtısıydı bu. İki asker homurdanarak mızraklarını alıp yolun aşağısına doğru koştular.

Onlar mangaldan uzaklaşır uzaklaşmaz Ravan ile Rıza atları hızla sokaktan geçirdi. Eğer askerler arkalarına baksalardı onları net bir şekilde görürlerdi; ancak askerlerin dikkati sokağın ortasında elleri ve kollarıyla işaretler yaparak dans eden karartıya odaklanmıştı.

Sarhoş taklidi yapan Talon koşarak yaklaşan askerlere bağırarak küfrediyordu. Talon askerler otuz-kırk metre yaklaşana kadar bekledi, sonra dönerek yandaki bir sokağın gölgelerine karıştı. Askerler sokağın başına gelince durup dikkatle baktılar ama onu göremediler. Öfkeyle ve kararsız bir halde birkaç dakika orada durdular ama tehlikeli olabilecek bu karanlık, dar sokağa girmediler. Küfrederek ve mızraklarını tehditkâr bir şekilde kaldırarak ateşin yanına geri döndüler. İkisi de oradan geçen atların surdaki yarıktan çıktığını fark etmemişti.

Talon nefes nefese diğerlerinin yanına geldi. Rıza ile Ravan ona gülümsediler.

Ravan, "İyi bir gösteriydi, Talon" dedi. "Daha önce hiç sarhoş olmuş muydun?"

"Hayır, hanımım" diye yanıt verdi Talon. "Ama babamın kalesindeki süvarilerin arasında pek çok sarhoş gördüm. Böyle davranıyorlardı, onun için bunun askerleri harekete geçireceğini düşündüm."

Sessizce atlarına atlayıp yürüyüş hızında ilerlemeye başladılar. Çok geçmeden ay ışığı tekerlek izlerinin göründüğü, çamur-

lu ve çok kullanılmış bir yolu ortaya çıkardı; Hamedan'a giden yoldu bu.

İnce bulut örtüsünden sızan ay ışığının yardımıyla bütün gece at sürdüler. Ay ışığı soğuk ve ıssız arazileri aydınlatıyordu. İlerlemek çok kolay olmuyordu ve yol çok engebeliydi, sık sık atları yürütmeleri gerekiyordu. Buna rağmen yollarının üzerindeki ilk kasaba olan Takestan'a doğru bayağı yol kat etmişlerdi. Şafak söktüğünde hâlâ yoldaydılar. Gökyüzü açıldı ve doğu aydınlandı, sonra güneş kar ve buzdan kalın bir örtüyle kaplanmış bu soğuk, haşin toprağı aydınlatarak gururla ufukta yükseldi. Boş ve engin Hamedan ovasında görebildikleri birkaç ağaç da kuru ve çıplaktı. Bu manzara kendilerini küçücük ve önemsiz hissetmelerine neden oldu. Ne arkalarında ne de önlerinde kimse yoktu; yaşama dair hiçbir işaret yoktu. Hepsi düşüncelerini kendine saklıyordu ama aynı şeyi düşünüyorlardı. Başka bir canlı görmeden ne kadar gitmemiz gerekecek? Hamedan'a gitmeye kalkışmakla aptallık mı ettik?

Saatler geçti ve güneş iyice yükseldi. Bulutsuz, mavi gökte parlayan güneşin kardaki yansısı gözlerini acıtıyordu. Hiç rüzgâr yoktu ve bunun için minnettardılar; yine de soğuk öğlene kadar sürdü.

Tayınlarından pek az yediler ve atlara heybelerden biraz tahıl verdiler. Rıza Takestan'a kadar önlerinde yirmi kilometre kadar yol kaldığını ve eğer acele ederlerse sokağa çıkma yasağından evvel oraya varabileceklerini söyledi onlara. İyice şiddetlenen rüzgâr bereket versin ki arkalarından esiyordu ve onunla savaşmak zorunda kalmıyorlardı.

Bir ara Talon artık âdet edindiği üzere arkaya baktı ve yüksek Elburz dağlarının üstünde kuzeye doğru yoğun kara bulutların toplandığını gördü. Diğerlerine seslenerek o tarafı işaret etti.Kendi düşüncelerine gömülmüş olan Rıza ile Ravan ürktüler ve hemen arkasından hızlandılar. Hiçbiri daha çok kar yağacağına işaret eden o havaya yakalanmak istemiyordu.

Öğleden sonra geç bir saatte etrafı surlarla çevrili Takestan kasabasına vardılar. Onları durduracak hiçbir muhafız görünmü-

yordu ortalıkta. Buna biraz şaşırdılar ama konaklayacakları köhne bir hana girdikleri zaman nedenini anladılar. Askerler hancının misafirperverliğinden yararlanarak büyük ateşin etrafında ısınıyordu.

Askerlerin lideri üç kişilik bu grupla ilgilense de kâğıtlarını sormaktan öteye geçmedi.

Rıza hancıya kiraladıkları odaya yiyecek ve içecek getirmesini söyledi.

Atlarla ilgilenildikten sonra odaya yerleştiler. Gençlerin ikisi de döşeklerini yere sererek dışarıda koridorda uyumayı teklif ettiler ama Ravan onlara odada kalmalarını söyledi. Kendisi neredeyse üstündekileri hiç çıkartmadan yatakta uyuyacaktı. Odanın içi hâlâ çok soğuktu.

Rüzgâr bütün gece uğuldayarak hanın panjurlarını takırdattı. Yataklarının içine kadar sokulan soğuğu hissederek uyanıp yarının ne getireceğini merak ederek rüzgârı dinlediler.

Ertesi sabah, üşümüş ve dinlenememiş yolcular, askerler uyanmadan handan ayrıldı. Merak etse de onlara soru sormayan ve kimsenin de bilgi vermeye gönüllü olmadığı minnettar hancıya sikkeyle ödeme yapmışlardı. Rıza birkaç küçük sikke karşılığında ondan yol için biraz daha yiyecek almayı başarmıştı.

O gün önceki günden çok farklıydı. Gökyüzü kurşun gibi ağırdı ve bulutlar alçak dağların üstünde sürükleniyordu. Rüzgâr içe işliyordu ve çok geçmeden üşümeye başladılar. Tek tesellileri havanın henüz kar yağmayacak kadar soğuk olmasıydı. Kalın, yün koyun postundan paltoları onları rüzgârdan bir noktaya kadar koruyordu ama havanın ısısı sürekli düşüyordu. Gittikçe daha sık attan inmek ve atların toynaklarında topaklar halinde biriken buzları temizlemek zorunda kalıyorlardı.

Rüzgâr giysilerini savuruyor ve açıkta kalan yerlerini iliklerine kadar donduruyordu. Yüzlerini hem büyük kürk şapkaları hem de yüzlerinin alt kısmına sardıkları atkıları örtüyordu ve sadece gözleri açıktaydı.

Rıza en önden gidiyor, onu Ravan ve en arkadan Talon izliyordu. Rıza doğru yolda olduklarından emindi ama ışık artık yo-

lu seçemeyecek kadar azalmaya başlamıştı. Bu berbat koşullara göğüs gererek, gerçekte olduğundan daha çok yol kat ettiklerini umarak sebatla yola devam ettiler. Günün ilerleyen saatlerinde atlar da dâhil olmak üzere hepsi bitkinlikten tükenmek üzereyken Rıza uzakta bir koruluk ile bir öbek kulübe seçti. Diğerlerine seslenerek kulübeleri işaret etti. Hepsi hızla oraya doğru ilerlediler ve yol boyunca adeta kar yığınlarının içine gömülmüş halde dört uzun ve alçak tavanlı kulübe gördüler. Ağaçların arasına dağılmışlardı ve terk edilmiş gibiydiler.

Hiçbir yerde hayat işareti yoktu, sadece ağıt yakan rüzgâr ile ağaçların donmuş dallarının çıtırtısı duyuluyordu. Metal bir nesnenin çıkardığı ritmik bir tıngırtı sesi bu ıssızlığı iyice vurguluyordu. Yolcular kulübelerin bu terk edilmiş görüntüsünden hoşlanmadılar ama daha fazla ilerleyemeyeceklerini biliyorlardı ve görünürde hiç kasaba yoktu.

Talon eyerinin üstünden diğer ikisine doğru eğilerek rüzgârın içinden bağırdı. "Buraya sığınmalıyız, hanımım. Hava devam edemeyeceğimiz kadar soğudu."

Ravan başını sallayarak en yakındaki kulübeye işaret etti. "Atları da yanımıza almalıyız, yoksa soğuktan ölürler."

Gençler başlarını salladı. Talon atından indi, sonra mızrağını alarak Ravan'ın gösterdiği kulübeye doğru ilerledi. Kapıda durdu. Sürgülü tahta kapının önüne kar yığılmıştı. Talon temkinli bir şekilde mızrağının ucuyla kapıyı itti. Kapı yerinden oynamadı. Bu sefer Talon kendisi yüklendi ve kapı soğuktan kopacak gibi görünen yıpranmış ve çatlamış deri menteşelerinden içeri doğru açıldı.

Talon dikkatle karanlığa baktıktan sonra ihtiyatla küçük odaya girdi. Oda boş sayılırdı, sert toprak zemin sazlarla kaplıydı. Karşı duvarın dibindeki kırık sıradan başka eşya yoktu. Sağda, çok kullanılmaktan kararmış bir ocak, üstünde balçıktan yapılmış kaba saba bir baca vardı. Kalın kerpiç duvarlar ve yine kalın sazdan çatı rüzgârın sesini boğuyordu. Talon geceyi orada geçirebileceklerine karar verdi.

Dışarı çıkarak hâlâ atlarının üstünde duran arkadaşlarına ses-

lendi. Yüzü ve çenesi soğuktan uyuşmuştu ve konuşmakta zorlanıyordu. "Gece burada kalacağız; atlan da içeri alabiliriz."

Talon Cabbar'ı kulubeye sokmaya çalıştı. Cabbar kapıdan geçerken biraz sorun yaşadı ama içeri girince rüzgârdan kurtulduğu için rahatladı. Atları büyük odanın köşesine götürdüler. Kısa sürede çakmaktaşı ve kırık sıranın parçalarıyla ateş yaktılar. Dışarıda, duvara dizilmiş donmuş odunlar da buldular. Sonra ateşin yanına oturdular.

"Sence kasabadan ne kadar uzaktayız, Rıza?" diye sordu Talon.

"Emin değilim" diye yanıtladı Rıza. "En az kırk beş kilometre daha yolumuz olmalı. Bu havada o kadar yol gidemezdik" diye ekledi.

Ravan başıyla onayladı. "Burada oturup rüzgârın dinmesini bekleyeceğiz. O kadar üşüyorum ki." Titriyordu.

Talon ateşin yanında ona daha çok yer açtı. Artık resmiyetle ilgilenmiyorlardı. En önemli öncelikleri hayatta kalmaktı ve eğer Ravan üşüyorsa o halde ısıtılmalıydı.

Soğuk ve dışarıda inleyen rüzgâr yüzünden, soğuk et ile bayat *nan*dan ibaret hafif bir akşam yemeği yedikten sonra üçü de yatmaya hazırdı. Talon'la Rıza bilmedikleri bir bölgede oldukları için ikisinden birinin gece boyunca nöbetçi kalmasına karar verdiler. Talon gecenin ilk yarısında kendisinin nöbet tutacağını ve Rıza'nın biraz uyumasını söyledi arkadaşına. Diğer ikisi hemen döşeklerini sererek uykuya daldılar, Talon büyük kulübenin tek odasında dolaşmaya başladı.

Önce atların yanına gitti ve hiçbir sorunları olmadığından emin oldu. Hallerinden oldukça hoşnut görünüyorlardı. Bol yiyecekleri olmasa da dışarının içe işleyen soğuğundan kurtuldukları için memnundular.

Dışarıda ağaçlarla oyun oynayan rüzgârı dinledi. Kapıyı döven karın sesini duyabiliyordu ve havanın ne zaman ısınacağını merak ediyordu. Hayatında hiç bu kadar üşümemişti. Samiran'da kışlar, özellikle çok sıcak yazların ardından soğuk geçerdi ama hiç böyle bir soğuk olmamıştı. Soğuk sanki canlı gibiydi.

Kemiklerinin içine işliyor, onu zayıf ve halsiz düşürüyordu. İnsana yatıp uyuma isteği veriyordu. Arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmamak için bu düşünceyle savaştı. Uyanık kalmak için dolaşması gerektiğini anlayınca rüzgârın geçici olarak hafiflediği bir anda kapıyı açıp gecenin içine süzüldü.

Bulutlar dağılmıştı, Ay buz gibi ihtişamı içinde gökyüzünde yıldızların arasında pırıl pırıl parlıyordu. Etraf neredeyse gündüz gibi aydınlıktı. Talon hayranlıkla gökyüzüne baktı. Gökteki sayısız yıldızlar her zaman onu büyülemişti. Onları havaya asılmış ışık küreleri olarak hayal ederdi. Jean için kısa bir dua mırıldandı ve sonra yoldan aşağıya bakmak için kulübenin etrafını dolaştı. Rüzgârın hafiflediğini fark etti.

Az kalsın bir atın ağzındaki gemin şıkırtısını hiç duymayacaktı. Talon olduğu yerde donup kaldı ve dışarıya kulak kabarttı. Sesin nereden geldiğini kestirmeye çalışıyordu. Ses o gece duymak istemediği tek yönden, yolun Gazvin tarafından geliyor gibiydi.

Yavaşça alçak kulübenin gölgesinin altına yattı; diğerlerini telaşlandırmadan önce ne olduğunu görmeliydi.

Sonra onları gördü. Üç adam tepenin üstünden, Gazvin istikametinden geliyordu. Kalın giyinmişlerdi, Talon hepsinin silahlı olduğunu ve mızrak taşıdığını görebiliyordu.

Ağaçların arasına kümelenmiş kulübeleri görebilecekleri tepenin doruğuna ulaştıkları zaman sessiz, tehditkâr üç kara siluet durdu. Bir asır gibi gelen bir süre evlerden tarafa baktılar. Talon'dan üç yüz metre kadar uzaktaydılar. Talon gölgelerin arasında bile olsa kendisini görmemeleri için hareket etmedi. Kaçış yoluna baktı ve eğer gerekirse kulübenin kapısına ulaşmak için gölgelerden yararlanabileceğini gördü.

Atlılar hareketsizdi. Bu kadar hareketsiz ve sessiz olmaları pek iyiye işaret değildi. Talon'un yüreği ezildi. Alamut'tan gelen adamlar onları bu kadar uzaklıkta, bu kadar hızlı takip etmiş olabilirler miydi? Buna inanması zordu ama işte bu üç tehditkâr adam sanki orada birilerinin olduğunu biliyorlarmış gibi kulübelere bakıyorlardı.

Talon arkadaşlarının yanına dönmeye karar verdi. Üç adam el kol hareketleriyle konuşmaya başlamışlardı ve hemen harekete geçmesi gerekiyordu. Adamlar kulübelere yaklaşmaya hazırlanıyorlardı. Talon bir hayalet gibi gölgelerin arasından kayıp saniyeler içinde eve girdi ve arkadaşlarını sarsarak uyandırdı. Ateşin loş ışığında onlara gördüklerini mümkün olduğu kadar hızla anlattı.

"Bunlar savaşçı. Burayı uzun süre izlediler; bu hiç hoşuma gitmedi. Sanırım başımız dertte ve ilk darbeyi biz indirmek zorunda kalabiliriz."

Rıza iki yayı alırken Ravan da mızraklarını kaptı. Her biri bir kılıç ve bıçak taşıyordu. Gençler okluklarından çıkarttıkları okları aceleyle yaylarına geçirdiler. Ateşin üstü örtüldü ve üçü birden kulübeden dışarı süzüldü – içeride kalmak kapana kısılmak demek olurdu.

Atlılar iyice yaklaşmıştı ve birbirlerinden epey ayrıydılar; sanki bir sorun çıkmasını bekliyorlarmış gibi mızraklarını hazır tutarak yavaşça ilerliyorlardı.

Talon, Rıza ve Ravan çabucak birbirlerine danıştılar.

"İlk atışta en az ikisini devirmeli, sonra diğerini halletmeliyiz." dedi Talon.

"Atış yapmak için ışığa çıkmamız gerekiyor. Bizi görürler" diye fısıldadı Rıza.

"Evet ama ikimiz de hızlıyız. Her birine birer atış yapacağız. Eğer okla öldüremezsek mızraklanmızı kullanmamız gerekecek, çünkü o kadar yakınlar ki bizi ezip geçebilirler."

"Mızrakları ve iki oku benim tutmamın yardımı olur mu?" diye fısıldadı Ravan. İkisi de ona birer ok verdiler. Atlılar şimdi yüz metre ötedeydiler.

"Şimdi gitmeliyiz" diye fısıldadı Talon.

İki genç ellerinde gerilmiş yaylarıyla birlikte, iyi atış yapabilecekleri bir yere doğru koştular. Atlılar onları gördü ve ne yaptıklarını anlayarak kendilerini sakınmak için hızla manevra yaptılar. Acemi asker değildi bunlar. Hayvanlarını mahmuzlayarak üç farklı yöne dağıldılar. Yaylar tıngırdadı ve iki ok hedeflerine doğ-

ru uçtu. Oklardan biri ikinci atlının kolunun altından göğsüne saplandı. Adam atından düştü.

İkinci ok liderlerinin atının ön bacağının hemen arkasına saplandı. Rıza adamı vuramayacağını anlayınca özellikle ata nişan almıştı.

At bağırarak yere yıkılırken binicisini fırlattı; adam omzunun üstüne düşerek bir kar yığınının içine yuvarlandı. Üçüncü adam ağaçlara doğru kaçmaya çalıştı ama sonra fikrini değiştirip karın içinde öylece duran üç siluete saldırmaya karar verdi. Bir savaş çığlığı atıp havaya bir kar bulutu kaldırarak atını çevirdi. Mızrağını aşağı indirdi ve küçük kalkanını bedenine siper edip atını vahşice mahmuzlayarak saldırıya geçti. Onlardan sadece yetmiş metre kadar uzaktaydı.

Talon'la Rıza, Ravan'ın elinden okları kaparken, Ravan da mızrağını kaldırıp bir adım geri çekilerek çarpışmaya hazırlandı. Gençler aceleyle oklarını yaylarına geçirip attılar ama soğuk etkisini göstermişti. Talon'un yayı koptu ve oku ağaçlara doğru uçtu. Rıza'nın uyuşmuş parmakları okunu doğru dürüst geçiremedi ama yine de atışını yaptı ve ok atın yüzüne saplandı. Atın sol gözü çıktı. Hayvan acı içinde bağırıp başını geriye atarak aniden döndü. Az kalsın binicisini yere fırlatıyordu ama adam gerçekten çok iyi biniciydi. Küfrederek ve delirmiş hayvana bağırarak hızla üçünün yanından geçti ve atını kontrol altına almaya odaklandı.

Talon, yanından geçen atlıya vurmaya çalışan ama hedefini kaçıran Ravan'dan mızrağını kaptı.

Rıza'ya yere düşen atlıyı bulup işini bitirmesini, kendisinin hâlâ atın üstündeki adamla ilgileneceğini söyledi bağırarak. Ravan'ı bir nebze de olsa korumak için kapının yanındaki duvara iterek mızrağını kaldırdı. Eğer adam atıyla geri gelir de saldırmaya kalkışırsa açık bir hedef olacaktı.

Talon, Rıza'nın diğer savaşçıyla mücadele ettiğini görebiliyordu; haykırışları ve birbirine çarpan çeliklerin sesini duyabiliyordu. Ona yardıma koşana kadar arkadaşının dayanmasını diledi.

Talon'un düşmanı yaralı atını sakinleştirmeye çalışmaktan vazgeçip atından indi. Yaklaşık elli metre uzaktaydı. Kınından çektiği kılıcıyla kara bata çıka Talon'la kıza doğru geliyordu. Adam kılıcını havada tutarak ihtiyatla Talon'a yaklaştı.

Talon da kılıcını çekti, rakibinin zincir zırhı vardı ve kalkanını elinde tutuyordu. Talon adamı yavaş yavaş yıpratması gerektiğine karar verdi. Adam kendisinden yaşlıydı ve deneyimli bir savaşçı gibi görünüyordu. Yüzünde zor bir hayatın izleri vardı. Uzun bıyığı ve saçları bakımsızdı.

Adam kararmış, kırık dişlerinin arasından tehditkâr bir şekilde sırıtıyordu. Acele ediyordu. Sanki zemini sınıyormuş gibi sekerek birkaç adım attı, sonra hızla yürüyerek aniden döndü. Kılıcı hızla yere indi, sonra süratle sola dönerek Talon'un kılıç tutan koluna vurdu. Eğer kılıç hedefini bulmuş olsaydı, Talon'un kolu dirseğinden kopmuş olacaktı. Talon kaygan karın içinde, üstündeki onca ağır giysiyle çok hızlı hareket etmek zorundaydı. Adam arka arkaya sert hamlelerde bulunurken Talon yana çekiliyor ve elinden geldiğince darbeleri savuşturuyordu. Bir an geldi, ayağı kayan Talon yere yuvarlandı. Adamın gözleri parlıyordu. Talon hızla üzerine inen kılıcı kılıcıyla savuşturdu; kılıç o kadar hızlı inmişti ki sarsıntı Talon'un kolunu uyuşturdu. Kıvılcımlar çıktı; sonra Talon tekrar ayağa kalkarak kulübeden uzaklaştı. İkisi de nefes nefeseydi ama üstünlüğün diğer adamda olduğu açıktı. Adam bu dövüşten zevk alıyordu.

Adam kılıcını savurarak öne atıldı ve Talon bir kez daha başını eğerek darbeyi savuşturmaya hazırlandı. Ancak bu defa adam tuhaf bir şekilde fazladan bir kez daha sekti ve sonra sanki dosdoğru gökyüzüne bakmak istiyormuş gibi sırtını yay gibi geriye eğdi. Kılıç tutan eli geriye düştü ve diğer eli arkasına uzandı. Yüzünde beliren şaşkınlık ifadesinin yerini hemen sonra kaygılı bir ifade aldı ve aptallaşan Talon'un tam önünde ağzından kan kusarak yüzükoyun karların içine düştü.

Talon birkaç saniye gözlerini yerdeki rakibine dikerek öylece durdu. Sonra başını kaldırdı ve hâlâ Rıza'nın yayını elinde tutan Ravan'ı gördü. Yüzünde hayranlık dolu bir ifade belirdi. Ağaçla-

rın diğer tarafındaki mücadelenin hâlâ devam ettiğini duyabiliyordu ve eğer onun rakibi de kendisininki gibiyse Rıza'nın sonu yakındı. Gerçekten de Rıza'nın ince bir ağacın arkasına sindiğini, diğerinin kılıcının tıslayarak büyük bir güçle talihsiz ağaca indiğini ve iki rakibin sarsıntıdan küçük bir çığ gibi düşen karların altında kaldığını gördü. Ne var ki ikisi de karları silkeleyerek çarpışmaya devam ettiler.

Dövüş ikisi için de yorucuydu. Talon arkadaşının başının dertte olduğunu açıkça görüyordu. Cesaret verici sözler söyleyip bir mızrak kaparak onlara doğru koştu. O ana kadar kavgayı yönlendirmiş olan adam artık hayatı için dövüşeceğini anlamıştı. Kavgayı bitirmek için son bir umutsuz çaba gösterdi ve Rıza'nın işini bitirip, arkadan gelen yeni tehdidin hakkından gelebilmek için bütün gücünü kullandı. Rıza bir ağaçtan diğerine kaçtı, çılgına dönen adam kılıcıyla geniş kavisler çizerek onu kovalarken birkaç körpe ağacı da doğradı. Adam Rıza'nın kendisini Talon'un daha önce dövüştüğü yere çektiğini çok geç anladı; şimdi karşısında üç kişi vardı – Ravan da tehditkâr bir şekilde elinde bir mızrak tutuyordu.

Adamın ayaklarının ucunda arkadaşının cesedi yatıyordu. Her biri üstüne bir silah doğrultmuş olan üçlünün ortasında durdu. Yavaşça kılıcını aşağı indirdi.

Rıza ona bağırdı, "Teslim oluyor musun?"

Adam düşünüyor gibiydi; sonra sanki 'ne hale düştüm' der gibi yüzünü buruşturdu ve kılıcını yere attı.

Rıza kılıcı alarak yüksek sesle, "Arkanı dön" dedi. "Sen bir esirsin. Kaçmaya çalışırsan ölürsün."

Adam başını sallayarak arkasını döndü. Talon, Ravan'dan evde ip olup olmadığına bakmasını istedi. Ravan başını sallayarak karanlık kulübeye koştu ve biraz sonra kendi eşyalarının arasından aldığı deri bir iple geri döndü. Talon ona mızrağını verdi ve Talon esirin zırhlı eldivenlerini çıkartarak ellerini arkasından sıkıca bağladı. Artık güvendeydiler. Adamın yüzünü kendilerine çevirerek karın içine zorla diz çöktürdüler. Adamın kürk şapkası yere düşerken uzun, kirli saçları esmer yüzüne dağıldı.

"Kimsin ve bizden ne istiyorsun?" diye sordu Talon, sert bir sesle.

Adam başını kaldırıp ona baktı. "Bize üç suçlunun bu yolda olduğu söylendi ve Gazvin'e geri getirilmeleri istendi."

"Sizi kim yolladı, köpek?" diye bağırdı Rıza.

"Ahmet isminde bir adam eğer kızı yakalayabilirsek bize altın vereceğini söyleyen bir haberci gönderdi" diye yanıtladı esir, inecek darbeden korunmak için geri çekilirken.

Üçü birbirine baktı.

"'Ahmet isminde bir adam' da ne demek? Onu gördün mü?" diye sordu Ravan.

Adam uzun, yağlı perçemleri esmer yüzünün etrafında sallanırken başını iki yana salladı. "Hayır. Bizi nerede bulacağını bilen bir haberci gönderdi. Bazı arkadaşlarımız kuzeye gitti. Üçümüze de bu yoldan gitmemiz söylendi. Gazvin'den çıkan bütün yollardan adamlar gönderdiler."

Üç yolcu da paralı askerlerle çarpıştıklarını anladı. Bu adamlar kılıç kullanarak yaşıyor ve en yüksek teklifi verene çalışıyordu. Araş Han'ın gücünü hafife almışlardı. Onun kolunun çok uzağa erişebildiği ve onları yakalamak –ya da öldürmek- için her şeyi yapabileceği açıkça ortadaydı.

"Size ne kadar ödediler?" diye sordu Talon.

Adam başını iki yana salladı. "Yeterince değil. Ödemenin yarısını da iş bitince yapacaklardı."

Rıza onu küçümseyerek güldü. Kazandıkları zaferin verdiği rahatlama açıkça görülüyordu. "Biz fedaiyiz. Size bunu söylediler mi?"

Adamın yüzünde bir telaş ifadesi belirdi. Gözleri korkuyla dolarak başını iki yana salladı. Hiçbir şey söylemedi ama ödünün koptuğu belliydi.

Kendini ilk toparlayan Talon oldu. Gece iyice ilerlemişti. Oradan ayrılmadan önce dinlenmeleri gerekiyordu.

Talon, Rıza'dan adamın üstünde silah veya değerli başka bir şey olup olmadığını kontrol etmesini istedi. Adamın zincir zırhını da almaya karar verdiler. Onu çözdüler ve adam zincir zırh

gömleğini çıkarmaya çalışırken başında beklediler. Elleriyle ayaklarını tekrar bağladıktan sonra Talon, Rıza'yı onun başında bıraktı.

Ravan paralı askerlerin başıboş kalan atlarının peşinden koştu; bu arada Talon öldürdüğü ilk adamın yanına gitti. O da zincir zırhlıydı, böylece Talon adamın hareketsiz bedeninden gömleğini çıkartıp silahlarını almak için zahmetli bir uğraşa girişti. Talon bir gün bu zırha ihtiyaçları olabileceğini düşünüyordu. Alamut'tan ayrılırken yanlarına zırh alamamışlardı ama şimdi düşmanların ganimetine konuyorlardı.

Talon işini bitirdikten sonra ikinci adamın yanına gitti. Oku adamın vücudundan çıkarıp karda temizledi.

Bu arada Ravan aslında çok işlerine yarabilecek bir atla geri geldi. Ama at yaralı ve ıstırap içindeydi, Talon'dan onu öldürmesini istedi. Rıza esiri kontrol altında tutuyordu ve bu tatsız işle ilgilenemezdi. Talon bunu yapmaktan nefret ediyordu ama başka seçenek olmadığını anlamıştı. Ağaçların yanında duran hayvana doğru ilerledi. Hayvanın başı aşağıdaydı ve acıyla yeri eşeliyordu. Talon'u görünce başını arkaya atarak sağlam gözüyle ona baktı. Talon ona doğru yaklaşırken hayvan geri geri çekiliyordu.

Talon hayvana usulca bir şeyler söyleyerek elini uzattı. Hayvan ihtiyatlı bir şekilde ona baktı ama Talon'un yanına gelip yere sarkan dizginlerini tutmasına izin verdi. Talon tedirgin olan hayvanla sürekli konuşuyordu. Eyeri ve eyer torbalarını hayvanın üstünden aldı. Sonra yavaşça bıçağını çıkarttı. Bıçağı hayvanın boğazına soktu ve sonra şahdamarındaki kuvvetli zonklamayı hissetti. Zavallı at geri çekilmeye fırsat bulamadan Talon büyük damarı kesmişti. Hayvan sağrısının üstüne çökerken Talon'u da kendisiyle beraber birkaç metre sürükledi; kan kuvvetle fışkırıyordu. Hayvan ayakları birbirinden ayrık halde, titreyerek ayağa kalktı.

Talon'un gözleri yaşlarla dolmuştu ve sürekli atla konuşuyordu. Atın sağlam gözü donuklaştı ve zayıflayan hayvan yere yıkılmaya başladı. Talon hayvan hareketsiz kalana kadar onun başını tuttu.

Gözlerindeki yaşlan silerek kendini toparladıktan sonra eyer torbalannı kanştırmaya başladı. Adamlar uzun bir yolculuk için gerekli hazırlıklarını yapmışlardı. Torbalarda pek çok yiyecek vardı. Torbalardan birinde küçük bir kese altınla kirli ve berbat kokan yedek giyecekler buldu. Onları bir yana bıraktı ve erzakla altınları aldı. Ata son bir kez baktıktan sonra arkadaşlarının yanına döndü.

Ravan da diğer atların eyer torbalarını almıştı ve ganimetlerini bir yığın halinde bir araya toplamıştı. Soğuk tekrar kendini hissettirmeye başlamıştı.

Kulübeye girip ateşi tekrar yaktılar. Yeni atı da odaya alıp diğerlerinin yanına götürdüler. İçerdeki atlar huzursuzdu. Çarpışma seslerini duymuşlardı ve keskin burunları kan kokusunu almıştı. Süvarileri içeri girip onlarla konuşunca sakinleştiler.

Gecenin geri kalan kısmında başkalannın gelmesi pek mümkün görünmüyordu. Sızlanan esiri dışarıda bırakarak bütün zincir zırhlan, yedek silahları ve eyer torbalarını içeri taşıdılar.

Ravan üstündeki gerginliği atarken çatışmanın heyecanıyla titriyordu. Talon ona doğru uzanarak elini omzuna koydu. "Rıza" dedi, "beni hanımım kurtardı ve ben ona hayatımı borçluyum." Bunu söylerken loş odada Ravan'ın gölgeli gözlerine bakıyordu.

Rıza onlara baktı. "Nasıl?"

"Dövüştüğüm adamı senin yayınla gönderdiği ok ile öldürdü" dedi Talon, gülümseyerek.

"Hanımım, sen gerçekten bir savaşçısın. Bu yaptığınla ikimizi de korudun. Sana yürekten teşekkür ediyorum." dedi Rıza hayranlıkla. Yüzü büyük bir memnuniyetle parlayarak yumruğunu havaya kaldırdı. "Şimdi gerçekten bir savaşçı ekibi olduk! Hepimizin kılıcı düşmanımızın kanıyla ıslandı."

Yolculuğa başladıklarından bu yana Ravan ilk kez gülümseyerek Talon'a baktı; Talon da elini çekerek ona gülümsedi.

Sonra pratik bir soru sordu. "Esiri ne yapacağız?"

Hepsi ne yapılması gerektiğini biliyor ama bunu dile getirmek istemiyordu.

İlk konuşan Talon oldu. "Onu esir aldık ama yanımızda gö-

türemeyiz. Her an kaçma imkânı bulacak ve sonra da peşimizdekilere yerimizi söyleyecektir. Ama onu öldürmek de istemiyorum. Bu gece yeterince kan döküldü."

Arkadaşları da ona bakarak başlarını salladılar. Sonra Ravan çekingen bir sesle, "Onu burada bırakabiliriz" dedi.

"Ona at bırakmayız ama yanına biraz yiyecek, odun kesmesi için de bir bıçak bırakabiliriz."

"O halde karar verildi" dedi Talon, memnuniyetle. Savaşçı olabilirlerdi ama kana susamış cani değillerdi. "Gidip onu içeri getireyim, yoksa orada ölüp gidecek."

Esiri kapının yanında tir tir titrerken buldu.

Onu sıcak odanın içine çeken Talon, en saldırgan sesiyle çenesini kapatırsa yaşayabileceğini söyledi. Adam başını sallayarak soğuk zemine rahatça yerleşmeye çalıştı. Kolları ve elleri hâlâ bağlıydı ama Talon adamın bacağını bir zincir zırha bağlayarak ek önlem aldı, böylece hareket ettiği zaman uyanabileceklerdi. Talon adama biraz uyumasını söyleyerek üstüne bir battaniye attı. Sonra diğerlerine dönüp başını salladı ve hepsi yanan ateşin yanında uyumak üzere battaniyelerine sarındılar.

Ravan ve gençler sabah uyandıklarında hava yine buz gibiydi. Ateş neredeyse sönmüştü. Rıza hızla ateşi canlandırdıktan sonra esire baktı. Adam hâlâ uyuyordu, yanına gidip ayağıyla hafifçe dürttü. Adam kımıldandı ve sırt üstü dönerek ona baktı. Rıza bağlarını kontrol etmek için adamı iterek yüzüstü çevirdi. Bağlarının hâlâ sıkı olduğunu görerek esiri tekrar sırtüstü döndürdü.

"Orada kal ve hareket edeyim deme, yoksa ölürsün" diye tehdit ettikten sonra, yolculuğun geri kalanı için çantaları ve denkleri hazırlamakla meşgul olan arkadaşlarına yardım etmeye başladı. Ateşin yanına içinde bir battaniye ile biraz yiyecek bulunan küçük bir bohça bıraktılar ve geri kalanları atlara yüklediler. Zincir zırhı yuvarlayıp denk yaparak fazla malzemeler ve yedek silahlarla birlikte yeni ata yüklediler. Az bir kahvaltıyla yetindiler. Geriye sadece esire kaderini bildirip oradan ayrılmak kalmıştı.

Ravan adamın yanına giderek başına dikildi. "Eğer ben Efen-

di'nin kız kardeşi olmasaydım, dün akşam eğlence olsun diye dilim dilim doğranırdın. Bu defa kendini şanslı sayabilirsin. Ama eğer bir daha yoluma çıkarsan ölürsün. Seni burada bırakıyoruz. Bir pislik olsan ve buna değmesen de yaşayıp yaşamaman Allah'a kalmış."

Adam korku dolu gözlerini ona dikti. "*Hanım*, beni böylece bırakamazsınız, soğuktan ölürüm. Lütfen beni böyle bırakmayın."

Ravan ona küçümseyerek baktı ve yalvarışlarına kulak asmadan dönüp uzaklaştı. Atları buz gibi soğuğa çıkarttılar. Cesetler bıraktıkları gibi, üstleri gece boyu yağan karla yarı örtülmüş, donmuş yığınlar halinde duruyordu.

Arkadaşları atları kulübeden çıkartırken Talon esirin yanına gitti. Adam köşeye büzüldü. Eski yoldaşına ait bıçağın Talon'un elinde olduğunu görünce onun kendisini öldürmeye geldiğini sanmıştı. Tam korku ve öfkeyle bağırmak üzereydi ki bıçak odanın esirden uzak olan diğer ucuna gürültüyle düştü.

Talon tek söz etmeden kapıyı arkasından kapatarak kulübeden çıktı ve atlanna binen arkadaşlarının yanına gitti. Güneye döndüler ve Hamedan'a giden yolun belli belirsiz izini takip ederek donla kaplı geniş ovada ilerlemeye başladılar.

* * *

Dört gün sonra, üstü başı perişan ve bitkin süvariler yanlarında bir yük beygiriyle birlikte Hamedan'ın kapılarına ulaştılar. Yorgun ve bezgin görünüyorlardı; yüzleri yemenilerin ve büyük kürk başlıkların altında yarı gizliydi.

Atlann kaburgaları sayılmaya başlamıştı ama dikkatli biri onların çok iyi cins olduklannı fark edebilirdi. Kapıdaki askerlerden biri çamura saplanarak yolu kapatan büyük yük arabalarıyla uğraştıkları için yolculardan birinin uzattığı belgeye şöyle bir bakarak eliyle geçmelerini işaret etti.

Eğer Sevgilim yüreğimse ona ne ad vereceğim?
Eğer yüreğim Sevgilimse adını nereden aldı?
İkisi o kadar iç içe geçmiş ki
Artık birini diğerinden ayıramıyorum.

Baba Tahir

Bölüm 18

Hamedan

Kızı kolunu çekiştirerek Ali Ferouz'u uyandırdı. Adam homurdanarak dönüp donuk gözlerle kolunu çekiştiren sekiz yaşındaki kızına baktı.

"Ne var, Borlour?" diye sordu, huysuz bir tavırla.

"Annem seni uyandırmamı söyledi, baba" dedi kız ince bir sesle. "Sokakta yabancılar var ve kapımızda duruyorlar. Annem korktu."

Ali biraz kestirdiği döşekten zorla kalktı. Hava soğuktu ve aksiliği üstündeydi. Ama eğer karısı endişelenmişse dışarıya bir göz atması ve durumu öğrenmesi iyi olurdu.

Kızının başını tıpışladı ve koridorda ilerleyerek zemin kattaki evinin oturma odasına yöneldi. Karısını gördüğü anda uykusundan eser kalmadı. Kadın korkmuştu, orası kesindi.

"Ne var, kadın?"

Karısı yanıt olarak, sokağa bakan panjurları kapalı pencereyi işaret etti.

"Kapıda insanlar var" diye fısıldadı.

Adam başını iki yana salladı. "Gidip onlarla konuşacağım" dedi, kendine güvenen bir tavırla.

Kadına pencereden uzak durmasını işaret ederek kapıya git-

ti. Kapıyı açtığında koyun kürkünden paltolara sarınmış ve başlarında sıska yüzlerini kısmen gizleyen kürk şapkalar olan üç kişiyle karşılaştı. Hepsi de silahlıydı. Gözlerine baktığı zaman tüyleri ürperdi. Gözleri ayaklarının altında eriyen karlar kadar soğuktu.

"Kimsiniz ve ne istiyorsunuz?" diye sordu, saldırgan bir sesle. Yanıt olarak içlerinden biri, sokaktan geçen herhangi birinin görmemesi için gizlice paltosunun içinden bir nesne çıkartarak ona gösterdi. Ali'nin nefesi kesildi. Küçük, ustaca yapılmış hançere sanki bir akrepmiş gibi baktı ve sonra hiç sesini çıkarmadan içeri girmelerini işaret etti.

Gözleri bir tuhaf olan, en uzun boylusu hızla yanından geçip çabucak oturma odasına göz gezdirdi. Basit mobilyalarla halıları ve bir köşede taş kesilmiş gibi duran Ali'nin karısını inceledi.

Ali öfkelenmişti.

"Ne yapıyor o?" diye sordu, diğer ikisine sertçe.

Şimdi tekrar paltonun kıvrımları arasına saklanan bıçağın sahibi, "Benim güvende olduğumdan emin olmaya çalışıyor" dedi.

Bunun bir kadın sesi olduğunu şaşkınlıkla fark eden Ali dönüp kendisine hançeri gösteren yabancıya dikkatle baktı. Kadın büyük kürk başlığını çıkartarak gür saçlarını serbest bıraktı. Ali ağzı açık halde, on sekizinden fazla olmayan ama kendine güveni açıkça görülen bu güzel kıza baktı.

"Bizi Feza'nın ağabeyi, Gazvin'li Mesud gönderdi. Ben Ravan, Efendi'nin kız kardeşiyim" dedi kız, sakin bir sesle.

Ali hemen Ravan'ın ayaklarının önünde diz çöktü. *"Hanım* Prenses, bilmiyordum" diye fısıldadı. "Sizi Mesud gönderdiği ve hançer de yanınızda olduğu için Allah'ın önünde sizin hizmetkârınızım. Benim adım Ali, emrinizdeyim."

Ravan adamın saygısını kabul ederek sakin bir yüzle başını salladı. "Kalacak güvenli bir yere ihtiyacımız var, Ali. Bu ev güvenli mi?"

"Bu ev güvenlidir, *Hanım* ama komşular çok meraklı insanlardır, burada kalmanız doğru olmaz."

Uzun boylu adam geri gelerek diğerlerine katıldı. Genç kadınla arkadaşına bir şey fısıldadı. İkisi de başlarını sallayarak onayladı, sonra adam dönüp Ali'ye baktı.

Ali yutkundu. "*Hanım*, buradan biraz uzakta, sokaktan içeride, büyük bahçeli bir evimiz var. Orası bu evden daha güvenlidir. Sizi oraya götüreceğim. Atla mı geldiniz?" diye sordu, yanıtı bildiği halde. Hamedan'a başka türlü gelemezlerdi. Üçü de başını salladı.

"Peki, onları nereye koydunuz, *Hanım*?" diye sordu prensese, kendine güveni yerine gelerek.

"Yakında ahırlar bulduk. Bu sorun olur mu?" diye sordu Ravan, endişeli bir sesle.

"Eğer onları orada uzun süre bırakırsak dikkat çeker, *Hanım*. Sabah erkenden sanki Hamedan'dan ayrılıyormuş gibi oraya gitmeli ve hayvanları size bahsettiğim eve götürmelisiniz."

Nereye gideceklerini sormaya can atıyordu ama bunu şimdi sormanın akıllıca olmayacağına karar verdi. Daha önce de İsmaililerle birlikte olmuştu ama bu grup diğerlerinden farklıydı.

"Oraya şimdi gidelim ister misiniz, *Hanım*?" diye sordu Ali, yaltaklanan bir ses tonuyla.

Ravan başını salladı ve adam paltosunu alıp hâlâ kaygılı görünen karısına gülümsedi. Prenses kadını teskin etmek için ona gülümsedi ama kadını sakinleştirmeyi başaramadı. Kızı annesinin eteğine yapışmış, kocaman gözlerindeki korkuyla yabancılara bakıyordu.

Güneşin karları erittiği sokakta etrafa sular sıçratarak ilerlediler. Yol kalabalık değildi, kalın paltolara bürünmüş dört kişi çamurlu yolda ilerlerken hiç dikkat çekmedi.

Mümkün olduğu kadar çabuk gözlerden uzaklaşmalıydılar, Ali hızlı adımlarla yürüyordu.

Dar bir sokak boyunca ilerlediler ve uzun bir duvarın yarısına kadar gelen büyük bir kapıya geldiler. Ali bir anahtar çıkartarak kapının kilidine sokup çevirdi ve arkasına yığılmış karı iterek kapıyı açtı. Onlara bahçeye girmelerini işaret ederek kapıyı hızlı bir hareketle kapatıp kilitledi. Döndü ve hiç bozulmamış karın üs-

tünde ilerleyerek ta uç taraftaki tek katlı, kerpiçten yapılmış büyük eve yöneldi.

Herhangi bir tehlikeye karşı tetikte olan Talon ile Rıza eve ve atları koyacaklarını tahmin ettikleri bitişikteki müştemilata dikkatle baktılar.

Ali bir başka anahtarla evin kapısını açarak onları oturma odasına aldı. Bu oda geldikleri evin odasından daha büyüktü ama sanki uzun bir süredir kullanılmamıştı. Panjurlar tam kapanmadığı için olsa gerek, pencerelerden birinin önünde küçük bir kar birikintisi vardı. Etrafa göz atan üç yolcu memnundular.

"Yakınlarda su var mı?" diye sordu prenses.

"*Hanım*, içecek ve yıkanacak suyunuz olacak" diye yanıtladı Ali. "Burayı temizlemeleri için birkaç kadın göndereceğim. Biri kişisel ihtiyaçlarınızı görecek, bir diğeri de yemek pişirecek. Siz bu arada rahatınıza bakın, lütfen. Ben giderken kapıyı dışarıdan kilitleyeceğim, böylece davetsiz kimse gelemez" dedi, onlara güvence vermeye çalışarak. Şüpheli bakışlar geri dönmüştü.

"Hemen gidip kadınları bulacak ve rahatınız için gerekli ayarlamaları yapacağım" dedi, aceleyle.

Prenses başını sallayınca oradan ayrıldı. Adam kapıya gidene kadar onu izlediler.

* * *

Rıza arkadaşlarına döndü. "Ona güveniyor musun, *Hanım*?" diye sordu Ali gittikten sonra Ravan'a.

"Emin değilim, Rıza. Ama Ali'nin herkes kadar güvenilir olduğunu söyleyen Mesud'a inanmak zorundayım, ne demekse bu."

"O halde tedbiri elden bırakmamalıyız" dedi Talon. Gerindi. "Yine de buraya geldiğimize memnunum. Belki yola çıkmadan önce birkaç gün dinlenebiliriz."

Ötekiler de hemfikirdi. Fazla oyalanmadan evi keşfetmeye başladılar. Kavanozlarda pek çok yiyecek malzemesi, yemeklik yağ, yemek pişirecek bir yer ve hatta kimsenin ne işe yaradığını bilmediği çok büyük bir leğen de dâhil olmak üzere mutfak mal-

zemeleri vardı. Yer yatılmayacak kadar soğuktu, üstünde uyumak için yüksek döşeklerin bulunduğu dört oda vardı.

Prenses en güzel odayı alarak diğer ikisini birbiriyle didişmeye bıraktı. En öncelikli iş olarak ateş yakmak için odun aramaya koyuldular.

Gençler dışarı çıkıp müştemilatı incelediler, gayet iyi durumdaydı ve ahır olarak kullanabilirlerdi.

Odaya odun taşıdılar ve kısa süre sonra odadaki ocakta keyifli bir ateş yanmaya başladı. Yerde her tarafa halılar ve kilimler yayılmıştı, onun için Gazvin'den bu yana ilk kez çizmelerini çıkarıp çıplak ayaklarının altındaki halıyı hissetme zevkini tattılar.

Prenses burnunu buruşturarak gençlere buldukları ilk fırsatta hamama gidip yıkanmaları gerektiğini, keçi gibi koktuklarını ve hatta keçiden bile beter göründüklerini söyledi. Gençler biraz utanarak güldüler ve onun da kendileri kadar pasaklı göründüğünü söylemekten kaçındılar. Talon nedenini anlayamasa da Ravan kokmuyordu.

Ali döndüğünde onları ateşin etrafına toplanmış buldu. Onlara başlarının üstünde yiyecek ve döşek taşıyan iki kadın getirmişti. Kadınlar tedirgin bir şekilde gülümseyerek yüklerini indirdiler ve prensesin önünde eğildikten sonra tek söz etmeden yemek hazırlamak üzere mutfağa gittiler.

Ali yanında bir adam daha getirmişti; adam prensesin önünde saygıyla eğildi. Ali onu birkaç sokak ötede oturan ağabeyi olarak tanıştırdı. Adı Kerim'di adamın ve Kerim'in onlar evdeyken kapıda bekçilik ve muhafızlık yapacağını söyledi. Ayrıca kendisi gelemediği zamanlarda hizmetlerine ağabeyi bakacaktı.

"Biz ağabeyim Ağa Han için gizli bir görevi yerine getirmek amacıyla buradayız" dedi prenses onlara. "Hiçbir koşul altında bundan kimseye tek söz etmeyeceksiniz, yoksa siz ve bütün aileniz cezalandırılırsınız." Bu cezanın ne olacağını söylemedi ama çıt çıkmayan odada bulunanlar için bunun ne anlama geldiği gayet açıktı. Ali ve Kerim sessizce başlarını salladılar.

"Size daha fazla yardımcı olabileceğim herhangi bir şey var mı, hanımım?" diye sordu Ali, nazikçe.

Ravan soğuk gözlerle ona baktı. "Kar erir erimez batıya gitmeliyim, belki Dezful'a kadar inmem gerekecek. Bu yolculuk için erzaka ve giyeceğe ihtiyacımız olacak. Sahip olduğumuz bütün giysiler üstümüzde, yeni giysilerimiz olsa iyi olur."

Ali ile Kerim başlarını salladılar. "Belki dinlendikten ve karnınız doyduktan sonra kadınlardan biri sizi kumaş alabileceğiniz bir yere götürür, sonra da kadınlarım çabucak size giysiler diker." Pratik bir çözüm olsa da karısının giysilerini teklif ederek bu güzel kızı aşağılayamazdı. "Paranız var mı, *Hanım*? Ben bulabilirim." Ravan elinden geldiğince sakin bir sesle, "Bağdat'a gitmeme yetecek kadar para bulursun sanırım" dedi.

Ali ağabeyine döndü, "Kerim" dedi, "yarın veya ertesi gün prenses için altın bulabilir miyiz?"

Kerim başını salladı. "Parayı bizim yerimize elinde tutan birkaç tüccarla bağlantım var, *Hanım*. Altını mümkün olduğunca çabuk getiririm."

Prenses duygularını hiç açığa vurmadan onları dinliyordu. "Acelesi yok, rahat ol" dedi, üstünde durmuyormuş gibi.

Bakışları tepkilerini ölçmek için arkadaşlarına kaydı. Talon'un dudağı biraz seğirse de gençler sanki bu konuşmadan sıkılmışlar da tavanda sinek arıyorlarmış gibiydiler.

Ali kalkıp kadınların ne yaptığına bakmaya gitti. Ravan, Kerim'e hamamın nerede olduğunu sordu. Kerim ona en yakın hamamın birkaç sokak ileride olduğunu ve yanındaki erkekleri oraya götürmekten memnun olacağını söyledi. Bakışlarını karşısında halının üstünde bağdaş kurmuş oturan gençlere çevirdi.

"Sizin için giysiler de bulabiliriz" diye ekledi. "Bu halinizle göze batarsınız, sizi Hamedanlılar gibi giydirmeliyiz."

Çenesinin sol tarafında uzun bir yara izi olanı yeşil gözlerini ona dikti. "Şehirde durdurulmadan, rahatça dolaşabilir miyiz?" diye sordu, Kerim'in anlamadığı bir aksanla.

"Buradaki insanlar gibi giyindiğiniz zaman sorun yaşamazsınız. Mızrak taşımayın, bu şehirde kılıç da taşımamanızı tavsiye ederim. Bıçaklarınız yanınızda olur ama gizleyin onları. Askeri birlikler ara sıra insanların üzerlerini ararlar. Eğer sizi durdururlar-

sa sadece bu bölgeden ve bizim ailemizden olduğunuzu söyleyin. Çok fazla konuşmayın." Bunları söylerken dikkatle Talon'a bakıyordu. "*Hanım*" dedi Ravan'a, "meydandaki hamam kadınlar içindir ama mutfaktaki tekneyi de kullanabilirsiniz, kadınlar ihtiyaçlarınızı evde karşılayabilir." Kerim bunları söylerken utanmıştı ama ona iyi bakıldığından emin olmak istiyordu.

Ravan ona pırıl pırıl gülümsedi, Kerim bundan böyle ömür boyu onun kölesi olmaya karar verdi.

Ali ile kadınlar ellerinde yiyeceklerle odaya geldiler. Koca bir tepsi pilav, koyun etli yahni, sebze ve susam yağına batırılıp kızartılmış kuru patlıcan vardı. Kadınlardan biri büyük pirinç topları, kıyma, soğan, otlar ve yemişlerden oluşan ve *Koofteh Berengi* diye adlandırdığı leziz bir yemeği beğenilerine sundu. Yemeğin yanında üst üste yığılmış sıcacık *nanlar* da geldi.

Teşekkür ettikten sonra tek söz söylemeden, iki kadın dışında hepsi halıların üstüne oturup yemeye koyuldular. Ali ve Kerim terbiye icabı birer lokmadan başka bir şey yemeyi reddettiler. Bu arada Ravan'la gençler bir haftadır ağızlarına bir şey koymamış gibi yiyorlardı. Kısa sürede ne var ne yoksa silip süpürdüler. Ali kadınlardan birine işaret edince, kadın deri bir matara çıkartıp yemeğin sonunda hepsine biraz tatlı şarap ikram etti. Gençler şaraba alışık olmadıkları için ihtiyatlı bir şekilde ama severek içerken, şaraptan anlayan Ravan şarabın kalitesi konusunda adama iltifatlar etti. Ali ile Kerim de şarap içerken onlara katıldı ve sonra konuşma geldikleri yere ve Alamut'taki duruma kaydı.

Ama üç yolcu daha çok dünyadaki haberlerle ilgileniyorlardı. Ali ile Kerim bölge ile ilgili pek çok dedikodu ve hatta batıdaki savaşlar hakkında –Mısır, Suriye ve Filistin- bazı haberler aktardılar. Hiçbiri Talon'un anlatılanları büyük bir ilgiyle dinlediğini fark etmedi. Aslında duyduklan kaçırıldığından bu yana memleketi hakkındaki ilk gerçek haberdi.

Kerim onlara Hamedan'ın çok eski bir şehir olduğunu ve daha önceleri Ekbatan ismini taşıdığını açıkladı. Şehrin tarihi ta Büyük Keyhüsrev'den öncesine dayanıyordu. Şimdi ise ülkeyi yö-

neten Selçuklular için büyük bir güç merkeziydi. Bu şehirde zengin ve güçlü olan onlardı. Şimdilerde şehir bir atabeyin veya askeri yöneticinin gözetimindeydi ama bu değişebilirdi. Ali Türklerle ve başkalarıyla yaptıkları büyük meydan savaşlarını kaybettikleri için İsmaililerin bu şehirdeki sayılarının geçmişteki kadar fazla olmadığını açıkladı. Kaybettikleri bu savaşların sonucunda işkence gördükleri için kılıklarını değiştirip bölge insanları gibi giyindiler ve Selçukluların temel inancı olmayan Şii inancına bağlıymış gibi davrandılar. Selçuklular Sünni inanca mensuptu ve çoğunluğun dini de buydu. Ancak Şiiler, İsmaililer gibi işkence yapmaya değecek kadar kâfir görülmüyordu. Kerim onlara camiye gidip namaza katılmalarını öğütledi; eğer namaz zamanı sokakta görülürlerse abdest alanlara katılmalarını, böylece kimsenin onları suçlayamayacağını da ekledi. Onlara abdest almayı öğretecekti.

Peçeli ya da peçesiz sokakta gördükleri bir kadının yanına hiçbir koşulda yaklaşmamalıydılar. Bu başlarını derde sokar ve belki de tutuklanmalarına neden olurdu, ondan sonra da onlardan bir daha haber alınmazdı. Bunu söylerken Ravan'a baktı ve eğer ona dikkatle bakan olursa diye en azından yüzünü kısmen gizleyecek ince bir peçe takmasını öğütledi. Hepsi de bunların yararlı tavsiyeler olduğunu anladılar ve büyük bir dikkatle onu dinlediler.

Gençler pazardan yeni giysiler alıp bir hamama gitmek için can atıyorlardı. Prenses yıkanması için onu yalnız bırakmalarını istediğini ve onların halk hamamına gitmelerini açıkça söylemişti. Orada üstlerindeki ağır paltoları giymelerine gerek kalmamıştı ama çizmelerinden başka giyecek potinleri olmadığından onları ayaklarına geçirmek zorundaydılar. Elden ele biraz para geçti ve sonra Ravan'ı diğer kadınlarla birlikte kendi haline bırakarak onları götürmeye pek hevesli olan Kerim'in peşine takıldılar. Kerim onların kimler olduğunu ve Hamedan'a niçin geldiklerini için için merak ediyordu.

Ağabeyi onu uyararak bunların tehlikeli bir grup olduğunu, çok fazla soru sormanın onları tahrik edebileceğini, bu nedenle

çok tedbirli davrandığını söylemişti. Çamurlu ve dar sokaklardan geçerek hamama geldiler. Hamamın özel bölmeleri ve bir de *Zor Hane* denilen, ağırlık kaldırma talimlerinin yapıldığı ayrı bir kısmı vardı. Erkekler oraya sıcak hamamda gevşemek, eğer paraları varsa bir masör tarafından yoğrulmak, güreşmek ve ağırlık çalışması yapmak için gidiyorlardı. Bu son etkinlikler Selçukluların İran'a getirdiği eğlence ve sporlardı ve Kerim'in söylediğine göre oldukça yaygınlaşmıştı.

Kerim'i tanıyan görevliler gençleri hamama aldı. Kaba saba giysilerine merakla baktılar ama bir çift siyah ve bir çift yeşil tehlikeli gözle karşılaşınca hemen saygıyla geri çekildiler.

Kerim onlara hamamın keyfini çıkarmalarını, kendisinin onlara giysi getirmeye gideceğini söyledi. Gençlerin beden ölçüleri hakkında iyi bir fikir edindikten sonra onları bölmelere girip hazırlanmaları için yalnız bıraktı. Rıza deneyimliydi, Talon'dan daha rahattı; Talon ise Samiran'a gelmeden önce hiç hamama gitmediği için nasıl davranacağını bilemiyordu.

Özel bölmelerden çıkıp hizmetlilerin beklediği sıcak havuzlara ilerlediler. Ellerine pek hoş kokmayan ve Talon'un büyük bir şüpheyle baktığı yumuşak kalıplar verilmişti. Rıza ellerindeki kalıplara bakarak, Samiran'da kullandıkları sabunla aynı olduğunu söyledi. Talon onun her hareketini taklit ediyordu, dört kişiyi alacak büyüklükteki teknede yıkanmanın tadını çıkarttılar; Rıza arkadaşına sabunu nasıl kullanacağını gösterirken epeyce eğleniyordu onunla.

Talon bundan daha hoş bir duygu hissettiğini hatırlamıyordu; belki Samiran'da Alaleh'in ona zorla yaptırdığı bir iki banyo hariçti. Gazvin'den buraya at sırtında yaptıkları uzun yolculuğun verdiği ağrı ve sızıları suyla atmak ve kirin suyla yıkanıp gittiğini hissetmek harika bir duyguydu. Talon suyun içindeki çıplak bedenine baktı ve Samiran'da geçirdiği uzun yaz günlerinden kalan güneş yanığının neredeyse kaybolduğunu ve teninin gri beyaz bir renk almaya başladığını gördü. Rıza şimdi saçlarını sabunluyordu. Sabunu Talon'a attı ve onunla ne yapması gerektiğini gösterdi. Talon onun yaptıklarını taklit ederken sabun gözü-

nü yakmaya başlamıştı. Onun etrafa su sıçratarak debelenmesi Rıza'yı kahkahalara boğdu. Talon hiç eğlenmiyordu ve uzanıp arkadaşının başını sabunlu suyun içine batırdı ve hızla tekneden çıktı.

Rıza başını sudan çıkardı, gözlerini açtı ve ağzında anlaşılmaz sözler geveleyerek intikam alacağını söyledi. Talon arkadaşına sevgiyle gülümsüyordu.

Neşeyle ve birbirlerine takılarak kurulandıktan sonra havluları bellerine sardılar, güreşçileri ve ağırlık kaldıranları izlemek üzere büyük egzersiz alanına gittiler.

Talon güreşi büyüleyici bulmuştu. Erkekler diz altından kesilmiş kısa pantolonlar giyiyordu. Vücutları yağlanmıştı ve azimle birbirlerini tutmaya ve çelme atmaya çalışıyorlardı. Çoğunlukla başları rakibinin koltuk altına sıkıştırılıyor, birbirlerine dayanıyorlar ve birbirlerine çelme takıp yere devirmeye çalışıyorlardı. Ellerini vurup itmek için kullanıyor ve bedenleri iyice yağlı olduğu için genellikle boş yere tutunacak bir yer arıyorlardı. Arkadaşları ve eğitmenleri ter içinde birbirleriyle mücadele eden rakiplere bağırarak öğütler veriyordu. Ara sıra güreş iyice hareketleniyor ve biri tuşa geliyor veya yere yığılıyordu ve devrenin sona erdiği ilan ediliyordu. Sonra tekrar baştan başlıyorlardı.

Talon bunun bedenin üst kısmını geliştirdiğini anlamıştı. Hepsi de adaleli adamlardı. Etrafına baktı ve omuzlarında büyük kütükler taşıyarak ilginç bir dans edenlerle yanlarında kocaman zincirler taşıyan adamlar gördü. Adamın biri bir kamış, bir diğeri de parmaklarıyla küçük bir davul çalıyordu.

Gençler mest olmuştu. Başka bir alemde, çok farklı bir dünyadaydılar. Bir kere, yarı çıplak bunca adamın arasında olmak onlara çok tuhaf geliyordu. Alamut kalesinde öğrenciler arasında, özellikle onlarla diğer öğrenciler arasında pek az iletişim kurulmuştu. Orada her saatleri öldürme amaçlı eğitim ve telkinle geçiyordu. Bu yeni dünyayla kısacık tanışmaları bile meraklarını uyandırmış ve iştahlarını kabartmıştı.

Kerim yanlarına geldiğinde daldıkları düşten sıyrıldılar. Adam onları selamladıktan sonra giyinme odalarına gitmelerini

işaret etti. Kollarının altında giysi paketleri vardı ve yalnız kaldıklarında bunları yarı çıplak gençlere uzattı.

"Bunları giyin de gidelim" dedi ve gençler havlularını atıp giyinirken onları seyretti. Onların ince ama esnek genç bedenlerine takdir ederek bakıyordu. Talon'un çenesindeki yaradan başka vücudunda birkaç yara vardı. Bunun nedenini merak etti ama sormaktan kaçındı.

Hem Rıza hem de Talon, Kerim'in kendilerini incelemesinden rahatsız olarak giysilerinin geri kalanını aceleyle üstlerine geçirdiler. Kerim at derisinden, dize kadar çıkan çizmeler getirmişti ama Talon'un giydikleri biraz küçük gelmişti. Islak saçlarına saracakları sanklar da vardı, sarığın bir ucunu bir omuzlarından aşağı sarkıttılar. Şimdi ikisi de şehir halkından biri gibi görünüyordu.

Eski giysilerini denk yaptılar, yol göstermesi için rehberlerine baktılar. Kerim öne geçip ücretleri ödedi ve binadan çıktılar.

Kerim iyi bir rehberdi. Onları rüzgâra, eriyen kara ve çamura rağmen çok renkli olan şehir merkezine götürdü. İnsanlar rengârenk giysiler içindeydi: sarı ve aşı boyasının yanı sıra, aralara gri, beyaz ve mavi serpiştirilmiş koyu kahve ve kırmızı renkler hâkimdi her yanda. Parlak, cilalı zincir zırhlı silahlı adamlar ve zarif bir şekilde giydirilmiş atlarının üstünde onlara eşlik eden daha da parlak kıyafetli hizmetkârlar gelip geçiyordu. Kerim onları şehrin ana meydanına yaklaştırdıkça kalabalık iyice arttı.

Talon bu şehir hakkında öğrenmesi gereken çok şey olduğunu fark etti. Bugün güneş parlıyordu, onun için insanlar dışarı çıkmış, ya bazı sokaklarda buza çekmiş karın üstünde ya da karın eridiği diğer sokaklarda dikkatle çamurların içinde yürüyorlardı. Atlılar işlek caddelerde kibirle yol isteyerek ilerliyorlardı.

Soylu hükümet adamlarının ve eşlerinin sayısı fazla değildi. Ancak at sırtında askerler görülüyordu ve kimi kalabalık sokaklardan geçerken kendilerine yol verilmesini bekliyorlardı. Kendilerine uygun olduğunu düşündükleri gibi yol verilmediği zaman hizmetkârları yavaş hareket edenleri kamçılarıyla dürtüyor veya küfrederek azarlıyorlardı.

Hem erkekler hem de kadınlar ata biniyor ve gösteriş yapmaktan büyük haz duyuyorlardı. Zenginlerin üzerlerindeki renkli ipekliler, kıpkırmızı ve altın sarısı yünlü kumaşlar Talon ve Rıza'yı büyülemişti. Baştan aşağı zırh içindeki tam donanımlı askerler muhteşem görünüyor, Türkmen atlarıyla cümle âleme caka satarak ilerliyorlardı.

Kalabalık şehirlerdeki hengâmeye ve bu kadar büyük bir insan kitlesine alışık olmayan iki gencin kulaklan gürültüden sağırlaşmıştı.

Kerim onlara Hamedan'ın, İran'ın kuzey bölgesinin ticaret merkezi olan işlek bir şehir olduğunu açıkladı. Tüccarlar güneydoğudaki İsfahan'dan büyük kervanlarla buraya geliyorlardı. Çok daha güneydeki Kerman'dan ve aylarca uzaktaki, Çin'in kapısı olan kuzeydoğudaki Semerkant'tan da geliyorlardı. Kuzeybatıdaki Tebriz'den gelen kervanlar Anadolu ile Konstantinopolis'ten küplerce zeytinyağı ve son derece zarif desenli halılar getiriyordu.

Kerim, Hamedanlı olmaktan gurur duyuyordu ve göğsü kabararak yol boyunca sayıları artan anıtları gösteriyordu. Uzakta garip bir anıt gördüler, Kerim onun Esther ile Mordacai'nin türbesi olduğunu söyledi. Onlara Esther'in, onun halkını korumakla ünlenen büyük kral Serhas'ın Yahudi karısı olduğunu açıkladı. Çok geçmeden gençlerin gördükleri ve duydukları her şeye gözlerini kocaman açtıklarını, büyük bir ilgi göstermelerine rağmen bu tarih hakkında hiçbir şey bilmediklerini anladı. İkisi de daha önce Hamedan kadar büyük bir şehirde hiç bulunmamıştı. Daha önce görmedikleri şeylere bakmak için başlarını bir sağa bir sola çevirip duruyorlardı.

Kerim zevkle onlara görülecek yerleri gösteriyor ve onlan dirseklerinden tutup veya kısa bir sözle uyarıyor, kasılarak yürüyen bir savaşçının ve hizmetlilerinin yolundan çekilmelerini sağlayarak beladan uzak tutuyordu. Gençler, sokakta yürüyen veya onları bakarken yakalayınca ateş saçan gözlerle karşılık veren erkek akrabaların veya hizmetkârların hemen hepsine eşlik ettiği tahtırevanlarla taşınan kadınlardan gözlerini alamıyorlardı. Bak-

mamak çok zordu. Kadınların taktıkları peçeler ince ve saydamdı, onun için yüz hatlarını görmek kolaydı. Pek çoğu gördüklerinden hoşlanarak dönüp bu iki yakışıklı gence bakıyordu. Giysileri, kadının veya kocasının zenginliğini gösteren ipek ile kürklerin bir karışımıydı. Altın ve değerli taşlardan oluşan süslerini, yakut ve zümrütlerini üst giysilerinin veya paltolarının üstüne takarak gösterişli bir şekilde sergiliyorlardı.

Gençler ilk kez bu kadar boyalı kadınlar görüyordu. Gözlerinin makyajla daha büyütüldüğü ve dudaklarının nar suyuyla daha baştan çıkartıcı olduğu açıktı ve sonuçta ortaya çıkan güzelliği peçeleri zar zor gizliyordu.

Kerim onlara bu yumuşak havada çok iyi iş yapan aş evlerini gösterdi. Kömür ateşinde kızaran kuzu, keçi ve tavuk etinin kokusu ağızlarını sulandırdı. Kerim gençleri, gelip geçenleri ve bu renkli geçit törenini izleyebilecekleri bir çayhaneye davet etti.

Adam onların kadınlara nasıl aç gözlerle baktığını fark etmişti. Gençlerin fedai olduğunu biliyordu, bu da cenneti gördükleri anlamına geliyordu ve bu genç erkekler için cennette sadece kadınlar vardı.

Gençler sokağı gayet iyi gören yüksek platformlardaki halılarla kilimlerin üstüne bağdaş kurup oturdu. Sokak, büyük filozof, şair ve yazar Baba Tahir Üryan'ın bir anıtının bulunduğu küçük bir meydana bakıyordu. Gençlerin ikisi de Baba Tahir'i duymuştu. Kerim o meydanın at üstündeki veya tahtırevanların içindeki zengin gençler için gözde bir buluşma yeri olduğunu belirtti. Yol boyunca, şimdi yapraklan dökülmüş olsa da yazın güneşten koruyacak gölgelik alanlar sunan çınar ağaçları vardı.

Gençler gördükleri karşısında çarpılmıştı ve uyanık Kerim artık soru sormaya başlayabileceğini hissetti. Çayhanenin atmosferi rahattı, müşteriler genellikle erkekti ama kocalarıyla veya refakatçileriyle birlikte oturan birkaç kadın da göze çarpıyordu. Arka tarafta nargile içiliyordu ve keskin ama hoş kokusu müşteriler için hazırlanan çayın aromatik kokusuyla karışıyordu.

Talon ve Rıza daha önce hiç böyle bir sefa yaşamamıştı. Çaylarını içerek ve hizmet eden bir adamın getirdiği küçük tatlı çö-

rekleri ısırarak kımıldamadan oturuyorlardı. Bütün bunlan ellerinden geldiğince özümsüyorlardı. Talon, Ravan'ı buraya getirmeye ve gördüklerini ona göstermeye karar vermişti. Onun orada yanlannda olmasını diledi ve tuhaf bir eksiklik hissetti.

Kerim'in sorduğu birkaç ince soruyu geçiştirdiler. İkisi de ağızlarından çıkacak istenmeyen sözlerin tehlikeli olacağını biliyordu ve Ravan gibi onlar da kimseye güvenmez olmuştu. Gidecekleri yönden başka prensesin planı hakkında hiçbir şey bilmiyorlarmış gibi yaparak çayhanenin dışında sürekli değişen manzarayı seyre daldılar. Bir süre sonra Kerim hüsrana uğrayarak sorgulamaya son verdi ama yılmamıştı.

Geç oluyordu. "Gitmeliyiz" dedi Kerim.

Onlara hizmet eden ve Kerim'in cömert bir ödeme yaptığı hizmetliyle vedalaşıp eve doğru yola koyuldular. Çok geçmeden atlıların geçit yaptığı canlı meydanı terk ederek arka mahallelerin dar ve pis sokaklarına girdiler. Talon dilencilerden habersizdi; bu kadar çok olduklarına şaşırmıştı. Son dört yıldır yaşadığı dağda hiç dilenci görmemişti. Üstü başı yırtık pırtık sakatlar ve topallar önlerine atlayıp, tahta veya deri kaplar uzatarak verecekleri sadaka için Allah'ın onlardan razı olmasını diliyordu. Bazıları giysilerine yapışıyordu ve uzaklaştırılmaları gerekiyordu, bazıları da hiçbir şey vermeden geçtikleri için onlara beddua ediyordu.

Sokaklar bir kez daha ağır aksak ilerleyen yük arabalarıyla tıkandı; atlılar küfrederek kamçılarını kullanıyor ve insanlar hiç özür dilemeden birbirini itip kakıyordu. Eve ulaştıkları sırada yakındaki camiden ezan sesi yükseldi. Gençler soru soran gözlerle Kerim'e baktılar ama o başını iki yana sallayarak onları içeri sokup kapıyı arkalanndan kilitledi. Islak bahçeyi geçerek sıcacık eve girdiler.

Alamut'tan buraya yaptıkları yolculuk esnasında görmeye alıştıkları o biçimsiz, kalın giysiler içindeki kıza hiç benzemeyen genç bir kadın onları selamladı. Talon'la Rıza ağızları açık bakakaldılar. Ravan tamamen değişmişti. Saçları açıktı ve parlak bir ırmak gibi beline kadar iniyordu. Bacaklarını gizlemeyen ince

pamuklu ve ipekli bol bir pantolon giymişti. İnce bilekleri açıktaydı, ayaklarında zarif işli deri terlikler vardı. Uzun kollu koyu kahverengi ipek bluzu ile geniş yakalı, siyah yünlü, işli yeleği oval yüzünün güzelliğini ortaya çıkartıyordu. Hafifçe boyanmıştı bile.

Ravan onları selamladı ve bu kadar uzun süre dışarıda kaldıkları için onları payladı. İki genç birbiriyle yarışarak gördüklerini anlatmaya başladılar.

Kerim prensesi nazikçe selamladıktan sonra kadınlarla konuşmaya ve evin istediği gibi idare edilip edilmediğini görmeye gitti. Vahşi ve tehlikeli görünüşlerine rağmen onların sadece iki delikanlı ve bir kız olduklarını düşünüyordu. Onlara yardım ettiğinde korkmasına gerek yoktu. O ve kardeşi onların Hamedan'da ne işi olduğunu ölesiye merak ediyorlardı. Ali, ziyaretçileri haber vermek için Kerim'e gittiğinde ona ilginç bir şey söylemişti.

"Sanki peşlerinden kovalayan var gibi görünüyorlar" demişti. "Bize anlatmayacakları bir şeyler olabilir. Çok dikkatli olmalıyız."

Hava kararıyordu. Kerim gece ve sabah için yeterli odunları olduğundan emin olduktan sonra kadınlardan birinin onunla gideceğini ve sabahleyin kahvaltı getirmek için geri geleceklerini söyledi. Onlu yaşlarını ancak geride bırakmış görünen diğer kız geceleyin ihtiyaçlarını karşılamak için orada kalacaktı. Evin arkasında, mutfağa yakın olan odada uyuyacaktı.

Adam fazla gürültü yapmadıkları ve evden çıkmadıkları sürece orada güvende olduklarını temin etti. Dışarıda farkına varmayabilecekleri pek çok tehlike olduğunu söyledi. Sarhoş ve saldırgan gezici askerler vardı. Biraz önce geldikleri meydanda boş boş dolanan öğrenciler de bela olabilirlerdi, zira onlar da akşamları kafayı bulup insanların başına dert açıyorlardı. Yaz aylarında sayıları daha çok olsa da böyle soğuk gecelerde de sokaklarda dolaşıyorlardı.

Ravan ve gençler gece sokaklarda dolaşmayı istemeyecek kadar yorgun olduklarını itiraf ettiler. Ona iyi geceler dileyip ge-

ceyi geçirmek üzere ateşin yanına yerleştiler. Donmuş yayladan geçerek Hamedan'a kadar yaptıkları yolculuk çok zorlu geçmişti. Ama başarmışlardı.

Rıza arkadaşlarına kurtlardan kaçışlarını hatırlattı. Hepsi de Şah Rud Vadisi'nde kışın karla kaplı dağ doruklarının arasındaki korunaklı yerlerde dolanan kurtlar hakkındaki hikâyeleri biliyordu. Ama hiçbiri yaylada kurtlarla mücadele etmeyi düşünmemişti.

Yaşadıkları diğer olayların olası sonuçlarını düşünürken eve bir sessizlik çöktü. Üç genç gözlerini korlara dikmişti ve hepsinin de aklında en ön sırada Gazvin'den ayrıldıklarının ikinci gecesinde ağaçların arasında yaşadıkları çatışma vardı.

Talon sessizliği bozdu. "*Hanım* Ravan, Hamedan'da ne kadar kalacağız?" diye sordu.

Ravan başını kaldırdı. "Dinlenmemiz gerek, Talon. Hepimiz yorgunuz ve atlar da yolculuktan zayıf düştü."

"Bir haftadan uzun kalmamalıyız, *Hanım*."

Hizmetli kız gelerek, geç olduğunu ve mutfaktaki ateşi söndürmesi gerektiğini, çay isteyip istemediklerini sordu. Ravan hepsi adına başını salladı. Kız başını hızla eğip kaldırırken Rıza'ya baktı. Rıza da kalçalarını kıvırarak giden kızdan bakışlarını alamadı.

Bir süre yaşamlarını planlamaya çalıştılar. Atlar yeterince dinlendikten sonra Hamedan'dan ayrılmaları gerektiği açıktı. Batıda iki gün uzaktaki Zagros Dağları'nın güneyine gideceklerdi ki bu zor bir yolculuk olacaktı ama hiç kar yağmayan o bölgede daha ılıman bir iklimin hüküm sürdüğünü biliyorlardı. Dağların ötesi soğuk değil, serin olacaktı ve o zaman Dicle ve Fırat nehirlerinin suladığı Mezopotamya düzlüklerinde daha rahat ilerleyebilirlerdi.

Daha önce o yoldan gitmemişlerdi, onun için duyguları karışıktı. Bu yol Ravan'ı kardeşine götürecekti. Bu aynı zamanda Talon'un memleketine giden yoldu. Jean geldi gözlerinin önüne ve içinin derinliklerinde Jean'ın yuvaya dönmesi konusundaki dileğini hatırladı. Rıza ise diğer ikisine bağlıydı; onlar dünyada sahip olduğu her şeydi. Özellikle kendisine saygı ve dostluk gös-

terdiği için prensese tapıyordu. Talon ise onun kardeşiydi; işte bu kadar basitti.

Kız üstünde küçük fincanlar olan bir tepsiyle geri geldi. Diz çöktü ve güzel, oval yüzünde alçakgönüllü bir ifadeyle, uzun kirpiklerinin altındaki koyu gözlerini Rıza'ya çevirerek çayları koydu. Rıza fincanı kızın parmaklarının arasından alırken anlamlı bir şekilde bakıştılar.

Talon'un kafası yolculuğun bundan sonraki bölümünde neler olabileceğiyle meşguldü.

Çaydan sonra Rıza abartılı bir şekilde esneyerek ayağa kalktı, arkadaşlarına iyi geceler diledi. Talon, Samiran'dan bu yana hatırlayabildiği ilk rahat gecenin keyfini çıkartmak için arkasına yaslandı.

"Şimdi çok uzak, çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor" dedi.

Ravan başını kaldırdı. "Nedir öyle gelen?"

"Alamut, Samiran, vadiler."

Talon ona baktı. Ravan'ın bir tarakla tutturulmuş saçları dalgalar halinde dökülüyor ve düzgün yüz hatlarını ortaya çıkartıyordu. Ama yüzündeki yorgun çizgiler gözünden kaçmadı ve kızın bitkin olduğunu anladı. Ona yatması için iyi geceler dileyerek ayağa kalkmaya davrandı.

Ama Ravan alçak sesle, "Gitme, Talon" dedi. "Burada benimle kalmanı istiyorum."

Talon bu davete uydu ve tekrar yere çöktü. Sonra Ravan ona biraz daha yaklaştı. İkisi de ateşin önünde serili koyun postuyla halıların üstündeki minderlere yayılmıştı. Ateşin sıcaklığı ikisini de iyice gevşetmişti. Birkaç dakika dostlara özgü bir sessizlik oldu aralarında. Talon onun varlığının fazlasıyla farkında olduğunun bilincine vardı. Ravan hiç koku sürmemiş olsa da teninin hafif kokusunun farkındaydı. Ravan'ın kokusu, lavantanın daha keskin kokulu başka otlarla karışımı gibiydi. Kızın yüzü ateşin ışığında kor gibi yanıyordu; gözlerinin altında, yanaklarının hemen üstüne serpilmiş çilleri belirgindi.

Ravan, Talon'un gözlerinin içine baktı ve Talon bir an için bu

gözlerin gri derinliklerinde öyle kayboldu ki kızın ne söylediklerine dikkat edemedi. Ravan şaşırarak kaşlarını çattı. "Talon, ne söylediğimi duydun mu?"

Talon aceleyle kendini toparladı. "Affedersin, Ravan, ev sahiplerimizi düşünüyordum" diye yalan söyledi. "Ne demiştin?"

Ravan onun kızardığını görerek gülümsedi. "Zagros'tan geçen yolu bilmediğimi ve bir rehbere ihtiyacımız olabileceğini söyledim. Ve evet, ben de onlar hakkında endişeliyim. Kimseye güvenemeyiz, öyle değil mi?" Bunu söylerken biraz dalgın görünüyordu. Gözlerini açıp, dudaklarını bir soru soracakmış gibi aralayarak Talon'a baktı.

Talon birkaç santim hareket ederse Ravan kollarının arasında olurdu ve onun dudaklarını öpebilirdi. Talon yine kalbinin hızla çarptığını hissederek gözlerini yere indirdi. Olağanüstü bir çabayla gözlerini tekrar kaldırdı. "Haklısın, Ravan, kimseye güvenemeyiz. Ben de bu insanlar konusunda dikkatli olacağım.

Ravan dolgun dudaklarının arasından görünen düzgün beyaz dişleri ve açık zeytin rengi teniyle gülünce gerilim kayboldu.

Ravan kirpiklerinin altından cilveli bir şekilde gülümsedi.

Ravan, Talon'un erginlendiğini biliyor ve ondan bilgi almak istiyordu.

"İyi miydi? Bir kadınla olmak?" diye sordu Ravan.

Talon onun fazla ileri gittiğini düşünüyordu ama sorgulandığını sezmekte gecikmedi. Bir anda kendine geldi. Ravan hiçbir erkekle birlikte olmamıştı. İşte burada, kadınlığın sınırında olan bu güzel kız, onun sevişmeyi öğrendiğini bilerek sorular soruyordu.

Ravan, Talon'un kafasının karıştığını anladı, "Seni utandırmak istememiştim" dedi. Sonra gülümseyerek nazik bir sesle, "Sen bir erkek oldun ve ben henüz bir kadın değilim. Öğrenmek istiyorum ama daha değil. Kendimi güvende hissetmem için beni kollarına alır mısın?"

Talon tek söz söylemeden kollarını açtı ve Ravan küçük bir kedi gibi ona sokuldu. Talon şaşkınlıktan ve sevinçten zor nefes alıyordu, onu sararak göğsüne bastırdı. Arzusunu kontrol altın-

da tutacağına yemin etti ama bunun çok zor olacağını da biliyordu.

"Talon" diye mırıldandı Ravan, sanki düşüncelerini sezmiş gibi. "Ben de senin hissettiğin o arzuları hissetmek istiyorum. Buna can atıyorum. Bunu şu anda yapabilmeyi isterdim ama henüz hazır değilim. Bana karşı sabırlı olur musun?"

Talon başını salladı. "Söz veriyorum."

Uzun dakikalar boyunca birbirlerine sarıldılar ve ateşin sönüşünü izlediler.

Sonra Ravan isteksizce mırıldandı, "Talon, keşke bütün gece kollarının arasında uyuyabilseydim ama çok yorgunum, yatmaya gidiyorum."

Döndü ve parmaklarını Talon'un yarasının üstüne koydu. Birdenbire dudaklarına kocaman bir öpücük kondurdu. Talon onun yumuşak dudaklarının kendisininkileri örttüğünü hissetti ve bir an sersemledi. Sonra onu saran kollarını daha da sıktı.

Ravan başını geri attı ve yüzünde muzip bir ifadeyle Talon'un gözlerinin içine baktı. "Şu anda benimle sevişirdin, değil mi?"

Talon başıyla onaylayarak pişman bir ifadeyle gülümsedi. "Ravan, o kadar güzelsin ki kendimi kontrol altında tutmak için akla karayı seçiyorum."

Ravan'ın çınlayan kahkahasıyla birbirlerinden ayrıldılar. İkisi de çok önemli bir an yaşadıklarını biliyordu.

"Ravan, seni seviyorum" diye fısıldadı Talon, kızın ayağa kalkmasına yardım ederken.

Ravan tekrar onun kollarının arasına sokuldu. "Talon, ben seni yıllardır seviyorum, bahçedeki o günden beri, hatırlıyor musun?"

"Evet, sevgilim, hatırlıyorum." Onu bir an sıkıca tuttu.

Sonra Ravan gitti.

Talon'un o gece kanı kaynadı ve heyecanla dolup taşan yüreğinin patlayacağını hissetti.

Ravan o gece odasına giderken koridordan gelen sesleri umursamadı bile.

* * *

Gece hava daha da soğumuştu. Mutfaktaki su kaplarının üstünde ince bir buz tabakası oluşmuştu.

Talon derin bir kuyudan çıkar gibi uyandı. Gerindi ve birkaç sokak öteden gelen ezan sesini dinledi. Önceki gece Ravan'la aralarında geçenleri hatırlayınca derin bir memnuniyet ve heyecan duydu. Arkadaşı Rıza karşısında bile çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu. O ne de olsa Efendi'nin kız kardeşiydi ve bu nedenle bütün bedeni ve ruhuyla Efendi'ye aitti.

Bu düşünceden canı sıkılarak yataktan çıktı ve usulca oturma odasına yöneldi; orada kızı ateşi körükler ve Rıza'yı bağdaş kurmuş çay içerken buldu. Görünüşe göre Ravan henüz kalkmamıştı. Rıza sırıtarak, besbelli onun yanında olmaktan keyif duyan kıza anlamlı bir bakış attı. Talon da arkadaşına gülümseyerek tuvalete gitmek için bahçeye çıktı.

Ravan hemen uyuyamamıştı; yatak çok soğuktu. Neredeyse Talon'un odasına gidip usulca yatağına süzülecekti. Erkenden uyandı ve evin saçaklarında uğuldayan rüzgârı dinledi. Önceki geceyi hatırladı ve ilişkilerinin bu noktaya nasıl geldiğine şaşırdı.

Talon'u sevmek şimdi o kadar doğal görünüyordu ki. Ona çok arzuladığı bir güvenlik duygusu veriyordu. Dahası, onu sevdiği kadar Talon da kendisini seviyordu. Bir süre onun söylediği tatlı sözleri düşündü: yakalandığı veya utandığı zaman sırıtması, durum umutsuz göründüğü zaman yaptığı şakalar...

Kendisine zerre kadar sağduyusu olmayan aptal bir kız olduğunu söyleyerek, gidip onun yatağına girmeden önce kendini uyumaya zorlamıştı. Bu düşünceyi bağrına basmış ve dudaklarında bir gülümsemeyle uykuya dalmıştı.

Tekrar uyandığında şafak çoktan sökmüştü. Kuşlar buz gibi havaya rağmen bahçede cıvıldayarak şarkı söylüyordu. Böyle bir şarkıyı duymayalı uzun zaman olmuştu. Koridorun soğuk taşlarına basarak sessizce oturma odasına gitti ve orada Rıza'yı mutluluk içinde çay içerken buldu. Ravan onun kızla işi pişirdiğini anladı. Bütün kremayı yiyen bir kedi gibi görünüyordu. Ne var ki o geldiği zaman ayağa kalktı; her zamanki gibi saygılı ve nazikti. Ravan önceki gece onunla kızı gözlerken içine düşen o hafif

kıskançlığı artık hissetmiyordu. Onu selamladı ve Talon'un nerede olduğunu sordu. Sanki sorusuna yanıt verirmiş gibi Talon ellerine hohlayarak bahçeden içeri girdi. Kerim de elindeki odunlarla ardından geliyordu.

Selamlaşıp birbirlerine iyi sabahlar dilediler ve günü planlamaya başladılar. Kerim onlara atlarını getirmeleri ve eşyalarını, silahlarını ve zırhlarını gözden geçirmeleri gerektiğini söyledi. Zırhlar paralı askerlerle yaptıkları dövüşten bu yana paketlenmiş halde duruyordu ve gençler ganimetlerinin üstlerine uyup uymayacağını merak ediyordu.

Ravan onların Kerim'le birlikte gittikleri meydanı görmek istiyordu. Kerim ona evde kalmanın daha akıllıca olacağını söylemeyi düşündü ama Ravan'ın kararlı çenesine attığı bir bakış onu susturdu. Eğilerek kahvaltıyı hazırlamak üzere mutfağa yöneldi.

Kahvaltıyı Kerim'le birlikte yaptılar; Kerim onlara Ali'nin o sabah geleceğini ve bundan sonraki yapacaklarını konuşacaklarını söyledi. Ravan başını salladı ve konuşmalarını sürdürdüler.

Gökyüzü ancak yüksek düzlüklerde olabileceği kadar açık ve maviydi. Eğer rüzgâr sert esmezse daha ılık bir gün olacağı anlaşılıyordu.

Talon'la Rıza atları getirmek için giderken Ravan da Ali'yi karşılamaya hazırlandı. Ali öğleye doğru geldi ve Kerim'le birlikte üçü hem çay içtiler ve hem de bundan sonra ne yapabileceklerini konuştular. Ravan onların bilmek istediklerinin çoğuna yanıt veremediği için pek çok soruyu dikkatle geçiştirmek zorunda kaldı. Efendi'nin kız kardeşi olarak konumuna saygı göstereceklerine ve fazla üstelemeyeceklerine güveniyordu.

Ravan ikisinin de birbirine benzediğini düşündü. İkisi de ince ve açık tenliydi, dişleri bozuktu, yüz hatları keskindi ve sarıklarının altındaki başları kelleşmeye yüz tutmuştu. Ama işinin ehli iş adamları gibi görünüyorlardı. Ravan gevşedi ve gençler geri döndüğü zaman hep beraber görüş alışverişinde bulunmaya karar verdi.

Adamlar her şeyi hesaba katıyordu ve Zagros üstünden güneye giden yolların durumu hakkında bilgi vermeye hazırdılar.

Bu bilgi pek iç açıcı değildi. Düzlüğü kınp geçiren kuvvetli fırtınalar Zagros sıradağlan boyunca güneye ve batıya doğru hareket etmişti. Oradan tek tük gelen yolcular yolun korkunç durumundan bahsediyordu. Geçitler en az iki hafta daha tamamen kapalı kalacaktı.

Ali, Ravan'ın yüzündeki telaşlı ifadeyi fark etti. "Ama burada kalmanızda sorun yok" dedi, ona güvence verme çabasıyla.

Onları destekleyecek pek çok para kaynaklan vardı, para konusunda bir sorun yaşayacaklannı sanmıyorlardı. Ravan kendini toparladı ve endişesini gizlemeye çabalayarak düşüncelerine katıldığını belirtti. Bu kadar uzun kalmalarına imkân yoktu. Eğer kuzeyde karlar eriyorsa, Araş amcasının bütün yollara saldığı av köpeklerinin Hamedan'a ulaşması iki haftayı bulmazdı. Ravan zihni karmakarışık halde kendini iki adamın saygılı sözlerini dinlemeye zorladı.

Adamlar sonsuz gibi gelen bir süre birkaç seçeneği irdeledikten sonra nihayet sözlerine son verdiler ve Ali, Ravan'ın önünde eğildikten sonra evden ayrıldı. Kerim de kadınların işlerini ayarlamaya gitti. Kısa süre sonra kadınlardan biriyle yiyecek almak için pazara gidince Ravan tek başına kaldı ve durumu düşünmeye koyuldu.

Ne yaparlarsa yapsınlar kapana kısılmış gibiydiler. İki hafta, belki de daha uzun süre kuzeye ve batıya gidemezlerdi ki o zamana kadar Araş'ın katilleri buraya ulaşırdı ve büyük olasılıkla Ahmet de onlarla birlikte olurdu. Gençler atlarla birlikte geri döndükleri zaman Ravan kafese tıkılmış bir hayvan gibi odanın içinde dolanıyordu. Ravan kafasını dağıtmak için paltosunu ve çizmelerini giydi ve hayvanları ahıra koymalanna yardım etmeye koştu. Dört ata yer açmak için ortalığı temizlemeleri gerekiyordu. İşleri bittiğinde gençler Ravan'ın kafasının bir şeyle meşgul olduğunun çoktan farkına varmışlardı.

Odaya geri döndükleri zaman Talon ona, "Ravan, canını sıkan ne?" diye sordu.

Ravan onlara ateşe doğru yaklaşmalarını işaret etti ve genç kadının meşgul olduğu mutfağa göz atarak onlara kötü haberi fı-

sıldadı. Gençlerin ikisi de karşılanna çıkan bu ani engel karşısında düşünceli bir havaya büründüler.

Gözleri yaşaran Ravan o kadar endişeli görünüyordu ki Talon sanlıp onu teselli etmemek için kendini zor tuttu. Bunun yerine, onun korkularını yatıştırmaya çalıştılar.

"Daha düşünecek bir-iki günümüz var ama eğer hava düzelirse bir hafta içinde veya daha da çabuk bir şeyler yapmamız gerekecek. Biraz düşünelim. Ben buradan çıkıp Kerim'in dinleyemeyeceği bir yere gitmek istiyorum veya onların" dedi, çenesiyle mutfağı işaret ederek.

Rıza başını salladı. "Neden dün gittiğimiz çayhaneye gitmiyoruz, *Hanım*? Hoşuna gider. O kadar çok gürültü var ki kimse bizi duyamaz."

Diğer ikisi ona baktı. Makul görünüyordu. Burada özel konuşma yapamazlardı, bu kesindi, onun için çabucak aralarında fısıldaşarak öğle yemeği yedikten sonra Baba Tahir Üryan'ın meydanına gitmeye karar verdiler. Gençler orayı çok zorlanmadan bulacaklarını düşünüyorlardı.

Öğle yemeği yedikten sonra Kerim bir süre evine gitmesi gerektiğini söylediğinde sevindiler. Üç arkadaş hizmet eden kıza atlara bakmaya gittiklerini duyurarak evden çıktı. Birkaç saniye içinde sokaktaydılar; iki yanlarına baktıktan sonra meydana ve çayhaneye doğru yola koyuldular.

* * *

Gençler ve yüzüne bir peçe takmış olan Ravan birkaç yanlış yola saptıktan sonra çayhaneyi buldular. Baba Tahir Üryan'a adanmış meydana ulaştıklarında iki genç adam ve bir genç kadından oluşan neşeli bir gruptular.

Çayhane genç ve yaşlı insanlarla doluydu. Öğrenciler girişin yanında bağdaş kurup oturuyordu; arkalarda ise daha yaşlı adamlar nargile tütürüp küçük fincanlarda sert kahve veya çay içerek sohbet ediyordu.

Çoğu çayhanede olduğu gibi içeride sıcak ve samimi bir hava vardı. Gençler sokağa bakan alçak bir platformdaki bir masa-

nın etrafına yerleşirken pek az insan onlara dikkat etti. Ne var ki yakınlanndaki bazı öğrenciler Ravan'a bakmadan edemediler, zira görünüşünü ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın, nadir güzellikte bir kadın olduğu açıktı. Öte yandan Ravan bütün bakışlara ve fısıldanan iltifatlara sırtını döndü.

Çay ve biraz şekerleme ısmarladılar. Talon dikkatle etrafına göz gezdirdikten sonra konuyu açtı. Ortaya attıkları düşünceleri inceden inceye irdelediler. Hiçbiri doğru ya da güvenli görünmüyordu. Bir hafta içinde Hamedan'dan ayrılıp Zagros'u geçme şanslarının ne kadar az olduğunu anladıklarında moralleri iyice bozuldu. Hâlâ hem kendileri hem de atları yolculuklarının son ayağından dolayı yorgun olsa da Hamedan'da oyalanamayacakları, oyalanmamaları gerektiği hepsi için çok açıktı. Konuştukça her birinin içinde bir panik duygusu oluşmaya başlamıştı.

Diğerleri kadar kaygılı olan Ravan öfkesine hâkim olamayarak, "Samiran kapanından Hamedan kapanına geldik" dedi, "hiç fark yok. Neden Mesud'u dinledik ki?"

"Seçeneğimiz yoktu, *Hanım*... bunu biliyorsun" dedi Rıza. "Ama haklısın. Güneye gitmek dışında bu şehirden nasıl çıkacağımızı bilmiyorum."

Talon aniden onu kolunun yeninden yakalayıp çayhanenin açık girişini işaret etti. "Rıza, Ravan, galiba ben bu adamı tanıyorum!" dedi heyecanla.

İkisi de Talon'un gösterdiği girişe baktılar.

"Kimi gösteriyorsun, Talon?" diye sordu Ravan.

"Oradaki şu sarı giysili, pahalı çizmeleri olan adamı görmüyor musunuz?" diye sordu sabırsızlıkla. "Sorun şu ki onu daha evvel nerede gördüğümü hatırlayamıyorum."

"Belki de dün Kerim'le birlikte buradayken onu görmüşsündür" dedi Ravan.

"Evet, onu şimdi gördüm... Ben de onu tanıyorum! O şey değil mi? Şu hekimin, Doktor Farjan'ın adamı değil mi o? Bu mümkün olabilir mi?"

Hepsi birbirine baktı.

"Ravan haklı olabilir" dedi Talon. "Öyle ya da böyle, ben bu adam hakkında daha çok şey bilmek istiyorum."

Diğerleri de ona katıldı, özellikle hekimi iyi tanıyan ve onun hâlâ ağabeyinin hizmetinde olmasını uman Ravan.

Halının üstündeki çay kâselerinin arasına bozukluklar atarak üçü birden aceleyle kalabalık sokağa çıktı. Adamı takip etmeleri hiç zor olmadı. Adam dükkânlara bakarak ve yiyecekleri tadarak tembelce yürüyordu. Eve gitmek için acelesinin olmadığı açıktı. Tam nereye gidiyor olabileceğini merak etmeye başladıkları sıra adam hızlanarak tek bir istikamete yöneldi. Arkada kalıp onu gözden kaybetmemek için dikkat kesilmişlerdi. Çamurlu sokaklarda ata ve at arabalarına binmiş birçok insan ite kaka ilerlerken, yayaları sokağın iki yanındaki duvarlara yapışmaya zorluyorlardı. Satıcıların ilerlemelerini engellediği üç gencin üstüne karşı yönden insanlar akın ediyordu. Ravan ilk defa böyle kalabalık bir yerde bulunmanın keyfini çıkartıyordu. Baharatların, boyalı kumaşların, ıslak yünün, yiyeceklerin kokusu ile bütün bu görkemli gürültü bu dağ kızının başını döndüren yeni ve heyecan verici deneyimlerdi.

Öte yandan Talon'la Rıza hem peşinde oldukları adamı, hem de prensesi gözden kaybetmemeye çalışıyorlardı. Nihayet kalabalık sokaklardan çıkıp şehrin daha sakin bir bölgesine geldiler. Bu onların kaldıkları bölgeden çok farklı bir yerdi. Evler iki yanında ağaçların dizili olduğu sokaklardan içerde, yüksek duvarların ardındaydı. Ayrıca üçünün daha önce gördükleri evlerden daha zengin bir duruşları vardı. Hizmetkâr ya zengin bir adam olmuştu ya da zengin birine çalışıyordu.

Adam şimdi sanki geç kalkmak istemiyormuş gibi daha hızlı yürüyordu. Bu bölgede onları gizleyecek kalabalık yoktu, bu yüzden iyice geride kalmaya başlamışlardı. Ortalıkta sadece seyyar satıcılar ve ayak işlerine koşturan hizmetkârlar görünüyordu. Burada, özellikle giyiniş tarzları yüzünden daha çok dikkat çektiklerini fark etmeye başladılar.

Peşinde oldukları adam aniden bir girişe yöneldi. Bir kapının açılıp gürültüyle kapandığını duydular; adam gözden kaybol-

muştu. Adamın yöneldiği duvara doğru koştular ve orada büyük, sağlam bir ahşap kapı olduğunu gördüler. Talon'la Rıza hemen içeri girmenin yollarını aramaya başladı.

Ravan onlan durdurdu. "Eğer bu sırada biri bizi görürse bu iyi olmaz" dedi, makul bir tavırla. "Gece geri gelip bu duvarın arkasında ne olduğunu öğrenmeliyiz."

Talon kabul etti. "Haklısın, Ravan. Karanlık çökene kadar beklemeliyiz, sonra Rıza ve ben gelip inceleme yapabiliriz. Şimdi tehlikeli olur."

Ravan sert bakışlarını ona dikti. "Ben üçümüz birlikte geri gelmeliyiz demek istemiştim, Talon" dedi, tartışma kabul etmeyen bir ses tonuyla.

Talon gülümsedi. "Nasıl emredersen, *Hanım*."

Ravan da ona gülümsedi.

"Neden şimdi eve gitmiyoruz, akşam yemeğinden sonra tekrar buraya gelebiliriz. Ne dersiniz, karanlıkta yolu bulabilir misiniz?" diye sordu Ravan, tatlı bir tavırla.

Gençler başlarını yukarı kaldırarak kaşlarını çattı ve sonra lütfedip mahcup bir ifade takındılar.

"Sen bize rehberlik ettiğin sürece, *Hanım"* dedi Rıza, yüzsüzce.

Talon burnundan güldü ve Ravan yalandan tehditkâr bir havaya büründü.

Artık ikindi vaktiydi ve güneş iki saat içinde batacaktı. Karanlıkta oraya geri gelmelerini sağlayacak belirgin işaretleri kafalarına not ederek eve geri döndüler.

Eve girdiklerinde kızı neredeyse panik halinde buldular. Kerim onların evde olmadıklarını görmüş ve nerede olabileceklerine dair bilgisi olmadığı için onları aramak amacıyla fırlayıp gitmişti. Kız bunları gözyaşları arasında Rıza'ya anlattı.

Ravan ona ortalığı velveleye vermemesini ve yorgun oldukları ve erkenden yatmak istedikleri için akşam yemeğini hazırlamasını söyledi. Bunu söylerken sanki 'yastık arkadaşına neden bu gece birlikte olmayacağını söylemenin iyi bir yolunu bulsan iyi olur' der gibi Rıza'ya anlamlı bir bakış attı.

Rıza'nın gözleri onu anladığını söylüyordu ve hemen kızın arkasından mutfağa gitti. Ravan, Talon'a doğru yürüdü, parmaklarını dudaklarının üstüne koyarak dudağının kenarını öptü. O anda istediği tek ödül Talon'un yüzündeki şaşkın ifadeydi, böylece memnun bir gülümsemeyle başını havaya kaldırarak odasına gitti.

Bir saat sonra Kerim geldi; yorgun görünüyordu ve onlara kendisi olmadan şehre inmemeleri konusunda ders vermeye koyuldu. "Şehrin her tarafında öğrenci ve asker çeteleri var ve sizin gibi birini gördüklerinde hiç çekinmeden..."

"Biliyorum, Kerim Ağa. Yanımdakileri öldürür ve beni alıp götürürler" diye sözünü kesti Ravan. "Seni rahatsız ettiğimiz için üzgünüm. Tek yaptığımız çayhaneye gitmekti, çünkü şu meydanı görmek istedim, ne babaydı o?"

"Tahir Üryan, *Hanım"* dedi Kerim. *"Hanım,* sizin için çok endişelendim. Burada sizin seviyenizde fazla konuğumuz olmaz, ben ve ağabeyim güvenliğinizden kaygılanıyoruz. Lütfen nereye gitmek istediğinizi bana söyleyin ki size eşlik edebileyim" dedi yalvarırcasına.

Ravan ona pırıl pırıl gülümseyerek suçlu bir ses tonuyla yanıt verdi, "Kerim Efendi, gösterdiğin ilgiyi ve ihtimamı hiç unutmayacağım. Ağabeyimi gördüğüm zaman bu nezaketini anlatacağıma emin ol."

Kerim'in ağzı kulaklanna vardı ve yumuşayarak yemeği hazırlamakta bu kadar geciktiği için kızı azarlamaya gitti.

Yemeklerini zevkle yediler. Kız, Rıza'nın ona söyledikleri yüzünden ağlamıştı ama Rıza bir şekilde onu bunun çok sürmeyeceğine ikna edince kız eski neşesini kazanmıştı. Yemekte kışın nadir bir ziyafet olan limon sulu tavuk kebabının ve et pişerken üstüne sürülen nefis yoğurtla karışık dereotu sosunun tadını çıkarttılar. Yanında da fasulye yahnisi vardı. Hatta biraz tatlı şarap da vardı ama önceki gece çok hoşlarına gitmiş gibi davranmalarına rağmen bu gece içmemeleri Kerim'i şaşırtmıştı.

Kerim yemekten hemen sonra gitti. Kadınların ikisi de onunla birlikte evden ayrıldı. Kız giderken saf bir hayranlıkla Rıza'ya

baktı. Rıza farkına varıp varmadıklarını görmek için iki arkadaşına göz attı ve ilgilenmediklerini görünce rahatladı.

Gece çabucak geldi. Hızla yola çıkmaya hazırlandılar. Kalın pantolonlar ve hafif çizmeler giydiler. İçlerine de kuzu yününden yapılmış yeni ceketlerini giyip başlarına büyük kürk şapkalarından daha hafif bir başlık geçirdiler. Daha büyük ve daha belli olabilecek silahlarla yakalanmanın tehlikeli olacağına hükmederek yanlarına sadece hançerlerini aldılar. Gece devriye gezen Selçuklu askerleri ve sarhoş çeteler silahları tahrik olarak görebilirdi.

Talon düşünceli bir şekilde Ravan'a baktı. "Rıza, bence prenses bir sarık takmalı." dedi.

Rıza, Ravan'a bakıp güldü. "Evet, hanımım, bu gecelik seni bir delikanlıya benzeteceğiz."

"Eğer bunun daha güvenli olduğunu düşünüyorsanız, olur ama yüzüme bir bıyık çizmeyin" dedi Ravan.

Talon'la Rıza kahkahalarla güldüler.

"Bu iyi bir fikir gibi görünüyor, *Hanım.* Kendine saygısı olan hiçbir erkek tertemiz tıraş olmuş halde dolaşmaz, öyle değil mi?" Talon'a sorar gibi baktı. Sonra bir yanıt beklemeden ateşe uzandı ve yanan bir odun parçası aldı.

Gülmemeye çalışarak Ravan'a doğru ilerlerken, "Talon'a katılıyorum, hanımım" dedi resmi bir tavırla.

Ravan önce biraz geri çekilerek karşı koyar gibi oldu ama sonra vazgeçti. Teslim olarak gür saçlarının etrafına büyük bir sarık sarılmasına ve sonra Rıza'nın pek de nazik olmayan bir tavırla dudağının üstüne kara bir çizgi çizmesine izin verdi.

Eğlendiklerini pek de gizlemeyen gençlere köpürdü ama hemen gitmeleri gerektiği için parlak bir nesne bulup kendine bakacak fırsat bulamadı.

Aceleyle bahçeyi geçerek o gün ikinci defa gizlice kapıdan dışarı baktılar. Çok karanlıktı ve sadece sakinlerinin ücret ödediği sokaklar meşalelerle aydınlatılmıştı. Onların sokağı aydınlatılmamıştı ve o gece görünürde de ay yoktu, gözlerini karanlığa alıştırdıktan sonra yola koyuldular. Bütün yolu yürümeyi planlamışlardı, böylece onları görenler bir çayhanede tembellik yap-

tıktan sonra eve dönmekte olan öğrenciler olduklarını düşünecekti.

Bir kez kaybolmalarına ramak kaldıktan ve birkaç kez de aralarında hararetle tartıştıktan sonra gidecekleri yere ulaştılar. Bazı duvarlarda, belki orada oturanların varlıklı olduğunu göstermek için meşaleler yanıyordu ama sokak pek aydınlık değildi.

Rıza ve Talon'a duvarı aşmak zor görünmüyordu ama Ravan'ın bununla nasıl baş edeceğinden endişeliydiler. O da neredeyse onlar kadar zindeydi ve bunu duvara onlar kadar hızlı tırmanarak kanıtladı. Çok büyük bir bahçeye indiler ve bahçeyi şöyle bir inceleyerek hemen büyük bir çalı öbeğinin arkasına gizlendiler.

Bodur ağaçlar ve çalılıklarla dolu olan bahçe etkileyici evin ön cephesindeydi. Ahşap ev iki katlıydı ve kiremit bir çatısı vardı. Ancak çok zengin biri böyle bir eve sahip olabilirdi. Üst kat boyunca bir balkon ve evin bütün ön cephesi boyunca bir sundurma uzanıyordu. Bu soğuk gecede panjurları indirilmiş evin pek çok penceresi vardı fakat alt katta ve üst kattaki bazı odalardan ışık sızıyordu.

Bahçeye indiklerinde önce ne yapacaklarını bilemediler. Talon eve yaklaşıp orada kimin yaşadığını öğrenmekten yanaydı. Diğerleri de bunu kabul etti. Tam harekete geçeceklerdi ki evin yanından bulundukları yöne doğru gelen bir gölge fark ettiler. Birbirlerine baktılar.

Talon çalılıkların arasına çekildi. Rıza çoktan ortadan kaybolmuş ve Ravan'ı hâlâ patikada çömelmiş halde bırakmıştı. Bir el uzanarak onu yaprakların arasına çekti.

Talon kolunu hemen göğüslerinin altına sararak Ravan'ı sıkıca tuttu. Tehlikeye rağmen Ravan bu hissin tadını çıkarttı. Solumasını yavaşlatan Talon'un nefesini boynunda hissedebiliyordu. Adam hantal hantal yanlarından geçip gitti; onun bir gözcü olduğuna şüphe yoktu ama pusuya yatmış olan iki fedaiyle boy ölçüşebileceği düşünülemezdi.

Fazla kiloluydu ve geçerken hırlıyordu. Talon'la Ravan daha o yaklaşmadan adamın nefesindeki sarımsak ve yahni kokusunu

almışlardı. Ravan kahkahasını bastırdı. Çok heyecanlanmıştı. Bu iş hayal ettiğinden daha da eğlenceli olmaya başlamıştı. Adam hantal hantal yürüyerek uzaklaşınca üstlerini başlarını silkerek çalıların arasından çıktılar. Hafif bir parmak şaklatmasıyla Rıza da yanlarına geldi.

Talon evi göstererek aşağıda oyalanmaktansa üst kata tırmanmanın daha güvenli olabileceğini işaret etti. Etrafta başkaları olabilirdi ama yukarıda balkondayken en azından tehlikeyi görebilirlerdi. Diğer ikisi onu başlarını sallayarak onayladı ve böylece hızla evin ön tarafındaki sundurmanın altındaki gölgeliğe doğru seğirttiler. Talon çatıya baktı. Çok yüksek değildi ama eğer dikkat etmezlerse kiremitler kırılabilirdi. Fısıldayarak bu konuda öbürlerini uyardıktan sonra elleriyle Rıza'ya bir basamak yaptı.

Rıza bir kedi gibi hızla ayağını ellerine basıp hiç ses çıkarmadan kiremit çatıya çıktı. Kıvrak hareketlerle çatının açıkta kalan kısmına tırmandı, sonra parmaklığı aşarak balkona girdi. Onlara çok az kiremidin olduğu sağ tarafa doğru ilerlemelerini fısıldadı, orada bir kapı aralığı vardı ve onlara elini uzatabilirdi. Gölgelerin arasından Rıza'nın beklediği yere doğru kaydılar.

Sonra sıra Ravan'a geldi. Talon yine içine basması için ellerini birleştirdi. Ravan oraya basıp havaya sıçrayınca Rıza onu belinden sıkıca yakalayarak ikinci kata çekti. Şimdi sıra Talon'daydı. Talon hiç zorlanmadan tırmandı, Rıza ona kolunu uzattı ve sonra üçü de evin ikinci katındaki verandaya çömeldiler.

Açık bir panjur veya içeride bir ışık görmek için etrafı incelediler. Üçüncü pencereye geldiklerinde panjurların arasından ışık sızdığını gördüler. Talon bahçeden görülmeyi göze alarak başını kaldırıp bir çatlaktan içeri baktı. Gördükleri karşısında şaşırdı, hızla geri çekildi ve yere otururak arkadaşlarına bakakaldı. Onlar da gözlerinde kocaman soru işaretleriyle ona bakıyorlardı.

"Ne var?" diye fısıldadı Ravan.

Talon pencereyi işaret etti. "Doktor" diye fısıldadı, gözlerini kocaman açarak.

Rıza da yanından geçerek içeri baktı. "Doğru, Doktor bu" diye fısıldadı.

Bunu bekliyorlardı ama Doktor'un orada olduğu gerçeği yine de sürprizdi onlar için. Bu bir tesadüf olmalıydı ama yine de üç kaçağın alarma geçmesi için bir nedendi.

Ravan ipleri eline aldı, "Gidip onunla konuşacağım." dedi.

Rıza ve Talon sessizce ona baktılar. Ravan bir sorun olduğunu sezdi.

"Pencereyi açıp öylece içeri giremezsin" diye fısıldadı Talon. "Dışarıdan gelecek herhangi bir sese vereceği ilk tepki hizmetçileri çağırmak olacaktır."

"O zaman ne yapmamızı öneriyorsun?" diye fısıldadı Ravan, her zamanki sabırsızlığına yenik düşerek.

Talon önce Rıza'ya, sonra ona baktı. "Ya o gidene kadar birkaç dakika bekleyip, sonra içeri süzülmeliyiz ya da bir başka pencereden girmeliyiz."

Rıza başını salladı. "Talon haklı, *Hanım*" diye fısıldadı, Ravan'ın kulağına. "Doktor'un bizim tarafımızda olup olmadığını bilmiyoruz. Eğer bizden yanaysa iyi. Eğer değilse, onu yalnızken yakalayıp şaşırtmamız daha iyi olur, böylece yardım çağırmasını engelleyebiliriz."

Ravan sırtının ürperdiğini hissederek ona baktı. Bu ikisi hiçbir şeyin Ravan'ın güvenliğine engel olmasına izin vermeyecekti. Onunkine karşılık Doktor'un hayatı onlar için hiçbir şeydi.

Odada bir hareket oldu, ışığın önünden gölgeler geçti. Talon doğrulup içeri baktı. Bir-iki saniye izleyip tekrar yanlarına çömeldi.

"Şanslıyız. Şimdi odadan çıktı. Hızlı hareket etmeliyiz." Rıza'ya doğru başını sallayınca delikanlı sessizce panjurlara gidip bıçağını aralarından geçirdi. Bir gıcırtı duyuldu ve metal bir mandal kaydı ve panjurlar açıldı. Diz çökmüş, onu izlemeye hazır bekleyen arkadaşlarına baktı.

Talon bahçedeki gölgelere dikkatle göz gezdirdi ve sonra sert bir hareketle elini yere indirdi. Rıza panjurun sağ kanadını ardına kadar açtı ve bir yılan gibi pervazdan içeri süzülüp kayboldu. Talon, Ravan'ı itince o da Rıza'yı taklit ederek pervazdan atladı ve odanın içine yığıldı. Rıza hiç oyalanmadan onu yoldan

çekti, çünkü hemen arkasından gelen Talon usulca kenara yuvarlanmıştı.

Panjuru çekip kapattılar. Bir süre etrafı dinlediler. Hiç ses yoktu. Talon etrafına bakındı ve perdeleri göstererek Rıza'ya işaret etti. Rıza sessizce ilerleyerek orada asılı olan büyük duvar halısının arkasında kayboldu.

Talon, Ravan'a doğru eğilerek kulağına fısıldadı. "Rıza'nın yanına gidip saklan."

Ravan başını sallayarak büyük halının arkasına geçip Rıza'nın yanında durdu. Talon da diğer köşede üst üste konulmuş iki büyük sandığın arkasındaki gölgelik yere sıkıştı.

Sonsuz gibi gelen bir süre öylece beklediler. İki genç solumalarını yavaşlatarak uzun bir bekleyişe hazırlandılar. Bir dakika bile bu şekilde durmak Ravan'a zor geldi ama bu kritik anda başarısız olup utanmamak için kendini zorladı.

Nihayet, artık bacakları hissizleştiğinde, yaklaşan bir ayak sesini ve ardından mandalın kaldırıldığını duydular. Kapı açıldı ve içeri birkaç yıl önce Talon'un yaralarını iyileştiren hekim girdi. Talon ortaya çıkmadan evvel yaşlı adamın kapıyı kapatıp ondan uzaklaşmasını bekledi.

Talon sandıkların arkasından çıktı ve parmağını dudağına götürerek Doktor'a susmasını işaret etti. Doktor olduğu yerde donakalmıştı. Şaşkındı. Talon ellerini iki yana açarak silahsız olduğunu ve merak etmemesini anlatmaya çalışırken, Doktor kocaman açtığı gözleriyle, sessizce ona bakıyordu.

Talon, "Çıkın, Prenses Ravan, Doktor burada" diye fısıldadı arkadaşlarına.

Hem Rıza hem Ravan halının arkasından çıkarak gelip Talon'un yanında durdular. Doktor sakallı yüzü öfke ve korkuyla gerilmiş halde, sol eli göğsünde, hafifçe öne eğilmiş, hâlâ sessizce onları izliyordu.

"Doktor, ben Ravan" dedi, karşısındaki serserilerin en genç olanı. Doktor genç adama dikkatle baktı. Sonra bıyığının aslında kömür boyası olduğunu anladı. Genç sarığını çıkartarak uzun saçlarını döktü. Doktor onun erkek gibi giyinmiş güzel bir genç kadın olduğunu anladı.

"Hay Allah, Ravan, bu gerçekten sen misin? Burada ne işin var?" dedi, sesi titreyerek. "Yanındaki bu zorbalar da kim?"

Ravan rahatlayarak güldü. "Sana 'koruyucularım' Talon ile Rıza'yı tanıştırayım, Doktor. Talon'u hatırladın mı? Aslan yaraladığında onun hayatını sen kurtarmıştın."

Doktor gözlerini kısarak Talon'a baktı, sonra çenesindeki yarayı gördü. "Hakikaten bu yarayla bile seni tanıyamazdım, genç adam. Seni son gördüğümden beri çok değişmişsin. Ama hoş bir genç adam olmuşsun." Rıza'ya baktı. "Sen de Samiran'da büyüyen genç haydutlardan mısın?"

"Ben Rıza, *Efendi* Doktor, Talon'la kardeş olduk." dedi Rıza memnuniyetle.

Yaşlı adam gülümsedi. Sonra alnını buruşturdu ve her birine dikkatle baktı. "Ama Hamedan'da ne işiniz var? Burası Samiran'dan çok uzak. Bir sorun mu var?" diye sordu.

Ravan ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Doktor, bu çok uzun bir hikâye ama önce sana sormam gereken bir şey var – hâlâ ağabeyime bağlı mısın?"

Doktor irkildi. "Bundan şüphe edilebilir mi, tatlım? Tanrı'nın huzurunda, Efendi'ye sadığım. Yoksa biri bana iftira mı attı? Beni öldürmek için mi buradasınız?" diye sordu, kuşkulu bir sesle, iki genç adama göz atarak. Şimdi gözlerinde gerçek bir kaygı vardı.

Ravan tuttuğu nefesini dışarı verirken arkadaşları da bariz bir şekilde rahatlamıştı. "Doktor, seninle biraz konuşmalıyız. Zamanın var mı? Durumumuzu açıklamak biraz vakit alacak."

"Hizmetçiler konusunda mı kaygılanıyorsunuz? Yan odada uyuyan odalığım Fariba dışında hizmetçiler evin diğer tarafındalar.

Ev sahibim de evin öteki kanadında. Kaygılanmayın. Her konuda Efendi'ye ve bana sadıklardır. Ama içiniz rahat olsun diye, söylememi istemediğiniz hiçbir şeyi onlara söylemem." Durdu. "Bu arada görgü kurallarını unuttum." Hepsine gülümsedi. "Lütfen oturun, siz bana neler olduğunu ve burada bulunma nedeninizi anlatırken biraz çay içelim."

Farjan onlara oturmaları için eliyle halıyı gösterdi. Onlar otururken mangala doğru gitti, demlenmekte olan çaydan hepsine çay koydu. Sonra o da oturdu, "Şimdi anlatmaya başlayabilirsin, tatlım" dedi.

Ravan içini çekti. "Sana her şeyi anlatacağım, böylece bir karara varabilirsin. Biz büyük tehlike içindeyiz, ağabeyim de öyle, hatta belki şimdi sen de tehlikede olabilirsin."

Ravan hiçbir şeyi atlamadan, her ayrıntıyı hatırlamaya çalışırken, zaman zaman Talon'la Rıza'dan yardım alarak hikâyesini anlattı. Bir saat sonra, hizmetkârını Baba'nın meydanında gördüklerini söyleyerek sözlerine son verdi.

Doktor uzun bir süre gözlerini yere dikip sessizce soğumuş çayını içti ve ara sıra kır sakalını çekiştirerek uzaklara daldı. Hiçbiri onun düşüncelerini bölmek istemedi ama kaygıları gittikçe artıyordu.

Sonunda Doktor başını kaldırıp Ravan'a baktı. "Canım, senin babanı iyi tanırdım; bazı tuhaf fikirleri olmasına ve ara sıra ayrı düşmemize rağmen hâlâ anısına sadığım. Hem senin hem de ağabeyinin büyümesini çocukluğunuzdan beri izledim. Ağabeyin Muhammed iyi bir lider oldu ve yaşından çok daha bilgedir ki bence sen de öylesin. Seni Alamut'a tam da bu nedenle göndermişse hiç şaşmam. Eğer öyleyse iyi bir seçim yapmış."

Durdu ve çayını yudumladı. "Kaçışınız senin ve koruyucularının cesareti sayesinde olmuş. Sizi alkışlıyorum. Rahibi ve hizmetkârını Araş Han'ın kuru merhametine terk edip kışın ortasında böyle bir yolculuğa kalkışmak hiç de kolay değil."

Ravan konuşmaya davrandı.

Doktor elini kaldırdı. "İzninle, *Hanım* Ravan, söyleyeceklerimi bitirmek istiyorum."

Ona gülümsedi. "Samiran'a gitmemekle doğru yaptığınızı düşünüyorum. Mesud sizi doğru yere yönlendirmiş. Ama Hamedan'a gelmekle de adeta kapana kısılmış oldunuz. Eğer hava böyle devam ederse Gazvin'in güneyindeki bütün yollar Ahmet'in peşinizden gelmesine izin verecek kadar uzun süre açık kalacaktır."

Bütün dikkatlerini Doktor'a vermişlerdi. Doktor onların hevesli genç yüzlerine baktı; gerçekten de çok gençtiler ama hayatta kalmayı bildikleri de göz ardı edilemezdi.

"Burada birkaç günden fazla kalamazsınız, hatta bu bile tehlikeli olabilir. Zagros geçitleri en az bir hafta kapalı kalacaktır ama bir fikrim var."

Endişenin yerini alan umutla yerlerinde kıpırdanarak birbirlerine bakan gençlere bir göz attı. "Benim güneyde İsfahan'daki evime gitmem gerekiyor. Bir hafta sonra gidecektim ama bunu öne alabiliriz. Şu yeni çıkan duraklardan birinde, güneye giden büyük bir kervan var. Galiba duraklara kervansaray deniyor. Yaklaşık bir günlük mesafede. Deşti Kebir Çölü'nü geçerken güvende olmak için o kervana katılmak istiyorum." Gülümseyerek gençlere baktı. "Yollar tehlikeli, biliyorsunuz. Bir yolcunun işinin ehli bir korumaya ihtiyacı olabilir ki sizin de bu tarife uyduğunuz bir gerçektir. Ayrıca Araş'ın gittiğinizi düşündüğü yoldan uzaklaşmış olacaksınız, onun için peşinizden gelmesi pek olası değil. Bir hafta içinde iziniz kaybolmuş olur ve onlar da şansımız varsa sizi kuzeyde arayacaklardır."

Durup gençlere baktı ve Ravan'ın yüzünde şaşkınlıkla umudun birbirine karıştığını gördü.

"Doktor, ağabeyime haberi nasıl yollayacağız? İsfahan'a giderek kendimi koruyabilirim ama ağabeyime haber verilmesi gerek. En azından Araş'ın bir komplo kurduğu konusunda uyarmak için ona bir mesaj göndermeliyim."

Doktor elini kızın koluna koydu. "Galiba o konuda da yardım edebilirim. Hizmetkârım Han'a bir mesaj götürmeyi bir onur sayacaktır. O ölümüne sadık biridir, hatta o denli ki oğlum gibi olmasına rağmen eğer Ağa Han beni öldürmesini emretse hiç tereddüt etmez. Han'ın kanıta ihtiyacı olacaktır, Ravan. Senin bildiklerini ve nasıl kaçtığınızı açıklayan bir mektubunla, benim yazacağım bir mektup ve şu bahsettiğin mühür işe yarayacaktır."

Ravan'ın gözleri parladı. "Doktor, sen harikasın" diye bağırdı. "Bu yaptıkların için sana nasıl teşekkür edeceğiz, bilmem."

"Tatlım" dedi Doktor, gülümseyerek, "sen Efendi'nin kız kar-

deşisin ve ben ona hizmet edeceğim ama sen de aynen karşılığını vermek zorundasın" diye ekledi, gözlerinde yaramaz bir ifadeyle.

Bu yaşlı adamla beraberindekilerin uzun bir yolculukta korunması gerekiyor. Ve sen Yüce Allah'a ettiğim duaların yanıtısın."

Hepsi güldü. Aniden ortamdaki gerginlik kaybolmuş, onun yerini gülümsemeler ve yeni bir iyimserlik duygusu almıştı. Alamut'tan ayrıldıklarından beri ilk defa üç kaçak onlara yardım edebilecek bir müttefik bulduklarını hissediyorlardı.

"Sizi Ali'yle Kerim konusunda da uyarmalıyım. Onlar Araş Han'ın casus ağının bir parçasıdır. Onlara şimdiye kadar ne anlattınız?"

Ravan ona ağızlarını çok sıkı tuttuklarını ve Efendi için bir göreve çıktıkları masalını anlattıklarını söyleyince rahatlayan Doktor olumlayarak başını salladı. Bu gençlerin hızlı öğrendiklerini düşünüyordu.

"Onlara söylediklerinizden dışında hiçbir bilgi vermemelisiniz. Birkaç gün içinde o evden ayrılıp şehrin dışında benimle buluşmalısınız. Gitme zamanı geldiğinde size nasıl mesaj gönderebilirim?"

Bu konuyu tartıştılar ve eve bir haberci göndermenin çok tehlikeli olacağı, zira eğer görülürse Ali ile Kerim'in alarma geçeceği sonucuna vardılar.

"Neden çayhaneyi kullanmıyoruz?" diye önerdi Talon. "Gördüğümüz adamını gönderirsin, o da bize mesajını iletir. Orası çok kalabalık, onun için daha kolay olur" diye bitirdi sözünü, böyle ortaya atıldığı için utanarak. O ana kadar konuşmayı prensesle Doktor sürdürmüştü çünkü.

Herkes bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü, böylece mesajın nasıl verileceğiyle, bunu kimin yapacağı üstüne konuşmaya daldılar. Aynca belirlenen zamanda buluşmaları için şehrin dışında bir buluşma yeri kararlaştırdılar.

Artık çok geç olmuştu. Doktor Farjan gece yarısı olduğunu tahmin ediyordu. Onlara evlerine geri dönmelerini ve bunun na-

sıl ve ne zaman olacağına dair hiçbir ipucu vermeden, her an oradan ayrılacakmış gibi hazır beklemelerini söyledi. Ayrıca onlara geldikleri yoldan gitmelerini önerdi, çünkü hizmetkârlarına güvense de boşboğazlık yapmalarına engel olamazdı. Şehirden çıkıp İsfahan yolunda epey ilerleyene dek gizlilik mutlak bir gereklilikti.

Onunla vedalaştılar. Gençler çok kibardı; ama Ravan aceleyle ona sarıldı, Farjan gençlerin terbiyesi hakkında söylense de bu davranışın hoşuna gittiği çok açıktı.

Sonra Ravan sarığını tekrar sardı. Doktor lambayı söndürdü ve üçü birden odadan süzülerek çıktılar, sütunlardan aşağı inerek hiç olaysız bahçeyi geçtiler. Sokakta koşarken içleri içlerine sığmıyordu ve Rıza yanlamasına taklalar atmaya başladı. Talon, Ravan onu itene kadar birkaç saniye elleri üstünde yürüdü, sonra duydukları rahatlama ve heyecan yüzünden sessizce gülüp yarışarak daha karanlık sokaklara doğru koştular.

Talon ikisinin ortasındaydı, kollarını arkadaşlarının omuzlarına atmıştı ve mutlu bir şekilde dar bir sokakta ilerliyorlardı. Sokağın başından birkaç gölgenin kendilerine doğru geldiğini gördüler. Önce Talon'la Rıza fark etti onları ve Talon heyecanı yatışmamış olan Ravan'ın omzunu sıkarak onu uyardı. Kollarını arkadaşlarından çekerek fısıldadı.

"Evlerine giden birkaç sarhoş olabilir ama dikkatli olun. Hiç bulaşmadan yanlarından geçmeye çalışalım."

Diğerleri başlarını salladılar ama yine de elleri bıçaklarına gitti.

Gayet doğal görünmeye çalışarak dört adamdan oluşan gruba doğru yürümeye devam ettiler. Adamlar onlardan birkaç yaş büyüktü. Daha kötüsü, kafaları dumanlıydı ama iyice sarhoş değillerdi. Kendilerine doğru gelen üç kişiyi onlar da gördü ve sessizce durup beklediler. Eğer daha az içmiş olsalardı bu üçünden ikisinin halinden tavrından, kedi gibi ayaklarının ucunda yürümelerinden huylanırlardı.

Öğrenci grubunun lideri yanlarından geçen gençlere yüksek sesle bağırdı.

"Merhaba yok mu? Bu kabalık da ne böyle? Hiç olmazsa bir selam verilir."

Üçü birden 'selam' diye mırıldanıp yürümeye devam ettiler. Ama şimdi üçlüye kavgacı bir tavırla bakan öğrencilerin lideri onların geçmesine izin vermedi ve Ravan'ın gömleğinin kolunu tutup çekti.

Ravan onu itekleyerek yoluna devam etmeye çalıştı.

Bir diğer öğrenci, "Nesiniz siz? Yürüyüşe çıkmış bebekler mi? Hey, size söylüyorum" dedi saldırgan bir sesle, başı önde yürüyen Talon'a. Ravan ve Rıza gibi, Talon da hiç tepki vermeden ilerlemeye devam etti.

"Hey" diye bağırdı öğrenci ikinci kez. "Sizinle konuşuyorum!" Arkadaşlarına döndü. "Şunlara biraz adap öğretmek gerek, özelikle şu uzun boyluya. Ben biraz öğreteceğim. Benimle misiniz?"

Diğerleri gülerek yanıt verdiler. Kınlarından çıkan metallerin sesleri duyuldu ve on adım kadar uzaklaşan üç arkadaşın peşine düştüler.

"Bela arıyorlar" diye fısıldadı Talon.

"Bizi eve kadar izlemelerine izin veremeyiz" dedi Rıza, alçak sesle.

"Ne yapacağız?" Ravan'ın sesinde bir çaresizlik tınısı vardı.

Yanıt olarak iki genç bıçaklarını çektiler.

"Sen gerimizde kal ve arkamızı gözle, Ravan. Eğer arkadan yaklaşmaya çalışırlarsa bağır ve kendini savun. Biz onların icabına bakarız" dedi Talon. Sesi soğuk ve kesindi. Ravan onun böyle konuştuğunu daha önce hiç duymamıştı.

Rıza ile Talon yaklaşan öğrencilerin önünde savunma pozisyonuna geçtiler. İki genç için bu nefes almak kadar doğaldı. Onlar bıçakla öldürmek için eğitilmişlerdi. Vurmayı bekleyen, uzun pençeli iki ölümcül kedi gibiydiler. Yaklaşan öğrenciler için hava soğuk ve tehditkârdı artık. 'Bir ders vermek' istedikleri iki genç aniden yere çökmüş, ölümcül ve tehditkâr hayvanlara dönüşmüştü – artık eğlenilecek hedefler değillerdi.

Öğrenciler değişikliği sezmelerine ve hemen oradan uzak-

laşmaları gerekmesine rağmen içkinin tesiriyle ölümcül bir tuzağa düştüklerini anlamakta zorlanıyorlardı. Bağırarak birbirlerine cesaret veren öğrenciler hızla saldırdılar. Rıza bir yılan gibi hamle yapıp çekildi ve biri yerdeydi, bağırsakları dökülmüştü ve iki eliyle onları tutmaya çalışırken çığlık atıyordu.

Talon göğsüne nişan alarak savrulan bıçağı kolayca engelledi. Sonra bıçağını öğrencinin göğüs kemiğinin altına sapladı. Dehşete düşen ve acı içinde zorlukla soluyan adam kendisine yaşam veren kanı kusunca Talon onu arkasındaki arkadaşının üstüne itti. Üçüncü öğrenci üstüne gelen cansız bedenden kaçmaya çalışırken dizine sert bir darbe alarak yere düştü. Bıçağı elinden kaydı. Bir daha ayağa kalkamadı. Dizlerinin üstüne bir beden çöktü ve sırtından tam kalbine bir bıçak saplandı.

Talon durumu değerlendirmek ve arkadaşlarının nerede olduğuna bakmak için çabucak ayağa kalktı. Ravan arkasındaydı, yüzü solgun ama kararlıydı. Birbirlerine baktılar, sonra Talon, Rıza'yla son öğrencinin ne yaptığına bakmak için döndü. Kaygılanmasına gerek yoktu. Adam kaçmaya çalışırken ölmüştü; Rıza uzun bıçağını sırtından çekiyordu.

Bağırsakları dışarı dökülen öğrenci yerde yatıyordu. İç organlarını kanlı elleriyle tutarak acı içinde inliyordu. Tuniği ve pantolonu kan ve idrar içindeydi. Talon ona yaklaşıp başını kaldırarak ölmekte olan öğrencinin terli yüzüne baktı.

"Siz aptallar, fedailere bıçakla saldırmamalıydınız" dedi dişlerinin arasından. Adamın gözleri kocaman açıldı ve ağlamaya başladı. Talon hızlı bir hareketle onun boğazını kesti; öğrencinin ayakları çamurda debelenirken gövdesi ölüm kasılmalarıyla sarsıldı ve sonra öldü. Talon ayağa kalktı ve bıçağını ölülerden birinin giysisinde kuruladı.

"Acele etmeliyiz. Devriyeler bunların çığlıklarını duymuş olmalı."

Üçü birden, cesetlere göz bile atmadan koşmaya başladı. Tam zamanında uzaklaşmışlardı, zira hemen arkalarından sesler duydular. Sessizce yollarına devam ettiler ve bir saat içinde evlerinin kapısına vardılar.

Ravan kavganın etkisiyle titriyordu. Talon bunu hissederek onun elini tuttu ve bu Ravan'ın rahatlamasını sağladı.

Soğuk binaya girip ateşin önüne oturdular, onları hiç kimse karşılamamıştı. Rıza korları eşeleyerek ateşi canlandırdı.

"Keşke o öğrencilerle karşılaşmasaydık" dedi Ravan, hâlâ titreyerek.

"Neden geçip gitmemize izin vermediler ki, yaptıkları çok aptalcaydı" dedi Talon, öfke ve bıkkınlık içinde.

"Haklısın, Talon, ölmeleri çok üzücü oldu. Ama eve kadar peşimizi bırakmazlardı" dedi Rıza.

"Biliyorum ama canlarını almak o kadar kolaydı ki. Sanki keçi öldürür gibi."

Artık kendini toparlamış olan Ravan homurdandı. "Talon, Rıza, siz Komutan İsfendiyar'ın size verdiği görevi yerine getirdiniz. Beni korudunuz. Artık bu konuda bir şey duymak istemiyorum. Bunu hak ettiler, hepsi bu." Sanki 'yeter' der gibi sembolik olarak ellerini yıkadı. Biri ince ve esmer, diğeri uzun ve daha adaleli olan iki genç ona bakıyordu. İkisi de bu genç ve azimli hanıma saygı duyuyordu, birbiri ardına atlattıkları her tehlikeden sonra bu saygı gittikçe büyüyordu.

"Yatmalıyız" dedi Talon.

Rıza başını sallayarak prensese iyi geceler dileyip odasına yollandı. Talon onun kapısının kapanmasını bekledi, sonra hâlâ kanlı olan ellerini yıkamak için mutfağa gitti.

Ravan onu izleyerek elini omzuna koydu.

"Talon, düşüncelerine saygı duyuyorum. Ama dert etme. Sen yapman gerekeni yaptın ve beni korudun."

Talon bileklerine ve ellerine soğuk su dökerken başını salladı. "Haklı olduğunu biliyorum, Ravan. Onlar aptal insanlardı, şimdi de öldüler. Bunu kafama takmayacağım."

Ravan onu kendine çevirdi, sonra iki elini yüzüne koyarak uzanıp dudaklarından öptü. Talon'un kolları kızın beline dolandı ve onu sertçe kendine çekti. Uzun uzun öpüştüler. Ravan nefesi kesilerek titreyen eliyle onu ittiği zaman Talon yine kızı kendisine çekti.

Ravan elini sıkıca Talon'un göğsüne bastırarak gözlerinin içine baktı. "Ah, Talon, sen benim gerçek savaşçımsın, gerçek koruyucumsun." Sonra yatmaya gitti.

Talon bu öpüşmenin tadına vararak ve Ravan'ın muhteşem güzelliğine hayran kalarak birkaç dakika öylece durdu. Son birkaç ayda hepimiz büyüdük, diye düşündü. Sonra o da yatmaya gitti.

Ravan o gece öpüşmelerini ve sarılmalarını tekrar tekrar yaşadı. Talon'un öylesine soğuk bir beceriyle adamları öldürüşünü izledikten ve kendine onu öpme izni verdikten sonra işi daha ileriye götürmemiş olmasına hayret ediyordu. İçindeki dürtü o kadar kuvvetliydi ki hemen oracıkta, mutfakta birleşmek istemişti. Hatta Talon'un erkekliğinin sertleştiğini de hissetmişti. Gece uzun bir süre uyanık kaldı ve ancak horoz öttüğü ve hoca şafağın ilk saatlerinde minareden seslendiği zaman uykuya daldı.

Nerden koşturuyorsun buraya, diye sormadan?
Nereye koşturuyorsun buradan, diye sormadan,
Pişman Tanrı şarabı bahşetti bize
Bu küstahlığın anısını uyuşturmak için.

Ömer Hayyam

Bölüm 19

İsfahan Yolu

Yeni yapılmış minarelerin tepesinden ellerini ağızlarına götürerek ibadete çağıran müezzinlerin sesine uyanan üç genç oturma odasında Ali ile Kerim'in heyecanla beklediğini gördü. Ali endişeden adeta kendini kaybetmişti ve prenses uykulu gözlerle odaya girdiği anda karşısına dikildi. İki genç de hemen arkasından geliyordu.

Ali'nin sinirli ve yüksek bir sesle, "Selam, hanımım" dediğini duydular. "Dün gece siz ve gençler dışarı çıktınız mı?"

Bu soruyu bekleyen Ravan hazırlıklıydı. Esnemesini bastırarak başını iki yana salladı, şaşkın bir sesle sordu, "Selam, Ali Efendi, selam Kerim Efendi, bugün nasılsınız? Neden, ne oldu ki?" Talon odaya girince ona baktı, "Talon, sen ve Rıza dün gece dışarı çıktınız mı?" diye sordu.

Onun kadar uykulu görünen Talon da başını salladı. "Hayır, hanımım. Hatırlarsanız bunu konuştuk ama yürüyüşe bile çıkamayacak kadar yorgunduk hepimiz. Rıza ile atlara bakmaya gittik ama hava çok soğuk olduğu için hemen geri döndük. Ateşin yanında oturduk biraz, sonra da yatmaya gittik."

Ravan dönerek Ali ile Kerim'e tatlı bir şekilde gülümsedi. "Anlayacağınız, hâlâ yolculuğun yorgunluğu var üzerimizde.

Şimdi belki bize şehirde nasıl bir heyecanı kaçırdığımızı anlatırsınız?"

Biraz yatışmış görünen Ali, ağabeyine bir göz attıktan sonra, "Hanımım" dedi, "dün gece dört öğrenci vahşice öldürüldü. Bütün şehir bunu konuşuyor."

Ravan ve gençler çok şaşırmış görünüyordu.

"İsmaililer miymiş?" diye sordu Rıza, kaygılı bir sesle.

Ali ona baktı. "Hayır. Öğrencilermiş. Atabey geniş bir inceleme yapacağını söyledi ama olayı gören kimse yok." Üçüne tekrar baktı. "Bazıları bunun İsmailililerin işi olduğunu söylüyor. Onların tarzında öldürülmüşler." Sözlerinden şüphelenmiş görünüyordu ama daha fazla kurcalamadı.

Kerim, kardeşinin yerine söze girdi. "Ali, şehir halkının İsmailililerin kim olduğunu hatırlayacağından ve ellerinde hiç kanıt olmadan bizi suçlayacağından korkuyor."

"Sizce neydi bu olay? Bir dövüş mü yoksa bir hesaplaşma mı?" diye sordu Rıza.

"Ali'yle ben öğrencileri askerlerin öldürdüğünü düşünüyoruz ama kimse Atabey'e bunu söyleyemez" dedi Kerim, müstehzi bir tavırla.

Şaşırmış görünen Talon, "Bir kere biz üç kişiyiz ve birimiz de kız" dedi. "Nasıl böyle bir şeye karışmış olabiliriz ki? Sadece yolumuza devam etmek isterken Hamedan gibi bir şehirde kavgalara karışmak hiç işimize gelmez."

Ali ile Kerim bu açıklamayı makul bularak konuyu kapattılar. Ama Ravan konuşmaya devam etmek istiyordu. "Ben olabildiğince çabuk Bağdat'a doğru yola çıkmak istiyorum. Batıdan gelen haberler nasıl?"

"Kar erimeye devam ediyor ve geçitlerin dört veya beş gün içinde açılma ihtimali var, hanımım. Şu anda bunu değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey yok, onun için sabırlı olmalısınız" diye yanıtladı Kerim.

"Hamedan'da dört-beş gün bekleyemem" dedi Ravan, buyurgan bir sesle. "Birkaç gün içinde yola çıkıp geçitlerin yakınındaki bir köyde konaklayabiliriz, öyle değil mi?"

"Olabilir, *Hanım* ama en azından size bu evi temin etmişken neden daha çok rahatsızlığa katlanasınız ki?" dedi Ali, saklnleştirircesine.

Artık konu şehirdeki olaydan uzaklaşmıştı, Ravan belki öğleden sonra bir ara çayhaneye gidebileceklerini söyledi. Şehirde gençlerin gittikleri yerleri gezmemenin hiç de adil olmayacağını ekledi. Kendisini Kerim'in oraya götürmesini istedi.

Onun bu isteği koltuklarını kabartsa da ne Ali ne de Kerim pek hevesli değildi. Şehirde bu gün askerlerin yoğun hareketlilik içinde olacağını, insanları durdurup sorgulayabileceklerini söyledi ona ama eğer prenses ısrar ediyorsa gidebilirlerdi. Ravan ısrar ediyordu; böylece kahvaltıya oturdular ve havadan sudan konuşmaya koyuldular. İki adam ihtiyatla Bağdat'ta ne yapacaklarını soruşturmaya başlayınca yine kaçamak cevaplar vermeye başladılar. Üçü de masum ve anlaşılmaz görünüyordu ki bu iki adamı daha da hüsrana uğratıyordu.

Sabahın ilerleyen bir saatinde kahvaltıdan kalktılar. Atlarla ilgilenmek gerekiyordu. Hava güneşliydi, bu da karların daha da eriyeceğinin habercisiydi. Gençler önce havaya, sonra birbirlerine baktılar ve eriyen karların içinden ahıra doğru yürüdüler.

Rıza'yla Talon sabahın geri kalanını ahırda atlarla ilgilenerek, evdeki iki kadın temizlik ve yemek yaparak, Ravan da güneşin keyfini çıkartarak geçirdi. Gençler eve gelince onu ateşin yanında minderlerin üstünde uyurken buldular ve onu rahatsız etmeden tekrar sessizce çıktılar.

Talon onun çok yorgun olduğunun farkındaydı. Hepsi yorgundu aslında. Önceki ay yaşadıklarının verdiği gerginlik, kaçışları ve Hamedan'a yaptıkları uzun ve eziyetli yolculuk Ravan'ın gücünü tüketmişti. Dünkü çatışma zihinlerini daha yormuş ve güvensizlik duygularını artırmıştı. Rıza ile bunu bir süre konuştular ve yapılacak en iyi şeyin onun mümkün olduğu kadar dinlenmesi gerektiğine karar verdiler.

İki erkek, Ravan'ı kadınlarla evde bıraktı. Kerim'in öğleden sonra Baba'nın meydanına yürüyüş yapmak için geleceğini söyleyerek evden ayrıldılar.

Gençler geri geldikleri zaman ayaklarını yere vurup çizmelerindeki karları silkerek ve sıcak odaya soğuk bir hava dalgası yayarak Ravan'ı uyandırdılar. Oturdular ve bir süre konuştuktan sonra Ravan, Rıza'nın mutfaktan aldığı kuru fasulyelerle oynanan Seretta oyununda Talon'u kolayca yenmesini izledi.

"Paran olmadığına sevinmelisin, dostum" dedi Rıza gülerek, üçüncü oyunlarında. "Yoksa şimdiye kadar iflas ederdin."

Talon üzülmüş gibi gülümsedi ama Ravan parmağını dudağına götürerek susmalarını işaret etti.

Sonra iki kese altını şıngırdatarak çıkarttı ve dilleri tutulan delikanlıların yanına yere koydu. Ravan, Kerim ve Ali'yle yaklaşan yolculuğun masrafı hakkında biraz daha konuştuklarını ve Ali'nin ona bu iki küçük ama ağır keseyi verdiğini açıkladı. Şimdi en azından maddi olarak bağımsızdılar ve istedikleri zaman oradan ayrılabilirlerdi. Ravan iki adama hizmetleri için teşekkür etmiş ve Ali'ye ağabeyini gördüğü zaman bu nazik yardımlarından dolayı onu bilgilendireceğini söylemişti.

Rıza ikisine de gülümsedi. "Artık her an gidebiliriz" diye fısıldadı.

Talon başını sallayarak, tıpkı Ravan'ın yaptığı gibi keselerden birinin içine göz attı. Kese altın doluydu. Hayatında hiç bu kadar çok altın görmemişti, aceleyle kesenin ağzını bağlayıp onu Ravan'a doğru itti. "Şimdi en azından zengin bir prensessin" diye fısıldadı. Ravan bu küstahlığı yüzünden ona tokat atacakmış gibi yaptı. Talon geriye Rıza'nın kollanna yuvarlandı ve üçü de mutlu bir şekilde kıkırdadılar.

Hafif bir yemek yedikten sonra Kerim onları meydana götürmek için geldi. Ali haklıydı; sokaklar etrafta dolaşıp insanları durduran atlı veya yaya askerle doluydu. Ne aradıklarını bilmedikleri açıkça belli oluyordu. Tatsızlık çıkartıyor, insanların gözünü korkutmak için onları itip kakıyorlardı.

Yılgın bir çavuşla birkaç asker Ravan'a alıcı gözüyle bakmak için bahane arayarak küçük grubu durdurdu. Kerim'in tavsiyesiyle silahlarını evde bırakan gençlerin paltolarını baştan savma bir şekilde aradıktan sonra gitmelerine izin verdiler.

Meydan her zamanki gibi kalabalıktı; parlak giysiler, mavi yünlü harmaniler, kahverengi deve tüyünden paltolar, kırmızı, turuncu ve san ipekler içindeki insanlar ya at sırtındaydı ya da taşıyıcıların eriyen karın ve çamurun içinde kayarak zorlukla taşıdığı tahtırevanların içindeydi.

Güneşli hava sokak satıcılarına yaramıştı. Çarşıya çıkan insanlara meyve, çörek ve doğudan gelen parlak desenli kumaşlarını sunuyorlardı. Kuruyemişler, her türlü şekerlemeler, havaya hoş ve keskin bir koku yayan baharatlar ve çuvalların içinde tıbbi otlar sergileniyordu. Tüccarların gelip geçenleri tezgâhlarına çekebilmek için mallarını süsleme yöntemleri dikkatlerini çekti. Şamfıstığı satan dükkânlar en iyileriydi; tüccarlar bu büyük ve leziz yemişlerden karmaşık sarmallar ve halkalar yapmışlardı. Orada o kadar oyalandılar ki Kerim biraz şamfıstığı almak zorunda kaldı.

Ellerindeki küçük çekiçlerle bronz malzemelerin üstüne vurarak karmaşık desenler yapan ve yanlannda küçük çömezleri olan bakırcıların yanından geçtiler. Çömezler de ustaları gibi soğuk havaya rağmen çarklarının üstünde çeşitli şekiller yaratırken dirseklerine kadar balçık içindeydiler.

Ravan'la gençler bütün bu gürültüden ve hengâmeden asla bıkmadan, kokulann ve manzaraların tadını çıkartıyorlardı. Onlar için bu onları hem heyecanlandıran hem büyüleyen bir renk, koku ve ses cümbüşüydü. Öte yandan Kerim bütün bunlan çok gürültülü buluyor, bir an evvel bir mindere oturup nargilesini tüttürmek ve yeni yollar deneyerek belki bu kez onlar hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu.

Kalabalık çayhaneye girdiler ve birkaç öğrenciyle nargile içen iki yaşlı adamın arasında küçük bir yer buldular. Öğrenciler her zamanki gibi içeri giren gençleri izledi ve sonra gözlerini yanlanndaki güzel kıza dikti. Konuşma birkaç saniye kesildi ama Talon kızın boynunun hafifçe kızardığını fark etse de Ravan onlara hiç aldırmadı.

Ravan nereye gitse dikkat çekiyordu ve bu Talon'u gururlandırıyordu. O ve Rıza ona yaklaşmayı düşünebilecek bir aptal çı-

karsa diye tetikteydi. Kaygılanmalanna gerek yoktu. Öğrenciler sohbetlerine kaldıklan yerden devam ettiler, konuşma tahmin edilebileceği gibi dört öğrencinin öldürülmesi hakkındaydı. Alçak sesle konuşuyorlardı ve büyük bir grup sarhoş askerin öğrencileri etkisiz hale getirdikten sonra kendilerinden şikâyetçi olmamaları için onları öldürdükleri düşüncesinde birleşiyorlardı. İşe bakın ki bu olay Selçuklulara karşı duyulan genel antipatiyi daha da artırmıştı.

Üç genç hiç konuşmadan Doktorun hizmetkârının gelmesini bekliyor, dikkatle meydanı izliyordu. Kerim gençlerin yorgun ve hareketli meydanla kalabalık çayhanenin bunaltıcı etkisinden sersemlemiş olduklannı düşünerek onlar için çay ve kendisi için de nargile ısmarladı.

Orada atmosferin tadını çıkartarak, alçak sesle konuşarak ve hizmetkârın gelip gelmeyeceğini merak ederek bir saat kadar oturdular. Tam vazgeçmek üzereydiler ki Rıza meydanda kendilerine doğru gelen hizmetkân gördü. Adam ilgisiz bir şekilde çayhaneye doğru yürüyordu. Üstünde daha önce giydiği kıyafet olduğu için Rıza diziyle Ravan'ı dürttüğü zaman onu görmekte hiç zorlanmadılar.

Rıza özür diler gibi gülümseyerek ayağa kalktı ve bir kramp girdiğini ve biraz hareket edip hemen geri döneceğini söyledi. Kalabalık odanın içinden geçerek girişe yöneldi. Tam dışan çıktığında hizmetkâra çarptı, onu neredeyse yere düşürecekti. Rıza orada durup, zengin birinin hizmetkârı gibi güzel giysiler içindeki adamdan berbat özürler dileyerek eliyle adamın yeleğini silkelemeye çalışırken adam öfkeyle onu kendinden uzaklaştırdı. Birbirlerine birkaç kaba laf söyledikten sonra Rıza kaba ve sevimsiz insanlar hakkında bir şeyler mırıldanarak tekrar çayhaneye girdi.

İşleri bitmişti, kalktılar ve Kerim ortada dolanan hizmetliye ödeme yaparken üçü aralarında çabucak fısıldaştılar. Hizmetkârın bir mesajı var mıydı? Evet, ama bu küçük bir mektuptu. Okumak için eve gitmeliydiler.

Adam hazır olmaları gerektiğini söylemişti.

Kerim onları askerlerin dolandığı kavşaklardan kaçınarak eve götürdü. Yolda gençlerin yeniden hamama gitmesini önerdi. Bu hoşlarına gitti. Gençler halk hamamına giderken Ravan'ın da kadınların yardımıyla evde yıkanmasına karar verdiler.

Eve döndüklerinde konuşacak zaman bulamadılar. Rıza mektubu gizlice Ravan'a verdi ve gençler Kerim'le birlikte evden ayrıldı.

Ravan mutfağa gitti, kadınlardan tekneyi hazırlamalarını istedikten sonra mektubu okumak için odasına gitti.

Daha sonra gevşeyerek ikisi de genç olan ve kendisine ihtimam gösteren kadınların yardımıyla banyonun keyfini çıkardı. Geceyi Rıza'yla geçirmiş olanı o gece kalmak istedi; bu Ravan'ı rahatsız etmedi ama ertesi gece orada kalmaması için de zemin hazırladı. Ona ara sıra kalmasında mahsur olmadığını ama her gece kalmamasını söyledi. Kızaran kız Ravan'ın bir erkeğin tutkusunu söndürmemenin yolunun kendini sunarken ihtiyatlı olmak olduğu fikrine gönülsüzce katılarak başını salladı. Ravan kendi ağzından böyle beklenmedik bilgece sözler dökülmesine şaşırdı. Onun tek istediği ebediyete kadar her geceyi Talon'un kolları arasında geçirmekti ama bunu yapamadığına göre kız neden her gece Rıza'yla gönül eğlendirsindi ki? Hem, kimse fark etmeden oradan uzaklaşmaları gerekiyordu.

Gençler birkaç saat sonra Kerim'le birlikte geri geldiklerinde Ravan rahat minderlerin üstüne uzanmıştı. Hamam faslı olaysız geçmişti, yalnız ikisi de bu defa Kerim'in Talon'a teklifte bulunmaya çok yaklaştığını fark etmişlerdi. Rıza acımasızca takılıyordu ama bu mesele Talon'un canını sıkmıştı. Hatırladıklarına gülmesine rağmen utanıyordu.

Ravan ve gençler koyun etli yahni, patlıcan, mantar, pilav ve safrandan ibaret bir yemek yiyerek hoş bir akşam geçirdiler. Ekmek ile Kerim'in bir yerden bulduğu kırmızı şarap da vardı. Biraz şerbet ile un, yumurta, şeker ve gülsuyundan yapılan bir yemek olan *Baamieh* de ikram edildi. Nihayet diğerlerinin gitme zamanı geldi. Kerim'le yaşı daha büyük olan kadın giderken genç kızı mutfağı temizlemesi için geride bıraktılar. O ve Rı-

za'nın birlikte uyumayı planladıkları belliydi. Kız hizmet etmek için geldiğinde birbirlerine kaş göz etmişlerdi ve daha sonra Rıza sudan bir bahaneyle erkenden yatacağını söyledi.

Arkadaşı odasına giderken Talon anlamlı anlamlı sırıtmış, Ravan ise hiç renk vermeden ciddi bir tavırla iyi geceler dilemişti.

Talon mesajda ne yazdığını sordu Ravan'a. Doktor onlara yarından sonraki gün şafakta yola çıkmaya hazır olmalarını söylüyordu. O ve maiyetiyle Hamedan'ın dışında, on beş kilometre kadar doğusunda buluşacaklardı. Doktor onlara şehrin batı veya güney kapısından çıkmalarını ama kesinlikle doğu kapısından çıkarken görülmemelerini tavsiye ediyordu. Bu, onlar ayrıldıktan sonra araştırma yapan ev sahiplerinin kafasını karıştıracaktı. Ayrıca öldürülen öğrencilerden bahsediyor ve o andan itibaren Ali ile Kerim'e karşı ağızlarının çok daha sıkı olmasını tavsiye ediyordu, çünkü onların bıçak dövüşü sanatında usta olan fedailerden kolayca şüphelenebileceklerini belirtiyordu. Ertesi gün onlarla görüşmeyi dört gözle bekliyor ve onları bu mektubu yok etmeleri için uyarıyordu.

Ravan mektubu ezberlemişti. Sonra ateşin yanına giderek parşömenin iyice yandığından emin olmuştu.

Ertesi gün ne yapmaları gerektiğini düşünerek alçak sesle durumu değerlendirdiler. Koridorun sonundaki odada Rıza ile kız sevişirken hafif bir çığlık duyuldu. Talon yüzünün yanmaya başladığını hissetti ama Ravan'ın kılı bile kıpırdamamıştı.

Talon belki kalkıp ona iyi geceler dilemesi gerektiğini düşünmeye başlıyordu ki –eğer kalırsa hoş olmayan bir girişimde bulunabilirdi- Ravan oturduğu yerden kalkıp onun yanına geldi. Elleri ve dizlerinin üstüne çökerek onu öptü – Talon'un kalbini yerinden oynatan uzun ve yavaş bir öpücüktü bu. Sonra yumuşak halının üstünde onun yanına uzandı ve sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi onu kendisine sarılmaya davet etti. Ravan kollarının arasında yatarken Talon açık bir hayranlıkla ona bakıyordu.

Ravan'ın gözleri yarı kapalıydı ve dudakları davetkârdı. Talon

eğilip onu tekrar öptü. Bu sefer ihtirasla öpüştüler. Ravan kollarını boynuna dolayarak onu aşağı çekti ve Talon onu sertçe öpünce inledi. Öpüşüne ateşli bir şekilde karşılık verdi ve uzun dakikalar sonra nefes almak için ondan ayrılabildi.

Ravan'ın gözleri sanki 'izin verdiğim kadar ileri git' der gibi parlıyordu. Talon başını sallayarak eğilip boynunu öptü. Öpücükleri daha aşağıya, genç göğsünün şişkinliğine doğru kaydı. Ravan onun başını elleriyle tuttu; Talon daha aşağılara inerken onun hızlı solumasını duyabiliyordu. Talon titreyen parmaklarıyla ince kumaşı yana çekerek kızın fildişi göğüslerini ortaya çıkardı ve sonra dudaklarını sert meme ucuna koydu ve usulca emdi. Ravan nefesini hızla içine çekerek yay gibi gerilirken parmaklarıyla Talon'un saçlarını tuttu. Talon o bölgeyi öpmeye devam etti, sonra eğilip diğer göğsünü öpmeye başladı.

Ravan'ın yine soluğu kesildi. "Ah, Talon, ah... ne kadar güzel" diye fısıldadı kulağına.

Talon cesaret alarak elini kalçasına götürdü ve usulca okşayarak bacaklarının arasına yöneldi. Ravan hafifçe ama kararlı bir şekilde onun elini uzaklaştırdı. Başını kendine çekerek ağzını dudaklarına bastırdı ve genç adamın elinin yukarılara doğru okşayarak çıkmasına izin verdi. Nihayet ağır ağır soluyarak ve birbirlerinin gözlerinin içine bakarak ayrıldılar.

"Sana tamamen izin veremediğim için bana kızma, Talon" diye fısıldadı ona, gözleri yalvararak.

Talon yanıt vermek yerine eğilip önce burnunu, sonra gözkapaklarını öptü.

Ravan rahatlayarak iç çekip ona sıkıca sarıldı. "Yatağa gitmeliyim" dedi, sesi titreyerek.

Talon başını sallayarak gülümsedi, "Ben de, sevgilim, yoksa fazla ileri gideceğim."

İkisi birlikte yavaşça güldüler, sonra Ravan'ın eli kıvrılarak Talon'un kasığına doğru indi. "Seni arzuluyorum, sevgilim. Lütfen bana karşı sabırlı ol" diye fısıldadı. Sonra kalkıp, omzunun üstünden Talon'un kanını alevlendiren bir bakış atarak odasına gitti.

Talon ayağa kalktı. Koridorun sonundan gelen seslere kulaklarını tıkamaya çalışarak o da odasına yöneldi.

"Cennetteki bütün huriler adına, arkadaşım Rıza, bu gece senden nefret ediyorum" diye mırıldandı gülümseyerek ama sonra Ravan'ın beklemeye değer bir ödül olduğu düşüncesiyle kendini avuttu. Ama arkadaşının kılıcının susuzluğunu gidermesine nasıl da imreniyordu.

Ertesi gün olaysız geçti. Üçü de yaklaşan yolculuk için gizlice hazırlık yaptılar. Bütün gün evde kaldılar. Atlarla ilgilendiler, erzakları ve eşyaları hazırladılar, silahları temizlediler ve yayları yağladılar.

Ravan kısacık bir an Talon'a sarılma fırsatı buldu ve karşılığında sıkıca kucaklandı.

"Yatağa titreyerek gittim."

Talon gözlerini ona dikti. "Ben de öyle."

"Böyle şeyler hissetmeyi beklemiyordum, Talon" diye fısıldadı.

Talon yine kanı kaynayarak başını salladı. Birlikte olabilecekler miydi acaba? Günün geri kalanında sersem gibi ortalıkta dolaştı.

Kerim'le Ali konuklarının yalnız bırakılabileceğine karar vermişlerdi ve sadece gerektiği zamanlarda gelip gidiyorlardı. İkisi de soru sormaktan vazgeçmiş gibiydi. Hâlâ merak ediyor olsalar da gençlerin ağızları çok sıkıydı.

Akşama doğru hazırlıkları tamamlanmıştı. Genç olanı Rıza'ya ateşli bir bakış attıktan sonra kadınlar Kerim'le birlikte gitti. Üçü de hayatlarında açılacak bu yeni sayfanın heyecanı içindeydiler.

Hepsi de erkenden yatağa gittiler, sabahleyin şafaktan evvel uyandırma işini Talon'a bıraktılar. Talon sabah erkenden Rıza'yı ayağından dürterek uyandırdı. Sonra Ravan'ın uyuduğu odaya giderek ihtiyatlı bir şekilde karanlık odaya girdi. Yatağa yaklaşıp üstüne eğilirken onun düzenli nefesini duydu. O sırada Ravan'ın kolu kalktı ve onu öpmek için dudaklarını uzattı. Kızın sıcaklığı ve hafif kokusu karanlıkta başını döndürmüştü. Birkaç saniye sıkıca birbirlerine sarıldılar ve sonra Ravan gönülsüzce onu bıraktı.

Şafaktan yaklaşık dört saat önceydi, hava çok soğuk ve karanlıktı. Zırhlar ve silahlar da dâhil olmak üzere eşyalarını denk etmeleri ve sonra da atları hazırlamak için hepsini ahırlara taşımaları gerekiyordu. Gözleri karanlığa alışınca birbirlerini ve atları seçebildiler. Atları eyerlediler ve sonra yük hayvanının sırtına mümkün olduğunca çok eşya yüklediler; silahlarının acil durumlar için yanlarında hazır olmasını istiyorlardı.

Nihayet hazırdılar. Sessizce donmuş bahçeden geçtiler; Rıza baştaydı, atının toynakları yüksek sesle takırdıyordu. Etrafı dikkatle kontrol ettikten sonra sokağa çıktılar. Bildikleri yollardan geçerek ve anladıklan kadarıyla yıldızlardan yararlanarak güneye yöneldiler ve tam şafaktan önce kapılara ulaştılar.

Muhafızlar tetikteydi ama davranışları dostçaydı. İnsanların neden günün o vaktinde şehirden ayrıldığını anlıyorlardı. Zagros Dağları'ndaki geçitlerde şanslarını denemeye giden bu yolculara kapıları açmaya kolayca ikna oldular.

* * *

O sabah daha geç bir vakitte, küçük bir atlı alayının önünden giden hizmetkârlarından biri Doktor Farjan'a önlerinde atlılar olduğunu bildirdi. Grubu doğudaki kervansaraya giden yolun yukarısında görmüştü. Tedirgin olan hizmetkâra tehditkâr görünen adamlar silahlıydı.

Adam Doktor'un ne söyleyeceğini beklerken şu sözleri duyunca şaşırdı.

"Ah, evet, üç kişi dedin, değil mi Abdul? Ben de onları bekliyordum. Korkma; onlar arkadaşlarım."

Abdul Hakim, saygı duyduğu Doktor'un arkasındaki diğer hizmetkâr Abbas'ın onaylayarak başını salladığını gördü. Abbas, Doktor'a en yakın adam olduğu için, o başını sallıyorsa sorun yoktur demekti.

Doktor'un grubu, atlarının üstünde kımıldamadan onların gelmesini bekleyen kaba saba görünüşlü, iyi silahlanmış binicilere doğru yaklaştı.

Farjan hizmetkârı Abbas'a döndü.

"Herkese bunların İsmaili ve kızın da yeğenim olduğunu bildir. Konuklarım olarak hepsine saygı ve nezaket gösterilecek ve maiyetim dışındaki kimseye onlardan bahsedilmeyecek."

Abbas başını salladı. O durumu zaten biliyordu ve Doktor'un bir arkadaşının konuğu oldukları Hamedan'daki evde ona hiçbir şey söylememesini takdir ediyordu. Eğer söylemiş olsaydı şimdiye kadar bütün şehir bununla çalkalanıyor olurdu. Abbas erkeklerle kadınların yanına giderek onlara bu talimatı iletti.

Grup üç binicinin yanına geldiğinde, içlerinden biri Doktor'u selamlamak için atıyla küçük bayırdan aşağı indi.

"Saygıdeğer Doktor Farjan" dedi Ravan. "Geldiğine sevindim; bir hata yaptığımızı düşünmeye başlamıştık."

"Seni gördüğüme sevindim, Ravan. Umarım iyisindir" dedi Doktor, adeta azarlar gibi. Doktor adaba her şeyden çok değer verirdi ve bu genç bayan bu konuda ipin ucunu kaçırmaya başlıyordu.

Ravan ince azarı fark etti ve aceleyle, "Saygıdeğer Doktor" dedi, "iyi olduğunu umarım. Biz iyiyiz. Bugün ne güzel bir gün."

Doktor gülümseyerek başını salladı. "Uzun bir süre göremeyeceğim bir arkadaşın evinden ayrılırken, vedalaşmalar her zamanki gibi biraz uzadığı için yola çıkmamız gecikti, tatlım.

Kervansaraya ulaşmak için önümüzde koca bir gün var, onun için giderken konuşabiliriz."

Ravan hevesle başını salladı. Bir işaretiyle diğer iki binici de ona katıldı ve Doktor'un yük katarının yavaş hızına uyarak ilerlemeye başladılar. Doktor'un maiyetinde, eşekleri idare eden adamlardan, hem muhafız hem hizmetkâr görevi görenlerden ve mevkilerine göre ya ata ya eşeğe binen kadınlardan ibaret on iki kadar insan vardı.

Bu üç sert görünüşlü atlının yanlarında olmasından memnundular. Eğer sorun çıkarsa bu gençlerin yardım edecekleri açıktı. Artık bir bütün olarak ülkenin başında bir Selçuklu şahı olmadığı için çok belirsiz bir dönemden geçiyorlardı. Ülke atabeylerin, askeri vekillerin, derebeylerin akıllarına estiği gibi yönettikleri şehir devletlere ve bölgelere bölünmüştü. Yolculuk vergisi

alarak veya sadece zayıf kervanları yağmalayarak sıklıkla yolcuları soyuyorlardı.

Doktor işte bu nedenle, bir-iki gün içinde İsfahan'a doğru yola koyulacak olan büyük bir kervana katılmak için kervansaraya gittiklerini açıkladı. Kalabalık güvenlik demekti. Kervansaray fikri yeniydi ama bunun iyi bir düşünce olduğu kanısındaydı.

Kuzeye bir kervanla gelmişti ve ara sıra bir kervansarayda durup onun sağladığı güvenlik içinde dinlenmişlerdi. Çok sayıda deve ile çiftlik hayvanının gürültüsü ve kaldırdığı toz dumana dayanmak zor olsa da Doktor kendini çok daha güvende hissetmişti.

Hiç vakit kaybetmeden Hamedan'daki olayla ilgilerini sordu. Ravan dürüstçe cevap verdi ve olaya karıştıklarını inkâr etmedi. Ama ne Talon'un ne de Rıza'nın bela istemediğini ama öğrencilerin çok üstlerine geldiğini ve delikanlıların Ravan'ı korumak zorunda kaldıklarını açıkladı.

Doktor anlatılanları kabul ettiğini belirterek başını salladı. Bu tür bir şiddeti onaylamasa da olanları duyduğu zaman etkilenmekten kendini alamamıştı. Ona göre, bu üç gencin hâlâ onlu yaşlarındayken dört genç adamı öldürebilmeleri dikkate değerdi. Kalın koyun postu ceketlere bürünmüşlerdi ve büyük başlıkları yüzlerini kısmen gizlemesine rağmen çok genç olduklan anlaşılıyordu. Bununla birlikte, geçitlerde yaşadıklan zorlu deneyimden ve içinden sağ çıkmayı başardıkları onca güç durumdan sonra onları hafife almamaya karar verdi. Bunlar –değerlendirmesine Ravan'ı da katıyordu- göz korkutucu bir üçlüydü. Onlarla birlikte yolculuk yapacağı için memnundu.

Suriye'deki Ağa Han'a göndermeleri gereken mesaj meselesini açtı onlara. Efendi'nin hareket güzergâhını bilmediği için haberciyi nereye göndereceğini bilmiyordu. Efendi İran'a geri dönüyorsa ona ulaşmak için en açık rotayı izlemesi gerekecekti habercinin. Bu da göndereceklen kişinin Samiran yoluyla ve belki de Tebriz'e kadar çıkarak kuzeye ve sonra da güneye, Şam'a gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. Onlara bunun en uzun ama Han'ı yakalamak için en olası yol olduğunu söyledi. Gönde-

receği kişi, hayatını teslim edecek kadar güvendiği ve mesajı yakalanmadan Han'a götürmesi garanti olan Abbas'tan başkası değildi.

Kervansaraya vardıkları zaman Nureddin'in mührüyle birlikte yazacaklan mektuplan Abbas'a vermeliydiler, sonra o Hamedan'a geri dönecekti. Oradan da bir bahaneyle katılacağı daha büyük bir kervanla birlikte ülkeyi geçerek Gazvin'e gidecekti. Gazvin'de kuzeye yönelecekti. Şansları varsa, Araş Han'ın adamları hâlâ Alamut'ta kapana kısılı olurlardı. Kaygılı bir şekilde havaya baktı ve yılın o zamanına göre havanın oldukça sıcak olduğunu söyledi. Normalde bütün plato donmuş olurdu, onun için karların erimesi olağandışıydı.

Üç genç atlı ilk kez güvenebilecekleri insanlarla birlikte rahatça yolculuk yapıyorlardı. Kalın ceketlerini çıkartmışlardı, nispeten daha rahat bir şekilde Doktor, güvendiği hizmetkârı Abbas ve Fariba ismiyle tanıştırılan güzel bir kadınla birlikte ilerliyorlardı.

Şehrin biraz güneyinde platonun yerini daha alçak ovalar almıştı. Kışın bile çok kullanılan Hamedan'ın doğusundaki yol çok belirgindi. Güneyde, doruklanna kadar bembeyaz karla kaplanmış olan ve doğuya doğru atla en az iki günde kat edecekleri yola paralel uzanan yüksek Alvant dağ sırasını görebiliyorlardı. Sonra güneye ve daha sonra da Zagros Dağlan'nın doğusundaki alçak sıradağlarla vadilerin arasından dolanan bir yolla güneydoğuya, İsfahan'a yöneleceklerdi.

Kervana katıldıkları zaman, develer şimdilerde zenginlerin gözdesi olan baharatlardan ipeklere kadar pek çok malzemeyle yüklü olacağı için daha yavaş hareket edeceklerdi. Günde otuz beş kilometre yaparlarsa şanslı sayılırlardı.

Gün boyu yol alırlarken kar tabakası gittikçe incelmişti ve sonunda kırlık arazilerde yer yer çayırlık alanlar ortaya çıkmaya başlamıştı. Ancak yol kar yerine çamur ve buzla kaplıydı; bu da yüklü hayvanların ve onların yanlarında yürüyenlerin ilerlemesini zorlaştırıyordu.

O akşam kervansaraya vardılar. Daha onu görmeden evvel,

kervansarayın surlarını saran gürültüyü duydular. Yoldaki bir tepeye çıkarak aşağıdaki karmaşaya baktılar. Kervansarayın sınırını oluşturan geniş otluk arazide birkaç yüz deve, büyük keçi sürüleri ve kalın kuyruklu koyunlar vardı, hepsi birbirine karışmıştı. Çömelmiş veya ayakta duran develerin arasına her şekilde ve büyüklükte düzinelerce siyah, keçe çadırlar, deri çadırlar ve hatta derme çatma kulübeler serpilmişti. Kimse bu topluluğu bir düzene sokmaya çalışmamıştı.

Gruplar halinde ayakta duran erkekler birbirlerine el kol hareketi yaparak tartışıyor veya akşam güneşinin altında tütün içip ısınarak oturuyorlardı. Kadınlar akşam yemeğini hazırlamakla meşguldü. Çocuklar ise ortalıkta koşuşturuyor, ayak altında dolaşıyor veya hayvanlara göz kulak oluyorlardı. Hepsinin üstünü yüzlerce ateşten çıkan bir duman örtüsü kaplamıştı. Daha da beteri ortalık çamur içindeydi.

Doktorun grubu, duruma göre onları kabul edecek veya etmeyecek olan kervan görevlileriyle görüşmek üzere kervansaraya doğru ilerledi. Doktor birkaç gün evvel katılmak istediğine dair haber gönderdiği için, Doktor'a büyük ihtimalle çok saygı gösterilecekti, zira hekim bulmak hiç de kolay değildi. Farjan gibi İsfahan Tıp Okulu'na dayanan bir geçmişi olan ünlü biri, bu uzun ve zahmetli yolculuk için bulunmaz bir nimetti.

Gelişleri büyük bir ilgiyle karşılandı, zira kervandaki insanların çoğu birbirini tanıyan çobanlar ve tüccarlardı. Doktor'un maiyetini ise pahalı görünen atlar ve güzel giysili hizmetliler oluşturuyordu. Çocuklar gözlerini onlara dikip bakarken büyükler bir araya toplanıp onlar hakkında gevezelik etmeye başladılar. Kervansaraya giden inişli çıkışlı yol kaygandı ama hiç sorun yaşamadan gelmişlerdi. Doktor ve Abbas, arkalarında Ravan, Rıza ve Talon'la birlikte içeri girerken diğerlerini eşyalarına göz kulak olmaları için orada bıraktılar.

Etrafı duvarlarla çevrili kapalı avluda anıran ve homurdanan develer ve eşekler sayıca daha çok olsa da, bağırtılar ve sallanan kollar dikkat çekiciydi. Abbas, bir kerpiç tuğla yığınının üstünde duran resmi görünüşlü bir adamı dinleyen kalabalık bir gruba

doğru ilerledi. Adam sabah yola çıkmaları gerektiğini ama hâlâ bazı yolcuların gelmediğini, bu durumda yolculuğu erteleyebileceklerini söylüyordu.

"*Shyad, farda ya pas farda*" diye bağırdı. "Belki yarın veya yarından sonra!"

Yola bir an önce çıkmak isteyenler tüccarlardı. Gecikecekleri düşüncesi onları tedirgin ediyordu. Reisin kendisi bir hafta önce yola çıkacaklarını vaat etmemiş miydi? Uzun bir cübbe, koyun postundan bir yelek ve kalın çizmeler giymiş olan tuğlaların üstündeki adam bir süre bu sinirli soruları geçiştirdi, sonra başını kaldırıp yanlarında üç atlıyla birlikte Doktorla Abbas'ı görünce el salladı. Hemen yere atlayarak kalabalığı yarıp geçti ve hâlâ at üstündeki yeni gelenlerin önünde durdu.

"İşte geldiniz" diye bağırdı, sanki sağırlarmış gibi. "Birkaç gündür sizi bekliyordum!"

Abbas gecikme nedenlerini kısaca anlattı, işte nihayet geldikleri cevabını verdi. Çadırlarını nereye kurabilirlerdi? Sabahleyin mi yola çıkacaklardı?

Adam yine bağırarak yanıt verdi. "Çadırlarınızı isterseniz surların içine kurabilirsiniz. Doktor hanginiz? Yarın şafakta yola çıkıyoruz." Yaklaşan kalabalığa döndü. "Kervana katılacak son insanlar da geldi. Şimdi beni rahat bırakır mısınız?" Diğerleri gibi onun cübbesi ve çizmeleri de çamur içindeydi. Bazılarının üstünde ağır pamuklu cübbeler, yün kepler ve hatta şallar vardı; bunlar soğuktan korunmayı pek beceremeyen tüccarlardı. Soğuğu çok iyi tanıyan sürü çobanları ise koyun postlarına bürünmüşlerdi.

Abbas, El Tayyib ismindeki reise Doktor'u tanıştırdı. El Tayyib Doktor'un önünde tam tekmil eğilerek ona hoş geldiniz dedi ve hemen ardından yolculuk esnasında hastaları tedavi etmesinin mümkün olup olmayacağını sordu. Bunu nezaket icabı sormuştu, çünkü zaten Doktor'un nakit ödeme yerine bu hizmeti vermesi bekleniyordu. Grubun büyüklüğünü ve gece onları nereye yerleştireceklerini konuştular.

Düzenlemeler yapıldıktan sonra Doktor'un bütün maiyeti

kervansarayın surlarla çevrili kapalı alanına girerek oraya yerleşti. Çadırlar bulunan tek kuru alana becerikli bir şekilde kuruldu ve kadın hizmetkârlar akşam yemeğini hazırlamaya koyuldu. Taze keçi sütü ve peynir boldu. Birkaç ufak sikke karşılığında ekmek bile alınabiliyordu.

Doktor, Ravan'a kesin bir dille onun odalığıyla hizmetkârına ayrılan çadırda kalacağını söyledi. Ne yapacağının söylenmesine biraz içerleyen Ravan keyifsiz bir tavırla boyun eğerek kısrağının dizginini Talon'un eline tutuşturdu ve hafif giysi dengini yük hayvanının üstünden alıp sert adımlarla yeni kurulmuş olan çadıra doğru yürüdü. Gençler onun geri çekilmesine gülümsediler.

Abbas çamurluk alandan geçerek, hâlâ atlarının üstünde olup biteni izleyen ve nerede uyuyacaklarını merak etmeye başlayan gençlere yaklaştı. Doktor'un çadırının gerisindeki bir yeri göstererek o gece orada uyuyacaklarını söyledi.

"Ben sabah ayrılıyorum, ondan sonra benim çadırımı alabilirsiniz" dedi, dostça bir tavırla. Ona teşekkür ettiler. Sonra sıra atların bakımına geldi. Bağlayacak hiçbir yer olmadığı için onlara köstek vurmak gerekiyordu. Sonra da gece için biraz saman yürütmeleri lazımdı.

İşleri bittiği zaman Abbas çadıra geldi ve gençlere Doktor'u n onları yemeğe çağırdığını haber verdi. Gençler hevesle sıcacık büyük çadıra gittiler. Çadırın ortasında küçük bir mangal vardı. İçerisi yağ lambalarıyla iyi aydınlatılmış ve pek görkemli olmasa da iyi döşenmişti. Doktor varlıklı bir adam olmasına rağmen israfa eğilimli değildi. Üst üste yığılı halılarla kilimlerin üstüne bağdaş kurmuştu; yanında oturan Ravan gençler içeri girdiği zaman onlara gülümsedi.

Talon'la Rıza ikisinin önünde yere kadar eğildiler ve sonra ortaya getirilen yemeklere buyur edildiler. Çadırda onlardan başka sadece Abbas ile Doktor'un odalığı Fariba vardı. Kadının görevi Doktor'a iyi bakılmasını ve yemekte her ihtiyacının karşılanmasını sağlamaktı. Ayrıca Ravan'a da yardım ediyordu; Abbas da ara sıra dışarı gidip sıcak yemekler getiriyordu.

Yemekler sadeydi, *doogh*, koyu bir *maast*, ekmek, kâseler

içinde çırpılmış yumurta, ateşte kızartılmış koyun eti, haşlanmış mercimek ve tulumlar içinde su. Üç firari bu basit yiyecekleri pek sevdiler ve Doktor yolculuk boyunca yiyeceklerinin bunlar olacağını açıkladığı zaman omuz silktiler. Doktor, Abbas'a birkaç defa yeterli çay olup olmadığını sordu. Abbas ciddi bir tavırla olduğunu söyledi.

Doktor üç yolcuyla konuşmaya başlamak için yemeğin bitmesini beklediğinden yemek nispeten sessizlik içinde yendi. Ravan içlerinde kendisine servis edilmesine alışık olan tek kişiydi, onun için kendilerini biraz rahatsız hisseden iki genç yemek esnasında bildikleri pek az görgü kuralını uyguladılar. Bu Doktorla hizmetkârlarının dikkatinden kaçmadı.

Yemek sona erdiğinde sofra toplanırken oturup çaylarını içtiler. Abbas dışarıdaki hizmetkârlara bazı emirler verdikten sonra geri geldi. Fariba da gelip Doktor'un yanına oturmuştu.

Farjan boğazını temizledi ve konuşmaya başlamadan önce sakalını çekiştirdi. Önce Ravan'a, sonra gençlere baktı.

"Abbas'a verdiğimiz görev üstüne biraz daha konuşmamızın zamanı geldi. Çocuklarım, bu Fariba, benim hanımım ve kendisine son derece güvenirim. Benim için bir oğul gibi olan Abbas'ı zaten tanıyorsunuz. Bana güvendiğiniz kadar onlara da güvenebilirsiniz ve bu gece burada olmalarının nedeni bu." Çayını yudumlayıp Fariba ile Abbas'a bir göz atmak için durdu. "Ravan bana mührü verdi." Mührü cübbesinin içinden çıkartarak lambanın ışığına tuttu. "Bu çok işe yarayacak, zira ben bile bunun Nureddin'e ait olduğunu anladım" dedi memnuniyetle. "Abbas, sen sabah bizden ayrılıp Hamedan'a geri döneceksin. Orada Gazvin'e giden kalabalık ve güvenli bir grup yolcu bulacaksın. Sakın yalnız gitmeye kalkışma, çünkü bunu başaramazsın. Bugünlerde tek başına yolculuk eden bir adam kendini riske atar."

Abbas başını salladı. "Dikkatli olurum, Efendi Doktor" dedi, saygı dolu bir sesle. "Gazvin'den kuzeye Tebriz'e gideceğim. Tebriz'e varmadan batıya dönüp Rızaiyah Gölü'nün yakınındaki Miyandoab'a gideceğim. Sonra batıya ve güneye Şam'a gidece-

ğim. Han'a en yakın kişi olduğu için önce *Komutan* İsfendiyar'ı arayacağım ve ona her şeyi anlatarak mührü göstereceğim."

Doktor başını salladı. "Mührü hayatın pahasına korumalısın, Abbas, oğlum. O seni Han'a ve Komutan'a ulaştıracak izin kâğıdıdır."

Abbas başını sallayarak onayladı. "Hamedan'dan özel mallar getirmiş bir tüccar olacağım ve ismim de Abdülşahit, 'şahidin kulu' olacak."

Ravan bunu duyunca ellerini çırparak ona bu tehlikeli yolculukta şans diledi. Talon ve Rıza da aynı dilekte bulundular. Talimatlar verildikten sonra Abbas sabah yola çıkmadan evvel yapacak çok işi olduğunu ve yatmadan önce diğer hizmetkârlara talimatlar vermesi gerektiğini söyleyerek ayağa kalktı.

Doktor ona elini uzattı. Abbas, "Baba, bana olan güvenini onurlandıracağım, Allah'a emanet ol" diyerek bu eli öptü.

Gözleri yaşaran Farjan başını salladı. "Tanrı yardımcın olsun, oğlum. Allah seni korusun."

Abbas etrafındakilere bakarak elini kalbine götürdü ve eğilerek Fariba'yı, Ravan'ı ve gençleri selamladıktan sonra çadırdan çıktı.

Doktorun çadırda kalanlarla görüşeceği başka bir mesele daha vardı. "Bunu çok düşündüm, onun için sizin de söyleyeceklerimi iyice dinleyip düşünmenizi istiyorum" dedi ciddi bir tavırla, yine eliyle sakalını sıvazlayarak.

"Ravan, canım. Sanırım benimle birlikteyken, ne bu yolculukta ne de İsfahan'a vardığımızda Ağa Han'ın kız kardeşi olduğunu söyleyemezsin. Sana benim anne babası ölmüş yeğenim olmanı öneriyorum. Fariba senin teyzen, ben de amcan olayım. Böylece tatsız sorulardan kurtuluruz."

Ravan ona gülümsedi. "Ben de aynı kanıdayım, 'Amca'" dedi gülerek. Fariba'ya döndü ve "Senin için zor bir çocuk olacağım, 'Teyze' ama sana layık olmaya çalışacağım" dedi.

Fariba güldü. "Ravan, arkadaş olursak daha çok memnun olurum ama bence de Saygıdeğer Doktor haklı. Ravan'ın, prensesin ortadan kaybolması lazım."

Ravan başını sallayarak gülümseyen gençlere baktı. "Siz iki maymun neye gülüyorsunuz?" diye sordu, kızmış gibi bir tavırla. Gençler hemen yüzlerindeki yılışık gülümsemeleri sildiler. Ravan Doktor'a döndü. "Zannedersem bu ikisine de develere ve eşeklere bakmak gibi görevler verilecek, değil mi, Saygıdeğer Doktor?" dedi mağrur ve ifadesiz bir yüzle.

Farjan gülümsemesini bastırdı. Üçünün arasında güçlü bir bağ olduğunu anlamaya başlamıştı.

"Eğer istediğin buysa, tatlım" dedi, gençlerin yüzündeki dehşeti keyifle izleyerek. "Ben onların kervanın muhafızlarının arasına katılarak daha yararlı olabileceklerini düşünmüştüm. Sabahleyin bu konuyu reis El Tayyib'le konuşmayı planlıyordum."

Gençler daha az dehşete düşmüş görünüyordu. Ravan sanki bundan şüphesi varmış gibi bir hava takınırken Fariba'nın dudakları kıvrıldı. "Pek işe yararlar mı, emin değilim, Doktor. Kervan askerleri olacak kadar becerileri var mı?"

Gençler ateş saçan gözlerle Ravan'a baktılar.

Doktor sabrı taşmış gibi bir tavırla ellerini havaya kaldırdı. "Buna karşı çıkmam gerekiyor" dedi, kıkır kıkır gülerek. "Yarın görevlerine başlıyorlar."

Gençler Ravan'a anlamlı bakışlarla gülümsediler, Ravan da onlara dilini çıkardı.

Doktor da yorgun görünüyordu, geceyi sonlandırdılar ve herkes kendi çadırına yollandı.

Otuzlu yaşlarının ortasında ve güzel endamı ile hoş yüz hatlarını hâlâ koruyan, gür siyah saçlarına ara ara kır düşmüş olan Fariba, Farjan'ın yanında kaldı. Maiyetlerine eklenen bu üç genç hakkında konuşmaya başladılar.

"Vahşi hayvanlara benziyorlar" diye bağırdı Fariba.

Doktor başını salladı. "Aynen öyleler, Fariba, sevgilim. İki genç sürekli dağlarda yaşadı ve bildiğim kadarıyla, Hamedan'dan önce hiç şehir görmediler. Bilmen gereken bir şey daha var, Fariba" dedi, uzun parmaklarıyla kadının omzuna dokunarak. "Talon bir Frenk."

Kadın güzel yüzünde gerçek bir şaşkınlıkla ona döndü. "Nereli olduğunu merak etmiştim" dedi ilgiyle.

Doktor başını salladı. "On üç yaşındayken, Filistin'de esir alındığını duydum. Samiran'a getirildi ve arkadaşı Rıza gibi fedai olana kadar orada kaldı."

Fariba ona baktı. "İkisinin de tehlikeli bir görünüşü var. Talon'un yanağındaki o uzun yara nasıl oldu?"

"On dört yaşında bir aslan öldürdü." Afallayan kadına gülümsedi. "Biliyorum, çünkü iyileşmesine yardım etmem için kaleye çağrıldım. Bacağında ve göğsünde buna tanıklık edecek yaralar var. Samiran'da hâlâ bundan bahsediyorlar. O gün Allah ona merhamet etti. O karşılaşmada yanındaki arkadaşı aldığı yaralar yüzünden öldü."

Doktorun yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Fariba onun sakalını sıvazlamasının bir başka açıklamanın habercisi olduğunu biliyordu.

"İkisinin de vahşi olduğu konusunda haklısın. Ravan bile dağ kedisine benziyor. Galiba hepsine biraz eğitim vermeye mecburuz. Bunu nasıl yapacağımızı düşünmeliyiz ki İsfahan'a gidince taşralı hödükler gibi görünmesinler."

Fariba güldü. "Haklısın ama bence bu konuda bayağı ısrar etmek zorunda kalacaksın. Davranışlarını düzeltmeyi öğrenmek bu kadar özgür olan gençler için sıkıcıdır. Bunu ben de düşüneceğim. Şimdi, yorgun musun, yoksa kalmamı mı istersin, efendim?"

Büyük badem gözlerinde gerçek bir aşkla ona baktı. "Efendim, ben senin hizmetkârınım. Kalmaktan memnun olurum."

* * *

Kervan ertesi gün yola çıktı. Hayvanlar ve insanlar uyanıp kulakları sağır eden bir gürültüyle güne hazırlanmaya başlamıştı. Tüccarlar şafaktan beri uyanıktılar; homurdanan hayvanlarına küfürler yağdırıp bağırarak ve bütün kampı uyandırarak sızlanan develere mallarını yüklüyorlardı.

Bu gürültüde uyumak mümkün değildi, kampın geri kalanı da söylenerek yataklarından çıktı ve ateşler yeniden yakıldı. Bağırılıp çağrılıyor, oraya buraya emirler yağdırılıyordu.

Namaz kılınması gerekiyordu. Neyse ki üç genç artık bu âdeti öğrenmişlerdi ve diğerleriyle birlikte namaz kıldılar. Doktor'un düşüncesi bu konuda tartışmaya yer bırakmıyordu. Kendisi bir İsmaili olsa da yolculuklarında bir Şii gibi davranıyor, böylece İsmaililerle ilişkisine dair bütün şüpheleri üzerinden uzaklaştırıyordu. Hizmetkârlarına da aynısını yapması emredilmişti ve yeni gelen üç yolcu da hemen onlara uydu.

Hayvanların beslenmesi gerekiyordu, ardından tembel bir kahvaltı edildi, zira kervanın en az birkaç saat daha hareket edemeyeceği açıktı. Sonra eşekler ve atlarla ilgilenme zamanı geldi. Çadırlar beceriksizce söküldü. Ravan ve gençler bütün bu hengâmeden uzakta atlanyla ilgilenerek yola çıkmaya hazırlanıyordu. Üç genç güneş gökyüzünde iyice yükselirken kervanın direnen develerin homurtusu ve epey bir gürültü patırtı arasında, nihayet yavaş ve hantal bir şekilde yola düzülmesini inanmayan sabırsız bakışlarla izlediler.

Doktorla maiyetindekiler bu büyük topluluğun ortasındaydılar. Develer önden gidiyordu. Doktor biraz asık suratla daha kuru bölgelere geldiklerinde bunun hiç de hoş olmayacağını söyledi. Koyun ve keçi sürüleri meleyerek arkadan geliyor, küçük çocuklar onları az çok öncü birliğin açtığı yolda tutmaya çalışıyorlardı.

Günün geri kalanında Talon'la Rıza'ya göre kaplumbağa hızında ilerlediler. El Tayyib sırım gibi bir midiliye binmişti ve gençlerin kervana muhafızlık etmelerini beklediğini belli etmişti. Onları süzdü ve gördüklerinden memnun olarak başını salladı. Gençler paralı askerlerden aldıkları zincir zırhları giymişlerdi ve eyerlerinden kalkanlar sarkıyordu. İkisi de bütün kervanda sadece kendilerinin zırh giyiyor olmasından gururlanıyordu. Tayyib gençlerin oldukça yetkin göründüğünü düşündü; muhafız olmayı uman diğer birçok kabadayıdan çok daha iyiydiler. Doktor ona gençlerin Tebriz'den geldiğini ve yeğeninin Hamedan'da kendisiyle buluşması için güneye yaptığı yolculukta ona eşlik ettiğini söylemişti.

El Tayyib geniş bir bakış açısına sahipti ve bu hikâyeyi tama-

men yutmamıştı. Onların aslında kim olduğunu merak ediyordu ama şimdilik bu hikâyeyle yetinecekti. O gün kafasında başka şeyler vardı. Bir kervan yola çıktığında her zaman olduğu gibi bir yığın şikâyet duyulurdu. İnsanlar şu veya bu ayrıcalığı isterlerdi. Oyalanarak geride kalanlar ve hızla ilerlemek isteyen salaklar vardı. Nihayet bir hafta kadar sonra her şey bir rutine girecekti. O zamana kadar halletmesi gereken bir sürü mesele vardı.

Kervanın reisi kuzeye bakınca ufukta kara bulutların toplandığını fark etti. Çok uzakta Elburz Dağları'nın tepeleri görünüyordu. Yakında yine kar yağacak diye düşündü. Platodan kilometrelerce uzaklaşmaları gerekiyordu, yoksa oldukları yere çakılıp kalırlardı. Karın erimesi onun için iyi bir haberdi ama çok gerideki gençler aynı bulutlara bakıyorlar ve reisin aksine çok seviniyorlardı.

Rıza, Talon'a baktı. "Galiba yine kar başlayacak" dedi, memnuniyetle. Dönüp Doktorla Fariba'nın yanındaki Ravan'a seslendi. Mızrağıyla kuzeyi işaret etti. Dağlara bakan Ravan'ın memnuniyetle başını salladığını gördüler.

O gün, daha sonraki pek çok gün gibi, olaysız geçti. İnsanların ateş yakıp çadırlarını kurabilmeleri için hava kararmadan mola verdiler. Doktor delikanlılardan yardım etmelerini istemişti. İlk başta ne yapılacağını pek bilmeseler de iyi huylu hizmetkârlar, onları Doktor'un maiyetinin üyeleri olarak kısa sürede gruplarına kabul ettiler. Rıza ile Talon bu yeni koruma statülerinin ve bunun hizmetkârlar arasında onlara kazandırdığı saygının tadını çıkartıyordu. Rıza kadınlarla edepsizce flört ederek herkesi eğlendiriyordu. Çok geçmeden çadır kurup sökme ve hayvanlara bakma işine de uyum sağladılar.

Doktor kendi rolünü oynuyordu. Farjan, bir hekim olarak, fırsat buldukça insanların yararına çalışmanın Tanrı'ya ve insanlara karşı borcu olduğuna inanan şefkatli bir adamdı. Çantasında pek çok ot ve ilaç vardı, onun için kervan bir geceden uzun süre durduğu zaman, insanların hastalıkları için gelip onu ziyaret etmesine izin veriyordu. Kabızlık için hint yağı, uykusuzluk için haşhaş özü salık veriyordu.

Sandığında karaman kimyonu, sedir, nane, safran, pelin otu ve yara lapası, losyon, merhem ve içecek olarak kullanılan pek çok ot vardı. Doktor ünlü bir kişiydi aynı zamanda, insanlar onu görmeye geliyor ve sonra kendilerini daha iyi hissediyorlardı. Batıl inançlı kabile halkı onun doğaüstüne yakın tıbbi güçleri olduğuna inanıyordu.

Ravan çoğunlukla bu hasta görüşmelerinde bulunduğu için kısa sürede anneleri ve çocuklarını tanımaya başladı. Onlar da kendilerine gösterdiği ilgi ve ihtimam karşılığında onu sık sık çadırlarına davet ediyorlardı.

Gün boyu at sırtındayken çoğunlukla Fariba ile Doktor'un yanında oluyor ve onun olayları irdelemesini dikkatle dinleyerek, yolda giderken bile bir şeyler öğreniyordu. Ravan hem Doktor'un hem de Fariba'nın, dağların kendisine sağladığı sınırlı deneyimin çok ötesinde bilgiye ve yeni fikirlere sahip olan çok ilginç insanlar olduğunu düşünüyordu.

İki delikanlı iyi cins atlarıyla kervandan epeyce uzaklaşıyorlardı. Şimdiye kadar hayal bile etmedikleri bu yeni kültüre hayran olmuşlardı. Rıza küçük bir çocukken bu dünyaya şöyle bir göz atmıştı ama aklında çok az şey kalmıştı.

Görünürdeki bu karmaşanın bir düzeni olduğunu öğrendiler. Develer, atlar ve diğer hayvanlarla ilgilenen insanların yolculuk esnasında başlıca iki kaygısı vardı: Su ve yem temin etmek. Ya önde tüccarların hayvanlarıyla birlikte giden, ya da keçiler ve koyunlarla birlikte ilerleyen develerin üçte biri, hörgüçlerinin iki yanındaki küfelerde kocaman balyalar halinde kuru ot ve saman taşıyorlardı. Yem taşımayanlar da ateş yakmak için büyük odun denkleri veya çok sık olmamakla birlikte, geçtikleri her akarsu veya ırmakta tazelenen acımsı suyla dolu deri mataralarda taşıyorlardı. Salınarak yürüyen iri hayvanların tüyleri topak topak olduğu için, yıpranmış görünen kışlık kürkleri vardı hâlâ üstlerinde. Kürklerinin kalanını birkaç hafta içinde daha sıcak iklime ulaşıncaya kadar koruyacaklardı.

Talon'un daha önce develerle hiç deneyimi olmamıştı. Onun için önde giden bu hayvanlara yakın olmak ve bir şekilde kilo-

metreleri yutuyormuş gibi görünen paytak yürüyüşlerini seyretmek istiyordu. Bir defasında fazla yaklaştı ve bir deve Cabbar'ın o kadar yaklaşmasından hoşlanmamış olacak ki uykulu gözlerini Talon'a çevirip sarı dişlerini göstererek ve kafasını yılan gibi dikerek ona tükürdü. Aceleyle geri çekilen Talon'u davar tüccarlarının kahkahaları izledi.

Kabilelerinin parlak kırmızı ve sarı etekleriyle ceketlerini giymiş ve başörtülerini takmış olan üstü başı kir içindeki küçük kızlar ve oğlanlar ailelerine ait olan hayvanların yanında koşup dikkatle dışkılarını topluyor ve omuzlarına asılı çantalara koyuyorlardı. Bunlar soğuk, kuru havada hızla kuruyup o kötü kokularını kaybediyor ve sonra ateş için yakıt olarak kullanılıyordu.

Çocukların güzelliği Ravan'ı çok etkilemişti; onları, gözlerinin genellikle gökyüzü gibi masmavi olduğunu fark ederek şaşıran Talon'a gösteriyordu. Tıpkı kendi ülkemin insanları gibi, demişti Ravan'a. Bazılarının gözleri Ravan'ınkiler gibi kurşun rengindeyken, bazılarınınki ela, kimininki de siyahtı. Kızlar parlak kırmızı ve sarı şallar, oğlanlarsa çoğunlukla kirli gömleklerinin ve pantolonlarının üstüne parlak yelekler giyiyordu.

Bu neşeli, çıplak ayaklı çocuklar, yürümeye biraz ara veren keçilerle koyunların peşine düşerek ve yiyecek arayarak gün boyu koşturup duruyorlardı. Sık sık bir keçinin arka ayaklarının üstünde dikilip yoldaki bodur bir ağaca uzanarak daha tatlı olan tepesindeki kabuğunu yemeye veya tomurcukları dişlemeye, hatta ağacın üstüne çıkıp yukarıdaki kalın dallardaki yapraklara uzanmaya çalıştığı görülüyordu.

Talon gençlerin yanlannda sapan taşıdıklarına ve çok iyi nişancılar olduklarına dikkat etti. Birbirleriyle yarışıyorlardı ve yedi-sekiz yaşlarındaki bir oğlanın yirmi adım kadar uzaktaki başka bir çocuğu küçük bir taşla vurması hiç de olağandışı değildi. Talon böyle isabetli atışlardan herhangi bir kuşun sağ kurtulacağından şüpheliydi ama çok az ağacın olduğu ve hemen hiç suyun bulunmadığı bu geniş, kıraç arazide pek az kuş vardı.

Arada hâlâ güneye uçmakta olan göçmen kuşlar görüyorlardı ama kuş göçlerinin büyük kısmı kış nedeniyle kesintiye uğra-

mıştı. Ağaç namına geriye kalanlar da karların arasında mahzun bir şekilde güdük ve kuru öbekler halinde duruyorlardı. Arazinin büyük kısmı taşlık ve çıplaktı. Burada arazi Talon'un alıştığı dağ kalesindeki araziden daha fakirdi.

Develere bakmaktan sorumlu olmayan atlılar El Tayyib için çalışmakla görevlendirilmişti. Kervanın kullanabileceği otlaklar veya sulak alanlar aramaları için önden gönderiliyorlardı. İleride belalı bir durumla karşılaşmamak için de önden keşfe çıkmaları gerekiyordu.

Çok geçmeden alt sınıftan olan bu süvari grubunun Talon ile Rıza'ya hayranlık duyduğu açıkça anlaşıldı. Ok atmaktaki becerileri efsanevi olmaya başlamıştı. At sırtındaki adamların çoğu dövüşmeyi bilen kabile adamlarıydı ama silah kullanmaktaki becerileri sınırlıydı. Kervan etraftaki bir kaynaktan odun veya su temin etmek için mola verdiği zaman, gençlerin at sırtında ok atma hünerlerini sınamaları büyük bir eğlence halini almıştı.

Açık bir alana bir direk dikiyorlardı ve biniciler direğin etrafında dörtnala koşarken direğin ucundaki bir demet kuş tüyüne nişan alıyorlardı. Her durumda hedefe isabet ettiren Talon ve Rıza oluyordu. Onlar doğal biniciydiler ve neredeyse hiç çaba göstermiyor gibiydiler. Her zaman çocuklardan ve erkeklerden oluşan bir kalabalık etraflarını sararak tezahürat yapıyordu.

Daha sonra küçük oğlanlar oyuncak yaylarıyla sanki at üstünde dörtnala koşuyor gibi bağırıp çağırarak, sinirlenen ebeveynlerinin sabrı taşana kadar etrafta gördükleri her şeye uydurma yaylarıyla ince sopalar atıyorlardı. Sonra ebeveynlerinden bir tokat yiyip, işledikleri suça göre yemek verilerek veya verilmeden yatağa sepetleniyorlardı.

Kervanın gittiği yön çok açık olduğu için önden gidip keşif yapmak kolaydı. Hem gençlerin bu gürültüden ve kokudan bir süre uzaklaşmaları için bahane oluyordu. El Tayyib onların çok faydalı öncüler olduğunu anlamıştı, yolları ve patikaları kontrol etmeleri için onları birkaç kilometre ileriye gönderdi. İki genç yolda giderken, etrafta pek az olan ağaçlardan, ürküttükleri küçük hayvanlara kadar pek çok hedefte okçuluklarını sınıyorlardı.

Talon bu tür takiplerde eşi benzeri olmayan parlak tüylü tazıları özlüyordu. Bu ortamda bir doğan da çok faydalı olurdu. Yine de iyi nişancılar oldukları için tavşan ve hatta bir keresinde birkaç tavuk vurdular ve Doktorla El Tayyib'e eşit ölçüde pay ettiler.

Ravan da ara sıra onlara katılıyordu. Ondan görgü kurallarına uygun davranması bekleniyordu ve o Doktorla Fariba'nın yeğeni rolünden epey keyif alıyordu. Doktor eğer gençlerle uzun süre ortadan kaybolursa insanların dedikoduya başlamasından kaygılanıyordu. Farjan ile Fariba ona sevgiyle davranıyor ve uzun süredir kesintiye uğrayan eğitimine gizlice devam ediyorlardı.

Farjan hayatı boyunca çok seyahat ettiği için bir genel bilgi kaynağıydı. Akşamları yemekten sonra yerde oturan gruba gittiği yerler hakkında her türlü hikâyeler anlatmaktan hazzediyordu.

İşkenceler başladıktan bir süre sonra Mısır'a kaçmıştı. Naziritler nispeten yakın zamana kadar Mısır'da İsmaililiğin bir parçası olmuşlardı.

Doktor, Talon'la Rıza'nın anlattığı, Gazvin'de ahmak insanları kandırarak Alamut kalesinden uzaklaştıran ilk İsmaili lideri Hasan Sabah'ın hikâyesine güldü. O da kurnaz ihtiyarın bir miktar altınla ödeme yapsa da gerçekten hileyle Alamut'u ele geçirdiğini ve ondan sonra sultanın ordusunun birkaç defa onu yerinden etmek için yaptığı saldırıya dayandığını kabul ediyordu.

Farjan bununla birlikte Hasan Sabbah'ın İran şahından kaçmadığını belirtti. Aslında düşmanları birlik olup onu gözden düşürdükleri için İsfahan'dan sürülmüştü. Sadece arkadaşı Ömer Hayyam onu kurtarabilmişti. Hasan daha sonra düşmanlarından intikam almıştı.

Farjan da aynı inanca mensuptu ama ailesinin mal varlığına el konulan ve babası öldürülen diğer pek çok İsmailiyle birlikte Mısır'dan kaçmak zorunda kalmıştı. Şii mezhebi içindeki bölünmeler görüldüğünden çok daha derindi.

İsmaililer Mısır'dan başlıca üç grup halinde kaçmıştı. Bir grup Yemen'e, bir diğeri İran'dan daha doğuya ve Hasan Sabah'a katılan üçüncü bir grup da Elburz Dağları'na gitmişti. İran'da İsma-

ili Han'ıyla arkadaş olmuştu ama her şeyden çok bir hekim olmak istiyordu. Yeni arkadaşı ve destekçisi Ağa Han onu, o zamandan günümüze kadar tıp konusunda dünyanın en önde gelen şehri olan İsfahan'a gönderdi.

Yıllar sonra dört dörtlük bir doktor olmuştu; çoğunlukla Ağa Han'ın emriyle seyahat ediyordu ama sık sık kendisi için de seyahat etmesine izin veriliyordu. İsfahan'da gerçek yuvası olarak kabul ettiği bir evi vardı ve artık zamanının bir kısmı yollarda geçtiği için oraya dönüp meslektaşlarını ziyaret etmek ve yorgunluğunu atmak istiyordu.

Onlara Mısır'ı ve o ülkedeki karmaşık güç mücadelelerini anlattı. Güçlü bir tarihi olmasına rağmen bu ülkenin çürüdüğünü ve onu yönetecek taze kana ihtiyacı olduğunu söyledi. Kudüs Krallığı hakkında çok şey biliyordu ve ne zaman bu ülkenin politikasındaki iniş çıkışlardan bahsetse Talon'un kulaklarını dikip dikkatle dinlediği gözünden kaçmadı.

Bilge bir adamdı, Talon'la Yahudiler ile Hristiyanlar ve onların bu ülkelerdeki yeri hakkında konuştu. "Şunu bilmelisin ki Talon bu dünyada başlıca iki musibet vardır. Bir insanın kabilesi ile inancının rengi. Yahudiler ve Hristiyanlar bir zamanlar hiç sorunsuz Müslümanlarla birlikte yaşayabiliyorlardı.

Ancak onlar da benim halkım gibi nefretin kurbanı oluyorlar. İnançlar arasındaki bölünmeler, özellikle Müslüman dünyasında hizipleşmeler yaratıyor ve insanlar uzlaşmadan çok, güç için mücadele ettiği sürece bu durum daha da kötüye gidecektir."

Doktor bahsettiği bölgeleri toprağın üstünde harita halinde çizerek büyük şehirleri gösterdi ve şu anda bunların kimin elinde olduğunu açıkladı. Çizdikleri, onların dünyasında çoğunlukla şiddet içeren sürekli bir değişim olduğunu gösteriyordu.

Doktor çok etkili bir konuşmacı olmasının yanı sıra, o çağa göre çok eğitimli olduğu için Ravan ile gençler onu büyük bir ilgiyle dinliyorlardı. Bilgisi şairlere ve sanata kadar uzanıyordu ki bu noktada Fariba da konuşmaya katıldı. İkisini bir araya getiren bu sanat ve zanaat sevgisiydi.

Fariba, Afganistan'daki Herat şehrindendi. Ülkenin en zengin

vadilerinden birinde durgun, büyük bir nehrin kıyısındaki bu güzel şehirden bahsetmeyi çok seviyordu. Onlara gururla, zanaatlarını orada icra etmek için İran'dan ve Hindistan'dan insanların geldiğini söyledi.

Ravan, Doktor'a "amca" ve Fariba'ya "teyze" demeyi adet edinmişti, onun için başlangıçta bir-iki tökezledikten sonra gençler de bunu benimsediler. İkisi de buna karşı çıkmadı, onun için kısa sürede, kendi aralarında bile konuşurken onlara böyle hitap etmek doğal bir durum haline gelmişti.

Zeki insanlar oldukları için Doktor ve Fariba daha çok şey öğrenmeleri için üç genci soru sormaya teşvik ediyordu. Bu onlar için çarpıcı bir deneyimdi, özellikte Samiran ile Alamut'ta maruz kaldıklan sıkı, hatta acımasız yöntemlere ve ezbere alışmış olan delikanlılar için.

Doktorun dikkatli eğitimi altında, gençler dünyayı çok farklı bir ışık altında görmeye başladı. Bunların hiçbiri bir gecede olmadı; bazen sıkılıp kıpırdanıyorlardı, o zaman akıllı Doktorla Fariba hemen daha ilginç bir konuya geçiyorlardı. Ama sonunda yine aynı konuya dönüp tekrar deniyorlardı.

Bu şekilde üç genç İsmaili mezhebini ve onun diğer Şii ve Sünni inançlarıyla huzursuz ilişkisini öğrendiler. İsfahan'ın içinde ve çevresinde İsmaililerin kuşatılmış yerleşim bölgeleri olduğunu ve onlan nerede bulabileceklerini öğrendiler. İran'ın çoğunlukla yöneticisi konumunda olan Selçuklular kendilerini İsmailileri yok etmeye adamışlardı. Ve orada da zorluklar olmasına rağmen, Filistin'deki Hristiyanların düşmanları olmadığını öğrendiler.

"Neden İsmaililere kâfir diyorlar, Doktor?" diye sordu Rıza, bir akşam.

Doktor sakalını sıvazlayarak bir süre düşündü. "Bu biraz karışık ama açıklamaya çalışacağım. Şiiler her zaman İmamlannın gösterdiği yoldan gitmek istemiştir. Dini tefsirler hakkında çok, pek çok düşünce okulu vardı. Biz İsmaililer, Şiilerin bir başka kutsal türbesi olan, Necef yakınlarındaki, ilk imamımız Ali İbni Ebu Talib'in şehri olan Kufe'de doğduk. Fakat İsmaili düşünce okulu

Mısır'da sivrildi." Gençlerin dikkatle dinleyip dinlemediklerini görmek için duraksadı ve çayından bir yudum alarak konuşmasına devam etti.

"Onlar her zaman saflıkla daha çok ilgilenmişlerdi ve gerçeğin arayıcılarıydılar. Mısır üç yüz yıldır Şii Fatımi hanedanlığı –Fatımilerin ismi peygamberin ilk karısı Hatice'den doğan kızı Fatma'dan gelmedir- tarafından yönetiliyordu. Zaman içinde yozlaştılar ve rüşvet almaya başladılar. İsmaili okulu Fatımilerle çatıştı. Bu kadar çok bölünmüşlük olmasının nedenlerinden biri de budur, zira okullar genellikle birbirinden pek az farklılık gösteriyor ama onların mensupları başka türlü düşünüyor ve bu konularda birbirleriyle savaşıyorlar.

"Büyük Muhammed bin İsmail bizim için yedinci ve son imamdır. Onun Mehdi veya Ka'im ya da diğer ismiyle 'dirilen' olarak geri dönmesini bekliyoruz. Bizi pek çok şeyin yanı sıra Şiilerden ve özellikle de bizi sapkın ve kâfir olmakla suçlayan Sünnilerden ayıran budur. Bunun içindir ki şimdi sayımız az ve küçük gruplar halinde dünyaya yayıldık ve Sünniler buldukları yerde bize zulmediyorlar."

Gençler ilk kez Zerdüştler ve onların dinleri, Güneş Tanrısı Ahura Mazda'ya olan bağlılıkları ve bu dinin çağlar boyunca İran ve Ahimened hanedanı üzerindeki etkisini öğrendiler.

Ayrıca Büyük Kiros ve onun İsfahan'ın güneyinde Fars bölgesindeki Persepolis'ten nasıl Pers İmparatorluğu'nu kurmuş olduğu hakkındaki hikâyelere bayıldılar. Onun süvari ordusuyla birlikte Fars'tan gelmesi ve Afganistan'la Mısır arasındaki hemen bütün toprakları ilk fethedenler arasında olması hoşlarına gitmişti.

Doktor ülkedeki yüzlerce kabile hakkında da bilgiler verdi. Kısa süre sonra topraklarından geçecekleri Lurları, sonra da Zagros Dağları'nın diğer yakasının batısında yaşayan güçlü ve zeki Kürtleri anlattı. Aynı bölgedeki Baktiarilerden ve iyice güneydeki Belucilerden bahsetti.

Kervanda, çoğunluğu Türk kökenli ve Kaşkay olsa da kabile soyundan gelen pek çok insan vardı; bunlar çoğundan daha gö-

çebeydiler ve Selçuklulara son derece sadıktılar. Onun için onlarla konuşurken dikkatli olmalan gerekiyordu.

Kervan yoluna devam etti ama şimdi biraz daha güneydoğuya dönmüştü. Alvant Dağları'nın güneydeki tepe noktasını çoktan geçmişlerdi ve beyaz doruklar artık sadece kuzey ufkunda görünüyordu.

İçlerinden biri şöyle dedi – "Elbet boşuna değildir,
Cismimin kara topraktan gelmesi,
Ve bana zarifçe şekil verenin
Tekrar şekilsiz toprağa vurması beni."

Ömer Hayyam

Bölüm 20

Borucerd Vadisi

İki hafta sonra taşlı platoyu arkada bırakarak daha verimli otlaklara indiler. El Tayyib, Doktor'a sonraki duraklarının Borucerd şehri olduğunu bildirdi. Kafa dengi bulduğu Doktorla zaman geçirmek için ara sıra çadıra geliyor, birlikte satranç oynuyorlardı.

İki delikanlı kervana rehberlik eden bu tıknaz, sağlam adama saygı duymaya başlamıştı. Birbirinden apayrı insanları bir bütün halinde doğru yöne götürmek gibi zahmetli bir işi vardı. Kervanda kanun oydu ve o şikâyet eden insanlara öğüt verdiğinde çoğunlukla dinliyorlardı.

Her grubun içinde, grubun bir üyesi pek çok kuraldan veya tabudan birine karşı gelirse, adaleti daha sert bir şekilde yerine getirmeye hakkı olan bir başkan veya lider vardı.

Bununla beraber, kervanbaşının gözetimi altındaki bu insanlara karşı düşünceli davranışları ve onlara sabırla gözdağı vermesi saygıyı hak ediyordu. Kötü bir günün ardından Doktor'a ve diğerlerine tüccarları bir yere götürmenin berbat bir iş olduğunu, eğer ona cömert bir ödeme yapmamış olsalar, çoğunu kolayca kaybolabilecekleri bir dağ sırasına yaklaşınca oracıkta bırakıvereceğini söyledi.

Kervan yukarıdan Borucerd düzlüğüne bakan Kuh-i Garri dağ geçitlerinde kamp kurdu.

Haftalardır gözcülük yapan muhafızların keyfi yerindeydi. O zamana kadar yolda oldukları süre zarfında hiçbir sorun çıkmamıştı, onun için şimdi de çıkmasını kimse beklemiyordu. Ancak, o akşam herkes yemeğe oturmak üzereyken, geçidin girişine en yakın tarafta uzaktan bağırtılar ve çığlıklar duyuldu.

Doktorun çadırında bulunan Rıza, Talon ve Ravan bağırtıları duyunca hiç oyalanmadan neler olduğunu anlamak için dışarı fırladılar. Seslerin geldiği yön dışında, karanlıkta bir şey anlamak zordu.

Üçü birden atlarına koştular, kösteklerini çözüp aceleyle üstlerine dizginlerle eyerleri attılar ve mızraklarla yaylarını kaptıkları gibi dörtnala o yöne doğru gittiler. Bağırarak ortalıkta koşturan insanlara rastladılar. Daha ileride çığlıklar ve yarı karanlıkta mücadele eden erkeklerin silahlarının çarpışma seslerini duydular. Talon'la Rıza yaylarını kılıflarından çıkartarak gerdiler ve sonra peşlerinde Ravan'la birlikte atlarını ilerideki kalabalığa doğru sürdüler. Panik içinde insanlar onlara doğru koştuğu ve her yanda serbest kalmış bağıran develer olduğu için bu pek kolay olmadı.

Bağırıp el kol işaretleri yaparak ilerideki belli belirsiz siluetlere karşı saldırıya geçmeleri için adamlarını tanzim etmeye çalışan El Tayyib'in yanından geçtiler. İlerideki karartılar çadır nöbetçilerini, eşya denklerini ve yollarına çıkan herkesi rastgele kesip biçiyordu. Kendilerini talan etmeye o kadar kaptırmışlardı ki iki ok hedefini bulup iki atlı yere yuvarlanana kadar Talon, Ravan ve Rıza'nın üstlerine geldiğini görmemişlerdi bile. Haydutlardan geri kalanlar –yaklaşık yirmi kişiydiler- ürkerek başlarını kaldırıp baktılar, sonra ikisi daha yere düştü. Bütün grup aniden hesaba katmadıkları tehlikeli bir durumla karşı karşıya olduklarını anladı. Atlarının üstünde olmayanlar hayvanlara binmek için koşmaya başlarken, at sırtında olanlar bu üç biniciyle boy ölçüşüp ölçüşmemeye karar vermeye çalışarak sağa sola gidiyorlardı.

Bu duraksamaları bazıları için ölümcül oldu. Havada daha çok ok uçuştu ve sonra El Tayyib'in başlarında olduğu ve cesa-

retlenen adamlar ölüm çığlıkları atarak çılgın bir güruh halinde düşmanın ortasına daldı. Ve bir meydan savaşı başladı. Talon ve Rıza bu arbedenin içine atılırken, Ravan onlara yakın durarak arkalarını kolladı. Adamlar ölmeye değil, yağmalamaya geldikleri için bu kısa bir çatışma oldu. Ölülerini geride bıraktılar, midillilerinin onları taşıyabildiği kadar hızla karanlığın içine dalarak ortadan toz oldular.

Kazandıkları zaferden sarhoş olan galipler mızrakları, baltaları ve sopaları sevinç içinde havaya kaldırdılar.

Çok heyecanlı ve vahşi bir görünüşü olan El Tayyib üç gencin yanına geldi ve dizginlerini çekerek bağırdı, "Bu savaşı siz kazandınız! Övgüyü siz hak ettiniz! Allah'a şükür ki buradaydınız! Size teşekkür ediyorum!" Talon'a doğru uzanarak tuniğini tutup kendisine çekti ve ağzına kocaman, sesli bir öpücük kondurdu. Sonra taş kesen Talon'u bıraktı ve aynısını Rıza'ya yaptı. Daha sonra endişelenen Ravan'ın önünde, atının üstünde tumturaklı bir şekilde eğilince Ravan adamın ışıldayan yüzüne gülümsedi.

Diğer adamlar da onlar için büyük bir zafer olan olayın heyecanıyla birbirlerine bağırarak etraflarında toplanmaya başladı. Rıza, Talon'a bakarak güldü. Talon da gülerek karşılık verdi ve Ravan'ın yanına geçerek kollarını birbirlerinin omuzlarına atıp diğer adamlarla birlikte güldüler.

El Tayyib sakinleştikten sonra ölülerle ve yaralılarla ilgilenilmesini, nöbetçilerin yerleştirilmesini ve zararın tahmini olarak belirlenmesini emretti. Artık hava iyice kararıyordu, onun için o gece haydutların geri gelmemesini ummak dışında yapılacak pek bir şey yoktu. Reis, Talon'la Rıza'ya, adamlar kötü bir sürpriz yaşadığı için bundan şüpheli olduğunu söyledi. Yine de adamların kervanın ucuna gidip nöbet tutmasında ısrar etti.

Doktor'un çadırına dönerek bu çatışmayı kendilerince ona anlatan üç savaşçı gençten böyle bir istekte bulunmadı.

"Bu olay sabahleyin yenilmez güçlere karşı verilen büyük bir savaş olacak" diye üstünkörü bir yorum yaptı Doktor. Yine de yüzlerinin akıyla çıktıklarına memnun olmuştu. Diğer yandan Fa-

riba, Ravan'ın delikanlılarla gidip dövüşe katılmasından dehşete düşmüştü.

"Kendi güvenliğini nasıl bu kadar hiçe sayabiliyorsun, Ravan?" diye bağırdı, anlatılanlar karşısında hayretler içinde.

Ravan güldü, omuzlarını silkti ve ona bir öpücük vererek, "Of, Fariba" dedi, "O kadar endişelenme. Koruyucularım yanımdaydı. Son derece güvendeydim."

Doktor lafa karşarak, "Ravan, tatlı kızım" dedi, "bu iki kabadayıyla dövüşe gitmenin hoş olduğunu düşünebilirsin." Sıntan gençlere gülümsedi. "Ama senin güvenliğinin bizim ve ağabeyin için çok önemli olduğunu anlamalısın. Lütfen hayatın konusunda bu kadar pervasız olma."

Talon ciddi bir yüzle başını salladı. "Doktor haklı, hanımım, bir dahaki sefere burada çadırda kalmalısın."

Rıza da ciddi bir tavırla başını salladı. "Evet, hanımım, aynen bir hanımın yapması gerektiği gibi."

Daha ileri gitmedi. Ravan ikisine de saldırarak büyük kürk başlığıyla başlarına ve omuzlarına vurmaya başladı, bu arada gençler onu savuşturmak için çelimsiz hamlelerde bulunuyor ve gülmekten katılarak merhamet göstermesi için yalvarıyorlardı. Doktorla Fariba da gülmeye başlamıştı. Gülen gençlerden ettikleri münasebetsiz laflar için talep ettiği özürleri duyduktan sonra Ravan da gülmeye başlamıştı.

Doktorun emriyle herkes sakinleştikten sonra yarım kalan yemeklerini bitirmek üzere tekrar sofraya oturdular. Saldırganların kim olduğuna dair pek çok varsayım yapıldı. Farjan onların muhtemelen geçidin aşağısındaki Borucerd kasabasından geldiklerini tahmin ediyordu.

"Vadi boyunca ilerlememiz gerekiyor, saldırganların oradan gelmiş olma ihtimalleri çok yüksek. Umarım bu gece iyi bir ders almışlardır ve bir daha denemeden önce iyice düşünüp taşınırlar."

O gece Fariba ile birlikte yatmaya hazırlanırlarken kadın ona baktı. "Bu gençler çok vahşi, efendi. Elburz Dağları'ndakilerin hepsi de böyle mi?"

Doktor başıyla olumladı. "Evet, böyleler. Bu gençler çok sert bir dünyadan geliyorlar. Ama bir fark var. Bizim dünyamız vahşi olabilir ama o azgın kız da dâhil, hepsinin zamanla daha uygarlaşabileceğine eminim!"

İkisi de bu lafa kıkır kıkır güldü. Ravan onları hep şaşırtıyordu ama sadece o gece yaptıkları yüzünden değil; çok zekiydi ve silahlar konusunda olduğu kadar şiir konusunda da aynı derecede başarılıydı.

* * *

Ertesi gün, yaralılar Doktor'a geldiği için kervan yola çıkmakta gecikti. Hepsi de Doktor'un maiyetindeki üç gence övgüler düzüyordu.

Ertesi akşam El Tayyib gençlerle birlikte geçidin vadi tarafındaki bayırdan aşağı indi. Manzaraya bakmak için dizginlerini çektiler ve o vadideki verimli otlakların arasından akan geniş nehre işaret etti.

"Bu Abidiz Nehri" dedi El Tayyib, memnuniyetle. "İsfahan'a ulaşmamıza bir aydan az zaman kaldı. Şimdi çok uyanık olmalıyız, çünkü bu vadide sahip olduklarımızı almak isteyecek insanlar var." İkisine dikkatle baktı. "Bu vadiyi geçerken çok dikkatli olmalısınız. Gelip kervandan pay almaya çalışacaklardır. Zayıf noktaları gözleyeceklerdir."

"Kim?" diye sordu Rıza. "Bu bahsettiğin insanlar kim, reis?"

"Lurlar, dün gece saldıran haydutlarla aynı insanlar. Büyük bir grup olduğumuz için bir nebze güvendeyiz ama yine de bizi yağmalayabilirler. Daha küçük bir grubu öldürüp her şeylerini alırlardı." Omuzlarını silkti. "Sanırım bu topraklardan geçmek için ödememiz gereken bedelin bir parçası bu ama ben daha az ödemek istiyorum."

Gençler birbirlerine baktılar.

"Onların peşinden gidip savaşmamızı mı istiyorsun?" diye sordu Talon, El Tayyib'e gülümseyerek. "Biz sadece iki kişiyiz; bize daha çok adam vermelisin."

El Tayyib gülümseyerek başını salladı. "Bu gece bir toplantı

yapacağım ve daha çok adamınız olacak. Sorumluluk sende" dedi atıyla uzaklaşırken, Talon'u göstererek. İki genç birbirine bakakaldı.

Rıza arkadaşına sırıttı. "Sen büyük bir lider olacaksın, dostum" diye takıldı.

Talon yanıt vermedi. Vadiye ve ilerleyeceklerini tahmin ettiği yola bakıyordu. Her iki tarafta da kervana saldırılabilecek pek çok yer vardı.

Talon, Rıza'ya baktı ve "Bence tek bir büyük grup halinde kalmamız aptallık olur" dedi, "çünkü hangi tarafta olursak olalım, karşı taraftan gelecek bir saldırıya karşı kendimizi koruyamayız. Gelirler, çalarlar, belki de öldürürler ve daha biz yolu yarılamadan çekip giderler."

Rıza vadiye baktı. Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yani iki gruba ayrılmamız ve kervanın her iki yanında devriye gezmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?"

Talon arkadaşının sırtına vurdu. "Ve bir grubun başında ben, diğerinin başında da sen olmalısın. Böylece haydutların saldırdığı taraftaki grup diğerleri yardıma koşarken onları geride tutabilir."

"Bu çok iyi, Talon... yine düşünmeye başladın."

Yana eğilerek üstüne savrulan yumruktan kaçtı. Gülerek, Doktorun maiyetinin gece için hazırlanmakta olduğu kamp alanına geri döndüler. Doktor'a reisin Talon'un bir grup adamın başına geçmesi konusundaki kararını, sonra da bunun yerine kendilerinin ne yapmayı düşündüklerini anlattılar.

Doktor başını sallayarak onayladı. "Galiba siz ikinizin pek de benim söylediğim kişiler olmadığınızı tahmin etti" dedi, dalgın bir tavırla. "Yine de, bana anlattığınız gibi bir şey yapmanız iyi olur. Reisin de bunu uygun bulacağından eminim."

Düşüncelerini reise açınca adam hiç duraksamadan kabul etti. Bu iki gencin davranışlarından ve şimdi de düşünce tarzlarından çok etkilenmişti. Tüm kervanda ata binebilen ve silah taşıyabilen sadece yaklaşık elli adam olduğu için –geri kalan tüccarlar ve sürü tüccarları böyle bir işe kalkışamazlardı- iki gruba ayrılarak başlarına Talon ve Rıza geçti.

Daha yaşlı birkaç kişiden neden liderliğin iki gence verildiğine dair homurdanmalar duyuldu ama reis en başta bu planı ortaya atanın bu iki *kafası çalışan* savaşçı olduğunu söyleyerek çenelerini kapattı.

"Siz büyük şeflerin arasında daha iyi bir fikri olan var mı? Hayır mı? O zaman çenenizi kapatın da size dediğimi yapın" diye bağırdı.

Homurtular kesilerek yerini reise hak veren alaylar aldı.

Ertesi gün şafakta iki ekip kervanın yola çıkmasını bekledi. Talon adamlar tetikte olsalar bile yine de yeterince ileriyi görememelerinden kaygılanıyordu. Aklına Filistin'de pusuya düşmeleri geldi – öncülerin bu olayı önleyebileceğini düşünüyordu ve bu teoriyi denemek istedi. Grubundaki en iyi iki biniciyi seçti ve onlara birkaç kilometre önden gitmelerini ve aradaki mesafeyi korumalarını söyledi. Yapacakları belliydi: Mümkün olduğunca gözden ırak olmaya çalışarak etrafta gözleyen veya pusu kurmaya çalışan silahlı ve atlı insanlara dair herhangi bir işaret arayacaklardı. Seçtiği iki genç özel bir şey yapmaktan memnun olarak hevesle ileri atıldılar.

Talon daha sonra diğerlerine, eğer kasaba halkı saldıracaksa bunu kervan yolun daraldığı bir yere geldiği veya ağaçlık bir bölgeye yaklaştığı zaman yapmaları gerektiğini düşündüğünü söyledi. Onun için vadide dar bir geçide geldikleri zaman çok dikkatli olmalıydılar. Adamlar kuzeyden gelen bu gence saygı duymaya başlamışlardı, başlarını sallayarak onayladılar ve bu bilgiyi tartışırken ciddi bir tavırla yere tükürdüler.

Kervan kasabanın yanından geçecek ve vadinin diğer ucundaki geçitlere tırmanmaya başlayana kadar çoğunlukla nehre paralel devam edecekti. Gözlerini dört açacaklar ve ters bir şey gördüklerinde hemen alarm vereceklerdi. Rıza da adamlarına aynı türde talimatlar veriyordu. Talon'un iki öncü gönderdiği gözünden kaçmamıştı. Bunun iyi bir düşünce olduğuna karar vererek, o da kendi adamlarından iki öncü gönderdi.

Talon nöbet tutarken adamlarıyla Lurlar'ı konuştu. Lurlar varlıklı kabileler olmalarına rağmen yolcuları yağmalamakla ünlüy-

düler. Grup o bölgeden geçtikleri pek çok seferde derledikleri bütün bilgiyi Talon'a aktardı. Çoğunlukla o bölgeden geçmek için haraç vermek zorunda kalmışlardı, aksi takdirde insanlarını ve develerini bu vahşi halka kaptırmışlardı. Bunu omuzlarını silkerek kabul ediyorlardı ama şimdi bu konuda bir şey yapabildikleri için heyecanlıydılar.

Hepsi gözlerini yaklaştıkları kasabaya dikti. Palmiyeler ve bereketli toprak buranın zengin bir bölge olduğunu gösteriyordu. Mevsimi geldiğinde burada pek çok meyve ağacı, hurma, şamfıstığı, incir ağacı ve kasabanın surlarının dışında yetişebilen bol ürün olduğu açıktı.

Yeşil tarlaları sulamak için nehir boyunca pek çok sulama tesisatı vardı. Kervan, kasaba halkının sorun çıkarmaması için ekili alanlardan iyice uzak durdu. Bunun yerine, keçilerin ve koyunların otladığı dağ eteklerinden gittiler.

Tarlalardaki insanlar el sallamadılar ama kervan kasabanın yanından geçip yavaşça vadide ilerlerken, yaptıkları işi bırakıp onlara baktılar. Talon surlarda kendilerini izleyen insanlar gördü ve birkaç gece önce geri püskürtülen adamların da orada durarak onları izleyip izlemediğini merak etti.

Arkasına bir göz atarak kervana baktı ve Doktor'un maiyetinin olduğu taraftan tek başına bir atlının geldiğini gördü. Daha açıkça görmeden bunun Ravan olduğunu anladı. Bayırları dörtnala aşarak yaklaşan Ravan birkaç yüz metre uzaktan el salladı. Talon da onu gördüğüne sevinerek el salladı. Son birkaç haftadır bir araya gelme fırsatı bulamamışlardı, onun için yanlarında başkaları olsa da gelmesine memnundu.

Adamları Ravan'a karşı saygılıydılar, özellikle onu birkaç gün önceki çatışmada gördükleri ve etkilendikleri için. Böylelikle iki genç diğerleriyle aralarına baş başa konuşabilecekleri bir mesafe koydular.

Ravan, Talon'a katıldığı için çok mutluydu ve çok geçmeden kasaba, tarlaları ve meyve bahçeleri hakkında konuşarak yan yana gitmeye başladılar. Etrafta pek çok ağaç ve kış bitkisi vardı, görmeye alıştıkları kahverengi dağ eteklerinin önündeki bu

zümrütsü yeşillikten büyülenmişlerdi. Ravan meyve bahçelerinde, çoğunun ismini Talon'un hiç duymadığı çeşitli ağaçları gösteriyordu. Ravan ağaçta olgunlaştığı zaman incirin çok güçlü bir kokusu olduğunu, öyle ki bunun yaşlı kadınların cildindeki kırışıklıkları geçirdiğini ve eğer öfkeli bir boğa yaklaşırsa onu sakinleştirip bir kuzuya çevirdiğini söyleyerek Talon'a takılıyordu.

Pek çok akarsuyun döküldüğü nehrin boyutu ve ağır akışı karşısında etkilendiler. Daha önce hiç bu kadar büyük bir nehir görmeyen gençler, insanların onu kendi amaçları için kullanmaları üstüne konuştular. Tarlalara su getiren araçlardan ve hatta suyu uzun ince kanallara taşıyan çarklardan bahsettiler.

Talon kasabanın surlarını göstererek, Ravan'a eğer kervan önceki günkü saldırı için misilleme yapmak isterse tırmanıp içeri girmenin kolay olacağını söyledi. Ravan bu adamın cin gibi bir savaşçıya dönüştüğünü düşünerek ona baktı.

Doktorla Fariba'dan bahsettiler. Ravan ikisinin de iyi insanlar olduğuna inanıyordu, Talon da aynı fikirdeydi. Ravan için onlar gibi insanlarla birlikte olmak yeni bir deneyimdi. Kervandakilerin tıbbi sorunlarıyla ilgilenirken Doktor'un yanında olmaktan hoşlanıyordu, böylece hem çeşit çeşit insanlar tanıyor hem de tıp hakkında bir şeyler öğreniyordu. Doktor'un kullandığı geniş yelpazeli bitkisel ilaçlar onu büyülüyordu. Ravan bu ilgisini onunla paylaşırken Talon bahsettiklerinden pek bir şey anlamasa da sırf o bu kadar hevesli olduğu için dinlemeye istekliydi.

Bu esnada elleri birbirine değiyor ve birbirlerine yaklaşıyorlardı. Ancak, başkalarının önünde kendilerini veya Doktor'u utandıracak bir durum yaratmamak için bu kadarla yetiniyorlardı.

Ama Ravan ona ilişmeden durmuyordu. Arada dosdoğru gözlerinin içine bakıyor ve hiç konuşmadan onu ne kadar istediğini söylüyordu. Talon'un kıpkırmızı kesilen yüzü ve boynu onu ne kadar iyi anladığını gösteriyordu. Daha sonra Ravan her zamanki gibi gülerek gerilimi yumuşatıyor ve bir arada olmaktan mutlu halde başka bir konuya dalıyorlardı.

Talon ve adamları nehirden en uzak tarafta ve kasaba da nehrin öteki tarafında olduğu için kimse bir sürpriz beklemiyor-

du. Kervan gece için kamp kurduğunda El Tayyib kervanın iyice dışına atlı nöbetçiler yerleştirdi ve gece boyunca onları düzenli olarak değiştirdi. Talon'la Rıza da kasabaya en yakın tarafta birlikte nöbet tuttular.

Ne o gece ne de ertesi gece hiç alarm verilmedi; artık kasaba iyice arkalarında kalmıştı. Ama hâlâ vadiden çıkmamışlardı ve Talon'un içinde kasabanın henüz onlarla işinin bitmediğine dair rahatsız edici bir duygu vardı. Kaygısını Rıza'ya açtı. O da geçitten hiç olaysız nasıl geçecekleri konusunda endişeliydi.

Bir gece birlikte at sırtında nöbet tutarken bunu konuştular. Sonunda bir plan yaptılar. Ertesi sabah El Tayyib'i aradılar. El Tayyib kervanı yola çıkarmakla ilgili olağan işlerle meşgul olsa da onlara zaman ayırdı. Yere çömeldiler ve Talon bir sopayla geçidin girişinin kaba bir haritasını çizdi. O ve Rıza eğer bir saldırı olacaksa bunun geçit bölgesinde veya geçidin içinde, öncekinden daha kalabalık bir saldırı olacağını düşünüyordu. El Tayyib onlara katıldı. Kafalarında ne vardı?

Talon ona büyük ve kalabalık olduğu için kervanın saklanamayacağını söyledi. Artık pek uzak olmayan geçitten geçmeleri gerekiyordu. Geçtikten sonra muhtemelen güvende olacaklardı. Eğer geçide yaklaşıp durabilirlerse onları izleyen insanları kandırarak, geçide girdiklerini ve ertesi gün onlara saldırabileceklerini düşünmelerini sağlayabilirlerdi. Hem Rıza'nın hem de Talon'un hevesli öncüleri gerçekten de uzaktan kervanın ilerleyişini gözleyen atlılar olduğunu bildirmişti. Eğer bir şey yapmayacaklarsa ne diye kendilerini izliyorlardı ki?

El Tayyib sabırsızlanarak sordu. "Peki, genç aslan, ne planladın bakalım?"

"Bir defalığına kervanı gece yürütebilir misin? Geçidi aşması için?" diye sordu Talon, şaşıran adama.

Reis afalladı. "Hay Allah, bunu yapmak zor olacak..." dedi düşünceli bir sesle.

"Ama eğer bundan haberdar olurlarsa bunu yapmamızın ne faydası olacak ki? Gözcüleri olduğunu söylediniz."

"Dört gözcü olduğunu biliyoruz ve harekete geçtiğimiz gece onların icabına bakabiliriz" dedi Rıza.

El Tayyib ona uzun ve sert bir bakış attı. Bıyığını burdu. "Birçok insanla konuşup bu fikri kabul ettirmem gerekecek. Sizce işe yarar mı?"

"Eğer gece geç vakitte veya ertesi gün erkenden kervanı geçitten geçirebilirsen, kasabanın bundan haberi olmamasını sağlayabiliriz" dedi Talon.

"Mollanın bu gece herkesi ibadete çağırmasını isterim. Küçük bir meydan yaparız ve insanlarla orada konuşuruz" dedi El Tayyib, daha bir güvenle. Ayağa kalktı ve hâlâ çömelmekte olan gençlere baktı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece başını sallayarak dönüp gitti.

O akşam molla insanları kampın ortasında ibadete çağırdı. Bunun sırf bir ibadet çağrısı olmadığı açık olduğu için ateş başlarındaki meraklanan adamlar dinlemeye gittiler. Hepsi yan yana sıralanıp bu güvenilmez dünya karşısında onca insanın teselli bulduğu geleneksel ibadeti yerine getirerek önce namaz kıldılar.

Namaz sona erdiği zaman El Tayyib büyük bir dengin üstüne çıkarak hepsine hitap etti. O konuşurken yanında duran Talon ile Rıza'nın fikrini anlattı. Tayyib herkesin karanlıkta habercilerin ileteceği emirleri beklemesi gerektiğini açıkladı. Geçide yaklaştıkları zaman sanki o gece orada kamp kuracakmış gibi yapmaları gerekiyordu, sonra da geceleyin basıp gideceklerdi.

İki delikanlıyla adamları hava iyice kararana kadar dışarıda dolaşacak ve sonra düşman gözcülerini ele geçireceklerdi. El Tayyib kimseye karşı çıkma seçeneği vermedi. Geride kalan herkesin, muhtemelen kimseyi dinlemeyecek kadar kızgın olacak haydutların insafına kalacağını açıkça belirtti. Rıza ile Talon'un adamları heyecan içinde birbirlerine baktılar. Reis sözlerini bitirdiği zaman herkes konuşmaya başlayınca bir uğultu oldu.

En uyumsuz olanlar tüccarlardı ama bu plandaki mantığı anlıyorlardı. Herkes bütün vadiyi geçerken sadece bir defa rahatsız edildiklerinin ve bunun yakında tekrar saldırıya uğramaları gerektiği anlamına geldiğinin gayet iyi farkındaydı. Eğer bu plan başarılı olursa burunlan bile kanamadan tehlikeyi atlatabilirlerdi, oysa orada kalıp dayanmalarının kimseye bir faydası olmazdı.

Yine de pek çok tartışma oldu, kabile şefi bile her şeyi uzun uzadıya konuşmadan kabul etmeye yanaşmadı. Tartışma gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürdü. Herkesin bir söyleyeceği vardı. Çok sonra kervanın yorgun ama memnun reisi Doktor'un çadırına gelerek orada toplanmış olanlara anlaşmaya varıldığını ve plana uyacaklarını bildirdi.

Bir gece sonra, geçitlere çıkan bayırda kamp kurdular. Bir önlem olarak, Talon'la Rıza önden geçitlere giderek orada geceleyin kervanın üstüne çullanmak için bekleyen adamlar olup olmadığını kontrol etti. Bu esnada, onları gözleyen casusların yerlerini belirlemeyi de başardılar.

O akşam bütün kamp gergindi. Doktor'un hizmetkârları savaşçı olmadıkları için yapacakları bu hareket konusunda kaygılıydılar ama Rıza ile Ravan onları teskin etti. Ravan, Doktor'un grubuyla kalıp, Rıza'nın kabaca ifade ettiği gibi, onları biraz yüreklendirmeyi kabul etti, bu arada gençler de gidip gözcülerin icabına bakacaktı. Yine iki takım halindeydiler. Rıza geçitlere en yakın ikisini halledecek, Talon'la adamlan da diğer ikisinin yolunu kesecekti.

İki gözcünün saklandığını bildikleri yönde atlarıyla sessizce ilerlediler. O kaya çıkıntısını karanlık bastığından beri gözlemekte olan gençlerden biri usulca onlara seslendi. Karanlıkta düşmanı göremese de, oradan kimsenin ayrılmadığını ama hâlâ orada olup olmadıklarını bilmediğini fısıldadı. Kayalık bir çıkıntı mükemmel bir gözlem noktası oluşturuyordu. Grup kaya öbeğinin ve bodur ağaçların etrafını sardı, sonra Talon'la kabile adamlarından biri atlarından inip biraz ip alarak tırmanmaya koyuldular.

Talon kayaların üstünden sürünerek, birinin varlığına dair herhangi bir ses duymak için kulaklarını dikti. Keskin kulakları bastırmaya çalışılan alçak bir öksürük sesi duydu. Arkadaki arkadaşına öne gelmesini işaret etti ve adamın kulağına bir ses duyduğunu fısıldadı. Bıçaklarını çekerek yavaşça ilerlediler.

Talon çok ileride, yatmaya hazırlanması gereken ama daha ziyade uyanıyormuş gibi seslerin geldiği bir kampın gürültüsünü duydu. Develer homurdanıyordu ve sanki birileri talihsiz hay-

vanların yanına koşup seslerini boğmuş gibi aniden kesilen anırmalar duyuldu. O sırada Talon hemen sağında aşağıda alçak bir ses duydu. Casusların ikisi de oradaydı, ısınmaya çalışıyorlardı ama onlar da kulaklarını dört açmış etrafı dinliyorlardı. Adamlardan birinin görünmeyen kamptan gelen sesler üstüne bir yorum yaptığını duydu. Talon başını yanındaki adama çevirdi ve kolunun yenini tutarak aşağıyı gösterdi. Sonra ikisi birden çömelerek kurbanlarının omuzlarına atladılar.

Bıçaklarını çıkartmış olsalar da Talon arkadaşından adamları öldürmemelerini, esir almalarını istemişti. Eğer onları öldürürlerse kasaba halkının uzun süre peşlerine düşeceğini düşünmüştü. Onun için hiç kuşkulanmayan iki adamın üstüne çullandıklarında onları yere itip bıçakları çenelerinin altına dayadılar ve en ufak karşı koyuşlarında öleceklerini söyleyerek onları tehdit ettiler. İki adam gözlerini dehşet içinde kocaman açarak sessizce başlarını salladıktan sonra kendilerini bağlamalarına izin verdiler.

Ayaklarını bağlamayan fakat ağızlarını tıkayan Talon ve arkadaşı esirleri iterek bekleyen adamların yanına götürdüler. Herkes fısıldayarak tebrik etti ve esirlerin her birini birer ata bağlayıp kampa geri döndüler.

Kampta büyük bir faaliyet vardı. İnsanlar, develer, koyunlar, keçiler hareket içindeydi. Sessiz değildi ama normalde olduğundan daha gürültüsüzdü.

Talon karanlıkta bir grup atlının kervana doğru geldiğini görene kadar yirmi dakika kadar beklemek zorunda kaldı. Gelenler yanlarında iki esir getiren Rıza ve adamlarıydı. Esirlerden birinin kanaması vardı. Rıza öfkeyle Talon'a adamlarından birinin fazla heyecana kapıldığını ve bıçağını kullandığını söyledi. Yüzüne sert bir tokat atmak zorunda kalmıştı.

Talon başını sallayarak ona kendi başarısını anlattı. Başka gözcü olmadığına kanaat getirerek, iki esiri himaye eden diğer adamların yanına gittiler. Sonra Talon herkesi yine iki gruba ayırdı. Rıza bir grupla birlikte geçebileceklerinden emin olmak için önden geçitleri keşfe giderken, Talon kendi grubuyla birlikte geriden kimsenin gelmediğinden emin olmak için arka savunmayı

aldı. Kervan salınarak geçitten geçti ve şafak sökerken geçidin ardındaki sığ vadiye inerek, geçitle aralarını en az on beş kilometre açana dek dört saat daha ilerlemeye devam ettiler.

Günün geri kalanında etrafa muhafızlar dikerek mola verdiler ve insanların çoğu hak ettikleri gibi dinlenmeye koyuldu.

Talon ve Rıza, El Tayyib'in adamlarının müşfik gözetimine bırakılmış olan esirlere bakmaya gitti. Onları hâlâ bağlı ve çok korkmuş halde buldular ama zarar görmemişlerdi. Talon onları öldürüp yolda bir yere atmak isteyen adamlara karşı çıkmıştı. O ve Rıza eğer onları öldürürlerse buna misliyle karşılık verecekleri-ni, ancak onları incinmemiş ama utanmış halde salıverirlerse belki de misilleme yapmaktan vazgeçeceklerini açıkladı. Biraz zaman aldı ama El Tayyib'in de gençlerin tarafını tutmasıyla nihayet adamlar yelkenleri indirmeye başladı.

El Tayyib adamlara atlara eyer vurmalarını ve esirleri arkalarına alıp geçide geri dönmelerini emretti. Geçide dikkatle yaklaştılar ve etrafta kimsenin olmadığını görünce esirlerle beraber atlardan indiler.

O zaman El Tayyib esirlere hitap etti. "Biz barış içinde geldik; tek istediğimiz kasabanızın yanından geçmekti, sizin tek istediğiniz de bizi yağmalamaktı. Yaşadığınız için şanslısınız. Şimdi kasabanıza geri dönün ve onlara kasabaya girip canımızın istediği gibi insanları öldürebileceğimizi ama bunu yapmadığımızı söyleyin. Bu da size uyarı olsun; şimdiden sonra kervanların rahatça geçmesine izin verin."

Rıza daha açıktı. Esirlerden birinin kulağına bir şey fısıldayınca adam bembeyaz kesildi.

Kervandaki adamlar bağırarak küfrediyordu. Hatta biri korkunç bir temennide bulunacak kadar ileri gitti. "Bin devenin pireleri mahrem yerlerinize musallat olur inşallah" diye bağırdı. "Ve kollarınız da onları kaşıyamayacak kadar kısa olur inşallah!"

Herkes kahkahadan kırıldı. Gülüp bağırarak atlarını geri çevirip dörtnala uzaklaştılar. Rezil olan esirler arkalarından bakakalmıştı.

Yaklaşık üç hafta sonra kervan İsfahan'a bakan alçak tepele-

re ulaştı. Talon, Ravan ve Rıza bu muhteşem şehre huşu içinde baktılar. Bu gördükleri en büyük ve en güzel şehirdi. Doktorla Fariba'nın söylediği hiçbir şey onları bu egzotik şehir manzarasına hazırlayamamıştı. Şehrin surları, etrafındaki yemyeşil fidanlıkların ve meyve bahçelerinin içinde bembeyaz yükseliyordu.

"İsfahan dünyanın yarısıdır, *İsfahan nesf-i cihan"* demişti Doktor. "Bu şehrin insanları İsfahan'dan ve kendilerinden çok gurur duyarlar. Gezdiğiniz yerlerde ağzınız açık bakakalırsanız hemen kapatıp sanki bütün bunları daha önce görmüşsünüz gibi davranmaya çalışın. Görmemiş taşralılar gibi davranıp beni utandırmayın." Bunu gülümseyerek söylemişti ama yine de onlara bir mesaj veriyordu.

Atlarının üstünde, tepede durmuş, ağızları açık hayretle şehrin kuzeyine bakıyorlardı. Şehir, geride bıraktıkları kuzeydeki ve batıdaki dağlarla, doğudaki alçak bir dizi dağın arasında uzanıyordu. Doğuda, daha ötede Daşt-e Kavir veya Tuz Çölü olarak bilinen ürkütücü çöl uzanıyordu.

Onlar gözlerini hareketli kapıya dikmiş bakarken, El Tayyib tüylü midillisiyle onlara katıldı. Hareketli sokakları ve ovadaki bereketli, sulak tarlaları seyrettiler. Daha ileride şehri besleyen ve yelkenlilerin bir yukarı bir aşağı gidip geldiği tembel tembel akan büyük nehri gördüler.

"Muhteşem" dedi El Tayyib. "Amcanızla bir süre burada mı kalacaksınız?" diye sordu, heyecansız bir sesle.

Ravan ona döndü. "Evet, reis, buradan daha çok olmak istediğim bir yer düşünemiyorum."

Adam ona gülümsedi. "Yakında ayrılacağız. Ama yolculuk boyunca yaptığınız bütün yardımlar için size teşekkür etmek istiyorum. Büyük bir fark yarattınız; ben ve tek bir devesini veya malını kaybetmeden buraya ulaşan tüccarlar size minnettarız." Üçüne kurnaz bir bakış attı. "Savaş hakkında bu kadar bilgiye sahip olmak için fazla genç görünüyorsunuz. Böyle olduğunu bildiğim tek insanlar fedailerdir."

Gençler nefeslerini tutarak adama baktılar.

"Eğer yardıma ihtiyacınız olursa beni El Tayyib ismiyle pazar-

da bulabilirsiniz. Allah yardımcınız olsun, genç dostlarım." Onlara gülümseyerek atını çevirdi ve aşağıda yavaş yavaş ilerleyen kervana doğru gitti.

Gençler şaşkınlık içinde açılmış gözleriyle birbirlerine baktılar.

"İyi bir adam" dedi sonunda Rıza. "Onu hep iyi hatırlayacağım."

Talon da başını sallayarak ona katıldı. Ravan, "Her zaman böyle arkadaşlara ihtiyacımız olabilir" dedi. "Biliyordu. Bizi ele verebilirdi ama bunu yapmadı."

Onlar da atlarını çevirip Doktor'un maiyetine katılmak üzere kervana doğru ilerlediler.

Kervan kapılara yaklaşınca, şehir surlarının bir buçuk kilometre kadar dışında, kervanın yerleşeceği geniş bir arazi gördüler. Orada, Hamedan'ın dışındakine benzeyen bir kervansaray vardı. Kervanın ana bölümü bir başka yolculuğa çıkmadan evvel bir sonraki ay boyunca burada kalacaktı. Kabile insanları Fars'ın sıcak ovalarından geçerek güneye Şiraz'a doğru yola devam edecekti.

Vedalaşma zamanı gelmişti. Talon ve Rıza ile gözcülük yaparken onlara eşlik eden kabile mensupları arasında bir arkadaşlık kurulmuştu. İki taraf da birbirine karşı saygılıydı, el sıkışıldı, sırtlara vuruldu ve bir fincan çay içmek veya birlikte bir kâse *maast* yemek için davetler yapıldı. Gençler bu yeni arkadaşlarıyla üzülerek vedalaştılar, sonra birçok hastası ve tüccar arkadaşıyla vedalaşan Doktor'a katıldılar.

Nihayet vedalaşmalar sona erdi. Doktor'un maiyeti bir-iki kilometre ilerdeki şehrin surlarına doğru yola koyuldu.

"Sıcak bir banyo yapmayı dört gözle bekliyorum" diye bağırdı Doktor uzaklaşırken. "Geldiğimizi ve bir kahraman gibi karşılanmayı beklediğimizi haber vermesi için önden bir hizmetkâr gönderdim."

Fariba beyaz dişleri ışıldayarak güldü. "Ravan, Doktor'un evine bayılacaksın. O kadar güzeldir ki tıpkı bir saraya benzer."

Hepsi de yolculuğun sona ereceği hevesiyle acele ediyordu.

Şehrin kapısına yaklaşırlarken palmiye ağaçları arasında büyük bir açıklığa geldiler. Burada at sırtında, ne Talon'un ne Rıza'nın bilmediği bir oyun oynayan adamlar vardı. Oyuncular ellerindeki bir tür sopayla bir topa vuruyor, toz duman içinde bağırarak dörtnala at koşturuyorlardı.

Grup geniş açıklığı neredeyse geçmişti ki toplardan biri ıslık çalarak onlara doğru geldi ve sekerek Ravan'ın kısrağının toynağına çarptı. Ravan atı sakinleştirerek bu küçük yuvarlak nesneye ilgiyle baktı.

Hemen arkasından dörtnala, muhteşem bir midiliye binmiş, ter içinde bir adam çıkageldi. Dizginleri çekip kayarak Ravan'ın yakınında durdu. Hemen topu yakalayıp geri dönmek istiyor gibiydi.

Sonra başını kaldırdı ve yaptığı işi unutarak bakakaldı. Ravan yolda büründüğü kürkleri ve yün paltoları çıkartmıştı. Şimdi üstünde at derisinden çizmelerin içine soktuğu rahat, pamuklu bir pantolon ile endamını gizlemeyen bol bir gömlek ve süslü dar bir yün yelek vardı. Saçları açıktı ve dalga dalga omuzlarından aşağı dökülüyordu.

At sırtındaki genç adam kendini toparladı ve atını biraz daha yanaştırdı. Talon'la Rıza da ona yaklaştılar. Adam onlara bakmadı bile.

"Hanımefendi" dedi genç adam, "güzelliğiniz gözümü kamaştırdı. Nerelisiniz? Yemin ederim ki eğer İsfahan'da yaşasaydınız sizi tanırdım."

Ravan'ın yanıt vermesine fırsat kalmadan Doktor yaklaşarak her zamanki gibi nazik bir tavırla ama sertçe, "Ağa, ben hekim Farjan Abdul-İbn-Adnan, bu da benim yeğenim. Ona daha çok nezaket göstermenizi bekliyorum."

Genç adam hemen pişman oldu. "Saygıdeğer Doktor, sizin kim olduğunuzu herkes bilir. Bu kadar cüretkâr olduğum için özür dilerim. Lütfen beni affedin." Ravan'a bakmaya devam ediyordu. "Ben sadece eğer izin verirseniz gelip sizi ziyaret edebilir miyim diye sormak isterdim."

Farjan genç adama sertçe bakarak bunu düşünüyor gibi yap-

tı. Genç adamın üstünde pahalı giysiler vardı ve muhteşem bir ata biniyordu.

"*Sizin* isminizi bilmek isterim" dedi buyurgan bir sesle, zaten bilmesine rağmen.

"Saygıdeğer Doktor, hanımefendi, ben Tevfik el-Ubay'ın oğlu Davud."

"Önümüzdeki haftadan sonra sizden davet edilmeniz için resmi bir talep bekliyorum, genç adam" dedi Doktor, sert bir tavırla.

Davud bembeyaz dişlerini göstererek keyifle gülümsedi. Sopasıyla selam verdi ve ışıl ışıl bir gülümsemeyle Ravan'ın önünde eğildi. Sonra arkadaşlarıyla o garip oyunu oynamak üzere dörtnala uzaklaştı.

Üç gençle yanlarına gelen Fariba soru dolu gözlerle Doktor'a baktılar. Farjan başını eğerek genç adamları gösterdi.

"Birilerinin gönlünü fethettin gibi görünüyor, tatlım" dedi, her zamanki sakin tavrıyla.

"Bu gençler eski İranlı ailelerin torunlandır."

"Oynadıkları oyun ne, amca?" diye sordu Rıza.

"Buna *Chogan* veya *Pilao* denir. Burada İsfahan'da, çoğunlukla asillerin oğulları bunu çok oynarlar."

"Ama kadınların oynadığını da göreceksiniz" dedi Fariba.

Farjan başını salladı. "Sert bir oyundur ve insanlar incinebilirler. Ara sıra bazı çılgın kadınlar da katılır. Üçünüzün hoşuna giderdi bu oyun; tam sizin gibi kabadayılara göre." Gözleri ışıldadı. "Şimdi yapmamız gereken başka şeyler var. Eve gidiyorum ve bir banyo yapmak istiyorum."

Atının dizginlerini sallayarak yaklaşmakta oldukları devasa kapıya doğru ilerledi. Diğerleri de onun düz, vakur sırtına ve şehre gelmeleri vesilesiyle taktığı büyük sarığına gülümseyerek yeni evlerine gitmek üzere peşine takıldılar.

Uyan, şu doğudaki tepenin ardındaki güneş
Toplanan gecenin yıldızlarını kovaladı;
Ve yükselen cennete vuruyor
Sultanın kulesi bir ışık ışınıyla.

Ömer Hayyam

Bölüm 21

İsfahan

Kısa sürede Doktor'un İsfahan'da tanınmış ve itibarlı bir adam olduğu ortaya çıktı. Maiyetiyle birlikte şehre girdiği zaman muhafızlar bile onu saygıyla selamladılar. Aynı şekilde evine kadar bütün yol boyunca her mevkiden insan tarafından selamlandı. Gösteriş yapmamasına rağmen oldukça varlıklı bir adam olduğu da anlaşıldı.

Sokaklar genişledi ve daha güzelleşti, yolların iki yanında ağaçlar dizilmişti. Nehre yaklaştıkça evler birbirinden iyice ayrıldı ve yüksek duvarların ardına saklandı. Çok geçmeden saray gibi evler görülmeye başladı.

Doktorun maiyeti bu büyük evler içinde daha mütevazı, etrafı duvarlarla çevrili bir alanın ortasına yerleşmiş bir evin önünde durdu. Gösterişli ev, içinden etrafına çeşmelerin ve havuzların serpiştirildiği geniş bir yol geçen büyük bir bahçenin ortasına kurulmuş ahşap ve kerpiçten iki katlı bir binaydı. Evi yaz güneşinden korumak için etrafında yüksek çınar ağaçları ve hatta aralarına palmiyelerin serpiştirildiği çam ağaçları vardı. Bu ağaçlar şaşıran ve keyiflenen yeni konuklara küçük bir orman gibi göründü. Evin dışını çevreleyen uzun sundurmanın çatısındaki koyu

sarı kiremitler eve eski ama rahat bir görünüm veriyordu. Bahçeler bakımlıydı; hizmetkârlar evden çıkarak ve bahçıvanlar meyve bahçesinden gelerek Doktor'u selamladılar.

Doktor muhteşem bir şekilde karşılandı. En yüksek seviyeden en alçağına kadar bütün hizmetkârlar ona hoş geldin demek için sıraya geçmişti. Bazıları palmiye yaprağı, bazıları da renkli eşarplar sallayarak Doktor'un eve dönüşünü bir bayram havasıyla kutluyorlardı. Gençler şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. Fariba onlara gülümsedi ve fısıldayarak hizmetkârların bu kadar uzun süre ayrı kaldıkları efendilerinin geri döndüğü için sevindiklerini söyledi. Bu onun esas eviydi ve hepsi de onu tekrar gördükleri için çok seviniyorlardı.

Ravan ve gençler Doktor'un grubunun bir parçası oldukları için çok heyecanlıydılar.

Doktor hiç vakit kaybetmeden hizmetkârlarına kısa bir konuşma yaptı. Onlara bu sıcak karşılamaları için teşekkür ederek, yanındaki üç genci tanıttı. Ravan onun yeğeniydi ve süresiz konuğu olacaktı. Yanındaki iki genç adam onun koruyucularıydı ve onlara ailesinin birer bireyi gibi saygı gösterilecekti. Hizmetkârlar merakla mırıldandılar ama Doktor onları daha fazla aydınlatmadı. Hizmetkârlara teşekkür edip izin verdi ve hepsi eve doğru yöneldi.

Talon'la Rıza yeni statülerine uydular, kendi atlarıyla Ravan'ın atını ahırlara götürerek iyi bakılacağından emin olmak istediler. Kaygılanmalarına gerek yoktu. Ahırlarda atları iyice tımarladıktan sonra geniş bölmelere konulmasını sağlayan üç seyisle bir işçi vardı.

İki genç, avludaki adamlarla tanışmak için onlarla biraz konuştuktan sonra eşyalarını evin arka kısmına taşıdılar. Orada karşılaştıkları hizmetkârlar karşı çıkmalarına rağmen ellerindeki denkleri alıp onları evin üst katındaki uzun kanatlardan birindeki odalarına götürdüler. Evin, ortası boş, kare şeklinde bir yapı olduğunu gördüler; esas kabul salonları önde, özel odalarsa evin arka kısmındaydı. Evin ortasında, suyun düzgün yerleştirilmiş kayalarla taşların üstünden küçük bir havuza dalga dalga dökül-

düğü bir fıskiyeli çeşmenin bulunduğu çinili bir avlu vardı. Çeşmenin sesi boğuk ama berraktı ve akla bir yamaçtan aşağı akan küçük bir dereyi getiriyordu.

Onlara kalacakları odanın evin konuklara ayrılan kanadında olduğunu ve diğer kanatta Doktorla hanımların kalacağını söylediler. Talon, Ravan'ın nerede olduğunu merak etti ve odasının diğer kanatta olması gerektiğine karar verdi. Hizmetkârlar eşyalarını, üstlerine gençleri etkileyen pek güzel örtüler serilmiş olan yataklara koyup nazikçe yapabilecekleri başka bir şey olup olmadığını sordular. Bu iki kaba saba genç onları gönderince, gitmeden evvel akşam yemeğinin evin ön kısmındaki yemek odasında yeneceğini söylediler.

Her yerde karşılaştıkları şıklık gençleri hayrete düşürüyordu. İkisi de tamamen kendilerine ait bir odada, böyle rahat yataklarda uyumaya alışık değildi. Rıza heyecanla bağırarak yandaki kendi odasını inceliyordu. Sonra üst katın iç kısmını olduğu gibi çevreleyen verandada koşup zıplayarak Talon'un odasına geldi, "Prens olduk, prens!" diye bağırdı. "Doktor krallar gibi yaşıyor! Daha önce hiç böyle bir şey gördün mü? Muhteşem."

Talon arkadaşının coşkusuna güldü. Babasının kalesinde bile bu kadar güzel eşyalar ve mobilyalar görmemişti. Bunun da erginlenmelerinin başında gördükleri ve hâlâ hatırladıkları gibi bir rüya olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Ama işte Rıza heyecanla bağırıp gülerek hevesle etrafta dolanıyor, güzel resimleri, duvar kilimlerini, cilalı yerlere serilmiş halıları ve zarif desenli yatak örtülerini gösteriyordu.

Sonunda kendini Talon'un yatağının üstüne attı ve kollarıyla bacaklarını iki yana açarak içini çekti. "Talon galiba biz öldük ve cennete geldik. Neredeyse şu kapıdan bir kadının girip beni okşamasını bekleyeceğim."

Bunu adeta bağırarak söylemişti. Tam bu sırada kapı çalındı ve elinde havlu ile giysiler taşıyan bir kadın belirdi. İkisi de ürkerek hızla arkalarına döndü. Kadın genç değildi ve başına parlak renkli bir *hicab* örtmüştü. Mırıldanarak onları selamlayıp rahatsız ettiği için özür diledi. Banyo yapmaya hazır olup olmadıklarını sordu. Onlara havlu ve yeni giysiler getirmişti.

Kendini ilk toplayan Talon oldu. "Teşekkür ederiz, *Hanım*. Geldiğin iyi oldu. Lütfen giysileri bırak ve misafir banyosunun nerede olduğunu söyle" dedi abartılı bir nezaketle. Kadının Rıza'yı duymamış olması için dua ediyordu.

Anneleri olacak yaştaki kadın banyonun nerede olduğunu tarif ederek elindeki giysilerle havluları ona verip odadan çıktı.

Talon, Rıza'ya bakarak nefesini tuttu. Ayak sesleri kaybolana kadar beklediler, sonra kahkahalarla güldüler.

"Rıza, seni eşek" diye bağırdı Talon, nefes almaya çalışırken. "Bak, Allah önünde yemin ediyorum ki bu yumurtladığın cevherler yüzünden bir gün başımızı belaya sokacaksın."

Yatağın üstünde iki büklüm olan ve nefesini tutmaktan yüzü kıpkırmızı kesilen Rıza nefes nefese yanıt verdi. "Eh... Yaklaştım sayılır. Ama kabul etmeliyim ki kadın senin zevkine daha uygundu."

Daha fazla konuşamadı. Talon onun üstüne atladı ve hemen orada güreşe tutuştular; sonunda hâlâ gülerek ve nefes nefese yataktan karmakarışık çarşaflarla yatak örtülerinin içine düştüler. Ayağa kalkıp banyo yapmaya gittiler. Haftalardır yaptıkları ilk banyoydu bu ve ondan da daha çok hoşlanna giden el pençe divan emirlerini bekleyen hizmetkârlar oldu.

Ravan da aşağı yukarı aynı zevki yaşıyordu. Daha sonra bahçede yaptıkları sabah buluşmalarından birinde Talon'a yaptıklarını anlattı. O geçmişte gençlerden daha lüks bir hayat yaşamış olsa da, Doktor'un evinde gördüklerine hayran olmuştu. Fariba onu kadınlar bölümündeki dairesine götürmüştü. Orada ona sadece evin kadınlanna mahsus olan büyük odaları ve oturma bölümünü göstermişti.

Ona güzel mobilyaları, süslü vazolan, şimdilerde pek gözde olan yeni cam eşyalan ve ince bir işçilik sergileyen diğer süs eşyalarını göstermek Fariba'ya keyif veriyordu. Ravan'ın etkilendiği gözünden kaçmadı. Fariba şimdi az çok onun korumasında olan bu çekici genç kızdan hoşlanmaya başlamıştı, onun için onu şımartmaya karar verdi.

"Önce banyomuzu yapacağız, sonra da kadınlann İsfahan'da

giyindiği gibi giyineceğiz" dedi. Ravan'ı elinden tutarak uyuyacağı yeri gösterdi. Güzel dekoru ve yatağın üstüne serili muhteşem örtüleri görünce Ravan'ın soluğu kesildi. Bu basit zarafet onu etkilemişti.

"Çok güzel, Fariba. Kendimi dağdan inmiş basit bir köylü gibi hissediyorum" dedi, mahzun bir sesle. "Alamut'ta böyle güzel şeylerimiz yok, Samiran'da bile yok."

Fariba ona sevgi dolu bir ifadeyle baktı. "Ravan, canım, dağların yarattığı tek bir şey var ki o da İsfahan'da pek nadir görülür: senin güzelliğin. Senin İsfahan'ın sunduğu her şeyin tadını çıkartmanı istiyorum. İnsanlara kim olduğunu söyleyemesek bile, seni bir prenses gibi giydireceğiz. Sonra sen merhamet diye ağlayana kadar seni şımartacağım."

Ravan normalde ciddi olan ifadesini bir yana bırakarak güldü. Fariba bu kızın güldüğünü çok sık görmediğini fark etti, onun için bu gülümsemesi ve aniden içinden gelerek ona sanlması içini ısıttı.

"Fariba, sevgili 'teyzeciğim', sen bunu zaten yaptın. Nihayet buraya geldiğimiz için çok mutluyum. O kadar uzun zamandır endişeler içindeydim ki nasıl eğlenileceğini hatırlayacağımdan emin değilim. Tekrar bir hanımefendi olma ve gerçek bir yatakta uyuma düşüncesi bile büyük bir mutluluk."

Fariba da ona gülümsedi. "Tatlım, hazır olduğun zaman bana olanları anlatmalısın. Bu arada, burası senin evin. Burada huzur içinde ol ve iyice dinlen. Şimdi banyomuzu yapıp akşam yemeğine hazırlanmalıyız."

Kadın hizmetkârlar iki hanıma yardım etmeye geldiler ve sonra oturma bölümüne bitişik olan odada büyük, çini kaplı bir teknede birlikte banyo yaptılar. Suyun kullanıma hazır beklemesi Ravan için bir lükstü. Bir hizmetkâr tarafından yıkanmak da öyle. Suyun içine gömülmüş olan Fariba yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle, istekli hizmetkârlar gür saçlarını yıkamasına yardım ederken ve sonra zarif çinilerin üstünde çırılçıplak dururken, bedenine kokulu yağlar sürerken Ravan'ın yüzünde beliren şaşkın ifadeyi izliyordu.

Ravan daha sonra kendini Fariba'nın odasında ipekli ve altın sırmalarla zenginleştirilmiş pamuklu giysiler giyerken buldu. Bol pantolonu en iyi pamuklu kumaştandı, zarif ayaklarına terlikler giymişti ve ince ipek iç gömleğinin üstüne giydiği bluzu boğazının ve göğüslerinin güzelliğini ortaya çıkartıyordu. Hizmetkârlar bunun üstüne dizlerinin altına kadar inen ince yünlü, kolsuz bir ceket geçirdiler. Bu aşağıya kadar girişik desenlerin işlendiği taba rengi bir ceketti. Kenarlarında altın telkari işi bile vardı.

Saçları kurutularak lüleler ve bukleler halinde şekil verildi. Tırnaklarının haline bakarak başını sallayan bir başkası el ve ayak tırnaklarına manikür yaptı ama biçimli ayaklarına ve bileklerine iltifat etti. Sonunda ortaya çıkan değişim, en hafif tabirle, olağanüstüydü. Fariba ile Ravan'ı hazırlayan kızlar parmak uçlarında önlerinde dönen bu muhteşem yaratığa keyifle bakıyorlardı.

"O kadar güzelsin ki Ravan, kimse seni tanıyamayacak. Seni görecekleri zamanı sabırsızlıkla bekliyorum." Fariba zevkle ellerini birbirine çırparak hizmetkârlara bunu kutlamak için çay ve tatlı çörek getirmelerini emretti. Hizmetkârlar aceleyle uzaklaşırken Ravan'a bir mindere oturmasını söyledi.

"Şimdi, Ravan, şunu bilmelisin ki genç asiller senin burada olduğundan haberdar olunca ve ne kadar güzel olduğunu da duyunca etrafın taliplerle çevrilecek. İsfahan'da da casuslar olduğu için, tanıştığımız insanlara çok dikkat etmeliyiz. Doktor, Davud'un gelecek hafta gelmesine izin verdi. Bence bu pek parlak bir fikir değildi ama onun da kendine göre nedenleri olabilir. Bunlardan biri *takiye*, yani senin gerçek kimliğini gizlemek olabilir. Şehirde at sırtında veya yayan dolaşırken bir peçe takmak zorundasın. Gittiğin her yerde yanında birinin olması çok önemli, tatlım. Genç bir kadının, özellikle senin gibi birinin, evin dışına yanında biri olmadan çıkması düşünülemez."

"Bu sorun olmaz, Fariba. İki 'koruyucum' var ya. Talon'la Rıza gitmek istediğim her yerde bana eşlik ederler."

Fariba başını salladı. "Aynı fikirdeyim. Ayrıca Davud birlikte bir gösteriye falan gitmek isterse gençlerin de seninle birlikte gitmesini öneririm."

"Sence bunu yapar mı?" diye sordu Ravan merakla.

"Ah, evet, bence yapacak. Ancak bunu yapmanın kolay olduğunu düşünmesini istemem. Ta ki..." dedi gözünün ucuyla Ravan'a bakarak, "sen bunu istediğine karar verene dek."

Ravan güldü. "Fariba teyze" dedi, içerlemiş gibi bir tavırla, "bunu isteyebileceğimi nasıl düşünebilirsin? Adamı tanımıyorum bile."

Fariba da güldü. "Bakalım bu konuda Doktor ne diyecek. Her halükârda, ziyaretçileri kabul etmeye hazır olmalısın, canım."

Hizmetkârlar üstünde sıcak, açık çay ile balla karışık ezilmiş bademden yapılmış ve üstüne susam serpilmiş küçük çöreklerin bulunduğu tepsilerle geri geldiler. Çok lezzetli görünüyorlardı.

* * *

Doktor ve iki delikanlı pahalı Tebriz halılarının üstünde, fildişi ve pirinç telkari işi alçak bir masanın etrafına bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Gençler, Doktor'un İsfahan'da onlar için yaptığı planları dinliyorlardı ki Doktor aniden konuşmayı keserek yüzünde şaşkın bir ifadeyle gençlerin arkasındaki kapıya bakakaldı.

Gençlerin ikisi de döndü ve terbiyeyi falan unutarak ağızları bir karış açıldı. Oturdukları yerden kendilerine doğru süzülen bu güzel hayaletlere bakakaldılar. Gelenler Ravan ile onun kadar güzel giyinmiş Fariba'ydı. Doktor'dan bir öksürük sesi geldi ve hepsi aceleyle yüzlerinde büyük bir şaşkınlıkla ayağa kalkarak öne eğildiler.

İlk konuşan Fariba oldu. "Sevgili Doktor, delikanlılar, ağızlarınız açık. Lütfen kapatın. Ravan'ı daha önce gördüğünüzü hatırlamıyor musunuz?"

Ravan yanlarına yaklaşırken utangaç bir şekilde gülümsedi. Erkekler üstünde nasıl bir etki yaptığının yeni yeni farkına varmaya başlıyordu.

Fariba onun elini tutarak erkeklerin önünde dönmesini istedi, sonra gülerek, "Gerçek bir prenses değil mi şimdi?" diye sordu.

Doktor ikisine gülümsedi. "Bu ikisi hâlâ aval aval baktığı için bunu üçümüz adına söylüyorum. Ravan, muhteşemsin. Fariba,

onu bambaşka yapmışsın. Eserini görmek büyük zevk. Sen de her zamanki gibi muhteşemsin, canım. Gelin, oturun. Biraz konuşup sonra da yemek yeriz."

Ellerini çırparak hizmetkârlan çağırdı. Ravan, Talon'un karşısındaydı. Talon gözlerini ondan alamazken Rıza sersemlemiş görünüyordu. Doktor biraz daha şarap ve şerbet getirmelerini emretti.

Ravan da Talon'un ta gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Talon dünyanın bir an durduğunu sandı. Sonra dengesini yeniden kazanmak için yere bakmak zorunda kaldı. Yüzündeki ifadenin duygularını ele vermesinden korkuyordu. Ravan'ın güzel bir kız olduğunu hep biliyordu ama bu önünde gördüğü havsalasının almadığı bir güzellikti. Doktor'un söylediklerine odaklanmak için kendini zorlaması gerekti.

Farjan gelecek haftalarda tıp okulundaki meslektaşlarını ziyaret edeceğini söylüyordu. Onların da bazen kendisine eşlik etmesini umuyordu ama üçünden istediği birkaç şey daha vardı.

"Hepiniz dövüş sanatında ustasınız; bunu bana ve başkalarına ispatladınız" dedi, soğuk bir tavırla. "Ama gerçekten saygı görmek için bundan fazlası gerekir. Hepinizin İsfahan'da eğitiminize devam etmesini istiyorum. Gelip size tarih, sanat, dil ve daha başka konularda ders verecek hocalar ayarlayacağım." Üçünün de yüzünde beliren, zar zor sakladıkları korkuyu görünce gülümsedi.

"Çocuklarım, bu dünyada ayakta kalmak için bildiklerinizden fazlasını öğrenmeniz önemli. Hocalara tahammül gösterin, hatta bu hoşunuza bile gidebilir. Şehri gezecek çok zamanınız olacak. Ama burada İsfahan'da bile dikkatli olmalıyız. Tehlikeden tamamen uzak değilsin, Ravan."

Durdu, küçük gümüş bir kupadan şarabını yudumladı. "Ravan, gelip seninle tanışmak isteyen genç adamlar olacağını da bilmelisin. Fariba'nın sana yanında refakatçi olmadan şehre gidemeyeceğini açıkladığına eminim. Dışarı çıktığın zamanlarda gençlerden en az birinin sana refakat etmesini öneririm. Lütfen her konuda Fariba'nın tavsiyelerine uy."

Ravan başını salladı. "Uyarım, amca; Fariba bana çok iyi bakıyor." Gençlere sırıttı, yaramaz doğası tekrar su yüzüne çıkıyordu. "Bir refakatçi bulmakta zorlanacağımı da sanmıyorum."

Gençler onun ne demek istediğinden pek emin olmadıkları için kararsız bir şekilde gülümsediler.

Farjan gülümseyerek sakalını çekiştirdi. "Hayır, ben de sanmıyorum." Şüpheyle Talon'a bakan Fariba'ya göz attı. "Ziyaretçilerin konusunda da her zaman dikkatli olmalıyız. Şu genç adam, Davud gelecek hafta tekrar gelecektir. Onu reddedebilirdim ama ısrar edecektir, onun için kontrolümüz altında gelmesine izin vermek daha iyi olabilir. Bir tür *takiye* uygulayıp onların arasında kendimizi saklayacağız."

Hizmetkârlar geri gelerek herkese şarap ve otlarla karıştırılmış keçi peynirli, baharatlı et servis yaptılar. Sanmsaklı ve otlu zeytinyağı içinde leziz zeytinler, susam yağında çıtır çıtır kızartılmış patlıcanların yanında küçük bıldırcın yumurtaları yediler.

Fariba'nın açıkladığı üzere yoğurt ve baharatlarla karıştırılmış ezilmiş patlıcandan oluşan *badhinjan buran* da vardı. Ana yemek *bastaniya* isminde, baharatlı tavuk ile armut, şeftali ve bademli kuzu etinden ibaret bir yemekti. Bunu içine badem doldurulmuş ve gülsuyu serpilmiş ballı hurmalardan oluşan *rutab mu'assal* tatlısı izledi.

Ravan çoğunun sadece ismini duyduğu, bazılarını ise hiç bilmediği bu yemekler konusunda pek hevesliydi. Dağlardaki o ücra kale egzotik tarifler konusunda hayal gücünü pek beslemiyordu. Fariba İsfahan şehrinin zengin yemek kültürünü göstermekten gurur duyarak, büyük bir keyifle ona bu yemeklerin nasıl yapıldığını anlatıyordu. Delikanlılara gelince, onlar önlerine gelen her şeyi yüzlerinde şaşkın bir ifadeyle yiyorlardı.

Grup gevşeyerek Doktor'un evinin rahat atmosferinde havadan sudan konuşmaya daldı. Fariba izin isteyerek yanlarından ayrıldı. O yokken hizmetkârlar kahve denilen koyu bir sıvı getirdiler; Doktor bunun Umman ticaret gemileriyle Afrika'dan çekirdek olarak getirildiğini açıkladı. Eziliyor, sonra koyu bir şurup haline gelene kadar suda kaynatılıyor ve küçük fincanlar içinde su-

nuluyordu. Fariba bir süre sonra elinde küçük bir *tar*la geri geldi. Doktor içini çekerek arkasına yaslandı. Nargilesinin koru parladı ve Fariba'ya gülümsedi.

"Bizim için şarkı söylemeye karar verdiğine sevindim, canım. Şimdi çocukları hayran bırakacaksın."

Fariba ona sevgiyle gülümsedi ve zarif parmaklarıyla on iki telli, uzun aleti çalmaya başladı. Çok ustaca çalıyordu. Ravan'la gençler de Doktor gibi arkalarına yaslanarak dalgın bir şekilde dinlediler.

Fariba çok gençken Afganistan'da Herat'ta sarayda yaşamış olduğu için iyi şarkı da söylüyordu. Araplarla birlikte İslam'ın baskısı gelmeden önceki eski İran şarkılarıydı bunlar.

Bu şarkılar kadın ve erkek kahramanlardan, trajedi ile mutluluktan bahseden şarkılardı. Fariba bir ninni söylemeye başlayınca Talon dikleşti. İrkilmiş gibiydi ama sonra tekrar yastıklara yaslanarak dinlemeye koyuldu.

Şarkının akılda kalıcı notaları *tar*'ın nağmeleriyle beraber tavana yükselirken, Talon'un belleği ateş içinde yattığı zamanı hatırladı. O aslanın kendisini yaraladığı yer başka bir dünya gibi geliyordu. Bu şarkıyı o zaman duymuştu; kimin söylediğini bilmiyordu. Rahip Jean'la geçirdiği o zamanı hatırlayınca içi burkuldu. Bir kez daha eski dostu ve akıl hocası için yas tuttu.

O gece Talon, Ravan'ın ona geldiğini ve seviştiklerini gördü rüyasında. Uyandığında boşalmıştı. Rüyayı hatırlamaya çalışarak yattı ve nihayet tekrar uykuya dalana kadar epey zaman geçti.

Ertesi gün ve daha sonraki pek çok gün, üç genç Doktorla Fariba'nın nazik fakat sıkı rehberliği altında bu yeni dünyalarında yaşamak için, kendilerinden beklenen davranışları ve âdetleri öğrendiler. Kendilerine göre bir düzen kurdular, yalnızca eve ziyaretçilerin geldiği veya şehri görmeye gittikleri öğleden sonraları bunun dışındaydı. Doktor'u görmeye gelen sürekli bir ziyaretçi akını vardı ve Farjan zamanının çoğunu işini yaptığı ve diğer meslektaşlarıyla buluştuğu tıp akademisinde geçiriyordu.

Bazen de gençler getir götür işlerine koşuyordu; onlar da bu vesileyle bir yolunu bulup Ravan'la şehri dolaşıyorlardı. Bu şekil-

de İsfahan'ı keşfettiler. Talon Hamedan'a yaptıkları kısa ziyaret dışında daha önce hiçbir şehirde bulunmamıştı. Onun için İsfahan ve onun gururlu halkı kısa sürede sevmeye başladığı bir dünyayı temsil ediyordu. Bölge insanlarıyla arasındaki fiziksel zıtlık nedeniyle sıklıkla konuşma konusu oluyordu. Boyu ortalama birinden bir el kadar uzundu ve gittikçe etlenip butlanarak yakışıklı bir genç adam oluyordu.

Kadınlar *chador*larının altından ona bakıyor, onun kadar boylu poslu olmayan erkeklerse ona gıpta ediyordu.

Talon baharda karlar eriyene kadar durgun akan geniş nehrin üstündeki uzun köprüye hayran oldu. Farjan ona bunu Romalı esirlerin yaptığını söyledi. Üçü köprünün üstünde bir süre durarak aşağıdaki nehre ve kayıklara baktılar. Eşsizdi. Büyüleyiciydi.

İsfahan'ın büyük kısmı hâlâ yapım aşamasındaydı. Selçuklu sultanları yeni ve çeşitli kullanım yerleri olan, ocaklarda pişmiş kil tuğlalar kullanarak inşa etmeye çok hevesliydi. Bu kadar çok tuğlayı üst üste koymanın tehlikeli olacağını düşünenler vardı ama aslında bu yeni bulunan yöntemle çok yüksek ve oldukça güvenli binalar yapılabiliyordu. Tutucular, bir deprem olduğu zaman bunun ne kadar iyi bir yöntem olduğunu herkesin göreceğini söyleyerek iç karartan imalarda bulunuyordu. Böyle bir binaya hiç girmemiş olan Talon neden bahsettiklerini ancak tahmin edebiliyordu. Rıza uzun zaman önce ona anne babasının böyle bir binada nasıl öldüğünü anlatmıştı, onun için Talon pek de merak etmediğine karar verdi.

Doktor'un evine geleli iki hafta olmuştu. Daha önce yeni bir yere gittiklerinde neredeyse sürekli omuzlarının üstünden arkalarına bakarlardı. Şimdi tehlikeden epey uzaktaydılar ve önceki temkinli halleri kaybolmuştu.

Talon kolay banyo yapma olanağından, bahçenin ve nefis yemeklerin tadını çıkartmaya kadar her yönden yeni bir deneyim olan bu rahatlığı ve ortamı çok sevdi.

Bu kaba saba gençlere karşı biraz burnu büyük ve küçümseyen bir tavır sergileseler de Doktor'un tuttuğu hocalar bile il-

gınçti. Hocalara Anadolulu Talon olarak tanıtılmıştı, böylece aksanı ve görünüşü açıklanmış oluyordu. Rıza da Tebrizliydi. İki genç, mollalar minarelerinden müminleri ibadete çağırdığı sabahın erken saatinde kalkıyordu. Bu çağrı önce bir minarede yankılanıyor, sonra bir diğeri çağrıya başlıyordu. Çok geçmeden bütün şehrin müminleri ibadete çağrılıyordu. Çoktan kalkmış olan hizmetkârlar Mekke'ye dönerek secde ediyordu. Gençler de hiç zorlanmadan aynı âdete uyarak ve yanlış yapmamaya dikkat ederek önce yüzlerini, sonra ellerini ve kollarını yıkayıp namaz kılan hizmetkârlara katılıyorlardı.

Namazdan sonra bahçelere gidiyor ve dövüş becerilerini bilemek için birbirleriyle alıştırma yapıyorlardı. Bahçenin içinde çalışabilecekleri büyük bir alan vardı. Ok atma talimi bile yapabiliyorlardı. Bahçenin bir köşesinde, armut ağaçlarıyla kiraz ağaçları arasında, uzunluğu ok atmak için ideal olan bir yol bulunan bir meyve bahçesi vardı.

Ravan da ok atma talimine elinden geldiğince katılıyordu ve küçük yayıyla epeyce ustalaşmaya başlamıştı. Hizmetkârlar onlara Doktor'un akrabalarıymış gibi davranarak onları yalnız bırakıyor ve Doktor'un ailesine gösterdikleri saygıyı gösteriyorlardı. Evdeki hizmetkârlar Doktorla birlikte Hamedan'dan gelen hizmetkârlardan bu iki gencin hafife alınamayacağını öğrenmişlerdi.

Ravan talim yapmak için olduğu kadar Talon'u görmek için de geliyordu. Yaşadığı bütün bu harikulade şeylere rağmen Talon hâlâ onun güven kaynağıydı ve yalnız kalmak için başka pek az fırsat buluyorlardı. Sabahları talim yaptıktan sonra çoğunlukla havuzun yanına oturup nilüferlerin altında miskin miskin salınan büyük sazan balıklarını izliyorlardı. Bahçe uyanıyor, kumrular ve ördekler ötmeye başlıyordu. Ravan sanki bahçe onlara aitmiş gibi ortada dolanan iki tavus kuşunun sesine bayılıyordu. Erkek olanı eşine hiç durmadan süslü tüylerini gösteriyordu, bu da erkeklerin bu ortak özelliği konusunda gençlere takılan Ravan'ı pek eğlendiriyordu.

Bazen Rıza da kalıyor ve üçü İsfahan'a dair izlenimlerini veya Doktor'u görmeye gelen şu veya bu ziyaretçi hakkında konu-

şuyorlardı. Bunlar üçünün birbirine açıldığı ve arkadaş olarak daha yakınlaştıkları zamanlardı. Sonunda Rıza kahvaltıdan evvel yıkanıp temizlenmeye giderken Talon'la Ravan genellikle bir bahane bularak geride kalıyorlardı. İkisi de buna ne tepki gösterileceğinden emin olmadıkları için aralarında olanların bilinmesini istemiyordu.

Bununla birlikte yoğun anlar da yaşıyorlardı. Bir keresinde Rıza yanlarından ayrıldıktan sonra alçak sesle konuşmaya başladılar. Ravan, Talon'un alnındaki terleri silmek için üstüne eğildi. Kolu uzanmış, göğüsleri bluzunun ince kumaşını germişti. Talon kızın küçük, biçimli göğsü ile dışarıya doğru çıkıntı yapan koyu meme ucu karşısında büyülendi. Kendisini tutamadı. Uzanıp göğsünü usulca avucunun içine aldı. Bir anda Ravan'ın eli başının arkasına gitti ve aç insanlar gibi birbirlerinin dudaklarını aradılar. İhtiras içinde birbirlerine sarılarak uzun uzun öpüştüler. Nihayet Ravan soluk soluğa geri çekildi. Saçlan ve giysileri dağılmıştı.

Ravan hafifçe güldü. "Ah, Talon, sana öyle hasretim ki! Artık bekleyemiyorum" diye fısıldadı, alnını omzuna dayayarak.

Talon başını salladı. "Ben de sevgilim, ben de."

Ravan'ın gözleri parladı. "Beni seviyor musun, koruyucum?"

Talon diz çöktü. "Sonsuza kadar" dedi ciddi bir sesle. Birbirlerinin gözlerinin içine gülümsediler.

Ravan parmaklarıyla usulca Talon'un dudağına dokundu. Talon kızın elini tuttu ve sonra ayağa kalkarak onu da kendisiyle birlikte kaldırdı. Birbirlerinden ayrıldılar. Ravan koşarak Fariba'yı bulup günün faaliyetlerine başlamak üzere uzaklaştı.

Talon düşünceli bir şekilde eve doğru yürüdü. Birbirlerine karşı duydukları gittikçe artan ihtiyacı düşünüyordu. Bu güzel varlığa karşı derin bir aşk duyduğuna şüphe yoktu. Şimdiye kadar yarından ötesini hiç düşünmemişti. Kaçışları sırasında ve hatta ondan önce çok meşguldü. Ara sıra buluşmaları çok sıcak geçse de, daha çok heyecanlı ve riskli bir macera gibiydi.

Gel gelelim Talon şimdi bir gün, hatta bir saat nasıl onsuz yapabileceğini merak ediyordu. Duygularını belli edip etmediğini

de merak ediyordu. Rıza hiçbir şey söylememişti, fakat Talon onun çok dikkatli biri olduğunu biliyordu. Ne Doktor ne de Fariba bu ilişki hakkında bir şey bildiklerini ima etmemişlerdi. Talon gelecekleri hakkında şüpheler içindeydi.

O eğitimli bir fedai idi. Tüm sadakatiyle Efendi'ye, Ravan'ın ağabeyine, Araş'tan kurtulduklan zaman muhtemelen ona bir göreve ve nihayetinde ölümüne gitmesini emredecek olan Ağa Han'a bağlıydı. Boyun eğmek zorunda olacağını da biliyordu.

O zaman Ravan'a ne olacaktı? Efendi'ye avantaj sağlayacak bir anlaşmayı mühürlemek için yaşlı, şehvet düşkünü bir sultana, vezire veya halifeye mi verilecekti? Bu insanlardan birinin ellerinin Ravan'ın üstünde dolaştığını düşününce öfkeyle kendi kendine homurdandı. Buna izin vermeyecekti. Ama nasıl? Kendisini acı içinde ve umutsuz hissetti.

Yüzü asılarak derin düşünceler içinde odasının kapısına geldi, Rıza heyecanla odasından çıkarak ona o gün Davud'un ziyarete geleceğini duyduğunu söyledi. Talon inler gibi bir şeyler mırıldandı.

Davud gerçekten de sabahın geç bir saatinde ziyarete geldi. Atıyla evin kapısına gelmiş ve o gün muhafızlık yapan hizmetkârlardan biri tarafından içeri alınmıştı. Bu çok resmi bir ziyaretti. İran'da, genç bir kadın güneyde Arabistan'daki hemcinslerine nazaran çok daha özgür olmasına rağmen uyması gereken çok katı ahlak kuralları vardı. Talon bütün bunları Ravan'dan, o da Fariba'dan öğrenmişti.

Talon genç bir soylunun, kalbinin kendisine ait olduğuna inandığı bir kıza göz süzmek amacıyla eve gelebilmesine çok kızıyordu. Arkadaşının ruh halini fark etmekte hiç gecikmeyen Rıza ona canı sıkkın gibi göründüğünü söyledi. Bunun prensesleri için duyduğu basit bir koruma içgüdüsü olduğunu düşünerek Talon'un omzuna vurup kaygılanmamasını, çünkü eğer bu genç adamla birlikte şehre giderlerse kendilerinin de yanlannda olacağını söyledi.

Talon yerinde duramaz hale gelince, Rıza'nın bildiği, dostunu sakinleştirmenin tek yolu olan atlarla vakit geçirdiler. Kalın

kışlık tüylerini atmış ve şimdi önceki sıskalıklarından kurtularak yeni yeni toparlanmaya başlamış olan hayvanları tımar etmeye odaklandılar.

Cabbar bu işten onun kadar zevk alan Talon'un kendisini tımarlamasına bayılıyordu. Talon atın uzun, ipeksi kuyruğunu taramayı bitirdikten sonra saten gibi böğürlerini ince bir pamuklu bezle sıvazlamaya koyuldu. Tüyleri istediği gibi parlayınca Cabbar tatlı bir şeyler isteyerek yumuşak burnuyla efendisini dürttü. Talon sabrı taşmış gibi bir tavırla ona terbiyeli olmasını söyledi ama her zamanki gibi elini cebine sokup bir parça ballı çörek çıkarttı. Cabbar çöreği yalayıp yuttuktan sonra kocaman diliyle kırıntıları toplarken avucunu yapış yapış yaptı.

Talon bu kötü davranışı için hayvanı azarlayarak dalgın bir şekilde ellerini beze sildi. Hâlâ Ravan'la son buluşmalarını ve kendilerine takdir edilen kaderi değiştirmek için ne yapabileceğini düşünüyordu. Bu onu bazen hüsrana uğratsa da, Ravan'ı eskiye kıyasla daha çok görebildiği için memnundu. Rıza'nın ona bir şey söylediğinin farkına vardı.

"Seni duyamadım, Rıza. Ne dedin?"

"Buradaki sağırlar için diyordum ki" diye seslendi Rıza, "hani şehre gelirken Davud'un oynadığı oyun var ya? Doktor isminin *Chogan* olduğunu söylemişti galiba? O oyunu öğrenmek isterdim. Neden ona bizim de katılıp katılamayacağımızı sormuyoruz?"

Talon ses çıkarmadı. Bu iyi bir fikir gibi görünüyordu; o da biraz heyecana hazırdı. "Belki eve gidip satranç oynayarak onun evden ayrılmasını beklemeliyiz. O zaman onunla rahatça konuşabiliriz" dedi.

Bunu söylerken açığa vurmadığı nedenleri olduğunu pekâlâ biliyordu ama *Chogan* oyunu da dikkatini çekiyordu.

Atlarla işlerini bitirerek avluya gittiler; orada çeşmenin yanında satranç oynarken bir gözleri de evden ayrılacak ziyaretçideydi.

Doktorun görüşüne göre bu oyun zekâya meydan okuyordu ve ikisi de bundan müthiş zevk alıyordu. Oyun onları sınıyor

ve başta yaptıkları gibi aceleyle hamle yapmadan evvel hareketlerini büyük bir dikkatle düşünmelerini sağlıyordu. Doktor hâlâ ikisinden birini, bazen de aynı anda ikisini birden yenebiliyordu. Oynarlarken, satrancın ister bir savaş alanında, ister entrikacı soylularla dolu bir sarayda olsun, gerçek hayata benzediğini söyleyerek onlara dersler veriyordu. Talon bu oyunu iyice öğrenmeyi kafasına koymuştu. Doktor'un dönemin pek çok dini liderinin bunu kötü bir oyun olmakla suçladığını söylemesi onu güldürdü. Doktor insanların dar kafalılığı karşısında duyduğu bıkkınlığı ifade etmek için ellerini havaya kaldırarak, mollaların genellikle Kuran'daki şu veya bu yasayla ilişkilendiremedikleri hiçbir şeyden hoşlanmadıklarını söyledi.

Ziyaretçinin ayrılmak üzere olduğunu gösteren sesleri duydukları zaman oyuna iyice dalmışlardı. Genç adamı yakalamayı umdukları ana girişe doğru ilerlediler. Adam yanında Fariba ve bir erkek hizmetkârla dışarı çıktı. Ravan ağırbaşlı bir tavırla arkalarından geliyordu. Kadınların ikisi de evlerinde olmalarına rağmen peçeliydi. Alçak sesle konuşuyorlardı ama Davud'un halinden memnun olduğu belliydi.

Önünde eğilerek ona esenlik dileyen gençlere yaklaşınca başını kaldırdı. O da nezaketle karşılık verdi ve Fariba gençlerin evdeki mevcudiyetini kısaca açıklayarak Talon'la Rıza'yı onunla tanıştırdı. Davud iki genci tarttı. Yaklaşık kendi yaşındaydılar ama sert görünüyorlardı. Uzun boylu olanının yanağında ona tehlikeli bir hava veren uzun bir yara izi vardı. Bu ikisinin kendi başlarının çaresine bakabileceğini sezdi. Rıza kibarca onun *Chogan* oynadığını gördüklerini söyledi. Onların da bu oyunu öğrenebilme şansları var mıydı acaba?

Davud hemen yanıt verdi: onların hepsini bir oyun izlemeye götürmek isterdi. Fariba'ya dönerek adeta yalvardı: *"Hanım*, siz ve hanımım Ravan bana yarınki oyunda konuğum olma onurunu bahşeder misiniz? O zaman bütün oyunu size anlatabilirim."

Fariba sert görünüyordu. "Genç adam, daha bizimle yeni tanıştın."

"Biliyorum, *Hanım"* diye yanıtladı Davud, sevimli bir gülüm-

semeyle, "ama *Chogan* veya bazılarının tabiriyle *Pilao* kralların oyunudur; ona bayılacaksınız. Hem şimdi kışın sonuna geldik, ilkbaharın eli kulağında, günler serin ve öğleden sonraları ılık ama sıcak değil, onun için mükemmel bir zamanlama!" Gözleri kadının evet demesi için yalvarıyordu.

Hevesi bulaşıcıydı. Fariba biraz yumuşayarak, "Doktor'a sormalıyım" dedi, "Eğer izin verirse belki olabilir. Yanıtımızı yarın sabah alırsınız."

Davud bakımlı bıyığının altında bembeyaz dişlerini göstererek, ışıl ışıl gülümseyerek önce Fariba'nın, sonra Ravan'ın önünde yerlere kadar eğildi. "Sabahleyin yanıtınızı almak için bir hizmetkâr göndereceğim. O zamana kadar, Allah sizi korusun, hanımlar."

İki gence kısa bir selam vererek, kapıdan çıkarak kendisini bekleyen hizmetkârlarına doğru yürüdü. Eyerine atlayarak bahçe yolunda eşkin ilerledi; büyük kapıdan geçerken at ve binicisi pek zarif görünüyordu. Muhafızlarından oluşan küçük maiyeti dışarıda onu bekliyordu.

Fariba üç genci iç avlunun serinliğinde şerbet içmeye davet etti; orada bu ziyareti konuştular. Fariba'nın genç adamı beğendiği açıktı. Besbelli Davud asil bir adamın oğluydu. Ailesi iki yüz yıl geriye giden eski bir İran soyundan geliyordu. Selçuklu sultanlarının idaresi altında bile bir şekilde durumlarını korumayı başarmışlardı. Çok kibardı ve bütün görgü kurallarına uyuyordu. Fariba adamın halinde tavrında hiç kusur bulamamıştı.

Davud'un Ravan'a kapıldığı su götürmezdi. Ravan'ın söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Doğrusu, Fariba'nın belirttiği nedenlerle genç adamdan o da hoşlanmıştı ama hepsi buydu. En son istediği şey Talon'a Davud konusunda hevesli gibi görünmekti. O bu bakımdan duygularından gayet emindi. Gençler satranç oyununu bitirirken onlar da ılık akşam havasının tadını çıkarttılar. Talon dikkati dağınık bir şekilde oynadığı için kazanma sırası Rıza'daydı ve bu ne Ravan'ın ne de iyi bir gözlemci olan Fariba'nın dikkatinden kaçmadı.

Fariba hepsinin kafasını rahatlatmak için *tamı* istedi ve onlar

için çalmaya başladı. Hepsi de onun bu telli çalgıdan çıkardığı güzel sesler karşısında büyülenerek sarayda öğrendiği şarkıları dikkatle dinlediler. Notalar avluyu doldururken, hizmetkârların bile geri plandaki uğultuları yatışmış gibi bütün ev sessizleşti. Sanki ev de dinliyor gibiydi.

Doktor eve geri geldiğinde, Fariba ertesi günkü *Chogan* oyunu bahsini açmak için odalarında gece yalnız kalana kadar bekledi.

Doktor tereddüt etti ama sonra kabul etti. Farjan eğer halk arasına çok sık karışırsa Ravan gibi çekici bir kızın tanınabileceğinden kaygılanıyordu. Ama sonra bu bağlantıyı kuracak birinin çıkma olasılığının pek olmadığına ikna oldu. Bir diğer kaygısı da Davud'un fazla hevesli olup evlilik teklif etmesiydi. Fariba buna güldü ama sonra kur yapmanın aylar alacağını ve o zamana kadar Efendi meselesinin çözülüp Ravan'ın evine döneceğini söyledi.

Fariba neden birinin Ravan'ın geldiği o soğuk, vahşi kaleye geri dönmek isteyeceğini anlamakta zorlanıyordu ama bunun er ya da geç olacağını tahmin ediyordu.

Yatmaya giderlerken Doktor'a Talon'un da kıza vurulduğundan şüphelendiğinden bahsetmedi ama kendi kendine bir gelişme olup olmayacağını görmek için gözünün üstlerinde olacağına söz verdi.

Ertesi sabah üçü bir araya geldiği zaman Talon sakin ve uzaktı. Rıza buna dikkat etmeyecek kadar meşguldü ama Talon'a ve ruh haline karşı her zaman duyarlı olan Ravan bunu hemen fark etti. Talon yayına her zamankinden sert bir şekilde asılınca, kiriş ansızın koptu ve ok bir palmiye ağacına saplanırken Talon'un sağ yumruğu kendi çenesine çarptı. Talon usulca küfredip çenesini ovuşturarak kırık yaya baktı.

Ravan hemen yanına giderek kaygılı bir sesle iyi olup olmadığını sordu. Talon biraz terslenerek, "Bir şeyim yok, yay yolda ıslanmış olmalı. Şimdi nereden yeni bir yay bulacağım?" dedi, şikâyetçi bir tavırla.

"İsfahan'da buluruz" dedi, Ravan yatıştırıcı bir sesle. "Burada yay zanaatkârları olduğundan eminim. Hizmetkârlara soranz."

Talon ona bakmadan başını salladı. Rıza da onlara katıldı ve yayı inceleyerek konuşmaya koyuldular. Yeni değildi ama yine de iyi bir yaydı. Talon o sabah bahçede oyalanmadı. Dosdoğru Rıza'yla birlikte kahvaltıdan önce temizlenmeye gitti.

Ravan incinmişti; karamsar bir tavırla Fariba'yla her zamanki gibi sabah banyolarını yapmak üzere dairesine yöneldi. Talon'un huysuzluğunun nedeninin Davud'un ziyareti olduğundan emindi ve Fariba'dan o öğleden sonra *Chogan* oyunlarına yapılacak gezintinin iptal edilmesini istemeye karar verdi.

Ancak dairesine gittiği zaman Fariba ona memnun bir tavırla Doktor'un izin verdiğini söyledi. Haberci gelmiş ve o öğleden sonra Davud'un gelip kendilerini almasını söylemek üzere gitmişti. O da oyunları seyretmeyi dört gözle bekliyordu ve Doktor da onlara eşlik edecekti. İşi Doktor'u günün büyük kısmında meşgul ettiği için bu nazik adamla bir gezintiye çıkması iyi olacaktı.

Ravan iptal etmesini istemekten vazgeçti. Talon'u yalnız yakalamaya ve ondan bu kaba davranışı için bir açıklama istemeye karar verdi.

Aslında Talon da kendisine aynı soruyu soruyordu. Davranışına kendisi de şaşırmıştı ama önceki gece aklına şüpheler düşmüş ve gözüne uyku girmemişti. Davud gibi soylu, zengin ve kibar, Ravan gibi güzel bir kadına ihtiyacı olan her şeyi sunabilecek birinin nasıl dengi olacaktı ki? Adamın Ravan'ı görmek için Doktor'un evine gelmesi ciddi olduğunu gösteriyordu.

Talon'un işkence içindeki zihnine göre bu sonun başlangıcıydı. Bu kuralcı züppe çok geçmeden Doktor'dan prensesi isteyecekti. Talon çok kıskanç olmaya başladığının farkındaydı ve bunun için kendini azarladı. Ancak bu yine de kafasında şekillenen Davud'u öldürme planından vazgeçmesini engellemedi. Ama sonra bunun Ravan'ı inciteceğini düşünerek vazgeçti. Ve bu böylece sabaha kadar devam etti. Rıza ayağını tekmeleyip neşeli bir sesle rüya görmeye son verip kalkmasını ve talime gelmesini söylediği zaman pek az uyumuştu.

Daha sonra, diğerleri yaklaşan oyunlar hakkında konuşurken sessizce yaptığı kahvaltıdan sonra evden uzak durdu. Oyunlara

gitmek için hazırlanma zamanı gelene kadar atlarla ilgilendi ve deri dizginleri yağlamakla uğraştı.

* * *

Alamut Vadisinin yükseklerinde Ahmet Han'ın liderliğindeki bir grup atlı büyük kaleden ayrılarak dikkatle vadinin dibine doğru dik, buzlu patikadan inmeye başladı. Ahmet kötü bir ruh hali içindeydi. Mümkün olduğunca çabuk, kar yüzünden geçilemez olan Şah Rud'u aşmanın ve Samiran'a ulaşmanın bir yolunu bulmalıydı. Babası ona ne pahasına olursa olsun o üçünü yakalamasını ve Samiran'da hapsederek gelip kendisi ilgilenene kadar beklemesini söylemişti.

Lamissar'a doğru Şah Rud Vadisinin donmuş ıssız topraklarından geçerken acı acı prensesle o iki lanet koruyucusunun başına açtığı işleri düşünüyordu Ahmet.

Chula Geçidi'ni nafile yere iki gün aşmaya çalıştıktan sonra Alamut Kalesi'ne geri dönmüştü. Göçüğü kaldırma çabaları boşa gitmişti. Sonra durum daha da kötüleşip yeniden kar yağmaya başladığında ona bir kez daha adamlarını göçüğün oluşturduğu tepeyi aşarak, yayan olarak Gazvin'e göndermek dışında seçenek bırakmamıştı. Yanlarında altın vardı ve işlerini yapmaları için paralı asker tutmaları bile gerekse kaçakların hangi yöne gittiğini bulmalıydılar, böylece kendisi geçitleri aştığı zaman kalabalık bir grupla peşlerine takılabilecekti.

Onlara paralı asker bulmalarını ve kaçakları yakalamaları için altın vaat etmelerini söyledi. Gençleri öldürecek ama prensesi ne pahasına olursa olun canlı getireceklerdi. Adamlarından hiçbir haber almamıştı ve nihayet korkmasına rağmen babasına bilgi vermek için Alamut'a dönmek zorunda kalmıştı. Babası o malum öfkelerinden birine kapılarak kolayca kendi oğlunun öldürülmesini bile emredebilirdi. Neyse ki Araş küplere binmesine ve Ahmet'i anlaşılmaz sözler mırıldanacak kadar korkutmasına rağmen canını almamıştı.

Bunun yerine öfkeden köpüren Araş ona Samiran'a gitmek üzere hazırlanmasını ve bu defa havaya ve kara rağmen oraya ulaşmasını, yoksa onu kendi elleriyle öldüreceğini söylemişti.

Ahmet korkarak ve tökezleyerek babasının dairesinden çıkmıştı. Hızla merdivenden inmiş, adamlarına bir gün içinde yola çıkmaya hazırlanmalarını emretmişti. Yorgun ve yılgın adamlar bıyık altından bir şeyler mırıldanmışlardı ama hiçbiri Ahmet'le tartışmayı göze alamamıştı. Adam içinde bulunduğu o ruh halinde hepsini oracıkta öldürürdü.

Böylece Ahmet ileride ısınacağını vaat eden, gökyüzünün açık olduğu soğuk bir gün on iki adam ve birkaç yedek atla yola çıktı. Gökyüzüne baktı ve vadiden çıkana kadar kar yağmaması için dua etti. Prensesin grubunun vadiye ilk kez girdiği batı tarafında şansını deneyecekti. Yolda Sultanın ordusundan çapulcularla karşılaşma talihsizliğine düşerlerse diye muhafızların şefiyle adamlarını da yanına alacaktı. O kadar soğuktu ki onların büyük ihtimalle yataklarını ısıtan bir kadınla birlikte harıl harıl bir ateşin yandığı evlerine kapanmış olduklarını düşündü kızgınlıkla. Bu ürkütücü donmuş arazide hayatını tehlikeye atmak yerine kendisinin de aynı şeyi yapıyor olmasını dilerdi.

Bir hafta sonra o ve yola çıktığı zamanki grubundan geri kalanlar Samiran'ın kapısına ulaştılar, muhafızdan kendilerini içeri almasını istediler. Yolda sıcak hava dalgası yüzünden taşan nehirler ve çöken köprülerle, daha sonra hava değişince de bellerine kadar gelen karla mücadele etmişlerdi. Alamut'tan yola çıkan gruptan birkaç kişi kaybolmuştu. Kalenin meydanına girerken acınacak bir görüntüleri vardı. Atları tükenmişti, adamlarsa bitkin ve perişan haldeydiler.

Ahmet, Araş Han'ın oğlu olmasının verdiği hakla kalenin kontrolünü eline almakta hiç vakit kaybetmedi. Kale kumandanı Ahmet'in bütün kontrolü ele almasının neden bu kadar önemli olduğunu merak ederek gönülsüzce boyun eğdi. Ahmet yollarda üç kişinin aranması için emirler verdi: Bir kız ve yabancı Talon ile arkadaşı Rıza; ikisi de Samiran'da eğitilmişti.

Hemen herkes gençleri tanıdığı için bir hayret nidası yükseldi. Araş Han'ın öfkesini böyle üstlerine çekecek ne yapmış olabilirlerdi? Bununla beraber, kaleden ve yakındaki kasabadan geçen herkese çok daha dikkat etmeye başladılar. Kışın bile yolcu-

luk yapanlar vardı, onun için çok güç olmasına rağmen bazı gözü karalar anayol boyunca bir kasabadan diğerine gidiyorlardı. Çoğunlukla Samiran kasabasında barınak anyorlardı ve eğer büyük bir grupsalar haraç ödeyerek için kalede duruyorlardı.

Ahmet'le adamları hem kaledekileri hem de kasaba halkını, üç kaçağın kuzeye giderken o bölgeden geçip geçmediği konusunda sorguladı. Gazvin yolunun ara sıra açıldığını ve gerçekten de oradan giden yolcular olduğunu duymak hiç rahatlatıcı değildi. Ancak kuzeydeki yollar Tebriz'e kadar çoğunlukla kapalı olduğu için yolcuların çoğu burada kalmıştı. Ahmet'le adamlan insanları o denli korkutup taciz ettiler ki hem kaledekilerin hem de kasabalıların antipatisini kazandılar. İnsanlar Ahmet ve adamlarından birini görünce hemen başka tarafa yönelerek onlardan kaçmaya başlamıştı.

Talon ve Rıza Samiran'dayken çok gözde gençlerdi, özellikle kendilerine bu iki gencin ne yapmış olabileceklerini soran kadınlar arasında. Hem yanlarındaki o gizemli kadın da kimdi? Onlar prensesi Alamut'a götürmemiş miydi? Peki, prenses neredeydi? Zorbalıklar devam ederken dedikodular ve fısıltılar da arttı.

Üç firarinin parmaklarının arasından kaçıp gitmediğine kanaat getiren Ahmet, şefle adamlarını Tebriz'de beklemeleri için kuzeye gönderirken, kendisi yöre halkının bütün keyfini kaçırarak Samiran'a yerleşti.

Top ne evet ne hayır demez
Ama vurunca oyuncu gider sağa sola
Ve seni sahaya fırlatan O
O bilir her şeyi – O bilir – O bilir.

Ömer Hayyam

Bölüm 22

Chogan

Zarif bir şekilde giyinen Davud silahlı adamlarla hizmetkârlardan oluşan mütevazı maiyetiyle birlikte Doktor'un grubunu karşıladı. Hanımlar güzel binici kıyafetleri ve yumuşak deri çizmeler giymişti. Doktor üstündeki şehir cübbesi ve başındaki kocaman sarığıyla pek seçkin görünüyordu; gençler de en iyi giysilerini giymişlerdi.

Davud Doktorla Fariba'yı saygıyla selamladı. Sonra nazikçe peçeli Ravan'ın önünde eğildikten sonra gençlere gülümseyerek hafifçe başını eğdi. Selamlaşma faslı bittikten sonra hepsi şehrin merkezine yöneldiler. Üstünde ilerledikleri iki tarafı ağaçlıklı yol sessizdi ama aynı yere gitmekte olan başka gruplar da vardı.

Birbirleriyle karşılaşan gruplar arasında selamlaşmalar oldu. Meydan denilen şehrin merkezindeki büyük alana giden biniciler bir araya gelip sonra tekrar ayrılıyordu. O gün erkeklerin arasında zarif midillilere binmiş, uzun uzun selamlaşarak birbirleriyle nazikçe konuşan başka peçeli kadınlar da vardı.

Herkes Davud'u tanıyordu, onun için yolda ilerlerken o ev sahibi rolünü üstlenerek insanları birbirine tanıtıyordu. Diğer gruplardaki hanımların bakışları Talon'un üstünde oyalanıyordu. Talon özellikle artık güçlü kuvvetli genç bir adam olduğu, kıs-

men de yüzündeki yara ona tehlikeli bir hava verdiği için göze çarpıyordu. Gözleri hakkında fısıldayarak yapılan yorumlardan bazıları Fariba'nın keskin kulaklarına ulaşınca kadın içinden gülümsedi. Onun tavırlarından ve düşünceli yaklaşımlarından çok etkilenen Fariba bu gençten çok hoşlanıyordu.

Davud yanındaki dikkatli dinleyici grubuna, vezirin *Chogan* oyunlarının turnuvasına başkanlık edeceği İsfahan'ın büyük meydanına gittiklerini açıkladı. Bugün muhteşem birkaç oyun oynanacaktı. En sonra da bir ay sonra final oyunu vardı. Onlara oyunları şimdi izlemenin öğretici olacağını, böylece bir ay sonraki final oyununu daha iyi değerlendirebileceklerini söyledi. Yolda onlara oyun ve kuralları hakkında kısa bir açıklama yaptı.

Onlara *Chogan*'ın savaşçılara göre bir oyun olduğunu ve taktik becerilerini geliştirdiğini söyledi.

"Tabii öğrenmek istiyorlarsa" diye yorum yaptı Doktor.

Davud bu söze gülümseyerek konuşmasına devam etti. Bu hızlı bir oyundu ve birbirine rakip en iyi binicilerle oynanıyordu. İyi bir *Chogan* oyuncusu olmak, bir orduda yüksek bir mevkie gelmenin önkoşullarından biri sayılıyordu. İsfahan halkı, şampiyonlarını ve takımlarını tapacak denli sevdiği için, onlara gösterilen iltifatın sonu yok gibiydi. Oyuncular arasında ise müthiş bir rekabet vardı.

Dört atlıdan oluşan iki takım vardı. Meydanın her iki ucunda açık kaleler bulunuyordu. Biniciler topa vurmak için uzun saplı tokmaklar, ya da kamıştan yapılmış, tahtadan bir başı olan esnek sopalar taşıyordu. Oyunun amacı, söğüt kökünden yapılmış, yaklaşık bir yumruk büyüklüğündeki bir topu oyun bitmeden mümkün olduğu kadar çok defa karşı takımın kale direkleri arasından geçirmekti. Oyun kenar çizgisinde bekleyen hakemler borazanlarını çaldığı zaman sona eriyordu. Oyunun bitiş zamanını hakemlerin isteği ve o sırada oynanan oyuna duydukları ilgi belirliyordu. Ama oyunlar genellikle çılgınca bir hareketlilik içinde yarım saat kadar sürüyordu.

Eğer bir midilli düşer veya incinirse oyun binicinin at değiştirmesi için durduruluyordu, bunun dışında sadece gol atıldığı

zaman ve biniciler oyun alanına nazır büyük bir pavyondan topun "oyuna sokulması" için sahanın ortasına geri gittikleri zaman duruyordu. Pavyonda bulunanlardan biri topu bir araya toplanan binicilerin arasına fırlatıyor ve ondan sonra meydan kavgası tekrar başlıyordu. Sırf bunu düşünmek bile onu heyecanlandırmış gibi, bunu söylerken gençlere sınttı. Onlar da gülümseyerek karşılık verdiler.

Meydanın gürültüsü çok uzaktan işitiliyordu. Burada büyük bir kalabalık toplanmıştı; sıradan her İsfahanlı coşkulu bir *Chogan* taraftarıydı ve herkesin tuttuğu bir takım vardı. Herkes pek çok binicinin midillisini çalımla yürüttüğü sahanın ortasını görmeye çalışıyordu. Adamlar sanki temsili bir savaşa katılmak yerine gösterişli bir geçit töreni yapacaklarmış gibi son moda giyinmişlerdi, üstlerinde hiç zırh yoktu.

Oyun sahası neredeyse hiç engebesiz, büyük ve temiz bir alandı. Talon buranın, etrafında dolanan kalabalığın sınırlarını çizdiği, iki yüz adım uzunluğunda ve yüz adım genişliğinde bir alan olduğunu tahmin etti. Alanın bir ucunda ve oldukça geride henüz yapım aşamasında olan müthiş güzel bir cami vardı. Bu bitmemiş haliyle bile meydana hâkimdi.

Davud'un ailesinin büyük pavyonun bulunduğu tarafta kendine ait bir locası vardı. Heyecanlı ve gürültülü kalabalık, geçerken iki yana açılarak onlara yol veriyordu. Onlar ilerlerken başka localardaki insanlar Davud'u selamladılar ve yanında yeni gördükleri bu insanlar hakkında bir şeyler söylediler. Davud'un yanında, peçe takmalarına rağmen çok güzel iki kadın bulunması pek çoğunun gözünden kaçmadı.

Tam attan inip dizginleri bekleyen hizmetkârlara verdikleri anda bir borazan çaldı ve kalabalık aniden sustu. Teşrifatçı kılığında, başında üstüne kocaman bir tüy dikilmiş çok etkileyici bir sank olan bir adam, büyük pavyonunun kenarındaki bir platforma çıkarak isimler bağırmaya başladı. İsmini bağırdığı adamlar ya sopalanyla selam vererek ya da onlar da bağırarak orada olduklarını gösterdikten sonra, oyunun başlamasını beklemek üzere sahanın ortasına giderek midillilerine biniyorlardı. İsmi söy-

lenmeyenler sahayı midillilerinin üstündeki sekiz adama bırakarak uzaklaştı.

Herkes bütün platforma serilmiş halıların üstündeki minderlere oturdu. Böylece hem oturabiliyorlar hem de bütün meydanı görebiliyorlardı. Davud oyunun başlamak üzere olduğunu fısıldadı. Talon'la Rıza arkaya oturmuşlardı, Ravan, Doktor ve Fariba ise öndeydiler. Davud ise yanlarında hazır vaziyette duruyor, bakışları sık sık Ravan'a kayıyordu.

Talon ondan nefret ediyordu, ancak bir süre sonra adamın aslında hoşsohbet biri olduğunu, kendisine ve Rıza'ya saygılı davrandığını itiraf etmek zorunda kaldı. Artık oyuna odaklanmaya karar vermişti.

Anons yapmış olan teşrifatçı şimdi elinde küçük beyaz bir topla büyük pavyonun tam kenarında duruyordu. Adamın güneşe tuttuğu top ciladan ve yağdan parlıyordu. Sonra hızlı bir hareketle topu atlarının sırtında sahanın tam ortasında duran adamlara fırlattı. Şaşkın bakışlarla izleyen yeni gelenler için bundan sonra olanlar, at sırtındaki adamların sopalarla yaptığı vahşi bir dövüşten farksızdı. Midillilerle binicilerinin yarattığı arbede içinde sopalar hızla inip kalkıyordu. Ortalığı toz duman kapladı ama çılgınca mücadele edilen birkaç saniyenin ardından, top hemen arkasında onu kovalayan bir biniciyle beraber bu karman çorman topluluğun arasından dışarı fırladı.

Baştaki binici hızla zıplayan topa yöneldi, sopasını geniş bir kavis çizdirerek salladı ve topa vurmak için eğildi. Talon hayretle adamın sopasının yüksek bir tıklama sesiyle topa vurduğunu ve topun havaya yükselip metrelerce uçtuktan sonra yere inip zıplayarak kale direklerine doğru yöneldiğini gördü. Kalabalık kükredi. Binici dörtnala topun peşinden giderken diğer bütün atlılar da onu yakalamaya çalışıyordu. En yakınındaki atlılardan biri sopasını ileri uzatmış halde dörtnala giden midillinin üstünden eğilmişti. Öndeki biniciyi yakaladığı zaman, arkasındaki atlı sopasıyla engellemeye çalışırken, öndeki binici de zıplayan topa tekrar vurmaya çabalıyordu. Sopalar birbirine çarptı ve adam topu kaçırdı. İki binici de küfrederek bir toz bulutu içinde terli hay-

vanlarını durdurup geri çevirmeye çalışarak topun üstünden geçti.

Bu arada diğer biniciler, topun üstüne çullanarak iyi bir vuruş yapmak için birbirleriyle mücadele ediyordu. Çılgın gibi kendilerini kaptırarak sopa ve dirsekleriyle birbirleriyle savaşıyorlardı. Son binici de ıskaladı ve yine küfürler arasında biniciler midillileri acımasızca durdurup geri çevirmeye çalışırken, kıç üstü oturan hayvanların toynakları havada uçuştu.

En sondaki binici atını sabit tutarak topa yaklaştı. Topa kuvvetle önden vurarak arkaya gönderdi. Top bu sefer ters yönde havada uçuyordu. Şimdi oyun yön değiştirmişti. Toynaklar sert zeminde gümbürdüyor, bütün grup bağıra çağıra uçan topun arkasından gidiyordu.

Sekiz binici bir kez daha zıplayan topun üstüne üşüştü. Uzak bir ihtimal gibi görünse de topa yine aynı yönde vuruldu ve bu defa karşı kalenin yirmi metre yakınına kadar uçtu. Bir sayının geldiğini gören kalabalık heyecanla bağırıp çağırmaya başladı. Biniciler bir toz bulutu içinde duran topun üstüne bir demet gibi kapandılar. İnanılmaz bir şekilde hepsi de ıskaladı. Kalabalık bu fırsatı ellerinden kaçırdığı için takımları paylarken kahkahalar ve alaylar yükseldi. Soylarına ve bu oyunu oynama yeteneklerine hakaretler yağdırılıyordu.

Sonra debelenen bu topluluğun arasından yine tek bir binici çıkarak hızla yarı toprağa gömülü duran topa yaklaştı ve hafifçe vurarak çukurdan çıkarttı. Kalabalık adama yanlış yöne gittiğini bağırıyordu. Oyuncunun hangi yöne gitmesi gerektiği hakkında hiçbir fikirleri olmayan Talon'la Rıza için bu çok kafa karıştırıcıydı. Ama binici ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu. Top yuvarlanırken adam ona doğru ilerledi ve iyice üstüne doğru eğilerek elini ters çevirdi ve topa vurdu. Bir kez daha o yüksek tıklama sesi duyuldu ve top havada yükselerek kale direklerinin üstünden uçup artık kendinden geçmiş olan kalabalığın arasına düştü. Bütün meydan kükreyerek tezahürat yapıyordu.

Borazan çaldı ve biniciler atları tınsa kaldırıp eşkin sürerek meydanın ortasına ilerlediler. Takım arkadaşları uzanıp o anın

kahramanının sırtına vurarak yanaklarından öptüler. Sahanın ortasına geldikleri zaman biniciler pavyonun kenarındaki bir görevlinin golün atıldığı yere kırmızı bir bayrak dikmesini beklediler.

Büyük pavyondaki adam bir kez daha ayağa kalktı ve topu başının üstünden oyuncuların ortasına fırlattı. İki tarafın da attığı gollerle bu böylece birkaç kez tekrarlandı.

Talon'la Rıza oyuna odaklanmıştı. Bu onlar için tamamen yeni bir şeydi ama ikisi de mükemmel binici olduğu için bu hemen kavrayıp katılabilecekleri bir oyundu. İkisi de Fariba'nın Ravan'ı dürttüğünü ve tüm dikkatleriyle oyuna odaklanmış olan ikisine bakarak gülümsediğini görmedi. Ravan da kendini bu heyecana kaptırmıştı ve çok eğleniyordu. O da iki gence gülümsedi.

Onun kendisine gülümsediğini sanan Davud kızararak neşeli bir gülümsemeyle karşılık verdi. Talihine inanamıyordu. Ravan'ın binlerce kız içinde bir tane olduğunu düşünüyordu. Arkadaşlarına ondan bahsederek övünmek için sabırsızlanıyordu. Ravan'ın iki genç refakatçisiyle konuşarak gördükleri kadarıyla oyun hakkındaki düşüncelerini sormaya karar verdi. Dönerek onlara doğru ilerledi.

"Oyunu nasıl buldunuz?" diye sordu, tatlı bir tavırla.

Gençlerin ikisi de hararetle başlarını salladı.

"Aynen söylediğin gibi, bu oyun savaşçılar için" dedi Rıza coşkuyla. "Nasıl oynandığını öğrenmek isterdim, Talon'un da isteyeceğini biliyorum." Arkadaşına dönerek hafifçe koluna vurdu. "Öyle değil mi, Talon?"

Talon başını salladı. "Doğru, bu iyi bir binicilik ve keskin gözler gerektiren bir oyun."

Davud bu insanları daha iyi tanımanın ve böylece Ravan'ı daha çok görebilmenin bir yolunu bulduğunu fark etti. "Eğer ilgilendiyseniz ben size öğretebilirim. Bizler ilk karşılaştığımız o alanda çalışıyoruz. Yarın gelmek ister misiniz?"

Gençlerin gözlerindeki hevesli bakışları görünce sorusunun cevabını aldı.

"O zaman sabahleyin, şafaktan birkaç saat sonra, hava soğukken gelin. Ben orada olacağım."

"Teşekkür ederiz, Davud" dedi Rıza, ikisi adına konuşarak. Talon da başını sallayarak teşekkür etti. Henüz bu rakibiyle arkadaş olmaya hazır değildi.

Oyun tekrar başlamıştı. Bu sefer Davud oyunun gidişatını açıklamaya koyuldu. Bu iki takımın en iyileri olmadığını söyledi. Adamların nasıl bir araya kümelendiğini ve kaç tane pas verildiğini izlemeliydiler. Talon ona ne demek istediğini sordu. Davud eğer bir takım oyunu açarsa birbirlerine pas vererek topu sahada hızla ilerletebilir ve daha çok gol atabilir, böylece de kazanabilirdi. Hayatlarına giren bu dost tavırlı genç adamı dinlemeye karar veren Talon'la Rıza'ya bu makul geldi.

Davud yapılan iyi atışları ve topun üstüne iyice eğilip sopasını uzun bir kavis çizerek sallayan iyi binicileri gösterdi. Eğer sopa topa doğru bir şekilde vurursa top havada uzun bir yol kat edebilirdi. "Ama" dedi onlara gülümseyerek, "en iyi atışların binicinin topa sertçe vurduğu atışlar olmadığına dikkat edin. En iyi atışlar çaba gösterilmeden yapılmış gibi görünenlerdir."

Bu gençlerin dikkatini çekti. O zamana kadar oyun üçe iki sona ermişti ve binicilerle ter içindeki midillileri yürüyerek sahadan ayrılıyorlardı.

"Midilliler bu kadar dayanmayı nasıl başardı?" diye sordu Rıza.

"Binicilerin ara sıra alandan ayrılıp yeni bir midiliye bindiğine dikkat etmedin mi? Oyun durmasa da at değiştirmek için oyundan çıkmalarına izin verilir. Ama alandan çıktığınız zaman takımınızı bir kişi eksik bırakacağınızı unutmayın. Sıkı bir takımda bir gol atıldığı veya top sahadan çıktığı zaman at değiştirmek önemlidir. O birkaç saniye bir gol atmakla atmamayı belirleyebilir."

Üstlerinde keçi postu olan adamlar oyun alanındaki toprağın üstüne deri kovalardan su serperken, verilen arada Davud konuklarını amcası ve teyzesi olan yaşlıca bir çiftle tanıştırdı. Amcası gençken bu oyunu oynamıştı ve ona karşı sevgisini hiç kaybetmemişti. Davud'u bu oyunu gençlere öğretmesi için teşvik etti ve onlara bunun ancak gerçek savaşla kıyaslanabilecek bir

deneyim olduğunu söyledi. Talon da Rıza da ona inanmaya hazırdılar.

Konuklar arasında Yasemin olarak tanıştırılan ve onun ailesiyle kalan, Davud'un kuzeninin kuzeni olan genç bir kadın vardı. Davud kızın anne babasının güneydeki gayrimenkulleri konusunda önemli bir işe takılıp kaldıklarını ve bir-iki aydır şehir dışında olduklarını söyledi. Yasemin, Talon'u gördüğü anda gözlerini ondan alamadı. Bundan tamamen habersiz olan Talon, Rıza'yla birlikte pek çok soru sorarak Davud'la oyun hakkında konuşmaya devam ediyordu. İkisi de kendilerini oyunun heyecanına kaptırmıştı.

Sonunda Davud bir kahkaha attı. "Dostlarım, yeter, sorularınızdan bunaldım, hepsini yann buluştuğumuzda yanıtlamaya çalışacağım. Bundan sonraki oyunu daha çok seveceksiniz, çünkü ikisi de iyi takım ve yakın gelecekte onlardan birini kendi takımımla yeneceğim. Onları dikkatle izleyin ve ne kadar iyi olduklarını görün." İzin isteyerek Doktor'a döndü ve ona oyun hakkında ne düşündüğünü sordu.

"Tam şu benim iki kabadayıya göre" dedi Doktor, onların bulunduğu tarafa doğru gülümseyerek. "Onlara oyunu öğretmeyi teklif etmen büyük nezaket, Davud. Gördüğüm kadarıyla ilginç bir oyun ama benim eğlence tarzıma uygun değil."

Davud güldü. "Anlıyorum, Ağa Doktor. Diyebileceğim tek şey bu oyunun bazen hekimlere iş çıkardığıdır."

Farjan başını salladı. "Evet, şimdiye kadar bir kaza olmamasına biraz şaşırdım. Belki kalabalık hayal kırıklığına uğramaz. Daha vakit erken" dedi soğuk bir tavırla.

Fariba yelpazesiyle hafifçe koluna vurdu. "Tatlım, sözlerin çok kötümser. Gerçekten tehlikeli bir oyun ama izlemesi çok zevkli. Davud haklı. Sonuncusu oyundan ziyade bir ayaklanma gibiydi. Bakalım bundan sonraki nasıl olacak."

Onu dinleyen Davud'un amcası güldü. "Hanımefendi, çok haklısınız. Bu oyunda biraz daha ustalık görmeyi umalım, yoksa ortaya çıkıp onlara bizim göstermemiz gerekecek."

Hepsi bu lafa güldükten sonra yeni oyunu izlemek üzere sa-

haya döndüler. Hayal kırıklığına uğramadılar. Topun alana atıldığı başlangıçtaki arbededen sonra her iki takım da hem topa vurmadaki hem de takım çalışmasındaki ustalıklarını sergilediler. İyi bir oyunu anlayan kalabalık zevkle iki takımın topu şaşırtıcı bir hızla bir aşağı bir yukarı sürmesini ve pek çok defa topa vurarak metrelerce havaya fırlatmasını izledi. Oyuncular iyi bir neden olduğu zaman bir araya geliyor, aksi halde olabildiğince yayılıyor ve savunmada oynayan iki adamın topa iyi bir vuruş yaparak ilerideki iki oyuncunun yakalayabileceği kadar uzağa atmasını bekliyorlardı.

Oyuncular arasında daha az itişme ve gürültü patırtı vardı. Tersine, rakibin sopasına yapılan hafif bir vuruş onun topa vurmasına engel olmaya yetiyordu. Hatta diğer oyuncu aynı zamanda topu geri çalabiliyor ve hafifçe vurarak ta arkadaşlarına kadar fırlatabileceği bir yere itebiliyordu.

Oyun bütün bunlardan büyülenen Talon için yeni bir yön almıştı. Burada gördüğü binicilik karşısında huşu içindeydi. Bu adamlar gerçekten atlarının bir parçasıydılar. Taktiklerin nasıl bir fark yaratabildiğini görmeye başladıkça gittikçe onları daha çok takdir etmeye başladı.

Takımlar birbirinin dengi değildi ve çok geçmeden kimin kazanacağı belli oldu. Kazanacak takım kısa sürede diğer takıma toz yutturmaya başlamıştı. Daha yetenekli oyuncular izleyicilere muhteşem topa vurma becerileri sergiliyordu. Bazıları topu midillisinin bir yanında sürerken, diğer yanda da rakiplerini dirseğiyle iterek neredeyse alanı bir uçtan diğer uca kat ediyordu. Bazıları topa dörtnala giden midillinin boynunun altından, bazıları da zarifçe kuyruğunun altından vuruyordu. Bütün bunlar Talon'la Rıza için büyüleyici bir eğlenceydi. Bu oyun daha hızlıydı, o yüzden de daha tehlikeliydi. Ve bir çarpışma oldu.

Bir oyuncu topu iyice yükseğe, onların bulunduğu pavyonun çok yakınına attı ve başka bir oyuncu da dörtnala topun arkasından gitti. Bir anda ortaya çıkan başka bir oyuncu onun önünü kesmeye çalıştı. İki midilli şiddetli bir şekilde çarpışarak yere yıkıldı. Bir çığlık duyuldu, binicilerin ikisi de öne fırladı ve içlerin-

den biri yere düştüğünde üstünde takla atan bir midillinin altında ezildi.

İzleyiciler soluklarını tuttu. Diğerinin yolunu kesen binici kıvrılarak havada debelenen toynakların arasından kaçmayı başardı ama diğeri hareketsizdi. Sonunda midilliler zorla ayağa kalkınca diğer biniciler onları yakaladı. Atlarından inerek, zengin giysileri kirlenip yırtılmış ve sarığı açılmış halde yerde yüzükoyun yatan binicinin yanına geldiler.

Diğerleri gibi Farjan da ayağa kalkmıştı.

Davud aceleyle Doktor'un yanına gitti. "Yardım edebilir misiniz, saygıdeğer Doktor? Yaralandığına eminim."

"Belki" dedi Farjan, ne düşündüğünü belli etmeden ama biniciye doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Doktor yanlarına gelince içlerinden biri düşen biniciyi çevirmeye çalıştı ama adam acıyla bağırınca durdu. Farjan aceleyle işe koyuldu. Eliyle işaret ederek diğerlerini uzaklaştırdı ve Davud aceleyle onun kim olduğunu açıkladı. Adamlar başlarını sallayarak ona yer açtılar.

Farjan yerdeki adamın yanına diz çökerek elini omzuna koydu. Ona sorular sordu ve adam acı içinde aldığı nefeslerin arasında cevap verdi. Farjan ayağa kalkarak Davud'a, "Sanırım sırtı kırılmış" dedi. "Onu üstüne yatırmak için bir masa veya tahta lazım ve sonra tıp okuluna götürülmesini öneriyorum. Yoksa felç olacak ve belki de ölecek... Bu durumda onun için fazla bir şey yapamayabiliriz."

Davud başını sallayarak onayladı ve bunu diğer binicilere iletti. Sonra hizmetkârlara bağırarak emirler verdi ve dakikalar içinde yaralı adam alandan taşındı. Farjan da Davud'un yaralı adamla kendisinin maiyeti arasından seçtiği refakatçilere katıldı. Farjan diğerlerine orada kalmalarını söyledi ve Davud'dan zamanı gelince onlara eve kadar eşlik etmesini istedi. Davud bundan onur duyacağı yanıtını verdi.

Şimdi geriye oyunun devam edip etmeyeceği sorusu kalıyordu. Kazaya neden olan adama bağırılıp çağrılıyordu, o ve takımı da bağırarak hararetle yaptığı hareketi savunuyordu. Yaralı adamın takım arkadaşları oyunun orada durması ve kendilerinin

galip ilan edilmesi gerektiğini düşünüyordu. Her halükârda önde olan onlardı.

Diğer takım oyunun zamanının dolmadığını ve borazan çalana kadar devam etmek istediklerini, o zamana kadar avantaj sağlayarak kazanmayı umduklarını söyledi. Bütün oyuncuların tanıdığı Davud da tartışmaya katıldı. Nihayet oyuna topu fırlatan adama başvurarak onun kararına uyacaklarını bildirdiler. Adam oyunun bitmesine hâlâ zaman olduğunu ama yaralanan oyuncunun takımının yerine yeni bir oyuncu almasına izin verilmesi gerektiğini söyledi. Diğer takım buna bozulmuş gibi görünüyordu. Kalabalık yerinde duramıyor, oyunun devam etmesini istediğini açıkça belli ediyordu. Bağırarak tavsiyelerde bulunuyorlardı ve yavaş yavaş bir memnuniyetsizlik mırıltısı yükselmeye başladı.

Sonra oyunculardan biri eğilerek Davud'a bir soru sordu. Davud bir süre hiçbir şey demeden durdu, sonra onaylayarak başını salladı. Böylece tartışma sona erdi. Davud locasına yönelerek hizmetkârlarına midillisini getirmeleri için bağınrken diğerleri de oyun alanının ortasına ilerledi.

Davud gülümseyerek gruba yaklaştı. "Benden oyunun geri kalanında oynamamı istediler, ben de kabul ettim."

Fariba bunu onaylayarak ellerini çırptı, sonra Ravan da onu taklit etti. Talon'la Rıza bile başlarını sallayarak onayladılar. Bu genç adam gittikçe daha çok hoşlarına gidiyordu.

Davud daha fazla oyalanmadan midillisine atladı ve uzatılan uzun tokmaklardan birini kaparak alkışlayıp tezahürat yapan kalabalığın arasından dörtnala sahanın ortasına ilerledi. Bu oyunda iyi tanınıyordu ve bir fark yaratacaktı. Onun oyuna katılması diğer takımın canını sıkmış gibiydi ama bu konuda bir şey yapamazlardı.

Top bir kez daha oyuncuların arasına atıldı ve itişip kakışma başladı. Kalabalığın içinde biri topa vurdu ve Davud'un takımından biri, hemen arkasında onunla birlikte topun peşine düştü. Geri kalan iki oyuncu arkada kalarak rakip takımın onları izlemesini ellerinden geldiğince zorlaştırmaya çalıştılar. Yüzlerine bağırıyorlar, sopalarıyla onlara vuruyorlar, uzun tokmaklarını dizgin-

lerinin arasına sokuyorlar, kızgın oyunculara köstek oluyorlardı. Sonunda zıvanadan çıktılar ve tekmeler ve yumruklar konuşmaya başladı.

Bu arada başı çeken oyuncu topu iyice yükseğe attı ve dörtnala peşine düştü. Topun yere vurmasına fırsat kalmadan oyuncu üzengilerin üstünde dikilerek topa tekrar vurdu ve yine metrelerce ileriye fırlattı. Kalabalıktan saygılı bir "Ahh" sesi yükseldi. İki binici şimdi kale direklerine altmış metre kadar yakındı ve top yere inmiş, zıplayarak hızla ilerliyordu. Davud'un arkasından kendini o karmaşadan kurtarmış ve umutsuzca onları yakalamaya çalışan hınçlı oyuncular geliyordu. Başı çeken binici topa yaklaştı, sopayı kuvvetle savurdu ve ıskaladı. Dörtnala topun yanından geçerken midillisini durdurup çevirmeye çalışıyordu.

Daha yavaş bir hızda dörtnala giden Davud, peşindekilerin nerede olduğunu görmek için arkasına baktıktan sonra yuvarlanmayı kesmiş olan topa odaklandı. Midillisini topun yanına sürerek eğildi, kolunu geriye gitti, uzun tokmağı iyice yukarı kaldırdı ve yavaşça topa doğru salladı. Sopası topu tam altından yakaladı ve yüksek bir kavis çizdirerek kale direklerinin tam ortasına gönderdi.

Kalabalıktan muazzam bir uğultu yükseldi. Davud'un locasında ise büyük bir coşku ve memnuniyet vardı; herkes ellerini patlatırcasına alkışlıyor ve boğazını yırtarcasına bütün gücüyle haykırıyordu.

Davud'un takım arkadaşları sahanın ortasına giderken onu bol bol övdüler. Zaman azalıyordu ama artık durdurulamazlardı. Oyun birkaç dakika daha devam etti, sonra borazan çaldı ve sona erdi.

Üstü başı dağılmış, ter içindeki oyuncular midillilerinin üstünde geçit yaparken kalabalık sevinçle tezahürat yapıyordu. Midillisinin üstünde mutlulukla gülümseyen Davud bir kahraman gibi selamlandı. Ter ve toz toprak içindeydi ve çenesinde kan vardı ama ustalığını onlara gösterebildiği için çok mutlu olduğu açıktı. Beğeniyle kendisine gülümseyen Ravan'a göz attı ve o da gülümseyerek karşılık verdi.

Talon'la Rıza da o kadar coşkulu olmasalar da etkilendiklerini açıkça gösterdiler ve bunu ona söylediler. Fariba ile pavyondaki daha yaşlı diğerleri ellerini çırparak ona övgüler yağdırdılar.

Gençler, Doktor'un evine dönerken yol boyunca oyundan bahsettiler. Davud midillisini, yanına yaklaştığını görünce ona biraz düşünceli bir şekilde gülümseyen sessiz Ravan'ın yanına yanaştırmayı başardı. Davud neşeyle oyundan ve şehirden bahsetmeye koyuldu. Daha sonra onun nereden geldiğine dair sorular sormaya başlayınca Ravan bu soruları tek heceli yanıtlarla geçiştirdi. O akşam eve mutlu ve yorgun dönmüşlerdi. Davud onlarla vedalaşarak dönüp kendi evine doğru yollandı.

O gece geç vakitte Doktor yorgun ve keyifsiz bir halde eve döndü. Onlara meslektaşlarının adamın sırtının kırıldığı konusunda onunla hemfikir olduğunu ve genç adamın bir daha hiç yürümeme ihtimali olduğunu söyledi. Nar soslu ızgara tavuk, pilav ve hoşaftan oluşan bir akşam yemeğinden sonra, onlara adam için tıp okulunda yaptıklarını anlattı. Ne var ki dikkati dağınık görünüyordu ve yemeğin bitmesine yakın, ballı çöreklerini ısırıp küçük fincanlarda koyu kahvelerini yudumlarken sakalını çekiştirmeye başladı.

Bu işaretleri tanıyan Fariba ona dokundu. "Farjan, hayatım, söylemek istediğin bir şey mi var?"

Doktor başını salladı. "Bugün olanları hepiniz gördünüz. Pek sık olmasa da böyle şeyler oluyor. Sizin *Chogan* oynamak istediğinizi biliyorum ama çok dikkatli olmalısınız." Ravan'a sertçe baktı. Ravan'ın bir şey söylemesine fırsat kalmadan bir elini havaya kaldırdı. "Kim olduğunu asla unutmamalısın, tatlım. Eğer yaralanırsan Efendi bundan beni sorumlu tutar. Onun için, oynamak istediğini bilsem de sadece hafif alıştırmalar yapmana izin vereceğim." Gençlere döndü. "Davud'un ikinize bu oyunu öğretmeyi teklif ettiğini duydum ama ben aptal değilim. Ravan'ın da sizinle birlikte oynamak isteyeceğini biliyorum. Lütfen talimatlarıma uyun." Son sözünü itiraz kabul etmeyen bir tavırla söylemişti.

Hepsi de sessizce başlarını salladı. Gözleri yerde olan Talon,

Ravan'ın bakışını kaçırdı. Ravan o anı paylaşmak istemişti. Şaşırmış görünüyordu; her nedense Talon karşılık vermiyordu.

Doktorun başka bir söyleyeceği daha vardı. "Aynı zamanda hepinize hatırlatmalıyım ki İsfahan'da İsmaili olduğumuzu açıklamak neredeyse kesin ölüm demektir. Onlar bizi hakir görür, bizden korkar ve nefret ederler. Hoş biri olsa da bu konuları Davud'la konuşmayın. Onların varlığını tehdit ettiğimiz için, bizden en çok nefret eden onun mensup olduğu soylu sınıfıdır. Eğer bundan bahsederseniz tepkisi hiç hoşunuza gitmeyecektir" dedi, sözlerini biraz yumuşatmak için gülümseyerek ama hepsi onun ne kadar ciddi olduğunu biliyordu.

Talon bir soru sorması gerektiğini hissetti. "O zaman neden onunla görüşüyoruz, Doktor?"

Farjan ona baktı. "Çünkü bu şekilde daha az göze batarız."

Sonra ertesi gün talim alanına gitme planlarını tartıştılar. Gençler Ravan'ın refakatçileri gibi davranacaklardı. Ne Fariba ne de Doktor onlarla gitmeyecekti. Gençler hem Fariba hem de Doktor tarafından Ravan'ı korumaları için sertçe uyanıldıktan sonra yatmaya gittiler.

Delikanlılar izledikleri oyun hakkında gece geç saatlere kadar konuştular. Daha önceki ciddi ruh halinden sıyrılmış olan Talon da heyecanla konuşmaya katıldı. İkisi de bunun ustalaşmak istedikleri bir oyun olduğunu hissediyordu. Mükemmel biniciler oldukları için bu, müthiş zevkli görünen bir meydan okumaydı. İkisi de sırtı kınlan adamı hiç düşünmediler.

Ravan yatağına düşünceli bir havada gitti. Talon'un neden uzak durduğunu bildiğini sanıyor ve tahmininee kıskandığı için ona kızıyordu. Bu aptal oğlanın onu daha iyi tanıması gerekmez miydi? Davud kusursuz tavırları olan hoş bir gençti ve kendi sınıfından bir adamın bütün iyi niteliklerine sahip olarak zinde ve mükemmel bir binici olduğu için iyi *Chogan* oynuyordu. Ama ona göre değildi. Talon neden bunu anlamıyordu? Mümkün olduğu kadar kısa sürede bu meseleyi onunla konuşup halletmeye karar verdi. Birlikte oldukları zamanlarda Talon'un yüzünde gördüğü o kocaman, mutlu gülümsemeyi özlemişti. Bütün gün

onu bir kez bile kendisine bakarken yakalamamıştı ve bu canını sıkıyordu. O gece yatağa girdiğinde midesinde onu saatlerce uyanık tutan bir ağrı vardı.

* * *

Ertesi sabah hep beraber talim yerine doğru yola koyuldular. Talon'un ruh hali düzelmişti; böylece o ve Rıza yol boyunca önceki günkü oyun ve o gün ne yapacakları hakkında konuştular. Ravan biraz yorgundu, bu yüzden keyifsizliğini fark etmemeleri için büyük çaba gösterse de diğer ikisi kadar konuşkan değildi.

Şehrin kapılarından çıktılar ve talim yapılacak alana geldiklerinde çoktan dörtnala koşarak toplara vuran pek çok binicinin geldiğini gördüler. Davud, Ravan'ı da gençlerin yanında gördüğüne sevinerek güzel midillisinin üstünde gülümseyerek onlara yaklaştı. Ravan'ın da onlar gibi talim yapmaya uygun giysiler giydiği gözünden kaçmadı. Kız onun hayranlık dolu gözlerine harikulade görünüyordu. Davud arkadaşlarının seyrettiğini biliyordu ama üçü oraya alışana ve onlarla biraz zaman geçirene kadar yanlarına gelmemeleri için uyarmıştı onları. Gel gelelim hemen arkasından elini sallayıp seslenerek onları selamlayan bir başka binici geldi. Yasemin'di bu. Davud arkasına dönüp kıza göz atarak özür dilercesine üç konuğuna gülümsedi.

"Yasemin iyi bir binicidir" diye açıkladı. "Bizimle birlikte talim yapmayı seviyor."

Yasemin atını eşkin yürüterek yanlanna geldi ve bakışlan doğruca Talon'a yönelerek hepsine günaydın dedi. Talon belli belirsiz gülümsedi. Güzel bir kızdı. İnce ve formundaydı. Yaşının on dokuzla yirmi iki arasında olduğunu tahmin eden Talon kocasının nerede olduğunu merak etti.

Bu bakışma Ravan'ın dikkatli gözlerinde kaçmadı ve hemen oracıkta Yasemin'i uzak tutmaya karar verdi. Ama daha sonra bunun düşündüğünden daha zor olduğu ortaya çıktı.

Davud idareyi eline alarak onlara uzun tokmakları verdi ve sonra vurma hareketlerinin kurallarını göstermeye başladı. Önce sağdan veya soldan öne doğru vurmayı gösterdi ve bunun en

yaygın vuruş şekli olduğunu söyleyerek bir kenarda bunu çalışmalarını söyledi.

Sonra dikkatini Ravan'a çevirerek onunla birlikte çalışmaya koyuldu. Gençleri kendi başlarına çalışmaları için bırakmıştı ama Yasemin onlara yardım etmek için yanlarına gitti. Gençler için bir midillinin üstünden bir topa vurmaya çalışmak çok eğlenceliydi. Yasemin keskin gözlü, iyi bir vurucuydu. Gençler *Chogan*'a alışık olmasalar da onların da gözleri keskindi ve Yasemin'in açıklayarak tekrar tekrar gösterdiği yöntemi kavradıktan sonra işin havasına girdiler.

Yanlarında Ravan'dan başka bir kadın, hele böyle güzel bir kadın olması değişik bir durumdu. Bir defasında Yasemin, Talon'a çok yakın durunca dizleri birbirine değdi; Yasemin sanki hiç aldırmamış gibi bir tavır takınırken Talon'a ateş basmıştı. Talon kızın Ravan'ın bildik kokusundan oldukça farklı ama duyularını aynı ölçüde cezbeden kokusunu alabiliyordu.

Bu yetmezmiş gibi Rıza da bir ara midillisiyle yanına yanaşıp göz kırptı, "Bu kız seninle pek ilgileniyor, kardeşim" diye fısıldadı.

Yüzü kıpkırmızı kesilen Talon ateş saçan gözlerle bakarak dirseğiyle ona vurdu. Birkaç saniye itişip kakıştıktan sonra Yasemin yanlarına dönerek ters vuruşu göstermeyi önerdi.

Davud büyük bir ilgiyle ona uzun tokmağı nasıl tutup sallayacağını gösterirken Ravan diğerlerinden kopmuştu. Davud uygunsuz davranmamaya çok dikkat ederek kızın ellerini tutup nasıl yapacağını gösteriyordu. Ravan sürekli Talon'a ve Yasemin'in nerede olduğuna bakmasaydı bundan keyif de alabilirdi. Davud'la birlikte diğerlerinin yanına gitmek için manevralar yapmaya çalışıyordu ama işe yaramadı, çünkü topa vurunca herhangi bir tarafa gidebiliyordu ve onların da onu izlemesi gerekiyordu.

Bir saat sonra Ravan sıkıldı ve Davud'a palmiyelerin gölgesinde oturup dinlenmeyi önerdi. Hiçbir gariplik hissetmeyen Davud bunu hevesle kabul etti ve onu midillilerle bir grup arkadaşının durduğu yere götürdü. Ravan genç adamları anında cezbetti. Endamına hayran olmamak elde değildi. Yaptığı zorlu yol-

culukla bilenen Ravan'ın vücudunda, formunu korumayan çoğu İsfahanlı hanımın tersine, bir gram fazla yağ yoktu.

Çok çarpıcıydı. Duruşu, doğal güzelliği ve sessiz kendine güveni, bu enerjik ve neşeli soylu gençler için bir afrodizyaktı. Tanıştırıldıktan sonra onu soru yağmuruna tuttular. Ravan hepsine belirsiz yanıtlar vermeye dikkat etti. Konuşmanın yönünü elinden geldiğince değiştirmeye çalışırken sıcak kahkahası ve gülümseyen gözleriyle onları büyüledi. Gençler saygılıydı, ona kendilerinden biri gibi davranıyorlardı. Kimileri merak edip onlara katılıyor, kimileri de daha çok talim yapmak için yanlarından ayrılıyor ve grup bir büyüyüp bir küçülüyordu.

Talon'la Rıza grubu görmüştü ve alıştırmaya devam etmekle görevleri arasında bocalıyorlardı. Talon bir grup hayran gencin, onların eşliğinden fazlasıyla zevk alıyormuş gibi görünen Ravan'ın etrafını sarmasından hiç hoşnut kalmamıştı. Midillisini durdurdu ve Rıza'ya bir şey söyleyerek gülen kalabalığa doğru ilerledi. Yasemin de yanındaydı.

"Nereye gidiyorsun, Talon? Sıkıldın mı?"

Talon ona nazikçe gülümsedi. "Bence diğerlerine katılmalıyız, *Hanım*."

"Talon, lütfen bana *Hanım* deme. İsmim Yasemin" diye payladı onu gülerek ve kirpiklerinin altından cilveli bir şekilde baktı.

Talon mırıldanarak özür diledi ve palmiyelerin altındaki gruba doğru ilerlediler. Davud mutlu bir şekilde onları selamlayarak diğerlerine tanıttı.

Ravan, Talon'a döndü. "Talon, senin yeni bir yay istediğinden ve bunun için nereye gideceğimizi bilmediğimizden bahsettim. Hüseyin şehirdeki en iyi yayları yapan bir usta tanıyormuş. Bizi oraya götürmeyi önerdi."

Talon, Ravan'ın işaret ettiği adama nazikçe gülümsedi. Hüseyin muhteşem bir midilliye binmiş ve çok iyi giyinmiş esmer, sırım gibi bir gençti.

"Bu adam kuzeylilerinki gibi yaylar yapıyor. Onlar bizim İran yaylarımızdan daha büyüktür ama sen bunu tercih eder misin?" diye sordu.

"Hüseyin benim takım arkadaşlarımdandır" dedi Davud. "Rıza, Talon, onun sol atışlarını görmelisiniz. Sen iyi bir okçu musundur?" diye sordu Talon'a, kibarca.

Ravan, "O ve Rıza en iyisidir" dedi, kendinden emin olarak.

Rıza utangaç bir tavırla güldü.

Davud da güldü. "Görüyorum ki bir hayranınız var. Talon, neden sana iyi bir yay bulmuyoruz, sonra belki bir gün bir yarışma yapabiliriz."

Talon ona sırıttı. "Bu hoşuma gider." Gözleriyle ona destek olduğu için teşekkür ederek Ravan'a bir göz attı. Ravan da belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Neşeli grup nihayet şehre geri dönmek üzere dağıldı. Yasemin de onlarla birlikte Doktor'un evinin kapısına kadar geldi. Vedalaşırlarken gözleri sadece Talon'u görüyordu.

* * *

Üç genç bahçeden geçip evin arkasındaki ahıra yönelerek avluda atlardan indiler. Talon, Rıza'yla birlikte odalarına gidecekti ki Ravan kalmasını işaret etti. Rıza, Ravan'a bir göz attı ama Ravan, "Talon'a bir şey sormam gerek. Sen bekleme lütfen, Rıza" dedi.

Rıza başını sallayarak uzaklaştı.

Ravan, Talon'a döndü. "Benimle gel" dedi sertçe.

Ravan önden bahçedeki en sevdikleri çardağa doğru giderken, Talon da uysal bir tavırla onu izledi.

Ravan arkasını dönüp Talon'a baktı. "Senin derdin ne?"

Talon ona baktı. "Hiç" dedi, sakin bir sesle.

Ravan ayağını yere vurdu. "Hiç mi? Bütün gün bana karşı buz gibiydin ve bir *hiç* yüzünden mi Yasemin'e göz süzüyordun?"

Talon, Yasemin'in hoş bir kız olduğu hakkında bir şeyler mırıldanarak gözlerini yere indirdi. Ravan ona yaklaştı, Talon kızın kokusunu duyabiliyordu. Onu kollarının arasına almayı çok özlemişti ama öylece durdu.

"Talon, kalbimin kime ait olduğunu anlamıyor musun?" diye sordu Ravan. "Bunu gerçekten bilmiyor musun?"

Talon sırtını ona döndü. "Sahi mi?" diye sordu. "Ben ağabeyinin bir kölesiyim, Ravan. O benim efendim. Hepsi o kadar. Bu gerçeği unutmayalım" dedi, sıkılı dişlerinin arasından. "Bütün 'aşkımıza' rağmen, sonunda sen bir prensessin. Ben bu zengin soylularla rekabet edemem. Benim kaderime ağabeyin karar verecek... seninkine de öyle." Bunu söylerken nefesi kesildi. Gittikçe artan öfkesi ve hüsranı içinde, ellerini yanlarında sımsıkı yumruk yapmış, kaskatı duruyordu.

Uzun bir süre sessizlik oldu.

Sonra Ravan omzuna dokundu. "Talon, bana bak" diye fısıldadı, erkeğin direnen bedenini kendisine döndürmek için kuvvetle çekerek. Talon yüzünde inatçı bir öfke ve utanç ifadesiyle yere bakıyordu.

"Talon... bütün yaşadıklarımızdan sonra hâlâ anlamıyor musun?" dedi, alçak bir sesle. "Lütfen bana bak" diye yalvardı.

Talon gözlerini kaldırdı: Ravan yaşlarla dolu gözlerini Talon'un umutsuz yüzüne dikti. "Davut çok hoş bir genç ve evet, iyi *Chogan* oynuyor ve evet, yol yordam da biliyor, hem de senden çok daha iyi" dedi, gözyaşlarının arasından ona gülümseyerek, "ama ben kalbimi sana verdim, Talon, başka kimseye değil. Birlikte bütün bu yaşadıklarımızdan sonra kalbimi başka birine vereceğimi mi düşünüyorsun gerçekten? Sen benim koruyucum ve aşkımsın. Bunu hiçbir şey değiştirmeyecek. Ne Davud, ne de ağabeyim."

Talon'un gözlerine biraz ışık geldi ama başını umutsuz bir tavırla salladı. "Efendi'ye nasıl karşı gelebiliriz, Ravan? Eğer seni şişko bir vezirle evlendirmeye karar verirse ona nasıl direnebilirsin ki? Veya bana ölümüme gitmemi emrederse ona nasıl karşı koyabilirim?"

Ravan delikanlının kollarının arasına sokuldu. "Beni seviyor musun, Talon?"

Talon onu saran kollarını iyice sıktı. "Bundan nasıl şüphe edebilirsin? Tabii seni seviyorum, hayattan bile fazla" diye mırıldandı, ateşli bir sesle.

"O zaman, bir yolunu bulacağımızı umuyorum, sevgilim" di-

ye mırıldandı Ravan. Sonra kendini geri çekti, "Şimdi beni öpmelisin" dedi, "ve bana o cadı Yasemin'i unutturmalısın – ve sen de unutmalısın."

Talon gülerek ve içinde büyük bir ferahlık duyarak onu kendine çekti. Uzun uzun tutkuyla öpüştüler. Ravan onu aşağı çekerek sıraya oturttu ve uzun bir süre konuşmadılar.

Sonunda Ravan bluzunu düzeltip dağılan saçlarına çeki düzen vererek doğruldu. Parmaklarının ucuyla usulca Talon'un dudaklarına dokundu. "Talon'um, İsfahan'da rol yapmamız gerekiyor, buna dayanabilir misin? Seni asla utandırmayacağım, söz veriyorum. Yasemin'le konuşabilirsin ama sakın kalbini çalmasına izin verme, duyuyor musun? Yoksa onu söküp alırım" diye homurdandı.

Talon sırıttı. "Eğer beni ara sıra buraya getirirsen bu hiç zor olmaz, hanımım."

Ravan ona baktı. "Sabırlı ol, savaşçım. Kendimi sana vereceğim, başka kimseye değil."

Talon ona uzanarak dudaklarının kenarına tüy gibi hafif, uzun bir öpücük kondurdu. Geri çekildikleri zaman Ravan kocaman gözlerle ona bakıyordu.

"Sonsuza dek benim koruyucum ve sevgilim olacak mısın?" diye fısıldadı. Talon dizinin üstüne çöktü ve ona duymak istediği yanıtı verdi. Ellerini elinin arasına alarak duygu dolu bir sesle, "Sonsuza dek" dedi.

İkisi birlikte çok isteseler de el ele tutuşmadan ve sabahkinden çok daha mutlu bir halde çardaktan ayrıldılar.

Talon odasına döndüğünde Rıza'yı kendisini beklerken buldu.

"Prenses bir şey yüzünden mi sana bozulmuş, Talon?" diye sordu arkadaşına, kaygılı bir sesle.

Talon hafifçe arkadaşının sırtına vurdu. "Bana Yasemin'in sınıfından kadınların bize göre çok yüksek bir tabakadan olduğunu ve bu kadın konusunda fazla heyecanlanmamamı söyledi."

Rıza, "Prenses kim oluyor da bunu söylüyor?" dedi kızarak. "Ben Hamedan'dan beri bir kadınla beraber olmadım ve pazara

gitmeye hazırım. Bazen sen bile gözüme çekici görünüyorsun. Bu korkunç bir şey."

"Seni kara kurbağa!" dedi Talon, gülerek. "Hele bana yaklaşmayı dene, derini yüzerim! Neden bahçıvanlara veya ahırlara bakan şu adama sormuyorsun... Neydi adı?"

"Butrus. Evet, sorabilirim. Eğer nereye gidileceğini öğrenirsem gelmek ister misin?" diye sordu, hevesle arkadaşına bakarak.

Talon arkadaşını hayal kırıklığına uğratmak istemediği için hiçbir şey söylemeden başıyla onayladı. Neden olmasın diye düşündü. Bastırdığı duyguları salıp rahatlamasını sağlayabilirdi. Bir kadın bulma düşüncesi onu heyecanlandırdı, ancak bu konuda hiç tecrübelerinin olmadığının pekâlâ farkındaydı. Neler olacağını göreceklerdi.

"O halde yarın gece dışarı çıkabiliriz" dedi Rıza. "Nereye gideceğimizi ve bunun ne kadara patlayacağını öğrenmemiz gerek."

Ne yapmak istediği ve ne tür bir kadın arzuladığı konusunda gevezelik etmeye koyuldu. Talon ona gidip ders için hazırlanmasını, geç kaldıklarını ve Doktor'un dersini kaçırmalarından pek hoşlanmayacağını söyledi.

Günün geri kalanı olaysız geçti. Talon'un Ravan'ın söylediklerini düşünecek zamanı oldu ama bu Talon'un Efendi'yle tekrar bir araya geldiklerinde karşı karşıya kalacakları sorunu çözmüyordu. Ne olursa olsun başka hiçbir kadın ona çekici gelmiyordu. Ne Yasemin, ne bir fahişe, hiç kimse. Akşam yemeğine inerken bunu düşünüyordu.

Talon akşamları dört gözle bekliyordu, çünkü bu Doktor'un birine veya ikisine birden satrançta meydan okuduğu ya da Fariba ile Ravan'ın şarkı söylediği zamandı. Ravan'ı şarkı söylerken duyduğu ilk seferinde mest olmuştu. Küçükken annesinin şarkı söylediğini hiç duymamıştı ancak ara sıra avluda kadın hizmetçiler söylerdi ama hiçbirinin sesi Ravan'ınki gibi berrak ve saf değildi. Fariba kendisinin de etkilendiğini ve biraz eğitilirse Ravan'ın şarkı söyleyerek kralları bile etkileyebileceğini söyledi. Ra-

van bu tür insanları dikkate almadığı için buna gür saçlarını arkaya atarak yanıt verdi. Talon'a baktı ve Talon mesajı aldı.

O gece Talon'un beklediği gibi satranç oynadılar, daha doğrusu Doktor Rıza'yı bozguna uğratırken o arkadaşına nafile yere tavsiyelerde bulundu. Sonra hanımlar şarkı söyledi ve Fariba akılda kalan ninnisini tekrar seslendirdi. Talon, Ravan'a bu ninniyi kimin söylediğini sorarak, yaralandığı zaman gördüğü rüyasını anlattı. Ravan bunu söyleyebileceğini tahmin ettiği tek kişinin o sırada Feza ile birlikte ona bakmakta olan Alaleh olduğunu söyledi. Sonra Ravan, Fariba'yı durdurarak Talon'dan aslanla savaşını anlatmasını istedi. Talon sözlerini bitirdiği zaman Fariba onun cesareti karşısında hayranlıkla gülümserken, delikanlı sıkılarak yere baktı.

"Gerçekten cesursun, Talon. Bir gün kocası olacağın şanslı kadın güvende olduğunu bilecek."

Talon gözlerinde haylaz bir bakışla kendine gülümsediğini tahmin ettiği Ravan'a bakmaya cesaret edemedi.

Rıza arkadaşının omzuna vurdu. "Talon'la ben kardeşiz. Bizler fedaiyiz. Biz evlenemeyiz, *Hanım.* Bizim kaderimiz gençken cennete gitmektir."

O zaman Farjan araya girdi. "Bu Allah'a kalmış, Rıza. Umarım ikiniz de yaşayıp yaşlanırsınız. Artık geç oldu, sabahleyin okula gitmeliyim."

Sonra *Chogan* oynarken yaralanan adamın durumunu sordular. Farjan gencin yaşayacağını, şimdilik afyonla sakinleştirildiğini ama kaza yüzünden bir daha yürüyemeyeceğini söyledi. Daha önce verdiği talimatlara uyulmasını hatırlatırcasına hepsine dik dik baktı.

O gece Farjan'ın kollarında yatan Fariba sordu, "Bu gençlerin fedai ve senin tabirinle Efendi'nin köleleri olduğu doğru mu, sevgilim?"

Farjan üzüntüyle başını salladı. "Doğru ama keşke olmasalardı. Bir gün ikisine birden veya teker teker gidip siyasi bir düşmanının canını almalarını ve bu arada kendi canlarını vermelerini emredebilir."

Fariba omzunu silkti. "Ne duygusuzluk. Bunlar sadece genç ve ikisi de zeki. Onlardan hoşlanmıyor musun?" diye sordu, doğrulup ona bakarak.

Farjan başıyla olumladı. "Fariba, sevgilim, bu çocuklar sadece kısa bir süre için bizimle birlikteler. Allah onları tanımamıza ve belki de yol göstermemize izin vermekle ikimize de lütfetti. Ne var ki Efendi çağırdığı zaman bizi bırakacaklar ve ben onlan tekrar görebilsem dahi sen göremeyeceksin. Onlar İsfahan'ın dünyasına ait değiller."

"O halde neden onları eğitiyorsun ve neden Ravan'a kızın gibi davranıyorsun, sevgilim?"

Farjan ona sevgiyle gülümsedi. "İşte burada beni yakaladın. Bunu ben de düşündüm ve aklıma Efendi'ye onları muhafızım olarak tutup tutamayacağımı sormak geldi. Tehlikeli bir zamanda yaşıyoruz ve bu ikisi yaptıkları işte çok ustalar. Efendinin bana izin verip vermeyeceğini bilmiyorum. Bu Allah'a kalmış. Bununla birlikte, Ravan ağabeyi ona kendi mevkisine uygun bir koca bulana kadar onunla kalacak. Ağabeyinin şu veya bu sultanla bir anlaşma yapabilmesi için yararlı olabilir."

Fariba için bu tuhaf bir şey değildi. Hayat buydu ve kendisi de Doktor'a bir hizmetkâr, bir odalık olarak gelmişti. Bir zamanlar evli ve karısını uzun süre önce kaybetmiş olan Farjan onu sevdiği için ismi dışında her yönden onu karısı mevkiine yükseltmişti. Kendisi bunu talep etmemişti ama zamanla bunun da olacağını biliyordu. Doktor hazır olunca onu her anlamda karısı yapacaktı.

Tekrar onun omzuna yattı. "Ravan yanımızda olduğu için çok şanslı olduğumuzu hissediyorum. O benim kızım gibi ve bizden ayrılacakları zaman geldiğinde onu çok özleyeceğim. Allah onları korusun" diye fısıldadı, uyuklamaya başlamış olan Farjan'a.

Eğer içtiğin kupa ve bastırdığın dudaklar
Her şey başladığında ve sonlandığında son buluyorsa – Evet;
O zaman hayal et ki sen bundan evvel neysen osun
Ve bundan sonra da daha azı olmayacaksın.

Ömer Hayyam

Bölüm 23

Yay

Ertesi gün Davud ve Hüseyin'le birlikte küçük bir grup halinde pazardan geçerek yay ustasını bulmak üzere yola çıktılar.

Küçük sokaklardan oluşan labirentin içlerine ilerlerken pazarın renkleri ve kokuları duyularına hücum etti. Küçük karanlık girintilerde kilimler üstünde veya açık çuvalların içinde, öbekler halinde sergilenen baharatlar iştah kabartıyordu ve değerli kumaşlarla ipekler iki genç kadın için çok cezbediciydi. Ravan'la Yasemin orada oyalanacaklardı ama grup yola devam etti. Hüseyin sadaka isteyen sokak çocuklarını eliyle uzaklaştırarak ve yanlarından geçtikleri dilencileri görmezden gelerek, kalabalık sokaklarda hiç şaşırmadan küçük gruba rehberlik ediyordu.

Sonunda, içinde ilerledikleri tünelin üstü kapalı olmayan bir sokağa açıldığı çok sessiz bir bölgeye geldiler. Hemen ileride morsalkımların ardına gizlenmiş bir kapı vardı. Hüseyin oraya yönelerek yumruğuyla kapıya vurdu. Kapının yukarısındaki bir ızgara açılarak bir yüz onlara baktı. Hüseyin ismini söyledi ve sürgüler gıcırtıyla çekilerek kapı açıldı.

Hüseyin karşısındaki iri yarı adamla konuşurken hepsi onun ardından içeri doluştu. Adam öne eğildi ve onları karanlık bir koridordan geçirerek küçük bir fıskiyeli çeşmenin, alçak, yapraklı

ağaçların ve yarımay biçiminde dizilmiş taş sıraların bulunduğu güneşlik bir alana çıkardı. Nazik ve sessiz hizmetkârlar hepsine şerbet sunduktan sonra grup yalnız bırakıldı.

Yasemin yol boyunca Talon'un etrafında dolaşıp durmuştu ve bu Talon'u hiç de sıkmamıştı ama fazla ilgili görünerek Ravan'ı incitmemeye kararlıydı. Öte yandan ona sanki zayıf ve çaresiz bir kadınmış gibi davranan Davud, Ravan'a karşı çok koruyucuydu. Talon, bu kızın bir adam öldürdüğünü ve eğer gerekirse bunu bir daha yapabileceğini bir bilse diye düşündü. Talon gülümseyerek bunu düşünürken Rıza dirseğiyle onu dürtüp Yasemin'e bakarak göz kırptı. Talon kıpkırmızı kesildi.

Evden uzun, rahat bir cübbe giymiş ve başına etkileyici bir sarık takmış olan tıknaz bir adam çıktı. İki soylu gence doğru ilerleyerek önlerinde eğildi ama yaranmaya çalışan bir tavrı yoktu. Gençler ayağa kalkarak adamla selamlaştılar. Sonra Hüseyin dört refakatçisine dönerek yaylarıyla ünlü bir kuzeyli olan adamı Şahab olarak tanıttı.

Hüseyin daha önce ona Talon'un bir yay almak istediğini söylediği için Şahab dikkatle Talon'u süzdü.

Nazik selamlaşmalar sona erdikten sonra adam *chador*larının arkasından gülümseyen bayanların önünde eğildi ve sonra işlerine koyuldular. Şahab ellerini çırptı ve binadan çeşitli boy ve tipte yaylar taşıyan birkaç işçisi çıktı. Talon'un ilgisi arttı. Bir hizmetkâr avluya, elli adım kadar uzağa küçük bir hedef koydu.

Şahab, Talon'un yanına gelerek bir mezurayla sağ kolunu ölçtü ve sonra adamlarına bir şey bağırdı. İçlerinden biri içeri koşarak bir başka yay getirdi. Şahab bunu Talon'a verdi ve dikkatle yayı tutmasını izledi.

Talon çok etkilenmişti. Bu önceki yayı da dâhil olmak üzere diğerlerinden daha büyük bir yaydı ve çok sağlamdı. Ortasında elle tutulan yerdeki cilalı ahşaba ustaca yedirilmiş olan boynuzdan yapılmıştı ve biraz büyük olsa da eline rahatça uyuyordu. Talon bunun çok pahalı olduğunu biliyordu.

Daha sonra Şahab küçük bir ok vererek Talon'u bunu bahçenin ucundaki küçük hedefe atmaya davet etti.

Herkes beklentiyle ona baktığı için Talon biraz utandı. Ama sonra boş vererek yayı sol koluyla kaldırıp oku yaya yerleştirdi. Oku bırakınca bir tıngırtı duyuldu ve ok hedefin merkezinin bir parmak kadar üstüne saplandı. Talon okun hemen hiç kavis almadığını fark etti. Muhteşem bir yaydı bu.

Herkesten beğeni mırıltıları yükseldi, Şahab bile takdirle homurdandı.

Sonra fiyat konusunda uzun ve dikkatli bir pazarlığa başladılar. Görüşme devam ederken hepsine çay ve tatlı çörekler ikram edildi. Yayı alacaklarına şüphe yoktu. Ancak eğer Şahab'ın teklifini kabul edip gitselerdi adam çok alınırdı.

Sonunda anlaşmaya vardılar, altınlar el değiştirdi ve herkes ayağa kalkıp vedalaşmaya başladı. Uzun uzadıya vedalaşırlarken genç soyluların Şahab'a saygılı davranmaları ve onu küçümsememeleri Talon için çok öğreticiydi.

Talon bir soru sormaya karar verdi. Şahab, El Tayyib isminde birini tanıyor muydu?

"Evet, onu tanıyorum" dedi Şahab, ihtiyatlı bir tavırla.

"Lütfen ona selamlarımızı söyleyin" dedi Ravan. "Nerede bulabiliriz onu?"

"Pazarda, *Hanım*. El Tayyib tanınan biridir; pazardakilere sorarak bulabilirsiniz" diye yanıtladı, yine ihtiyatlı bir tavırla. "Buraya gelmesi için ona haber yollamamı ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederiz" dedi Talon. "Sadece iyi dileklerimizi iletmek istedik."

* * *

O gece daha sonra Rıza odasına gelip kendini Talon'un yatağının üstüne atarak, "Talon, sen ve Yasemin ciddi misiniz?" diye sordu.

Talon ona keskin bir bakış attı. "Hayır. Neden sordun?"

"Çünkü dostum, deneyimli bir adama kulak ver. O seni istiyor."

Talon odada etrafına bakınıyormuş gibi yaparak, "Bu deneyimli adam da kim acaba?" diye sordu.

Rıza sıntı. "Benim herhalde. Kör müsün?"

"Saçmalık" diye bağırdı Talon, savunmaya geçerek.

"Hayır, saçmalık değil, dostum. Senin neyin var? O güzel bir kadın, dul ve elde edilmeye hazır. Kadınlara karşı sevgine ne oldu? Hani cenneti gösterdikleri zaman sana ne vermişlerdi?"

Talon gülerek homurdandı. "Sanki aklında hep tek bir şey var, Rıza!"

Rıza arkadaşının saflığıyla alay ederek, "Bence onun senden hoşlandığı ve ona yaklaşmanı, iyice yaklaşmanı istediği çok açık" dedi.

Talon arkadaşının sırtına sevgi dolu bir şaplak indirdi. "Rıza, yemin ederim ki ben gerçek bir kadınla birlikte oldum ama sen kafanda tek bir düşünce bırakan bir keçiyle veya başka bir yaratıkla birlikte olmuşsun. Bu günlerde sadece kadınları ve onlarla yatmayı düşünüyorsun."

Rıza iki elini cinsel organının üstüne koyarak güldü. "Hayır, ama Hamedan'dayken yeryüzündeki cennetin tadına baktım ve beni cennete göndermeden önce elimden geldiğince yeryüzünün tadını çıkarmak niyetindeyim."

O kadar komik bir duruşu vardı ki Talon da oturup onunla birlikte gülmek zorunda kaldı. Derse gitme zamanları gelmişti, onun için kalkıp derlenip toparlandılar ve kollarını birbirlerinin omzuna dolayarak odadan çıktılar.

"Unutma, Talon, bu gece kadın bulmaya pazara gidiyoruz. Giysileri olmadan nasıl göründüklerini hatırlıyor musun?"

Talon onun kolunu çimdikledi.

* * *

O gece Talon ve Rıza pazara gittiler. Talon bunu Rıza'yla aynı şeyi yapmak istemekten çok bir macera olduğu ve arkadaşının eve sağ salim döndüğünden emin olmak için yapıyordu.

Pazarın ana girişini hiç zorlanmadan buldular. Davud ve Hüseyin'le pazara geldiklerinde her ikisine de davetkâr görünen bir yerin gölgelerinin arasına süzüldüler.

Bu, üstünde sokağa açılan ızgaralı pencereler olan bir duvar-

dı ve orada iyi giyimli birkaç adamın öteki taraftaki kadınlarla konuştuğunu görmüşlerdi. Para verildikten sonra kapıyı açan bir adam vardı. Parayı veren sanki görünmekten utanıyormuş gibi içeri süzülmüştü.

Duvara gelince pencerelerin karanlık ve kapalı olduğunu gördüler. Hayal kırıklığına uğrayarak ve başka hangi yoldan girebileceklerini düşünerek öylece duruyorlardı ki gölgelerin arasından alçak bir ses kendilerine seslendi.

Hızla dönüp bıçaklarını çekerek gözlerini karanlığa diktiler. Belli belirsiz tanıdık gelen bir yumurcak ürkerek karanlıktan çıkıp önlerinde durdu.

"Sen yaylı Talon'sun" dedi, ürkmüş bir tavırla. Sonra dikkatle Rıza'ya bakarak başını salladı. "Sen de bıçaklı Rıza'sın."

Gençler dilleri tutularak ona bakakaldılar. Çocuk tahmin ettiklerinden biraz daha büyüktü, belki on dördündeydi.

"Sen de kimsin?" diye sordu, ikisi bir ağızdan.

"Ben Yusuf, El Tayyib'in yeğeniyim" dedi çocuk. "Yoldan bir arkadaşımın gelmesini bekliyordum. Burada ne yapıyorsunuz?" Duvara bakarak kıs kıs güldü. "Kadın mı arıyorsunuz?" diye sordu, pişmiş kelle gibi sırıtarak.

Rıza ona doğru bir adım attı. Oğlan geri çekildi.

Talon elini Rıza'nın koluna koydu. "El Tayyib'i görmek istedik, Yusuf. Onun için geldik. Burası son geldiğimizde hatırladığımız bir yer. Bizi ona götürebilir misin?"

Yusuf ikisine zeki gözlerle baktı. "Götürebilirim..." dedi, yüzünde şeytanca bir ifadeyle. Rıza ona küçük bir sikke fırlattı. "Götürebilirim" dedi, bu kez daha kesin bir sesle.

Daha sonra onların yanına gelince, gençlere kendisinin kervanın en arkasında keçilerle develere bakan oğlanlardan biri olduğunu söyledi. İki gence korkuyla karışık bir hayranlık duyduğu açıktı. Şimdi kendisinin de pazarın geri kalanı gibi hayatını günden güne kazanmaya çalışarak iki yakasını bir araya getirmeye çalıştığını açıkladı.

Talon'la Rıza oğlanı izlerken gittikçe daha çok hayat işareti görmeye başladılar ve çok geçmeden girişten çok uzakta, paza-

rın içlerinde, insanların yiyecek ve içecek hazırlayarak ortada dolandığı, iyi aydınlanmış bir dizi sokağa geldiler. Her yandan gelen kömür ateşinde kızaran tavuk ve sebze kokuları ağızlarını sulandırıyordu.

Sokaklar daha da gürültülü hale geldi ve biraz sonra çayhanelerde ve yiyecek büfelerinde keyfeden erkek, kadın ve çocuklardan oluşan bir kalabalığın arasına karıştılar. Ortam hareketli ve aydınlıktı. İnsanların çoğu ya tüccardı ya da pazarda çalışan adamlardı.

Daha önce karşılaştıkları o inanılmaz gürültünün yerini çömleklerin tıkırtısı, pişen etin cızırtısı, uzun bir iş gününden sonra keyif yapan insanların sohbet sesleri almıştı. Adamlar ateşleri körükleyip nargileler tüttürürken havayı kaplayan hafif dumandaki keskin haşiş kokusu açıkça fark ediliyordu.

Yusuf etraftaki hengâmeye ve gürültüye aldırmadan konuşmaya devam ediyordu. Onları sadece duvarda küçük bir delik gibi görünen ama yanına gelince yağ lambalarıyla iyice aydınlatılmış bir çayhane olduğunu gördükleri bir yere yöneltti ve hep beraber binanın içine girerek arka tarafına gittiler. Orada pek çok insan, yığılı halıların üstüne oturmuş çay veya tütün içiyordu. Talon'la Rıza birbirlerine baktılar. Böyle bir yer altı dünyası olduğunu bilmiyorlardı.

İçerden bir bağırtı geldi ve dönerek duman dolu, kalabalık odaya baktılar. Odanın arkasından birinin onlara el salladığını gördüler. Bu onları gördüğüne açıkça sevinen El Tayyib'ti. Onlara gelip kendisine katılmalarını işaret etti.

Yusuf etrafta oturan meraklı insanların ve pirinç tepsilerle konuklara çay ve çörek taşırken beceriyle aralardan sıyrılan hizmetkârların yanından geçerek onlara yol açtı.

El Tayyib iki genci sanki uzun zamandır görmediği kuzenleriymiş gibi selamladı. Ayağa kalkarak ikisine de sarılıp yanaklarından öptü ve bağırarak hoş geldiklerini söyledi. Yusuf yakına oturdu ve hiçbir şey söylemeden hepsini izlemeye koyuldu.

"İşte kervanı Luristanlı haydutlardan kurtaran iki genç bunlar" diye bağırdı. "Şunlara baksanıza. Hiç hayatınızda böyle ca-

niler gördünüz mü?" O kocaman kahkahalarından birini atarak onları yanına oturttu ve beraberindeki insanlarla tanıştırdı.

İçlerinden biri kervandaki bir baharat tüccanydı. Adam gençlere gülümseyerek başını salladı. "Hiçbir kayıp vermeden bizi buraya kadar getirdiler. İkinize de müteşekkirim. Eğer ihtiyacınız olursa gelip beni görün. Size *taroff* borcum var" dedi.

Diğerleri de El Tayyib'in tanıdığı pazarcılardı. El Tayyib, Talon'la Rıza'ya Zagros'tan geçerek ülkenin ta öbür ucundaki Dezful'a gidecek bir kervan için pazarlık yapmakla meşgul olduğunu söyledi. Bu adamlar bu işi halletmesine yardım ediyorlardı. Çay ısmarladı ve hepsi rahat minderlerin üstüne oturdular.

Talon kimsenin onlara pazarda ne işleri olduğunu sormadığına dikkat etti. Bu sorunun daha sonra, hepsi gevşediği zaman geleceğini tahmin ediyordu. Sorulduğunda uygun bir yanıt vermek için düşünüp duruyordu. Bunun sudan bir yanıt olacağını biliyordu ve ağzı iyi laf yapan Rıza'nın iyi bir bahane bulmasını umuyordu.

Havada tanıdık bir koku vardı. Bu kokuyu son kez Alamut'ta duymuştu. Kasıklarında gittikçe kuvvetlenen bir duyguyla bunun ne olduğunu hatırladı – cennete göz atmalarının başlangıcı, onu çıplak bir odadan içinde uyandığı cennetin lüksüne ve ona hizmet eden kadına götüren duman. İrkilerek dalgınlığından sıyrıldı.

Rıza, El Tayyib'le konuşuyordu. "Bu kervan Dezful'dan sonra Bağdat'a mı gidecek?" diye sordu, masum bir tavırla.

El Tayyib bulanık gözlerle ona baktı. Talon'un hatırladığı o garip nesneyi tüttürüyordu.

"Dezful'dan güneye gidecek. Gel gelelim, batıya giden başka kervanlar da var" dedi, çok yavaşça. "Bunun için mi geldiniz? Bana bunu sormak için mi?"

Rıza ona gülümsedi. "El Tayyib, bir aydan uzun bir süredir İsfahan'dayız. Gelip seni ziyaret etmemek kabalık olmaz mıydı?"

"O kadınların evinin önünde duruyorlardı" diye yumurtladı Yusuf.

Şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra El Tayyib kahkahalarla sar-

sılmaya başladı. "Rıza, beni neredeyse ikna etmiştin" diye bağırdı.

İki genç utançtan kıpkırmızı kesildi. Rıza, Yusuf'un boğazını daha önce kesmiş olmayı dilerken Talon yerin dibine geçmişti.

El Tayyib gözlerindeki yaşları silerek neşeyle homurdandı. "Bunu bilmeliydim. Siz iki abazan keçi Doktor'un o güzel yeğeniyle bir şey yapamıyorsunuz, onun için İsfahan fahişelerini düzmek için buraya geldiniz." Tekrar bir gülme krizine girerek gözlerini kolunun yeniyle kuruladı.

Diğer adamlar da aynı şekilde eğlenerek pis pis sırıtıyor, hiçbiri şaşırmış görünmüyordu.

Talon bozuntuya vermeden umarsız bir gülümsemeyle, "Rıza bugünlerde o kadar çaresiz ki atlara bakmaya başladı, El Tayyib" dedi, ellerini iki yana açarak.

Rıza utanmadan adamlara gülümsedi.

El Tayyib ve yanındakiler yine bir gülme krizine girdiler. Talon'la Rıza da rahatlayarak onlara katıldı. Görünüşe göre kimse şaşırmamış veya alınmamıştı.

"Neden bunu baştan söylemediniz?" diye sordu El Tayyib, gözlerini silerek.

"Çünkü seni gördüğümüze sevindik, Ağa. Ama buraya kadın bulabilir miyiz diye bakmaya geldik" diye yanıtladı Rıza.

"Bu konuda neler yapabileceğimize bakarız" dedi El Tayyib.

Gençler, özellikle Talon çok daha hararetli bir şekilde, bunun artık gerekli olmadığını söyleyerek bir ağızdan karşı çıktılar. Faydası yoktu. El Tayyib ikisinin hayal kırıklığına uğramamasını sağlamaya karar vermişti. Yusuf'a döndü. "Onları Benjamin Asad'ın evine götürerek, duvardan ayrıldığın için kaybettiğin sikkeyi kazanabilirsin. Onları oraya götür ve bu iki kahramanımıza en iyi kızlarını vermelerini söyle."

Yusuf hızla ayağa kalktı. "Amca, onları sana getirmem için bana para verdiler, onun için bu gece biraz param var."

Talon oğlanın kolunu tuttu. "Eğer işimiz bittiğinde bizi bu kalabalıktan çıkartırsan bizden daha çok para alırsın."

El Tayyib yeniden güldü. "Haklısın, Talon. Eve dönebilmelisiniz tabii. Yusuf yardım eder."

Mahcup gençler yeni tanıştıkları adamlara iyi geceler dilediler ve kendilerini pek çaresiz hissederek pis pis sırıtan Yusuf'un arkasına takılırken, arkalarından El Tayyib'in gürleyen kahkahası duyuldu. "Kendinizi özletmeyin. Bir dahaki sefere o güzel kızı da yanınızda getirin" diye seslendi.

Gençler adeta koşan Yusuf'a yetişmek için acele ettiler. Yusuf onları başka bir karanlık girişe getirerek ağır tahta kapıya vurdu. Bir ızgara çekilerek açıldı ve aksi bir ses ne istediklerini sordu. Yusuf kendilerini El Tayyib'in gönderdiğini ve içeri almalarını söyledi.

Epey bir homurtudan sonra kapı açıldı ve içeri alındılar. Dosdoğru duvarların kenarlarında saksıda bitkilerin sıralandığı küçük bir avluya girdiler. Burası bitkilerin arasına, bir mahremiyet duygusu vererek sıraların konulduğu hoş bir yerdi.

Yusuf gençlere beklemelerini söyleyerek, hizmetkârla birlikte avlunun diğer ucundaki eve gitti. Talon kendini çok rahatsız hissetmeye başlamıştı. Yaklaşan karşılaşmayı dört gözle beklediği açıkça belli olan Rıza ise asabi bir şekilde avluyu arşınlıyordu. Öte yandan Talon eğer pazara geldikleri ortaya çıkarsa Ravan'a ne söyleyeceğini merak ediyordu. Asık suratla, Ravan'ın şu ya da bu şekilde bunu öğreneceğini ve o zaman ölü bir adam olacağını düşündü.

Bir süre sonra evden etine dolgun bir kadın çıkarak avluyu geçip onları selamladı. Uyuduğu belliydi ama yine de ağırbaşlılığını korudu. Onlara tercihlerini sordu; Rıza hevesle yanıtladı: genç, güzel ve ince. Talon yüzünü ekşiterek bunun hemen herkesi kapsadığını düşündü. Kadın gözlerinde soran bir bakışla ona döndü. Talon "Ben de aynısını istiyorum" der gibi başını salladı. Kadın onlara kendisini takip etmelerini işaret etti. Yusuf'a avluda kalması söylendi ve o da isteksizce itaat etti. Neler olacağını çok merak ediyordu.

Talon'la Rıza bir koridorda kadını takip ettikten sonra az aydınlanmış bir odaya geldiler. Kadın odada duvarın içindeki hücreleri göstererek birini Rıza'ya, diğerini de Talon'a işaret etti. Kadının para istememesine şaşırmışlardı.

Talon hücredeki platforma çıktı ve içerisini bir yağ lambasının aydınlattığını gördü. Yerde gerçekten büyük bir yatak ve alçak bir masa vardı. Perdeler içerisini ana odadan gizliyordu. Talon bağdaş kurarak yatağa oturup beklemeye başladı.

İlk kızın odaya girdiğini, birkaç fısıltının ardından kızın Riza'nın beklediği hücreye geçtiğini duydu. Alçak sesle mırıldanmalar, sonra kısa bir sessizlik ve ardından hışırtılar ve kıkırdamalar duyuldu. Kısa süre sonra bir hareket oldu ve hücresinin perdesi çekilip açıldı.

Pek genç ve çekici bir kız akışkan bir zarafetle yatağa çıkıp perdeyi ardından çekti. Talon ona baktı. Üstünde kalçasında ipek bir kuşakla bağlanmış, ince belini açıkta bırakan yarı saydam bir pantolon vardı. Göğüsleri örtülüydü ama diğer yerleri çıplaktı. Bileğine Talon'un dikkatini çeken ince bir altın ip bağlanmıştı. Ravan'ınki kadar güzel olmasa da ona pek davetkâr gelen uzun siyah saçları parlıyordu. Kız gözlerinde kocaman bir soruyla yatakta yanına gelirken Talon'un bütün duyuları ayağa kalktı.

Şimdi diğer hücreden cinsel dürtülerini harekete geçiren ufak çığlıklar ve gürültüler geliyordu. Kız usulca yanına kaydı ve sonra yavaşça göğüslerini kapatan uzun eşarbı çıkarttı.

Talon bir elini uzatarak onu durdurdu. Sonra parmağını dudaklarına götürerek fısıldadı. "Seni aşağılamayacağım zira çok güzelsin ve gördüğün gibi seni istiyorum."

Kız sessizce kıkırdadı ve elini Talon'un sertleşmiş olan pantolonunun üstüne koydu ama yüzünde kaygılı bir ifade belirdi. "Benden hoşlanmadın mı?" diye sordu, korkmuş görünerek.

Talon başını iki yana salladı. "Hayır, seni istediğimi görüyorsun ama başka birine sözüm var."

Kız bunu onaylar gibi gülümsedi. Üstüne eğilerek onu öptü ve "O zaman niye buradasın?" diye fısıldadı.

"Kimseye sözü olmayan arkadaşım için" diye yanıtladı Talon, kalbi küt küt atarak. Onunla sevişmeyi o kadar istiyordu ki duyduğu arzudan bedeni acı içindeydi.

"O zaman iyi bir adamsın. Bana ismini söyleyecek misin?" diye sordu kız ona fısıldayarak, çenesindeki yarayı okşarken.

"Talon."

Kız onu kendisine çekti. "Benimle biraz yat, Talon. Eğer istersen bana sahip olabilirsin. Benim adım Eşter ve Meşad'lıyım. İşimiz bitmiş gibi görünene kadar dışarı çıkamam, yoksa dayak yerim. Onlar işini bitirene kadar birlikte yatabilir miyiz?"

Talon onu kollarının arasına aldı ve yandaki gürültülü çifti dinleyip birbirlerine gülümserken kızın temiz saçlarını kokladı.

Gitme zamanı geldiğinde Talon ona bir gümüş verdi ve gözlerinin kocaman açıldığını görünce keyiflendi. Sonra tekrar parmaklarını dudağına koyarak alnından öptü.

Ama kız başını ellerinin arasına alarak onu dudağından öptü. "*Khoda Hafez*, Tanrı seni korusun" diye fısıldadı üzgün bir sesle. "Seni içimde hissetmek isterdim. Söz verdiğin kadın çok şanslı."

Talon gömleğinde gümüş sikkeler arayarak evin hanımına verdi. Kadın ona iyi ödeme yapılacağını söyledi. Rıza iyi zaman geçirdikleri ve bunu bilmesini istedikleri yanıtını verdi.

Yusuf uyandığında onları tepesinde dikilirken buldu. Esneyerek ayağa kalkıp gözlerini ovuşturduktan sonra onları pazarın ana girişine kadar götürdü. Orada zahmetleri için ona bir gümüş sikke verdiler, oğlan çok sevindi ve sonra eve doğru yola koyuldular. Sabahın erken saatlerinde eve vardılar.

Talon kollarındaki Eşter'i düşünerek ve onun Ravan olmasını arzulayarak yatağına gitti. Rüyasında sürekli ismini seslenerek yanına gelen ama hep parmaklarının arasından kayıp giden kadınlar gördü.

Ben bir testiye dökülen okyanusum,
Ben harfin noktasıyım;
Her bin yılda büyük bir adam kendini gösterir,
Ben çağımın büyük adamıyım!
Baba Tahir

Bölüm 24

Saldırı

Ertesi gün iki gencin uykusuz olduğuna dikkat eden olduysa da kimse nedenini sormadı. Talon sadece Ravan konuyu açarsa o geceyi anlatmaya karar vermişti. Ertesi sabah Ravan'la hoş zaman geçirdi ama *Chogan* talimine gidecekleri için fazla oyalanmadılar.

Rıza yorgun olmasına rağmen çok mutluydu ve Talon'a bir hafta içinde pazardaki eve tekrar gideceğini söyledi. Talon homurdandı, zira Eşter ismindeki kıza bir daha direnebileceğini sanmıyordu. Dün geceki zorlu bir sınavdı.

O akşam yemekten sonra Doktor içlerine bir endişe soktu. Yemek salonunda toplanmışlardı ve hizmetkârlar sofrayı kaldırmıştı. Rıza ile Talon satranç oynarken Doktor minderlere yaslanmış nargile içiyordu. Fariba onun yanında Ravan'la birlikte *tar*'ı hazırlıyordu ki Doktor başını kaldırıp sordu. "Biz ne kadar zamandır İsfahan'dayız?"

Herkes durup ona baktı.

Fariba hepsi adına yanıt verdi. "Aşağı yukarı altı haftadır, Doktor. Neden soruyorsun?"

Doktor sakalını çekiştirdi. "Çünkü şimdiye kadar bir şeyler duymalıydık. Hamedan'dan buraya altı hafta yol yaptık, altı haf-

tadır da İsfahan'dayız. Tam üç ay ve biliyorum ki bir haberci yanında refakatçileri olur ve hızlı yolculuk yaparsa Hamedan'dan İsfahan'a üç hafta içinde ulaşabilir. Neredeyse Nevroz geldi ve daha hiçbir şey duymadık."

"Belki de kış bizim düşündüğümüzden daha sert geçti, amca" dedi Rıza kibarca.

Doktor başını salladı ama pek içine sinmemişti. "Olabilir, Rıza. Dediğin gibi, kuzeyde kışların nasıl geçeceği önceden tahmin edilemez. Sadece biraz huzursuzum." Başını iki yana salladı. "Siz bana aldırmayın; ben sadece havadaki değişimi kemiklerinde hisseden bir ihtiyarım."

Ravan onun yanına giderek önünde diz çöktü. "Sen benim için bundan çok fazlasısın, amca. Sen benim ailem, bizim ailemiz oldun ve ben burada çok mutluyum. Bize güzel bir dünya yarattın ve burada olmayı seviyorum."

Talon'la Rıza da başlarını salladılar. Onlar da İsfahan'dan büyülenmişlerdi. En çılgın düşlerinde bile böyle bir yerde olmayı hayal etmemişlerdi ve bunu sağladığı için Doktor'a adeta tapıyorlardı.

"Muhtemelen haklısın, canım" dedi Fariba. "Hava değişecek ve bu yüzden kendini kötü hissediyor olabilirsin. Ben sana hepimizi neşelendirecek bir şeyler çalayım."

Bir saatten uzun süre onlara çaldı ve sonra parmaklarının ağrıdığından yakınarak çalmaya son verdi. Hepsi onun müziğine hayran oldukları için coşkuyla alkışladılar.

O gece yatmaya gitmeden evvel Ravan biraz konuşmak için Fariba'nın odasına gitti.

"Doktor sence neden ne kadar zamandır burada olduğumuzla ilgilendi?" diye sordu Ravan, Fariba'nın saçını açıp taramasına yardım ederken.

"Doktor bazen böyledir, tatlım. İçinde bir şeyin olması gerektiğini söyleyen bir tür zaman kaydedici vardır. Her zaman haklıdır. Ben yakında bir habercinin gelmesini bekliyorum." Ravan'a dönüp elini tuttu. "O zaman vedalaşmamız gerekecek, sevgili Ravan. Gitmek zorunda kaldığında çok üzüleceğim." Gözlerine yaşlar dolmuştu.

Ravan hemen yanıtladı, "Fariba'm, lütfen üzülme. Eminim biraz daha kalabiliriz. Bunu o kadar istiyorum ki, gençlerin de istediğini biliyorum." Fariba'ya sarıldı, o da ona sarılarak öptü.

* * *

O sabah da, gökyüzünün yağmur yüklü bulutlarla kaplı olması dışında, Doktor'un ev halkı için her sabah gibiydi. Doktor kahvaltıda bundan bahsetmeden duramadı.

"Bunu dün akşam söylemiş olabilirim "dedi, gözlerinde kendinden memnun bir pırıltıyla, "ama hava değişeceği zaman bu yaşlı kemikler asla yanılmaz."

Hepsi gülümsediler.

Fariba Doktor'un dizine vurdu. "Bugün evde kalmalısın. Hava her zamankinden serin, hem yağmur yağarsa ıslanırsın ve ağrıların tekrar başlar."

Diğerleri yağmur yağarsa ne yapacaklan konusunda kararsızdı ama eğer Doktor kalırsa satranç oynayabilir ve o eğlenceli hikâyelerini dinleyebilirlerdi.

Doktor başını iki yana salladı. "Hastalanmın birinin durumu hakkında bir rapor almak için okula gitmeliyim" dedi üzülerek.

Talon elini kaldırdı. "Mesele sadece raporsa ben gidebilirim, amca. Senin ıslandığını görmektense ben gitmeyi tercih ederim."

Farjan ona baktı. "Sadece bir rapor alınacak. Bunu benim için yapar mısın?"

Fariba gülümsedi. "Elbette, yapar. Teşekkür ederim, Talon. Ona iyice izah et de yolunu bulabilsin ve dosdoğru eve dönebilsin."

Böylece karar verildi ve Doktor meslektaşı Haddad'a bir not yazarken, Talon'la diğer iki genç kahvaltılarını bitirip yaklaşan *Chogan* karşılaşması hakkında konuşmaya daldılar. Hepsi de heyecanlıydı ve Davud'un takımının şampiyon olmasını umuyordu. Onun oyundaki ustalığına hayrandılar; o ve takımının iyi oynayacağını düşünüyorlardı.

Rıza, Talon'a Yasemin konusunda takılmadan duramayacaktı

ve Ravan da 'koruyucusuna' takılmanın tadını çıkartarak ona katıldı.

Tam Talon, Rıza'nın üstüne atılmak ve gülen arkadaşını cezalandırmak üzereyken Doktor odaya geri gelerek ona yazdığı notu verdi. Talon ayağa kalktı, "Geldiğin için teşekkür ederim, amca" dedi, "ben de tam bu ikisinin pek de hoş olmayacak biçimde icabına bakmak üzereydim."

Diğer ikisi bu nükteli espri karşısında sanki acı içindelermiş gibi tiz bir kahkaha atarak yanlarına düştüler. Doktor gençlere sevgiyle gülümsedi.

O sırada Fariba içeri girerek evde kalan ikisine, "Talon bu işe koşarken siz hiçbir şey yapmadan oturacağınızı sanmayın, çocuklarım" dedi. "Nevroz hazırlıklarında bana yardım edeceksiniz. Yeni yıla doğru bir şekilde başlamanın bizim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz. Bütün hizmetkârlara evi baştan aşağıya temizletiyorum ve hepinizin hazırlıklara katılıp yardım etmenizi bekliyorum. Dağlarda nasıl barbarca âdetleriniz olduğunu bilmiyorum ama burada bunu doğru bir şekilde yapacağız." Her zamanki gibi sert görünmeye çalışıyordu ama kimseyi kandıramadı.

Ravan, Talon'a anlamlı bir bakış atarak ayağa fırladı. "Yasemin'i görmek için durmak yok, Talon. Doğruca geri gel."

Talon kızmış gibi yaparak gözlerini ona dikti. Diğerleri güldüler. Herkes Yasemin'in Talon'a gönül verdiğini biliyordu.

Ravan gönülsüzce oturan Rıza'yı çekerek ayağa kaldırdı. "Gel, Rıza, bugün hiçbir şey yapmana izin yok. Benim yardımcım olacaksın." Rıza yüzünde acı çekiyormuş gibi sahte bir ifadeyle ayağa kalktı ve Talon'a çabuk geri gelmesini söyledi.

Talon, bunu yapma hakkını nadiren kullanan prensesin emirleriyle etrafta koşuşturan Rıza'yı düşünüp gülümseyerek yanlarından ayrıldı.

Cabbar'a atladı ve sonra iki yanı ağaçlıklı sokakta eşkin hızda ilerledi. Ağaçlar yaprak vermeye başlamış ve sokaklara içinden geçmenin keyif verdiği açık yeşil gölgeler düşürmüşlerdi. Ana sokaklarda ilerleyerek büyük köprüyü geçtiler. Karlar erime-

ye başladığı için su oldukça yükselmişti ve birkaç hafta içinde Romalıların tasarımı olan eski köprünün dayanıklılığını sınayarak nehri kenarına kadar dolduracaktı. Talon eşkin hızda ilerliyor, artık kendini bir parçası hissettiği şehirde etrafı seyrediyordu. İsfahan'ı çok sevmişti ve daha uzun kalabilmelerini umuyordu.

Sonra içeri girmesine izin verilmeden önce tıp okulunun kapısında biraz zaman geçirdi. Hastanedeki, ki burası öyleydi, verimli çalışmadan çok etkilendi. Her gün pek çok insan öğrenciler ve onların akıl hocası hekimler tarafından tedavi edilmek için bu kapıya geliyordu.

Talon, Farjan'ın ismini vererek ve hekim Haddad'la görüşmesini isteyen notunu göstererek içeri girdi. İçeri alındıktan sonra, aklında yapılacak başka işler olduğu belli, yılgın bir hastane görevlisi onu hekimlerin toplandığı bir alana götürdü. Orada adamlardan birinin önünde eğilip notu ona göstererek hekim Haddad'ı sordu. Adam nazik bir teşekkürle notu aldı. Uzun bir sakalı ve etkileyici bir sarığı olan bir başka adam notu okudu, sonra başını iki yana salladı ve Talon'a orada beklemesini işaret ederek kalkıp gitti.

Talon epey bekledi, bu arada hastaneye gelip gidenleri izleme imkânı buldu. Büyük bir alan kaplayan kemerli yürüyüş yollarında yataklarda yatan insanlar vardı. Bina hem eski, hem yeniydi; epey hareketli görünen ikinci bir katı vardı. Yataktaki hastalar çoğunlukla sabah serinliğinde uyuyor gibi görünüyordu. Kapalı ve tehditkâr gökyüzüne rağmen sakin ve huzurlu bir hava vardı.

Bazılarının yanında kaldırım taşlarının veya çimlerin üstüne oturmuş, alçak sesle konuşan arkadaşları veya akrabaları vardı. Her zaman orada olan dikkatsiz ziyaretçilerin kırıntılar bırakacağını bilen güvercinler tepede uçuşarak serçelerle rekabet ediyordu. İsfahan hekimleri portakal ağaçlarında cıvıldayan kuşların, serin havanın ve açık yatakhanelerin bir hastanın iyileşme şansını artırdığını düşünüyordu.

Hastane hizmetlileri oraya buraya koşuşturuyor gibi görünüyordu ama hemen önünde oturan sakallı yaşlı adamların etrafın-

da bir sakinlik halesi vardı. Talon onların hepsinin Doktor olduğunu tahmin etti ve huzurlarında olduğu için huşu duydu. Bunlar çok şey bilen, Farjan'ın meslektaşı olan büyük adamlardı, kendisiyse çok az şey biliyordu. Bunu düşünerek kendi içine çekildi ve pek kıt bilgi dağarcığını artırmak için izleyip gözlemeye karar verdi.

Ona saatler gibi gelen bir zaman sonra bir hademe seslenerek, onu hastalar ve yataklarla tıklım tıklım dolu olan açık koridorlardan birinden geçirdi. Merdivenleri çıkıp uzun bir koridordan daha geçtikten sonra bir kapıya geldiler. Hademe kapıyı çalınca içeri girmeleri söylendi. Talon hekim Haddad'ın elinde bir notla oturduğunu gördü.

"Doktorun bana gönderdiği haberci sen misin?" diye sordu.

Talon kibarca başını salladı.

"Bugün neden evde kalmaya karar verdi bilmiyorum. Ben ve pek çok meslektaşı buradayız."

"Bugün yağmur yağacak, *Efendi* Doktor, o da romatizması yüzünden evde kalmaya karar verdi.

"Evet, sanırım öyle. Her neyse, işte istediği rapor. Hepsini yazdım. Hadi git, genç adam." Talon'a mühürlü notu verdikten sonra gitmesi için elini salladı.

Talon eğilerek, "Allah sizi korusun, *Efendi*" diye mırıldandı. Hızla merdivenlerden inerek avluya çıktı. Orada bekleyen Cabbar'ı tutan ve ona su veren oğlana bir sikke fırlatarak kedi gibi eyere atladı. Hastaneden uzaklaştığına memnun bir halde eve doğru yola koyuldu.

Talon o sabah çıktığı kapıya geldi ve ancak içeri girdikten sonra bir şeylerin ters gittiğini kavradı.

Üstelik korkunç bir terslik olmalıydı bu.

Sessizlik, çığlıklar atarak uyarıyordu onu. Ne bir kuş sesi, ne bir insan sesi, ne de toynak sesi duyuluyordu, etrafta sadece sineklerin hafif vızıltısı vardı. Talon'un ensesindeki tüyler diken diken oldu ve bütün bedeni alarma geçerek kaskatı kesildi.

Ahırların girişine geldiği zaman baş seyis Butrus'u ahır avlusunun taşları üstünde bir kan gölünün ortasında yüzükoyun ya-

tar halde buldu. Yaraların etrafında sinekler uçuşuyor ve bedeninin etrafındaki kan birikintisi katılaşıyordu. Ahırların daha yakınında kapılardan birinden dışarı uzanmış bir ayak gördü ve bunun oğlanlardan birine ait olduğunu anladı.

Ona saldıracak kimse olmadığından emin olmak için bütün duyularını açarak hızla etrafa göz attıktan sonra atından indi ve kanın kokusundan geri çekilen Cabbar'ı orada bıraktı. Bıçağını çekerek sessizce eve koştu. Kapıya geldi, dinledi ve loş kapı aralığından içeri süzüldü.

Hemen içerde başka bir cesede takılarak neredeyse düşecekti. Bu çamaşırlarını yıkayan kadındı. Ona şöyle bir göz attı ve içinde gittikçe artan bir panik duygusuyla cesaretini toplayıp hızla ve sessizce ana avluya koştu.

Kalbinin küt küt attığını duyabiliyordu.

Orada yere yığılmış yatan başka hizmetkârlar vardı. Çoğu karşı koymaya çalışmış, ancak bıçak veya kılıç darbeleriyle ölmüşlerdi. Sütunlara ve çini zemine sıçrayan kan berbat kokuyordu. Talon henüz ses çıkarmaya cesaret edemiyordu; karanlık köşelerde onu bekleyen başkaları olabilirdi.

Hızla çalışan zihninde bunu kimin yaptığına dair hiç kuşku yoktu. Ahmet veya Araş onları bulmuştu. İşler korkunç bir şekilde ters gitmiş ve haberci yakalanmıştı. Ravan, Rıza, Fariba veya Doktor'a dair herhangi bir işaret görmek için çaresizce etrafı taradı. Hiçbir şey görmedi. Sessizce yemek odasından geçerken erkek hizmetkârlardan birini boğazı kesilmiş, kolları iki yana açılmış, kanlı yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesiyle gözlerini tavana dikmiş halde buldu. Talon yine de durup oyalanmadı. İçinde kurşun gibi ağır bir duyguyla bacaklarını onu yukarıda Farjan'la Fariba'nın odasına taşımaya zorladı.

Onları orada buldu. Doktor çalışma odasının girişinde, kanlı bezlerin içinde yatıyordu. Onu bırakmadan önce öldüğünden iyice emin olmuşlardı. Talon'un acı dolu bakışı sevgili akıl hocasından, diğer odanın cilalı zemininde yatan hareketsiz bedene kaydı. Yüzü donmuş, soğuk bir maske gibiydi. İçi burkuluyordu, az kalsın midesindekilerin hepsini çıkaracaktı ama Fariba'nın bir

kan gölü içinde yattığı yere doğru birkaç metre ilerlemeye zorladı kendini. Uzun zamandır ilk kez dua ederek diz çöküp kadının üstüne eğilince ufacık bir hareket görmüş gibi geldi. Evet, işte, bir kez daha! Fariba hareket ediyordu.

Talon nereden bıçaklandığını görmeye çalışarak ona iyice yaklaştı. Kadını biraz kaldırınca kansız dudaklarının arasından bir inilti çıktı. Tam sağ göğsünün altında, sol tarafta bıçağın girdiği yeri buldu; yara hâlâ kanıyordu. Yatak çarşafından yırttığı bir parça bezle kanamayı durdurmaya çalışırken, bütün gücüyle Doktor'un kervandayken bu tür yaraların bakımı hakkında öğretiklerini hatırlamaya çalışıyordu.

Fariba gözlerini açarak donuk gözlerle baktı. Sığ nefes alıyordu ve hareket etmek çok acı veriyor gibiydi.

"Fariba" diye fısıldadı. "Benim, Talon. Gittiler. Bana neler olduğunu söyleyebilir misin? Ravan nerede?"

Fariba'nın gözleri ona odaklandı, sonra titreyen elini onun koluna koydu. "Ah, Talon. Geldiler ve onu alıp götürdüler."

Talon yanıtı bilmesine rağmen dayanamadı. "Kim?"

"Ahmet isminde biri adamlarıyla birlikte geldi ve Farjan'ı öldürdükten sonra onu alıp götürdü." Gözlerinden boşalan yaşlar, yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Talon onu kaldırıp usulca yatağın üstüne koydu. Ne kadar hafif, diye geçirdi aklından. Yarası konusunda bir şeyler yapması gerektiğine, yoksa onun kısa sürede öleceğine karar verdi. Etrafta su aradı ve yatağın yanındaki ibriklerden birinde buldu.

Temiz bir bezi ıslattı ve bluzunu yırtıp açarak gövdesinin sağ tarafını ortaya çıkardı. Yara hemen göğüsün altında, kaburgaların arasındaydı. Bu tür yaralar hakkında hiçbir şey bilmeyen Talon hâlâ kanadığı için yaranın derin olduğunu tahmin etti ama kan fışkırmıyordu, onun için hayati bir organının zarar görmediğini umut etti. Sabırsızlığına ve panik duygusuna hâkim olmaya çalışarak, hafif ve dikkatli hareketlerle yarayı temizledi. Hemen fırlayıp Ahmet'i bulmak ve onu oracıkta öldürmek istemesine rağmen, Fariba'yı şimdi yalnız bırakamazdı.

Kadının yarasına odaklandı. Pamuklu yatak çarşafından yırt-

tığı uzun bir şeritle yarasını sıkıca sardı. Sonra onu rahatça yatırdı. Kadının koruyucusu ve sevgilisi için yas tutmasını dilemek dışında hiçbir şey yapamazdı. Sonunda Fariba uyudu veya bayıldı, Talon hangisi olduğundan emin değildi ama üstünü bulduğu kalın battaniyelerle iyice örttü.

Ağır adımlarla Doktor'un cesedine doğru gitti ve onu bir başka yatak odasına taşıyarak büyük bir dikkatle yatağın üstüne sırtüstü yatırdı. Sevdiği adamın yarı açık gözlerini kapattı. Soğuk yanağını öptü ve İsfahan'daki hayatının nasıl mahvolduğunu kavrayarak acı gözyaşları dökmeye başladı.

Bir dua okuyarak Farjan'ı Allah'a emanet etti. Talon onun bu dünyada yaptığı bütün iyi işler için onur ve şefkatle kabul edilmesini diledi. Jean'ın bu hareketini onaylayacağını hissetti. Gerçekten bir yerde karşılaşıp birlikte satranç oynamalarını umut etti. Yüreği sanki göğsünü yırtacakmış gibiydi, acısı o kadar fazlaydı.

Sonunda, Fariba'ya bakmaya gitti. Uyuyordu, bir yağ lambasını yakarak yanına koydu. Onu bulmaya geldiklerinde, ki bundan emindi, daha iyi silahlanmış olmak için odasına kılıcını almaya gitti. Tam odasından çıkıp evin ön tarafına gidiyordu ki bağırtılar duydu ve bunların kim olduğunu görmeyi bekleyerek, yerinde taş kesilip dikkatle dinledi. Dışarıdan atların toynak sesleri, sonra dizgin ve metal sesleri ve bağıran insanlar duyuldu. Talon kim olursa olsun bu mütecavizlerle ölümüne savaşmaya hazırlanarak kılıcını çekip hızla alt kata indi.

Az kalsın kılıcını çekmiş ana koridoru geçmekte olan Davud'la çarpışıyordu. İki genç durup birbirlerine bakakaldılar. Bunu izleyen kısa sessizlikte diğer adamlar Davud'un arkasında toplandılar.

"Talon" dedi Davud, adeta bağırarak, "ne oldu? Ravan nerede? Kim yaptı bunu? Tanrı adına, bu zulmün intikamını almalıyız!" Yumuşak yüz hatları öfke ve kaygıyla kırışmıştı.

"Ben de sana aynı soruyu sorayım, Davud. Buraya gelmek nereden geldi aklına?"

"Buradaki hizmetkârlardan biri kaçıp bizim eve geldi. Sizin arkadaşınız olduğumuzu biliyordu."

Talon kılıcını indirdi. "Benimle gel" dedi kısaca. "Hayır... ötekilere ya burada kalmalarını ya da etrafta hâlâ yaşayan biri olup olmadığını kontrol etmelerini söyle."

Diğerleri yayılarak evi kontrol etmeye başladılar. Hepsi silahlı ve dövüşmeye hazırdı.

Talon topuklarının üstünde dönerek, peşinde Davud'la birlikte odadan çıktı. Tek söz etmeden onu yukan kattaki Doktor'un dairesine götürdü. İçeri girmeden hemen önce parmağını dudağına götürüp sessiz olmasını işaret ederek onu Fariba'nın odasına soktu.

Artık ikindi vaktiydi ve hafif bir yağmur başladığı için oda loştu. Odadaki tek neşeli şey yanan yağ lambasıydı. Fariba ölü gibi bembeyazdı ve hareketsizdi. Talon korkunç bir an boyunca onun öldüğünü düşündü, ancak yatağa yaklaştığında kadın gözlerini açtı.

Talon onun üzerine eğildi. "Fariba teyze, Davud yanımda; adamlarını da yanında getirdi. Artık güvendesin."

Fariba dermansızca gülümsedi. "Ah, Talon'um, o insanlar varken kimse güvende değil."

Talon afallamış Davud'a döndü. "Kötü durumda olduğunu görüyorsun. Onu bıçakla sağ tarafından yaralamışlar. Yaranın ne kadar derin olduğunu bilmiyorum ama onu tıp okuluna, Doktor Haddad'a götürmeliyiz. Farjan'ın arkadaşı. Onunla bugün görüştüm."

Davud önce Fariba'ya, sonra Talon'a baktı. "Ya Doktor? O yardım edemez mi?"

Talon onu başıyla çağırarak Farjan'ın yattığı odaya götürdü.

"Doktor burada yatıyor, dostum. Onu da diğerleriyle birlikte öldürmüşler. Fariba ölmediği için şanslıyız ama sanırım o ölmüş olmayı diliyordur."

Davud kederle içini çekti. "Bunu onlara kim yaptı? Talon, sen biliyor musun? Kim o? Ravan'ı nereye götürdüler, yoksa o da mı?.." Soru havada asılı kaldı.

Talon da ona kederle baktı. "Bilmiyorum, Davud. Ama bunu kimin yaptığını biliyorum ve şunu da biliyorum: benim işimi de

bitirmek için geri gelecekler, sonra Ravan'ı ve eğer hâlâ yaşıyorsa, Rıza'yı da öldürecekler."

Acısı o kadar belliydi ki Davud kendini toparladı. "Geri gelmemelerini sağlamalıyız. İlk iş bu. İkincisi, dediğin gibi, Fariba'ya yardım etmek zorundayız. Adamlarıma onu hemen tıp okuluna götürmelerini emredeceğim. Hareket etmesi iyi olur mu?"

"Bilmiyorum ama burada kalırsa ölüm tehlikesi devam eder ve Tanrı bile onu kurtaramaz. Onu hareket ettirmekten başka seçeneğimiz yok."

Davud başıyla onayladı. "Ben hallederim. Sonra bir açıklama istiyorum, dostum. Bana anlatılarından çok daha fazlasını biliyorsun."

Talon başını salladı. "Sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım."

Davud sözünü yerine getirdi. Hemen aşağıya koşup, durumun aciliyetinin açıklanmasına ihtiyaç duymayan adamlarına emirler yağdırdı. Adamlar Fariba'yı nazikçe tutarak aşağıya, ahırlarda buldukları, genellikle ata binen Doktor'un nadiren kullandığı tahtırevanına taşıyarak minderlerin üstüne yerleştirdiler. Talon ve Davud hep yanlarındaydı. Fariba dermansızca Talon'dan onunla gelmesini istedi ama Talon hayır dedi. Acele etmesi ve Ravan'la Rıza'yı bulması gerekiyordu ve zaman altın değerindeydi.

Fariba anlayarak elini uzattı. "Talon, lütfen buraya canlı olarak geri dön" diye yalvardı.

Talon yanaklarından yaşlar süzülerek geri geleceğine söz verdi ve adamlara gitmeleri için işaret etmeden önce kadının elini sıktı. Kalabalık bir muhafız grubuyla ayrıldılar. Onlar giderken daha çok adam geliyordu; bunlar Davud'un babası için çalışan ve oğluna ve emirlerine sadık olan adamlardı.

Hizmetkârların cesetlerini topladılar, bahçede başka ceset aradılar ve çalıların ardında bahçıvanlann ölüsünü buldular.

Ravan ve Rıza'dan iz yoktu.

Talon başını salladı. Bunu bekliyordu. Rıza'nınki uzun, yavaş bir ölüm olacaktı; Ravan'ı da o kadar kötü bir son bekliyordu.

Orada olup onu ve Doktor'u koruyamadığı için kendine lanet okudu. En azından burada hayatta kalıp koca İsfahan'da nerede olabileceklerini merak etmek yerine savaşarak ölürdü.

Davud adamlarıyla konuştuktan sonra yanına geldi. "Bana bu korkunç durum hakkında bütün bildiklerini anlat, Talon. Neler oluyor?" diye sordu, sert bir sesle.

Talon o kadar mutlu zaman geçirdiği çeşmeye doğru ilerledi ve havuzun yanına oturdu. Kendini yorgun hissediyordu. Davud arkasından gelerek karşısına dikildi. Talon başını kaldınp sordu, "Elburz'lu Nazirit İsmaililer hakkında ne biliyorsun?"

Yeni arkadaşının beti benzi attı. "Onlar lanetlidir; vicdansız katillerdir. Onlar kutsallığa karşı bir küfürdür, herkes onlardan korkar ve onlara lanet okur. Lütfen bana bunu onların yaptığını söyleme."

Talon başıyla onayladı. "Şimdi sana söyleyeceklerimi hiç kimseye söylemeyeceğine Tanrı'nın önünde söz vermeni istiyorum."

Davud ona baktı. "Neden Tanrı'nın önünde yemin etmem gerekiyor?"

"Çünkü eğer etmezsen bunu tek başıma yapacağım ve sen hiçbir zaman daha fazlasını öğrenemeyeceksin" dedi Talon uysal bir tavırla ama söylediğinde ciddi olduğu belliydi.

Davud yere bakarak ayaklarını oynattı. "Seni tanıyalı uzun zaman olmadı ama dürüst ve güvenilir olduğunu gördüm. Tanrı'nın önünde bana söyleyeceklerini kimseye söylemeyeceğime yemin ederim, eğer yalan söylüyorsam beni çarpsın."

Böylece Talon ona her şeyi, kendinin ve Rıza'nın kim olduğunu, Ravan'ın kim olduğunu anlattı. O yağmurlu öğleden sonra Davud'a Ağa Han'ın amcası Araş Han tarafından ihanete uğradığını öğrenerek nasıl kaçtıklannı ve Ahmet ismindeki oğlunun bunu bir şekilde öğrenmiş olması gerektiğini anlattı; belki de Farjan'ın habercisi Abbas'ı yakalamıştı. Her halükârda, Ahmet burada İsfahan'daydı ve ilk intikamını Doktor'dan almıştı. Diğer ikisini de korkunç bir şekilde öldürmesi sadece bir zaman meselesiydi.

"Bu adam pek az insanın olabileceği kadar gaddar biri ve Rıza bu dünyayı terk etmeden önce ona çok acı çektireceklerdir."

Duyduğu hikâyeden dehşete düşen ve Talon'a sanki bir yabancıymış gibi yepyeni bir gözle bakan Davud, "Ya Ravan?" diye fısıldadı.

Talon ellerini iki yana açtı. "Ona göz koyduğu dışında, hiç bilmiyorum. Onu ya öldürür ya da esir alarak kuzeye götürür."

Davud bir yumruğunu diğer avucuna vurdu. "Bunu yapmasına izin veremeyiz, Talon. Bunu yapamayız!"

Talon umutsuz gözlerle ona baktı. "Ama onun İsfahan'da nerede olabileceğini bilmiyorum. Bu büyük bir şehir. Onları nasıl bulacağız?"

İkisi de arkadaşları için bir şey yapmak konusunda tamamen çaresiz oldukları düşüncesiyle savaşırken bir sessizlik oldu. Talon'un içinden bir çocuk gibi ağlamak geliyordu ve Davud'un da aynı durumda olduğunu tahmin etti.

Havuzun kenarına vurduğu yumruğu bir an havada asılı kaldı. Başını kaldırıp Davud'a bakarak yavaşça konuştu. "Yardım edebilecek bir kişi var... çok zayıf bir ihtimal ama olabilir..."

Davud heyecanla onu sarstı. "Kim, Talon? Kim?"

"Pazarda tanıdığım biri. Bu sadece bir ihtimal ama acele etmeliyiz."

Hızla avludan çıktılar. Davud adamlarına uyanık olmalarını ve orada buldukları herkesi yakalayıp onlar gelene kadar tutmalarını emretti. Yanlarına iki adam daha aldılar; onlar atlarına binerken Talon da Cabbar'ı sakinleştirdi ve dörtnala pazara doğru yola koyuldular.

* * *

El Tayyib, Yusuf koşarak yanına geldiğinde en sevdiği çayhaneye doğru yürüyordu. Nefes nefese kalmış oğlanın fısıldadıklarını duymak için eğildi. Adamın yüzüne endişe dolu bir ifade yerleşti, sonra koşar adımlarla çayhaneye yöneldi.

Orada Talon'u yanında daha önce görmediği biriyle kendini beklerken buldu. Talon tıpkı bir ölüye benziyordu; yüzü bembe-

yazdı ve tir tir titriyordu. Davud olarak tanıştırdığı yanındaki adam da ondan iyi durumda değildi. El Tayyib ikisine de aceleyle oturmalarını işaret ederek çay getirmeleri için ellerini çırptı ve daha fazla oyalanmadan Talon'a sordu, "Hayırdır? Neler oluyor? Buraya her zamanki gibi gelmedin sanırım." Kimse onun bu küçük şakasını fark edecek durumda değildi.

Talon kederli gözlerle ona baktı. "El Tayyib, buraya bana yardım edebileceğin umuduyla geldim. Doktor öldü, ağır yaralanan Fariba ölüm döşeğinde ve Ravan'la Rıza esir alındı."

El Tayyib soluğunu tuttu. "Ne dedin sen? Doktor öldü, diğerleri de esir mi? Sen neden bahsediyorsun, Allah aşkına?"

Davud, Talon'u dirseğiyle dürttü. "Belki bana anlattıklarını ona anlatırsan daha iyi anlar, Talon."

Talon başını sallayarak hikâyesini bir kez daha anlatmaya koyuldu, ancak kısa tuttu. El Tayyib başını salladı. Parçalar kendi tahminlerine uyuyordu. Talon pek çok noktayı atlamış olsa da neler olduğunu ve bu trajedinin nasıl meydana geldiğini pekâlâ anlayabiliyordu. Bu El Tayyib'in fedailerle ilk karşılaşması değildi.

Talon sessizliğe gömülünce, "Şimdi benden bu insanların nerede olduğunu bulmana yardım etmemi mi istiyorsun, Talon?" diye sordu.

Talon ve Davud aynı anda başlarını salladılar.

"Bu biraz zaman alacak ama bunu iyi Doktor için ve senin arkadaşlarının bana yardım ettiğiniz için yapacağım. Ama başaracağıma söz vermemem – sadece deneyeceğim. Allah'ın yardım ederse başarabiliriz."

Talon başını salladı. Uzanarak El Tayyib'in kolunu sıkıca tuttu, duyguları yüzünden açıkça anlaşılıyordu.

Yaşlıca adam rahatlatıcı şekilde eline vurdu. "Tanrı'ya bize yardım etmesi için dua etmeliyiz" dedi, boğuk bir sesle. "Yüreğinizi ferah tutun, genç dostlarım. Sizi nerede bulabilirim? Bu bir saatten çok daha uzun sürer."

Talon ona Doktor'un evini tarif etti. El Tayyib'e habercinin açık konuşmasını, zira muhafızların sinirlerinin gergin olacağını söyledi.

Sonra ayrıldılar. El Tayyib, Yusuf'u adamlarını bir araya toplaması için gönderirken iki genç, Doktor'un evine yollandılar. Vakit akşama yaklaşıyor ve pazardan ayrılırlarken yağmur yağmaya devam ediyordu. Talon gökyüzünün de Farjan için yas tuttuğunu düşündü.

Onlar yokken Davud'un babasının daha çok adamı gelmişti. Şimdi yanlarında yaklaşık yirmi kişi vardı. Bütün korumalar bahçedeydi ve hafif yağmura rağmen adamların hepsi tetikteydi. Efendilerinin oğlunun endişeli olduğunu görmüş, durumun ciddiyetini kavramışlardı.

Eve dönmelerinin üstünden çok geçmeden birkaç arkadaşıyla birlikte Hüseyin geldi. Doktorun evinde bir trajedi olduğu ve Davud'un oraya gittiği sözü yayılmıştı. Talon, Hüseyin'le arkadaşlarını buyur ederek, başka bir saldırı daha olabileceği için o an tek yapabileceklerinin tetikte durmak olduğunu, diğer yandan da El Tayyib'le adamlarından gelecek haberi beklemeleri gerektiğini söyledi. Hüseyin'in esmer yüzü öfkeyle buruştu. Talon bu adama güvenebileceğini biliyordu.

Davud alçak sesle Hüseyin'le konuşuyordu fakat söz verdiği için ona her şeyi anlatamıyor, sadece Talon'un Ravan'ın fidye için kaçırıldığını düşündüğünü ama şu anda bunu kimin yaptığını bilmediklerini söylüyordu. Bu Hüseyin için yeterliydi, arkadaşlarını alarak bekleyecek bir yer bulmaya gitti.

O akşam oturma odasındaki halının üstünde aceleyle hazırlanan yiyecekleri atıştıran grup çok ciddiydi. Talon dama vuran yağmurun sesini dinlerken azap içindeydi. Uzun yıllar önce kaçırıldığında bile böyle uyuşup donakaldığını hatırlamıyordu.

Davud onu neşelendirmeye çalışmadı. O da yaşadığı şoktan donakalmıştı. Gönlünü kaptırdığı o güzel kız herkesin nefret ederek uzak durduğu bir cemiyette bir prenses miydi? Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Öylesine ışık doluydu ki! Nasıl Tanrı'nın ışığından uzakta karanlık, canice bir hayat süren o cemiyete mensup olabilirdi? Fakat Talon'un her sözüne inanıyordu. Bu felaketin Talon'u mahvettiği çok açıktı. Davud, Ahmet ismindeki adamdan bahsederken Talon'un gözlerindeki bakışı hatırlayınca

ürperdi. Eğer onu bulurlarsa Talon'un merhamet göstereceğini sanmıyordu. Davud onu bulmalarını umdu. Adam merhameti hiç hak etmiyordu.

Yerinde duramayacak kadar huzursuz olan Talon dolanmaya başladı. Bu bekleyiş onu endişeden delirtiyordu; hayal gücü tam o anda Rıza'ya neler yapıyor olabilecekleriyle, Ahmet'in Ravan'a yapmayı tasarladığı ağza alınmaz şeyler arasında gidip geliyordu. O adamdan nasıl da nefret ediyordu. Tek bir isteği vardı, o da Tanrı'nın kendisine onu öldürme hakkını bahşetmesiydi.

* * *

Nefret ettiği adam o anda ikinci kata çıkıyordu. Ahmet'in nefretiyse Samiran'da başlamıştı. Zihni içinin intikam arzusuyla dolduğu âna geri gitti.

Samiran'daki zindana inmişti. İçerisi nemli ve soğuktu ve çok pis kokuyordu. Yürürlerken, adamlarının birinin elindeki meşalenin titreşen ışığı kaba yontulmuş taş duvarlara kocaman gölgeler düşürüyordu. Ahmet ona gösterilen hücrenin kapısına geldiği zaman burnunu buruşturdu. İdrar ve dışkı kokusu çok güçlüydü.

Hücrenin ortasındaki büyük bir ahşap masanın üstünde bir zamanlar bir adam olan bir enkaz yatıyordu; duvarlann içine oyulmuş raflara konulmuş yağ lambalarının donuk ışığında bile adamın çok fazla zamanının kalmadığı açıkça görülüyordu. Odadaki iki adamın üstü başı kan revan içindeydi.

"Ne söyledi?"

"Efendi'yi bulmak ve ona kız kardeşinin İsfahan'da olduğunu bildirmek için kuzeye gidiyormuş, *Efendi"* diye yanıtladı adamlardan biri.

"Başka?"

"Onu Doktor Farjan göndermiş ve İsfahan'da prensese o bakıyormuş."

Ahmet boylu boyunca uzanmış olan adama yaklaştı. Kanlı saçlarını tutup çekerek ölmekte olan adamı şiş gözkapaklarının arasından kendine bakmaya zorladı.

"Gerçekten Araş Han'a karşı gelebileceğini mi sandın?" diye sordu inanamayarak. "Ne zaman İsfahan'a doğru yola çıkmışlar?" diye sordu işkenceciye, hâlâ masadaki adama bakarak.

"İki ay önce yola çıktıklarını söyledi."

Ahmet kurbanın başını bırakınca kafası gürültüyle masaya vurdu. "Kurtulun bundan" dedi adamlarına. "Surların dışında bir yere gömün veya kurtlara bırakın. İstediğimizi aldık."

Bu korkunç işi adamlanna bırakarak hücreden çıktı. Eli cebindeki balmumu mührü tutuyordu. Ravan bunu bulmuş bu yüzden de kaleden kaçmıştı. Keyfi yerine gelmişti, babası bu haberi duyunca çok sevinecekti. Şimdi onları yakaladık, diye düşündü.

"Ravan, güzelim, sonunda benim olacaksın" dedi sevinçle. "O iki 'koruyucunun' derisini yüzerken yavaş yavaş ölmelerini izlettireceğim sana. O *ferengi*nin Tanrı'sına feryat ederek ölmesini zorla seyrettireceğim" dedi, sadistçe bir zevkle.

Ertesi gün bu haberi iletmesi için Alamut'a bir ulak göndermişti. Ahmet, Alamut'tan bir fedai grubu ile Samiran'dan da birkaç *Refik* alıp hızla İsfahan'a gidecekti. Şef, Samiran'a dönüp kalenin idaresini alacaktı. Kale komutanına güvenemezdi. Samiran'a mı geleceği, yoksa onunla Gazvin'de veya İsfahan'da mı buluşacağı babasına kalmıştı. Kendisi İsfahan'a gidecek ve Doktor Farjan'la üç kaçağın icabına bakacaktı. Oraya varması en az bir ay alırdı, onun için her günün değeri vardı.

Hamedan'a vardıklarında kaçaklann uzun zaman önce oradan ayrıldığını öğrendiler. Şaşkına dönen Ali ile Kerim, Ahmet'e onların Bağdat'a doğru gitmiş olmalan gerektiğini söylediler. Ahmet iki adamın yüzüne sert bir tokat atmış ve küçümseyerek kaçaklann İsfahan'da Doktor Farjan'ın yanında olduğunu söylemişti. İkisini de hemen oracıkta öldürecekti ama zamanı gelince onların icabına bakmayı babasına bırakmaya karar verdi.

Ahmet'le adamlan kaçaklann kaldığı evi kullanmışlardı ama sadece dehşet içindeki iki adam iyice azalan paralarıyla satın alabildikleri en iyi atları getirene kadar. Sonra son sürat yola koyularak, Zagros Dağları'nın doğu yamacındaki geçitlerden geçip engebeli yollardan İsfahan'a doğru ilerlemişlerdi.

Geceler sonra Ahmet'le adamları İsfahan'a varmıştı. Kapıda durdurulmuşlar ama nöbetçilere rüşvet vererek kolayca içeri girmişlerdi. Fedailerle *Refik*lerden oluşan grup şehrin sessiz sokaklarından hızla geçerek, sokağın epey gerisinde, duvarlarla çevrili bir eve gelmişlerdi.

Mütevazı bir bölgede ama Doktor'un evinden biraz uzakta bulunan bu evin de kimsenin ilgilenmediği bir bahçesi vardı ve iki katlı, eski tarzda kerpiçten yapılmış olan ev haraptı. Duvarlar kalındı. Üst kat daha çok odaların olduğu açık bir balkon gibiydi, üstünde düz bir dam vardı ve odaların arkasındaki bir koridora evin içinden bir merdiven çıkıyordu.

Ahmet'le adamlan sessizce bahçeye girip atlarını büyük binanın arkasındaki kaba saba ahıra koymuşlardı. Orada yaşayan bekçi yağ lambalarını yakmıştı. Sonra adamlar büyük odaya doluşmuştu. Samiran'dan oraya yaptıkları uzun ve zor yolculuktan dolayı hepsi derbeder ve bitkindi.

Ahmet üst kata el koyup duvarlarla çevrili bahçeye ve girişine muhafızlar yerleştirmişti. Sonra ne kendisinin ne de adamlarının şehre geldiğinin fark edilmediğinden emin bir şekilde uyumuştu. Sabahleyin Doktor'un evini bulacaktı ve kendine çok yakında kuzeni Ravan'a o odada sahip olacağına söz verdi.

Adamları araştırma yapmışlar ve sinir bozucu iki günden sonra nihayet Doktor'un evini bulmuşlardı. Ahmet o evde olan biteni izlemeleri ve ona haber vermeleri için adamlarını etrafa yerleştirmişti.

Adamları ona üç gencin her gün grup halinde atlarıyla evden ayrılarak, şehir dışındaki geniş bir alana başkalarıyla *Chogan* oynamaya gittiklerini söylemişti. Her zaman öğleye kalmadan, bazen yanlarında başkalarıyla birlikte geri geliyor ve sonra ara sıra gençlerden birinin bir iş için dışarı çıkması dışında nadiren tekrar dışarı çıkıyorlardı. Adamlar görülmemeye dikkat etmişlerdi. Eğer kendilerini gösterirlerse gençlerin alarma geçeceğini biliyorlardı.

Ahmet gençler geri dönerken onlara yolda pusu kurmayı düşünmüş fakat herkesi yakalamak için tek şansı olacağına karar

vermişti. Doktor'u da cezalandırmak istediği için, gençler *Cho - g a n*'dan geri döndükleri zaman eve saldırmaya karar vermişti. İçeri girmek zor olmazdı. Kolayca alt edilecek bir hizmetkâr dışında kapıda nöbetçi yoktu. Adamları evdeki insanların üstüne hücum edip yollarına çıkan herkesi öldüreceklerdi.

Ahmet diğerlerini esir almak, Doktor'u da öldürmek istiyordu. Doktor İsmaililere ve dolayısıyla babasına ihanet etmişti; bunun cezası ölümden başka bir şey olamazdı.

Üç gün bekledikten sonra bir adamını Samiran'a geri göndermiş, babasına gençlerle Ravan'ı esir alacağını ve onlarla işini bitirdiği zaman Samiran'a yanına döneceğini iletmişti. Ahmet hiçbirini yanında götürmek niyetinde değildi, babasının da götürmesi gerektiğini düşündüğünü sanmıyordu.

* * *

Rıza bayıltıldıktan sonra bir iple bağlanmış, ardından bir çuval gibi eve taşınmıştı. Evin alt katında büyük bir sıranın üstüne atılıp, yeniden bağlanmış ve ayakları ancak yere değecek şekilde bileklerinden bir kancaya asılmıştı.

Rıza yüzüne çırpılan soğuk suyla uyanarak aldığı darbeden hâlâ ağrıyan yüzündeki ve alnına dökülen saçlarındaki suyu silkelemek için başını salladı. Ateş saçan gözlerle Ahmet'e baktı. "Seni pislik!" diye bağırdı. "Doktorla adamlarını neden öldürdün? Sana ne zarar verdi onlar?"

Ahmet yanıt olarak uzun adımlarla yanına yaklaşıp sertçe yüzüne bir tokat attı. Rıza'nın başı tokatın etkisiyle geriye savruldu ve sonra ağzından kan damladı.

"Seni hayatta bıraktığıma pişman olacaksın, seni hain" dedi Ahmet dişlerinin arasından, öfkesini zorlukla kontrol ederek. Bütün gücüyle Rıza'nın kaburgalarına bir yumruk attı. Soluğu kesilen Rıza'nın zincirleri sallandı. Kaburgalarının kırıldığını hissetti. Şimdi zor nefes alıyordu. Korkuyordu. Kendisine çok kötü işkence yapacaklarını biliyordu ama korkusunu onlara göstermemeye kararlıydı. Dişlerini gıcırdatarak kan tükürdü. Kasten veya tesadüfen tükürük Ahmet'in çizmesine geldi.

Ahmet o anda tamamen kontrolünü kaybetti. Bitkin düşene kadar karşısında asılı olan bedene tekmeler ve yumruklar indirdi. Bununla da yetinmeyerek odanın bir köşesindeki bir toprak testiyi alıp Rıza'ya fırlattı. Testi neredeyse bilinçsiz olan gencin sağ bacağının altına isabet etti. Odadaki herkes bacağın kırıldığını duydu ve kurbanın acı dolu çığlığı da bunu doğruladı. Her nedense bu Ahmet'i durdurdu.

Hızlı hızlı soluyarak, karşısında acıdan kıvranan Rıza'ya baktı. Diğer adamlar izlerken odada bir sessizlik oldu. Bunlar Ahmet'e sadık olan sert dağ adamlarıydı ama onlar bile onun öfkesinden korkuyordu. Ahmet hâlâ Rıza'ya dik dik bakarak yüzüne tükürüp kapıya yöneldi.

"Kızla işim bittiği zaman geri geleceğim" dedi, sinirle adamlarına. "Onu uyanık tutun."

Sert adımlarla odadan çıkarak, yukarı katta adamlarının Ravan'ı koydukları yere geldi. Odaya girince onu elleri tekerlekli bir yatağın bacaklarına bağlanmış halde yerde otururken buldu. Kız hem Doktor'un evindeki mücadeleden hem de ipleriyle uğraşmaktan bitap düşmüştü.

Gözyaşlarıyla yol yol olmuş yüzünü kaldırarak adama yiyecekmiş gibi baktı.

"Beni esir tutmaya hiç hakkın yok, Ahmet. Ağabeyim bunu duyunca ölü bir adam olacaksın."

Ahmet yatağa yaklaşarak kızdan güvenli bir mesafede durdu ve halının üstüne oturdu. Elinin mafsallarını ovaladı. "Seninle işim bittikten sonra ona bir şey söyleyeceğinden kuşkuluyum" dedi, tehlikeli bir soğukkanlılıkla.

Ravan sırtının ürperdiğini hissetti. Çığlığı duymuştu ve bunun Rıza'nın çığlığı olduğunu biliyordu. Her ikisinin de vurulup yere düştüğünü gördüğü Doktorla Fariba için ağladığı gibi onun için de ağlamıştı. Rıza onu korumak için, birkaç adamı yaralayıp öldürerek bir kaplan gibi savaşmıştı. Ama onu alt etmişler ve gözlerinin önünde yere sermişlerdi. Şimdi de tıpkı Ahmet'in Şah Rud'a giden ana geçidin yakınındaki köydeki talihsiz adama yaptığı gibi ona işkence ediyorlardı. Ravan Rıza'ya neler yapa-

caklarını düşünerek titremesini bastırmaya çalışırken Ahmet onu izliyordu.

Ahmet başarısından memnun bir şekilde ona bakıyordu. İşler hemen hemen tam planladıkları gibi gitmişti. Adamları bahçe duvarlarını aşarak akın etmiş ve hizmetkârların işini o kadar hızlı bitirmişlerdi ki eve girip üstlerine çullanmadan önce, Rıza ancak kadınlarla Doktor'u yukarı çıkaracak zamanı bulmuştu. Bu işte mide bulandıran tek pürüz saldırdıkları zaman Talon'un orada olmamasıydı.

Ahmet evi gözetleyen nöbetçiyi cezalandırmaya karar verdi. Şimdi onu bulmaları ve öldürmeleri gerekecekti. Buna yazık olacaktı, çünkü yararlı olabilirdi. Gel gelelim, şimdi Ahmet kızla beraber bu odadaydı. Ne güzellikti ama. Kızdığı ve korktuğu zaman daha güzel görünüyordu. Şimdi korkmuyorsa da yakında korkacaktı, Ahmet kendi kendine söz verdi.

Ona ne kadar çaresiz durumda olduğunu göstermek istiyordu. Gülümseyerek kuşağında sakladığı balmumu mührü çıkartıp ona gösterdi. Kızın tepkisinden hayal kırıklığına uğramadı. Ravan ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalışsa da gözleri dehşet ve şaşkınlıkla açıldı. Ahmet kızın mührü tanıdığını biliyordu. "Senin ve iyi Doktor'un yazdığı mektuplar da bende. Bunları nasıl ele geçirdiğimi bilmek ister misin?"

Ravan ona nefretle baktı. "Genellikle yaptığın gibi zavallı adamı boğazlamışsındır" dedi, dişlerinin arasından.

Ahmet gülümseyerek başını salladı ve sohbet ediyormuş gibi bir tavırla, "Evet, haklısın" dedi, "her şeyi inkâr etmek için çok uğraştı ama hakkından gelmek uzun sürmedi. Babam bana bu işi iyi öğretti. Galiba Rıza'yla daha kolay olur. Ne de olsa o daha bir oğlan çocuğu."

"O senin olup olacağından çok daha erkektir" diye karşılık verdi Ravan öfkeyle.

"Eh, kuzenim, bunu işimiz bitmeden önce öğreneceksin" dedi Ahmet, gözlerinde arzulu bir bakışla.

Ravan tiksintiyle başını çevirdi. Aslında, ne kadar korktuğunu gözlerinden okumasını istemediği için çevirmişti başını.

"Kiminle başlayacağımı gerçekten bilmiyorum" dedi, düşünür gibi. "Önce oğlanı mı halledeyim, yoksa seninle mi başlayayım?" Kendi kendine güldü. "O kadar çok seçenek var ki, sevgili kuzenim. Başıma o kadar çok dert açtın ki galiba seni sona saklayacağım. Bunun uzun bir gece olmasını istiyorum."

Ona doğru ilerledi ve Ravan'ın tepki vermesine fırsat kalmadan bacaklarının üstüne oturarak onu yere mıhladı. Sonra öne eğilince nefesi kızın yüzüne vurdu. Ravan adamın dudağını öpmesinden kaçmak için nafile bir çabayla uzaklaşmaya çalıştı. Ahmet güçlü eliyle alt çenesini tuttu ve başını sertçe kendisine çevirerek gözlerinin içine baktı.

"Bu gecenin tadını çıkartsan iyi olur, sevgili kuzenim, çünkü bu bir erkeğin seni benim yapacağım gibi tanıyacağı son sefer olacak. Ardından öleceksin ve bunun hiç bir önemi kalmayacak."

Eli çenesini sıkıca tutarken, diğer eli bluzuna inerek beline kadar yırttı. Kızın göğüsleri ortaya çıktı, adam aç gözlerini göğsünde ve boynunda gezdirerek onu şehvetle süzdü.

Ravan ona vuramadığı için öfke ve yılgınlıkla inledi. Ahmet elini yüzünden çekerek göğsünü avuçlayıp sertçe sıktı. Kızın acıyla bağırması üstüne memnuniyetle güldü.

Yavaşça ayağa kalkarak yukardan ona sıntı. Ravan saçları önüne dökülerek, başı aşağıda acıyla mücadele etmeye çalışıyordu. Ahmet eğilip saçlarını tuttu ve başını arkaya çekerek yüzünü kaldırdı.

"Bir zamanlar prenses olabilirsin, güzelim ama bu gece benim fahişem olacaksın. Beni memnun et ki Rıza hızlı bir şekilde ölsün. Etmezsen canlı canlı ayaklarından başına kadar derisini yüzerim." Elini saçlarından çekince Ravan'ın başı düştü. "Söylediklerimi düşün" dedi, gitmek için dönerek. Ravan hiçbir şey söylemedi. Ahmet ona son bir bakış attı ve sonra bir şeyler yemek üzere çıktı. Bütün bu heyecan onu acıktırmıştı. Akşam eğlencesine başlamadan önce karnını doyurmak ve biraz şarap içmek istiyordu.

Ravan uzun süre kontrol edemeyeceğini bildiği hıçkırıklarını

bastırdı. Rıza'nın ve kendisinin hayatı için yalvarmamak için yapabildiği tek şey bu olmuştu. Ahmet onu dehşete düşürüyordu ve şimdi onlara vaat ettiği tek şey korkunç bir ölümdü.

"Ah, Talon, sana ihtiyacım olduğunda neredeydin? Şimdi neredesin? Allah'ım, beni veya Rıza'yı korumayacaksan eğer, ne olur onu koru" diye fısıldadı yüksek sesle.

Bağlarını çözmeye çalışarak, bir şekilde oradan çıkması, bir silah bulması ve kaçmaya çalışması gerektiğine karar verdi. Ama bağları çok sıkıydı ve neredeyse bileklerini kesmişti. Korkunç susamıştı. Doktorla Fariba'yı düşününce yaralı yüzünden gözyaşları süzülmeye başladı. Kendi dünyası onları da ezmişti ve kendini onların ölümlerinden sorumlu tutarak suçluyordu.

* * *

O sırada Talon, Davud ve adamlarıyla birlikte, atıyla önden yol gösteren El Tayyib'in peşinden hızla İsfahan'ın sokaklarında ilerliyordu. Haberci akşam erkenden Talon'u bulmaya gelmiş ve kendisini El Tayyib'in gönderdiğine ikna edene kadar düşmanca görünen bir grup adam tarafından etrafı sarılmıştı.

Talon derhal Davud'la pazara gitmiş ve orada El Tayyib temkinli bir umutla onlara şehrin dilencilerinin genellikle boş olan bir evin şimdi çok faal olduğunu fark ettiklerini söylemişti. Bir hafta kadar önce kalabalık bir grup adam gelmişti ve sonra bazıları onların o gün yağmurda iki kişiyle birlikte geri döndüğüne dikkat etmişti.

Talon onların İsmaili olduğuna ikna oldu. "Gidip kim olduklarına bakmalıyız. Kendi gözlerimle görmem çok önemli."

Söz konusu eve birkaç sokak kala attan indiler. Talon yayını da yanında getirmişti. Onu da kılıcı ve bıçağıyla birlikte taşıyordu. Davud mızrakları da olan adamlarının çoğu gibi kılıcını kuşanmıştı. Bu, yapacakları sürprizden azami fayda sağlamak isteyen çok kararlı bir grup adamdı. Talon, hemen oraya saldırmak isteyen El Tayyib ile Davud'a karşı çıktı.

Onlara karşılarına çıkacak insanların kendilerine emredilirse mutlulukla öleceğini ama bu arada Ravan'la Rıza'nın da öldü-

günden emin olacaklarını söyledi. Eğer içeri hızlı bir şekilde girebilirse, muhtemelen oturma bölgesinde veya yatak odalarında tutulan Ravan'a ulaşmaya çalışacaktı. Rıza da eğer varsa bodrumda veya alt kattaki odalardan birinde olacaktı.

Karanlık çökerken eve geldiler. Hafif yağan yağmur onlara paravan oldu, zira burada bile nöbetçiler sığınak arayacaktı. Talon içerdekilerin o gece kendilerinden intikam alınabileceğini hiç akıllarına getirmemiş olmasını diledi. Yeni arkadaşlarına, kendisi evi iyice kontrol ederken beklemelerini söyledi.

Davud onunla gitmek istedi ama Talon başını salladı. "Hayır, dostum, ben bunun için eğitildim. Beni bekleyin. Zamanı gelince içeri girmemi sağlayın, sonra onları öldürmeme yardım edebilirsiniz."

Davud başını sallayarak gülümsedi. Ravan için duyduğu endişeye rağmen yaklaşan çatışma onu heyecanlandırıyordu.

Talon ortadan yok oldu; bir an buradayken gidivermişti. El Tayyib bile etkilenmiş, Davud ve Hüseyin'e bakıp omuzlarını silkerek ellerini iki yana açmıştı. Talon hakkında yeni öğrendikleri bilgiden tedirgin bir şekilde birbirlerine baktılar. Gel gelelim, koşullar yeni bir dostluk kurmaktaydı.

Talon duvarın ve yanındaki ağaçların gölgesine süzüldü. Uzun çınar ağaçlarından birine kolayca tırmanarak çatal dalların arasına oturdu. Oradan evi ve bahçeyi iyi görüyordu.

El Tayyib'in adamlarının anlattığı gibi, evin ikinci bir katı ve hatta öndeki verandaya çıkan bir dış merdiveni olduğunu gördü. Üst katta tek bir ışık yanıyordu, aşağıda ise bütün pencereler aydınlıktı. Pencerelerin çoğu panjurluydu ama yine de aradan sızan ışık dışarıya yere vuruyordu. Talon etrafı gözetlemesi gereken nöbetçilerin soğuk yağmurdan korunmak için gölgelik yerlerde saklandığına dikkat etti.

Eve saldırmadan evvel en az üçünü temizlemeye karar verdi. Ama içeride kaç kişi olduklarını bilmiyordu; duyduklarından sayılarının on beş veya daha fazla olduğunu tahmin ediyordu. Sabırsızlığına zar zor engel olabildiği için neredeyse hemen oracıkta bahçenin içine atlayacaktı ama bunun son hareketi olabileceğini de biliyordu.

Bunun yerine, ağaçtan indi ve öndeki kapıdan başka bir giriş olup olmadığını görmek için bütün alanı dikkatle taradı. Sağlam görünen ahşap bir arka kapı vardı. İki metreye yakın duvara ihtiyatla tırmanarak dikkatle içeri baktı. Evin arkasındaki barakalara giden otlarla kaplanmış bir patika vardı; o noktadan bakınca karanlıkta kalıyordu.

Talon belli belirsiz bir ses duyarak dondu kaldı. Bir adam barakaların yanındaki gölgelerden çıkmış, kapıya doğru geliyordu. Talon geri çekilip, duvarın üstüne tutunarak ve çaresizce adamın onu duymamış olmasını umut ederek aşağı sarktı. Fakat adam sadece kapıya gelip kapalı olup olmadığını kontrol edip geri döndü. Talon adamın nerede durduğunu görmek için tekrar tünediği yere çıktı.

Sonra aşağı indi ve sessizce yan sokakta bir araya toplanmış olan adamların yanına gitti. Gittiği gibi bir anda ortaya çıkarak hepsini ürküttü.

"Nereden geldin sen?" diye sordu Davud, Talon'un tekrar aralarına katıldığını görünce.

Talon hiç zaman kaybetmedi. "Sanınm bunlar onlar" dedi usulca. "Tedirginler ve her yanda muhafızları var. Başka kim böyle nöbetçiler yerleştirir ki? Bir arka kapı var, ben oradan girmek istiyorum. İçeri girdiğim zaman size işaret edeceğim, o zaman önden saldınp çok hızlı bir şekilde içeri girmeniz gerekiyor. Bunu yapabilir misiniz?"

Davud, El Tayyib'e bakınca adam başıyla onayladı. "Yanına kaç adam alman gerekiyor?"

"Sadece sen ve eğer istersen iki adamın daha" dedi Talon. "Tayyip Ağa, Hüseyin, sizler ve adamlarınız ön kapıyı tutup eve önden saldırabilir misiniz? Adamlann yaylan olup olmadığını bilmiyorum. Onun için bu tehlikeli olabilir."

El Tayyib karanlıkta sırıttı. "Hüseyin'le adamlan savaşmak istiyor, ben ve adamlarım da öyle."

"Seslendiğim zaman ön kapıyı kırıp mümkün olduğunca hızlı evin alt katına girmelisiniz, çünkü bu işin bittiğini düşündükleri anda Rıza'nın işini bitirirler" dedi Talon aceleyle. "Ben ve Da-

vud yukan kata çıkacağız, Ravan'ın orada olduğunu sanıyorum. Ama sadece bir tahmin bu."

El Tayyib elini Talon'un omzuna koydu. "Oraya gidip emin ol. Allah sana yolu gösterecektir, genç savaşçı" dedi, güven dolu bir sesle.

Her yandan gelen "Tanrı sizinle olsun" mırıltılarıyla, Talon, Davud ve iki adamıyla birlikte eski kapıya doğru ilerledi. Bir kez daha duvara tırmandı ve Davud'un da yanına çıkmasına yardım etti. Duvarın geniş kenarına çömelerek gölgeleri izlediler. Diğer iki adam aşağıda bekliyordu. Talon muhafızın hareket edip etmediğini görmek için dikkatle gözlüyordu. Çok geçmeden karanlıkta adamın durduğu yeri, hemen sonra da adamı seçti. Elli metre kadar uzakta olan adam zar zor görünüyordu.

Talon dirseğiyle Davud'u dürterek yayını öne çıkardı. Sonra geniş balçık duvarda dikkatle ayağa kalktı. Davud uzanarak Talon'un bileğini tuttu. Talon yavaşça yaya bir ok yerleştirerek dikkatle çekti. Ağaçların oluşturduğu karanlık, görünmesini engelliyordu. Tok bir ses çıktı. Gölgedeki şekil elleriyle boğazını tuttu ve hiç ses çıkarmadan öne düştü. Talon sessizce duvardan bahçeye atladı, sonra çok yavaş bir şekilde kapıyı açtı.

Davud aşağı inerken diğer iki adam da içeri girdi. Talon başa geçerek on adım önden ilerledi; bu mesafe hem arkasındakilerin çok fazla gürültü yapmadığına emin olması, hem de kendisini görmeleri için yeterliydi. Evin arkasındaki barakalardaki atların sesini duyabiliyordu. Bütün yüreğiyle barakalarda kimsenin olmamasını umdu.

Tam eve geldikleri zaman arkada bir kapı açıldı ve hemen önü bir lambayla aydınlandı. Talon yanındaki uzun otların arasına dalarken arkadakilerin de görünmemesi için dua etti. Kapı kapandı ama bir adam ona doğru geliyordu. Talon adamın ne yapacağını merak ederek hiç kımıldamadan yattı. Çok geçmeden öğrendi: adam durdu ve uzun otların arasına işemeye koyuldu. İdrarı Talon'un sağ elinin hemen yanına geldi ama Talon elini hiç kımıldatmadı. Adamın mesanesi doluydu ve hiç acelesi yoktu, nihayet bitirerek gitmek için geri döndü.

İki adımdan fazla uzaklaşamadı. Talon arkasından yaklaştı, yüzünü sol eliyle tutup başını hızla geriye çekerek bıçağını adamın boğazına dayadı. Adamın boğazından tuhaf bir ses çıktı, biraz debelendi, biraz kan fışkırdı ve sonra pelte gibi Talon'un kollarının arasına yığıldı. Talon hareketsiz bedeni uzun otların arasına çekerek Davud'un olduğu tarafa işaret etti. Davud iki adamıyla birlikte kalkarak ona doğru geldi. Hepsi Talon'a yeni bir saygıyla bakıyordu.

"Hızlı hareket etmeliyiz; adamın nerede kaldığını merak edebilirler" diye fısıldadı Talon. "Şimdi işaret vereceğim, ondan sonra da merdivene koşacağız."

Duyanlara daha çok baykuş sesi gibi gelen bir ses çıkarttı, durdu, sonra bir daha aynı sesi çıkarttı. Birkaç dakika beklediler, sonra ön kapıda bağırtılar duydular.

Ahmet adamlarıyla yediği yemeği bitirmek üzereydi. İçlerinden biri tuvaletini yapmak için evin arkasına gitmişti ki evin önünden gelen gürültüyü duydular. Hepsi Ahmet'e baktı. Ahmet hiç duraksamadı. Kılıcını aldı ve koşarak odadan çıkıp yukarı kata yöneldi. Birkaç adam yaylarını kapıp verandada mevzi almaya koştular. Hepsi ön kapıya yığıldığı zaman silahlarını sallayarak ve bağırarak üstlerine doğru koşan karartılar gördüler.

Talon, yaylarına ok takarak dış merdivene doğru koşan iki okçunun başını gördü. İki adam merdiven duvarını siper alarak oklarını onları izleyen kalabalığa doğru attı. Sonra bu beklenmedik olayı daha iyi görebilmek için merdivenlerden yukarı koştular. İçlerinden biri üst katın seviyesine geldiği zaman durdu; Talon tam üstüne bir ok attı. Adam can havliyle ucu başından dışarı çıkan oku kavradı, sonra korkunç bir çığlık atarak sırt üstü yere devrildi.

Diğeri ise bir yılan kadar hızlıydı. Hızla doğrularak Talon'la birlikte çömelmekte olan üç adamın üstüne bir ok attı. Talon yayına bir ok daha yerleştirecek zamanı ancak buldu; hızla yanından geçen okun vınlamasını ve arkasından boğuk bir çığlığın yükseldiğini işitti, sonra kendi okunu aşağıdaki adamın üzerine fırlattı ve sivri metalin adamın göğsüne saplandığını görme zev-

kini yaşadı. Sonra hiç düşünmeden dönüp içinde lamba yanan odanın kafes işi panjurlarını kırdı. Bu esnada bir çığlık duydu; bunun Ravan'dan geldiğini biliyordu. Yere atladı ve yuvarlanarak ayağa kalkınca yerde oturan birinin üstüne eğilmiş olan Ahmet'i gördü.

O zaman çok hızlı hareket etmesi gerektiğini, yoksa Ravan için her şeyin biteceğini anladı. Büyük bir güçle üstüne atlayarak Ahmet'in omzuna çarptı ve onu çığlık çığlığa bağıran Ravan'dan uzaklaştırdı. İkisi birlikte yere yuvarlandılar fakat Talon göz açıp kapayana kadar ayağa kalkıp geri çekilerek Ahmet'ten uzaklaştı.

Ahmet bir küfür savurarak, hızla bir takla attı ve birkaç metre ötede ayağa kalktığı zaman kılıcını çekmişti bile. Vurmaya hazır halde vahşice sırıtarak bir kedi gibi kamburunu çıkartıp öne eğildi.

"Öldürülmeye geldin ha, Aslan Katili Frenk" dedi, alaycı bir sesle. Sonra kıs kıs güldü. "Beni seni bulma zahmetinden kurtardın. Yoksa prenses için mi geldin? O da seninle birlikte cehennemi boylayacak."

Talon kılıcı ile hançerini kınlarından çekip çıkarttı ve dizlerini bükerek öne eğildi. "Asıl ben seni cehenneme göndermeye geldim, seni ırz düşmanı domuz."

Talon ve Davud'la birlikte bahçeye giren iki adam odaya geldiler; kararsız görünüyorlardı. Birbirine çarpan kılıç sesleriyle çığlıkların duyulduğu kavgada insanlar canlarını kurtarmak için savaşıyordu.

Talon elini sallayarak iki adama Ahmet'i bırakıp Ravan'ın yanına gitmelerini işaret etti. Kendisi de Ravan'a bakmaya cesaret edemeden onun önüne geçti. Karşısında bir kılıç ustası ve çok kuvvetli bir adam vardı. Ahmet lambanın donuk ışığında titrek titrek ışıldayan ince ve kavisli silahıyla üstüne saldırdı. İki adam birbirleriyle cenk ederken gölgeleri duvarda tuhaf bir dans yapıyordu.

Talon, Ahmet'in hiç durmadan yoklayan ve saldıran silahından kaçmak için sürekli hareket etmesi gerektiğini hemen anladı. O gözünü korkutmak amacıyla saldıran bir adam değil, bunu

daha evvel defalarca yapmış olan, işini bilen bir katildi. Ahmet'in zekâsını önemsemese de dövüşteki cesaretine büyük saygısı vardı.

Talon bıçağını yukarıda tutuyor, hamleleri savuşturmak ve karşı saldırıya geçmek için olabildiğince bileğini kullanıyordu. Birkaç kez eşyalardan yararlanarak etraflarından dolanıp saldırdı ama Ahmet de aynısını yaparak eşyalan kılıcıyla kırarak veya tekmeyle bir yana savurarak Talon'u geri püskürttü.

Ahmet ona sataşmaya başladı. Talon'un galip gelmediği açıktı. "Sen daha bir oğlansın, *ferengi*; şansın varken kaçmalıydın."

Kılıcı ışıldadı ve Talon savuşturmaya fırsat bulamadan ucu sol omzunu kesti. Talon yaranın acısını hissetti, sonra odada ileri geri dans ederlerken kolundan kan damladığını gördü.

Ahmet tüyleri diken diken eden vahşi bir kahkaha attı. "Ben buradan çıkamayabilirim ama seni temin ederim ki sen de, kuzen Ravan da gidemeyeceksiniz" diye bağırdı, kılıcını üst üste Talon'un yüzüne doğru savurarak.

Talon adamların Ravan'ı çözüp oradan uzaklaştırdıklarını duyabiliyordu. Öfkesinin soğuduğunu ve odaklandığını hissetti – şimdi bu adamın hakkından gelmek için her yolu deneyebilirdi.

İki adamın bıçağı da sol ellerindeydi. Kılıçla hançerin iç içe geçen hareketleri izleyenleri hayrete düşürüyordu. Ne var ki Talon iki silah tekniğine Ahmet'ten daha alışıktı.

Hızla saldırarak Ahmet'in karşısına gelip onu kılıçlan tokuşturmaya zorladı. Kısacık bir an birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Sonra, Ahmet'in tepki vermesine fırsat kalmadan, Talon sol elini hızla öne iterek adamın bileğini büktü. Ahmet elini gayn ihtiyari birkaç santim geri çekerken Talon hareketine devam etti ve elini adamın incinen bileğinin dışından kıvırıp tekrar içeri çevirerek geniş ağızlı hançerini Ahmet'in diyaframına sapladı. Bıçağı kısa bir süre içerde tuttu, sonra yavaş yavaş yukarı kaldırarak adamın iç organlarını parçaladı. Nefret ettiği adamın gözlerinin içine bakarken, yüzünde beliren şaşkınlık ve öfkenin yerini daha sonra umutsuzluk ve acının aldığını gördü.

Ölümcül yaralanan adamın kendisininkine karşı koyan kılıcının gücü azaldı ve Ahmet geriye doğru sendeledi. Gömleğinde kocaman, kırmızı bir leke belirmişti; sol eliyle karnını tutarken kılıcı düştü. Talon bir an bile duraksamadı. Öne doğru atılıp kılıcını Ahmet'in göğsüne sapladı. Acıyla inleyen Ahmet dizlerinin üstüne düştü. Gözlerini Talon'u bulmak için yukarı kaldırdı ama bakışları bulanıp ağzından kan boşanarak yüzüstü yere kapaklandı.

Nefes nefese kalan Talon sersemlemişti. Çok şanslı olduğunu biliyordu. Eğer biraz daha devam etselerdi, bu adam onu öldürürdü. Titreyerek dönüp Ravan'a baktı. Genç kız, kendisini sakinleştirmeye çalışan adamların arasında diz çökmüştü, bir eliyle de yırtık gömleğini kapatmaya çalışıyordu.

Ravan gömleğini sıkıca tutmuş ağlıyordu. Talon kılıcını elinden bırakarak onun önünde diz çöktü. Ravan gözyaşlarının arasından ona baktı, ismini söyledi ve sonra kendini kollarına attı. Talon titreyerek kollarının arasına sokulan kızın hıçkırıklarını yatıştırmaya çalıştı. Onun saçlarını ve sırtını okşarken, adamların yüzünde çok tuhaf bir ifade olduğunu fark etti. Sevinmeleri gereken yerde üzülüyor gibiydiler.

"Neler oluyor? Bu haliniz nedir?" Adamlar tek kelime etmeden dışanyı işaret ettiler. Talon usulca Ravan'ı kendisinden uzaklaştırdı. "Sorun ne? Davud nerede?" Adamların bakışı ona bilmesi gereken her şeyi söyledi. Ağzından bir inilti yükselen Talon, Ravan'ı titreyen adamlardan birinin kollanna iterek pencereden dışan atladı. Davud verandada sırt üstü yatıyordu. Hiç kımıldamıyordu. Ölmüştü. Gözleri hâlâ açıktı, yağmura bakıyordu, giysileri sırılsıklamdı. Göğsündeki yaradan akan kan tuniğinin önünde kocaman bir leke oluşturmuştu. Fedainin oku, göğsüne saplanmıştı.

Talon acıyla inledi ve yeni arkadaşını kollarına alarak birkaç dakika öylece tuttu; berrak bir şekilde düşünemiyordu ama duyuları aşağıda olanlara karşı tetikteydi. Gürültünün kesildiğini ve adamların evin önünde toplanmakta olduğunu anladı. Rıza! Rıza'yı bulmalıydı. Davud'u nazikçe ıslak yere yatırıp ayağa kalktı.

Odadaki iki adama hızla Ravan'ı aşağı indirmelerini emretti ve ölü okçuların yanından geçip dış merdivenden inerek ön tarafa dolandı.

Orada El Tayyib'le karşılaştı. İkisi de üstleri başları kan içinde bakıştılar.

"Rıza, El Tayyib!" diye haykırdı Talon. "Rıza nerede?"

El Tayyib sol elini havaya kaldırdı. "Yaşıyor!"

Talon rahatlayıp tiz bir sesle inleyerek ellerini yüzüne götürdü.

El Tayyib kılıcını bir bezle temizledi. "Dinle, Talon. Rıza çok kötü yaralanmış."

"Nerede? Nerede o, El Tayyib?" Uzanıp adamın kolunu tuttu. "Ne olur, bana yaşayacağını söyle."

"Yaşayabilir. Orada, içeride" dedi El Tayyib, odayı işaret ederek.

Talon minnetle El Tayyib'in kolunu sıkarak hızla mumla aydınlatılmış odaya gitti. Karşılaştığı manzara zaten kötü hırpalanmış olan duyularını iyice sarstı.

Arkadaşı bir masanın üstünde yatıyordu. Talon onun halini görünce dehşete düştü. Rıza'nın morarmış suratı tanınmayacak halde şişmişti, üstünde derin bir kesik olan bir gözü kapanmıştı. Etrafındaki adamlar, masanın üstünde doğal olmayan bir açıda duran bacağını işaret ettiler.

Birisi kırığını sarmak için kaba bir tahta parçası bulmuştu ama dizinden aşağısının kırık olduğu açıktı. Rıza yarı baygındı ama Talon alçak masanın yanına diz çöküp adını söylediği zaman sağlam gözünü açarak gülümsemeye çalıştı. Bunu yaparken canı yanınca yüzünü buruşturdu ama elini uzatarak sıkıca Talon'un elini tuttu.

"Geleceğini biliyordum" diye fısıldadı. "Geç kaldın; tam bana teslim olmak üzereydiler. Prenses iyi mi?"

Talon arkadaşını o anda her zamankinden çok sevdi. Gözyaşlarının arasından yarım yamalak bir kahkaha atarak, boğuk bir sesle, "O güvende, sen de öyle, kardeşim" dedi. "Ahmet öldü. Galiba, hepsini hakladık."

"Aferin". Rıza onun elini sıktı, sonra çaresiz bir sesle konuşmaya başladı. "Doktor'u korumaya çalıştım, Talon. Ama sayıları çok fazlaydı. Bu köpekler maalesef onu öldürdüler." Sağlam gözüne dolan yaşlar yanağından süzüldü.

Talon da ağlıyordu. Arkadaşının elini sıkıca tuttu. "Şimdi seninle ve Ravan'la ilgilenmeliyiz. Daha sonra konuşacak bol zamanımız olacak. Şimdi sen dinlen, kardeşim."

Daha fazla konuşamayacak kadar yorgun olan Rıza başını salladı.

Talon ayağa kalkınca omuzlarına bir battaniye sarılmış olan Ravan'ın da orada ağladığını gördü. Onu tutarak Rıza'nın yanına çekti.

"Onunla kal, hanımım. Ben başka işlerle ilgilenmeliyim." Ravan başını salladı ve Talon, Hüseyin'i bulmaya gitti. Onu arkadaşı Davud'un cesedi üstüne eğilmiş halde buldu. Verandadan indirilmişti ve adamları etrafında toplanmıştı. Ok çıkarılmış ve yüzüne bir bez konmuştu. Adamlar pek sevilen bu genç adamın ölümüne ağlıyorlardı.

Talon, El Tayyib'in yanına gitti. "Kaç adam öldürdük?" diye sordu.

El Tayyib etrafına bakındı. "On beş kadar. Cesetleri topladık. Görmek ister misin?" Talon başıyla onayladı. Savaştıkları adamlardan çoğunu tanıyacağından emindi. Tarikat çok kapalı bir topluluktu. Esas endişesi kaçan olup olmadığıydı. Ölüm karşısında kaçmak İsmaililere yakışmayacağı için, olduğunu sanmıyordu.

Yerde yatan ölü adamların yüzüne baktı. Çoğu, sanki durumlarının umutsuz olduğunu anlayınca teslim olmuş gibi, sakindi. Kendisinin öldürdüğü iki kişinin de dâhil olduğu bazıları şaşırmış görünüyordu. Çoğunun pek çok yarası vardı ve bir erkek gibi ölmüşlerdi. Öldürmek onların işi ve bu dünyayı nasıl terk edeceklerini de iyi biliyorlar, diye düşündü Talon. Bu adamların kaderinden kaçmasına yardım eden El Tayyib, Davud ve Hüseyin gibi arkadaşlar bulduğu için ne kadar talihli olduğunu düşündü.

Alamut'ta gördüğü veya konuştuğu çoğu savaşçıyı tanıdı. İçlerinde Samiran'dan gelen *Refik*'lerde olduğunu fark edince hiç

şaşırmadı; bu da oraya gitmenin gerçekten intihar etmek olacağı anlamına geliyordu. Eski hocası Cemal'in onların arasında olmamasına sevindi.

El Tayyib'le adamlarının yaralıları götürmeye hazırlandığı yere geri döndü. Hüseyin, Davud için döktüğü gözyaşlarının arasından, üçüne Doktor'un evine kadar eşlik etmeyi önerdi. Talon bunu seve seve kabul etti.

Onlar da kayıp vermişlerdi. Davud dâhil on adam ölmüştü. Çatışma bayağı pahalıya patlamıştı. Talon, Hüseyin ve El Tayyib bir arada durup, ölülerinin ve yaralılarının taşınmasına nezaret ettiler. Onlara Davud'un babasının haber beklediği evinde bakılacaktı. "Bu haber onu perişan edecek" dedi Hüseyin. Haberi vermeyi hiç de dört gözle beklemiyordu.

Talon, El Tayyib'e Ahmet'le adamlarının cesetlerini ne yapmaları gerektiğini sordu.

"Oldukları yerde bırak" dedi El Tayyib. "Onlar artık sadece birer leş."

Haberler çok geçmeden vezirin kulağına gidecek ve bir gün içinde her yer asker kaynayacaktı. Kimsenin onları orada gördüğünü anımsamaması için oradan mümkün olduğunca çabuk ayrılmaları gerekiyordu. El Tayyib, Rıza için tahtırevan hazırlanınca Talon'a hemen arkadaşlarıyla birlikte gitmesini önerdi. Talon kabul etti.

Farjan'ın evine döndükleri zaman, orada hâlâ çatışma hakkında her şeyi duymak isteyen birkaç muhafız vardı. Yanlarındaki adamlar onlara biraz da süsleyerek her şeyi anlatmaya koyuldu. Kısa bir süre sonra Davud için kederli çığlıklar atılmaya başlandı.

Talon, Rıza'nın üst kata çıkartılıp odasındaki yatağa yerleştirilmesiyle ilgilendi. O rahat bir şekilde yerleştirildikten sonra Ravan'a dönerek onun için bir battaniye daha buldu. Bunu omuzlarına sararak onu uyuyan adamın yanına oturttu ve orada kalmasını söyledi.

Odaya bir yatak daha getirmek için yardımcılar buldu ve sonra adamlara nöbet tutmalarını söyledi. Bitkin kızın yatağa

uzanmasına yardım etti. Ravan yatağa yatarken Talon'a bakıyordu. Çenesinde kötü bir yara vardı ama bunun dışında zarar görmemiş gibiydi. Ne var ki Talon onun tükenmiş olduğunu biliyordu; kulağına uyumasının iyi olacağını fısıldadı. Ravan onu gitmesine hiç izin vermeyecekmiş gibi tutuyordu.

"Talon, savaşçım benim, bizim için geldin. Allah kurtarıcım olmanı nasip etti bana" diye fısıldadı.

Talon yüzünü saçlarına gömerek gülümsedi. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın, prensesim" diye fısıldadı, gözyaşlarının arasından.

Onu yatağa yatırarak battaniyeyi üstüne çekti. Sonra eğilip usulca alnından öptü.

"Sen uyu, sevgilim. Ben burada olacağım ve bütün gece başınızda bekleyeceğim."

Ravan bir şey mırıldandı ama Talon ne dediğini anlayamadı. Ravan güvende olduğunu bilerek uykuya daldı. Ancak hem Ravan, hem de Rıza gece boyunca kâbuslar gördüler; Talon bütün gece ikisini de tutarak sakinleştirmeye çalıştı. Geriye kalan tek ailesi onlardı.

Tuhaf, değil mi? Sayısız insan geçti
Bizden evvel karanlığın kapısından
Dönmedi hiçbiri anlatmak için
Bizim de geçmemiz gereken yolu.
Ömer Hayyam

Bölüm 25

Matem

Ertesi gün gökyüzü parlak ve açıktı; hafif bir esinti bulutları sürüklüyordu. Güneş İsfahan'ın ıslak dünyasını kurutmaya çalışarak gökyüzünde yükseliyordu.

Gözleri kızarmış olan Talon, Rıza'yla Ravan'ı uyurken bırakıp evin durumuna bakmak için aşağıya indi. Ev biraz zarar görmüştü ama büyük çapta bir tahribat yoktu. Saldırıdan kurtulan erkek hizmetkârlardan birinin temizlik yaptığını görünce şaşırdı. Adam birinin geldiğini duyunca gözlerinde korku dolu bir bakışla arkasına döndü, sonra Talon'u görünce ne yapması gerektiği konusunda kendisine talimat vermesini istedi.

Pek çok karar vermesi gerektiğini çabucak anlayan Talon ona hayatta kalanları toplayıp oraya getirme görevi verdi.

Talon cesedi hâlâ bıraktığı yerde yatan Farjan'a saygılarını sunmaya gitti.

Cesedi yıkayıp gömmeye hazırlamaları gerektiğini biliyordu ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Yine yardım için El Tayyib'e başvurmaya karar verdi. Akıl hocasını düşünüyordu ki usulca yaklaşan ayak sesleri duydu. Bıçağını çekerek hızla dönünce saçı başı dağılmış Ravan'ın yaklaştığını gördü. Gözleri çukura kaçmıştı ve yorgun ama kararlı görünüyordu.

Yanına gelerek onu öptü, sonra elini tutup Farjan'ın cesedi-

ne baktı. "Eğer Allah'tan bir iyilik bahşetmesini isteyebilseydim, bu iyi adamın hayatını geri vermesini isterdim" dedi usulca. "Daha verecek çok şeyi vardı. Hayatım boyunca onu sevgiyle hatırlayacağım."

Talon onun elini sıktı. "En azından huzur içinde. Dün gece onun için dua ettim" dedi, alçak sesle. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Ravan başını iki yana salladı. "Ben iyiyim, hele Ahmet öldükten sonra. Sence bizi bulmak için başkaları da gelir mi?"

Talon başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, Ravan. Bu mümkün... ama pek ihtimal vermiyorum. Sanırım dün gece hepsinin hesabını gördük."

"O zaman Doktor'u layığıyla gömmeliyiz. Rıza'yı hastaneye götürmeliyiz. Bacağı kırılmış ve kaburgalarının da kırılmış olabileceğini düşünüyor. Başka neresine ne olduğunu Tanrı bilir. Ahmet ona işkence etmiş."

"Biliyorum" dedi Talon, kolunu omzuna atarak. "Hem hastanede yatan Fariba'nın durumunu da öğrenmeliyiz."

Ravan başını salladı ve ona yaslanarak yataktaki hareketsiz şekle baktı. "Ahmet hem onların, hem bizim dünyamızı mahvetti. Umarım sonsuza dek cehennemde yanar."

"Allah'ın istediği olur."

Hizmetkârlar yavaş yavaş eve gelmeye başlamıştı. Neredeyse yarısı önceki gün ölmüştü ve gelenler de Doktorla Fariba'yı sevdikleri için geri gelmişlerdi.

Yine de dehşet içindeydiler. Dünyalarının nasıl mahvolduğunu görünce ağıtlar yakmaya başladılar, bir yandan saçlarını yolarken, öte yandan üzerindeki giysileri parçalıyorlardı. Talon'la Ravan'ın onları artık saldırganların icabına bakıldığına ve geri dönüp evin temizlenmesine yardım etmeye ikna etmek için bayağı uğraşması gerekti.

Talon bahçedeki evi koruyan adamları göstererek korkmuş insanlara güvende olduklarını söyledi. Bu adamlar önceki gün saldıran katilleri öldürmüştü. Sonra onları evi temizlemeye, kanları silip hasarları onarmaya gönderdi.

El Tayyib'e gelip kendisini görmesi için bir haberci gönderdi. Sonra Ravan'la birlikte Rıza'ya bakmaya çıktılar. Rıza acı içindeydi ama keyfi yerindeydi. Çok susamıştı, ona biraz soğuk çay içirdiler. Sonra Talon ona son durumu anlatarak Fariba'nın hayatta olduğunu ama çok kötü yaralandığını ve hastanede yattığını söyledi. Onu da ellerinden geldiğince çabuk hastaneye götürmek niyetindeydiler.

Rıza'nın yüzü dövülmekten morarmıştı ama onlara komik bir şekilde sağlam gözünü şaşılaştırarak ikisini de görebildiğini temin etti.

Talon arkadaşının bu umursamaz tavrına gülümserken bu oğlanın hiç ciddi olup olamayacağını merak etti. Rıza bacağını oynatamıyor ve nefes almakta zorlanıyordu ama kan tükürmüyordu. Böylece hemşire rolünü üstlenen Ravan, Talon'a muhtemelen ciğerlerinin iyi durumda olduğunu düşündüğünü söyledi. Bacağı konusunda daha çok kaygılıydı.

Talon mutfağa gidip onlara biraz yiyecek getirmek için yanlarından ayrıldı. Mutfaktaki hizmetkârlar ona saygılı bir tavırla, artık Doktor olmadığı için ondan emir alacaklarını söylediler. Önceki gece yaptıklarını duymuşlardı. Bir savaşçı olarak cesaretine hayranlık ve saygı duyuyorlar, ondan emir almakta hiç mahsur görmüyorlardı.

Talon yukarıdaki arkadaşları için yiyecek bir şeyler ayarladıktan sonra biraz ekmekle et alarak El Tayyib'i beklemek üzere bahçeye çıktı. El Tayyib bir saat kadar sonra, babacan bir tavırla kendisinin yaşlı bir adam olduğunu ve sabahın köründe yatağından böyle ite kaka çıkarılmaması gerektiğini homurdanarak geldi. Talon gülümseyerek önünde eğilip onun için Tanrı'ya bütün iyi temennilerde bulunarak abartılı bir saygıyla onu selamladı. El Tayyib gülerek Talon'un kılıçla yaralanan omzuna bir şaplak indirdi. Talon'un yüzünü buruşturduğunu görünce hemen kaygılandı.

"Yaralandın mı, Genç Aslan?" diye sordu, endişeli bir sesle.

Talon üstünde durmadan bu hafif yarayı nasıl aldığını açıkladı, sonra omuzlarını silkti. Tavsiyeye ihtiyacı vardı. El Tayyib he-

men ne gerektiğini anladı ve Doktor'un cesedinin yıkanıp gömülmek üzere hazırlanmasını ayarlayacağını söyledi. Görünüşe göre her yerde tanıdıkları vardı. Talon o insanlara biraz altın verilmesinde ısrar etti, El Tayyib de bunu kabul etti.

Sonra Rıza'yı götürmek konusunu konuştular. Bunu da halletmek kolaydı. Talon, El Tayyib'den yukan gelip ikisini görmesini isteyince seve seve kabul etti. Beraberce Ravan'ın sırt üstü uzanan Rıza'nın yanında oturduğu odaya girdiler. Rıza adamı görünce boğuk bir sesle sevincini belli etti ve Ravan da pancar gibi kızaran El Tayyib'in sakallı yanağına bir minnettarlık öpücüğü kondurdu.

Talon yardım etmesi için ona başvurduğunda El Tayyib'e gerçekte neler olduğunu anlatmak zorunda kaldığını söyledi. Ravan ile Rıza biraz tedirgin oldular ama yaşlı adam endişelerini yatıştırdı.

"Dinleyin" dedi, "siz üçünüz bana kervanımda yardım ettiniz ve bu nedenle şimdi el üstünde tutuluyorum. Artık herkes benim kervanımla gitmek istiyor. Birkaç hafta içinde Dezful'a doğru yola çıkacağım. Benim yanımda güvende olacaklarını düşünen tüccarlardan nefes alamıyorum. Başınız derde girince benim de bu kadar yardımım olsun. Bundan önceki hayatlarınız umurumda değil. Aynca, hepimiz Doktor'u saydık ve sevdik, Allah rahmet eylesin."

Bir sessizlik oldu, herkes şimdi gelecekte ne olacağını düşünüyordu.

Talon sessizliği bozdu. "Bir şeyler yiyip Rıza'yı hastaneye götürmeliyiz."

Rıza'yı tahtırevanla hastaneye götürdüklerinde Talon hekim Haddad'ı aradı. Onu odasında buldu. Adam onu biraz temkinli bir şekilde karşıladı.

"Arkadaşımın zamansız ölümünün korkunç haberini aldım, genç adam. Bunu ayrıntılı bir şekilde anlatmanı istiyorum."

Talon başıyla onayladı ama hemen Fariba'yı sordu. Doktor onu kadının yanına götürmek için ayağa kalktı. Yolda Talon, Rıza'nın durumunu anlattı ve Doktor onu muayene etmeyi kabul

etti. Portakal ağaçlarının arasında, nemli otların üstündeki tahtırevanda sabırla bekleyen Rıza'ya bakmak için durdular. Doktor onu kısaca ama baştan aşağıya muayene etti. Sonra Rıza'nın burada kalması gerektiğini söyledi; onu acilen ameliyata alacaklardı. Hastane görevlilerinden birine işaret etti. Rıza'nın acı içinde olduğu belliydi; Doktor rahatlaması ve uyuması için ona bir doz afyon verilmesini emretti.

Rıza'yı hastane görevlisinin eline bırakarak, Fariba'ya bakmaya gittiler. Ünlü Doktor'un nikâhsız karısı olması sebebiyle kendine ait az eşyalı, aydınlık, temiz, sessiz, havadar ve geniş pencereli bir odada kalıyordu.

Fariba uyuyordu ama içeri girdikleri zaman uyandı, şaşkınlıkla etrafına bakındı. Haddad onun hâlâ uyuşturucuların etkisinde olduğunu ve uykulu görünebileceğini söyledi. Üstünde pamuklu bir giysi vardı ama altında göğsünü saran kalın bandajları görebiliyorlardı. Çok solgundu ve daha yaşlı görünüyordu.

Talon'u görünce cansız bir şekilde gülümseyerek tutması için elini kaldırdı.

Talon yanına gidip her iki eliyle usulca elini tuttu. "Fariba teyze, sana bir ziyaretçi getirdim" dedi, sesi hissettiği duygulardan boğuklaşarak. Elini bırakıp geri çekilerek ona ağlayan Ravan'ı gösterdi.

Ravan öne çıkınca Fariba sevinçle ufak bir çığlık attı ve onu yanağından öptü; şimdi ikisi de ağlıyordu. Ravan alçak yatağın yanına çömelerek Fariba'nın elini tuttu. Gözyaşları arasında saldırıyı ve El Tayyib'le Talon'un kendisini ve Rıza'yı nasıl kurtardığını konuştular.

İki adam da aldıkları övgüler karşısında utanarak huzursuzca kıpırdandılar ama El Tayyib memnundu.

Doktor Haddad onları dinliyordu, sonra Talon'a döndü.

"Burada gizemli bir durum olduğu açık, genç adam. Dediğim gibi, daha sonra tam bir açıklama istiyorum. Bu arada, teyzenizin durumunun hâlâ çok kritik olduğunu ve biz iyileşeceğinden emin olana kadar burada kalması gerektiğini bilmelisiniz. Dün durumu çok daha riskliydi, onun için Allah'a şükretmeliyiz.

Dışarıdaki genç de burada kalmalı, tekrar yürümesi için bacak kemiğinin sarılıp kaynaması gerekiyor."

Talon kısaca eğildi. "Teşekkür ederim, Saygıdeğer Doktor. Arkadaşım ve teyzem için yaptıklarınızın karşılığını nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum" dedi kibarca.

Doktor omuzlarını silkti. "Bir şeyler düşünürüz, eminim" dedi somurtkan ama nazik bir tavırla. "Şimdi bu hanımın dinlenmeye ve huzura ihtiyacı var. Hepinizin dışarı çıkması gerekiyor."

Ravan ayağa kalktı ve hâlâ Fariba'ya bakarak, "En azından her gün ziyaretine gelebilir miyiz, *Efendi* Doktor?" diye sordu.

"Önce gelip beni görmelisiniz ama evet, sanırım gelebilirsiniz."

Ona teşekkür ettiler ve Fariba'yla vedalaştıktan sonra sırayla dışarı çıktılar. Uyku sersemi Rıza'yla da vedalaştılar. Rıza dermansız bir tavırla gülümseyerek elini kaldırdı. Sonra hepsi eve dönmek üzere yola koyuldular. Evde El Tayyib'le birlikte üçü bir görüşme yaptılar.

El Tayyib'in hemen konuşmak istediği bir kaygısı vardı. "Talon, kimsenin kaçmadığına emin misin?"

Talon ikisine baktı. "İsmaililer bu tür bir çatışmadan kaçmayacakları için oldukça eminim. Hepsi liderlerinin yanında kaldılar ve öldüler." Başıyla onayladı. "Evet, eminim."

Sonra Doktor'un cenazesi hakkında konuştular. Olabildiğince gözlerden uzak yapılacaktı ama Ravan onları mezarın çevresinde pek çok insan olacağı konusunda uyardı; o sevilen ve sayılan bir adamdı. El Tayyib onu yıkamak ve giydirmek için adamlar ayarlamıştı. İslam geleneğine göre mümkün olduğunca çabuk gömülmesi gerektiği için yarın defnedilmeliydi.

Mezarının şehrin dışındaki ana mezarlıkta olmasına karar verdiler. Rıza da Fariba da gelemeyeceği için Ravan kadın tarafını, Talon da erkek tarafını temsil edecekti. Bu ayarlamalar yapıldıktan sonra, El Tayyib'in evde yapacak işleri olduğu için ayrıldılar. El Tayyib ertesi sabah cenazeye gitmek için eve geleceğine söz verdi.

Yalnız kaldıkları zaman Ravan'la Talon birbirlerine baktılar. Öğle sularıydı, onun için yemek yemeye karar verdiler. Hizmet-

kârları bulmaya giderlerken Talon evin ne kadar sessiz olduğunu fark etti.

Ravan'a bundan söz edince, "Ev matemde" yanıtını aldı.

Sıkıntıyla başını salladı. Dünyalan asla eskisi gibi olmayacaktı. Farjan'ın dengeleyici gücü olmadan devam etmenin bir yolunu bulmalıydılar. Talon onu müthiş özlüyor ve şimdi Fariba'nın ne yapacağını merak ediyordu. Evi temizlemek için kalan birkaç hizmetkârı selamlayarak sessiz evde yürürken bunu konuştular. Ev neredeyse tamamen eski haline geri dönmüştü, yalnız ahşapta hâlâ büyük lekeler vardı ve bazı halılar da kaldırılmıştı. Bunun dışında, önceki gün burada korkunç cinayetler işlendiğini gösteren bir iz yoktu. Ravan ve Talon, ikisi de geleceği düşünerek yemek odasında sessiz bir öğle yemeği yediler.

Talon akıllanndan geçeni dile getirdi. "Eğer burada kalırsak ağabeyini uyaramayız ve Araş bir şekilde haber alacaktır, bundan emin olabiliriz. Her yerde casusları var. Birimizin gidip Efendi'yi uyarması lazım ve sanınm bu ben olmalıyım."

Ravan ona berrak gri gözleriyle baktı. Dolgun dudaklarını kararlı bir şekilde sıkmıştı.

"Talon, sen nereye gidersen ben de gelirim." Talon karşı çıkmaya davranınca elini kaldırdı. "Hayır, dinle beni, sevgilim. Burada kalıp onca yolu bensiz gitmene izin vermeyeceğim. Bu konuyu tartışmak istemiyorum. Bütün bu olanlardan sonra bunu yapmayacağım."

Talon ellerini kaldırarak teslim oldu. "Rıza uzun süre ata binemez, sonra bir de bütün dünyası yıkılan Fariba var. O ne yapacak?" diye sordu, sanki Ravan yanıtı bilebilirmiş gibi.

"Hemen yarın gitmemiz gerekmiyor, Talon ama iki hafta içinde buradan ayrılmamız gerektiğine katılıyorum. Şam'a ulaşmamız en az iki ayımızı alır."

Talon ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Rıza'yı burada bırakmaktan nefret ediyorum."

Ravan tiz bir kahkaha attı. "Eğer biz gidersek onun burada kalacağını düşünemiyorum bile. Ne yapıp edip, atın üstünde oturmanın bir yolunu bulur o."

Talon sınttı. "Aynı fikirdeyim. Burada kalmaz. O sana çok bağlı."

Ravan bunu söylemedi ama Rıza'nın Ravan'ı korumak için Komutan'a verdiği söze bağlı olduğu kadar arkadaşına da bağlı olduğundan emindi.

"El Tayyib'den bizi en azından Dezful'a kadar kervanına almasını isteyebiliriz" diye önerdi, yeni arkadaşlarının o tarafa gideceğini öğrenmiş olan Ravan.

"O da üstü kapalı benden bunu istedi sayılır" dedi Talon, gülümseyerek. "Sanırım bunu yapabiliriz ve eğer Rıza bizimle olursa acele etmeyiz. Bacağına iyileşmesi için bir şans verilmiş olur. İyileşmesi için Allah'a dua ediyorum. O domuz Ahmet bacağını parçalamış."

Günün geri kalanında hizmetkârların eve çeki düzen vermesine yardım ettiler. Kadınların dairesini kendilerine ayırmaya karar verdiler. Talon Doktor'un odasında uyuyacak, Ravan da Fariba'yla paylaştıkları dairede, seslenme mesafesinde olacaktı.

Daha önce yemek hazırlama işini halletmiş olan hizmetkâr Abol içeri girerek Talon'la Ravan'ın önünde saygıyla eğildi.

"*Hanım*, Ağa, bu felakette sağ kalan hizmetkârların çoğunu topladık. Birkaçı henüz evlerinden geri dönmedi. İlerisi için ne yapacağımıza dair talimatlara ihtiyacımız var." Endişe içinde ellerini ovuşturuyordu.

Ravan ayağa kalkarak adamın yanına gitti.

"Abol, senin ve diğer hizmetkârların kaygılarını anlıyorum. Size bu korkunç olayın sona erdiğini temin edebilirim; şimdi ileri bakmalıyız. Doktor ölmüş olsa da Fariba hayatta, bizler de hâlâ buradayız. Diğerlerine merak etmemelerini söylemelisin. Onların hepsiyle konuşacağım."

O gün ikindi vakti Ravan yedi hizmetkârın hepsine bir altın sikke vererek onların Doktor'un anısına sadık kalmalarını ve yakında geri gelecek olan Fariba için eve göz kulak olmalarını beklediğini söyledi. Hizmetkârlar bu beklenmedik hediye karşısında şaşırıp minnet duydular ve Fariba hakkındaki haberlere sevindiler.

Bir altın sikke üç ayda kazandıklarından daha fazlaydı. Mutfaktan çıkarken gülümseyerek Ravan'ın önünde minnetle eğildiler. Talon bunun nedeninin para olduğunu sanmıyordu. Bu güzel genç kadının kadın-erkek bütün hizmetkârları kişiliği ve büyüleyiciliğiyle esir almasını büyük bir ilgiyle izlemişti. Önceki gün yaşadıkları dehşete rağmen onu terk edeceklerini sanmıyordu.

Giderlerken Talon gülümsüyordu. Ravan ona sertçe bir bakış attı. "Ne oldu, Talon, komik bir şey mi söyledim?"

Talon kolunu kızın beline doladı. Bu samimiyet Ravan'ın hoşuna gidiyordu. "Hayır, sevgilim, tam tersine... İnsanları esir almak için ne mızrağa ne de kılıca ihtiyacı olmayan birini tanıdığımı anlamaya başlıyorum."

Ravan kıkır kıkır gülerken, onun kucaklayışından kaçmaya çalıştı.

O akşam büyük ev çok sessizdi. Ravan izin verdiği için hizmetkârlar ya evlerine gitmişlerdi, ya da evin arkasında bulunan kendi bölümlerindeydiler. Talon'la beraber, pek istekli olan Abol ve yardımcılannın hazırladığı akşam yemeğini yediler.

Basit yemekten sonra Ravan şarap bardağını bir yana koyarak Talon'a baktı. "Geç oldu, sevgilim. Yatmalıyız."

Talon ona bakarak gülümsedi. "Ben arkadan gelirim, hanımım. Hüseyin'in verdiği nöbetçilerin uyanık olup olmadığını kontrol edip yatmaya gideceğim."

Ravan başıyla onayladı. "Çok geç kalma" dedi, gizemli bir havayla. Halıdan birlikte kalktıktan sonra Talon'a doğru eğilerek vaat dolu, uzun, bitmek bilmeyen bir öpücük verdi. "Çok geç kalma" dedi tekrar ve öyle bir bakış attı ki Talon kanının kaynadığını hissetti.

Talon arka kapıdan nemli akşama çıktı ve gölgelerin arasında durarak bir tehlike olup olmadığını görmek için etrafı dinleyerek bakındı. Olağanüstü hiçbir şey çarpmadı gözüne. Yine de bahçede şöyle bir dolaştı ve nöbetçileri korkutarak daha dikkatli olmalarını sağladı. Adamlar onun bir hayalet gibi karşılarına çıkmasına şaşırıp kalmışlardı.

Talon onların korkuttuğunu biliyordu ama bu yaptığı uyanık olmanın öneminin farkına varmalarını da sağlıyordu. Talon eğer isteseydi hepsinin ölmüş olacağını söyledi. Adamların sinirleri o kadar gerilmişti ki Talon sabaha kadar uyuyamayacaklarını, her gölge ve ses karşısında dikkat kesileceklerini düşünerek gülümsedi.

Yukarı kattaki aile bölümüne çıkınca Ravan'ın yattığı odalardan ışık geldiğini gördü. Kapıya gidip çaldı. Yanıt gelmedi. Talon kapıyı açarak usulca ona seslendi.

Yatak odasının arkasındaki odadan sıçrayan su sesi geldi ve Ravan ona seslendi. Talon odanın kapısına doğru ilerledi ve gözleri kocaman açılmış halde olduğu yerde kalakaldı. Oda mumlarla ve yağ lambalarıyla aydınlanmıştı. Lambaların ve mumların ışığı odanın duvarlarını altın rengine boyamıştı. Fakat gözleri sadece yarı gömme çinili küvetteki kızı görüyordu. Ravan küvetteydi ve ancak göğüslerini örten akan suyun içinde oturuyordu. Saçlarını başının tepesinde topuz yaparak büyük bir kamışla tutturmuştu.

Ona gülümsedi. "Gel de bana katıl, Talon, burası çok sıcak. Yemeğe oturmadan önce hizmetkârlardan su hazırlamalarını istemiştim." Parmağıyla şakacı bir tavırla onu çağırıyordu.

Talon birkaç saniye olduğu yerde donakaldı, sonra yavaşça ona yaklaştı, önce başındaki örtüyü, sonra da bütün giysilerini çıkarttı. Utanıyordu, çünkü Ravan ona bakmaya devam ediyordu. Üstelik bakışlarında sadece merak değil, açlık da okunuyordu. Tamamen çıplak kaldığı zaman küvetin içine adım attı ve sıcak suyun yorgun bedenini sarmasına izin verdi.

Ravan suyu dalgalandırarak ona doğru geldi. "Zamanı geldi, Talon" diye mırıldandı. Sonra onun kollarını ve boynunu yıkamaya başladı. Ravan onu inceleyerek ve dikkatle yıkıyordu. Önceki gece omzundan aldığı uzun yarayı görünce içini çekti. Sonra aslanın açtığı yaralara geldi ve sanki onlara saygı gösteriyormuş gibi işaret parmağını her bir yaranın üstünde gezdirdi.

"Eğer bu yaralardan dolayı ölmüş olsaydın, cennete göz atma şansımı kaçıracaktım" diye fısıldadı.

Sevdiği kızın bu davranışından büyük bir keyif alarak gevşese de Talon'un kasıkları harekete geçmişti. Cinsel organının büyümeye başladığını hissetti. Aynı zamanda Ravan'ın vücudunu da hayran hayran süzüyordu. Küçük, dolgun göğüsleri o kadar yakınındaydı ki eğilip onları okşamak ve öpmek istedi. Ravan'ın kendisine yaptıklarına müdahale etmek istemediği için bu arzusunu büyük bir irade göstererek engelledi. Onun dümdüz karnının sıkı kaslarına hayran oldu. Ravan'ın da eli aşağı indi, sabunlu bezi Talon'un kaslı karnında dolaştırdıktan sonra arkasını döndürerek sırtını yıkadı. Üstüne eğilerek meme uçlarını sırtına değdirdi ve kendini onun kalçasına bastırdı. Kollarını beline doladı ve bir an başını omzuna yaslayarak boynunu öptü.

Erkekliği sertleşmiş olan Talon yavaşça ona doğru dönerek sıkıca sarıldı. Ravan kalçasını ona bastırıp cilveli bir şekilde gülümsedi. Elleri aşağı inerek onu avuçladı. Talon orada patlayacağını sandı ama öpüşmeye başladılar. Talon dudaklarını onunkilere bastırdı ve Ravan'ın dilinin tedirgin bir şekilde kendisininkine değdiğini hissetti. Bu anın tadını çıkartarak uzun bir süre birbirleriyle oynaştılar. Talon ellerini kızın sırtından çekerek berelenmiş gibi görünen bir göğsünü avuçladı. Ravan bir an olduğu yerde donup kaldı, sonra sanki sana güveniyorum, bana sahip ol, der gibi geriye kaykıldı.

Talon onun üstüne eğildi ve onu bir koluyla tutarken memesinin ucunu emmeye başladı. Meme ucunun dilinin altında sertleştiğini hissederken Ravan'ın inlediğini duydu. Kızın gözleri kapalı ve dudakları yarı açıktı. Talon onun memelerini teker teker öperken sertleşen meme uçları zaten alevlenen duyularına son derece uygun geliyordu.

"Beni yatağa götür, Talon" diye fısıldadı Ravan.

Talon onu kollarına alıp kaldırdı ve dikkatle küvetten çıkarak kollarını boynuna dolamış ve başını omzuna gömmüş olan Ravan'ı yan odadaki yatağa götürdü.

Onu nazikçe yatağa koyduktan sonra tekrar üstüne eğildi ve uzun bir süre öpüştüler. Ravan sırt üstü yatarken Talon yatağa çıkıp onun üstüne diz çöktü.

Ravan ona bakarak mırıldandı. "Seni seviyorum, savaşçım. Sen benim gerçek koruyucumsun. Sev beni!"

Talon başını sallayarak tekrar göğüslerini öpmek için eğildi ve sert meme uçlarını usulca emdi. Ravan bir kez daha zevkten inledi. Talon, Ravan'ın kollarını ve bedenini öperken elleri de vücudunu okşuyordu. Sonra göğüs kafesine indi ve kaburgalarının birleştiği yerdeki çukuru öperek, oradan karnına, sonra göbeğine indi; elleri ipek gibi tenini hazla okşuyordu. Talon tam kasıklarındaki ince tüylere gelince durdu ve başını kaldırıp baktı.

Ravan'ın gözleri kapalıydı ve dudakları yarı aralıktı fakat eli Talon'un başını sertçe aşağıya itti. Daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyaç duymayan Talon önce göbek çukurunu, sonra kasığının çıkıntısını öperek uyluklarını ve kalçalarını okşadı. Dili dişilik organına gitti. Nazikçe uyluklarını ayırırken kızın kokusu tekrar kanını kaynattı. Ravan sanki bir rüyada gibi itaat etti ve sonra Talon onun tadını aldı. Dili duyarlı bölgesine değdiği zaman Ravan'ın başı yana düşerek arkaya doğru kıvrıldı ve hafif bir çığlık atarak parmaklarıyla Talon'un saçlarını tuttu. Talon devam etti ve onun titrediğini hissetti, sonra kasığı dudaklarına doğru yaklaştı.

O zaman Ravan bağırdı. "Ah, Talon, şimdi sahip ol bana, sevgilim." Onu yukarı, üstüne çekince Talon ıslak girişten içeri kaydığını hissetti. İçerde kısa bir direnme oldu, sonra aniden içinin derinliklerine indi. O sırada Ravan'ın dudaklarından büyük bir zevkle uzun bir inilti koptu. Sonra kolları ona sarıldı, dudakları onunkileri aradı. İkisi de birleşmelerinin mucizesini hissederek, öpüşüp birbirlerinin içinde kaybolarak uzun süre öylece yattılar. Talon doğrulup Ravan'ın yüzüne baktı; kızın gözleri kocaman açılmıştı ve ilk defa hissettiği bu duygulardan adeta donuklaşmıştı.

"Ah, sevgilim, hiç hayal etmemiştim bunu... bu zevk... ben..." Sesi kesildi.

Talon başını sallayarak gözlerinin içine gülümsedi. "Ben de bu ana kadar cennete gerçekten göz atmamışım, prensesim" diye düşündü.

Talon yavaş yavaş onun içinde hareket etmeye başladı, son-

ra Ravan da ona katıldı ve birbirlerinin gözlerinin içine bakarak ve birbirlerine kenetlenerek âşıkların ebedi dansına başladılar. Talon kendisini ancak bu kadar tutabilirdi ama endişelenmesine gerek kalmamıştı. Ravan da doruğa ulaşıyordu ve hemen sonra erimenin içinde kayboldu. Bu onu baştan aşağıya titreten ve erkeğin kollannda kıvrandıran bir dalganın tepesinde taşırken, Talon'u da kendi büyük dalgasının tepesine çıkardı. Birlikte dalganın doruğundan birbirlerinin kollarına yığıldılar ve nefes nefese, hiç hareketsiz uzun süre öylece yattılar.

Talon, Ravan'ı ezdiğini düşünerek üstünden kalkmaya davrandı ama Ravan onu tuttu, "Biraz daha kal, savaşçım" dedi. "Biraz daha içimde olmanı istiyorum."

Talon boğuk bir kahkaha attı. "Ama daha fazla kalamayacağım, prensesim." Erkeklik organı büzülüp Ravan'ın içinden kayıp çıkmıştı. Ravan hayal kırıklığı içinde "oh" dedikten sonra onun üstünden kalkmasına izin verdi.

Talon onun yanına uzandı. Birleşmelerinin gücü karşısında titriyordu. Ravan çıplak bedenini ona çevirerek kocaman gri gözlerini onunkilere dikti.

"Gerçekten seninle birlikte cennete bir göz attım, Talon. Alamut'tayken sana da böyle mi olmuştu?"

Talon başını hayır anlamında iki yana salladı.

Ravan şaşırarak ona baktı.

Talon doğrularak kızın başını iki elinin arasına aldı. "Bu ondan bin kat daha iyiydi, prensesim" diyerek usulca ağzının kenarından öptü.

Ravan onu iterek keyifli bir kahkaha attı. Talon onun kahkahasını duymaya bayılıyordu. O kadar nadir duyuyordu ki. "O zaman Allah bugün ikimize karşı pek müşfik, sevgili savaşçım."

Yavaş yavaş tekrar birbirlerinin içine daldılar ve Ravan'ın davetkâr bakışlanyla, Talon'un ona karşı duyduğu gittikçe artan arzuyla yanan bakışları kenetlendi. Tekrar seviştiler. Bu defa Ravan erkek içinde hareket ederken bazen bağırarak, bazen de kollarının arasında tamamen kontrolünü kaybedip ince bir çığlık atarak birden çok kez boşaldı; sonunda onları bitkin düşüren bir patla-

mayla doruğa ulaşıp gecenin geri kalanında birbirlerinin kollarının arasında uyudular.

* * *

Talon karanlıkta bir anda uyanıverdi. Lambalar sönmüştü ve havada şafak öncesinin serinliği vardı. Onu neyin uyandırdığını bilmiyordu. Sıcaklığını ve kokusunu aldığı Ravan'ın yanında uyuduğunu görmekten ziyade hissetti. Ama kulakları ona başka bir şey olduğunu söylüyordu. Büyük bir dikkatle odayı ve dışarıyı dinleyerek kaskatı yattı.

Belli belirsiz bir sürtünme sesi mi duymuştu? Ahşaba değen kumaş gibi? Öteki odadan gelmişti. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve soğuk bir korku hissetti. Ahmet'in işini tamamlamaya gelen biri vardı.

Giysilerini ve bıçağını banyoda bıraktığı için kendine küfretti. Çok geç olmadan onları alabileceğinden şüpheliydi. Artık karanlığa alışmış olan gözleriyle deli gibi etrafta herhangi bir silah bulmaya çalıştı. Yatağın hemen yanında gözüne sivri bir ağzı olan bronz bir ibrik çarptı. Başka bir şey olmadığı için buna güvenmeye karar verdi.

Sessizce yataktan dışarı kayarak ibriği sıkıca kaptı. Tam o sırada kapı yavaşça açılmaya başladı. Kapıyı kilitlememişti ama başka her yer kilitliydi. Talon şaşırmadı; o da başkasına karşı aynısını yapardı. Sessizce kapı kendisiyle içeri girmekte olan kişinin arasında olacak şekilde kapının arkasına geçti. Adam sessizce içeri süzüldü. Dosdoğru yatağa gitti ve Talon adam yatağın kendisinin yatmış olduğu tarafına yaklaşırken havada tuttuğu uzun, ince bıçağı gördü.

Talon hiç zamanı olmadığını biliyordu, elinden geldiğince yüksek bir çığlık atarak arkası dönük adama saldırdı. Çığlık adamı bir an için olduğu yerde dondurdu; bu kadarı bile Talon'un aradaki birkaç metreyi aşmasına yetmişti. Adam bir yılan çevikliğiyle arkasına döndü, ancak yeterince hızlı değildi.

Talon ibriği adamın kafasına doğru salladı ve metal değerken sevindirici bir çatırtı sesi duydu. Adam acı içinde bir çığlık attı,

sarığı savruldu, dizlerinin üstüne düştü. Talon ibriği kaldırarak olabildiğince sert tekrar adamın başına vurup onu yüz üstü yere düşürdü. Talon arkasından gelen Ravan'ın çığlığını sanki uzaktan geliyormuş gibi duydu. Bütün dikkatini kurbanına vermişti.

Bıçak rakibinin hissiz elinden düşmüştü. Talon yıldırım hızıyla onu alarak havaya kaldırdı ve hızla şimdi yere serilmiş olan adamın savunmasız sırtına indirdi. Tam isabet ettirmişti. Bıçak kaburgaların arasından geçerek adamın kalbine saplandı. Boğuk bir çığlık duyuldu, kısa bir kasılma oldu, sonra her şey bitti. Talon ayağa kalkarken soluk soluğaydı.

Ravan karanlıkta bağırdı, "Talon, neler oluyor?"

Sesi paniğin eşiğinde gibi geliyordu. Talon aceleyle bir yağ lambasını yakarak yukarı kaldırdı. Yerde gittikçe büyüyen bir kan gölünün içinde çatışma gecesi evde olan fedailerin sonuncusu yatıyordu. Üstünde kirli, beyaz bir pantolon, bol, kirli bir gömlek vardı ve sarığına kırmızı bir şerit geçirilmişti. Talon bu ölü adamı Samiran'dan tanıyabileceğini düşündü. Talon'dan daha gençti ve ondan sonra gelen gruptaki oğlanlardan birine benziyordu.

Talon'un ilk tepkisi titremekte olan Ravan'ın yanına giderek çıplaklıklarının hiç farkında olmadan onu kollarına alıp tehlikenin geçtiğini temin etmek oldu. Ravan yerde yatan cesede bakarak yalvarır gibi sordu:

"Öldü mü?"

Talon başıyla doğruladı.

"Bunların sonu gelinceye kadar daha ne kadar savaşman gerekiyor?" diye sordu, korku dolu bir fısıltıyla.

Talon, Ravan'ı kendinden uzaklaştırarak yağ lambasının ışığında ona geriye kalanların sayısı konusunda yanılmış olabileceğini ama şimdi çok emin olduğunu söyledi. Eğer başkaları olsaydı işi sağlama bağlamak için hepsi birden gelirdi. Bu Ahmet'in grubundaki son adamdı.

Ravan başını salladı ama titremesini kontrol altına alması biraz vakit aldı. Uyandığında sanki bir kâbus içindeydi ve bunun gerçek olduğunu görmek daha da büyük bir dehşete düşmesine neden olmuştu. Talon onun kendini kontrol etme azminden

etkilenerek kızı rahatlatmaya çalıştı. Ona yatağa dönmesini söyleyerek pantolonunu giydi. Cesedi odadan dışarı sürükleyerek merdivenden aşağıya taşımadan önce bir çarşafa sardı. Nöbetçilere seslenmenin anlamsız olacağını biliyordu. Muhtemelen şimdiye dek ölmüş olmalıydılar. Böylece cesedi küçük avluda bırakarak yukarı çıktı ve bütün kapıları kilitleyip odaların bütün olası girişlerini sürgüledi. Geceleyin daha evvel de böyle yapmıştı ama kepenk mandallarından birini açık bulunca şaşırmadı.

Gecenin geri kalanını Ravan'a sıkıca sarılarak geçirdi. Ravan şaşırtıcı bir şekilde yarım saat kadar sonra kollarında uykuya daldı ve Talon onun bunu yapma yeteneğine hayran kalarak yavaşça solumasını dinledi. O gece hiç uyumadı, gece boyunca evden gelen her tıkırtıya ve gıcırtıya kulak kabarttı.

Şafağın kapalı panjurların arasından içeri süzülmesini izledi ve o gün yine yağmur yağacağını anladı. Yataktan çıkıp giysilerini üstüne geçirirken dönüp Ravan'a baktı. Artık ona her anlamda bağlı olduğunu biliyordu ama nihayet ağabeyini bulduklan zaman ne olacağı konusunda hiç rahat vermeyen endişe yine yakasına yapıştı.

Sessizce odadan çıkarak aşağı indi. Ceset hâlâ bıraktığı yerdeydi. Çarşafın içindeki cesedi omzuna yükleyip ön kapıdan çıkarak bahçe girişindeki patikanın yanına bıraktı. Sonra nöbetçilere baktı. Beşinden üçünü ahırların yanında birbirlerine sokulmuş halde saklanırken buldu. Demek bizi böyle koruyorlar, diye düşündü yüzünü ekşiterek.

Yanlarına gittiğinde onu korkuyla selamladılar; sonra hep bir ağızdan, ellerini kollarını sallaya sallaya bir şeyler anlatmaya başladılar. Talon onları susturmak için elini kaldırdı.

"Gelen fedai öldü, diğer iki arkadaşınız nerede?" Fakat nöbetçilerin bu konuda hiçbir fikri yoktu, böylece Talon onları tekrar bahçeye gönderdi. Çok geçmeden iki nöbetçiyi boğazları kesilmiş halde buldular.

Kalan üç nöbetçi iyice dehşete düşmüştü ama Talon onları ölü fedaiyi göstermeden bırakmayacaktı. Adamlara cesetleri toplayıp hizmetkârlar gelmeden göz önünden kaldırmalarını

emretti. Onları artık başkasının rahatsız edeceğini sanmadığını söyledi ve dikkatlerini çekmek için az bir miktar gümüş çıkardı. Sorumluluğu birinin almasından memnun halde söylediklerini yaparak cesetleri bir arabaya yükleyip çabucak bir yere gömmeye götürdüler.

Talon ise diğer hizmetkârları uyandırmak için eve gitti. İlgilenmeleri gereken cenazeleri vardı ve ne zaman evden ayrılacaklarından emin değildi. Eğer olanak bulursa önce Fariba ile Rıza'yı ziyaret etmek istiyordu.

Ravan'ı sıcak bir çayla uyandırmak niyetindeydi, ancak onun hâlâ çırılçıplak yattığını görmesiyle yatağa atlaması bir oldu.

Ravan onun üzerinde nasıl bir etki yaptığını biliyordu; hınzırca gülümsedi. "Sence bu sabah vaktimiz var mı, sevgilim?"

Talon ona kederli bir tavırla gülümsedi. "Kimse bizi bu halde görmemeli, prensesim – en azından şimdi. Tepkilerin ne olacağını bilemeyiz."

"Aşkımı bütün şehre bağırmak istiyorum" dedi Ravan. "Bir daha asla yanımda sen olmadan uyumak istemiyorum ve seni bir eş gibi, Tanrı önünde ve vicdanı temiz olarak sevebilmek istiyorum. Ama ne demek istediğini biliyorum. Bundan sonra nasıl ilerleyeceğimize karar vermeliyiz. Zor olacak."

Talon da aynı fikirdeydi. "Doğru ama şunu iyi bil ki senin beni sevdiğin kadar ben de seni seviyorum. Sonsuza dek."

Ravan ellerini birbirine vurarak güldü. "Öp beni" diye emretti.

Talon da öyle yaptı ama aşağıdan hizmetkârların sesleri gelince istemeden geri çekildi. Kadınlardan biri yukarı onu uyandırmaya ve banyo için sıcak su getirmeye çıkabilirdi. Talon yerde kan olup olmadığını tekrar kontrol ettikten sonra odadan çıktı.

Sabah, yapılması gereken işlere koşturmakla geçti. Doktor'un cesedi yıkandı, giydirildi ve tekrar eve getirildi. Talon ve Ravan Doktor'a son kez saygılarını sundular. Doktor'un yüzü huzur bulmuş gibi sakindi. Ona uzun bir süre baktılar. Sonra hizmetliler cesedi çarşaflara sarıp bağladılar ve büyük bir törenle Farjan'ı tabuta koydular.

Ravan'la Talon tabuta mezarlığa kadar eşlik ettiler. Cenaze için yüzlerce insan bir araya gelmişti. Cenaze alayı Farjan'ın evinden başlayıp sokak boyunca devam ediyordu. Tıp öğrencilerinden ve meslektaşlarından çoğu saygılarını sunmak için oradaydı; o iyi bir öğretmendi ve bütün tıp dünyası tarafından saygı görüyordu.

Ayrıca saygılarını sunmak için gelen hastaları da vardı. Doktor'un ve hizmetkârlarının öldürülmesi bütün İsfahan'ı şoke etmişti. Ortalıkta pek çok söylenti vardı ve bütün dikkatler cenazeye katılan bu güzel genç kadınla onun yanından hiç ayrılmadan etrafa dikkatle bakan genç adam üzerinde yoğunlaşıyordu.

El Tayyib profesyonel matemciler kiralamıştı. Kadınlar feryat ederek saçlarını yolarken, üstlerinde sadece bir pantolon olan yalınayak erkekler yol boyunca sopalarla kendilerini döverek yaralıyorlardı. Başka matemciler de çelenkler, meyveler ve yiyecekler taşıyorlardı. Kalabalıktakiler de feryada başlayıp tören alayına yaklaşarak Talon'la peçeli Ravan'ı sıkıştırıyorlardı. Talon tehlike olasılığını düşünerek kaygılanmaya başladı ama yapacağı pek fazla bir şey olmadığı için sadece Ravan'a iyice yaklaşarak itilip kakılmasını önledi.

Mezarın biri başına diğeri de ayaklarına tabela gibi iki taş yerleştirdiler, mezar taşı sonradan dikilecekti. Bu Talon'a pek baştan savma geldi ama âdetleri bilmediği için sustu. Diğerleriyle birlikte cenazeye eşlik ederken, babası olarak düşünmeye başladığı bu adamla yaşadıkları güzel anları düşünüyordu. Kısa bir süre içinde hayatında önemli yeri olan iki adamı kaybetmişti. Kendini akıntıya kapılmış sürükleniyor gibi hissetti.

Ravan sanki düşüncelerini sezmiş gibi kolunu sıktı. Talon onun da aynı duyguları hissettiğini tahmin etti. Gözleri karşılaştı ve uzun süre ayrılmadı. İnsanlar Doktor'u methederek Tanrı'ya hiç gecikmeden onu cennetine kabul etmesi için yakarıyorlardı. Sonra El Tayyib onlarla birlikte atlarına geri yürüdü ve hep birlikte hastaneye gittiler.

"Küçük bir kuş onlardan birinin kaçtığını söyledi" dedi El Tayyib, Talon'un yanında ilerlerken.

"Hayır. Dün gece onun icabına baktım" diye, kısa ve öz bir yanıt geldi.

El Tayyib başıyla onayladı. "İsfahan'da kalıp her daim tetikte mi olacaksınız, yoksa yakında yola mı koyulacaksınız?" diye sordu, masum bir tavırla.

Talon kısa bir kahkaha attı. "Ravan, niyetimizi çoktan tahmin etmiş bu" dedi, "ondan hiçbir şey saklayamıyoruz."

El Tayyib de gülerek, "Bazı şeyleri saklayabilirsiniz ama hepsini değil, çocuklarım" dedi.

Ravan ona baktı. "Seninle birlikte Dezful'a gidip gidemeyeceğimizi soracaktık, Tayyib Ağa. Yol paramızı vereceğiz tabii."

El Tayyib ona gülümsedi. "Bundan eminim, hanımım. Hem bu genç savaşçıyı tanıyorsam, paradan da fazlasıyla ödeyeceksiniz. Bunun ilginizi çekmesini umuyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, bu olay hakkındaki gerçekleri uzun süre saklı tutmak zor olacak. Hüseyin'e veya Davud'a ne söylediğinizi bilmiyorum ama er veya geç biri bütün parçaları bir araya getirecek ve sonra da bu vezirle adamlarının ilgisini çekecektir. Daha da kötüsü, yakınlarda yaşayan İsmaililer de muhtemelen sizin için tehlikeli olacak kadar bilgi edinecektir, ondan sonra da her şey iyice zor hale gelecek."

"Ne zaman yola çıkmayı tasarlıyorsun, El Tayyib?" diye sordu Talon, nazikçe.

"Birkaç hafta içinde, inşallah. İdare edebileceğim kadar insan topladım sayılır. Senin de başımın üstünde yerin var, Talon. Tabii senin de, hanımım."

"Rıza'yı da yanımızda götürebilmeyi umuyoruz. Bacağına rağmen, sanırım gelmesini engellemek zor olacak" dedi Ravan. "Bugün Doktor Haddad'a durumunu sormak istiyoruz."

Atlarla hastaneye doğru yürürken Davud'un cenaze töreninin nasıl geçtiğini sordular. Hüseyin onlara cenazeye gelmelerinin pek iyi bir fikir olmayacağını, zira Davud'un babasının son derece üzgün olduğunu ve şüphesiz sert bir tepki göstereceğini söylemişti.

El Tayyib cenazeye gitmişti ve oradaki geniş aile efradını an-

lattı. Cenazede öfkeli bir kalabalık vardı ve bazı nüfuzlu kişiler bu meselenin esasını öğreneceklerine söz vermişlerdi. Bu çatışmanın nedeni neydi, kurtardığı o gizemli kadın kimdi, neredeydi?..

Onlara göz kırparak ne kadar süre orada kalmaya niyetleri olduğunu sormasının nedeni buydu. "Ben olsam Doktor'un evinde kalmaya devam etmezdim. İsfahan'ın başka bir bölgesinde bir evim var. Bu kadar büyük değil ama orada güvende olursunuz."

Birbirlerine baktılar. Haklı olabilirdi; ortadan kaybolmak ve mutlaka yöneltilecek olan pek çok zor sorudan kaçmak makul olabilirdi. Talon ona içtenlikle teşekkür ederek bunu ciddi olarak düşüneceklerini ama evi başında kimse olmadan bırakmamak için en az bir gece daha orada kalmaları gerektiğini söyledi. El Tayyib, Fariba'nın hatırına bunu ayarlayabileceğini söyledi. Bir şekilde, ondan etkilenmiş görünüyordu.

Hastaneye vardılar ve Doktor Haddad'la konuşmak için hemen içeri alındılar. Doktor gülümseyerek onları Fariba'nın odasına götürdü.

Onu yatakta oturur halde görünce şaşırdılar. Solgun ve bitkin olsa da çok daha iyi görünüyordu. Mutlu bir şekilde gülümseyerek onları selamladı.

Fariba cenazenin nasıl geçtiğini ve evin durumunu öğrenmek istedi. Ona cenazeyi ayrıntılarıyla anlattılar ve kadın tekrar gözyaşlarına gömüldü. Sonra ev konusuna geçince onları iyice sorguladı. Ona geri kalan hizmetkârların eve iyi baktığını ve endişelenmemesini, sadece iyileşmeye gayret etmesini söylediler. Bir süre yanında kalarak Ahmet'le nasıl baş ettiklerine dair sorularını yanıtladılar.

Sonunda Doktor odaya gelerek hepsinin çıkmasını söyledi. Talon onun hastasına yönelttiği sevgi dolu gülümsemeyi fark etti ve onun her şeyden çok dinlenmeye ihtiyacı olduğunu, kendilerinin ertesi gün de gelebileceğini söyledi. Fariba'ya istediği bir şey olup olmadığını sorunca kadın Doktor'u göstererek bütün ihtiyaçlarını Haddad'ın karşıladığını ve kendisine çok iyi baktığını söyledi.

Hemen sonra oradan ayrılarak, birkaç hastayla birlikte binalar arasındaki uzun, havadar, üstü kapalı geçitte yatan Rıza'yı görmeye gittiler. Onları gördüğüne çok sevinen Rıza prensesini görünce kalkmaya davrandı, Ravan hemen usulca geri itti onu. Yüzü hâlâ yaralıydı ve onlara sargılı göğsünü gösterdi.

Ama daha az solgun görünüyordu ve kesinlikle daha neşeliydi. Bacağı tahta bir destekle bağlanarak sıkıca sabitlenmişti. Haddad onlara kemiklerin kaynayacağını ama yürümesi için en az bir veya iki aya ihtiyaç olduğunu söyledi.

Ravan'la Talon endişeli bir şekilde bakıştılar. Kaygılarını Rıza'yla paylaşmadılar. El Tayyib de bir şey söylemedi ama o da kaşlarını çatmıştı. Bunun yerine Ravan, Rıza'ya fısıldayarak dün gece gelen son fedaiyi anlattı. Yanında biraz kaldıktan sonra Haddad, Ravan'la Talon'a yanına gelmelerini işaret etti. Yakın arkadaşlarından biri olduğu açıkça belli olduğu için El Tayyib'i de çağırmıştı.

Hep birlikte Doktor'un odasına gittiler ve Doktor çay söyledi. Düşünceli görünüyordu ama sonra bir karara varmış gibi konuşmaya başladı.

"Doktorun malikânesi hakkındaki durumun farkında mısınız, bilmiyorum" diye sordu. Hepsi boş boş bakınca devam etti. "Çoğunu nikâhsız eşi Fariba'ya, bir kısmını da hastaneye bıraktı. İşin o kısmından ben sorumluydum, çünkü bana oldukça güvenirdi. Onun şu gizemli gidiş gelişlerinden pek haberim yok ama esas itibarıyla mülkünün kime kalacağını biliyorum. Benim bildiğim kadarıyla, genç hanım, onun tek yaşayan akrabası sensin. Bunu biliyor muydun?"

Ravan yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesiyle ona bakakaldı.

Talon da tepki vermekte gecikince El Tayyib yardımlarına koştu. "Gerçekten de öyle, Doktor. Ravan onun birkaç kuşak uzaktan yeğeni, öyle değil mi, hanımım?"

Ravan ona minnet dolu bir bakış atarak başını salladı.

"O zaman halletmemiz gereken bir sorun var" dedi Haddad, üzüntülü bir tavırla. "Onun tek akrabası sen olduğuna ve Fariba da sadece nikâhsız eşi olduğuna göre vasiyetnamesinde bazı değişiklikler yapmak bana düşüyor."

"Ne demek istiyorsunuz? Ne değişikliği?" diye sordu Ravan, kendini toparlayarak.

"Malikânedeki hak sahibi olarak seni göstermem ve Fariba'yı çıkartmam lazım" dedi, sakin bir sesle. Ne var ki bunun hoşuna gitmediği belliydi.

Ravan aceleyle, "Durun... Doktor" dedi. Kafası hızla çalışıyordu. "Buna gerek kalmayacak. Ben kuzeyde büyük mülklerin mirasçısıyım. Vasiyetnameyi değiştirmenize lüzum yok. Şimdiki haliyle ev ve diğer her şey Fariba'ya mı kalıyor?"

Doktor yüzünde meraklı bir ifadeyle başıyla onayladı. "Evet. Doktor hanımına gerçekten çok iyi baktı. Hayatı boyunca hiçbir eksiği olmayacak."

"Bu vasiyetin olduğu gibi kalmasını nasıl sağlayabilirim, Doktor?" diye sordu Ravan, şüpheli bir sesle.

"Sadece senin malikâne üstünde bütün haklarından vazgeçtiğini belirten bir ek hazırlamak gerekiyor" dedi Doktor. Şaşırmıştı ama mutlu görünüyordu. "Tabii tanıklanmız da olmalı."

Başını kaldırdı. El Tayyib'le Talon aynı anda talip oldular ve Doktor onların bu hareketini samimi bir rahatlamayla selamladı. Çay geldi ve hep beraber belgenin hazırlanmasını beklediler. Doktor küçük bir rüşvetin belgenin şehrin merkezindeki vezirin dairesinde yasallaştırılmasını sağlayacağını açıkladı.

Kâğıtlan imzalayıp Haddad'a ertesi gün geri geleceklerini söyledikten sonra oradan ayrıldılar.

Geri dönerken konuşacak çok şeyleri vardı. El Tayyib onlardan ayrıldı, kendi tabiriyle, işine gücüne bakmalıydı ama onlara küçük olmasına rağmen, eğer kullanmaya karar verirlerse evinin onların olduğunu hatırlattı. Oradan acele ayrılmaları gerekirse diye onlara evin yerini tarif etti. Gitmeden önce Ravan'a baktı. "Hanımım, Allah sana müşfik bir kalp bahşetmiş. Mensup olduğun İsmaililer hakkında bir şeyler biliyorum. Sen onlar gibi değilsin."

Ravan kıpkırmızı kesildi. "Fariba sokakta bırakılmamalı, Tayyib Ağa. O iyi biri, Doktor da öyle olsun istemezdi" dedi, çenesini kaldırıp adama sertçe bakarak.

El Tayyib başını salladı. "Galiba bu işin böyle hallolması hekim Haddad'ın da hoşuna gitti, hanımım. Fariba'dan hoşlandığı açık. Umarım niyeti sağlamdır."

"Bunun aksi olmasından mı korkuyorsun?" dedi Ravan

"Hayır" dedi El Tayyib, düşünceli bir şekilde. "Ama ben bir hayat adamıyım ve Allah'ın bize bahşettiği bu dünya topyekûn iyi bir dünya değil. Her yanda hile ve açgözlülük var."

"Sana katılıyorum, El Tayyib" dedi Talon. "Her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için iyi kalpli Doktorla bir çift laf edeceğim."

El Tayyib kükreyerek bir kahkaha attı. "Bence ikna olacaktır, genç savaşçım. Sen en cesur adamların bile içine korku salarsın."

Gençler de onunla birlikte güldükten sonra veda ederek eve gittiler.

Yolda Ravan, Talon'u dürttü. "Doktor'u tehdit etmeye mi niyetlisin, Talon?"

"Hayır, hanımım, sadece eğer olur da İsfahan'a döner ve Fariba'yı kendi mülkünün başında bulmazsak hayatını kaybedeceği düşüncesini sokacağım kafasına."

Ravan kıkırdadı. "Galiba El Tayyib haklı. İnsanları korkutabiliyorsun."

Günün geri kalanını gözden uzak kalma meselesini konuşarak geçirdiler. Onlara bırakılmış birkaç mesaj vardı. Bunlardan biri öğleye doğru gelmiş olan Yasemin'dendi. Ravan bir kaşını havaya kaldırdı ve Yasemin'in uzak durmasını, yoksa ona bir çift lafı olacağını söyledi. Talon eğleniyordu ama kendini tutup bir şey söylemedi. Hızla, ortadan kaybolmaları gerektiği, yoksa işlerin birçok yönden zorlaşacağı sonucuna varıyordu.

Nereye gittiklerini kimseye söylemeden oradan ayrılmaya karar verdiler. Ancak, Fariba iyileşene kadar evin hizmetkârların bakımında kalmasını nasıl sağlama alacakları meselesi kalıyordu geriye. Ravan hizmetkârlarla tek tek konuşup hepsinin eğer efendileri uzaktaymış gibi eve bakar ve iyi durumda tutarlarsa bir gelecekleri olacağını anlamalarını sağlamaya karar verdi.

Talon da Abol'a onun evde kalmasını ve Ravan'ın emirlerinin yerine getirilmesini sağlamasını umduğunu söyledi. Kendisinin

arzusu buydu. Abol mesajı aldı ve birkaç altın da bu talebi yumuşatmaya yetti. Ona eğer Ravan hanıma ileteceği önemli bir diyeceği olursa Tayyib Ağa'ya bir mesaj göndermesini söyledi.

O gece aynı yatak odasında tekrar seviştiler. Birbirlerinin bedenlerini keşfederken ikisi de ertesi günü hiç düşünmüyordu. Talon yatağını paylaşan bu güzel kız karşısında huşu içindeydi. Ravan sanki kaybettikleri zamanı telafi etmek istiyormuş gibi sevişmeye can atıyordu ve Talon bundan çok memnundu. Sevişmeleri gece geç saatlere kadar sürdü ta ki birbirlerinin kollarında uykuya dalana kadar.

Ertesi gün erkenden atlarla ve yolculuk denkleriyle evden ayrıldılar. Hamedan'dan getirdikleri zırhlar ve silahlarla Rıza'nın atını ve bir yük hayvanını da yanlarına aldılar. Atlarla birlikte, nasıl yapılacağını sadece kendilerinin bildiği gibi, sessizce evden ayrıldılar.

* * *

Rıza'ya gitmeye hazırlandıklarını söylediklerinde gözlerinde bir panik ifadesi belirdi.

"Ne zaman?" diye sordu.

"İki hafta içinde" dedi Talon. "Bizimle gelmek istiyor musun?"

Rıza'nın yanıtı ne istediği konusunda hiç şüpheye yer bırakmadı. Talon gülümseyerek başını salladı, sonra Haddad'ı görmeye gitti.

İçeri girdiğinde Doktor ayağa kalkarak oturması için süslü bir sandalyeye işaret etti. Onu gördüğüne sevinmiş gibiydi. Talon, Ravan'la birlikte gelmişti ama o şimdi Fariba'nın yanında ona planlarını anlatıyordu. Her zamanki selamlaşmalardan ve bir fincan çaydan sonra Talon sadede geldi.

"Doktor, iki hafta içinde bu şehirden ayrılmamız gerekiyor ve Rıza'yı da yanımızda götürmek istiyoruz. Bunun mümkün olup olmadığı konusunda görüşünüzü almak istiyorum."

Haddad ona bakarak sakalını sıvazladı. Bu o kadar çok Farjan'ın hareketine benziyordu ki Talon gülümsedi.

Haddad ne yanıt vereceğini düşünüyordu. "Gitmek zorunda olduğunuzu anladım. Bu durumda genç adamı da yanınıza almalısınız fakat en az iki hafta daha bacağına hiç yük bindirmemeli. Bunu nasıl ayarlayacaksınız?"

Talon düşündü. "O iyi bir binicidir. Bacağındaki tahta desteklerle ata binebilir mi?"

"Bu acı verir ama yapabilir. Çok hızlı sürmemeli ve attan inerken o bacağına basmamalı" dedi Doktor.

Talon ona teşekkür ederek Rıza'nın yanına döndü ve ona çok dikkatli olması şartıyla onu yanlarına alacaklarını söyledi. Rıza havalara uçtu ama Talon Doktor kabul etse de etmese de, Rıza'nın bütün acısına rağmen yine de kendileriyle geleceğini düşünüyordu.

Talon daha sonra Fariba'yı görmeye gitti, onu ve Ravan'ı gözyaşları içinde buldu. Ravan haberi verdiğinde, Fariba kendisinin terk edildiğini hissetmişti.

"Hayatımın ışığını kaybettim, şimdi de siz terk ediyorsunuz beni" diye suçladı içeri giren Talon'u.

Talon bir dizinin üstüne çökerek kadının elini tuttu. "Fariba teyze, Ravan'ın neden gitmek zorunda olduğumuzu açıkladığına eminim. Ağabeyi Efendi'ye amcalarının ihanetini haber vermek hâlâ yerine getirmemiz gereken bir görev. Hem bu çatışmanın gürültüsü yatışana kadar bir süre İsfahan'dan uzaklaşmalıyız. El Tayyib vezirin adamlarına yakalanmamamız gerektiğini söyledi."

Fariba hâlâ çok üzgün olsa da onlarla aynı fikirdeydi. Artık daha iyi görünüyordu, onun için Talon mirastan bahsedebilirdi. Fariba onu eliyle susturdu. "Canlarım, gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederim, özellikle sana, Ravan. Doktor Haddad bana her şeyi anlattı. Her ikinizden de çok etkilenmiş, özellikle benim için yaptığın fedakârlıktan dolayı senden, Ravan. Eğer istersem mülklerimin idaresine yardım edeceğini söyledi. Galiba benden hoşlanıyor."

"Eminim öyledir, Fariba teyze" dedi Ravan, "artık zengin bir kadınsın da."

Fariba düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Hayır, onun için değil, tatlım. Bizi çok ziyaret etmese de o ve Farjan çok yakın arkadaştılar. Öğrenciyken birlikteydiler. Bu olanlar onu mahvetti ve benden bildiğim her şeyi anlatmamı istedi. Ona sadece bilmesi gerektiği kadarını anlattım ve sanırım bunu kabul etti. Hem unutmayın ki o da çok zengin. Ona güveniyorum."

Gitmeden evvel olabildiğince sık gelmeye söz vererek oradan ayrıldılar.

Ertesi hafta Talon ve Ravan, El Tayyib'in evinde kaldılar. Hiç hizmetkâr olmadığı için evde olanlarla idare ederek birlikte geçirdikleri zamanın tadını çıkardılar. İkisi de Rıza geri geldiği zaman bunun sona ereceğini biliyordu. Ravan ilişkilerindeki değişikliği ona anlatmak istese de Talon pek emin değildi.

"O, Komutan'a bir yemin etti, sevgilim. Ben bunu ciddiye alıyorum, o da öyle. Bizim sevgili olmamız hakkında ne düşüneceğinden emin değilim. Bu konuda da önlem almış olmam gerektiğini düşünerek kırabilir."

Ravan güldü. "Komutan veya ağabeyim sana âşık olacağımı nasıl bilebilirdi? Mevsimleri nasıl değiştirebilirsin ki?"

O an için bir karara varmadan konuyu orada bıraktılar. Kimsenin kendilerini tanımasını istemedikleri için hastaneye gizlice gidiyorlardı. Sadece onları olaylardan haberdar eden Yusuf'u görüyorlardı. Ortadan kaybolmaları herkesi şaşırtmıştı. Hüseyin Doktor'un evine gidip hizmetkârları iyice sorgulamıştı. Yasemin de birçok defa uğramıştı.

Yusuf bunu söylerken yan gözle Talon'a bakınca ensesine bir şaplak yedi. Onları ziyaret etmek hoşuna gidiyor gibiydi; Talon'a yayı ve diğer silahları hakkında pek çok soru soruyordu.

"Bir gün büyüyüp bir savaşçı ve okçu olacağım" dedi onlara.

Talon onu bahçeye çıkartarak, kılıcı nasıl tutacağını, mızrağı nasıl atacağını gösterdi ve ondan sonra ömür boyu onun kahramanı oldu.

Sonunda Yusuf korktukları haberi getirdi. Gitme zamanı gelmişti. Bir günleri daha vardı, ondan sonra El Tayyib ve kervanıy-

la şehrin dışında, batıda kamp kurdukları yerde buluşmaları gerekiyordu. Yusuf kendisi de gideceği için çok heyecanlıydı.

Hemen Rıza'yı almak için hastaneye gittiler. Vedalaşmak için Fariba'ya da uğradılar; Fariba iyileşme yolundaydı ama Ravan onun gür saçlarında birkaç beyaz fark etmişti. Bu trajedi güzel kadında izler bırakmıştı.

Fariba, Talon'un elini ellerinin arasına aldı. "Her nereye gidiyorsanız, güvenli bir şekilde yolculuk etmenizi diliyorum. İkiniz için de dua edeceğim. Birlikte mutlu olun. Tanrı nasip ederse ikinizi yine evimde görmek isterim" dedi göz yaşları dökerek.

Ravan da ağlayarak yatağının yanında diz çöküp ona sarıldı.

"Fariba'm, Tanrı bana seni tanıma lütfunu bağışladı. Allah'a her zaman seni koruması için dua edeceğim."

Talon sevdiği bu hanıma baktı. Oradan ayrılırlarken o kadar küçük ve sahipsiz görünüyordu ki. O sırada Doktor Haddad odaya girerek bir Doktor'dan ziyade dikkatli bir ihtiyar horoz gibi Fariba'nın etrafında dönüp onu rahat ettirmeye çalıştı. Sonra ona geri geleceğini söyleyerek gençlerle birlikte odadan çıktı.

Dosdoğru Talon'a baktı. "Bir şey söylemene gerek yok, genç adam. Onu ilk tanıştığım günden beri seviyorum. Ama Farjan benden daha hızlı davranmıştı. Onu bir daha hiçbir şeyin incitmesine izin vermeye niyetim yok."

Talon ona sertçe baktıktan sonra elini sıkıca tuttu.

"Teşekkür ederim, Doktor. O bizim için çok değerli. Bir gün geri geldiğimizde ikinizi birlikte mutlu ve sağlıklı bulmak istiyoruz."

Haddad başını sallayarak boğazını temizledi. "Allah yolunuzu açık etsin. Bu yol nereye gidiyor bilmiyorum ama evimde her zaman başımın üstünde yeriniz olacak" dedi, boğuk bir sesle.

Rıza için biraz sıvı afyon vererek, bunu dikkatle ve sadece gerçekten acısı olduğu zaman kullanmaları konusunda onları uyardı.

Koltuk değnekleriyle mutlu bir şekilde topallayarak ortalıkta dolaşan Rıza'yı alıp dikkatle ata yerleştirdiler. Kırık bacağı işe yaramaz bir şekilde aşağı sallanıyordu ama yine de kendi başına

gitmesine izin vermelerinde ısrar ediyordu. Böylece onları tanıyan kimseye görünmemeye çalışarak eve döndüler.

Eve vardıklarında yüzü solmuş olan Rıza'yı ihtiyatla attan indirdiler. Sonra Talon arkadaşını kaldırdı ve karşı koymasına rağmen eve taşıyarak odada şöminenin yakınında bir döşeğin üstüne yatırdı.

O akşam ona ne yapacaklarını anlattılar. Talon, Rıza'ya zırhıyla silahlarının el altında olduğunu söyledi. Rahatlaması için de bıçağıyla kılıcını ona verdi.

Birbirlerinin arkadaşlığından keyif alarak basit bir yemek yediler. Onlar için güneş ışığı ve parçalanmış düşler şehri olan İsfahan'dan ayrıldıklarına üzülseler de bir aile gibi tekrar bir araya geldikleri ve yine nihai hedeflerine doğru yola koyulacakları için heyecanlıydılar.

Rıza biraz solgun görünüyordu, Ravan ona biraz afyon içip diğer odada uyumasını söyledi. Rıza hemen razı oldu ve onun rahat ettiğinden emin olduktan sonra –o zaman bile yarı uyur haldeydi- tekrar oturma odasına döndüler.

Ravan, Talon'u elinden tutarak paylaştıkları odaya götürdü ve orada soluklarını kesen sessiz bir ihtirasla sevişerek nihayet nefes nefese sıkıca birbirlerine sarıldılar. Bir daha ne zaman sevişebileceklerini bilmiyorlardı, bu yüzden sevişmeleri daha dokunaklıydı.

* * *

El Tayyib yardımcıları ve başının etini yiyen birkaç tüccarla yaptığı konuşmadan kafasını kaldırıp ona eliyle işaret ederek seslenen Yusuf'a baktı. Kampa girmekte olan üç atlıyı görünce yüzü aydınlandı. "Nihayet, şimdi yola çıkabiliriz" dedi. "Ordum geldi."

Geliyor musun? Seni kucaklayıp öpeceğim,
Gelmiyor musun? Yokluğun bana ıstırap veriyor.
Üzüntülerini yüreğime ser,
Onlar beni ya öldürür, ya yer bitirir
Ya da cesaretle katlanırım hepsine.

Baba Tahir

Bölüm 26

Banyas'daki Efendi

Yazın sonlarına doğru, yanlarında bir yük hayvanı olan üç atlı Şam şehrine yaklaştı. Bir hafta önce katıldıkları daha kalabalık bir grup atlıdan yeni ayrılmışlardı. Kendilerine eşlik eden Türklerle Kürtlerin tanımadığı bu üç atlı İsmailiydi ve yaklaşık altı haftadır yollardaydı.

Talon, Rıza ve Ravan o bölgede her yerde görülen Selçuklu askerlerinin geleneksel kıyafetlerini giymişlerdi. Diğerleri gibi onların üstünde de yolculuktan kirlenmiş giysiler ve süvarilerin giydiği hafif zincir zırh vardı. Üçü de görünüşte güneşten ve toz topraktan korunmak için sadece gözlerini açıkta bırakan pamuklu örtüler sarmışlardı başlarına. At derisinden çizmeleri eskiyip çatlamış, giysileri paralanmıştı. Eğer baştan aşağı silahlı olmasalar, yollarını kaybedip kuzeye gelmiş pejmürde kılıklı bedeviler oldukları sanılabilirdi. Geceleri diğerlerinden uzak duruyorlardı, ancak Rıza ara sıra Şam'a takviye kuvvet olarak gitmekte olan erkeklerin arasına karışıyordu.

Mısırlılar ve Hristiyan krallıklarla yapılan savaşların yanı sıra, başta veba olmak üzere salgın hastalıklar nedeniyle sultanın ordularındaki asker sayısı azalıyordu. Nureddin de bir istisna değil-

di. Nureddin, Tanrı adına savaşmaları ve kâfirleri denize dökmeye yardım etmeleri için Bağdat'tan ve hatta daha uzaklardan adamlar istemişti.

Bu üç atlıyı Samiran'dayken tanıyanlar, onlarda ince bir değişiklik, tavırlarında daha önce olmayan bir olgunluk fark ederdi. Daha önceki fevriliklerinin ve tasasız hallerinin yerini genç simalarına ters düşen dikkatli bir savaşçı tavrı almıştı. Bu üç genç artık deneyimli, görmüş geçirmiş yolculardı. Aralarında öyle bir yakınlık oluşmuştu ki her birinin diğerinin ne düşündüğünü anlaması için birkaç söz yetiyordu.

Talon doğal bir liderdi. Hafif aksanına rağmen yabancılarla önce o ilgileniyor ama danışması gereken durumlarda arkadaşlarının fikrine uyuyordu. Bununla birlikte hızlı düşünüp anında tepki veriyordu ve bunu iki arkadaşının liderlik yeteneğine saygı duymasına yetecek kadar sık sergiliyordu. Yanlarına gittiği zaman adamlar bu gence içgüdüsel olarak saygı gösteriyordu.

Yolda çatışmalar ve çoğunlukla çok ileri gidebilecek önemsiz tartışmalar olmuştu. Talon sağduyusunu ve mizah yeteneğini kullanarak bu tür gerginliklerin önüne geçme yeteneğini geliştirmişti. Neyse ki bu tür olaylar nadiren olmuştu.

Yanındaki iki arkadaşı da değişmişti. Ravan grup içindeki rolünün farkındaydı ve bunu dikkatle yerine getiriyordu. Doğuştan gelen zekâsı sayesinde iki erkeğe nasıl davranması gerektiğini biliyordu. Böylece kolayca doğacak kıskançlıkların önüne geçmeyi başarıyordu. Arkadaşları onun ailesi olduklarının açıkça farkındaydılar ve Ravan'ın prenses olarak rolü bu formülün çok küçük bir parçasıydı.

Rıza belki içlerinde en az değişeniydi. O macera peşindeki aynı tasasız gençti ama diğerleri gibi, bu yolculuk ve tehlikeleri onu olgunlaştırarak insanların saygı duyacağı biri haline getirmişti. İsfahan'daki olayın mirası olarak yürürken hafif topallıyordu ama bu ata binme yeteneğini köreltmemişti. Talon'la birlikte aralıksız atış talimleri yapıyorlardı, onun için her zamanki kadar çevikti.

Üçünün Şam'da olma nedeni Ravan'ın, orada gizlenmiş olan

İsmaililerden Efendi'nin nerede olduğuna dair bilgi edinebileceklerini düşünmesiydi. Suriye'deki durumun tuhaflıklarından biri de İsmailililerin Nureddin'in askerlerine görünmeden hâlâ Şam'da var olması ve burada onun faaliyetlerini gözleyebilmeleriydi.

Şehre girmek zor olmadı. Bağdat'tan gelen ve acemi askerler değil de eski askerlermiş gibi davranarak morallerini yüksek tutan yaşlı-genç erkeklerden oluşan gürültücü bir kalabalıkla girdiler içeri. Üç genç bu yeni tanışlarıyla vedalaşarak atlarıyla beraber sessizce Ravan'ın hayal meyal anımsadığı fedailerin evine doğru yola koyuldu. Ravan bir keresinde ağabeyiyle Komutan'ın bu evi tarif eden bir konuşmalarını duyduğunu hatırlıyordu.

Talon bunun yıllar önce Jean'la birlikte esir olarak kalmış olduğu eve çok benzediğini görünce tedirgin oldu.

Yöre halkı gibi giyinmiş ama aslında fedai olan adamlar ağır kapıda onlara kimliklerini sordular. Üstlerinde savaşa gitmeyen Arapların giydiği uzun, dökümlü cübbeler vardı. Ancak Rıza ile Talon, dikkatli bakışlarından ve tavırlarından onların kim olduğunu kolayca anladılar.

Ravan içeri girmek istedi; içeri alındıkları zaman etraflarını sessizce birkaç adam çevirdi. Farsça onlara kim oldukları ve neden oraya geldikleri soruldu. Ravan peçesini ve başörtüsünü çıkartarak kendini gösterince şaşırdılar. Kız onlara Efendi'yi görmek istediğini söyledi.

Yetki sahibi fedailerle *Refik*lerden bazılarının onun gerçekten Prenses Ravan olduğunu anlaması rahatlatıcıydı.

*Refik*lerin lideri öne çıkıp yerlere kadar eğilerek, *"Hanım"* dedi, "maalesef Efendi burada değil. Banyas Kalesi'nde. Ama Komutan İsfendiyar burada. Ona geldiğinizi haber vereceğiz."

Elini salladı ve gençlerden biri haberi vermek üzere koşup gitti. Lider tekrar işaret etti ve başka gençler gelerek onlar attan inince hayvanları tuttu. Açıkça belli etmeseler de Talon'la Rıza dikkatle izlendiklerini biliyorlardı. İleri doğru yapacakları herhangi bir hareket tehlikeli addedilecekti. Lider, Ravan'ı serin ana binaya götürürken ellerini silahlarından uzak tutarak onları izledi-

ler. Geniş, cilalı, taş bir merdivenden çıktılar. Ravan önden, Talon'la Rıza arkadan gidiyordu. Çok şatafatlı bir odaya alınarak, saygılı bir şekilde, beklemeleri söylendi.

İsminin Zahedi olduğunu söyleyen ve bir *Refik* olan adam kalın perdelerin ardındaki iç odaya girerek gözden kayboldu. Önce mırıltılar, sonra hızla yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Komutan İsfendiyar perdeyi bir yana çekerek odaya girdi ve üçünün karşısında hayret içinde durup bakakaldı. Onu hatırladıkları gibi giyinmişti; üstünde hafif binici zırhı vardı ve başına yüksek mevkisini gösteren sarığını takmıştı. Kılıcı belindeydi ve odaya girdiği zaman bir eli kabzasındaydı.

Sonra onu tanıyınca kendini toparlayarak saygıyla Ravan'ın önünde eğildi. "Hanımım, sizi görmek beni çok sevindirdi. Allah'a şükür, güvenliğiniz hakkında bayağı kaygılanmaya başlamıştık."

Ravan olabildiğince dikleşerek Komutan'ın gözlerinin içine baktı. "Sizinle çok özel olarak ve hemen konuşmam gerekiyor, Komutan."

Komutanın gözleri kocaman açıldı. "Benim dairemde konuşabiliriz, hanımım."

"Orada başka kimse olmamalı, Komutan. Bu çok gizli."

Komutan yanındaki iki gence baktı. Değişmişlerdi, bunu görebiliyordu. Onlarda dikkatli, hatta tehlikeli bir şey vardı. Ravan da dönüp gençlere baktı.

"Biz konuşurken Talon ve Rıza gözcülük yapabilirler, Komutan. Onlara hayatımı emanet edebilirim."

Komutan başıyla onayladı. "O halde, lütfen bu taraftan gelin, hanımım."

Ravan diğer ikisine bir bakış atarak başını salladı ve Komutan'ın peşinden arkadaki odalara doğru ilerledi.

Talon'la Rıza kapıda duran Zahedi'yle bakıştılar. Perdenin arkasında mırıltılar yükselip alçalırken hepsi birbirine bakarak orada beklediler. Ara sıra Komutan'dan yükselen sert soruları Ravan daha melodik bir sesle yanıtlıyordu.

Sonra bir sessizlik oldu. Perde tekrar yana çekildi ve Komu-

tan üçüne odaya girmelerini işaret etti. Talon'la Rıza'ya baktı ve sonra Ravan'a dönerek, "Bu Zahedi" dedi, "benim muhafızım. O benim adamımdır. Ona canımı emanet edebilirim. Zahedi, Araş Han, Efendi'yle mi birlikte?"

"Evet, *Komutan*. Hâlâ Banyas Kalesi'nde olduklarını biliyorum."

"Araş Han adamlarından hangilerini yanına aldı?"

"İran'dan getirdiği birkaç adamı, efendim."

"Adamlarından burada Şam'da kalan var mı?"

"Dört adamı var, üç fedai ile bir *Refik*"

"Onları hemen tutukla ve zindana at" diye emretti Komutan. "Dikkat et, sakın farkına varmasınlar. Eğer prensesin burada olduğunu görmüş veya duymuşlarsa hemen kaçmaya çalışacaklardır. Hadi, acele et!"

Zahedi hemen eğilip koşarak odadan çıktı.

"Hanımım" dedi Komutan, "nezaket kurallarını unuttuğum için beni bağışlayın. Çay içerken siz bana başınızdan geçenleri anlatın." Bu arada genç erkeklere de övgü dolu sözler söyledi. İkisi de saygılı bir şekilde duruyordu ama Komutan onlann artık erkek olduğunu görebiliyordu. Beğeniyle başını salladı. "Prensesin söylediklerinden onun hayatını birden çok defa kurtardığınız açıkça anlaşılıyor."

Gençler belli belirsiz başlarını salladılar.

"Görevinizi bu kadar iyi yapmanıza çok sevindim. Ve bu görevi devam ettirmeniz akılıca olacak" dedi, hafifçe gülümseyerek. "Henüz tehlikeyi atlatmış değilsiniz, *Hanım*."

Ellerini çırparak gençlere pahalı halının üstündeki deri minderlere oturmalarını emretti. Cilalı yüzeyinde bronz kakmalı desenler olan güzel bir masaya çay, tatlı hurma ve incir getirildi.

Zahedi'nin geri gelip rapor vermesini beklerken Komutan pek çok soru sordu. Hikâye gittikçe belirginleşirken bu iki gençle Ravan'a karşı saygısı gittikçe artıyordu. Ravan, Efendi'nin onları Alamut'a onun için casusluk yapmaları amacıyla göndermiş olduğunu tahmin ettiğini dile getirince, Komutan onaylayarak başını salladı ama Efendi'nin bu ihanetin ve kız kardeşini içine it-

tiği tehlikenin boyutunu bilmediğini tahmin ediyordu. Onların kaçmayı nasıl başardıklarını dinleyince çok etkilendi. Jean ile Feza'nın ölümlerine üzülmedi. O çağının sert bir savaşçısıydı; kayıplar verilmesini doğal buluyor ve bunun üstünde durmuyordu.

Zahedi nefes nefese geri geldi. Hepsinin önünde eğildikten sonra raporunu verdi. Üçünü hapsetmeyi başarmışlardı ama biri kaçarken görülmüştü. Peşinden gidiyorlardı ama adamın atı hızlıydı ve şimdiye kadar bayağı yol almış olmalıydı.

Komutan yumruğunu avucuna vurdu. "O zaman onunla aynı anda veya mümkünse ondan önce Banyas'a varmak için çok acele etmeliyiz. Diğerlerinin kaçmamasını sağlamak için gerekeni yap, Zahedi!"

Zahedi neredeyse yere kapandı. "Bununla şahsen ben ilgileneceğim, *Efendi"* diye fısıldadı.

Yorgun olmalarına rağmen üç yolcu da bu kadar yol geldikten sonra, Efendi'yi uyarmalarına fırsat kalmadan Araş Han'ın bir şey yapmasını engellemek için, olabildiğince hızla adamın peşinden gitmeleri gerektiğinde hemfikirdiler. Komutanla adamları ikili ve üçlü gruplar halinde Şam'dan ayrıldılar. Surlardan görülmeyecek şekilde, bir kanal boyundaki geniş palmiyelerin altında tekrar toplandılar. Hepsi bir araya geldiğinde Komutan, Efendi'nin hâlâ konutta olduğunu umduğu güneye, Banyas'a doğru hızla yola koyuldu.

Daha önce kaldığı yere bu şekilde gidiyor olmak Talon'a tuhaf geldi. O zaman hiç geleceği olmayan bir tutsaktı. Şimdi ise onu kaçırmış olan topluluğun saygı gören bir üyesiydi.

* * *

Talon bu gayretlerinin nereye varacağı konusunda kaygılıydı. Bu görevleri sona erince kendisine veya Ravan'a ne olacağından emin olamıyordu. Komutanın Efendi'yi amcasının ona karşı komplo kurduğuna ikna edeceğine güveniyordu. Bunun sonucunda da yargısız infaz olacaktı, bu kadarını biliyordu ama bundan ötesini göremiyordu ve yüreği Ravan'la ayrılabilecekleri düşüncesiyle acı çekiyordu.

Ravan ortadaydı ve üçü aynı hizada at sürüyorlardı. Banyas'a vardıklarında neler olabileceğini konuşuyorlardı. Rıza ve Talon hemen Araş Han'ı öldürüp meseleyi kapatmak istiyorlardı. Ravan, Komutan'ın konuşmasına izin vermelerini ve gözlerini dört açarak neler olacağını beklemeleri gerektiğini düşünüyordu.

"Ağabeyimi korumalı ve Araş'ı ondan uzak tutmalıyız. Planının ne olduğunu bilmiyorum ama Efendi'yi öldürmek niyetinde olmalı."

O akşam geç bir saatte, hem Hristiyan Kudüs Krallığı'nın hemen yanı başında, hem de Şam'a kısa bir mesafede olduğu için sahip olduğu bu stratejik mevzisinden dolayı bir fedai kalesi haline gelmiş olan müstahkem Banyas Kalesi'ne vardılar.

Kalabalık bir grubun kapıya geldiğini gören surların üstündeki adamlar onlara seslenince Mahmud İsfendiyar yanıt verdi. Sadece ismini söyledi ve yanındaki üç gence hazır olmalarını ama yüzlerini kapatarak göze çarpmamalarını emretti.

Kapılar gürültüyle ardına kadar açıldı ve bütün grup büyük avluya girdi. Etrafta grubu şüpheyle inceleyen ve onlan selamlayan insanlar vardı.

"Sanınm hain buraya gelmiş" dedi Komutan onlara, bıyık altından. "Belaya hazır olun" diye homurdandı adamlanna, attan inerlerken. "Efendi'yi görmek istiyorum" diye bağırdı, yüksek sesle.

Onu selamlayan *Refik* saygılıyla, "*Efendi Komutan*, Efendi, Araş Han'la birlikte ve rahatsız edilmemesi gerekiyor" dedi.

"Onu hemen şimdi görmeliyim" diye gürledi Komutan. "Beni engellemeye kalkma."

Eli kılıcının üstünde, öfkeyle avludaki adamlara baktı. Adamları onunla birlikte Ravan, Talon ve Rıza'nın etrafını çevirdiler. Rıza ile Ravan'ın elleri kılıçlarındayken Talon da yayını hazır halde getirdi.

Biraz önce konuşan adam kafası karışmış bir halde önündeki bu tehditkâr güce baktıktan sonra omuzlarını silkti. Eliyle gruba kendisinin yol göstereceğini işaret etti. Komutan adamlarına girişi kollamalarını söyleyerek Ravan ve iki arkadaşıyla birlikte adamı takip etti.

Yürürlerken Komutan adama, Araş Han'la birlikte mi geldiğini sordu. Adam başını iki yana salladı; Komutan'ın acelesi bayağı kafasını karıştırmış görünüyordu.

Sonra İsfendiyar, adamın Efendi'nin yakın korumaları olan *Refik*lerden olduğunu hatırladı. İsfendiyar ona usulca Banyas'a Araş Han'la birlikte gelmemiş olan güvenebileceği adamlan toplamasını söyledi. Herhangi birinin ayrılmasını önlemek için kapıya güvenilir muhafızlar yerleştirmeli, sonra Araş Han'ın adamlarını tutuklamalı, daha sonra da Efendi'nin ikametgâhına gelmeliydi. Adam afallamasına rağmen başını sallayarak emirleri kabul etti. Grubu Efendi'nin özel dairesinin geniş girişine kadar getirdi.

Komutan ve üç genç içeri girdi. Sağda ve solda odalara giden kemerler vardı ama önlerindeki geniş geçidin sonunda küçük bir bahçe ile bir havuz vardı. Ağa Han orada duruyordu. Ona dönük olarak duran Araş Han da hemen arkasındaydı.

Ravan onu görünce hızla nefesini içine çekti. Talon ve Rıza saldırmak üzere olan bir yılan görmüşler gibi bakıyorlardı Araş'a. İki adam konuşuyordu ama bu müdahale konuşmalarını keserek ikisinin de başını kaldırıp sertçe bakmasına neden oldu.

Efendi tam bir şeyler söylemek üzereyken, İsfendiyar araya girdi. "Efendim, konuşmanızı kestiğim için bağışlayın ama bu bahçede bir hain var!"

Muhammed Han dikleşerek sordu. "Ne demek istiyorsun, Komutan? Birini mi suçluyorsun?"

İsfendiyar, başlanndaki örtüleri açmakta olan üç genci görünce açıkça şoke olan Araş Han'ı gösterdi. Araş onların öldüğüne inanmıştı. Ama hızla toparlanarak kendine güvenen bir sesle, "Bu saçmalık da ne?" diye sordu. "Beni kim suçluyor? Ve neyle?" Sesi buyurgandı.

Oldukça sakin görünüyordu; kıyafeti her zamanki gibi şatafatlı ve zengindi ama yüzü gergindi.

"Ben" dedi Ravan, berrak bir sesle. "Sen Nureddin'le yazıştın ve ağabeyimi öldürmek niyetindesin, bunu kanıtlayabilirim."

Araş destek almak ister gibi yeğenine döndü. "Efendim, an-

lamıyorum. Nureddin'in hareketlerini ve hatta düşüncelerini izleyen casuslarım var. Bu benim görevim."

Efendi, Ravan'a kuşkuyla baktı. "Kardeşim, ne demek istediğini açıkla, lütfen" dedi, onun aniden ortaya çıkması karşısındaki şaşkınlığını üzerinden atamayarak.

Ravan kemerindeki keseye uzandı ve bir bez parçası çıkartıp açarak Nureddin'den gelen kırık mührü gösterdi.

"Kardeşim, bu adam" dedi Talon'u göstererek, "bu mektubu Ahmet'ten çaldı. Mektup Nureddin'dendi; Araş *yeni* efendi olduktan sonra onunla yapacakları anlaşma hakkındaydı."

"Eğer bu yeterli değilse, Efendi" diye ekledi Komutan, "onlar Alamut'tan kaçıp Doktor Farjan'la birlikte İsfahan'a gittikleri zaman üçünü öldürmesi için oğlu Ahmet'i gönderdi."

"Alamut'tan kaçtılar çünkü bu oğlan rahibi öldürdü" dedi Araş dişlerinin arasından.

Talon ona doğru bir adım attı. "Sen bir yalancısın" dedi, nefesi kesilerek. "Jean'ı öldüren sendin, bunun için lanet olsun sana. O bir tanrı adamıydı!"

"Dur, Talon!" Ravan onu engellemek için kolunun yenini tuttu. "Söylenenler doğru, kardeşim. Senin yerini almak için Nureddin'le birlikte komplo kuruyor" dedi, avluya kadar ulaşan net bir sesle.

Efendi amcasına döndü. "Nedir bu, amca? Nureddin'le anlaşma mı yapıyorsun? O sana benim veremeyeceğim neyi vaat etti?"

O zaman Araş öfkeyle homurdandı. "Senin sahip olduğun bütün gücü ve daha fazlasını, yeğenim!" dedi. Sonra tuhaf bir şey yaptı. Dosdoğru Talon'a baktı ve dişlerinin arasından, alçak bir sesle, "Beni korumalısın, sana gösterdiklerimi öldürmelisin; Efendi için ölmek senin görevin" dedi. Bakışlarıyla Talon'un gözlerini delerek ve diğerlerini bir tarafa bırakıp tümüyle ona yoğunlaşarak konuşmaya devam ederken Muhammed Han'ı gösterdi. Araş, Talon'u Alamut'tayken erginlenmesi sırasında uyuşturucuların etkisi altında hipnotize etmişti. Şimdi Talon'un derinlere gömülmüş emirlere uyanıp tepki vermesini bekliyordu.

Talon adamın gözlerinin içine çekildi ve zihninin çok gerilerinden o sözler geldi. Onun görevi efendinin işaret ettiği herkesi öldürmekti. Talon tek söz etmeden yayını bir tıkırtı sesiyle taşın üstüne bıraktı ve eli bıçağına gitti. Bir rüyada gibi hareket ediyordu. Ravan'ın uzaktan ismini söylediğini duydu ama tek işittiği ona nereye gideceğini söyleyen o ısrarlı sesti. Sonra bıçağını kaldırdı ve onu kurbanının göğsüne saplamaya hazırlandı.

Bir çığlık duydu ve aşağı baktı. Ravan ellerini göğsüne koymuş, onun önünde duruyordu. Talon'un bıçağı ona doğru kalkmıştı. Ravan'ın gözlerinde bunların olduğuna inanamıyormuş gibi dehşete düşmüş bir ifade vardı. Talon başının içinde bir şeyin çat diye koptuğunu hissederek zihninin kontrolünü tekrar ele geçirmeye başladı. Büyü onu bozabilecek tek kişi tarafından bozulmuştu: Ravan.

Talon şaşkın bir halde, Ravan tam önünde durur ve Rıza iki eliyle kollarını tutarken, başını önüne eğmiş halde, öylece durdu. Efendi, Ravan'ın arkasında yüzünde hayret dolu bir ifadeyle duruyordu.

"Talon, ne oldu? Neler oluyor?" diye sordu Ravan, Talon'un başını ellerinin arasına alıp yüzüne bakarak.

Talon kendine gelmek için başını salladı ve Araş Han'ın olduğu tarafa döndü. Bakışları ölüm saçıyordu ama bu kadar acı çekmesine neden olan adam orada değildi. Araş hızla kaçmaya başlamıştı. Mücadeleyi kaybettiğini biliyordu; şimdi tek yapmak istediği kaçıp kurtulmaktı.

Yaşadıklan şokun onları yavaşlatacağına güvenerek otuz adım kadar uzaklaşmıştı. Rıza ile Komutan korkunç naralar atarak ilerideki kemerli geçitlerin karanlığına doğru ilerleyen gölgenin peşine düştüler. Talon hızlı bir hareketle yayını kaptı, sağ uyluğundaki okluktan bir ok çekti, yaya geçirdi, gerdi, nişan aldı ve bıraktı. Yay titredi ve ok hızla hedefine yönelerek Araş Han'a saplandı. Okun gücü neredeyse bedenini delip geçmiş, adamı sütunların yanındaki mermer kaplamalann üstüne sermişti. Araş hiç ses çıkarmadan öldü.

Rıza adama bakmaya giderken uzun bir sessizlik oldu. Sonra geri gelerek, "Ölmüş, Efendi" dedi.

Muhammed içini çekti. "Her şeyi vardı ama daha fazlasını istedi, aptal." Kız kardeşine döndü. "Seni Alamut'a gönderdiğimde onu izleyerek baharda geri döndüğünde bana rapor vermeni düşünmüştüm. Sen çok daha fazlasını yaptın, kardeşim. Allah seni o köpekten korudu, sen de beni ondan korudun. Sana borçluyum."

Ravan söz aldı. "Kardeşim, ikimizi de koruyan bu adamlardı." Talon'la Rıza'yı işaret etti. "Talon'la Rıza birçok defa hayatımı kurtardı. Buna Ahmet bana tecavüz etmeye öldürmeye çalıştığı zaman da dâhil."

Efendi sanki "öyle mi?" der gibi Komutan'a baktı.

Mahmud İsfendiyar da ona bakarak başıyla onayladı. "Prenses bana bütün yaşadıklarını Şam'da anlattı, Efendi. Ona inanıyorum."

Dışarıda hafif bağırtılar ve birbirine çarpan metal sesleri duyuldu. Hepsi önce birbirine, sonra koridorun ucundaki ana kapıya baktılar.

Komutan tekrar konuştu. "Şimdi bu komplo hakkında daha çok kanıtımız var. Araş'ın takipçilerinin tutuklanmasını sağlamalıyız, Efendi."

Efendi başıyla onaylayarak ona görevini uygun gördüğü gibi yapmasını işaret etti. İsfendiyar aceleyle uzaklaşırken iki genç de onu izledi. Odaya çöken sessizlikte Efendi ve kız kardeşi bakıştılar. İsfendiyar'ın kalenin komutasını eline alıp avludaki savaşı kontrol ettiğini duyabiliyorlardı.

Talon yayını yanına almıştı. Rıza ile Komutan ellerinde kılıçlarıyla avlunun girişine doğru yöneldiler. Basamaklara gelince çöken akşam karanlığında avluda neler olduğunu gördüler. Araş'ın takipçileri canlarını kurtarmak için savaşıyordu. Eğer canlı ele geçerlerse onları korkunç bir kaderin beklediğini biliyorlardı, onun için kaplanlar gibi dövüşüyorlar ve işlerini iyi yapıyorlardı. Hem de fazla iyi. Ölenler ve yaralananlar onların tarafından çok Efendi'nin adamlarındandı. Bu ölüm ustaları ne aman diliyor, ne de aman veriyorlardı.

Daha önce kapıda durmakta olan adamlar merdivenin tepe-

sinde dövüşüyorlardı; bazıları yerdeydi, ya ölmüş ya da yaralanmışlardı.

Talon hiç vakit kaybetmedi. Komutana kendisine ve Rıza'ya yakın durmasını söyledi ve yayını çıkartarak mazgallı siperlerin ardındaki adamları ardı ardına vurmaya başladı. Sonra avludakilere nişan aldı. Bulunduğu yerden savaş alanını çok iyi görebiliyordu. Rıza, Komutan'ı koruma ve herhangi birinin oradan geçip Efendi'ye ulaşmasına engel olma görevini yerine getiriyordu. Sonraki birkaç dakikada Araş'ın adamları Talon'un ölümcül oklarından kaçmaya çalışarak sağa sola koşturdular ve rakiplerine zarar vermeye çalıştılar.

Cesaretleri umutsuzluktan kaynaklanıyordu ve içlerinden beşi son bir delice çabayla merdivendeki Komutan'la iki adama saldırdılar. Talon'un okları bitmişti, kılıcını çekerek onları geri püskürtmek için Komutan'la Rıza'ya katıldı. Göğüs göğse vuruşuyorlardı, çünkü Araş'ın umutsuz adamları ölmek üzere olduklarını bildikleri için canla başla saldırıyorlardı. Aldıkları yaralara aldırmadan üç adama çılgın gibi saldırarak onları geri çekilmeye zorladılar.

Yaralardan akan kanlar taş zemini kayganlaştırmıştı. Omuz omuza durarak kimsenin geçidin kapısına yaklaşmasına izin vermiyorlardı.

Sonra, adeta başladığı gibi aniden çarpışma bitti. Talon'la Rıza'nın önündeki adamlar yere yığıldı ve toparlanıp arkadan saldırıya geçen Komutan'ın adamları tarafından işleri bitirildi.

Komutan İsfendiyar yanındaki iki genç adama dönerek başını salladı. "Gerçek birer savaşçı olmuşsunuz. Size teşekkür ederim!" Nefes nefeseydi.

İki genç bundan daha büyük bir övgü alamayacaklarını biliyorlardı.

* * *

Çarpışma seslerinin hâlâ belli belirsiz duyulduğu bahçede Efendi kız kardeşine döndü. "Galiba artık büyüdün, küçük kardeşim!" Dışarıdan gelen sesleri duymazdan gelerek ona havuzun alçak

duvarında yanına oturmasını işaret etti. "Bana anlatman gerekenlerin hepsini kendi kulaklarımla duymak istiyorum. Bu iki genç sana çok sadık, bunu görebiliyorum. Uzun boylu olanının Frenk olduğunu hatırlıyor musun?"

Ravan başını salladı. "Hatırlıyorum, ağabey." İlgilenmiyormuş gibi göründü ve sonra ona asla söylemeyeceği bölümleri atlayarak maceralı yolculuklarını uzun uzun anlattı. Efendi kardeşinin yaşadığı sıkıntıların hepsini sabırla dinledi.

Konuşurlarken kardeşler arasındaki o eski aşinalığı biraz daha yakalamaya başladılar ama Efendi kız kardeşinin artık geçen seneki o hevesli, masum genç kız olmadığını gittikçe daha iyi anlamaya başlamıştı. Karşısında duran, aceleyle büyümek zorunda kalmış, kendine güvenen, dengeli bir genç kadındı. Aradaki fark olağanüstüydü. Konuşurken onu izleyen adam onun ne kadar güzelleştiğini ve ne kadar bilgili göründüğünü fark etti ama aynı zamanda onda kendisine ters gelen bir çekingenlik de vardı.

Ravan sözlerini bitirdiği zaman bir süre sessizlik oldu. Çatışma sesleri kesilmişti. Akşam karanlığı çökmüş ve bahçe bilinmezliğe gömülmüştü. Hizmetkârlar sessizce kapının yanındaki yağ lambalarını yaktılar. Lambalar oturdukları küçük bahçeyi aydınlattı ama daha ilerisi kara gölgelerle kaplıydı. Muhammed o sessizlikte çayını yudumlarken, lambalann loş ışığında kardeşinin güzel yüz hatlarını seyretti.

Sonunda, "Seni benim için hayatta tutan bu gençlerin ödülü ne olmalı?" diye sordu, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle.

Ravan bu soruyu bekliyordu. Dikkatle düşünüyormuş gibi yaptı. "Ağabey, Frenk Talon sana sadık olsa da ona özgürlüğü verilmeli. Onun halkına geri dönmesine izin vermelisin."

Efendi çok şaşırmış görünüyordu. "O artık bir fedai, öyle değil mi? Hâlâ işime yarayacakken neden gitmesine izin vereyim ki?"

"Çünkü o benim hayatım kadar senin hayatını da kurtardı ve onun için en azından bunu yapabilirsin."

Adam yanıt vermedi. Kardeşinin bu isteği onun için pek uy-

gun değildi ama ona çok şeyler borçluydu. Kız kardeşinin ondan bu iyiliği talep etme hakkı olduğuna ve eğer böyle olmasını istiyorsa, bunu onun için yapabileceğine karar verdi.

"Ya diğer genç, Rıza? Benden ona da mı özgürlüğünü vermemi isteyeceksin?" diye sordu, hafif alaylı bir sesle.

Ravan ona baktı, sonra elini tuttu. "Neden ne istediğini ona sormuyorsun? Bu daha adil olmaz mı?"

Ağabeyi gülünce havadaki hafif gerilim kayboldu. "Sana katılıyorum. Nasıl istersen öyle olsun. Onlarla bu gece konuşurum, zira yarın sabah ben İran'dayken Suriye'de kontrolü sağlayacak olan Reşidüddin'i görmeye, Halep Kalesi'ne gidiyoruz. İran'a gitmeden evvel onunla halletmem gereken yarım kalmış bir işim var. Sonra seni eve götüreceğim, sevgili Ravan'ım" dedi sevgiyle. "Başından geçen bunca olaydan sonra güvende olduğun için Allah'a şükür." Yanından ayrıldı.

Ravan onun gidişini izledi, sonra havuzun kenarına oturarak kalbinin paramparça olduğunu hissetti. Ağabeyinden ne istediğini tam olarak kavrayınca gözleri yaşlarla doldu. Talon'a özgürlük vermekle, onun için dünyadaki en önemli tek insanı kaybetmiş oluyordu. Ravan dünyasının dört bir yandan kuşatıldığını hissediyordu. Elini karnına koydu ve titreyen eliyle onu hissetti. Bedeni ona doğru söylemişti ama onun gelecekte gördüğü sadece karanlıktı.

* * *

O akşam Efendi, Talon'u çağırttı. Suratı pek asık olan Komutan da onunla birlikteydi. Talon, Efendi'nin önünde yere kapandıktan sonra kendisine kalkması söylendi.

Ağa Han hiç vakit kaybetmedi. "İyi bir savaşçı olduğunu ispat ettin ve sana hayatımızı borçluyum; en azından kız kardeşim öyle olduğunu söylüyor. Bana ise sanki beni öldürmeye hazırmışsın gibi geldi. Bununla beraber *Komutan* İsfendiyar'ın sana verdiği görevi yerine getirerek kız kardeşimin hayatını da kurtardın.

Bu nedenle onun isteğini yerine getirerek sana özgürlüğünü

veriyorum. Eğer bana kalsaydı bir fedai olarak kalırdın." Sözlerinin manası çok açıktı. "Olabildiğince çabuk gitmelisin, zira yarın kalede olmanı istemiyorum."

Kafası sersemlemiş olan Talon bir soru sormaya yeltendi. "Arkadaşımla vedalaşabilir miyim, *Efendi* Ağa Han?"

Efendi durakladı, sonra sertçe başını salladı. Kafası karman çorman olan Talon yere eğildi ve geri geri giderek odadan çıktı. Ravan'ın bunu yapmış olması mümkün müydü? Bunu yapmakla ona hayatından çıkmasını söylemesi aynı şeydi. Yine ağabeyinin kuklası ve esiri olacaktı. Bunu düşününce boğazının yandığını hissetti. Onunla konuşmanın bir yolunu bulmalıydı.

Hâlâ bahçede olup olmadığını anlamak için bahçeye yöneldi. Araş'ı öldürdüğü sütunun yanına yaklaşınca cesedinin bulunduğu yerdeki koyu kanları gördü. Daha önce hepsinin durduğu yere dikkatle baktı ve kalbi hopladı. Havuzun yanında birisi oturuyordu. Bu Ravan'dı ve sanki acıdan iki büklüm olmuştu.

Onunla birlikte görünmemesi gerektiği için dikkatle etrafı inceledi. Sessizce yanına yanaştı ve ağladığını görerek elini omzuna koydu. Ravan döndü ve onu görünce tehlikeye aldırmadan kendini onun kollarına attı. O ağlarken Talon da onu sımsıkı göğsüne bastırdı.

"Ah, Talon, sevgilim, seni kaybettim. Özgürsün artık."

Talon onu iterek oturttu, sonra önünde çömelip gözlerine baktı. "Sevgilim, bunu yapmanın bir nedeni vardı. Seni bırakmayacağım, bunu biliyorsun" dedi hızla.

Ravan başıyla olumlayarak gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Elini buraya koy, sevgilim" diye fısıldadı. Talon'un elini tutarak karnına koydu. Talon yumuşak kumaşı ve altındaki gergin karnı hissetti.

Bir an kafası karıştı, sonra anladı. Gözlerini açarak ona bakakaldı. "Sen... sen?.." Sözünü bitiremedi.

Ravan korkuyla karışık ürkek bir tavırla gülümsedi. "Bebek bekliyorum, sevgilim. Ağabeyim bunu öğrendiğinde beni öldürecektir. Ama sen özgür olacaksın. Senin için en azından bunu yapabilirim."

Talon geriye çekildi, karanlıkta yüzünü öfke kaplamıştı. "Hayır! Ravan, hayır! Bu olmayacak!" Ayağa kalkıp volta atmaya başladı. Bir an düşündü. "Rıza da seninle mi gidecek?"

Ravan bir an düşündü. "Sanırım ama ona ağabeyimden önce ulaşmalısın, çünkü onu yanında tutmak istiyor."

Talon kızın soğuk elini eline aldı. "İnancını yitirmemelisin, Ravan. Ben de seninle geleceğim. Bunu unutma. Bunu yüreğinde saklı tut. Asla inancını yitirme ve öteki konuyu kimseye açma. Bu gece gidiyorum ama şunu bil ki çok uzakta olmayacağım."

Ravan buz gibi soğuk elleriyle onun elini sıkarak yüzüne baktı. "Sana güveniyorum, Talon. Sen... sen bana umut veriyorsun. Bekleyeceğim. Tanrı seninle olsun, sevgilim." Son sözü fısıltı halinde çıkmıştı.

Talon ona yaklaştı ve tehlikeye aldırmadan onu dudaklarından öperek geldiği yoldan gözden kayboldu. Dudaklarında kalan his dışında Ravan'a Talon sanki hiç oraya gelmemiş gibi geldi. Talon başarısız olursa bunun sonuçlarını düşünmemeye çalışarak başını eğdi.

Talon hiç vakit kaybetmeden Rıza'yı buldu. Onu kalenin karanlık bir köşesine çekerek olan biteni anlattı. Arkadaşının yüzünde beliren hayret ifadesini görünce hâlâ ona güvenebileceğini anladı.

"Rıza, artık Ravan güvende olduğu için onlarla kalmanı istiyorlar. Tabii ben bu gece buradan ayrılmalıyım ama yakınlarda olacağım. Sanırım Efendi sabah Halep'e doğru yola çıkıyor. Oraya ulaşması birkaç gün sürer. Geceleri Ravan'la birlikte çadırında veya çadırının yakınında olmanı istiyorum. Bizim için bunu yapar mısın, kardeşim?"

Rıza dehşet içinde ona bakakaldı, sonra iki eliyle omuzlarından tuttu. "Yapmayı tasarladığın şey çok tehlikeli, kardeşim. Sen çıldırmışsın, prenses de öyle. Eğer yakalarlarsa seni de onu da öldürürler, hatta belki beni de."

"Onu zaten yakında öldürecekler" dedi Talon, acıyla. "Ravan hamile."

Rıza hızla nefesini içine çekti. "O zaman kaçmalı" dedi, sert bir sesle. "Efendi'nin artık ona ihtiyacı kalmayacak. Talon, sence nereye gidebiliriz? Onun bizi bulamayacağı hiçbir yer yok."

Talon, Rıza'ya yanaştı. "Sadece tek bir seçeneğimiz var, dostum. Frenklerin krallığı. Benim de Frenk olduğumu unutma ve hâlâ Filistin'de bir ailem olduğunu sanıyorum. Onları son gördüğümden bu yana dört yıl geçti ama eğer babamın kalesine sığınabilirsek güvende oluruz. Yanılmıyorsam, buradan atla yarım günlük mesafede olmalı."

Rıza kuşkulu görünüyordu ama arkadaşının kolunu sıktı. "Seninleyim, Talon. Birlikte çok şey yaşadık ve burada kalmak en iyimser görüşle kısa bir hayat yaşayacağım anlamına geliyor. Hem" dedi Rıza, gülümseyerek, "ben dünyanın diğer bölgelerini görmek istiyorum, sen de beni oraya götürecek kadar çılgınsın. Geceleri onun çadırında veya yakınında olacağım. Ama sen buradan ayrılırken yanına iki at alabilecek misin?"

Talon rahatlayarak içini çekti. "Rıza, kimsenin senden daha güvenilir bir dostu olamaz. Komutan beni görmediği sürece iki at alabileceğimi sanıyorum."

"Öyleyse git ve hazırlan. Ben bütün eşyalarını yükleyerek atı ana kapının yanına getirip sen giderken sana vereceğim. Pek az kişi sana gitmenin emredildiğini bildiği için yanına fazladan bir at alamayacağını tahmin edemezler."

Talon başıyla onayladı ve iki arkadaş ayrıldılar. Talon ahırlara gitti. Rıza da, o gün şafaktan beri hiçbir şey yemedikleri için, Talon için yiyecek bir şeyler almaya mutfağa yöneldi. Sonra yük atının nerede olduğuna bakmaya gitti. Aslında gençler birbirlerine yakındılar, atın yükü hâlâ boşaltılmamıştı, onun için Rıza onunla birlikte kapıya gitmek yerine dizgini Talon'a verdi ve Talon sanki bir göreve gidiyormuş gibi kapıdan çıktı. Kapılar gürültüyle arkasından kapandı ve Talon çölde tek başına kaldı.

Talon kaleye gelirken âdeti olduğu üzere araziyi incelemişti, onun için karanlıkta bile o bölgeye biraz aşinaydı. Gel gelelim, hem gizlenmesini hem de yolu açıkça görmesini sağlayacak bir yeri ancak birkaç kilometre ötede zorlukla buldu.

Kalede ise Rıza, Ravan'ı arıyordu. Ravan şimdi mevkisine daha uygun bir dairede kalıyordu. Rıza kapıyı hafifçe çaldı ve ismini söyledi. Kız hemen gelip kapıyı açtı. Rıza içeri süzülürken kızın gözlerinin kıpkırmızı olduğunu fark etti. Ağladığı açıktı.

"*Hanım*, yüreğini sağlam tut" dedi Rıza usulca. "Talon benimle konuştu. İki atla kaleden ayrıldı."

Rıza'nın sözleri etkisini hemen gösterdi. Ravan'ın gözlerine umut dolduğunu gördü ve onu teselli edecek cesaretinin olmasını diledi. Ama itaat alışkanlığı çok kuvvetli olduğu için sadece ona gülümsedi. Ravan da gözyaşları arasından ona gülümsedi.

Rıza resmi bir tavırla, "*Hanım*" dedi, "henüz kimse beni görevimden almadı, onun için sen de istediğin sürece koruman olarak kalmak istiyorum."

Ravan hevesle başını salladı. "Olur, Rıza. Bunu ben de isterim."

Birbirlerine manalı bir şekilde gülümsediler. O sırada kapı tekrar vuruldu ve Efendi'nin sesi duyuldu. Rıza telaşa kapıldı ama Ravan ona duvarın yanında kalmasını söyleyerek kapıyı açmaya gitti. Efendi, Rıza'yı görünce şaşırdı ama Ravan hemen söze girdi.

"Ağabey, artık Frenk gittiği için Rıza benim korumam olmaya devam etmek istiyor. Eğer sen de razı olursan bunu ben de isterim."

Efendi sanki bir şey soracakmış gibi Rıza'ya baktı, sonra başıyla onayladı. "Seni prensese yardım ettiğin ve cesaretin için daha sonra ödüllendireceğim" dedi. "Bu arada onun resmi koruması olabilirsin." Tekrar kız kardeşine döndü. "Kardeşim, ağladın mı sen? Sorun nedir?"

Ravan ağabeyine ürkek bir tavırla gülümsedi. "Nihayet yolculuğumuz bittiği ve sen güvende olduğun için o kadar rahatladım ki, ağabey. Ben de tam Rıza'ya Frenk gittiği için memnun olduğumu söylüyordum; çok kaba saba bir adamdı."

Efendi anlayışla başını salladı. "Onlar öyle işte. Ama bu oğlandan umudum vardı. Neyse, Allah'ın istediği olur. Sana sabahleyin erkenden Halep'e doğru yola çıkacağımızı söylemeye gel-

dim. Yolda Şam'a uğramak istemiyorum, onun için yarın geceyi çadırlarda geçireceğiz. Endişelenme, bir muhafızla güvende olursun."

Efendi söyleyecekleri bittikten sonra konuttan çıktı. Kurallara uyması gerektiğini düşünen Rıza da oradan ayrıldı, uyuyacak bir yer bulmalıydı. İkisi de birbirlerine bir şey söylemedi ama düşünceleri kalenin dışında, nerede olduğunu merak ettikleri Talon'daydı. Nasıl kaçabileceklerini düşünen Ravan'ı neredeyse bütün gece hiç uyku tutmadı.

Ah, eğer ki dünya tekrar yaratılsaydı
Kader Kitabı kapanmadan evvel yakalayıp yazanı
İsmimizi daha temiz bir sayfaya yazdırabilir
Ya da hepten sildirebilirdik.

Ömer Hayyam

Bölüm 27

Dönüş

Talon uzaktaki kaleyi görebileceği bir hendekte iki atla birlikte rahatsız bir gece geçiriyordu. Mutfaktan yürüttüğü *nan* ve peynir için Rıza'ya teşekkür etti. Suyu azdı ama artık çöle alıştığı için olanla yetinebilirdi. Eğer gerekirse en az bir gece daha dayanabilecek gücü vardı. Ama Ravan'la birlikte kaçmak için iki gece beklemeye niyeti yoktu.

Yine de seçeneklerini düşünerek endişeli bir gece geçirdi. Ravan'ı normal insanların yanından kaçırmak da zor olurdu ama onu *Refik*ler gibi, gizlice hareket etme ve ustaca atlatma konusunda son derece becerikli insanların yanından kaçırmaya çalışmak gerçekten tehlikeliydi. Ne var ki Ravan'ın götürülmesine izin veremezdi, onun için başka seçeneği yoktu. İkisinin de aynı olmasını umarak hem Tanrı'ya, hem Allah'a dua etti. Jean'ın kendisini izlediğini biliyordu, duayı bitirdiğinde rahatlamıştı.

Yapmaya çalıştığı şey cüretkâr ve tehlikeliydi, hatta deliceydi ama Ravan'ı kaybetme düşüncesi yüreğini ağzına getiriyordu. Kendine deneyimsiz olabileceğini ama azimli ve eğitimli olduğunu söyledi. Bu da bir şeydi. Uzun bir gece geçirmek üzere yerleşti ve gökyüzüne bakarak Jean'la El Tayyib'in öğrettiği takımyıldızları hatırlamaya çalıştı.

Anne babasını düşündü, onları görebilecek miydi? Onlardan ayrıldığında küçücük bir çocuktu; şimdiyse bir erkek olmuştu ve çok farklıydı. Onların asla idrak edemeyeceği bir dünyası vardı ve onların dünyası da şimdi neredeyse o kadar yabancıydı ona. Büyüdüğü yere dair hâlâ anıları vardı ama son birkaç yıldır yaşadığı hayat bu anıları arka plana itmişti.

* * *

Sabah soğuk ve aydınlıktı. Talon günün ilk ışığıyla beraber uyandı. Ayağa kalkıp doğuya baktı ve adeta hiç düşünmeden secde ederek İsfahan'da öğrenmiş olduğu namaza başladı. Doktor ve Jean için, sonra da Fariba'nın sağlığı ve güvenliği için dua etti. Sonra Tanrı'ya konuştu.

"Sadece Ravan'la Rıza'nın bu gece benimle birlikte gelebilmesini istiyorum, çünkü burada kalmak onlar için hiç güvenli değil. Onlar ölümü hak etmiyorlar."

Atların ayak bağını çıkartıp tekrar eyerledi. Fazla beklemesi gerekmedi. Tam güneş doğudaki alçak tepelerin üstünde yükseldiğinde bir grup atlının kapıdan çıktığını gördü. Oldukça uzaktaydı ve gelenleri tanıyamamıştı. Hendeğin kenarına tırmanarak yakından geçerken görmek için dikkatle aşağıya baktı.

Atlılar eşkin hızda ilerliyordu, çok geçmeden Talon'un altından geçtiler. Talon rahat bir nefes aldı. Ravan'la Rıza da aralarındaydı. Efendi ve Komutan da dâhil olmak üzere yirmi kadar insan saydı. İsfendiyar'ı daha yakından tanıyamadığı için üzüldü. Bu adam Talon için bir efsaneydi ama şimdi hayatları ebediyen birbirinden kopmuştu.

Rıza'nın onu görmek için dikkatle etrafı taradığını görünce gülümsedi, topluluk iyice uzaklaşana dek bekledi. Yolda başka kimse olup olmadığını kontrol etti ve grubun tamamen gözden kaybolmasını bekledikten sonra yola indi. Öndeki topluluk yavaş ilerliyordu, onları yakalamakta zorluk çekmedi. Bütün gün görünmemeye dikkat ederek peşlerinden gitti. Yük hayvanıyla birlikte takip etmenin zor olduğunu anlayınca, güvenli olduğunu hissettiği bir yerde hayvanı serbest bırakmaya karar verdi.

Yolda birkaç köye rast geldi. Yol kuzeybatıya dönüyordu. Halep, Şam'ın epeyce kuzeyindeydi. Yol çoğunlukla sahildeki vadilere, sonra da kıyı şeridindeki şehirlere yöneliyordu. Ne zaman bir köye yaklaşsalar Talon öndeki gruptan oyalananlar olabileceğinden ve onlarla burun buruna gelebiceğinden korkuyordu.

Köylerden birine girerken Cabbar sakatlandı. Köye girip kuyunun yanında durduklan zaman Cabbar'ın artık onu daha fazla taşıyamayacağını anladı Talon. Cabbar'ın arka toynağını inceledi, hem çatladığını hem de berelendiğini anladı ve içinden bir umutsuzluk duygusu yükseldi. Cabbar'ın bileğinin önceki gün incindiğini sanıyordu ama o sabah atın iyi olduğuna yemin edebilirdi.

Köylüler her zamanki gibi mesafeliydiler ve çoğunlukla bu silahlı, yalnız, Sarazen biniciden saklanıyorlardı. Atın ayağına odaklandığı veya köyün merkezinde kümelenmiş ağaçlar yaklaşan atlıların sesini boğduğu için Talon gafil avlandı.

Adamlar köydeydiler ve daha yayına uzanmasına fırsat kalmadan hepsi neredeyse üstüne çullandı. Aniden küçük meydan her yönden gelen iri atlara binmiş adamlarla doldu. İçlerinden biri mızrağıyla ona saldırmaya hazırlandı; adam kalkanının arkasında sırtını kamburlaştırıp mızrağını aşağı indirerek atını hızlandırdı. İri hayvanın toynaklannın takırtısını ve bağırtıları duyan Talon durumunun farkına vardı. Atlarını serbest bırakarak çabucak kuyunun alçak duvannın arkasına geçti.

Bunlann izlemekte olduğu fedai grubundan olmadığını anlayacak zamanı zor buldu. Aslında hepsi aynı tarzda giyinmişti: zincir zırh yelekler, çelik miğferler ve büyük kalkanlar. Göğüslerinin sol tarafında kirli beyaz tuniklerinde göze çarpan kırmızı kumaştan bir haç vardı.

Talon kendine doğru gelen adama ciğerlerinin bütün kuvvetiyle bağırdı. "Ben Frenk'im! Saldırmayın!" Başındaki örtüyü çıkartıp sallayarak tekrar bağırdı. "Ben Frenk'im, beni öldürmeyin!"

Üstüne gelen adam atının dizginlerini çekti ve Talon'a birkaç metre kala durdu. Mızrağı Talon'un göğsünden ancak yarım metre uzaktaydı.

Zincir zırhlı adamlar Talon'un etrafını sardılar. Yanına gelip

tepesine dikilen bir şövalye yüksek sesle sordu, "Eğer Frenk'sen neden bir çöl faresi gibi giyindin?"

"Benim ismim Talon... Hughes de Gilles'in oğlu, Talon de Gilles." Başını kaldırarak, fırça gibi bir sakalın kısmen gizlediği miğferli yüze baktı. Adamın gözleri ihtiyatlı ve sertti. Ama şaşırmıştı ve diğerlerinin arasında da şaşkınlıkla mırıldananlar oldu.

"Sen ne diyorsun, Sarazen? Frenkçe konuşmayı nereden öğrendin?"

"Beş yıl önce Banyas'ın güneyindeki bir pusuda kaçırıldım. Ben Montfort Kalesi'nden Sör Hughes'un oğlu Talon'um, yemin ederim."

Adam gözlerini ona dikti, sonra iki arkadaşına attan inmeleri için işaret etti. "Bunu göreceğiz. Bu arada, esirimizsin. Bunun doğru olup olmadığını öğrenmek için seni Montfort'taki üssümüze götüreceğim."

Talon çaresizce Ravan'ın peşinden gitmenin bir yolunu düşündü. Adama amcasını tanıyıp tanımadığını sormak için ancak ağzını açmıştı ki iki adam üstüne çöktü. Kendisini bağlayacaklarını anladı. Çaresizliğin verdiği bir hızla kıvrılıp ellerinden sıyrılarak atın üstündeki adama bağırdı. "Beni serbest bırakmalısın! Hemen şimdi kuzeye gitmem gerekiyor; bunun hayati önemi var. Beni serbest bırakman için sana yalvarıyorum!"

Adamlar kılıçlarını çekerek üstüne çullandılar. Tek yol vardı; o da içlerinden birini öldürüp diğerlerinden kaçmaya çalışmaktı. Talon seçeneklerinin gerçekleşemeyeceğini kavradı. Ellerini açtı ve bağlamaları için öne uzattı.

"Atım sakat ama hâlâ yürüyebilir" dedi, sıkılı dişlerinin arasından. "En azından gittiğimiz yere onu da götürün."

Şövalyelerin lideri homurdanarak kabul etti ve yük hayvanının üstündekiler Cabbar'ın sırtına yüklendi, Talon pek de nazik olmayan bir şekilde yük atının üstüne konuldu. Bunlar olurken diğerleri atlarına kuyudan su veriyordu. Talon adamların çoğunun saç-sakalının birbirine karıştığını ve bunun onlara vahşi bir görünüm verdiğini fark etti. Hepsi de üniforma gibi bir örnek giyinmişti. Adamlar ona yüzlerce savaş görmüş sert gözlerle ba-

kıyordu. Dillerini konuşsa da aksini ispatlayana dek onlar için bir düşman ve dolayısıyla bir esirdi.

Sonra sert bir emir duyuldu ve iki sıra binici aralarındaki Talon'la birlikte yola koyuldular. Bir ipe bağlanmış olan Cabbar da arkadan geliyordu.

Talon'un zihni uyuşmuştu. Bu laf anlamaz adamları Talon olduğuna ve kendisini hemen şimdi serbest bırakmaları gerektiğine inandırmak için ne yapabilir veya ne söyleyebilirdi? On iki adamın lideri eyerinde arkaya dönerek ona seslendi.

"Eğer gerçekten Talon de Gilles isen, nerelerdeydin? Onun bir oğlunu Sarazenlere kaptırdığını duymuştum. Neden bu kıyafetlerle buradasın ve neden güney yerine kuzeye gidiyorsun?"

"Çocukken İran'a götürüldüm ve fedailer tarafından orada tutularak onlar gibi eğitildim. Kaçtım. Uzun bir hikâye, Sir... İsminiz ne?"

"Ben Aix'li Sir Velliers'im ve bizler Tapınak Şövalyeleriyiz. Nasıl kaçtın?"

"Hayatını kurtardığım için Efendi gitmeme izin verdi."

Etrafındaki adamlar inanmayan gözlerle ona baktılar, sonra bir kahkaha yükseldi.

"Efendi mi? Kimin efendisi?" diye sordu Sir Velliers.

"Ağa Han, İsmaililerin efendisi; Fedailerin efendisi."

"Hmm. Yani sana minnet duyarak gitmene izin verdi. Onlar başkalarına gösterdikleri şefkatle pek tanınmazlar. Ama bu neden kuzeye gittiğini açıklamıyor, öyle değil mi?"

"Hayır, Sir. Onu izliyordum, çünkü kız kardeşini özgürlüğüne kavuşturmak istiyorum" dedi Talon. Hiç inandırıcı olmadığını hissetmeye başlamıştı.

Artık adamlann yüzlerinde inanmayan sıntmalar ve eğlenen bakışlar görülüyordu. Adamların şüpheciliği ve onu anlayamamaları Talon'un içinde öfke ve hüsranın kabarmasına neden oldu. Sürekli Ravan'dan ve Rıza'dan, arkadaşlarından, ailesinden uzaklaştırılıyordu. Arkasına çaresizce baktı.

Sir Velliers tekrar konuşmaya başladı. "Sör Hughes'u tanıyorum. Artık Montfort Kalesi bizim elimizde. Orası Tapınak Şöval-

yeleri'nin kalesi oldu. Şimdi oraya gidiyoruz, vardığımız zaman söylediklerinin doğru olup olmadığını göreceğiz."

"Babamla annem nasıllar, Sir?" diye sordu Talon.

"Aslında bilmiyorum ama iki yıl kadar önce kaleden ayrıldıkları zaman iyilerdi. Orayı kasıp kavuran vebadan sonra kendilerine kalan bir mirası almak üzere Frenk Krallığı'na gittiler." Talon umutsuzca ve ilk kez korkuya kapılarak kendini bıraktı. Bu adamlar onu Montfort'a götürene kadar ne dinleyecekler ne de serbest bırakacaklardı. O zaman da Ravan için her şey çok geç olacaktı. Kaçma şansı gittikçe azalıyordu. Planı, arkadaşlarıyla birlikte kaçıp sığınabilecekleri Montfort'a gitmekti. Bunu ancak bir gün içinde gerçekleştirilebilirdi.

Kaçtıktan sonra sığınacak yer bulmak için bir günleri olacaktı, onun için daha fazla gün kaybedemezdi. Eğer Ravan daha kuzeye giderse kaçış şansları olmayacaktı. Ya Halep'te olacaktı ya da İran'a geri dönüyor ve hamile olduğu keşfedildikten sonra kesin ölümüne gidiyor olacaktı. İçini kemiren ezici bir yenilgi duygusuyla acı içinde öne eğildi.

Sonra için için öfkelenmeye başladı. Bıçağını almamışlardı ve hâlâ kaçmaya çalışabilirdi. Ona biraz avantaj sağlayacak bir şey bulmak için etrafına bakındı.

Alçak bir tepenin zirvesine çıktıkları ve Banyas'ın hiç de iç açıcı olmayan şekli uzakta belli belirsiz göründüğü zaman, Talon kaçmaya karar verdi. Topuklarıyla yük hayvanını sertçe mahmuzlayarak bir çığlık attı. Hayvan öne atılarak dizginlerini onu tutan adamın elinden kurtardı. Talon hayvanı tekrar mahmuzlayıp adamların arasındaki bir açıklığa yöneldi. Her yanda şaşkın bağırmalar ve küfürler duyuluyordu. Talon neredeyse başarıyordu; kısrak tam şövalyelerden birinin yanından geçiyordu ki adam kalkanını ters taraftan Talon'a çarptı. Bu darbenin etkisiyle hayvanın üstünden yuvarlanan Talon bilincini kaybederek yere yığıldı.

Talon yüzüne vuran deri bir eldivenle uyandı. Başı ağrıyordu ve burnundan nefes alamıyordu. Tuniğinde kan izleri vardı. Talon yukarıdan kendisine bakan adama odaklanmaya çalışırken Sir Velliers'in konuştuğunu duydu. "Eh, boynunu kırmamışsın,

Mark. Adam çok şanslıymış. Sen, Talon, eğer ismin buysa. Bu çok aptalcaydı ve şimdi seni daha sıkı bağlamak zorundayız. Eğer bir daha kaçmaya çalışırsan yolun geri kalanını birinin eyer topuzunda tamamlarsın. Anlıyor musun?"

Talon ona ateş saçan gözlerle baktı ama bir şey demedi. Onu çekip ayağa kaldırarak yakaladıkları kısrağın üstüne bindirdiler. Grup bir kez daha yola koyuldu ve temkinli bir şekilde Banyas Kalesi'nin yanından geçti.

Montfort'a doğru yapılan yolculuğun geri kalanı Talon için acı verici bulanık bir anıydı. Kırık burnu ağrıyordu, alnında kocaman bir şiş vardı ve bir gözü kapanmıştı. Çatlayacakmış gibi ağrıyan başı onu düpedüz hasta etmişti. Ravan için bir şey yapamamanın çaresizliği içinde eziliyordu. Kızın gözlerinin önüne gelen yüzü ona işkence ediyordu. Tam güneş batı ufkunda kızıl bir küre gibi batmak üzereyken kalenin geniş kapılarına vardılar. Adamlar avluya girdikleri zaman Talon kalenin neredeyse hiç değişmediğini fark etti; içerde o sırada arı kovanı gibi hummalı bir faaliyet vardı. Burası kalabalık bir ileri karakoldu.

Şövalyeler atlarından iner inmez, Sir Velliers içlerinden ikisine Talon'u indirmelerini emretti ve onu iç kalenin taş basamaklarından çıkartarak büyük bir ahşap kapıya götürdü. Talon duyduğu acıdan zayıflamış ve korkunç baş ağrısından sersemlemişti ama kaçamayacağını anlayacak kadar uyanıktı, onun için uysal bir tavırla itaat etti. Sir Velliers kapıyı üstünkörü çaldıktan sonra açarak içeri girdi ve Talon'la iki adamına da bir zamanlar Sör Hughes ile Talon'un annesine ait olan odaya girmelerini işaret etti.

Talon odada önemli bir değişiklik olduğunu fark etti: annesinin oraya buraya koyduğu eşyalar, perdeler, halılar ve hatta duvara asmış olduğu bir kilim gitmiş, yerini sevimsiz, manastır gibi bir hava almıştı.

Üstü kâğıtlarla kaplı büyük ahşap bir masanın gerisinde sakallı ve kafası kısmen tıraşlı iri yarı bir adam oturuyordu. Bütün şövalyeler gibi onun üstünde de zincir zırh bir yelek ve sanki ata binecekmiş gibi mahmuzlu ağır deri çizmeler vardı. O da üniformalıydı: sol omuza kırmızı bir haç dikilmiş kirli beyaz bir tunik.

Yanında farklı kıyafette başka bir adam vardı. Talon onun sayılardan anlayan bir kâtip veya hizmetkâr olduğunu tahmin etti.

Sir Velliers oturan adama hitap etti. "Sir Guerin, sana bir ziyaretçi getirdim."

Kapı açılınca başını kaldırıp gelenlere bir göz atan iri kıyım adam sandalyesinde arkasına yaslanarak gülümsedi. "Ah, Sir Velliers, nerelerdeydin? Daha önce gelmeni bekliyordum."

"Bu genç adamla küçük bir anlaşmazlık yaşadık. Sör Hughes'in oğlu Talon de Gilles olduğunu iddia ediyor."

Guerin'in şaşırdığı açıkça belliydi. "Sen gidebilirsin, Antoine; bu yorucu kâğıtlarla daha sonra veya yarın ilgileniriz."

Hizmetkâr eğildi ve yanından geçerken Talon'a meraklı gözlerle baktı ve odadan çıktı.

Sir Velliers yüksek arkalıklı, geniş bir sandalyede oturan Sir Guerin'e doğru ilerledi ve Talon'la muhafızlarına da yaklaşmalarını işaret etti.

"Otur" diye emretti Guerin, Talon'a.

Talon gösterilen ahşap sıranın ucuna ilişti. Muhafızları Sir Velliers'in başının bir işaretiyle odadan çıktılar.

"Şimdi, Velliers, nedir bütün bunlar?" diye sordu Guerin. "Şimdi de düşmanı mı kurtarıyorsun? Gördüğüm bütün Sarazenler kadar uğursuz görünüyor bu oğlan."

Sir Velliers güldü. "Henüz neden evi olduğunu iddia ettiği bu kalenin tam tersi yönde gittiğinin iyi bir açıklamasını almadım." Talon'a tekrar baktı.

Biraz önce söylenenler kafasına dank eden Sir Guerin'in gözleri kocaman açıldı.

"Dur bir dakika. Biraz önce ne dedin? Sör Hughes'un oğlu muymuş?" Sir Velliers'a baktı. "Ama Sarazen bir haydut gibi görünüyor, bu nasıl olabilir ki?" Dik dik Talon'a baktı. "Genç adam, doğruyu söylesen iyi olur. Ben Sör Hughes'u tanırım. Benim bildiğime göre bir oğlu yok."

"Beş yıl önce bir pusuda kaybolan oğlanı hatırlamıyor musun?" diye sordu Velliers.

"Hatırlıyorum. Herkes için üzücü bir olaydı. Sen neler olduğunu araştıranlardan değil miydin?"

"Değildim. Sir Guy araştırmıştı; ama beş yıl uzun bir zaman. Kim bilir? Bu bir tür tuzak da olabilir. Neden Sir Guy'la Phillip'i çağırmıyoruz?"

"İyi fikir" dedi Sir Guerin. "Ama ikisi de şu anda güneyde, Ascalon'da ya da o civarda ve ne zaman geri döneceklerini bilmiyorum." Guerin, Talon'a döndü. "O halde Sör Hughes'un oğlu olduğunu kanıtlamak için onlar dönene kadar burada kalmalısın."

Talon korkunç baş ağrısına ve ağrıyan yüzüne rağmen onlara derdini anlatmak için umutsuz bir çabada daha bulundu. "Sizlere yalvanyorum, lütfen gitmeme izin verin. Ben gerçekten Sör Hughes'un oğluyum. Fedailerin esiri olan arkadaşlarımı kurtarmak için kuzeye gidiyordum. Bunu yapmam için beni serbest bırakmanız için yalvanyorum sizlere. Sonra onlarla birlikte buraya geri döneceğime yemin ederim."

Guerin duraksadı ama Velliers bu isteği kabul etmedi. "Daha önce kaçmaya çalıştın ve seni durdurmak zorunda kaldık. Bence serbest kalır kalmaz kaçıp bir şeytanlık yapacak. Sir Guy veya Phillip gelene kadar onu kilit altında tutmalıyız. Geleceklerinden de şüpheliyim ya" diye ekledi kuşkuyla. Talon'dan hoşlanmadığı ve hiçbir konuda ona inanmaya hazır olmadığı anlaşılıyordu.

Guerin başıyla onayladı. "İddia ettiğin kişi olduğun kanıtlanana kadar burada kalacaksın. Onu hapsedin, Sir Velliers."

Talon bu sözleri duyunca kulaklarına inanamadı. Ravan'ın ölüm hükmünü veren bu iki adama karşı içinde bir öfke kabardı. "Sizi aptallar, ben Sör Hughes'un oğlu Talon'um. Gitmeme izin vermelisiniz. Onu öldürecekler, onu öldürecekler!"

Ayağa fırlayıp hâlâ önünde bağlı olan elleriyle kapıya doğru atıldı. Velliers iki adımda yanına gelip kafasının yanına kuvvetli bir yumruk indirdi. Talon yere düşünce Velliers onu tekmeledi. Talon kendini en kötü tekmelerden korumak için top gibi kıvrıldı.

Sir Guerin'in yüksek sesle verdiği bir emir Velliers'i durdurdu. "Yeter, Sir. Ne yapıyorsun sen? Onu rahat bırak. Muhafızlar onu öfkesini yatıştırabileceği bir hücreye götürsünler."

Sir Guerin'in çağırdığı iki şövalye Talon'u ayağa kaldırdı ve sürükleyerek merdivenlerden indirdiler ve küçük bir hücreye attılar. Kapı gürültüyle üstüne kapandı ve Talon karanlıkta kaldı.

Kaburgaları ağrıyordu ve burnu tekrar kanamaya başlamıştı. Acısı çok fazlaydı ama o durumunu düşünürken bunu zar zor hissediyordu. Durumu gerçekten umutsuzdu ama Ravan'ın başına geleceklerin yanında bu hiçbir şeydi. Ayağa kalktı ve sendeleyerek döşeğe gidip kendini üstüne attı. Yattığı yerde kanamayı kolunun yeniyle durdurmaya çalıştı.

Hissettiği ıstırapla yanaklarından sıcak yaşların aktığını duyumsadı. Kaybettiklerini düşündükçe göğsünde kabaran korkunç acıyla feryat etmemek için müthiş bir çaba göstermesi gerekti.

* * *

Aşağı yukarı üç hafta sonra üstü başı toz içinde, yorgun Sir Guy de Veres, yanında yardımcı şövalyesi Phillip de Gilles ile birlikte Montfort Kalesi'nin kapısından girdi. Sir Guy'ın elinde Sir Guerin'in gönderdiği bir mektup vardı. Mektupta ellerinde Sör Hughes'un oğlu olduğunu iddia eden genç bir Sarazen bulunduğunu yazıyordu. Phillip'le birlikte gelip bunu doğrulayabilirler miydi?

Sir Guy'ın bundan fazlasına ihtiyacı yoktu. Phillip'i çağırarak ona mektubu gösterdi. Phillip aceleyle pek az eşyasını topladı ve Kudüs Krallığı'nın en güneyindeki Ascalon'dan Tiberya Gölü'nün kuzeyindeki Montfort'a gitmek üzere yola koyuldular.

Onları karşılayan Sir Velliers, Sir Guerin'in iki haftadır Acre'de olduğunu söyledi. Anladığı kadarıyla birkaç gün daha geri dönmeyecekti. Atları alındıktan sonra adamlar iç kaleye götürülerek şarap ikram edildi.

"Oğlan nerede?" diye sordu Guy.

"Onu bir hücrede tutmak zorunda kaldık, Sir Guy. Vahşi bir hayvan gibi. En az üç defa kaçmaya çalıştı ve bunu yaparken de şövalyelere zarar verdi. Son derece tehlikeli biri" dedi Sir Velliers, tedirgin bir tavırla. "Sör Hughes de Gilles'in oğlu olduğunu iddia ediyor ama onu görünce hemen sıradan bir Sarazen olduğunu, hatta belki de içimize sokulduktan sonra zehrini kusan şu fedailerden biri olduğunu anlayacaksınız."

"Onu nerede yakaladınız?" diye sordu Guy.

"Banyas Kalesi'nin kuzeyinde. Atı sakatlanmıştı. Arkadaşları-

nı kurtarmak için kuzeye gittiğini iddia etti. Eğer kurtaramazsa onu nasıl öldüreceklerini bağınp duruyor. Eğer gerçekten iddia ettiği gibi kaçtıysa, Montfort'un güneyde olduğunu bilmesi gerekirken neden kuzeye gidiyordu? O yalancı bir çöl domuzu, hepsi bu" diye bitirdi sözlerini, memnun bir tavırla.

Sir Guy duyduklarını düşünerek şarabını yudumladı. Sir Velliers'in tavrı hoşuna gitmemişti ama şimdilik bunu bir yana bırakmaya karar verdi.

"Onu buraya getir; görmek istiyoruz."

Sir Velliers tereddüt etti ama şimdi kalede kıdemli olan Sir Guy'dı, onun için tartışmasının bir faydası olmayacaktı. "O çok tehlikeli bir adam" dedi bir kez daha. "Buraya geldiği zaman yapacaklarının sorumluluğunu alamam."

"Onu buraya getir" dedi Sir Guy, sertçe.

İki adam sürükleyerek Talon'u odaya soktu. El ve ayak bileklerinde sürtünerek derisini kesmiş olan zincirler vardı. Talon, Sir Guy'a çok pis göründü; yırtık pırtık giysilerine kurumuş kan ve başka pislikler sıçramıştı. Yalınayaktı, saçları uzamış ve cansızdı. Yüzünde hâlâ son dayaktan kalma şişlikler vardı ve burnu kırıktı.

Talon'u durdurdular; cesaretini kaybetmeyen Talon meydan okuyan bir havayla, kendini esir alanlara ateş saçan gözlerle bakarak öylece durdu.

Sir Guy ona doğru birkaç atım attı. "Bana senin Sör Hughes de Gilles'in oğlu Talon olduğunu iddia ettiğin söylendi" dedi.

Talon pis saçlarının ardından ona dik dik bakarak başıyla onayladı. "Evet, doğru ve sen de bana inanmayacak olan o aptal piçlerden birisin" diye homurdandı.

Sir Guy'ın dudakları seğirdi. "Bunun doğru olup olmadığını anlamak için buradayız" dedi, sakin bir sesle. "Bu adamı tanıyor musun?" Arkasında duran Phillip'i gösteriyordu.

Talon adamın arkasında, hiçbir tanıma emaresi göstermeden merakla ona bakan Sir Phillip de Gilles'e baktı.

Talon onu hemen tanıdı; her zamanki gibi cüsseli ve güçlüydü. Beş yıl savaşmak ve zor yaşam şartları izlerini bırakmış olsa

da amcası olduğuna şüphesi yoktu. "Evet. Phillip amca, beni hatırlamıyor musun? Benim, Talon."

Phillip, Talon'un sesini duyunca irkildi. Karşısında yırtık pırtık Sarazen giysileri içinde genç bir adam görüyordu. Yalınayaktı ama yine de gururla duruyordu. Genç adamın bir bıyığı ve açık kahverengi seyrek bir sakalı vardı. Alnında derin bir yara, burnunun etrafında kurumuş kanlar ve çenesinde uzun bir yara izi vardı. Bir gözü berelenmiş ve hafif kapalıydı ama Phillip sağlam gözünün yeşil olduğunu da gördü. Önünde hatırladığı Talon'dan ziyade Sarazen bir askere benzeyen uzun boylu bir genç duruyordu ama yine de?..

Bu delikanlıyı bir kez daha dikkatle baştan aşağı süzdü. "Önümde duran bu adamı tanımıyorum" dedi yavaşça, "ama onda bir şey var..."

"Ona Montfort'ta geçen çocukluğu hakkında bir şeyler sor, Phillip, o seni tanıyor gibi görünüyor" dedi Sir Guy. Bütün bu olanlar iyice ilgisini çekmişti.

"Bana annenin ismini söyle, Tanrı onu kutsayıp korusun" dedi Phillip.

"Marguerite."

"Burada geçirdiğin son Noel'de baban sana ne verdi?"

"Bir kılıç. Pusuya düşürüldüğümüz yolculuğa çıkarken yanıma almıştım" dedi Talon usulca. "Sana senin ne verdiğini de söyleyebilirim, amca. Birlikte pusuya düşürüldüğümüz son yolculukta bindiğim kısrağı vermiştin. Ben esir alındığım zaman öldürüldü."

Phillip'in esmer teninde renk kalmadı. Uzun sakalını, sonra da tıraşlı kafasını sıvazladı. "Sevgili Tanrı'm, bu sen misin, Talon? O kadar uzun zaman oldu ki... Biz... biz yıllar önce senden umudu kesmiştik. Ama doğrusunu istersen, Sir Guy bize senin öldürülmeyeceğini söylemişti. Marguerite buna inanmadı ve kalbi kırıldı. Seni ele veren gözlerin. Tanrı'ya şükür, sen Talon'sun, uzun zamandır kayıp oğlumuzsun. Gel buraya."

Genç adamı kocaman kollarının arasına alıp ona neredeyse ezecek kadar sıkıca sarılırken gözlerine yaşlar doldu. Yaraları acıyan Talon yüzünü buruşturdu.

"Amca, anlatacak o kadar çok şey var ki. Çok uzaklara gittim ve şövalyeler beni yakaladıkları zaman kuzeye arkadaşlarımı kurtarmaya gidiyordum. Onlara ne söylersem söyleyeyim bana inanmadılar." Bunu söylerken Sir Velliers'e bakışı Sir Guy'ın gözünden kaçmadı.

"Sir Velliers, zannediyorum zincirlere gerek yok artık. Onların hemen çıkarılmasını istiyorum!" dedi Guy.

Sir Phillip de Velliers'e dik dik bakıyordu. "Onun bu tür davranışı hak ettiğinden şüpheliyim, Sir. Çabuk olsanız iyi olur."

Hemen oraya silahtar çağrıldı ve onların önünde Talon'un zincirleri kesildi. Adam işi bitirdiğinde Talon, Velliers'e döndü.

"Size Tanrı'nın önünde doğruyu söylediğime yemin etmeme rağmen bana inanmayı reddettiniz. Bunun sonucunda, sevdiğim birini ölüme mahkûm etmiş olabilirsiniz. Bu yüzden sizi affetmeyeceğim. Eğer kalenin dışında yalnız karşılaşırsak sizi öldürürüm."

Sir Velliers öfkeden kıpkırmızı kesildi.

Sir Guy ikisinin arasına girdi.

"Bence şimdilik yeterince zarar verildi, beyler. Talon, yardımına gelmekte bu kadar geç kaldığımız için affını istemeliyiz. Ama işte burada olduğumuza göre ilk önce başından geçenleri dinlemek istiyorum." Velliers'e baktı. "Sanırım onun iddia ettiği kişi olduğunu kuşkuya yer kalmayacak şekilde ispatladık. Bu günden itibaren o benim korumam altındadır. Birbirimizi anlıyor muyuz?

Önce onu temizleyip iyi giysiler vereceğiz. Sonra bundan sonra ne yapacağımızı konuşacağız. Bu olayı kutlamak için içeceğiz ve sonra da seninle ne yapacağımıza karar vereceğiz" dedi Sir Guy, Talon'a. Sonra masaya gitti ve kadehlere şarap doldurdu. Odadaki adamların ellerine deri bir bardak tutuşturdu ve hepsi kadeh kaldırdı.

"Arkadaşlarını kurtarmak konusunda ne diyordun?" diye sordu Sir Guy.

"İran'dan ta buraya kadar onlarla birlikte yolculuk ettim. Banyas'ta Ağa Han'ın hayatını kurtardım ve bunun için bana özgürlüğümü bağışladı ama bu aynı zamanda kaleden atılmam anla-

mına geliyordu. Velliers beni durdurduğu zaman arkadaşlarımı kurtarmak amacıyla, Efendi'yle birlikte Halep'e giden grubu takip ediyordum."

Sir Guy ona baktı. "Daha önce bahsettiğin Han'ın kız kardeşi meselesi ne?"

Talon duraksadı. "Biz birlikteyiz, efendim, nişanlı sayılırız. Onu karım olması için buraya getirecektim." Bunu söylerken sesindeki keder o kadar belliydi ki üç şövalye de ona bakakaldı. Bu genç adamın onlara anlatacak uzun bir hikâyesi olduğu açıktı.

Sir Guy, Talon'a sertçe baktı. "Uzun ve çetin bir sınavdan geçtiğin belli. Yüzünü temizleyip biraz dinlenmen gerektiği de açık. Ondan sonra konuşabilir ve daha fazlasını öğrenince ne yapacağımıza karar veririz." Arkadaşlarına döndü. "Phillip, yeğenini başka bir hücreye götür de şu yarasına baksınlar. Sonra rahat giysiler bul ve bırak dinlensin. Onunla sabah konuşuruz."

Phillip başıyla onayladı. İri kolunu Talon'un omzuna attı. Yatacak bir yer ve biraz yiyecek bulmak için yürüdüler..

Sir Guy, Sir Velliers'e döndü. "Bu genç adama gösterdiğin konukseverlikten hiç etkilenmedim. Gördüğüme göre, ciddi bir düşman kazanmışsın."

Velliers güldü, sesinde küçümseme vardı. "O sadece bir oğlan. Eğer şansını üzerimde deneyecek kadar aptalsa, onu ikiye bölebilirim."

Sir Guy omuzlarını silkti. "Bu delikanlı fedailerin kralının kız kardeşini tek başına kaçırmak üzereymiş. Bu da onun ya deli, ya da çok usta olduğunu gösterir. Senin yerinde olsaydım onu hafife almazdım." Sir Guy ferasetli bir adamdı.

"Talon'u yakalamış olman gerçekten bir trajediye yol açmış olabilir. Bu ilginç genç hakkında daha çok şey öğrenmeliyim. Onca yıl içinde yaşadığı o dünya hakkında bize anlatabilecekleri düşünsene. İçimizde onun gördüklerini gören pek az kişi vardır, tabii eğer varsa."

Talon amcasının kendisiyle müşfik ve kaba bir şekilde ilgilenmesine izin verdi. Yüzünü temizlerken ona anne babasını ve Talon'un kaçırıldığı haberinin annesinin yüreğini nasıl parçaladığını anlattı. Montfort'tan ayrılıp Sör Hughes'u bekleyen arazilerin ve

mülklerin bulunduğu Frenk Krallığı'na geri dönmek için pek fazla ikna edilmeleri gerekmemişti. Kansının ailesinin büyük kısmı vebadan ölmüştü. Phillip, Talon'un gemiyle Frenk Krallığı'na gidip onları görmesini bile önerdi.

Talon amcasını dinlerken sürekli Ravan'a ulaşmanın ve en azından ona olanları haber verebilmenin yollarını arıyordu. Halep'e vardıklarında onlara ulaşma şansı çok az olacaktı. Eğer o bölgede fark edilirse anında öldürülürdü. Atını kaybetmişti ve Ravan'a ulaşmasını sağlayacak pek az olanağı vardı.

Amcasının söylediklerini dikkat etmeden dinliyordu, sonra Phillip'in söylediği bir şey başını kaldırıp ona bakmasına neden oldu. "Ne dedin, amca?"

"Burada, Filistin'de fedailerden istihbarat alıyoruz."

Talon doğruldu. "O zaman Efendi'nin nerede olduğunu öğrenebilir miyiz?"

"Sanırım" dedi Phillip kafası karışmış gibi. "Sir Guy onların dilini konuşuyor ve o insanları iyi tanıyor."

"Ondan Ravan'a ne olduğunu öğrenmesini istemeliyim" dedi Talon ayağa fırlayarak. Phillip ona baktı, sonra omzunu silkerek onu izledi.

Sir Guy'ın gerçekten bilgi edinme yolları vardı ama bu biraz zaman alıyordu. Sir Guy ondan kalede kalmasını ve çılgın bir takibe kalkışmamasını istedi. Talon sabırsızlığını ve içinde sürekli hissettiği kederi bastırarak beklemeye başladı.

Kendini hiç alışık olmadığı yiyecekleri yemeye zorlayarak tekrar forma sokmaya çalıştı. İran'da alıştığı basit yiyecekleri özlüyordu. Kılıcıyla alıştırma yapıyor, hızını ve esnekliğini korumak için bildiği bütün egzersizleri çalışıyordu. Hücredeyken maruz kaldığı hareketsizlik onu yavaşlatmıştı ve Talon eski hızını kazanmaya azmetti.

Yara bereleri yavaş yavaş kayboldu ve burnu iyileşti – ama şimdi biraz çarpıktı. Sir Guy silahlarının ve yük hayvanının taşıdığı denklerdeki eşyalarının ona verilmesini sağladı. Denklerde bulunan altın bile geri verilmişti.

Talon, Sir Velliers'ten, o da Talon'dan uzak duruyordu. Bu şö-

valyenin kendisinden hoşlanmadığı açıktı. Talon kendisini uyuşmuş gibi hissediyordu; Ravan'ı ve arkadaşı Rıza'yı kaybetmişti ve korkunç yalnızdı. Phillip'in gösterdiği sıcaklık bile ona ulaşamıyordu. Bu ayı gibi adam sonunda onu kendi haline bıraktı.

Ama sorgulayan ve araştıran bir kafası olan Sir Guy onu yalnız bırakmadı. Kaçırıldığı günden Araş'ı öldürdüğü güne kadar Talon'un başından geçen her şeyi bilmek istiyordu. Bir açıdan Talon'un bunları anlatması iyi oluyordu ama kaybettiklerinin verdiği acı hafiflemediği için yine de ıstırap veriyordu.

Sonunda haber geldi. Haber Ağa Han'ın Halep'ten sonra İran'a gittiği doğrultusundaydı. Hepsi buydu. O gece Talon gözlerini doğuya dikerek surların üstünde her zamankinden daha uzun süre kaldı.

İnsanlar bu tuhaf genci yalnız bırakrnayı öğrendi. Eğer onu soran olursa, Talon'un kuzeydoğuya bakarak uzun saatler geçirdiği doğudaki mazgallı siperleri gösteriyorlardı. O günlerde Talon pek az konuşuyordu. Kendini yaralı hissediyordu ve içinde iyileşeceğini sanmadığı bir hastalık vardı. Pek çok gece Ravan'ın varlığını hissederek karanlıkta uyanıyor ve onun ismini sesleniyordu. Sonra gecenin sessizliği onu selamlıyordu ve Talon yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış halde kendini tekrar döşeğin üstüne bırakıyordu.

İçinin derinlikleri Ravan'ı kurtarmayı başaramamanın verdiği öfkeyle yanıyordu. Velliers'le ilişkisinin kopma noktasına gelme nedeni de bu olabilirdi. Sir Guy, Phillip'le Talon'u kalede bırakarak iki günlüğüne Acre'ye gitmişti. Talon Cabbar'ı eyerleyip ortadan kaybolmayı düşünüyordu ki hâlâ Talon'un tehdidinin acısını duyan Velliers, Sir Guy'ın yokluğunu fırsat bilerek ona sataştı.

Talon büyük avluda, ikisi de kendisine geri verilen atlarına bakıyordu. Nasıl fark edilmeden oradan ayrılacağını ve Ravan'ı yakalayacağını düşünüyordu ki Velliers ona doğru geldi.

"Hey, sen, çöl faresi, hâlâ benimle şansını deneyecek kadar cesur hissediyor musun kendini?"

Talon doğruldu. Artık kendini formda hissediyordu ve eski hızını kazanmıştı. "Sopa mı, yoksa kılıç mı istersin?"

Etraftaki insanlar bu konuşmayı duymuş ve neler olduğunu merak etmişlerdi. Bu garip gençle Sir Velliers arasında husumet olduğu sır değildi. Herkes Velliers'in Talon'u savunmasız ve esirken dövdüğünü biliyordu. Oğlan çılgın gibiydi ama hepsi de Velliers'in davranışını hak ettiği konusunda hemfikir değildi.

"Kılıçtan korkuyor musun?" dedi şövalye, alaycı bir sesle.

Talon'un gözleri parladı. "Sopa ve bıçak kullanabiliriz. Benimle ikisiyle birlikte dövüşecek kadar cesur musun?" Onun sesi de aynı derecede alaycıydı.

"Öyle olsun. Kendini hazırla, çöl domuzu."

Dakikalar içinde ikisinin de elinde kısa, kalın bir sopa ve bir hançer belirdi. Adamlar birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Etraflarını hemen mırıldanarak onları izleyen bir kalabalık sardı. İnsanlar hafif pamuklu giysiler içindeki bu gençle ondan daha ağır ve üstünde bir gömlekle bir İskoç eteği olan bu şövalyeyi tartarken hava gergindi. Kalabalık bu şövalyeyle mücadeleye giren bu kıvrak genci izlerken bir şeyler olduğunu hissediyordu. Gencin her hareketinde tüyler ürperten tehditkâr bir şey vardı ama dövüşün sonucuna aldırmadığını da hissediyorlardı.

Talon derin bir nefes aldı. Sanki içindeki bir şeyi serbest bırakıyormuş gibi gevşedi. O anda yaşayıp öldüğüne gerçekten de aldırmıyordu. İki adam birbirine yaklaştı ve birbirlerine savurdukları sopalar korkunç bir ses çıkartarak çarpıştı. Velliers bir yanıltma hareketi yaparak saldırdı ama karşısında vuracağı kimse bulamadı; oğlan darbeleri hızla savuşturuyor ve bunu her seferinde ya dirseğine, ya kafasına ya da bacağına inen bir darbe izliyordu. Şövalye çok geçmeden rakibinin bunda kendisinden daha iyi ve çok daha hızlı olduğunu anladı. Oğlana bir hata yapması için sataşıp duruyordu ama karşısındaki bu sakin, adeta her şeyden kopuk genç yemi yutmuyordu.

Çok geçmeden herkes Velliers'in gerginleştiğini hissetti. Nefes nefeseydi, başına, sırtına ve dizlerine peş peşe darbeler indikçe tepki vermekte gecikiyordu. Talon'un soluğu bile kesilmemişti.

Ne var ki öfke orada, hemen yüzeyin altında, kor gibi yanıyordu. Kendisine yaptıkları için adamın posasını çıkarmak isti-

yordu, onun için Velliers ne zaman açık verse darbeyi indiriyordu. Kalabalık Talon'un tavrı karşısında eğleniyor ve açıkça onu alkışlıyordu.

Talon, Velliers'i kuşağındaki bıçağına davranması için kızdırmaya çalışıyordu. Sonunda, Velliers kontrolünü kaybetti. Sıcak sabah güneşinin altında ter içinde kalmıştı ve kızaran tıraşlı kafası Talon'un indirdiği darbelerden kanıyordu. Talon'un karşısına geçerek sopasını atıp bıçağını çekti. Talon bunu bekliyordu, Velliers'in kendine yaklaşmasını sağladı. Velliers nasıl olduğunu hiç anlamadı ama asla vuruşunu yapamadı. Bunun yerine sağ tarafında, tam kaburgalarının altında yakıcı bir acı hissetti. Geri çekilmeye çalıştı ama Talon bakışlarıyla düşmanının gözlerini delerek onu sıkıca tutuyordu.

Talon, Velliers'in önünde yere düşmesine izin verdi. Ölmekte olan adama birkaç dakika kayıtsızca baktı, sonra dönüp uzaklaştı. Kalabalıkta bir hareketlenme oldu. Şövalyeler hemen koşup Velliers'i kaldırıp yatağına götürdüler ve orada kanamasını durdurmaya çalıştılar. Adam yatağında uzun uzun inleyerek öldü.

Talon'un şansına o akşam Sir Guy geri geldi. Kalede kıyamet kopuyordu. Kale halkı öfke içindeydi. Talon'un öldürdüğü adam kendilerinden biriydi ve rakibini tahrik etmiş olduğu umurlarında bile değildi. Phillip müdahale etmeseydi, Talon'u asmaları işten bile değildi. Durum böyle olunca Talon bir kez daha bir hücrede zincirlendi. Kavgayı Velliers'in başlattığını söyleyenler de vardı, ancak bu sessiz gençten hoşlanmayan ve en azından bir yere kilitlenip sonra yargılanması gerektiğini düşünenlerin sayısı da az değildi.

Çileden çıkan Sir Guy bu sorunu Talon'u zincirleriyle birlikte atlarından birine bindirip yanında Phillip ve küçük bir maiyetle birlikte onu Acre'ye götürmeyi söyleyerek çözdü. Bu gençten hoşlanmaya başlamıştı. Şimdi onu bir süre ülkeden çıkarması gerekecekti. Ona ulaşmak zordu ve bu gencin yeteneklerini kullanmak istediği için bu onu hüsrana uğratıyordu. Ortalık yatışana kadar gözden uzak durması için onu bir gemiye bindirmek zorunda kaldılar.

Talon gitmesine izin vermesini, arkadaşlarını kurtardıktan sonra geri geleceğini söyleyerek ona yalvardı. Ama Sir Guy bunu kabul etmedi. Eğer Talon'u çöle bırakırsa onu bir daha görüp göremeyeceğinden emin değildi. Phillip'e onu Frenk Krallığı'na götürüp en azından ebeveynine göstermesini söyledi. Phillip bunu kabul etti ama ona amca diyen bu vahşi genci kontrol edebileceğinden hiç emin değildi.

Talon iki gün sonra büyük Acre şehrinin rıhtımında duruyordu. Daha önce hiç liman kenti görmemişti ve istemese de bu gürültü patırtı, keskin kokular ve sonu gelmeyen hareket onu büyüledi. Liman, şehrin beyaz surlarının iyice içine sokulmuştu. Şehrin can damarı olan rıhtım iyi korunuyordu. İskele boyunca yük indirip bindiren birçok geminin etrafındaki hareketliliğe rağmen, pike yaparak iç rıhtımın kirli sularına dalan martıların çığlıkları ve ahşap teknelerin gıcırtısı sakin bir atmosfer yaratıyordu.

Talon rıhtımın kenarında gemiyi beklerken biraz yalnız kalmanın tadını çıkartıyordu. Hâlâ zincire vurulmuş haldeydi. Sir Guy, Phillip'e onu ancak gemi denize açıldıktan sonra çözmesini söylemişti. Kıbrıs Adası'ndaki Magosa limanına gitmek üzere yola çıkacak geminin yükünü almasını bekliyorlardı. Atlar bir aksilik olmadan gemiye çıkartıldı ama onları izleyen Talon'a bu pek tehlikeli bir iş gibi göründü. Sir Guy ona gemicilerin atları taşımanın bütün yöntemlerini bildiğini söyledi. Yoksa Filistin'e başka nasıl geldiklerini sanıyordu?

Sir Guy zeki ve bilgili bir adam olmasının yanı sıra eğlenceli biriydi de. Talon'u önceki hayatı hakkında saatlerce sorguya çekmişti, ta ki genç adam bütün bu sorulardan bitap düşene kadar.

Sonra geleceğinden bahsetmişti. Sir Guy onun gelecekte kendisine yararlı olabileceğini hissediyordu ve ona Tapınak Şövalyeleri cemiyeti için çalışmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğini sormuştu. Şövalye olmasına gerek yoktu ama istihbarat toplamakta Sir Guy'a yardım edebilirdi. Eğer bir şövalye olmak isterse Frenk Krallığı'na gittiği zaman bir Tapınak kalesinde kaydolabilirdi. Öyle ya da böyle bir yıl kadar orada kalmalıydı, o zamana kadar Velliers olayı unutulur giderdi.

Geleceğin onun için ne hazırladığından emin olmayan Talon bu fikri prensipte kabul etmişti. Geleceğinin meçhul denizinde demir atabileceği bir tür dayanak sunan hemen her şeyi kabul etmeye razıydı. Sir Guy bu meseleyi orada bırakmış ve Phillip'e, Frenk Krallığı'nda buluşacağı Tapınakçıların kumandanına iletmesi için bir parşömen vermişti. Bunun onların tutumlu bir şekilde yaşamalarını sağlayacağını ve yolculuklarının diğer kısmı için yeterli olacağını söylemişti.

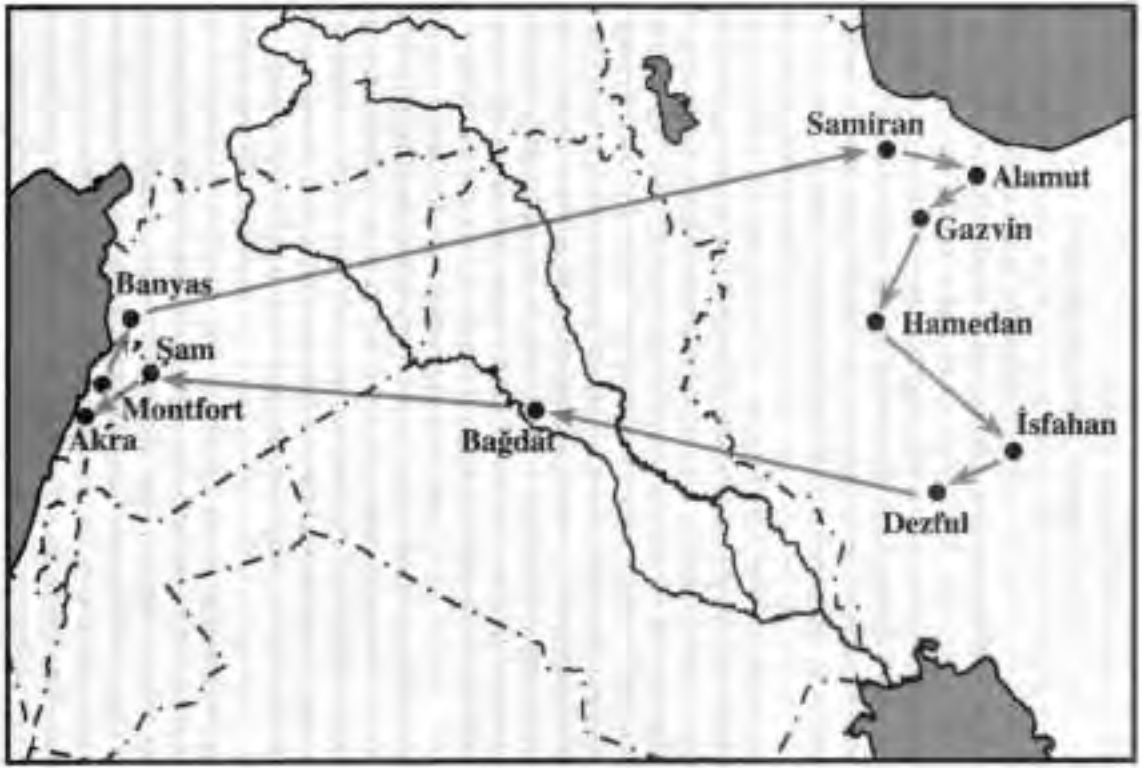
Phillip geleceğinin kısmen bir kefaret olarak Tapınak Şövalyeleri cemiyetiyle bağlantılı olduğuna karar vermişti ama Talon'a başkalarının sorumluluğunu almanın ona göre olmadığını söyledi. Basit talepleri ve sade bir yaşam tarzı olan bu hayat ona uygundu. Bildiği kadarıyla ebeveyninin hâlâ hayatta olduğunu ve birlikte onları görmeye gideceklerini söyledi.

Talon gözlerini uzaklaşan kıyıya dikerek, yükselip alçalan geminin güvertesinde bunları düşünüyordu. Sonra düşünceleri, babasının eski kalesindeki loş şapelde onun için dua ederek bir mum yakan arkadaşı Jean'la birlikte yüzlerce kilometre doğuya kanatlandı. Orada dizlerinin üstüne çökerek çocukluğunun son döneminde ona o kadar yardım eden ve hayatta kalma gücü veren o adam için ağlamıştı. Düşünceleri hayatında hiç olmadığı kadar mutlu olduğu İsfahan'a kaydı. Ona ölçülemeyecek kadar değerli olan düşünme yeteneğini kazandıran adamla, son derece büyüleyici bir ninni söyleyen ve hâlâ orada yaşayan harika kadın için de dua etmişti.

Zihnini, Ravan'ın orada olabileceğini düşündüğü Elburz'un yüksek doruklarına göndererek Ravan'ın inancını koruması ve kendisine güvenmesi ve ona gönderdiği küçücük umut esintisini hissedebilmesi için dua etti. Rıza için de bir dua mırıldanarak kardeşinin bir şekilde anlamasını umdu.

Gemi kabarıp alçalan engin denizde yol alırken, genç adam geri döneceğine yemin ediyordu.

-BİRİNCİ KİTABIN SONU-

Samiran
Alamut
Gazvin
Hamedan
İsfahan
Dezful
Bağdat
Banyas
Şam
Montfort
Akra

YURT KİTAP-YAYIN

JAMES BOSCHERT ALAMUT

Elburz Dağları'nın Doruklarında Seyduna Hasan Sabbah'ın Fedai Yetiştirdiği Bir Kale Vardır: Adı Alamut'tur Yani "Kartal Yuvası."

İki Alamut fedaisi Rıza ile Talon yaklaşan adamların önünde savunma pozisyonuna geçtiler. İki fedai için bu nefes almak kadar doğaldı. Onlar bıçakla öldürmek için eğitilmişlerdi. Vurmayı bekleyen, uzun pençeli iki ölümcül kedi gibiydiler. Rıza bir yılan gibi hamle yapıp çekildi ve adamlardan biri yerdeydi, bağırsakları dökülmüştü ve iki eliyle onları tutmaya çalışırken çığlık atıyordu. Talon göğsüne nişan alarak savrulan bıçağı kolayca engelledi. Sonra bıçağını adamın göğüs kemiğinin altına sapladı. Bağırsakları dışarı dökülen adam yerde yatıyordu. İç organlarını kanlı elleriyle tutarak acı içinde inliyordu. Tuniği ve pantolonu kan ve idrar içindeydi. Talon ona yaklaşıp başını kaldırarak ölmekte olan adamın terli yüzüne baktı. "Siz aptallar, fedailere bıçakla saldırmamalıydınız" dedi dişlerinin arasından. Adamın gözleri kocaman açıldı ve ağlamaya başladı. Talon hızlı bir hareketle onun boğazını kesti...

ISBN 978-605-5290-04-7